

PRIETENIE TRĂDATĂ

**CHRISTOPHER
BOLLEN**

CHRISTOPHER BOLLEN

PRIETENIE TRĂDATĂ

Original: *The Destroyers* (2017)

Traducere din limba engleză de:
MARIANA PIROTEALĂ

virtual-project.eu

2019

„Timpul este un joc pe care-l joacă minunat copiii”.

Heraclit

„Niciun mort nu se întoarce. Dar unii rămân”.

Nu se cunoaște autorul, dar deseori afirmația îi este atribuită Sfântului Ioan Teologul.

PROLOG

Începea să-i placă: straniul, delirantul sentiment că nu se întâmpla nimic rău.

În ultima zi, Elise vârî cheia în gâtlejul motocicletei, își prinse cureaua căștii sub bărbie și acceleră în direcția orașului-port Skala ca un glonț scăpat din țeavă. În ultimele zece zile învățase să se încline în curbele șoselei cu o ușoară mișcare din șolduri. Când motocicleta intra în viteză, ea își încleșta dinții de parcă ar fi ținut un cuțit între ei. Momente de leneveală fără margini. Zile frumoase, tihnite, leneșe. Nu voia să se gândească la sfârșit. Se trezise de la șase să privească soarele înălțându-se din Marea Egee.

Insula grecească Patmos era un șuier de culoare: țărâna de un blond spălăcit, tufărișul verde, sârmos, strălucirea umedă, metalică a apei și pereții stâncoși pe care se unduiau nuanțe florale de roz. În timp ce urca un deal, Elise vedea mănăstirea înălțându-se dintre faleze ca o navă ancorată pe un vârf de munte. Trupuri omenești erau răspândite de-a lungul plajelor, argintii și fără vlagă în căldura năclăioasă. Voia să fie și ea ca ei, încă o săptămână sau poate pentru totdeauna, să lânzezească între stări de mahmureală și foame. Plajele de aici erau perfecte și marea, ca sticla. Noaptea, pe insulă, luminile roșii se târau pe apă când îngrijitorii se întorceau la bărcile lor. Elise urmărise luminile acelea, beată, neiubită, ronțăindu-și vârfurile înspicate ale părului, cu picioarele trecute peste marginea balconului de la hotel.

Acum motorul era imnul ei și vântul îi șuiera pe contururile umerilor. Treceau pe lângă ea alți motocicliști, italieni tineri cu bustul gol, cu pielea de culoarea mierii întărite – italienii i se păreau întotdeauna de nouăsprezece ani, până când arătau de patruzeci. Aveau în jurul gâtului prosopul de plajă, în talie erau încinși cu brațele iubitelor care stăteau cu amândouă picioarele pe aceeași parte în spatel lor, iar părul negru le șiroia în peisajul albastru. Poate că în această ultimă călătorie n-ar fi trebuit să-și pună casca, acea măsură de prevedere roșie, în forma lunii, care părea să anunțe: „Consider viteza un pericol, risc un traumatism cranian, sunt o americană în vacanță”.

Vacanța ei era pe sfârșite. Feribotul care urma s-o ducă la Atena traversa deja marea. Cursa nocturnă care avea s-o repeadă la New York probabil că acum făcea plinul în Abu Dhabi sau Topeka. În acea ultimă zi

lumea se năpustea asupra ei, aglomerată, glacială datorită climatizării, plină de urgențe newyorkeze, cu același soare mai urât și agitându-se ca mingea de baschet a vecinului pe holurile clădirii din Brooklyn în care locuia. Vreme de aproape două săptămâni, calmul dogoritor din Patmos funcționase ca un aparat de bruiaj, blocând orice veste despre atacurile armate, moartea vedetelor și falsele sentimente de revoltă de pe Twitter care, asemenea unor defibrilatoare personale, îi readuceau la viață pentru o vreme pe utilizatorii cu fețe împietrite. La fel de puțin i-ar fi păsat și dacă ar fi izbucnit un război în Canada, în schimb, Elise devenise specialistă în tăcuta artă a trupului omenesc. Acum gonia pe lângă trei specimene drăguțe, îmbrăcate sumar, care mergeau cu pas sprintar spre plajă. Europeanii păreau atât de indiferenți la corpul lor, atât de resemnați și de împăcați cu el! Pentru ea, diferența devenise din ce în ce mai evidentă: europenii aveau un stil de viață, pe când americanii aveau viața.

Se uită la ceas. Vacanța nu i se terminase în totalitate. Mai avea timp de o baie rapidă, fără sutien, să împrăște cu gesturi sigure apa în pantalonii ei scurți. Dar o aștepta Raina la cafeneaua de lângă port. Raina se dusese înainte cu taxiul, luând toate bagajele lor, pentru ca Elise să poată preda motocicletă la firma de închirieri.

„S-o fut pe Raina”, se gândi ea în timp ce luneca spre casele albe ca niște igluuri din Skala. Dar cineva o futuse deja pe Raina, în zilele a patra, a cincea și a șaptea din vacanța lor. Spre deosebire de Elise, Raina nu înțelegea legea de bază a cuplării în vacanță: fără obligații, fără regrete, cu partide de sex așa de inechivoce, încât de cele mai multe ori nici măcar nu erau complicate de cunoașterea unei limbi comune. Era de parcă te-ar fi percheziționat la vamă când nu aveai nimic de declarat. Raina își petrecuse ultimele zile din călătorie oftând zgomotos și verificându-și telefonul, punând lipsa mesajelor pe seama semnalului prost. „O să stau la piscină azi, unde am semnal”, îi explica. Sau: „Urc ceva mai sus pe drum, să-mi verific mesajele”. Lui Elise îi venise s-o ia la palme, s-o plesnească și s-o convingă să ia bikiniul și echipamentul de snorkeling și să meargă pe recifurile presărate ici-colo lângă plaja Petra. Brânza *halloumi* prăjită, cu vin alb, la ora trei, urmată de un pui de somn în care se întrepătrundeau răsuflările calde. În cea mai mare parte a vacanței, Elise se dusese singură la plaja cea mai apropiată, unde citea și răscolea secțiunea despre Patmos din ghidul ei: „Stâncoasa și arida insulă a Sfântului Ioan Teologul care, exilat de un împărat roman, a scris aici Cartea Apocalipsei în anul 95 d.Hr”. Elise nu văzuse cu ochii ei dovezi ale celor patru călăreți ai Apocalipsei, dar îi plăcea să se răsfețe la soare la capătul lumii. I se părea că Apocalipsa se potrivea cu dispoziția ei din

ultima vreme. Doar că nu se așteptase să se simtă atât de singură odată ce ajunsese la ea.

În timp ce cobora dealul abrupt aplecată într-o parte, se gândi că ideea vacanței nu era să-și creeze amintiri, ci să le piardă șirul. Elise se măritase la douăzeci și patru de ani într-un weekend de 4 Iulie. După divorț, cu două luni în urmă, ironia unei nunți de Ziua Independenței devenise gluma la care recurgea mereu și pe care o anticipa toată lumea imediat ce aducea în discuție subiectul. Elise spusese gluma aceasta în timp ce stătea pe iahtul ultimului tip pentru care Raina făcuse o obsesie, în după-amiaza în care-l cunoscuseră, când fuseseră vecini de masă într-o mică tavernă de lângă un golfuleț numai bun pentru înotat. Le invitase pe iahtul lui și, cu apa picurând de pe ele după baia de cinci minute, urcaseră pe scară și se înfășuraseră în prosoape moi și negre lângă căpitanul bărcii. Raina nu răsese la glumă, nu răsese nici noul ei prieten. El își trăsese un tricou pe corpul destul de arătos și pregătise băuturi, în timp ce două steaguri trosneau în spatele lui la pupa: unul grecesc, altul turcesc. „Tu ce ești?” întrebuse Elise. Ea era oaspetele prevenitor, care întreabă necunoscuții despre țara lor de baștină. „Niciuna, nici alta, răspunsese el privind-o cu un zâmbet atât de forțat, încât Elise aproape că ceruse scuze pentru întrebare. M-am născut în Cipru, dar am crescut în State”. Rostise „State” de parcă ar fi fost o boală endocrină, nu o țară.

O oră mai târziu, el și Raina dispăruseră sub punte, căpitanul sărise peste bord cu un harpon și pe Elise o lăsaseră să privească dâmburile unduioase ale insulei. Stătea pe pernițele din piele crem, fața și picioarele i se înroșeau și avea un început de erupție sub breteaua costumului de baie. Un diamant ca un dinte, înfipt între pernițe, răspândea scânteieri albe. Culesese inelul de acolo, de parcă iahtul ar fi cerut-o de soție. Aducându-și aminte, Elise închise o clipă ochii, în timp ce circulația începea să se intensifice în orașul portuar. De-a lungul docului se înșirau bărci private și schifuri late din metal care făceau reclamă la excursii scurte pe insule din vecinătate. Bărbați bătrâni, asudați, frecau așezați în patru labe. Fâș, fâș, fâș, se auzea ceara pe lemn.

De ce făcuse așa ceva? Își pusese inelul pe deget doar să vadă cum arată. Apoi îl răsucise fără să se gândească și făcuse mâna pumn, așa că inelul îi intrase în carnea palmei. După ce Raina se întorsese pe punte îmbrăcată cu tricoul umed al obsesiei ei, Elise pornise înot cu o singură mână spre mal. Acum, inelul îi atârna pe un lăntișor de aur la gât, ascuns dinadins sub bluza de in. Elise se gândise să înapoieze inelul la următoarea vizită, deși nu mai existase următoarea vizită, cel puțin pentru ea. Poate îl furase pentru că Raina se dusese în cală fără ea. Sau pentru

că diamantul nu putea avea prea mare importanță dacă deja se rătăcise printre pernițele bărcii. Sau pentru că-și turnase două pahare de votcă în timp ce-și aștepta prietena, iar acele pahare îi făcuseră și ei poftă să acționeze impulsiv. Dorința exacerbată fusese întotdeauna consecința solitară a consumului de alcool. Cu fiecare sorbitură simțea cum oasele îi creșteau și se căzneau în adâncul ființei ei să pună stăpânire pe tot ceea ce plutea în derivă prin lume.

După cele două maratonuri sexuale ulterioare ale Rainei din zilele a cincea și a șaptea, Elise își privise prietena schimbându-se în camera lor de hotel și o încercase greața, pentru că se temea de acuzații. Raina își scosese sutienul de la costumul de baie, avea sânii ca două ouă prăjite de pe care se scurgea grăsimea. Avea sfârcurile tumefiate, de parcă le veniseră de hac țânțarii de pe insulă.

– E un pic cam dur, spusese Raina privind în jos scrutător, dar și tandru.

După asta nu mai spusese nimic.

Era imposibil ca el să fi remarcat dispariția inelului. Avea atât de mulți bani, era căptușit cu piele, protejat de vesta lui de salvare, un seif deschis care plutea pe mare. Chiar și pisica cenușie care lenevea pe panoul de comandă al bărcii îi făcuse apatic cu ochiul. Furase inelul într-un moment de nesăbuintă, fusese un semn al timpului în cele aproape două săptămâni întrerupte numai de apă și somn. Și nu se întâmplase nimic, nu pomenise nimeni de povestea aceasta, nu o luase nimeni la rost, era doar Raina cu suferința ei lentă, ce umplea atmosfera ca muzica unui aparat de radio cu butonul defect. Elise puse frână. Turiști nebronzăți traversau iute șoseaua ca niște găini speriate din țările dezvoltate. Poate avea să poarte inelul la New York. Era de trei ori cât cel pe care i-l luase Dodie din economiile lui de baterist de studio, care colabora cu trupe trecute de prima tinerețe dornice să-și peticească, între două supradoze, cariera muzicală.

Cântecul greierilor era acoperit de zgomotul claxoanelor și de vocile care vorbeau în limbi străine. Era punctul culminant al sezonului turistic în Skala. Ea și Raina plecau înainte ca plajele să se umple de turiști. O fetiță cu o pălărie de paie veni clătînându-se în fața motocicletei, cu fața rotundă și purpurie ca un fursec umplut cu gem.

– *Molto carina*, strigă Elise, zâmbind veselă întâi și apoi iritată.

În ultima zi, încă încerca să vorbească grecește în singura limbă străină pe care o cunoștea.

Acceleră și mai mult. Turiști năcuți se îngrămădeau în stația de taxi. Elise trecu pe lângă călugărițe, chioșcuri decolorate cu cărți poștale și

magazine care vindeau tricouri cu mesaje comice despre sfârșitul lumii. Cu o mișcare inteligentă, localnicii făcuseră o adevărată industrie familială din suvenirele pe teme apocaliptice. Un grup de hipioți pletoși stăteau în fața secției pustii de poliție, cu Biblii în mâini și saci de dormit rulați. Cele câteva clădiri administrative de pe insulă arborau aceleași graffiti-uri împotriva zonei euro cum găseai prin toată Atena, de parcă ar fi fost sărbătoarea națională a amenințărilor cu moartea și a prăbușirii. „Οχι”. „Nu”. „για πάντα”. „Pentru totdeauna”. „Moarte Occidentului”. Un polițist chel cu uniformă azurie o urmărea cu privirea. Elise parcă în fața firmei de închiriat motociclete, își luă rucsacul din portbagaj și plăti cu ultimii euro pe care-i mai avea.

Soarele dogorea la 11.02 dimineața și, de la transpirație, o usturau umerii cu pielea decojită. Se duse în grabă spre cafeneaua principală, pe ale cărei mese erau îngrămădite cești și farfurioare murdare cât să umpli o mașină de spălat vase. Clienții își făceau vânt cu meniurile laminate cu poze. Elise se uită la ceilalți pasageri ai feribotului, cu toții înfrigurați și epuizați la gândul lungii călătorii care-i aștepta, adaptându-se cu greu la înghesuială după atâtea zile în care-și lăsaseră trupurile să plutească în derivă. Nu era nimic mai lipsit de suflet decât occidentalii albi, cu pielea arsă, în ultima zi de vacanță. Fericirea îi trădase, iar ei știau asta în timp ce meditau la cele câteva suvenire pe care reușiseră să le pună deoparte. Mai rău de atât, Raina nu se afla printre ei. Elise se lovi cu pumnul în șold. Așa avea Raina obiceiul, să le facă să întârzie. La JFK fuseseră gata să piardă avionul spre Grecia pentru că ea insistase să-și înfășoare cele două valize în folie de plastic. „Oamenii de la genți – Raina se referise la manipulanții de bagaje – nu sunt proști. Știu ce valize să țintească. Știu unde sunt bijuterii care merită șterpelite”. Elise strânse între degete inelul de sub bluză. Oricine putea fi hoț.

Colindă prin cafenelele din port în căutarea prietenei sale, înfuriindu-se din ce în ce mai tare și ridicând tot mai mult bretelele rucsacului pe umeri. Căldura începutului de iulie era înnebunitoare, apa aflată la șase metri distanță oferea numai o adiere sfârșită, înăbușitoare, iar acumularea de catrafuse ale turiștilor din jurul meselor – încălțăminte ieftină cu arici, echipament fotografic inert, fiecare buzunar de la vestă punctat cu prea multe fermoare, spuma foșnitoare a pernelor de călătorie în formă de U – începea să submineze liniștea pe care Elise reușise s-o capete în cele zece zile petrecute pe insula Patmos. Un val de panică profită de moment ca s-o năpădească: avea pașaportul, biletele de feribot, căștile? Pipăi buzunarul din față al genții și le găsi la adăpost acolo, alături de o vedere pentru sora ei, pe care scrisese adresa și lipise

timbrul, dar neglijase s-o pună la poștă. Observă o cutie poștală galbenă, inscripționată EATA, pe peretele lateral al secției de poliție. Înainte să împingă vederea în cutie reciti textul pe care-l scrisese, acum conținând vești și destăinuiri vechi de o săptămână: „Raina și cu mine pierdem vremea pe iahtul de lux al unui moștenitor cipriot extrem de dubios, ne dedăm poftelor trupești (R. se f... e cu el), ne bronzăm și cred, în sfârșit, că l-am uitat pe Dodie, iar peste o săptămână o să fiu ca un prunc nou-născut”. Numai predicții flagrant false. Își dorea să mai fie pe iahtul acela în după-amiaza zilei a patra, în luxul plutitor, îndepărtat al pielii moi și lemnului perfect lustruit, cu votca turcească la îndemână, privind cum căpitanul plonja sub apă în slipul lui mulat, în timp ce noile sentimente le striveau pe cele vechi. Își dorea s-o fi sărutat cineva, s-o fi dus într-o cameră ieftină unde să orbecăiască și să geamă. Nu era prea greu să fie iubită măcar o clipă. Dădu drumul vederii prin fantă. Feribotul urma să ajungă în zece minute.

Elise ocoli poticnindu-se un chiparos protejat cu un cerc din pietre. Un băiat grec – avea pantalonii murdari și gene lungi – lansă două artificii, iar ascensiunea lor șuierătoare o sperie, făcând-o să uite de oboseală. Artificiile roșii și albastre explodară slab pe cer. Atunci o văzu pe Raina la cinci metri de ea, cu picioarele goale încrucișate și cu sandalele negre prinse strâns. Stătea într-o tavernă ferită, la umbra unei copertine turcoaz. Taverna era un local micuț, de familie, frecventat în mare măsură de localnici și de preoții din sat, deși turiștii reușiseră să ocupe scaunele de afară. Elise le zări bagajele îngrămădite stângaci sub masă.

Se așeză pe scaunul de vizavi de prietena ei și-și sprijini fruntea în palme.

– Te-am căutat peste tot. De ce n-ai ales o cafenea mai mare? Mi-era teamă să nu pierdem feribotul.

Raina își scoase ochelarii de soare și clipi. Avea ochii umflați. Pe masă erau împrăștiate mai multe șervețele mototolite, ca niște papagali cu gâtul frânt. Elise avea sentimentul că în ultima jumătate de oră Raina strangulase hârtii. Sau își aranjase machiajul. Raina nu părea un om gata să se înhame la un gulag de opt ore la clasa economic, pe un scaun aspru ca un covor, în compania unor italieni care se ciorovăiau la foc automat. Purta rochia ei preferată, din mătase galbenă, până la coapse, cu volănaș. Avea ruj lucios și părul brunet dat pe spate, cu dârele lăsate de pieptăn încă vizibile. Mirosea a parfum scump și a spray ieftin contra tânțarilor. Trăgea de un Campari.

– Aici vine Charlie să ia micul dejun, spuse Raina ușor, de parcă ar fi izbucnit în plâns dacă vorbea mai tare. Charlie vine în fiecare dimineață la

unsprezece, la Nikos, să bea o cafea. De-aia stau aici. Vreau să-l mai văd o dată.

Elise intenționa să fie răbdătoare. În ultima zi de vacanță avea să facă dovada răbdării unui sfânt – ca figurile scorojite, senine, ținând două degete la piept în frescele șterse din mănăstire. Iar când ajungea înapoi la New York, avea să șteargă toate fotografiile pe care i le făcuse Rainei, avea să-i ignore telefoanele și să încerce să transforme amintirea călătoriei într-o escapadă solitară. Totuși, știa că resentimentele din vacanțe erau de genul cel mai simplu de iertat. Prietenii erau monștri în altă parte.

– Păi, se pare că nu e aici, spuse Elise.

Trase paharul din mâna Rainei și luă o înghițitură, îl remarcă pe bărbatul de la masa de alături, care le privea neliniștit. Unele fețe sunt rele din naștere. Era scheletic, cu o semilună rasă de păr care părea să se prelungească până la ochii bulbucați. Avea gura ca un dreptunghi de dinți galben-aprins. Când își strivi țigara cu un deget bont, Elise își îndreptă atenția spre preocupări mai înduioșătoare.

– Raina, a fost doar o aventură. Vrei un Valium? Le păstram pe ultimele două pentru avion. Cum stai cu glandele? Încercând să-și cucerească prietena cu o glumă pe care o introdusese în repertoriul lor, adăugă: Suferi de „Statoză”?

Raina se foi pe scaun.

– O să vină. Mi-a spus că vine în fiecare zi. E foarte punctual. Și aștept, ca să-mi pot lua rămas-bun față în față.

Elise mai luă o înghițitură. „E foarte punctual”? Raina petrecuse în total șapte ore cu tipul ăsta. Oare sexul, sau banii lui o redusese la întruchiparea femeii respinse? Sau poate era mândria? În Manhattan, Raina nu era obișnuită să fie abandonată. Avea nasul fin al vulpii care știe unde e gaura din fiecare gard. Trupul ei era o limbă lungă, un mușchi viguros și cuvântător. Elise nu simțea niciun fel de milă față de ea. Raina fusese cea care propusese Grecia drept remediul perfect pentru depresia lui Elise – două prietene bune pe liniștita insulă a apocalipsei. Dar abia desfăcuseră bagajele și, până să capete măcar un prim strat de bronz, Raina se și lansase într-o poveste de dragoste imaginată. Elise o studie. Timpul petrecut cu Charlie îndeplinise singurul criteriu al unei povești de dragoste: adusese suferință. Raina avea durerea, pe când Elise avea biletele de feribot, un diamant furat și zborul de întoarcere la New York, A doua zi, ambele aveau să fie în apartamentele lor, contemplând vara din Brooklyn cu copaci piperniciți și cete de newyorkezi recenți care treceau pe trotuare acum ținând, acum răsând, zgomote care pe ea o

deconcertau mai mult decât focurile de armă. Nu voia să se întoarcă. Știa că nu putea. Și știa că totuși avea să se întoarcă.

– Se pare că nu e prea punctual, spuse Elise punându-și mâna peste degetele Rainei. Trebuie să luăm feribotul. Ai achitat...?

– Atunci du-te fără mine, scânci Raina.

Clienții din jurul lor se întoarseră când îi auziră hohotul din voce. Trei preoți ortodocși își lăsară jos ceștile de cafea. Preotul din mijloc, îmbrăcat cu o sutană lungă și neagră, avea barba tunsă și dinți ascuțiți și sticloși. Întâlnind privirea lui Elise, dădu din cap ca un întreprinzător care sprijină o afacere. Ceasul de la încheietura lui era placat cu aur. Probabil că Dumnezeu este bun la capătul lumii.

– Care-i treaba? se răsti Raina, nu la Elise și nici la preoți.

Îl săgeta cu privirea pe bărbatul urât cu degetele boante care se tot holba la ea. Elise observă o cicatrice care-i pleca de la colțul gurii. Bărbatul se uită în jos la ziarul lui. Elise se concentrează pe reflexia ei din fereastra tavernei: părea amorfă și ștearsă. Roțile mașinilor și picioarele îi traversau fața, apoi mergeau mai departe.

– De ce nu m-a sunat? se văită Raina. Ce dracu' am făcut? Mi-a trimis numai un SMS azi-dimineață, să mă întrebe dacă a rămas la mine vreun lucru de-al lui. Chiar se așteaptă să-i dau înapoi tricoul ăla de rahat? Cu un râs neconvingător, se strâmbă: Auzi și tu, a rămas la mine vreun lucru de-al lui? Știe că plecăm azi.

Transpirația o răcori pe Elise. Se gândi la diamant, la muchiile ascuțite pe pieptul ei. Acum își făcea griji că proprietarul ar fi putut să apară. Se uită peste umăr și studie mulțimea în căutarea lui Charlie, rugându-se să nu-l vadă venind în grabă spre tavernă, urmat de un polițist. Oare răsturnase iahtul cu susul în jos ca să caute inelul? Oare stabilise că hoțul trebuia să fie una din cele două americance pe care le invitase la bord? Văzu turiști împingând genți cu roțile de-a curmezișul șoselei ca să stea la coadă lângă porțile metalice de la terminalul feribotului.

– Când vine, îl întreb ce-a vrut să spună.

Lui Elise îi tremură mâna când o băgă în rucsac să ia cele două bilete,

– Raina, trebuie să plecăm. Feribotul ajunge în cinci minute.

– Ți-am spus...

– Trebuie să ne așezăm la rând. Altfel nu prindem locuri. Hai să mergem. Te rog.

Oare cum erau închisorile pe insulele grecești? Elise își dădu seama că habar nu avea cât valorează diamantul. Cinci mii, opt mii, poate zece? Nu-i mai trecuse niciodată prin cap o asemenea sumă. Și iată că sorbea un Campari exact în locul în care venea Charlie în fiecare dimineață. Dacă ar

fi acuzat-o că-l luase în ziua a cincea sau a șaptea, l-ar fi putut da înapoi cu o scuză țâfnoasă: „Dumnezeule, liniștește-te. Voiam să ți-l dau înapoi data următoare când te vedeam. Am uitat că l-am probat cât timp tu i-o trăgeai violent celei mai bune prietene ale mele”. Dar cum ar fi putut să explice faptul că se îmbarca pe feribot cu inelul atârnat pe sub bluză?

Cei trei preoți se ridicară de la masă. Cel mai bătrân bătu din palme drept mulțumire spre chelnerul care trecea pe acolo. Elise încercă la rândul ei să-l cheme.

– Nota, strigă ea. *Conto*. Adică nota de plată!

Mimă furioasă scrierea notei în aer. Dacă venea și întreba de diamant? Dacă cerea să le caute în genți și să le facă percheziție corporală? Putea să se ducă chiar acum în baie și să arunce inelul în toaletă. Dar, oricât ar fi fost de panicată, o durea să arunce un obiect atât de frumos și de scump. Știa că frica ei era închipuită într-o oarecare măsură, efectul unei conștiințe care nu-i dădea voie să comită o faptă nesăbuită fără să-și facă singură reclamație. Nu știa decât că voia cu disperare să urce pe feribot. Odată ce se îndepărta de insulă, avea să fie în siguranță. Începu să culeagă monede din buzunar și să le pună una peste alta pe masă.

– Cât a fost băutura? Te rog, hai la terminal.

– Charlie, îngăimă Raina.

Charlie. Numele întrerupse orice comunicare. Uneori era mai simplu să păreșești o prietenă decât să-i faci pe plac. Raina zâmbi larg, iar Elise se trezi zâmbind și ea recunoscătoare.

– El e? întrebă Raina, înclinându-și capul ca să vadă pe după Elise, care-i stătea în cale.

Ridică mâna s-o fluture. Elise se întoarse, simțind cum diamantul îi aluneca pe stern, și văzu un tânăr care semăna cu Charlie, dar era mai înalt, mai gras, cu ten de fumător. Trecu pe lângă tavernă fără să intre. Două fete creștine cu părul lung chicotiră lângă chiparos. Câțiva turiști francezi ocupară masa eliberată de preoți. Aveau genunchii păroși și acoperiți cu nisip întărit.

– Se lungește coada, imploră Elise. Hai să mergem, îi scriem o vedere răutăcioasă de pe feribot.

– Du-te tu, îi replică Raina prinzându-se de brațele scaunului. Eu aștept până în ultima secundă. Pun pariu c-o să apară. Dobitocul!

– N-o să vină, mormăi Elise.

Un clopot răsuna de la o biserică din depărtare precum clopoțelul unei capre rostogolit pe un deal. Și, mai aproape, o bătaie metalică neliniștită. Bărbatul cu degete boante de lângă ele lovea cu bricheta în masă. Dinspre mare se auzi un semnal prelung și ascuțit. Feribotul intra în port,

un dreptunghi alb uriaș, searbăd ca un mall din Vestul Mijlociu. Prin cafenelele din port se stârni agitația, oamenii își luau gențile, se urneau unii pe alții ca niște cârduri de păsări. Chelnerul le aduse un rând de bere turiștilor francezi, care ridicară paharele și strigară: „Santé!”

— Haide, suspină Elise adunându-și curelele genții pe umeri.

Bărbatul cu degete boante lovi cu pumnul în masă, se ridică iute de pe scaun și porni cu pași apăsați spre chioșcul de țigări. Își lăsase ziarul englezesc datat 2 iulie, era din ziua precedentă, ca toate ziarele de pe insulă. Aveau să ajungă la New York pe 4 iulie.

— Îi mai trimit un SMS, spuse Raina începând să tasteze un mesaj pe telefon. Unul răutăcios. Apoi mai aștept zece minute. A promis că-și ia la revedere. Sunt sigură că vine.

— Nu mai avem zece minute! strigă Elise cu un nod în gât de la adrenalină. Se ridică de pe scaun. Soarele o lovea pe ceafă. Nu voia sub nicio formă să-l mai vadă pe Charlie. Lasă-l, insistă ea. Pierdem feribotul. Și apoi avionul spre casă. Te rog. Se îmbarcă.

Raina zâmbi cu pleoapele pe jumătate lăsate, intenționat, aproape seducător de necooperantă.

— Am spus să pleci fără mine. Încă e timp.

Elise se aplecă și împinse într-o parte gențile grele, cu monogramă ale Rainei.

— Ești nebună, mormăi ea.

Ridică ultima valiză a prietenei sale, eliberându-și geanta de nailon, care era pe jos lângă un rucsac verde închis, genul folosit de hipioții nomazi care dorm pe plajă în nesfârșita lor căutare a spiritualității sau a marijuanei mai de soi. Pe geantă era cusut un petic auriu pe care scria: „Iată că eu fac un lucru nou”¹.

— Al cui e rucsacul ăsta?

Elise se uită peste marginea mesei. Raina se aplecă să-l cerceteze.

— Nu știu. Poate era al cretinului cu cicatrice de lângă noi. Sau al vreunui turist? Nu l-am mai văzut până acum.

Elise își luă geanta și o strânse la piept, simțind cum diamantul îi intra în piele. Putea să amaneze inelul la New York. Ar fi putut să-și plătească astfel câteva luni de chirie pentru garsoniera din Brooklyn. Poate că într-adevăr avea șansa să facă un lucru nou. Îi plăcea cuvântul acela, „Iată”.

— Eu mă îmbarc. O mai așteptă o secundă pe Raina, oprindu-se de teamă să nu o piardă, însă aceasta își duse la buze paharul gol și lăsă un cub de gheață să-i alunece pe limbă. Ne vedem la bord, îi spuse atunci

¹ Vechiul Testament, Isaia, 43:19.

punând al doilea bilet de feribot pe masă. Sper să ajungi.

– Trebuie să-ți dai cu loțiune pe obraji. Începi să semeni cu o femeie fără adăpost, îi zise Raina în timp ce ronțaia cubul de gheață. Vrei să auzi o chestie interesantă? Știi ce am...?

Un val de presiune, un bubuit fără zgomot. Zgomotul veni după aceea, prea târziu ca Elise să-l mai audă. Explozia traversă curtea exterioară a Tavernei lui Nikos, arzând chiparosul, împrăștiind șrapnele din metal și oase. O minge uriașă de praf pătrunse prin copertina arsă, scuturând-o în ascensiunea ei, iar pe caldarâm începu să ningă cu cioburi.

1.

Când eu și Charlie eram mici, jucam un joc, „Distrugătorii”. L-am inventat noi. Jocul pornea mereu de la aceeași premisă înspăimântătoare și închipuită: câțiva pistolari cu cagule negre (numărul lor varia) dau buzna în cameră și încep să tragă. Ce faci?

Pentru „Distrugătorii” nu era nevoie de echipament. L-am construit universul din cuvinte. Exista în totalitate numai în imaginațiile noastre suprapuse și îl jucam mai ales noaptea, la telefon, când eram siguri că părinții noștri nu trăgeau cu urechea. „Distrugătorii” funcționa cu benzina inteligenței noastre și în locurile pe care le știam ca pe propriul buzunar. Îl plasam în Central Park (locul nostru preferat era grădina zoologică), pe culoarele supermarketului D’Agostino din zona rezidențială, în clădirile noastre de locuințe ca niște furnicare și în seducător de vulnerabilele săli din Muzeul American de Istorie Naturală, MoMA și Met. De asemenea, îl mai plasam – în mod obsesiv, cu un respect pentru anatomia clădirii victoriene îmbâcsite, din cărămidă albastră, de pe East 84th Street pe care constructorii ei l-ar fi apreciat – în Școala de băieți Buckland. Nu toate locurile erau potrivite. Deseori Charlie voia să situăm jocul în metrou, deși priceperea care să-i asigure o misiune de succes îi era sabotată de necunoașterea sistemului (familia lui avea permanent la dispoziție o limuzină și, dintr-un motiv sau altul, el se încăpățâna să creadă că vagoanele de metrou au o trapă ușor accesibilă pe tavan). Dorința mea arzătoare era să-l plasez în nava placată cu marmură a bisericii Sfântul Patrick – confesionalele erau ascunzători tentante, iar preotul care ridica talerul de aur deasupra altarului era prima victimă perfectă –, dar părinții lui Charlie renunțaseră la religie cu mult timp înainte să plece din Cipru. Eu cunoșteam dedesubturile bisericilor, însă Charlie habar n-avea de amănuntele liturgice.

Acum, când mă gândesc, presupun că orice copil nefericit joacă un joc asemănător ca să se smulgă din înțeleiala prezentului: își părăsește prietenii și pe cei dragi fără o șoaptă de remușcare; se folosește de oamenii din jur, care nu bănuiesc nimic, pe post de actori; respectă doar teoretic legile gravitației sau planurile arhitectonice (cele din urmă erau mult mai respectate decât primele – uneori puteai să levitezi printre grinzile înalte, dar era complet interzis să sari printr-o fereastră inexistentă). Scopul era să găsești o cale de ieșire.

Iată un exemplu în care Charlie pune în aplicare un scenariu în care eu joc rolul principal:

- Ești în cantina de la Buckland când intră șase pistolari.
- Mă las sub masă.
- Simon McMarnely se târăște dedesubt cu tine.
- Să te fut! Stai așa. Niciodată n-am mâncat de prânz cu Simon McMarnely.
- Tu și Simon trebuia să faceți un rezumat despre Uganda. Lucrați la el împreună.
- Bine, mă cațăr în spatele lui Simon, ca să fie el în calea gloanțelor.
- Pistolarii trag rafale sub masă. Simon ia un glonț în abdomen. Ești expus.
- Îi înșfac lui Simon ochelarii de la ochi și fug de-a bușilea spre șirul de ferestre.
- Ferestrele alea nu se deschid.
- Ultima se deschide oarecum, dacă dai de mâner.
- Un pistolar stă la fereastra aia.
- Bine, atunci țâșnesc pe ușă spre cămară. Traversez cămara spre holul principal.
- Alți doi pistolari o iau prin cămară după tine.
- Alerg pe hol.
- Au legat cu lanțuri ușile din față.
- Urc scările laterale la etajul doi.
- Treci pe lângă domnișoara Sheedy. Coboară cu un teanc de teste la latină, nu știe că se întâmplă ceva.
- Îi smulg hârtiile din mână și le las să se împrăștie pe trepte. Așa câștig timp, pentru c-o să alunece pe ele când urcă. Ajung pe holul de la etajul al doilea.
- Răsună focuri de armă. Domnișoara Sheedy țipă. Zgomot de bocanci care alunecă pe hârtie.
- Prima clasă pe dreapta, laboratorul de chimie.
- Ușa aia e încuiată în timpul mesei de prânz.
- Având timp la dispoziție, smulg un braț de la ochelarii lui Simon. Cu el desfac încuietoarea. Intru, închid ușa și o încui. Trec prin laborator și intru în biroul doctorului Chandler.
- Auzi cum patul unei mitraliere sparge geamul de la ușa laboratorului. Au intrat.
- Rahat, bine. Biroul doctorului Chandler nu are fereastră.
- Nț. N-ai pe unde să scapi.
- Ba am. Închid ușa și împing biroul în ea.

- Izbesc în ușă.
- Sar pe birou și ajung la vechiul canal de ventilație. Comunică cu biblioteca. Trag de cadrul metalic.
- Lovesc cu umerii în ușă, care se crapă puțin. Strecoară țeava unui pistol.
- Intru prin gura de ventilație și mă târăsc.
- Simți cum focurile de armă lovesc peretele din jurul tău. Un glonț îți străpunge piciorul. Durere extremă.
- Sar în bibliotecă și alerg șchiopătând spre ferestre.
- Îi auzi fugind iar pe hol, spre bibliotecă. Vin după tine.
- Deschid fereastra din mijloc, cea de lângă stejar, crengile lui sunt aproape. Trec peste suportul ca un xilofon și pun picioarele pe polița caloriferului.
- Unul dintre pistolari o ia pe urma sângelui și te vede printre teancuri. Țintește. Nu reușești să sari la timp.
- Mă folosesc iar de ochelarii lui Simon. E soare afară. Țin lentilele, prind o rază de lumină în ele și i-o vâr direct în ochi.
- Pistolarul strânge din ochi, se dă înapoi și trage un foc de armă în tavan.

– Îmi trec picioarele peste pervazul ferestrei. Văd creanga. Sar. O țineam așa la nesfârșit. Pe rând. Improvizam arme, scuturi și capcane elaborate folosind tablourile Vechilor Maeștri ori vasele cu salată de crab. Uneori atârnăm colaci de salvare, precum cheile, în mâinile muribunzilor sau morților (oamenii de serviciu erau niște mesia cu speranță de viață foarte mică). Uneori, poate o dată din șase, nu reușeam. Muream cuprinși de panică, îndurerați din cauza alegerilor greșite, pe banchize plutitoare cu pinguini, pe patul părinților noștri sau pe gențile abandonate la garderobă. Eu mă descurcam întotdeauna mai bine decât Charlie, fie pentru că mă dovedeam un strateg mai bun, fie pentru că Charlie nu părea în stare să se bucure atunci când eram ucis. Dar Charlie avea tendința să ia decizii proaste, de parcă ar fi fost atras de cele mai mari fundături și tot se aștepta să scape fără nicio zgârietură.

Nu știu ce spunea „Distrugătorii” despre noi. Nu i-am pomenit niciodată despre joc vreunui coleg de cameră sau vreunui psiholog, poate jenat de premisa lui macabră, deși asemenea tragedii se petreceau aproape săptămânal în viața reală și știrile se concentrau glonț cu glonț pe asemenea detalii bolnăvicioase. Deseori aveam impresia că întreaga lume juca pe ascuns același joc. În apărarea noastră, aș spune că obsesia față de „Distrugătorii” nu părea un simptom al psihozei. Noi nu eram niciodată ucigașii, niciodată pistolarii cu cagule negre cu simpatii

politice sau personale necunoscute, care se desfătau cu roadele masacrului – și, la drept vorbind, jocul ne făcea să fim mai drăguți cu cei care, fără voie, ne furnizau personajele secundare, oameni precum Simon McMarnely și bineveniții lui ochelari; bietul Simon, prin ce trecea în fanteziile noastre ca noi să scăpăm teferi!

Nu pomeneam prea des de „Distrugătorii” nici în discuții când nu i-am mai acordat din timpul nostru liber. Ca majoritatea jocurilor din copilărie, până în clasa a opta își pierduse din magie. Cred că s-a terminat când Charlie a început să insiste să salveze fete care-i plăceau sau când tot plasa acțiunea în locuri mai complicate, precum vestiarele și piscinele. („Ian, mătura ține ușa blocată. Acum spui că e abur, dar merg spre dușuri. Fii mai exact. Ce vezi?”)

Acum, după aproape douăzeci de ani, îmi dau seama că „Distrugătorii” ne învăța ceva în tot acest timp. Nu era doar senzația tare a urmării. Ne ascuțeam instinctele și aruncam peste bord atașamentele. Ne perfecționam strategiile de supraviețuire.

∴

Am un singur plan.

Acropola este aurie în soarele după-amiezii, dar nu-mi pot lua ochii de la câini. Barul de pe acoperișul Hotelului Grande Palace este o oază de vaporizatoare și umbrele înclinate care răsar din peticele calde și negre de umbră. Muzica se revarsă din boxe ascunse, un tremolo lent de clape ca gheața care cade ușor într-un pahar. În ultima jumătate de oră am stat sprijinit de balustradă, m-am uitat spre Piața Syntagma și la câinii sălbatici care patrulează prin ea. Umblă în haite, răi, cu capetele ca niște săgeți de culoarea lamelor ruginite, se năpustesc, mârâie și le dau târcoale turiștilor pe care ghidurile de călătorie i-au adus imprudent spre acest pericol. Broșurile și steagurile arse de la o manifestație politică dispersată acoperă dalele ca frunzele în Noua Anglie. Știu că ar trebui să-mi petrec cele câteva ore libere urcând în jurul Partenonului sau măcar ridicând privirea spre el. Dar în căldura mocirloasă de început de august toată Atena arată ca o ruină, scufundată, fără margini, ștearsă și albă ca saliva. Câinii sunt jigăriți și frenetici.

N-ar trebui să fiu aici. În Grecia. La Grande Palace. În vacanță. Port aceleași haine de douăzeci și opt de ore, mai puțin o pereche de chiloți rătăciți. Miros a vin roșu vărsat, a colonie din duty-free (cedru texan și vetiver haitian), sex la minut, săpun cu tuberoze și sudoare de om. Sunt la Grande Palace la invitația unei femei lângă care am stat în avionul de la New York. Amy, Ann, Annabel? Niciunul din noi nu a putut să doarmă în grădinița pentru adulți de deasupra norilor, plină cu răsufări greoaie și

pături pufoase. În timp ce urmăream traiectoria avionului nostru pe ecranul micuț, mi-a dat cu cotul. Eu mă afundasem în transa tristă, fără adăpost, a călătoriei pe cer. Eram la jumătatea distanței deasupra Atlanticului.

– Ce s-a întâmplat? Și-a scos căștile din urechi. Scuzați-mă că-mi bag nasul, dar păreți supărat.

– Tocmai a murit tatăl meu, i-am spus.

– Ah, a șoptit ea. Mergeți la înmormântarea lui?

– Nu, mă duc cât mai departe de ea.

Habar n-am ce a văzut la mine. Poate considera că oricine călătorește la clasa business străbate lumea cu un permis special. Sau poate a depistat, pe bună dreptate, o pradă ușoară. Avea cu zece ani mai mult decât mine, aproape patruzeci. Avea grația scheletică a unei dansatoare, era căsătorită, din câte sugera degetul ei, și mergea la Atena la o conferință pe tema telecomunicațiilor.

– Dumnezeu știe de ce se ține în Grecia, cu toată agitația de acolo.

Vorbea limba acronimelor – ATSZ, CLO, conexiune prin satelit prin PBX lucru care semăna prea tare cu orașul din care plecaserăm. Menționarea morții nu i-a reprimat nevoia de a vorbi decât câteva minute.

– Zboară cu Korean, zboară cu Air India, dacă ai vreodată ocazia, zboară cu Singapore, mi-a spus, de parcă mi-ar fi șoptit secretele branșei. Niciodată nu ai sentimentul că-ți servesc masa sub amenințarea armei. De fapt, nu, chiar ai sentimentul ăsta, de aia au servicii așa de bune.

A răs de propria glumă și m-a mai înghiontit odată cu cotul în umăr. Singurul insomniac în afară de noi din cabină, cu două rânduri mai în față, încerca de douăzeci de minute să-și smulgă un fir de păr rebel din nas; eram din ce în ce mai nerăbdător să văd smulgerea decisivă, victorioasă. Ann sau Amy părea să mă aprecieze mai mult când n-o întrerupeam. Mi-a zis că de obicei călătorea *beaucoup trop trop* în interes de serviciu și mi-a expus teoria ei că sistemele multimedia de la bord înlocuiseră nevoia de pungi pentru vomă:

– N-ai observat că oamenilor nu li se mai face rău, pentru că emoțiile le-au fost domolite de bogata ofertă de filme? Și de spațiul mai mare dintre scaune? Făcând un semn spre perdelele prinse cu arici, a adăugat: încerc să nu-mi imaginez favela de acolo.

Când avionul a ajuns deasupra coastei Croației, însoțitoarele de zbor distribuiau tăvi schizofrenice de șampanie și cafea, zorii mugeau pe ferestre și nu m-a lăsat inima să-i spun că eu primisem un upgrade de la clasa economic la business. La clasa business erau singurele locuri disponibile.

– Ai hotel? m-a întrebat în timp ce aşteptam la rând la controlul paşapoartelor.

– Nu, dar am un vapor la miezul nopţii. Presupun că o să vizitez Acropola ca să-mi omor timpul.

Din hotelul ei se vedea Acropola, mi-a spus. Avea şi o canapea, în caz că trebuia să dorm.

– Măcar atâta lucru pot să fac şi eu după pierderea pe care ai suferit-o. Camera 411.

A descuiat uşa, i-a dat bacşiş băiatului care-i cărase bagajele şi, în întinericul după-amiezii, accentuat şi de perdelele trase, cu aerul condiţionat dat la maximum, şi-a ridicat fusta plisată şi s-a întins pe pat. În momentul acela m-am simţit bine dintr-un motiv, dar după aceea nu mai era mare lucru. Degetele ei îmi frământau şoldurile, dar se uita la uşă, de parcă ar fi aşteptat să intre cineva mai atent. Încă eram doi americani care urmau procedura standard de la sosire. După ce am terminat, m-am dat jos de pe ea şi mi-am căutat hainele pe jos.

– Nici nu te-am întrebat de ce a murit tatăl tău, a spus ea afundându-şi mâinile sub perne.

Părea mai puţin o întrebare, mai degrabă se lăuda cu impulsivitatea ei. Mi-am tras pantalonii pe mine şi m-am dus la baie să mă spăl pe faţă. Când m-am întors, dormea adânc, iar părul blond îi curgea dintr-un cocon de pături.

Stau sprijinit pe balustradă şi-mi las toată greutatea pe ea. Ca mai totul din acest hotel veştejtit – o vilă în stil Beaux Arts plină de hârtii de muşte şi camere îmbrăcate până la refuz cu catifea, botezate cu numele unor regi alungaţi de pe tron –, balustrada este veche şi ar avea nevoie ca de aer de o mână de vopsea. Praful de ciment curge pe lângă nituri. Chiar dacă ar ceda balustrada, aş cădea de la trei metri într-o curte interioară, unde un bărbat cu un keffieh² roşu îşi taie unghiile. Taxiurile ţâşnesc în jurul pieţei ca nişte zaruri şi câinii se bat lângă fântână. Mă întreb câţi dintre ei au fost daţi afară din case şi câţi s-au născut în spatele tomberoanelor din Plaka. Unele femele au mamele care le atârnă ca sacoşele moi din plasă pe care le cară bătrânele la piaţă. În spatele meu, turiştii plutesc în derivă prin piscină, scufundaţi până la sfârcuri, şi trasează cercuri exagerate cu braţele – germani, italieni, ruşi şi câţiva americani deşiraţi cu dinţi fosforescenţi. Din când în când, după o atingere a ceasului de la mână sau o fluturare a hărţii, cuplurile se adună să-şi strângă lucrurile. Terasa de pe acoperişul hotelului Grande Palace

² Acoperământ pentru cap purtat de bărbaţii arabi, sub forma unei bucăţi de pânză fixate adesea cu un inel.

este o sală de așteptare înainte ca oamenii să ia barca spre insule. Mă gândesc la Charlie în casa lui din Patmos, cu un dormitor în plus și o ușă încuiată.

— Mă piș pe America, zbiară un băiețel țâșnind de pe un șezlong. Nu mă întorc mai devreme nici de-al dracu'! Ai promis că putem să mai rămânem!

Arată ca un cuier de oase, se află la granița cu adolescența, când corpul începe să se împlinească. Mama lui ridică obosită privirea spre el în timp ce-și răsuțește brățile.

— Te rog să nu alergi pe lângă piscină, spune ea.

— Domnule Bledsoe.

Chelnerul mă bate pe umăr. Este tânăr, frumos, dar cam plinuț și are cârlionții fixați cu spumă. Chelnerii nu te bat niciodată pe umăr în New York; probabil există o regulă privitoare la contactul fizic. Îmi amintesc că acum patru zile, în dormitorul tatei, mama mea vitregă a spus: „Muribunzilor nu le place să-i atingi”.

Chelnerul îmi înapoiază cârdul de credit.

— Nu merge. Poate ați uitat să sunați la bancă? Este așa de dornic să ignore posibilitățile cele mai rele, încât mai că-mi vine să-l sărut. Să o pun în contul camerei?

Oaspeții hotelului sunt singurii care au voie să urce aici.

— Nu. Las paharul jos și bag mâna în buzunar. Scot celălalt card de credit din portofel, cel legat de istoricul financiar personal al unui tânăr de douăzeci și nouă de ani a cărui carieră după terminarea facultății constă în activități caritabile sporadice, dar aducătoare de mari satisfacții. Încercați-l pe ăsta, îl îndemn.

Îi pun bucata de plastic în mână și zâmbesc să-mi ascund panica. Cardul familiei, ultima legătură cu depozitul de urgență al familiei Bledsoe, a fost dezactivat.

Chelnerul se uită bănuitor la noul card. Nu-mi mai vine să-l sărut. Mă întreb dacă se iau după el câinii noaptea, când pleacă de la hotel. Mă întreb dacă locuiește cu părinții. Dedesubt, doi polițiști intră în piață, cărând tunuri cu apă de mare putere. Probabil câinii știu că li s-a încheiat escapada, pentru că se împrăștie pe betonul decolorat.

— În ce cameră stați? mă întrebă.

— În camera 411, spun. Cu iubita mea. Ea doarme încă. Mi-o imaginez pe Amy sau Annabel trezindu-se și având de-a face cu o notă de plată consistentă, urlându-i acronime recepționarului, cerând servicii ca în Singapore. Probabil că lenjeria mea intimă încă este mototol pe undeva printre cearșafurile ei. Mai vreau unul, adaug înainte de a-mi lua valiza și

de a-l urma la bar.

Este răcoare la umbra alcoolului și a copertinelor. Pentru o clipă, încă simt în ochi pata lăsată de soare, cercelețe mov care se evaporă încet. Foarte puțini oaspeți stau la teighea. Chelnerul trece cardul și aparatul scoate frumosul sunet atonal al hârtiei ce se derulează.

„De-aș ajunge mai repede în Patmos”, mă gândesc.

Pe partea cealaltă a barului, un bărbat slăbănog, care se bâțâie întruna, îi face avansuri unei rusoaice mai în vârstă. Mi se pare cunoscut, așa cum ți se pare orice tânăr cu ochi de consumator de amfetamină aflat aproape de un bar.

– Sunt un justițiar rătăcitor, îl aud spunând, fără urmă de sarcasm.

Rusoaica râde, sânii ei arși de soare și cerceii-candelabru se clatină ca în urma unui mic cutremur.

– Lasă-mă să fac poză, spune ea ridicând telefonul. Primul justițiar în vacanță.

Bărbatul întinde mâna ca să blocheze obiectivul.

E atât de asudat, încât îi disting broderia părului de pe piept pe sub cămașă. De la colțul gurii îi pleacă o cicatrice și are capul ras, ca să ascundă cele două insulițe de păr care-i mai rămân. Seamănă cu un gigolo în ultimul an de activitate, flirtează cu o disperare nedumerită. Degetul arătător e doar un ciot, precum capătul tacului de biliard în timp ce se pregătește de o lovitură. Ar putea să aibă vârsta mea, are accentul ca al meu, dar fața îi e atât de burdușită, încât nici nu-mi pot imagina cum de l-a lăsat paznicul de pe hol să urce fără să-i ceară mai întâi să-i arate cheia de la cameră. Se prinde că mă uit la el, așa că mă întorc spre peisajul Acropolei. Când mă uit iar, încă mă privește cu o grimasă. Își smulge portofelul de pe teighea și pleacă furios spre lift. Rusoaica este prea ocupată cu aurora boreală de pe telefonul ei.

Chelnerul îmi toarnă al doilea pahar. Ginul mă va ajuta să trec peste panică. Deja a zugrăvit florile din ghivece într-o nuanță mai delicată de roz. Dar de acum înainte trebuie să am grijă cu cheltuielile. Nu mai am decât ce este în cont și micul teanc de bani ascuns în valiză, pe care am reușit să-l sustrag înainte să sece rezerva. Odată, la scurt timp după terminarea facultății, o iarnă întreagă am ajutat mame singure din Bronx să-și deschidă un cont bancar. „Cinci dolari. Haideți să începem viitoarea voastră solvabilitate financiară cu cinci dolari. Sigur vă puteți lipsi de suma asta”.

Rusoaica lovește ușor cu palma în teighea, de parcă ar căuta puncte slabe în lemn. Dintr-odată, sare de pe scaun și îngenunchează pe podea. În timp ce eu semnez pe chitanță, ea începe să se tânguie că-i lipsesc

bani, că i s-a furat portofelul.

– Justițiar nenorocit. Aveam biletul de vapor. Chelner, repede, sună jos! Nu-l lăsa să plece din hotel!

Mă duc cu paharul la balustradă, încercând să nu mă implic. E noua mea tactică, mă distanțez de problemele altora. E o senzație surprinzător de eliberatoare, țin grija la granițele ființei mele.

„Cum faci să-ți fie milă de un puști de bani gata?” Asta era gluma preferată a tatei când eram mic. Eu eram în plină misiune într-un joc video sau, la masa din sufragerie, conjugam verbe în franceză în unul dintre weekendurile în care stăteam cu el. Punea întrebarea ca pe o provocare și, fără să stea pe gânduri, servea poanta deloc amuzantă: „Nu poți”.

Dar eu am un răspuns mai bun.

Îl sărăcești. Am rupt-o cu banii. E ca atunci când te desparti de o iubită. Doar că, în cazul banilor, nu tu pleci, tu rămâi aici, pe când banii se duc în altă parte, își găsesc o casă nouă, uită. E vina mea – nu că ar conta; nu poți să te împaci cu banii așa cum poți să te împaci în dragoste, nu poți să-i suni în miez de noapte și să-i implori să-ți mai dea o șansă. Încerc să mi-l imaginez pe Charlie pe iahtul lui în Patmos, o barcă de douăzeci de metri din stejar negru, care tulbură valurile, încerc să-mi imaginez mâncarea gratis, soarele și orele de somn care mă așteaptă. Dar transpir, câinii au dispărut și Acropola este atât de încetoșată, încât nu m-ar deranja s-o dărâme cineva. Nu pot să mă gândesc decât la telefonul pe care i l-am dat lui Charlie acum patru zile, prima oară după mulți ani când vorbeam cu el.

– Trebuie să-ți cer o favoare. E urgent.

– Bună, Ian. Sunt bine. Nu pot să mă plâng. Ziua mea de naștere a fost acum o lună.

– Vorbesc serios. Și e mai degrabă o propunere decât o favoare.

– Ce-ar fi să ceri frumos? Ce-ar fi să-ți îndulcești puțin văicăreala aia newyorkeză? I-a căzut telefonul de la ureche și, după un scurt moment de agitație, a revenit: Cum e viața de voluntar? Câți copii înfomețați ai salvat azi din lagărele de concentrare?

– Sunt la mare strâmtoare. Am nevoie de ajutorul tău. Mereu mi-ai spus că pot să apelez. Uite, apelez acum.

– Strâmtoare? A făcut o pauză. Auzeam interferențe în distanța dintre vocile noastre. Sunt în Grecia, mi-a spus peste câteva momente. Pe o insulă. Am o idee. Ce-ar fi să vii și tu?

∴

Orice moarte subită este o crimă. Incidentele din jurul ultimei răsufliări

sunt analizate exhaustiv pentru a găsi un vinovat. Câtă morfină a pus asistenta din tura de noapte în perfuzie? Încă era alb omulețul de pe semafor înainte să vireze taxiul după colț? Cine a sunat ultimul la telefonul găsit aproape de fereastra deschisă? Chiar și în cazul unei morți aparent naturale există posibilitatea unui deget acuzator. Tata a murit în pat, în casa lui din West Village. Edward Bledsoe, primul vicepreședinte al Kitterin Inc., producător internațional de hrană pentru bebeluși, căsătorit de două ori, în vârstă de șaiszeci și șapte de ani. Eu sunt „de asemenea”, dacă-i citești necrologul. „De asemenea, avea un fiu dintr-o căsătorie anterioară”. Lily, mama mea vitregă, era jos în bucătărie, îi ținea predici asistentei în spaniola ei melodramatică. Stăteam lângă patul lui pe un scaun balansoar Amish din cele pe care Lily le colecționa scotocind prin magazinele de antichități, sub gravurile moderniste pe care le obținuse noaptea, după ciondăneli demne de o partidă de pocher, la o licitație de artă online. Nu-l mai văzusem pe tata de la cele două hemoragii cerebrale care-i împietriseră fața cu șase zile mai devreme. „Se stinge, mă avertizase Lily. Cel puțin, așa dă impresia. Doctorii spun că sunt șanse să răzbată. Încearcă să nu-l superi, da?” Ochii încă îi erau zglobii, ușor mijiiți, dar, când m-am uitat în jos, am avut senzația că încolțisem un animal rănit, o ființă care nu avea de ales și trebuia să se înduplece. Gura lui cenușie era căscată și avea părul alb dat pe spate, cum el nu și-l pieptănase niciodată. Probabil așa îi plăcuse asistentei.

– Bună, tată. Cum te simți? Mă gândeam să-ți țin un pic de urât.

Era doar o fotografie cu mine printre multele înrămate deasupra patului – poze în care mai tânăra și mai fericita familie Bledsoe sărbătorea zile de naștere și absolviri, ca modelul repetat al unui tapet. În fotografie sunt bebeluș, în Central Park, fac tumbe în poala lui ca un labrador, în timp ce el stă cu privirea ațintită asupra unei mari preocupări aflate dincolo de copacii roșii, tomnatici și de iazul cu bărcuțe miniaturale. Era același iaz la care mă duceam eu cu Charlie după ore în vremea liceului, drogați de nu mai eram în stare să ne legăm șireturile sau varză de la pilulele ciudate ale mamei lui Charlie. Ne dedam la marea distracție postadolescentină, aceea de a încerca să ne ștergem de pe fața pământului inocența cât mai brutal posibil, să pârlolim până și ultimul ungher din mințile noastre care ar fi putut-o ascunde. Stăteam pe băncile de lângă Kerbs Boathouse și, cu fălcile căzute, cu ochii sticloși precum carnea de stridie, priveam armata de pânze albe involburate, în timp ce capul îmi huruia de la dezvăluirile ca focul lichid, pe care nu eram sigur dacă doar mi le imaginasem eu sau chiar le rostisem cu glas tare.

– Ți-am spus cumva adineauri despre teroriștii care au pus piranha în

iaz ca să devoreze copiii? îl întrebam îngrijorat și fiecare clipă uitată trăda stabilitatea clipei prezente.

Charlie se uita într-acolo, de parcă ar fi încercat să stabilească cum să salveze un om de la înec fără să se ude. O partidă de „Distrugătorii” ar fi dat creierului meu un centru de interes, dar Charlie și cu mine depășiserăm vârsta aia. Charlie își trăia din plin anii de golănie, avea o fațetă de platină pe caninul stâng, Cipru via Compton, și devenise brusc expert în metrouri. Dar Charlie aducea mereu cu el punguța de catifea cu piesele de șah și jucam pe mesele de piatră lângă oamenii fără adăpost care dormeau la lăsarea nopții.

Stăteam, în timp ce tata zăcea în patul lui, în tăcerea minutelor și a păsărilor din mestecenii din curte. Casa mi se părea la fel de agreabilă ca țeava unei puști înfipte în gură – nu aveai altă soluție decât să treci la subiect.

– N-am reușit să dau de mama, am spus ca să umplu tăcerea. Călătorește prin Bangladesh. Ți-a spus că are de gând să deschidă un orfelinat în Delhi?

Era o întrebare inutilă. Nu-și vorbeau niciodată. Mama trăia în India de șapte ani și supraviețuia ca un maharajah New Age din rămășițele neîndestulătoare cu care se alesese după divorț. Luam legătura o dată pe lună pe Skype și chipul ei cu trăsături tipice pentru Vestul Mijlociu, jilav în plin muson galben, îmi dilua amintirile despre garsoniera ei din zona rezidențială cu interferențele uscate iască, lucru care mă teroriza ori de câte ori puneam mâna pe vreo clanță.

– Sunt convins că-ți transmite toate cele bune, am adăugat peste câteva clipe.

Ochii căprui i-au țâșnit spre tâmple. Încă își controla respirația și aerul îi ieșea convulsiv pe nas, de parcă ar fi încercat să și-o alunge din minte.

– Lily spune că o să te faci bine, l-am asigurat. Medicii se așteaptă să te refaci complet.

După încă o perioadă de liniște, i-am spus adevărul despre situația mea: fusesem concediat din postul de director de operațiuni al unei organizații nonprofit care se lăuda că acceptă pe oricine, indiferent cât ar fi fost de nebun ori de împănăt cu droguri sau cât de tare ar fi duhnit a urină; eram în urmă cu plata chiriei apartamentului din clădirea fără lift din Harlem; mai aveam puțini prieteni în oraș pe care să contez. Îmi închipui că i-am spus toate astea întrucât eram sigur că nu putea să răspundă.

– Stau periculos de prost cu fondurile, i-am zis.

Nu se știe niciodată cine o să te ajute, dar deseori poți să anticipezi

cine n-o s-o facă. Mâna bună a tatei s-a împrăștiat pe saltea. Ochii i s-au închis. Mă ura. Mă urâse dintotdeauna. Dar m-a urât în special când, la insistența lui, am acceptat un post de nivel inferior la sucursala din Ciudad de Panama a firmei Kitterin Baby Food Inc., însă am renunțat rapid la el ca să dau o mână de ajutor în cartierele dominate de găști din zona periculoasă a orașului. „O să aflu că egalitatea este apanajul tinerilor, îmi spusese la următoarea mea vizită, cu ultima urmă de reținere înainte să i se încrețească buzele. Iar când afacerea tatălui tău depinde de stabilitatea actualei administrații panameze, faptul că te duci și pui în pericol stabilitatea aceea, indiferent cât de coruptă ar fi ea, nu e un motiv de recunoștință”. Considera eforturile mele din Panama o vacanță prelungită, zile fără rost, și dacă privim pragmatic, se poate să fi avut dreptate. Probabil știa că într-o bună zi o să naufragiez pe malurile patului lui și o să-i cer ceva de pomană.

Am stat în tovărășia urii lui o oră, legănându-mă înainte și înapoi, încercând să alcătuiesc următoarea propoziție: „Un mic împrumut, un avans și atât, promit, doar câțiva bănuți, o sumă cu cinci cifre, cam cât costă porcăria aia de gravură modernistă de culoarea buretelui, și vă las în pace definitiv pe tine și pe Lily”. Eu stăteam, el ura și eram sigur că amândoi pătrunseserăm în teribilul univers al minții celuilalt.

Doctorii se înșelau. Era pe moarte. Nu știu când a început de fapt să moară, dar a murit, în timp ce eu eram ținut pe scaun privindu-i mâna acum inertă. S-a dus chiar lângă mine, trupul acesta slăbuț de care depinsesem și de care mă temusem.

– Tată, tată! Te rog, tată!

Părea liniștit, de parcă în sfârșit fusese eliberat.

– Ce-ai făcut? a țipat Lily când a intrat în dormitor.

Acelea au fost singurele cuvinte pe care mi le-a adresat în după-amiaza cu doctori și telefoane. M-am retras în seră, încercând să nu încurc, ciupindu-mă ca să nu-mi dea lacrimile. Moartea și banii nu fac casă bună. Moartea sperie banii, banii reduc importanța morții. Doctorii lasă locul avocaților, ca niște fotbaliști oboșiți trimiși pe banca de rezerve de niște arbitri excesiv de autoritari. Cei doi frați vitregi ai mei au dat buzna imediat ce au auzit.

Lex, cea mai mică, stătea în ușa serei și tremura.

– Ian, ce-ai făcut? a spus ea plângând, apoi s-a repezit din nou în bucătărie. O auzeam vorbind cu Lily: De ce l-ai lăsat să urce? Singur!

Fratele meu vitreg, Ross, se tot uita neliniștit la mine prin fereastra de la bucătărie, de parcă aș fi fost un bolnav psihic care ajunsese din greșeală în curtea lor. El, cel puțin, avusese amabilitatea să vorbească

mai încet.

– Nu e corect că Ian a fost ultimul care a stat cu tata. Îți imaginezi despre ce i-a vorbit? Mamă, ar fi trebuit să stai acolo cu ei. Sau măcar asistenta. Ce spun doctorii, care anume e cauza morții?

Eu eram răspunsul. Fiecare moarte are nevoie de un vinovat.

Lily a pus în sfârșit capăt jurământului tăcerii în seara aceea la nouă. Făcea focul în living într-o seară umedă de vară, toate ferestrele care dădeau spre Perry Street fiind închise. Lumina farurilor mașinilor țâșnea brusc prin geamuri și apoi se retrăgea. Nu puteam scăpa de sentimentul că încerca să-și facă locuința cât mai neospitalieră posibil.

– Apropo, mi-a spus ea prinzându-se de poliță, săgetată de dureri de spate, cum i se întâmpla adesea, cu lacrimi în ochi. Avea copii din cauza căroră să-și facă griji. Nu ți-a lăsat nimic. Ca să știi. Eu n-am avut nicio legătură. Așa a vrut el.

Am ieșit pe ușa din față. Erau treizeci și două de grade în întuneric. Mi-era frig.

*

Toată Atena zumzăie de lumină: luminile verzi ale felinarelor îmblănite cu ceața de pe coastă; luminile fluorescente, metalice ale barurilor și ale chioșcurilor cu falafel; bărcile de pe mare care răspândesc un galben de uragan pe luciul sticlos al apei. Nu e o lumină newyorkeză, cu o strălucire exagerată, ci un curent uleios, pătrunzător, pământesc, ca lumina de atmosferă pentru infracțiunile mărunte. În noaptea ateniană, istoria moare și orașul se învoldurează. Întotdeauna am fost de părere că simți viața mai intens pe întuneric.

Gonim mâncând pământul, mătâniile se leagănă la retrovizor. Taxiul miroase ca o biserică la slujba de Crăciun. Șoferul are o fotografie cu Fecioara Maria prinsă cu scotch de parasolar, așa cum ieri, în drum spre JFK, șoferul avea o vedere din Jamaica. Un borcănel de sticlă este fixat pe bord, iar în el este aprins un bețișor aromat. Borcănelul de sticlă ar putea fi unul de mâncare pentru bebeluși de la Kitterin – atât de departe ajunge umbra unui conglomerat mondial. Cele patru pahare pe care le-am băut la hotel m-au cufundat într-un limbo alcoolic: mi-e sete de încă unul și totodată îl regret pe al patrulea. Cobor fereastra și las vântul să mă spele pe față. Șoferul își linge degetele și stinge capătul bețișorului. Fumul plutește.

– Pe ce parte sunteți? mă întreabă.

– Parte?

– Parte. Chei. Aveți numărul feribotului?

Caut printre foile imprimare să găsesc rezervarea.

– Blue Star, îi spun.

– Asta compania. Care chei? Pireul port mare, foarte aglomerat în perioada asta din an.

Nu e trecut niciun chei pe foaia mea.

– Pe ce insulă mergeți? Întreabă șoferul în sfârșit.

Pata lui de chelie este ca o yarmulke³ de transpirație.

– Patmos.

– Insula sfântă, spune el. Ridică piciorul de pe accelerație, liniștind biserica mobilă. Turiștii se luptă să treacă printre valurile de agenți publicitari stradali de pe trotuar și cu rotilele îndărătnice ale genților. Nu trebuie să faceți griji, nu cred, cu bomba.

– Ce bombă?

– N-ați auzit la știri? mă ceartă, de parcă măcar la atâta lucru se așteaptă din partea unui vizitator, să fie la curent cu ultimele știri.

– Am fost zăpăcit în ultima vreme, îi răspund.

E adevărat. De regulă, sărăcia trece pe locul al doilea ultimele orori din lumea largă și, din Manhattan, o explozie undeva departe este confundată cu toate celelalte.

– Luna trecută, pe insula Patmos. Bombă aruncat cafenea în aer. Omorât turiști acolo. Francezi și două americance. Nu a revendicat nimeni, nici măcar islamistii radicali, care revendică orice. Dar acum e greu în Grecia. Acum la noi e Marea criză economică. Așa că explodat o bombă.

Exprimă cu ușurință această relație cauză-efect, vocea lui este ca o ploaie de clinchete, dar îmi dau seama că, pur și simplu, exersează limba engleză.

– Nu se întâmplă des? Să explodeze bombe pe insule?

– Nu, niciodată. Niciodată până acum. Dar niciodată n-am mai fost așa de săraci. Niciodată atât de disperați din cauza sancțiunilor, a... – ridică mâinile de pe volan să se strângă de gât – măsurilor de austeritate. Și acum, cu noul acord pe care-l încheiem, e și mai rău. Plătesc taxe mai mari ca să conduc taxiul ăsta decât câștig și toată ziua aștept să-mi pice vreun client. Lovește cu palma bordul de vinilin, vrând parcă să asigure mașina că n-o va părăsi, și continuă: N-ar fi trebuit să intrăm cu restul Europei. Nu e de lucru, oamenii furioși, furioși pe guvern, pe Occident. Acum e vremea bombelor. „Moarte străinilor”. „Moarte Europei”. Așa scrie pe fiecare zid. Lasă capul între umeri, de parcă l-a lovit la propriu un gând. Problema e că avem doar turism. Poate nu pentru mult timp. Dacă vrei să cumperi o insulă, în curând ți-o vinde guvernul. Îți vinde chiar și

³ Tichie din țesătură sau fetru purtată de evrei în special în timpul rugăciunilor

oamenii de pe ea. Vinde tot ce poate. Chiar și poliția din Grecia e de vânzare. Așa că explodează bomba pe insulă, omoară străinii și așa îți minte că Grecia încă are pumnul de fier.

Mă studiază în oglinda retrovizoare, cântărește frica de pe fața mea. Nu știe că deja am trăit în țări periculoase. Văd pe geam niște tipi aliniați pe trotuar cu spatele la stradă, fiecare cu nasul lipit tare de un zid. Întâi mă gândesc că urinează, ca bărbații la pisoar, apoi mă gândesc că-i execută cineva. Îmi revine în memorie Panama, bărbați lângă un zid, aranjați pentru o rafală rapidă de mitralieră – în Panama uciderea este o corvoadă pe care toată lumea vrea s-o termine cât mai repede posibil – și ucigașii, și ucișii. De când am fost în Panama, nu mă pot posta în fața unui pisoar fără să mă gândesc la execuții. Dar zidul este o fereastră, se zărește o lumină jucăușă înăuntru, e un meci de fotbal la televizor. Bărbații ridică mâinile când înscrie cineva un gol.

– Stați liniștit, îmi spune șoferul. Nimeni nu vrea să-i arunce în aer pe irlandezi.

E din cauză că am părul roșcat. Toată viața am repudiat cetățenia unei țări pe care nu am vizitat-o niciodată, îmi imaginez părul lui Charlie, brunet, cu şuvițe rebele, sugerând că ar putea fi de oriunde.

– Sunt american, îi spun.

Șoferul se uită în oglinda retrovizoare și virează spre port.

– Stați la hotel? Un văr are un mic...

– Stau la un prieten.

Cheipurile se întind în întuneric. Mulțimile se adună în jurul vapoarelor enorme, etajate ca niște torturi. Șoferul claxonează și le face semn cu mâna rătăciților să se dea din cale. Arată spre un vapor uriaș, cu dungi albastre, de pe care pasagerii coboară deja.

– Douăzeci și patru de euro, îmi spune.

Îi plătesc suma pe care o cere în moneda pe care o urăște și-mi îndes geanta la subraț.

Vânzătorii ambulanți de mâncare agită clopoței strălucitori. Bărbați și femei se revarsă în toate direcțiile, înghesuindu-se, împingând, indiferenți la conceptul american de spațiu personal. Numai culorile vii ale genților și hanoracelor se disting în noapte. Un grup de excursioniști hipioți stau în cerc, cântă cântece despre Iisus și se țin de mâini. Mă dezchilibrează geanta de paie a unei femei voinice care-și împinge mama în scaunul cu roțile. Șoferul de taxi mi-a strecurat frica de bombe în suflet și acum nu mai scap de ea în miezul acestei aglomerări umane. Văd bombe în rucsacuri, în cutii de tort, în răcitorul murdar al bunicului tunisian care vinde sticle de apă, o bombă prinsă de pieptul unei femei prezentabile

care citește un roman de dragoste. „Bombă”, dau din buze, ca și când, dacă rostesc cuvântul, nu se mai întâmplă, de parcă bombele, asemenea petrecerilor-surpriză, sunt sortite eșecului chiar și numai dacă te aștepți să existe. Un băiat cu o bluză de trening oliv întinde fulgerător brațul în fața mea, de la încheietură până la cot are prinse ceasuri false bărbătești și de damă. Ridică privirea și-și freacă degetul mare de arătător. După zâmbet, probabil că acesta este cel mai vechi gest omenesc, două degete care se freacă, simbolizând banii. El și cu mine purtăm aceeași marcă de adidași. Nu știu de ce-mi reține atenția acest detaliu, dar îl remarc pur și simplu, viețile noastre neasemănătoare coincid numai în supunerea față de logoul Nike. Un bărbat mai în vârstă cu un turban maro, poate tatăl lui, îl repede într-un dialect tăios, spunându-i probabil: „Străduiește-te mai tare, vinde!” Nu-mi pot controla pornirea de a-mi duce mâna la buzunar ca să mă asigur că nu mi-a furat nimeni portofelul. Este o mișcare derutantă, întrucât coincide cu semnul încuviințării. Băiatul zâmbește plin de speranță, dezvelind un coteț de dinți albi, cu gingii iritate.

– Poftim, spun înfrânt și îi dau zece euro, fără să-i cer vreun ceas.

Omul de la pază semnalizează că pasagerii pot urca și valul mă poartă înaintea, pe rampa metalică. Verific numărul cabinei mele. Un singur pasager, un pat, cabina 805. Trebuie să mă țin de noile măsuri de austeritate; la clasa a treia prețul era jumătate. Este o încăpere mică, vopsită în bej, cu muluri de plastic, fără fereastră, și adorm pe salteaua goală înainte ca feribotul să iasă din port.

∴

Mă trezesc în geamătul vaporului. Într-o cameră fără fereastră, nimic nu-ți indică ora. Oare am ratat oprirea la Patmos și acum mă îndrept spre Kos sau Rodos? Mă uit la telefonul mobil. E 6.09 dimineața. Nu ajungem pe insulă înainte de opt. Cu obrazul lipit de pernă, simt o ușoară mișcare, atât de slabă, încât trebuie să stau complet nemișcat ca s-o percep – clătinatul înaintării pe apă, nu doar față-spate, ci și dintr-o parte în alta. Este ca legănarea unui avion, fără frica iminentă a prăbușirii. Dar presupun că ne putem scufunda.

Mă dau jos din pat, mă spăl pe dinți, iau o aspirină și mă schimb în pantaloni scurți și o cămașă. Îmi aranjez părul cu mâinile ude, croind o cărare ca o potecă puțin bătută prin pădure. Oare mai arăt ca pe vremuri? Nu l-am mai văzut pe Charlie de cinci ani și n-am mai petrecut mult timp cu el din facultate. În primăvara anului în care eram în clasa a douăsprezecea, cataloagele universităților erau împrăștiate pe holuri ca frunzele toamna – toamna fiind motivul recurent în imaginile cu clădiri de

cărămidă și pulovere tricotate care practic garantau nu locuri de muncă sau stimulare intelectuală, ci o viață de nostalgie și zile menite să fie rememorate ulterior drept simbolul vârstei tinereții. Eu și Charlie am înhățat amândoi același catalog care făcea reclamă unui colegiu de științe umaniste din vestul statului Massachusetts, hotărâți să lăsăm totul în urmă, mai puțin unul pe celălalt. Charlie a rezistat cinci semestre, după care s-a dat bătut, iar eu l-am ajutat să-și strângă lucrurile din cameră; planul lui pentru următoarele etape era la fel de ostil față de influențele exterioare ca un incendiu de pădure. Ne-am întâlnit de câteva ori la New York, luam prânzuri lungi când venea în oraș să-și viziteze familia și atunci îmi spunea în treacăt că prinsese rădăcini în Cipru, unde se cupla cu o femeie după ce înșelase o alta. Charlie încă era la vârsta la care înșelatul partenerei părea mai degrabă simbolul unei vieți personale uluitoare decât un cusur moral. Lăsa, ca întotdeauna, o impresie contradictorie de maturitate și iresponsabilitate pe sub bronzul anacronic. La finalul ultimului nostru prânz m-a privit compătimitor, de parcă ar fi văzut în mine ceva ce se năruia – o fisură pe care eu nu puteam s-o reperez. „Ian, să-mi spui când ești pregătit să te lași de voluntariat și să pleci din gaura asta. Singura calitate a unui newyorkez, care-i mai spală din păcate, este capacitatea de a nu ocupa prea mult spațiu. Nu e un motiv de mândrie. Cred că asta e ultima mea vizită acasă”. I-am spus că pe mine nu mă deranja gaura, așa cum o numise. „În orice caz, s-ar putea să încerc să-mi caut de muncă în Ciudad de Panamá”. Vocea lui a devenit serioasă, dar nu părea impresionat. „Să știi că sunt aici dacă ai nevoie de mine. Nu i-aș face nimănui oferta asta în afară de tine. Doar spune-mi”. La vremea aceea mi-am imaginat că se simțea singur în Cipru și că ajutorul pe care mi-l oferea era modalitatea cea mai comodă de a recăpăta ce pierduse. Dar eu nu eram pregătit să accept înfrângerea. Aveam numai douăzeci și patru de ani.

Las descheiați ultimii trei nasturi de sus de la cămașă, ca să sugerez atitudinea relaxată a oaspetelui mediteranean în stare să lenevească zile în șir la soare. Nu știu cu ce se mai îndeletnicește Charlie, dar nu vreau să las impresia că ultimii cinci ani m-au doborât. Îmi pun neserul în valiză, unde cei nouă mii de dolari sunt într-o pungă de plastic etanșă; fiecare mic teanc verde, însumând o mie, este legat cu o banderolă galbenă de la bancă. Aș fi putut să scot mai mult din contul familiei Bledsoe, din rezerva „pentru cazuri de urgență” de care mă mândream că nu m-am atins niciodată. Dar orice sumă mai mare ar fi tras un semnal de alarmă la vamă. Și îmi imaginez că Lily n-o să remarce o sumă atât de mică, cu patru cifre.

les cu geanta din cabină și merg pe covorul portocaliu-lavă spre scările rulante. În ultimele șase ore, vaporul s-a transformat în ceva ce aduce cu o tabără de refugiați plutitoare. Doar că pasagerii îngrămădiți nu sunt migranți din Orientul Mijlociu, care au venit valuri-valuri toată vara în Grecia dacă ascuți știrile, ci turiști cu bilet, dar văduviți de luxul unei cabine. Fiecare centimetru de podea a fost revendicat de corpuri inconștiente înfășurate în pături și în saci de dormit. Familii întregi se adună ciorchine pe casa scării sub un cort improvizat din prosoape de plajă. Femei în vârstă își strâng la piept gențile și și-au făcut perne din pantofi. Echipamentul de scufundări și pungile de la supermarket formează perimetre rigide, pasagerii au ridicat pereții din valize ca să-i protejeze pe cei care dorm de luminile de deasupra. Trebuie să sar într-o parte ca să-mi croiesc drum. Holul este inundat de tihna somnului, de căldura umedă a răsuflărilor ritmice. Ochii se deschid reptilian, mă studiază și apoi se închid la loc.

Cobor pe scările rulante oprite în salonul unde feribotul se preschimbă într-un cazinou mohorât cu suprafețe lucioase și becuri cu lumini țipătoare. Un barman bărbos în smoching prepară băuturi pentru insomniaci cu ochii oblici, iar niște turiști norvegieni în vârstă, cu măști chirurgicale și cu tricourile roșii ale vasului de croazieră pe care urmează să-l ia, stau pe scaune și joacă jocuri mecanice. Sirenele ca de poliție atașate fiecărui aparat amenință să trezească vasul, dar nimeni nu pare să câștige. Merg pe hol spre puntea exterioară, trecând pe lângă încăperi cu șiruri de scaune îmbăiate în lumina unor ecrane de televizor. De la cantină vine mirosul de plastic al cărnii încălzite la cuptorul cu microunde.

Prin ferestrele cu un luciu acvatic, dimineața albastră diluează noaptea, pânza neagră capătă nuanțe indigo. Chiar lângă ușa care dă pe punte, împodobită cu avertismente referitoare la căzutul peste bord, un bărbat doarme ghemuit. Are coatele atârinate pe genunchi, iar o geacă mov de nailon îi acoperă mai tot capul. Privindu-l atent, îi observ scalpul ras și degetul ca un ciot cu care-și ține geaca pe față. Mă întreb dacă mai are portofelul rusoaicei și dacă ar trebui să alertez autoritățile că e un hoț la bord. Dar pare deja atât de doborât, încât îl las în pace. Deschid ușa spre punte, unde marea împrumută delicatețe aerului. Câțiva fumători privesc primele nuanțe de roz diluând cerul, galopul culorii galbene și, nu la mult timp după aceea, steaua gazoasă portocalie răspândindu-se în zare. Doi hipioți tineri stau la prora, zumzăie, cu crucile de aur luminate de soare; părul blond al fetei îi ajunge până în talie, iar șuvițele i se ridică în bătaia vântului ca niște panglici. Mergem chiar spre ochi și totul în mine

cedează în fața evlaviei simple a unui răsărit.

Unii fac fotografii, alții sună acasă. Când apare insula, o creștătură neagră, abia zărită, care iese din apă precum corpul încolăcit al unui crocodil, se aude anunțul în boxe. Întâi în greacă, apoi în engleză: „Vă rugăm să vă pregătiți de debarcare pe insula Patmos. Pasagerii sunt rugați să se îndrepte spre ieșirile marcate”. Sirena vasului urlă, alarma mugește în timp ce ne rotim prin port în agitația pescărușilor și zarva clopotelor matinale. Insula este albă de la casele care umplu valea asemenea zăpezii. Mă simt pregătit, norocos, de parcă viitorul mi-ar fi fost deja promis. Nu mai sunt la fel de bun cum eram, dar poate reușesc să fiu mai bun. Feribotul se pregătește pentru exod, care urmează ordinea firească a împinsului, înjuratului și folosirii copiilor drept berbeci de asediu. Îi trimit un SMS lui Charlie. „Am ajuns. Cum te gădesc?” îmi răspunde. „Uită-te”.

2.

N-am știut niciodată detalii despre averea familiei lui Charlie. Exact ca piscinele, casele la țară sau tații cu colecții de reviste porno sănătoase și prost ascunse, banii erau doar o boală de care unii copii sufereau și alții, nu. Asta nu înseamnă că nu mi-am dat seama curând că averea familiei Konstantinou o depășea pe a mea – că eu eram o lumânare lângă un foc de tabără. Locuința lor era un duplex labirintic, cu tavanul jos, la etajul patruzeci și opt al unei clădiri aflate la intersecția dintre Fifth Avenue și West Fifty-ninth Street, iar ferestrele lui fumurii acopereau întregul Manhattan cu un luciul deșertic. Livingurile erau rearanjate și redecorate cu același neastâmpăr sezonier ca porțiunea din Central Park spre care aveau vedere: tapetul Jacquard lăsa locul muselinei texturate; scaunele Regency onctuoase au ieșit din grații și a venit vremea minimalismului italian scheletic. Permanentă era doar colecția de fotografii mici în rame de argint care înfățișau copii slăbănogi și câini obezi.

Familia lui Charlie avea angajați – angajați adevărați, menajere, fete au pair, șoferi și un bucătar portughez care, din motive incerte, insista să cumpere carne de la un anume măcelar cușer (sâmbăta era ziua în care familia lua cina în oraș și bucătarul fuma țigară de la țigară pe balcon). Ordinele erau transmise prin semne discrete și enigmatice cu ochiul. În timpul vizitelor mele era mereu o persoană îmbrăcată discret în negru, gata să ofere un pahar, o gustare, programul TV sau vreun alibi fratelui mai mare al lui Charlie, Stefan, care era mai degrabă un subiect permanent de conversație decât o prezență reală în casă. În timpul ăsta, eu și mama locuiam, după divorțul ei de tata, într-un apartament dintr-un complex de pe Riverside Drive, aveam o menajeră peruană durdulie care venea trei ore în fiecare marți, plătită fără tragere de inimă de tata. Când îl sunam pe Charlie, erau puține șanse să răspundă el; era genul acela rar de locuință newyorkeză unde trebuia să aștepți cinci minute la capătul celălalt al firului până să fie găsit cel cu care voiai să vorbești. Când mă suna el, eram pe fir nouăzeci la sută din timp și făceam din „Alo?” o întrebare de viață și de moarte.

Eram cu toții copiii răsfățați, fără îndoială. Oricât de slabă ar fi fost legătura pe care o mai păstra Școala Buckland cu rădăcinile ei protestante, aceasta ne amintea că ne născuserăm cu toții cu un avantaj nedrept. Unii dintre noi eram doar mai alintați. Știam chiar de la vârsta de

nouă ani că banii lui Charlie aveau o sursă mai consistentă decât mîncarea pentru bebeluși. Creșteam într-o oază ciudată a Americii: copii ai căror strămoși ajuseseră în țara aceasta deja putred de bogăți. Familia Bledsoe se trage din Michigan, o familie de o modestie cucernică și cumpătată, mîndra proprietară a lopeților cu care curăță zăpada în fiecare iarnă. Familia mea are în spate mai multe generații din Vestul Mijlociu, însă noi suntem prima generație de milionari, iar tata disprețuia ostentația oriunde o întâlnea (mai ales la fiul lui). Era newyorkez de meserie, nu din respect față de normele sociale. Familia Konstantinou, pe de altă parte, părea să-și savureze averea: călătoriile la Biarritz, St. Barts, Grecia, Palm Beach erau considerate nevoi trecătoare mai degrabă decât vacanțe, ceva ce nu puteai să nu faci, și existau mereu câte o cauză nouă, un artist sau o mlaștină pe care le sprijineau cu emoția îmbătătoare a unei povești de amor nepermise. Am crescut lângă bogăția lui Charlie, mi-am făcut din ea un al doilea cămin și, așa cum se întâmplă cu orice cunoști în copilărie, niciodată nu i-am pus la îndoială sursa. Tații noștri erau „oameni de afaceri concentrați pe economia globală”, dar la fel de bine i-am fi putut numi „trăgători de elită” – expresie care nu oferea prea multe detalii.

Cu trecerea anilor însă, am aflat câteva amănunte cruciale. Doamna K. era o femeie liniștită, solidă, cu riduri adânci care-i plecau de la ochi ca doi palmieri ce țâșneau în direcții diferite. Avea ciudatul obicei să desfacă recipiente de frișcă pentru cafea în bucătărie și să le dea peste cap de parcă ar fi fost păhărele de whisky. „Pentru calcu”, spunea ea. Era cumsecade, vorbăreț, avea un tic, își răsuca închizătoarea cercelului, și mă trata cu aprecierea sinceră pe care o are o mamă față de un prieten care ar putea fi o influență pozitivă.

„Ce mai face mama ta?” întreba ea tărăgănat, preocupată, uitând mereu că o cheamă Helen. Domnul K., cu cel puțin cincisprezece ani mai în vârstă decât soția lui, era chel și măsliniu. Avea o față rotundă și fără oase, ca de focă, și stătea picior peste picior pe canapea, cu manșeta pantalonilor ridicată, lăsând la vedere locul în care șoseta cu model în romburi se întâlnea cu piciorul epilat. Râdea cu umerii și puneă o rafală de întrebări, pe care rareori le înțelegeam, din cauza accentului grecesc-cipriot pronunțat. Charlie intervenea repede. „Nu, tată, Ian nu face lacrosse nici anul ăsta. Ți-am spus, după ore mergem la clubul de șah”. Totuși, din când în când, cuvintele și propozițiile chiar țâșneau limpede, iar familiei Konstantinou îi plăcea să vorbească despre țara natală la cinele la care se servea miel cușer sacrificat în mod inutil potrivit legii evreiești. Aceasta era povestea pe care reușisem s-o alcătuiesc din

bucăți: domnul K. și tatăl lui clădiseră un imperiu în domeniul construcțiilor în Cipru la sfârșitul anilor '60. Când criza petrolului din anii '70 a rupt companiile americane de Orientul Mijlociu, Konstantinou Engineering a profitat din plin, devenind principala firmă de construcții din regiune, parțial și datorită legăturilor sale cu Occidentul. Am mai aflat și că, după invadarea Ciprului de către Turcia în 1974, familia a părăsit Nicosia, mutându-se la Londra, apoi la New York. În anii '80, domnul și doamna K. s-au întors pentru scurt timp în Cipru ca să-i aducă pe lume pe cei doi fii, Stefan și Charalambos, după care s-au stabilit definitiv la New York.

– Dar ce construiește tatăl tău în Orientul Mijlociu? îl întrebam pe Charlie. El ridica din umeri.

– Lucruri care trebuie construite.

– Dar care e specialitatea lor?

Charlie fusese învățat să fie evaziv și, supus, schimba subiectul. Rămăsese evaziv chiar și atunci când protestatarii asediaseră holul clădirii în care locuiau, acuzându-l pe domnul K. de afaceri necurate cu petrol și de maltratarea muncitorilor birmanezi. Domnul K. putea fi găsit cu patruzeci și opt de etaje mai sus, stătea picior peste picior pe canapea, cu o șosetă cu model în romburi bine strânsă în jurul gambei, iar umerii i se scuturau de răs. „*Dehors eastos raskhish anix?*” „Nu, tată, lan nu poate să stea la cină”.

Au primit amenințări, iar o serie de pachete suspecte au fost distruse fără să fie deschise vreodată. Timp de o lună, Charlie a mers peste tot însoțit de doi bodyguarzi care nu-l scăpau din ochi, motiv de uluială chiar și pe holurile Școlii Buckland (unde fiii dictatorilor căzuți în dizgrație își treceau cunoașterea procesului politic în programul electoral la alegerile pentru consiliul studenților). L-am găsit pe Charlie stând pe o bancă în vestiarul școlii, gol și prăvălit, se ștergea pe față cu un prosop. Bodyguarzii erau pe undeva, nu se vedeau, și încăperea de la subsol era plină de abur ca o bucătărie dintr-un restaurant chinezesc. Nu-mi dădeam seama dacă plângea sau stătea puțin să-și vină în fire. Dar chiar atunci a ridicat privirea spre mine, cu ochii căprui sfidători și cu trupul gol atât de vulnerabil și de puternic. A spus domol, cu un glas istovit de cât repetase: „De fapt, ce-am făcut noi atât de rău? Succesul nostru e cauza? Noi am construit autostrăzile din Orientul Mijlociu”.

Atât știam despre averea familiei Konstantinou și poate că nici Charlie nu știa mai mult. Niciodată nu discutam despre afacerile părinților noștri. Când cauți monștrii care șubrezesc hotarele lumii, rareori îi studiezi atent pe cei care te iubesc. Așa că ne-am văzut mai departe de ale noastre, de

adolescență, șterpeland din drogherii și participând la evenimente de strângere de fonduri la Harvard Club. Voiam ca viața noastră să fie imaculată, neatinsă de nimeni înainte să lunecăm prin ea. Vorbeam despre fete, mâncam pizza încălzită în cuptorul cu microunde, ne duceam în oraș cu limuzina și vedeam un film la cinema. Lucruri normale. Tatăl meu făcea hrană pentru bebeluși, iar tatăl lui construia autostrăzile din Orientul Mijlociu.

∴

Cheiul de beton este alunecos de la săpun și de la apa împrăscată cu furtunul. Curcubeie fetide se adună în băltoace. Mașinile compacte și camioanele de marfă ies hodorogind din coca vaporului și dispar în mulțime ca niște capete de ciocan strălucitoare. Femei cu pielea tăbăcită țin în mână fotografii color cu camere de închiriat și imagini de la mare adâncime cu pești tropicali, ca pentru a ne aminti că o cameră nu trebuie neapărat să fie luxoasă. Toată lumea este la pândă: localnicii îi studiază pe nou-veniți, iar nou-veniții îi studiază pe localnici, apoi se uită la taxiurile care curg șiroaie pe caldarâm și la clădirile de un alb cretos din Skala. Caracatițele deja întinse se usucă pe sârme. Tulpinile de bougainvillea ies prin crăpăturile aleilor și se târăsc de-a lungul magazinelor, iar florile lor, ca niște papagali roșii agitați, îi fac să tresară deopotrivă pe cei nedormiți și pe cei odihniți. Mă uit pe stradă după Charlie. Fac ce mi-a spus: mă uit. Dar sunt nenumărați oamenii care umblă de colo colo prin port sau ocupă scaunele cafenelelor în aer liber, insensibili la clinchetul tacâmurilor și la muzica ambientală. Uitându-mă după semne cu numele meu, mă duc la o femeie care ține în mână fotografia unei camere galbene.

– Pat bun. Prosoape curate. Televizor gratis.

– Mă scuzați. Știți...?

– Hotelul ăla nu bun, are gândaci, spune ea furioasă. La mine, aer condiționat nou!

– Nu, încerc să gădesc...

– Bledsoe, strigă o voce. Bledsoe.

Numele se rostogolește ușor prin aer din gura cuiva obișnuit să-l strige. Îl văd pe Charlie la cincisprezece metri, sprijinit de spatele unei camionete a cărei platformă goală este formată dintr-o serie de scânduri subțiri. În timp ce merg spre el, observ efectul celor cinci ani scurși de la ultima noastră întâlnire. Părul lui negru este mai lung și mai ondulat decât țineam eu minte, i se încrețește împrejurul frunții și al urechilor ca apa clocotită, iar umerii îi sunt mai lați cu vreo trei centimetri. Timpul i-a topit grăsimea de pe față, sculptând un bărbat de treizeci de ani cu pomeți înalți și buze cafenii strânse. Poartă un șort roz decolorat, cu

șiretul atârându-i la voia întâmplării, și are un tricou alb larg, la gulerul căruia se zărește scânteierea unui lăntișor de argint. Are picioarele mai pârtoase, ca niște mângălituri negre, și stă pe bara de protecție cu gleznela încrucișată. Niște mocasini albi scâlțiați au fost striviți la călcâi pentru a servi drept papuci. Bronzul intens îi face dinții să pară mai albi.

Dacă l-aș fi văzut așa într-o fotografie, aș fi spus: „Da, ăsta e Charlie, frumos și netulburat, cum a fost întotdeauna”. Dar în lumina tăioasă a soarelui și în căldura tot mai toridă, sub strălucirea albastră a cerului, am senzația că aș scurta o mare distanță, că suntem niște străini care se întâlnesc pe o insulă, având în comun doar un trecut pe jumătate dat uitării. Mă străfulgeră gândul că acum suntem bărbați, încă tineri, dar bărbați, despărțiți de toate nopțile și zilele care fac adevărate deșerturi din anii scurși. Sunt emoționat și orbit, mi se pune un nod în gât și, cine știe din ce motiv, nu-mi vine nicio glumă sau o amintire amuzantă care să facă legătura cu puștii de odinioară. Înainte de plecarea în Panama ca să lucrez la Kitterin, tata m-a sfătuit să am întotdeauna pregătită prima propoziție, spirituala frază de deschidere care stabilește dacă ești doar un alt om de pe lume sau dacă este o lume într-un om. De asemenea, mi-a mai spus să întind mâna și să-i forțez pe ceilalți să fandeze ca să mi-o strângă. „Ca și când brațul tău ar fi o sabie și s-ar putea străpunge cu ea”. Niciodată nu i-am împărtășit setea sângeroasă pentru afacerea cu hrană pentru bebeluși.

Charlie rămâne împietrit și-mi dau seama că mă cântărește să vadă cât m-am schimbat de când nu m-a mai văzut. Mijește ochii ca un om care studiază o orchestră în recital vrând să găsească instrumentul dezacordat măcar un pic. Limba îi trece tremurând peste dinți; un incisiv are o ciobitură mică într-un colț. Așteaptă până în ultima secundă ca să se dea jos de pe bara de protecție. Se urnește înainte, cu spatele încovoiat, face pași enormi, de spiriduș, și, dintr-odată, țâșnește. Mă cuprinde cu brațele, trântindu-mi geanta la pământ. Palma lui mă apasă pe obraz. Îi simt bătaia inimii pe piept și prind o boare de pește și tutun din răsuflarea lui. Are ochii la fel, pătrunzători și căprui, ca doi bănuți aruncați în apa unei fântâni. Mâna lui îmi coboară de pe obraz și-mi alunecă până la ceafă.

— Doamne, ce mă bucur să te văd, îmi șoptește privindu-mă direct în ochi. Mi-a fost dor de tine.

Îmi țin mâinile pe șoldurile lui, de parcă am dansa pe o melodie lentă. Am sentimentul că Charlie este singura persoană pe care am atins-o de săptămâni bune, sau poate de vină este doar felul în care mă îmbrățișează, de parcă aș fi un lucru care-i aparține. Și îmi vine în

memorie o amintire de demult, una indecentă – amândoi la doisprezece ani în dormitorul lui, Charlie radiază de mândrie, are betelia pantalonilor de trening trasă în jos în față și-și etalează primul păr pubian; era un cârlionț mic și negru, o floare șovăielnică înflorită prea curând. Cine știe de ce, eu întind mâna spre el în momentul acela, dar Charlie sare înapoi, tresărind. „Să nu te prind că-l smulgi”. Poate întinsesem mâna pentru că-l doream într-un fel cum nu puteam să înțeleg la vârsta aia, simțeam nevoia să mă ia cu el în ascensiunea lui adolescentină, sau poate încercam să-l trag înapoi. Toată după-amiaza aia ne-am dat cu Rogaine⁴ de la tatăl lui între picioare, iar în săptămânile care au urmat ne-am pus unul pe altul la curent cu privire la creșterea foliculilor. Peste un an a început să-mi crească și mie. Câte rugăciuni au fost trimise în rai pentru un singur smoc de păr? Câte dimineți au distrus credința prin răspunsul lor? Câțiva ani după asta, Charlie a fost responsabil pentru pierderea virginității mele. A dat o mică petrecere la el acasă când părinții lui erau plecați din oraș și a invitat un grup de tinere modele din niște state izolate, bântuite de tornade, care veniseră la New York să-și găsească norocul. Știam cum o cheamă, dar mai târziu când vorbeam despre ea foloseam numele de pe un panou publicitar care făcea reclamă la brunch-uri de weekend: Mimoza nesfârșită. Mi-a acordat o atenție ciudată și pe deplin nemeritată, actul s-a consumat în dormitorul lui Stefan, iar dinții ei erau negri de la negresa cu marijuana. Mimoza nesfârșită m-a obsedat în următorii zece ani; apărea în cataloage și în reclame la servicii de internet wireless tot mai performante și un fior scurt de vină și groază mă cuprindea la fiecare asemenea revedere. Oare o plătise Charlie să facă treaba asta? „Sigur că nu”, mi-a spus el când l-am luat la rost. „Ești dus cu pluta. Dumnezeuule, ce întrebare! Din câte-mi aduc aminte, v-a plăcut unul de altul. Ai puțină încredere în tine”. Niciodată n-am știut dacă să-l urăsc sau să-l iubesc pentru asta și, ca majoritatea lucrurilor încercate pentru prima oară, a devenit atât de vag și de abstract în mintea mea, încât părea nepotrivit să mă întorc la el pentru un moment jalnic de plăcere sau rușine. Deflorarea mea – și totuși plină de amprentele lui Charlie.

Soarele mi se scurge pe față. Charlie face o grimasă.

– Îmi pare rău pentru tatăl tău. Cum te simți?

– Bine. Mă dau în spate și mă șterg pe frunte. Îl țin pe Charlie în brațe, mă gândesc că acum tata zace la pompe funebre și asta mă aduce prea aproape de limită. Mă simt bine, îl asigur. Serios.

– Când a murit mama, mi-a luat câteva luni să-mi dau seama că nu mai este. Nu e genul de durere pe care o poți măsura în zile.

⁴ Prodigiu care combate căderea părului.

– Mama ta? Doamne, nu știam. Buna doamnă K. moartă, ca o ștampilă pe imaginea pe care o aveam în minte, „Definitiv”, „Achitat”, „Nu se impun acțiuni suplimentare”. Ani de zile trecusem în goană pe lângă clădirea de pe Fifth Avenue în care locuiau și mi-o imaginam sus, la geam, îndopându-se cu frișcă pentru cafea, făcându-și și desfăcându-și bagajele între călătorii. Când?

– Acum doi ani. Avea cancer la sân. Nu ți-am scris? Clatin din cap, așa că el continuă: Și-a petrecut mare parte din ultimele luni în Elveția, la tratament. Era important să fiu cu ea la sfârșit. Una dintre cele mai importante experiențe pe care le poți avea, nu crezi? De parcă ai trece pe lângă o ușă pe care scrie „Maturitate, Accesul interzis”. Am înmormântat-o la Nicosia. Dacă am fi înmormântat-o la New York, te-aș fi sunat.

– Ar fi fost bine dacă mă sunai oricum.

– Mda, mă rog, acum am mai rămas doar bărbații din clanul Konstantinou. Ne-a făcut bine să fim în familie la vremea aceea.

– Eu n-aș fi suportat restul familiei. Nu vedeam ce rost ar fi avut să rămân la înmormântare. Nu voiau să le tulbur durerea cu greu câștigată. Presupun că eu nu mi-o câștigasem. Știi, după povestea din Panama, eu și cu tata nu ne înțelegeam prea bine. Nu se înțelegeam bine nici înainte de povestea din Panama. Mai ții minte cum era.

– Uite că ai venit. Și eu îți sunt ca o rudă. Îmi aruncă un zâmbet ca o rază de soare care străpunge un nor și-mi ia valiza. *Kalosorima*. Bun venit în Patmos. Ce părere ai?

Studiez iar orașul-port. Deja pare mai liniștit și mai navigabil. Drumuri de țară aride șerpuesc printre dealuri cu logica aleatorie a galeriilor de furnici. Marea se leagănă înainte și înapoi. Posibilitățile se amplifică: băuturile reci, picioarele subțiri ale drumeților și iahturile înșirate de-a lungul cheiului, cu echipaje care forfotesc. Este un paradis lacom, plin de zgomot, care se întărește albicios în soarele dimineții ca un ou într-o tigaie.

– E frumos.

– E frumos, pufnește el. Apoi reia descrierea taximetristului din Atena: Insula sfântă. Unii spun că-i simt vibrația. Avem și noi parte de nebunii noastre. Sosesc nebuni de-a gata, după care dau vina pe insulă. Îmi lasă geanta în spatele camionetei, exclamând: Doamne, nu-mi vine să cred că ești aici. Ia te uită! Încă ești... Caută cuvântul potrivit, dar nu-l găsește. N-ai îmbătrânit deloc.

– Eu simt că am îmbătrânit.

– Îți trebuie doar puțină odihnă. Și o baie. Putem să ieșim cu barca în larg mâine. Nu ai rău de mare, nu?

Accentul lui Charlie este diferit, pronunță mai blând vocalele, sunt mai puțin americane, mai puțin aride. Își lovește mâna cu muchia palmei, un gest brutal mediteranean care sugerează hotărâre sau că ești în întârziere. Se întoarce spre clădirile albe și flutură mâna. Un bătrân cu părul alb pornește sprinten spre camionetă, încărcat cu sacoșe și o ladă de bere. Omul are culoarea cărăbușului de la o viață întreagă petrecută sub soare.

— El este Christos, căpitanul meu. Lucrează la noi de când lumea și pământul. Poți să ai încredere în el, mă asigură Charlie făcându-mi cu ochiul.

— În cine nu pot să am încredere? întreb.

Charlie cascadează, de parcă entuziasmul reîntâlnirii s-a domolit deja și resimte trezirea matinală.

— Ai găsit păr roșu, mormăie Christos în timp ce așază cumpărăturile în spatele camionetei, lângă valiza mea. Eu căutat, dar nu găsit.

— Eu sunt obișnuit să-l găsesc pe Ian, îi răspunde Charlie.

Căpitanul îmi întinde mâna și eu mă lansez dincolo de marginea camionetei să i-o strâng. Barba scurtă și părul de pe piept au culoarea betelii de Crăciun, dar, ca printr-o minune, pielea lui cafenie nu e ridată. Obrajii supti sugerează niște măsele lipsă.

— Unde e Helios? întrebă Charlie. Și mă lămurește pe mine: Este băiatul lui Christos.

— Jos, la barcă. Muncește. Scoate...

Dar nu-i vine cuvântul. Charlie și Christos vorbesc în engleză de dragul meu, iar căpitanul se descurajează. Termină în greacă, apoi el și Charlie își continuă discuția în dialectul insulei. Charlie îmi fixează geanta cu o sfoară, iar Christos urcă pe locul șoferului. Nu este loc pentru trei persoane în mașina micuță.

— Nu ești prea obosit, nu? mă întreabă Charlie.

— Nu. Oricum, trebuie să revin la ritmul normal. Ar trebui să încerc să mă duc mai târziu la culcare.

— Bine. Christos o să-ți ducă geanta unde o să stai. Vezi, îți face chiar și provizii. Charlie scutură o minge de brânză albă și o bagă înapoi în sacoșă, după care bate de două ori în caroserie dând semnalul de plecare. Putem să luăm un taxi până la mine acasă.

— Credeam că stau cu tine.

Mă cuprinde îngrijorarea pentru că nu înțeleg geografia insulei și pentru că nu vreau să fiu despărțit de valiză. Mă gândesc la banii din pungă de plastic, neprotejați de nicio încuietoare.

Charlie clatină din cap.

– E plină casă, din păcate. E august, plin sezon, și e toată familia în păr. Dacă ai veni în altă lună, ar fi loc din belșug. Sonny vrea să-i trimită pachet la un hotel, dar nu poți să-ți dai rudele afară.

– Cine e Sonny?

– Mda, chiar nu ne-am văzut de mult. Charlie mă apucă de umăr să mă conducă, dar mă proptesc pe picioare, pentru că nu vreau să-mi las geanta. O s-o cunoști. Și am și un oaspete-surpriză pentru tine. Stă unde stai tu, în nordul insulei, în niște cabane de-ale mele. E o zonă rurală liniștită, departe de valul de turiști. Ai putea spune chiar că e romantic.

Rânjește artificial, impresie accentuată și de dintele ciobit.

– Cine e?

– Nu pregătesc surprize ca să le stric chiar înainte să le dezvălui. Mă trage de umăr, însă chiar atunci motorul camionetei accelerează de la un influx de motorină, iar valiza mea prost prinsă începe să se miște. Observându-mi panica, Charlie adaugă: O să ajungă cu bine la cabană valiza ta. Ți-am spus, Christos e de încredere. Ce-ai în ea, moștenirea?

Roșesc. Simt trădarea capilarelor și compensez mergând iute spre stația de taxi. Charlie se apleacă să mă sărute pe obraz.

– Veșnic, împreună, prieteni la bine și la greu, fredonează el. Să nu zici că nu ți-am spus. Sonny o să te considere un rival. Sunt îndrăgostit de amândoi, ce pot să spun?

– Pot să am încredere în ea?

– Nici vorbă. Deseori mă întreb dacă o s-o mai găsesc a doua zi dimineață sau în următoarea. Ori de câte ori spune ceva frumos despre mine, cred că mă laudă ca să mă îmbuneze înainte de ruptura finală. Sper doar că stă cu mine din... își scotocește prin memorie, cum s-a chinuit și Christos să caute cuvântul „scoici”. Tresare scurt și închide ochii. Fața lui Charlie arată ca a unui tip de treizeci de ani, dar dincolo de ea încă trăiește băiatul pe care-l cunoșteam eu; un copil speriat care speră că bunătatea celorlalți este la fel de mare ca bunătatea din el. Charlie își poate permite să fie bun. Încep să cred că duplicitatea este o necesitate impusă de greutate. Motive serioase, mormăie el într-un final. Indiferent care or fi alea.

Niciodată nu l-am mai văzut pe Charlie să-și facă griji că îl părăsește cineva. Poate că s-a maturizat. Fac ce pot să-l consolez și-l lovesc ușor în piept. Charlie mă strânge de mână, de parcă m-ar forța să-l pipăi. Era un alt joc al nostru de la începutul secolului, ne prefăceam că suntem amanți prepubescenti, ne țineam de mână sau ne pipăiam demonstrativ pe trotuar, spre groaza ultimelor bătrâne venerabile din Upper East Side ieșite la plimbare în baston cu îngrijitoarele. Fusese un lucru teribil de

amuzant atunci prin indecența de care dădeam dovadă, dar acum nu prea mai era așa.

Trei tineri cu tricouri tie-dye, cu bărbi crescute inegal, ca vegetația uscată, se uită la Charlie cu ochii mijiiți și zâmbete strâmbe. Când trecem pe lângă ei, Charlie mârâie printre dinți amenințător.

— Îi cunoști? îl întreb.

— Încerc să nu. Ciudații lui Iisus pun stăpânire pe Patmos. Mai degrabă sunt ciudații Apocalipsei, obsedații de moarte, stau în corturi pe plajele Armagedonului, sperând să prindă ultimul val furios spre sfârșitul lumii. Mai ții minte când surfiștii și hipioții o țineau una și bună cu pacea și iubirea? S-au schimbat vremurile, Ian. Bietul Iisus nici măcar nu mai este la adăpost. Se oprește o clipă în mijlocul drumului să-mi arate spre dealurile dinspre sudul insulei, părănd să nu-i pese de șirurile de mașini care ne ocolesc. Acolo este peștera în care Ioan a scris Apocalipsa. Și acolo, sus, fortăreața aia cenușie este mănăstirea bizantină care o are în pază. E chiar lângă casa mea. Poți să le vizitezi pe amândouă. Ar trebui s-o iei pe... Ah, era să-i spun numele.

Încă nu am idee cine este oaspetele-surpriză. Sunt prea obosit și năucit de fusul orar ca să-mi dau seama.

Urcăm într-un taxi și Charlie îi spune șoferului să meargă într-un oraș care se pronunță H-O-R-A. Mă cuprinde iar neliniștea, un val care invadează plaja cu nisipuri mișcătoare a propriului meu Armagedon. Am sentimentul că amândoi ne abținem să pomenim de ajutorul pe care i l-am cerut când l-am sunat de la New York, disperata rugămintă care face ca vizita să nu fie chiar așa lipsită de scop.

„Charlie, mi-ești ca un frate. Am nevoie de ajutorul tău. Te rog, primește-mă la tine. Fac orice. Numai nu mă părăsi”.

— Ce mai faci, altfel? îl întreb.

— Foarte bine, îmi răspunde el afișând un zâmbet ca un diapazon, de parcă ne-am plâns destul părinții morți și acum se poate întoarce la lejeritatea lui naturală. Îmi place foarte mult viața aici. Îmi priește. E greu să găsești un loc pe lume unde să te simți ca acasă, dar când se întâmplă...

— Vremea e perfectă.

— Perfectă, îmi dă el dreptate. Se face totul roșu când bate vântul dinspre Africa. Și, dacă sunt niște cercuri în jurul soarelui, asta înseamnă că urmează trei zile de rahat, în care nu poți să navighezi. Apele sunt agitate. Dar azi nu sunt cercurile.

Taxiul șerpuiește de-a lungul țărmului din Skala. La capătul unui șir de magazine și taverne umbroase este un local ale cărui ferestre sunt

condamnate cu bucăți de placaj. Pietrele din jurul lemnului sunt înnegrite de foc, iar pe pământ sunt îngrămădite flori proaspete ale căror petale smulse dansează în cerc, luate de vânt.

– Aici a explodat bomba?

– Mda, mormăie Charlie. Ai văzut la știri?

– Am auzit la Atena.

– Groaznic, spune el pe un ton categoric. Au murit opt oameni. Au crescut efectivul de polițiști timp de vreo două săptămâni, au adus chiar și armata, dar putea să se întâmple pe orice insulă. Mă duceam acolo să-mi beau cafeaua în fiecare dimineață.

– Au murit niște americani, nu?

Dar Charlie nu ascultă. Se uită la carcasa acoperită cu placaj prin luneta mașinii, cu buzele schimonosite, de parcă l-ar fi apucat deodată o durere de măsea.

– Americani, repet. Au murit doi. Așa mi-a spus taximetristul.

– Poftim?

Charlie mă privește nedumerit. Veselia i-a fost înlocuită de ceva mai sumbru, de agitație. Își încordează mușchii de pe frunte, iar când îi relaxează, ridurile i se albesc. Când îi revine glasul, pare să vorbească de departe.

– Da. Două americance. Turiste. Se pregăteau să urce pe feribot.

– Doamne, ce ghinion!

Charlie deschide gura și o ține așa, de parcă i-ar fi înțepenit expresia feței.

– Nu ți-e teamă că s-ar putea întâmpla din nou? îl întreb peste câteva momente.

– Nu, nu mi-e teamă. S-ar fi putut întâmpla oriunde. Are ghinion oricine moare așa. Apoi izbucnește, de parcă l-aș învinovăți pe el pentru forța pe care o are ghinionul asupra lumii: N-are nicio legătură cu mine!

– Șoferul meu credea că ar putea fi o grupare antiguvernamentală.

Charlie își lasă mâinile să-i cadă în poală și se concentrează asupra mării care se vede pe fereastră. Taxiul șerpuiește pe coastă.

– Skala e oricum o gaură nenorocită, mormăie el. Prea mulți turiști se împiedică unul de altul, așteptându-se să fie totul ca în cărțile poștale. E o gaură lipsită de suflet. Hipioții au distrus-o. Mă rog să nu mă intereseze niciodată religia.

Întrucât iluzia liniștii s-a risipit deja, decid să pun cărțile pe masă. Nu e nimic mai rău decât liniștea așteptării și toată pregătirea pentru secunda perfectă, care nu mai vine niciodată. În plus, având atâția oaspeți în august, nu știu exact când voi mai avea ocazia să fiu singur cu Charlie.

— N-am moștenit nimic, îi spun ciupind cu degetele cusătura scaunului de vinilin. Nu vreau să par demn de milă, dar autocompătămirea freamătă în cuvintele pe care le rostesc: M-am dus să-l văd pe tata în ziua în care a murit. Aveam de gând să-i cer un împrumut. Pentru prima oară, voiam să cerșesc niște bani de la el, pentru că atât de complicate au devenit lucrurile. Și tu știi că nu i-am cerut niciodată vreun cent. Dar a murit înainte să apuc și el nu mi-a lăsat un sfanț. Presupun că o merit.

Charlie nu reacționează. Continuă să privească afară ceața albastră, întreruptă ici-colo de trena de condensare a unei șalupe rapide.

— Voiam doar să-mi cunoști situația.

Trece un minut, de parcă aș fi vorbit cu patimă despre micul dejun.

— Nu crezi că suntem prea mari ca să mai dăm vina pe părinți pentru cusururile noastre? șoptește el către geam.

E o lovitură la care nu mă așteptam și mă prind cu degetele de mânerul ușii să-mi revin. Charlie, care toată viața a primit bani de la părinții lui, îmi dă lecții despre maturitatea financiară. Pe bancheta din spate, privesc viitorul cum se întunecă. N-o să mă ajute. Și toți banii pe care-i am sunt legați de o camionetă care merge în direcția opusă.

— Am spus un împrumut. Aveam de gând să-i dau înapoi. Stai liniștit, n-am venit să-ți cer și ție de pomană. Hai să uităm subiectul.

Charlie se întoarce, are buzele crispate de durere. Am mai văzut aerul ăsta în colțurile districtului financiar, pe lungile trotuare de pe Fifth și Madison, la fiecare elev de la Buckland nevoit să muncească la cantina săracilor ca să poată spune că a făcut voluntariat. E un privilegiu să vezi dezastrul celor slabi, empatia compensată de recunoștință. Nu este vorba de mândrie. Mândria e mai rea și vulnerabilă, dă buzna în diverse locuri, nu se ferește de ele. Nu, ceea ce văd pe chipul lui este un aer autoprotector. Aș putea la fel de bine să îndrug tot felul de povești despre 11 Septembrie în pantaloni de pijama și cu un pahar pentru mărunt în mână. Dar Charlie strânge mâna pumn și mă lovește ușor în genunchi. Mă privește ciudat, de parcă și-ar aminti doar de ultima mea izbucnire, nu de întreaga discuție de dinainte. Am uitat că Charlie nu prea se pricepe să-și cenzureze gândurile. Dar încă mă tem de ochii lui.

— Ușurel, îmi spune, relaxându-și buzele într-un zâmbet. Nu te-am invitat aici ca să-ți trântesc ușa în nas. O să se rezolve. Mai vorbim peste vreo două zile. Nu putem să ne distrăm și noi întâi?

Încuviințez din cap, iar el se întoarce la peisaj.

— Ai de gând să stai o vreme, nu? mă întrebă.

— Păi, sunt aici.

Și voi sta atât timp cât vrea el să mă țină. Restul drumului tăcem,

prefăcându-ne că admirăm apa.

::

Singurul fel în care pot descrie orașul Chora, cocoțat pe un deal, este că arată ca un tort de nuntă. Un labirint de ziduri albe arcuite, pare construit din mormane de glazură. Potecile pleacă și se bifurcă de-a lungul unor straturi înclinate și fiecare caldarâm este înconjurat de râuri dense și coagulate de glazură. Ușile și obloanele atârnă strâmb, ca niște ornamente fragile îndesate în bezea. În turlele scunde cu arcade bat clopotele de nuntă, iar niște cupluri, de îndrăgostiți, presupun, se plimbă în lumina orbitoare a soarelui dimineții. Îl urmez pe Charlie, care își trece vârful de degetelor pe ziduri ca un băiețel care bagă degetul să guste. Câțiva chiparoși și copaci pereni țâșnesc din grădini ascunse și, după mai multe pasaje înguste, fundația gri-maronie a mănăstirii pornește înclinată spre cer precum stratul de sus al tortului, neornat încă.

Doi călugări coboară pe poteca pe care urcăm noi, iar picioarele li se mișcă prin rasele negre ca niște pendule. Bărbile lor neîngrijite au culoarea vremii rele. Charlie dă din cap când trecem pe lângă ei. Mirosul lor, îndulcit de o plantă greu de identificat, rămâne în urmă. Renunț să mai memorez traseul spre casă. Respir greu și mă dor genunchii. Îmi dau seama cât de drept este New York-ul, înaintarea spre viitor, pavelă după pavelă, fiind complicată numai de mișcarea la care te obligă clădirile de locuințe fără lift. La intrarea deschisă a unei case, o familie de greci stă pe o bancă de marmură și, în spatele lor, un altar auriu strălucește în întuneric. Se pare că participă la o ceremonie religioasă care impune prezența lumânărilor și a privirilor goale, pasive.

— Multe din casele astea au altare, îmi explică Charlie. Proprietarii sunt obligați să le întrețină. Călugării controlează totul. Să nu uiți niciodată cui îi aparține de fapt insula asta, adaugă el arătând din cap spre mănăstire.

La următorul colț, o duzină de pisici mănâncă niște bobite pe care le-a împrăștiat cineva. Charlie înlătură cu piciorul din cale câteva bobite căzute. Curând ajungem într-o piațetă cu două restaurante închise de o parte și de alta.

— Asta e Plateia. Noaptea e circ aici, spune Charlie nemulțumit. E ca insula Mykonos luată cu asalt de elicoptere de petrecăreți, cu sponsorizare de la Grey Goose. Fiecare european cu titlu și o pereche de pantaloni albi vine aici să se împerecheze. Ai ratat-o cu vreo două ore pe ultima baroneasă ghinionistă care a plecat acasă. Masculii tineri de pe insulă se descurcă destul de bine pe la răsărit.

— Hu, hu, face un bătrân ca bufnița, în timp ce stă picior peste picior pe o ieșitură de piatră.

Are părul alb și un nas grandios și coroiat, din care îi țâșnește toată fața. Petele de la soare, maro și verzi, i se adună ca mucegaiul de-a lungul liniilor adânci ale feței. Charlie face cu mâna și bărbatul îi întoarce gestul, lăsând vederii rubinul ce-i strălucește pe degetul mijlociu.

– Mi-am adus un prieten, spune Charlie lovindu-mă ușor pe umăr.

– În august? hohotește bătrânul. Nu-ți ajunge?

– Ne trebuie mai mulți americani, îi răspunde Charlie.

– Doamne, nu știu ce să zic. Ce face frate-tău? Unde e finul meu?

– Stefan muncește, spune Charlie.

Bărbatul flutură din pleoape.

– Muncește prea mult ca să poată face bani. Încă n-a învățat lucrul ăsta?

Charlie zâmbește și-i arată degetul mare în semn de rămas-bun.

– Spune-i lui Sonny că aștept să-mi facă o vizită în curând, strigă el după noi.

O luăm pe o alee prea strâmtă ca să pătrundă soarele până la ea.

– Cine era? întreb.

– Prințul Phillip, spune Charlie indiferent.

– Prinț, adică...

– Da, din familia regală a Greciei. E prieten de familie. Și un om deosebit. *Sensitivo*. Un mistic. Vede fantome.

Un prinț care vede fantome? Ce s-a ales de adolescentul Charlie care își vâra sticle de bere tare în pantaloni pe culoarele magazinelor?

După ce coborâm vreo șase metri din alee, Charlie se oprește să deschidă o ușă roșie, care are o mână de păpușă din alamă pe post de ciocan.

– Mai trăiești? mă întrebă când observă că stau cu mâinile pe genunchi.

Încă de mic, gusturile lui Charlie în materie de design erau teribil de demodate. Deseori, se lăuda că are un grup separat de prieteni – „prieteni mei din centru” le spunea el, cu toată rătăcirea irosită pe care o implica asta –, dar mă îndoiam că vreunul dintre ei îi văzuse vreodată dormitorul. Mi-era greu să-mi imaginez ce părere ar fi avut ei despre pufurile din piele de tigră sau despre panoul chinezesc încrustat cu coral, în spatele căruia își ascundea colecția de bonguri. Totuși, casa familiei Konstantinou din Patmos datează chiar de dinainte ca el să-și formeze aceste gusturi în materie de decorațiuni. Interiorul este umed și rece, iar la fiecare metru pare să fie o treaptă care duce la un nivel mai jos. Dacă nu cunosc locul, hoții intrați noaptea și-ar suci sigur gleznele. Niște sfinți vătămați de fum privesc din panouri de lemn pictate. Busturi miniaturale

din marmură și capete mari de marmură stau înclinate în nișe ca niște specimene de mutanți puse în borcane. Un candelabru de cedru este atârnat de o grindă de deasupra camerei de zi dreptunghiulare. Aceasta are un covor stacojiu jerpelit, o măsuță de cafea din aramă, o bibliotecă și ceva ce seamănă cu un scaun de tortură medieval. O canapea umflată de la IKEA așezată lângă ferestrele larg deschise este singurul semn al noii lumi în care totul este de unică folosință.

— Bunicul meu a cumpărat casa asta, îmi spune Charlie. A fost construită în 1387 și n-a fost refăcută niciodată. Mai puțin băile și bucătăria. Pe astea le-am renovat acum doi ani. Arată apoi spre o scară ca o galerie, explicându-mi: Coboară și nu se mai oprește.

O siluetă iese plutind parcă pe o ușă, conturul unui corp într-un cearșaf negru. O femeie cu o burka completă trece prin camera de zi cu un coș de plastic cu rufe. Brățările de la încheieturi scot clinchete și are unghiile argintii ca lăntișorul de argint de la gâtul lui Charlie. Sunt uluit, nu reușesc să-mi dau seama ce e cu ea, cu această femeie din Orientul Mijlociu care duce la îndeplinire o sarcină obișnuită, iar apropierea directă îmi inspiră teamă. Picioarele ei goale calcă greu pe covor. Se oprește în fața mea și ridică între noi coșul cu lenjerie de corp și șosete ude, de parcă mi-ar oferi o tavă cu mâncare.

— Bună ziua, tună o voce groasă, lemnoasă. Ochii săi, albaștri ca apele Golfului, îi clipesc nestăpânit în crăpătura din material. Eu sunt Sonny, iubita lui Charalambos. Mi-a povestit mult despre tine.

— Charlie?

Mă uit la el cuprins de panică. Falca i se schimonosește într-o parte și preț de o secundă este prea iritat ca să închege un răspuns.

— Sonny! strigă. Dă aia jos!

Din burka izbucnesc hohote de râs, iar umerii făpturii se cutremură. Dă drumul coșului cu rufe și trage de vălul negru. Părul blond, ondulat, de culoarea whisky-ului în lumina soarelui, îi cade pe umerii bronzăți. Are fața musculoasă și mai deschisă la culoare decât brațele, iar niște pistrui abia desenați îi pulsează în jurul ochilor. Este exact cum mi-am imaginat-o pe iubita lui Charlie: precum ceasul unui hipnotizator, este imposibil să n-o privești uluit. Cedează, pufnește și ochii ei îl caută pe Charlie, nu pe mine. Charlie începe să râdă și el, se ține de perete și e cât pe ce să se lovească la cap, atât de tare râde.

— Îmi pare rău, reușește ea să icnească. Nu m-am putut abține. Era prea tare.

— Ce față ai făcut, spune Charlie dând din cap spre mine. Perfect. Oribil. În stilul lui Sonny!

Tânăra femeie își scoate burka și și-o pune pe brațe.

– Dar nu e drăguță? Am cumpărat-o din Cairo anul trecut în decembrie și cu greu mă abțin să n-o port. Înțeleg de ce este controversată, dar, sincer, te simți atât de liberă când umbli netulburată, fără să se uite cineva la tine, ca și când te-ai putea anula o vreme!

– Sonny e actriță. Charlie se duce clătinându-se la ea și o cuprinde de talie. Nu se anulează niciodată, spune el prefăcându-se că o mușcă de gât.

– Ce fel de roluri...? dau să întreb.

– Am fost, corectează Sonny ridicând un deget. Am fost actriță. Nu mai sunt. Singurul bine pe care mi l-a făcut Charlie vreodată a fost să mă salveze din California, îl lovește cu palma pe piept. Și, apropo, n-ai jucat rău. Se strecoară din brațele lui și smulge o sacoșă din pânză de pe pernițele de pe canapea. Scoate un cuțitaș de corespondență din fildes, cu un căluț-de-mare încrustat în mânerul de cristal, și exclamă: la uite ce am găsit în sacoșă când eram la cumpărături azi-dimineață!

Charlie zâmbește.

– Ah, excelent, l-ai găsit.

– Trebuie să încetăm cu chestia asta, șuieră ea, încântată că jocul pe care îl jucau, indiferent care era acela, nu avea nicio șansă să înceteze. Totul a început cu scrumierele, îmi explică, apăsând vârful cuțitașului pe pieptul lui Charlie.

– Acum zece luni? încearcă el să ghicească. Pera Palace din Istanbul.

– Charlie era obsedat de scrumierele de onix din camera de hotel.

– Cântăreau atât cât trebuie.

– I-am spus să nu le ia. Și când ne-am întors aici, ghici ce am găsit în valiza mea. Două scrumiere de onix.

– Dar mi-ai arătat tu când ne-am întors în Corfu.

– Chiar aveam nevoie de un uscător de păr. Apoi lucrurile s-au agravat, au devenit bolnăvicioase. Sonny îmi povestește mie aceste incidente, dar îl privește avidă pe Charlie, de parcă ar putea să dispară dacă nu este permanent atentă – sau invers. Stă cu unghiile argintii înfipite în șolduri. E ciudat când cineva vorbește cu tine, dar nu te ia în seamă. M-au oprit la vamă când ne întorceam de la Tel Aviv, continuă ea. Polițistul îmi desface bagajul pe o masă din aia de oțel ca de la morgă, sub lumina becurilor fluorescente, și ghici la ce ne uităm amândoi?

Charlie râde iar, aprins la față, și se prăbușește într-o parte pe canapea, afundându-și capul într-o pernă.

– O veioză, vine replica lui înăbușită.

– Ticălosule, strigă ea. O veioză nenorocită, cu abajur cu imprimeu

Paisley și cu cablul înfășurat în jurul bazei Ming. Ți dai seama cât a trebuit să improvizez ca să-i explic prezența? „V-ați făcut singură bagajele, doamnă?” Sonny imită vocea unui vameș grec. „Sigur că da. Și familia mea are veioză asta de generații întregi. O iau cu mine oriunde mă duc”.

Ochii îi lăcrimează și și-i șterge. În cele din urmă, distracția aceasta îi pare destinată numai ei, nu și lui Charlie. Respiră un minut, apoi se uită la mine.

– Mă rog, acum ai văzut ce groaznici suntem. Mă studiază lipsită de emoție, de parcă aș avea nevoie de un rezumat. Ian, ce ochi frumoși ai! Ochi căprui și păr roșcat, nu întâlnești prea des. Charlie nu mi-a spus niciodată ce frumos ești.

Mă tem ca mâine să nu-mi apară ochii într-o valiză de-a lui Charlie.

Charlie se ridică și pocnește din degete.

– Surpriza.

– Doamne, am uitat complet, geme Sonny. I-am spus să aștepte jos.

Mă duc eu s-o iau.

Când ea dă buzna pe scări în jos, Charlie clatină din cap la mine.

– Nu e groaznică. Oamenii sunt duri cu ea dintr-un motiv care-mi scapă. Se emoționează în prezența necunoscuților, așa că exagerează un pic.

Înțeleg. Când ne prezentăm, suntem cu toții agenți de vânzări, promitem vacanțe cu toate cheltuielile achitate în locuri în care noi rareori am fost.

– E foarte drăguță, spun.

El dă ochii peste cap la comentariul meu, de parcă aș sublinia o caracteristică evidentă ca bâlbâială sau mersul în baston.

– Da, e un adevărat spectacol când suntem la plajă. De fapt, bărbații greci se aliniază pe mal ca s-o vadă ieșind din mare. Italienii sunt mai subtili sau au iubite mai vigilente. Nu și-a făcut prea multe prietene în Patmos. Acum, cu musafira asta misterioasă, are și ea una.

Probabil că scrumierele de onix se află în altă parte a casei. Charlie se întinde după o farfuriuță de porțelan plină cu mucuri strivite, care și-au dat duhul. Își răsuțește o țigară pe măsuța de cafea. Nu fuma ultima oară când l-am văzut. Și-a luat obiceiul ăsta în ultimii cinci ani.

– Se pare că ai călătorit mult.

Își aprinde țigara – a răsucit-o atât de strâns, încât pare prea delicată în mâinile lui – și se sprijină cu spatele de canapea, relaxându-se în timp ce suflă fumul.

– Stăm aici o jumătate de an și apoi, iarna, mergem în Cipru și facem

mici excursii. Sonny încearcă să se intereseze de istoria artei. Acum este înnebunită după rococo. Scoate cu zgomot o gură de fum. Vorbesc de parcă așa am face de când lumea și pământul. Suntem împreună de mai puțin de doi ani. Ca să știi, are o fiică de șapte ani pe nume Ducklin.

– Serios? Pare prea tânără ca să aibă o fiică de șapte ani.

Charlie încuviințează din cap și se șterge la nas cu încheietura mâinii.

– Duck locuiește cu tatăl ei în Los Angeles, e regizor, dar vine în vizită. Stă aici în luna august. Are grijă de ea soția lui Christos, Therese. Ți-am spus, casa e plină.

Dinspre scară răzbate sunetul unor voci. Sonny se întoarce trăgând după ea un braț îndărătnic. Fata ezitantă are părul brunet tuns până sub urechi, o aluniță pe bărbie, ochi larg deschiși care deja cer scuze, poartă o bluză neagră de mătase și pantaloni bleumarin. Umerii ei lăsați, inegali, au ceva băiețesc, nestăpânit.

– Bună, Ian, spune ea pe un ton dur și cu un zâmbet incert, care fie se desenează, fie se topește. Șovăie între viață și moarte. Poate sunt o surpriză, dar probabil nu cea la care te-ai așteptat. Ția doi mă țin încuiată în dormitorul lor de o jumătate de oră.

Louise Wheeler. Vocea ei, aspră când altele ar fi fost blânde, e cea care o trădează. Louise a fost amorul meu din anul doi de la facultatea noastră de arte foarte liberale, adăpostită în umbrele de velur ale munților Berkshire (liberale după sistemul de notare; liberale cu consumul de droguri; liberale când venea vorba să transforme studențimea în haremul profesorilor vizitatori; dureros de liberale în orașelul acela conservator care părea mereu gata să-și năpustească tractoarele asupra gălăgioșilor inamici universitari). Eu și Louise am fost împreună două luni, am făcut sex exact de șase ori și chiar am făcut voluntariat două săptămâni împreună, în zona rurală din Mississippi, renovând câteva case ale căror proprietari habar n-aveau de ce ne băgăm plini de voieșie să le reparăm acoperișurile și pivnițele. Louise studia sociologia la Lexington, în Kentucky, avea bursă și, cu câteva luni înainte să-mi fac curaj s-o invit în oraș, părea mai degrabă un morman de genunchi grăbiți, pomeți cu ochelari cu rame negre și păr lung, nepieptănat, traversând curtea pătrată în drum spre bibliotecă. Era atât de serioasă la școală, încât e ultima persoană pe care aș bănui-o că ar petrece o vară în Dodecanez. Cel puțin o săptămână din cele două luni am fost groaznic de îndrăgostiți – sau groaznic de nepricepuți la iubire. Louise m-a lăsat pentru un student la drept de la Universitatea din Massachusetts. Nu reușesc să-mi aduc aminte dacă a fost înainte sau după ce a renunțat Charlie la școală. Oare Charlie știe cât de urât m-a părăsit? Mă uit la el, dar își curăță șortul de

scrum. Louise înclină capul, de parcă și-ar scoate apa din ureche.

– Păi, mă bucur să te văd, spune ea.

Încă o pot vedea în sala computerelor din Steams Hall, informându-mă sec că s-a terminat. Mirosea a obligație și a dezamăgire imaginară. Dar acum prezentul s-a suprapus trecutului și Louise îmi spune că s-a terminat în sala computerelor din Steams Hall, cu părul tuns scurt și cu capul înclinat, scoțându-și apa din ureche.

Sonny, singura cu care nu am un trecut comun, sare să-mi ia apărarea în mod neașteptat.

– Nu-mi place deloc să mă întâlnesc cu oameni cu care m-am culcat mai demult. Mă prinde de umăr. Vrea cineva ceva de băut? Nu e prea devreme?

Iese ușor din cameră, nevrând să-și asume în vreun fel nereușita surpriză, și începe să trântescă ușile dulapurilor.

Louise face un pas înainte, de parcă încă și-ar îndeplini niște obligații. Buzele i se deschid, dezvăluind familiara suprapunere a dinților de sus. Louise ajungea la frumusețe pe alte poteci decât Sonny, al cărei farmec evident se ghicea, fără îndoială, încă de când era un bebeluș blond. Louise îmi spusese odată că trăise în copilărie anotimpuri grele de stânjeneală și urâtenie, că era supraviețuitoarea unor tornade de ridicol și a unor cumulonimbuși de respingere, momente în care singura soluție era să se adăpostească pe holul școlii, cu capul vârat între picioare. Încercările de la o vârstă fragedă dau aspectului ei o duritate și o complexitate care probabil în Kentucky încă o fac să pară neatrăgătoare. Are acel gen de față care pare să se schimbe în funcție de unghiul din care o privești. Acum, cu capul înclinat pe sfert, mă studiază cu precauția celui care intră în baie într-o țară străină și nu e sigur de trăinicia accesoriilor de bază.

– Pot să te întreb ce faci aici? îi spun. Adică nu știam că tu și Charlie încă sunteți prieteni.

Nu sunt supărat. A trecut prea mult de atunci. Nu simt decât un mic ghimpe de umilință, ca o așchie în deget pe care o freci aproape ca să suferi puțin.

– Am dat de ea pe Facebook, spune Charlie scuturând țigara în farfuriuță.

După cum se exprimă, parcă ar fi comandat-o pe internet.

– Nu, eu te-am găsit pe tine, intervine Louise, care s-a retras spre scaunul medieval. Se așază și încearcă fără succes să se instaleze confortabil în contururile lui ascuțite. Oare din 1387 până acum a reușit cineva să se cuibărească în acest instrument de tortură? bombăne ea.

Oricum, am păstrat legătura. Mi-am petrecut vara în Europa ca să iau o pauză de la facultatea de drept pe care o urmam. Eram la Paris luna trecută...

– Sonny s-a dus la Paris la sfârșitul lui iunie. Făcea cercetări în legătură cu stilul rococo, spune Charlie. Am văzut că Louise era acolo și am stabilit să ia prânzul împreună.

– N-am luat prânzul, am mers la Luvru, îl corectează Sonny în timp ce aduce o sticlă de votcă și patru pahare roșii. Haideti pe balcon. Ian vine de la treisprezece mii de kilometri. Sunt convinsă că ar vrea să stea afară. Deschide o ușă de sticlă cu piciorul, iar noi o urmăm. Charlie își aduce cu el farfuriuța și foite de tutun.

Veranda din stuc alb dă spre o grădină, verde de la ciulini și înmiresmată de la florile de iasomie și salvie. Un altar micuț, vărui în alb și strălucitor ca hârtia kraft, scânteiază jos, sub crengi. Albine uriașe cu dungii castanii și galbene roiesc în jurul frunzelor. În depărtare, insula coboară cu linia de coastă șerpuită ca traiectoria unei mașini conduse de un bețiv, până când dispare în mare și în ceața deasă, albastră de la orizont.

Sonny pune paharele pe masa metalică. Cele trei scaune tot din metal au pernițe de culoarea smaraldului. Charlie se reazemă de peretele balconului și-și ține cu greu farfuriuța pe piept, de parcă ar bea ceai. Într-un colț e un ghiveci cu mătrăgună. Sonny bagă un deget în pământ și trage de o petală mov.

– A udat Therese? întreabă ea. Lângă ghiveci e un furtun, dar Sonny nu se întinde după el. Se dă înapoi, îmbrăcată în șortul ei strâmt, și, în timp ce toarnă cantități egale de votcă, îmi explică: Așa că m-am înțeles bine cu Louise la Paris și am convins-o să nu se mai ducă la Madrid în august, ci să vină la noi în vizită.

– E prea cald în Madrid în august, spune Charlie punând farfuriuța pe marginea peretelui.

– Madridul e un oraș mort, proclamă Sonny. Îți dai seama dacă un oraș e mort după o regulă simplă: se duc tinerii să se distreze unde se adună turiștii? Dacă barul hotelului este ticsit cu localnici amatori de cluburi de noapte, știi că nu e nimic interesant. Asta e problema New York-ului acum, o altă tristă calamitate. Ridică din umeri, de parcă New York-ul ar fi o pisică vagabondă care a fost eutanasiată înainte să apuce să fie dată spre adopție, „deprimant, dar ce să faci?” E dificil să înțelegi orașele pline de viață, oftează ea. Deși suntem înnebuniți după Muzeul Prado din Madrid, nu, mielușelule? Când văd pânzele lui Goya, îmi vine să îngenunchez pe podeaua de piatră și să plâng.

Mielușelul Charlie îmi zâmbește afectat. Sonny se străduiește iar prea tare. Fiind actriță, probabil a învățat să monopolizeze scena și să-i eclipseze pe ceilalți actori. Mă întreb dacă sceneta cu burka a fost menită să pună în umbră surpriza prezenței lui Louise. Dar îmi amintesc că Charlie își făcea griji să nu-l părăsească pe nepusă masă. Probabil că Sonny știe cum să controleze și acest lucru. Liniștea ei ar putea fi un motiv de paranoia.

— Cred că stau unde stai și tu, spune Louise uitându-se la mine. În cabana lui Charlie, aproape de Kampos.

— Exact, spune Charlie. Dacă nu vă înțelegeți bine, promit că ușa de legătură se încuie din ambele părți.

— Poți s-o încui pe partea ta, șoptește Louise cu un zâmbet larg și pocăit.

— Noroc. Sonny ridică paharul. *Yamas*. În cinstea lui Ian.

Ciocnim și urmăm legea universală a contactului vizual direct. „Chipurile astea sunt prea simple, prea frumoase, mă gândesc, sunt supușii regatului lui Charlie, nu al meu”. Votca este rece, iar prima înghițitură îmi alunecă pe gât ca o broscuță agilă.

— Ian a muncit în Panama o vreme. Te ocupai de bande, nu? mă întreabă Charlie. Ajutai cartelul drogurilor?

— Nu ajutam cartelul drogurilor, îi răspund iritat. Dar îți dai seama că nu e atât de simplu, dai vina pe bande pentru droguri și gata. Când ești sărac și scopul guvernului e să rămâi sărac, uneori este singura ta opțiune. Încercam să încurajăm apariția unei alternative.

Atenția îmi este atrasă de Louise, care ascultă cu sprâncenele ridicate. Votca mi-a declanșat teribila nevoie de a mă da în spectacol.

— Ian e inimos de meserie, conchide Charlie. Și când te-ai întors la New York, parcă te-ai ocupat de cocainomanii fără adăpost din Brooklyn?

— Cocainomanii din Bronx.

— Măi, măi, face el înfiorându-se demonstrativ.

— Mi se pare impresionant, intervine Louise pe un ton aspru.

Preț de o scundă matematică, eu plus votcă plus aprecierea lui Louise este egal cu iubire renăscută. Îmi atinge mâna pe masă și-i văd unghiile roase și nelăcuite. Are tatuată o cruciuliță neagră pe inelar, ștersă de soarele Mediteranei.

— Îmi pare rău pentru tatăl tău, îmi spune ea.

— Oh, Doamne, se tânguie Sonny ștergându-se la gură. Și mie. Ar fi trebuit s-o spun imediat. Iar eu, în schimb, am făcut o grămadă de glume tâmpite. De ce nu mi-ai adus aminte? Îi aruncă o privire pârjolitoare lui Charlie. Era bătrân tatăl tău? De-o vârstă cu tatăl lui Charlie?

– Nu. Avea doar șaiszeci și șapte de ani.

– Era prea tânăr, decide Sonny. Viața ar trebui să fie mult mai lungă. În familia mea se obișnuiește s-o duci până la o sută de ani.

– Costisitoare obișnuință, remarcă Charlie.

Sonny ia sticla și-mi umple încă o dată paharul. Se duce să-i umple și paharul lui Louise, dar este încă plin. Louise a ținut paharul și l-a dus la gură din spirit de solidaritate, dar niciodată nu i-a plăcut prea mult să bea.

Charlie începe să-și mai răsucescă o țigară, dar este întrerupt de un tânăr care se apleacă pe jumătate prin ușa de la balcon. Nu se poate să aibă mai mult de douăzeci și cinci de ani, are ochi căprui triști și pielea de culoarea creionului șters. Poartă un slip Speedo și pantofi de înot de cauciuc. Nu e bine clădit. Are picioarele subțiri ca niște brațe și pieptul scobit, un canion cu păr negru, încurcat. Are un semn mic în mijlocul frunții, de forma degetului mare al unui preot în ziua de Miercurea Cenușii. Se uită dezinteresat la noi, care bem în jurul mesei.

– Rasy, spune Charlie. El este Ian. Ridic mâna și Rasy se uită ciudat la ea, de parcă i-aș propune să batem palma. Rasy e vărul meu din Nicosia.

– Ai avut vreun vis ciudat azi-noapte? îl întreabă Sonny cu delicatețe.

– Nu, spune Rasy refuzând momeala. Pot să iau și eu mașina să mă duc până la plajă?

Vocea lui, mai puternică decât o sugerează corpul, o respinge fără menajamente pe Sonny, cu tot cu bunătatea ei precaută. Ea primește lovitura ca un veteran, ferindu-și privirea și îndreptându-și-o spre copaci. Charlie își pipăie buzunarele, dar, negăsind cheile, se duce înăuntru să le ia. În drumul lui, se întoarce spre mine.

– Te descurci cu transmisia manuală?

– Cu greu, dar merge.

– Mai e o motocicletă la cabane. Poți s-o folosești. În seara asta poate să te ducă acasă Louise cu a ei.

Lui Louise i se înroșesc urechile la gândul că o să mă ducă acasă, c-o să-mi țin picioarele și brațele în jurul ei, în eroticul aranjament al împărțirii motocicletei. Pe lobul urechii are trei găurele, dar sunt goale. Sunt semnele unor capricii mai vechi.

– Fii pregătit să ai vise turbate, îmi spune Sonny în timp ce-și încheie brățara. Patmos îți dă coșmaruri. Jur.

– Așa este, îi dă dreptate Louise. Azi-noapte am avut unul groaznic cu rechini. Nu puteam să ies din apă, pe unde dădea târcoale un rechin alb. Leșeam pe jumătate și alunecam înapoi. M-am trezit leoarcă de sudoare.

Îmi place să mi-o imaginez pe Louise trezindu-se așa.

– Nu sunt rechini în Marea Egee, spune Rasyam cu răceala celui care verifică veridicitatea informațiilor.

Sonny îl ignoră.

– Povestește-i lui Ian visul pe care l-ai avut acum două nopți, o îndeamnă ea pe Louise.

– Nici să nu pomenești de el! Nici să nu pomenești! Dar presiunea este atât de mare, încât Louise cedează: Aveam brațele tăiate și m-au vândut ca sclavă sexuală. Nu-mi vine să cred că încă vorbim despre asta! Ești mulțumită?

– Da, oarecum. Râzând, Sonny se uită la mine. La două case mai încolo e un tip care a sosit în iunie, un psiholog din Chicago. Din câte se pare, i s-a revelat într-un vis că soarta lui e să locuiască pe insula Apocalipsei. Un fel de chemare divină de care nu putea scăpa. Așa că și-a părăsit pe nepusă masă soția și a închiriat o casă aici. Se zvonește că ar fi și pedofil. N-o las pe Duck să se apropie la mai mult de șase metri. Își mușcă buzele și-i cere părerea lui Louise: Tu crezi că e adevărat?

– Ce anume? spune ea direct, de parcă ar împărtăși informații utile.

O siluetă alunecă prin spatele lui Rasyam și iese pe balcon. Are părul blond albicios, care amintește de o flacăra chiar și la umbră. Este la fel de slab ca Rasyam, dar excesiv de musculos, și pe brațe are vene albastre proeminente ca aripioarele mașinilor sport de odinioară. Zâmbește atât de intens, încât aproape că e greu să-l privești, e de parcă te-ai uita spre o boxă dată la maximum.

În absența lui Charlie, Sonny se ocupă de prezentări.

– El este iubitul lui Rasyam, Adrian. E din Cracovia. Țasta da oraș.

Adrian dă din cap, ca unul mai blând care verifică veridicitatea informațiilor.

– Mă bucur să te cunosc, spune el cu ceva ce pare mai puțin accent cât defect de vorbire, ca un marfar care hodorogește pe o șină ruptă.

Sonny lovește în sticlă.

– Dacă aduci un pahar din bucătărie, te servesc.

– Nu, azi am mult de înotat până la Insula Caprelor.

Se lovește pe abdomen continuând să zâmbească. Am sentimentul că n-o să înceteze cu zâmbitul până nu-i spune cineva.

Mă ridic să mă duc la toaletă.

– Jos, mă îndrumă Sonny, intuindu-mi scopul.

E atât de întuneric pe scară, încât mă prind cu mâinile de pereții răcoroși și aspri ca să mă sprijin. Etajul inferior e o colonie de dormitoare austere, împestritate de praf. Cel mai mare, cu o cuvertură aurie și o cutie de bijuterii răsturnată pe comodă, cu cercei și lăntișoare răspândite pe

suprafața ei, probabil că le aparține lui Charlie și lui Sonny. Următoarea cameră este dotată cu un șir singuratic de jucării de pluș și cărți romantice preadolescente pentru Duck. Un caftan alb de copil este atârnat de ușă ca un înger de zăpadă osândit. Pe partea opusă a holului a avut loc o explozie: valizele dau pe dinafară ca niște canale colectoare înfundate; iPod-uri și căști cu firele încurcate; costume de baie, fosilizate de apa mării, lăsate morman pe podeaua de cărămidă. Două pașapoarte grea, polonez și cipriot, pe care sunt imprimate viziuni diferite asupra unui vultur, stau pe raftul de cărți.

În ultima cameră nu e decât un pat pliant îngust cu o pătură maro întinsă frumos peste saltea. Nu sunt semne că ar sta cineva acolo. Suportul pentru bagaje este gol, la fel și șifonierul deschis. O liniște monastică umple spațiul, mohorât ca o sacristie cu comorile puse deoparte sau ca prima zi de tabără, apăsată de tristețea grelelor încercări profilate la orizont. Traversez camera spre baia alăturată. Plăcile de marmură roșie străbat podeaua și se înalță să susțină o cadă uriașă. Trei cactuși muribunzi sunt așezați în șir pe blatul chiuvetei, alături de niște tuburi de medicamente pe jumătate pline prescrise fratelui mai mare al lui Charlie, Stefan, acum patru ani. În timp ce urinez, mă întreb dacă Charlie m-a trimis dinadins la naiba în praznic la cabane cu Louise, din neinspirata dorință de a mă cupla cu ea; sau poate că ultimii cinci ani au făcut din mine un intrus, nedorit în apropierea dormitorului lui. În timp ce ies, observ o fotografie așezată pe șifonier. Înfățișează doi băieți în costum care stau unul lângă celălalt, cu mâinile pe lângă corp, de parcă ar fi fost așezați spre comparație. Niciunul din ei nu zâmbește. Sunt Charlie și fratele lui, în vremea când aparatele foto încă mergeau cu film și momentele păreau deopotrivă plănuite și întâmplătoare.

Niciodată nu l-am cunoscut prea bine pe Stefan în copilărie. Era cu patru ani mai mare, elev al unui internat din Pennsylvania, cerebral și lipsit de haz – suporta glumele cum suportă bețivul lumina soarelui, cu o strângere din ochi și un zâmbet volatil. Singura pasiune detectabilă a lui Stefan era dragostea față de tenis, dacă faptul că unui băiat îi place un sport poate fi considerat o trăsătură de caracter. Îmi amintesc că a studiat la Princeton și s-a dedicat imediat afacerii familiei Konstantinou. Îmi mai amintesc și că el și Charlie nu s-au înțeles niciodată bine. În fotografie, fețele și corpurile lor sunt înșelător de asemănătoare, cu pielea în nuanța unei vânătai gălbui mediteraneene decolorate de iernile din nord-est. Dar nu se asemănau. Stefan nu avea farmecul pătimaș al lui Charlie, genul de farmec care ar seduce un ou și l-ar convinge să-și abandoneze coaja.

Niște picioare urcă zgomotos un rând de scări de la etajul de dedesubt. Charlie trece în grabă pe lângă ușă cu clinchet de chei, dar se oprește și se întoarce. Își sprijină mâna pe tocul ușii, astfel că părul negru de la subraț i se zărește prin mâneca de la tricou.

— Ce faci aici? mă întreabă blând.

— Am fost la toaletă, îi răspund. Aproape că mă aștept să intre în baie și să urineze, ca un șef de haită, ca să-mi acopere urma cu a lui. Auzi, de ce mă exilezi în nordul Siberiei, când dormitorul ăsta e liber?

— Întâmplător, în nordul Siberiei sunt plaje mai frumoase. Și nu-mi spune că nu ejaculezi la gândul că vei naufragia singur cu Louise pe dealuri.

— Se poate ca tu să fi plecat deja de la facultate, dar Louise mi-a dat papucii. M-a aruncat ca pe un sac de gunoi pe marginea trotuarului. Mă bucur s-o revăd, dar nu mai fac încă o încercare.

— Încă nu plecasem, chicotește el. La mine ai venit plângând. Ai vomitat în dormitorul meu. Ian, a trecut o mulțime de timp de atunci. Acum e în fața ta. Cu plăcere.

— De ce ai rămas prieten cu ea?

— De ce nu? Și mă bucur. A fost extraordinară cu Sonny.

— Nu pot să stau aici?

Clatină din cap.

— ăsta e dormitorul lui Stefan. Eu am toată casa la dispoziție, dar el are dormitorul lui, pe care nu-l folosește niciodată. Cred că o plătește pe Therese să se asigure că nu stă nimeni altcineva aici. În fiecare vară spune că ar putea veni în vizită, dar nu se arată niciodată. Acum stă în Dubai, se ocupă de operațiunile regionale ale firmei. Tata e pe ultima sută, sau poate pe ultimele zeci de metri, și Stefan e pregătit să-l înlocuiască. E o greșeală, desigur. E același nemernic pe care abia dacă l-ai cunoscut și îndrăgit.

— Mai joacă tenis?

— Ha! cloncăne Charlie întinzându-se să mă frece pe umăr. Exact! În sfârșit își amintește cineva ce robot era. Știi, și-a găsit în sfârșit o iubită. Hobby-ul lor era să învețe finlandeza împreună – finlandeza în Dubai. Și ghici ce? Când n-a mai mers, s-au despărțit în finlandeză. De ce să nu exerseze până la final, nu? Chiar și relațiile amoroase devin pentru el posibilități educative. Nicio clipă irosită.

— Au pus punct final în finlandeză.

Charlie nu-mi ia în seamă gluma. Se uită la fotografia de pe șifonier.

— Uită-te și tu la noi ce țepeni stăm, parcă ne-ar lua măsuri pentru coșciug.

– Deci nu ești implicat în afacerea familiei. Muncești? Sau te-ai retras oficial din activitate?

Îmi înfige degetul mare în osul umărului.

– Muncesc, îmi spune pe un ton defensiv. Doamne, parcă ai fi Stefan! Crezi că stau toată ziua și ard gazul? Muncesc pe rupte, de fapt. Haide sus, să vezi cu ochii tăi.

Apucă fotografia și o ia cu el sus. În capătul scărilor, îi aruncă lui Rasym cheile de la mașină. Adrian e deja la ușă, cu echipamentul pentru plajă, și Rasym îl urmează fără să-și ia rămas-bun. Fluturând poza, Charlie se învârte în căutarea unui loc în care s-o pună. În cele din urmă smulge o Biblie verde de pe raft și o vâă între paginile ei, mormăind:

– Dacă mor, scotocește-mi prin cărți.

Afară, pe balcon, Louise și Sonny șoptesc la masă cu capetele aplecate, aproape una de alta.

– Începe să fie genul ăla de secol, spune Sonny, de parcă a îndurat destule încât să poată face o comparație. Sincer, doar secolul XX a fost rațional. Cred că ăsta va fi mai degrabă precum celelalte. Ireal, mai inteligent. Deși încă n-am atins fundul.

Charlie o trage de ureche în timp ce mă conduce spre margine. Arată spre limba sudică a insulei, un petic galben de lângă mare.

– ăla e Grikos, un port pe care-l folosesc majoritatea bărcilor private. Dar puțin mai spre sud... își trece degetul de-a lungul liniei de coastă, oprindu-se la o adâncitură ascunsă în parte de faleze. ăla e un port mic pe care l-am închiriat de la mănăstire ca să-mi țin bărcile.

– Ce bărci?

– Mi-am făcut o flotă proprie. Iahturi renovate pe care le închiriez turiștilor. Știi că nu e un imperiu al construcțiilor, dar e al meu. Îți arăt mâine când ieșim. Casa asta a aparținut unei familii de căpitani. Sute de ani în care oamenii au făcut avere de pe urma mării.

– Vezi să aducă mâine Christos prosoape curate, îl avertizează Sonny, lăsând capul pe spate să se uite la noi.

– Nu-l invita pe Miles, izbucnește Charlie.

– Ești ridicol, murmură Sonny apăsându-se cu mâna pe sprâncene ca să-și ferească ochii de soare. Se poartă frumos cu Duck.

– E obsedat de tine, spune Charlie cu răceală.

– Și eu cred, confirmă Louise clătinându-și paharul cu băutură.

– Nu e adevărat, jură Sonny. Și dacă ar fi? E prea dură concurența? Ți-e frică să nu fug?

– Era o lipitoare prețioasă când l-am cunoscut în copilărie și nu s-a schimbat deloc. „Sunt Miles Lyon-Mosely”, rostește Charlie cântat,

fudulindu-se. Aranjează afectat farfuriuța pe balcon și se smiorcăie: „Așa trebuie că este. Dragă Charles, nimeni nu bea de dimineață în Londra respectabilă. La moșia mea din Cotswolds avem o vorbă...”

Lui Charlie nu-i iese prea bine imitația aristocrației. E o scenetă urâtă, i se ghicește cruzimea și este ciudat de deprimant. Eu vreau ca Charlie să fie mai bun de atât. Am uitat ce dure îi devin trăsăturile când e furios, ridurile de la ochi i se înăspresc și nările îi flutură.

– Pun pariu că are moșie, mormăie el acum, descotorosindu-se de Miles. Mă lovește pe spate. Lute, lan, trei pistolari cu cagule dau buzna pe ușa de la intrare!

Mai că mă înec de răs. Sonny se întoarce pe scaun.

– Cagule negre? Ce naiba zici acolo?

– Nimic, îi răspunde Charlie. E o glumă mai veche de-a noastră.

Lui Sonny nu-i va plăcea un joc la care nu participă și ea. la sticla de votcă și, ridicându-se, ne anunță: se ridică.

– Aduc încă una.

Louise își scoate telefonul din buzunar și ne face semn mie și lui Charlie să ne ridicăm, să ne facă o poză. Telefonul ei scoate un sunet ca de aparat foto de pe vremuri.

– Drăguț. O s-o postez.

Sonny se lovește pe coapsă lângă ușa.

– Țânțari nenorociți, strigă ea. Ne trebuie lumânările alea speciale, mielușelule. *Hay bastantes espinas del paraiso.*

Mă impresionează spaniola ei. Rafinamentul ei pare o achiziție recentă.

Espinas del paraiso. Spinii paradisului.

∴

Motocicleta galbenă a lui Louise șerpuiește printre dealuri. Accelerează și ne cufundăm și ne înălțăm, zburăm printre terenuri agricole rozalii care se aleargă pe lângă noi ca niște graffiti încețoșate, în timp ce marea se întinde în dreapta noastră. Am mâinile agățate de talia ei și-i simt fiecare încordare a coloanei. Îi țin buzele aproape de ureche și numai biciuirea părului ei scurt și brunet mă împiedică să-i sprijin bărbia pe umăr. E ora opt, încă nu a apus soarele, dar copacii aruncă umbre prelungi pe vegetația mărunță și din umbre țâșnesc oi, săltând prin aerul care se răcorește. Sunt beat.

– N-ar trebui să ne punem căști? strig tare, ca să mă audă.

– Tu ar trebui să porți, da, spune ea. Dar eu nu mi-am adus-o pe a mea.

Louise nu crede în ideea de „frână”. Nu-mi dau seama dacă merge cu viteză prin curbele bruște ca să mă impresioneze sau pentru că vrea să

pună capăt cât mai curând posibil acestei sesiuni vehiculare de îmbrățișări pe la spate.

— Poate ar trebui să încetinim, îi sugerez.

— Știi cauza majorității accidentelor, nu? Lipsa de încredere! Îmi strigă ea drept răspuns.

Beția mă face să iau personal tot ce spune și încerc, dar nu reușesc, să aplic regula aceea fostei noastre vieți amoroase. Dar asta îmi oferă un pretext să-i pun mâna pe abdomen și s-o prind strâns. Pentru secunda asta, și poate doar pentru secunda asta, îl iubesc pe Charlie că a readus-o pe Louise în viața mea. Cu obrazul lipit de umărul ei, contemplan insula, unde în câteva case izolate de pe dealuri încep să licărească lumini. Este imposibil omenește să nu fii îndrăgostit de cineva care te duce cu motocicleta.

— Știi, când eram mică am avut o viziune că o să mor la treizeci de ani într-un accident de mașină, îmi spune ea. Ani de zile am fost convinsă de lucrul ăsta.

— Atunci ar trebui să încetinești, îi strig.

— Nu-ți face griji. În viziunea mea, muream într-o mașină foarte frumoasă.

Nu știi exact cum să răspund. Când un deal ne ia din avânt, schimb subiectul.

— E atât de frumos aici.

— Nu-i așa? Îmi răspunde Louise. E mai mult mai simplu decât în Italia. Natura nu s-a împopoțonat. Culorile sunt autentice, înțelegi ce vreau să zic?

Da. Și îi simt răsuflarea pe sub membrana subțire a gecii de piele.

Motocicleta tremură pe caldarâmul dintr-o piață liniștită, curând ajungem iar pe beton și coborâm. Un port alunecă în sus pe lângă o plajă stâncoasă, iar la terasele aliniate pe partea cealaltă a drumului chelnerii se apleacă deasupra meselor ca să aprindă lumânări. Suntem mai iuți decât chibriturile lor. Louise scutură din umeri ca să-și amputeze falca mea de pe spate.

— Mă strivești! Îmi explică.

Traversează în viteză satul Kampos și cotește la stânga, azvârlindu-ne în interiorul tot mai întunecos al insulei, de parcă ne-am întrece cu căderea nopții. În cele din urmă, lasă mai ușor motorul.

— Ai devenit prietenă bună cu Sonny, îi zic.

— Da. E deșteaptă. Și nu spun asta doar pentru că stau aici pe spezele lor. De ce? Te surprinde?

— Nu păreți foarte asemănătoare. Louise nu spune nimic timp de un

minut. Pentru că nu-i văd expresia, mă tem că am jignit-o, așa că adaug: Vreau doar să zic că tu mereu ai fost atât de stăpână pe tine.

– Chiar dacă nu-ți vine să crezi, sunt capabilă de prietenie cu o persoană care nu e exact ca mine. Sonny este foarte bună dacă-i acorzi o șansă. Ai impresia că e fericită?

Unul dintre motivele pentru care sunt mândru de mine este că, în ciuda beției, loialitatea nu mi se clatină. Rămân de partea prietenului meu.

– Da, pare fericită. Ea și Charlie se potrivesc de minune. De ce n-ar fi?

– Așa, pur și simplu.

Trecem de pe beton pe pietriș și șerpuim de-a lungul unui canal îngust dintre pereții de stâncă. Oile încep să se topească în întuneric. Louise accelerează ca să ia în piept un deal aproape vertical și mă proiectează înapoi, așa că mă agăț de ea, încercând să evit o căzătură. După un minut de mers pe lângă pisici, un zid și un chiparos ale cărui rădăcini au spart betonul, plutim pe o alee orizontală, iar motorul duhnește a benzină arsă. Louise folosește în sfârșit frâna și ne duce lin sub o verandă. Sar de pe motocicletă și ea parchează, lovind cricul cu piciorul.

Cele două cabane, de fapt, două corpuri de clădire unite în mijloc, sunt ridicate pe stâlpi. O luăm pe scara de piatră, iar Louise dă din cap spre ușa gri din stânga, cu o cheie în broască.

– Asta e cabana ta, îmi spune. Mă întrebam eu cine are parte de priveliștea asta frumoasă.

De la intrare se văd satul Kampos și portul în formă de cochilie scânteind dedesubt. Aerul este mai răcoros pe dealuri și, undeva în împletitura abia perceptibilă de măslini și leandri, clopoțelii caprelor răsună oropsiți, agitați parcă de o mână care a renunțat să mai aștepte un răspuns de la cineva. Soarele de la apus își trage nuanțele de roșu din țărână.

Intrăm fiecare pe ușa lui și ne surprindem imediat unul pe celălalt în cadrul îngust care face legătura dintre camerele noastre. Interiorul este sobru, cu podele albicioase din pin și un pat jos, înfățat. Valiza mea e la baza patului, închisă încă. Niciun detaliu medieval nu tulbură prezența scaunelor pliabile din acrilat și mirosul de produse de curățenie și de lemn proaspăt tăiat. Dormitorul meu se prelungește cu o curte interioară de piatră în care se află o mică bucătărie, dincolo de ușile glisante de sticlă, unde Christos a pus fructe într-un bol. Mă duc la noptieră și aprind veioza. Când becul luminează abajurul, observ că are o îndoitură și imprimeu Paisley și este cocoțat pe un postament azuriu pe care sunt desenați niște dragoni. Este prada lui Sonny de la hotel. Lângă ea se află o scrumieră verde de onix.

Deschid valiza, scot punga de plastic cu bani și cercetez teancul la lumină, să mă asigur că sunt toți la locul lor. Bani de hârtie par mereu atât de plătânzi, bătrânii venerabili cu părul aranjat din efigie privesc etern dezamăgiți. Este o expresie pe care o văzusem și la tata, care spunea: „Chiar trebuie să fie așa?” Nu-mi vine în minte nimic mai puțin actual decât moneda forte, de neînlocuit, tangibilă, hotărâtă ca misionarii, gata oricând să se piardă. Panama funcționează cu dolari americani și, cu mult înainte să ajung eu acolo, în lunile de dinaintea invaziei americane, guvernul nu putea înlocui bancnotele uzate cu unele noi de la Rezerva Federală. Am auzit că panamezii își țineau bancnotele jerpelite, gata să se dezintegreze, în huse de plastic, precum fotografiile rudelor moarte, ocrotite de degetele neglijente.

— Ian! strigă Louise din camera ei.

Deschid repede sertarul noptierei, unde se află o Biblie și un roman de Henry Miller. Bag punga în sertar și îl închid. Louise se oprește în cadrul ușii, respectă limitele stabilite. Și-a scos geaca și stă cu mâinile încrucișate. Și-a desfăcut primii doi nasturi de sus. Conturul unui sutien alb strălucește în valea bluzei. Se uită la mine cum stau lângă sertar, sau la mine și la sertar, sau poate doar la mine.

— E o Biblie acolo, îmi spune. Presupun că Charlie vrea să ne punem la punct cu Apocalipsa.

— Ar trebui să citim un capitol în fiecare dimineață. Un cuptor cu foc arzător la cafea. Plângere și scrâșnirea dinților înainte să ne dăm cu cremă protectoare pe spate.

— Asta e din Evanghelia după Matei, spune ea amuzată.

— Nu știam că ești expertă în Biblie.

— Ei, sunt din Kentucky. Lovește cu piciorul în podeaua de lemn și se uită la el, de parcă și-ar privi nerăbdarea. Probabil ești obosit.

— Da, sunt destul de obosit.

— Când ești dispus, aș vrea să-mi mai povestești despre America Centrală, ce-ai făcut acolo.

— Nu vrei să auzi așa ceva.

— Mă interesează. Cred că ce-ai văzut acolo...

Mă rog să nu mă caute în Google. Dacă introduci „Ian Bledsoe” și „Panama” într-un motor de căutare, n-o să apară nimic plăcut.

— Poate mâine, îi spun îndreptându-mă spre ușă.

— Îți amintești de vulturii din Mississippi? Cum stăteau pe stâlpii gardului, așteptând să se ivească ocazia?

Louise are din ce amintiri să aleagă și o alege pe cea mai veselă – acțiunea umanitară desfășurată la sute de kilometri de curtea facultății

sau de sala computerelor din Steams Hall. Perspectiva de a fi devorați de păsări era preferabilă despărțirii noastre.

– Cred că ne-au salvat mașinile. Oare ce mâncau înainte să se inventeze călcatul animalelor sălbatice pe șosele?

Dă cu reținere din cap.

– M-am gândit la tine din când în când. M-am întrebat ce mai faci. Ce ciudat că ești aici.

– Charlie, mormăi eu. El face lumea mai mică. Oare ăsta e un lucru bun?

Louise se apropie, ca și când ar vrea să mă sărute pe obraz, dar se răzgândește.

– Uneori e un lucru bun. O să te trezesc să bem cafeaua aia.

Se răsucește pe călcâie, se duce cu pași ușori spre camera ei și închide ușa în urmă.

O închid și eu pe a mea și o încui. Aștept o clipă să văd dacă și ea o încuie pe a ei, dar nu se aude niciun zgomot. Eu și Louise nu ne-am mințit niciodată unul pe altul. Nu ne-am înșelat, nu ne-am rănit profund, n-am avut regrete. Nu am avut timp de așa ceva. Ne-am mulțumit să ocolim certurile dureroase. Dar măcar o dată mă bucur și eu pentru sfârșitul rapid al unei vechi suferințe. Astfel, viitorul este mai puțin putred. Mă gândesc să-mi descui ușa, în caz că Louise începe să se simtă singură în cabana ei. Dar o noapte nu contează. Îmi scot hainele și urc în pat. Ce contează e că am început.

3.

Sunt în vacanță.

N-am venit pe insula Patmos în vacanță, dar asta aduce dimineața. Zorii erup, iar noaptea se reduce la petele neregulate ale copacilor, copacii păstrează cel mai mult întunericul. Soarele explodează din mare și apa se lovește de malul acoperit cu pietricele. Întreaga insulă se întinde orizontală, o fâșie uimitoare ce se ondulează și picură de la rouă ca pânza de păianjen. Văd dârele galbene de pământ și drumurile cenușii care coboară pe dealul nostru, deja fremătând de la primii amatori de plajă ai zilei. Clădirile din Kampos sunt albe ca amnezia, iar bărcile colorate se leagănă adormite în port. E imposibil să nu fii în vacanță dacă ești aici. Ești în vacanță așa cum locuitorii unui oraș încețoșat de la bombe, cu betonul carbonizat, sunt în război. Un loc te revendică fie că are consimțământul tău, fie că nu.

Am avut un somn greu. Deși mă avertizase Sonny, nu am visat deloc. Mi-am pus singurul șort de baie, negru și larg, pentru picioare americane mai groase decât ale mele. Mă simt oxigenat, plin de viață, de parcă frica și grijile din trecut ar reprezenta vremea dintr-o altă emisferă. Curând, cu puțin noroc, amintirea Manhattanului se va reduce la un morman de gunoi invadat de șobolani de pe partea cealaltă a planetei. În momentul ăsta, singurele ființe vii care mă așteaptă acasă sunt ferigile uscate de pe pervazul din bucătăria apartamentului meu fără lift din Harlem – sunt aproape maro-cerșetor deja, deși, ca o ironie a sortii, se află la numai jumătate de metru de robinet.

Deschid ușa de sticlă și merg cu telefonul în mână spre bucătăria situată sub o pergolă pe care se întinde viță-de-vie. O briză se revarsă pe verandă și scutură fața de masă de sub bolul de fructe. Îmi verific mesajele, promițându-mi că o s-o fac numai o dată pe zi. Astăzi este înmormântarea tatălui meu la biserica Sfântului Mântuitor, lucru care nu sunt sigur că sporește sau scade șansele ca membrii familiei să ia legătura cu mine. Am numai un SMS de la mama, nici măcar n-a scris nimic, doar a pus un link spre necrologul lui Edward Bledsoe din *New York Times* și un emoticon cu o mingiuță galbenă care plânge. Au fost căsătoriți unsprezece ani, au făcut un copil, iar reacția ei la moartea lui este un cerculeț desenat care plânge. Nu îndrăznesc să deschid necrologul din *Times*; nu vreau să-l recitesc, de teamă să nu fi apărut între

timp mai multe detalii despre mine, pe lângă acel „de asemenea”. Telefonul meu are un inventar de emoticoane și aleg unul la întâmplare: un girofar aprins de poliție. După ce apăs „Trimite”, îmi pare rău pentru alegerea mea. Ar fi trebuit să aleg caracatița hrăpăreață.

Găsesc cafea în congelator și umplu vasul metalic al espressorului. Spăl o piersică și o mănânc cât aștept să fiarbă apa. Toate aceste activități simple par amplificate, hipnotice în lumina din ce în ce mai puternică. Deja simt cum se scurge timpul în Grecia – este atât de mult, plutește și se topește pe lângă dealurile crăpate de umbre. Cuvinte precum „acum” sau „curând” s-ar putea întinde pe distanța a decenii întregi.

– Meditezi? Louise ocolește cabanele și sare zidul spre veranda mea.

Mă întreb dacă a încercat ușa de legătură și a găsit-o încuiată, un refuz neintenționat după ce azi-noapte a intrat în camera mea fără niciun efort. Poartă un costum de baie albastru dintr-o piesă și un șort gri, cu talia înaltă. Are părul ud de la duș și îi coboară șuvițe pe fruntea îngustă. Pe umeri are vârtejuri de cremă albă, iar țesutul puternic vascularizat din jurul ochilor este violet.

– Te întrerup?

– Nu, mă gândeam la plantele de apartament.

– Deprimant gând.

– Tu unde locuiești acum?

– La Washington, îmi spune ea luând o piersică. Fac dreptul la Georgetown. Știu ce gândești: dreptul este pentru cei lipsiți de imaginație care au rămas fără opțiuni. Ai dreptate. Am văzut că se apropie vârsta de treizeci de ani, așa că m-am panicat și am făcut cerere, jur că acum aș fi fost coafeză dacă o școală locală de cosmetică mi-ar fi trimis o broșură în săptămâna potrivită. Trebuia să fac practică la un procuror vara asta, în schimb am dat iama în ultimele economii ca să colind prin Europa. Presupun că oricine ar trebui să aibă ocazia să facă așa ceva o dată. De asemenea, presupun că până la sfârșitul călătoriei o să fiu atât de săracă, încât nu voi avea de ales și va trebui să mă întorc. Voi participa din lipsă de mijloace. Sau poate că o să găsesc un motiv să evit.

Mușcă neglijent până la sâmbure. Vreau să fiu eu motivul pentru care nu face lucrul ăsta, poate mai puțin decât azi-noapte, dar măcar vreau să fiu o opțiune. Sunt două feluri de dorință: erecțiile matinale dușmănoase, care caută orice țintă pe care să se elibereze, și cea provocată de o sursă anume, un anume trup cu un costum albastru dintr-o piesă, pe care picură sucul rățăcit de la o piersică, pentru că stăpâna lui mușcă din fruct ca și când ar conține o bucată de aur. Este nouă dimineața și sufăr de dorințe

duale. Mă întorc să-mi aranjez șortul de baie, moment în care, pentru a mia oară în viața mea de adult, mă lovește o certitudine cu greu dobândită: aceste dorințe multiple impun implicarea încă unui participant. Întind piciorul convenabil de aproape de mâna lui Louise.

Louise se întinde după o cană de pe blat, suflă în ea să scoată praful și, înainte să apuc s-o opresc, ia vasul de cafea de pe aragaz.

– Au, strigă și dă drumul mânerului metalic.

Deschid congelatorul să iau niște gheață.

– Nu gheață. Este unt în frigider?

Mă uit printre alimente.

– Brânză de capră?

Flutură din mână și o face pumn.

– Mă descurc.

Telefonul mă anunță că am un mesaj. E mama. „Nu înțeleg??”

– E Charlie? Mi-a trimis un SMS acum o oră, îmi spune Louise în timp ce înfășoară mânerul cu un prosop. Ne întâlnim la debarcaderul lui la zece.

Toarnă lapte fără să mă întrebe cum îmi place mie cafeaua și-mi pune cana în față pe blatul de teracotă.

M-aș putea obișnui așa, cu noi doi spălându-ne pe mâini de obligațiile de acasă, bând cafea împreună în costum de baie. Mă uit la Louise cum o soarbe pe a ei, cu buzele țuguiate pe margine, cu privirea îndreptată spre mare, ca o pasăre ihtiofagă care-și scrutează terenul de vânătoare. Se uită la mine.

– Ce e?

– Nimic.

Devin stânjenitor de conștient de faptul că port doar șortul acela. Mă duc înauntru, iau un tricou negru și mi-l trec pe cap în timp ce ies din nou.

– Ai mai fost pe iahtul lui Charlie? o întreb.

– De două ori. Era prima oară când urcam pe un iaht. Știam că Charlie e bogat, dar nu mi-am dat seama în ce măsură. Tu știai? Fluturând din mână, își răspunde singură: Bineînțeles. Ați crescut împreună, erați foarte buni prieteni.

– Eu nu sunt bogat. În felul ăsta.

Zâmbește.

– După cum vorbești, parcă ar fi un defect.

Ne sprijinim pe blat, ne uităm la priveliște și parcă se scurge un ceas. Probabil că au fost doar trei minute. Ochii îmi alunecă de la mare la gura ei și-i studiez dinții apropiați de sus. Încerc să-mi amintesc cum era când o sărutam.

– Când urcă pe iaht, e ca un băiețel care și-a luat telescop nou. Tu navighezi?

– Am luat câteva lecții pe fluviul Hudson când eram mic. Dar nu ca Charlie. Alea erau niște bărcuțe ușoare care se puteau răsuci. Dar nu te răsuceai, pentru că nu voiai să înoți în Hudson.

– Miles nu știe să înoate. Englezul despre care vorbeam ieri. Cum să ai o casă aici, să stai zile în șir pe puntea unui iaht și să nu înveți niciodată să înoți? Se uită la mine și, cu aceeași monotonie aspră în glas care nu numai că-i netezește propozițiile, dar îi și înșiră gândurile răzlețe într-o progresie înșelătoare, îmi spune: Ai grijă azi. O să te arzi.

Ne întoarcem la cabane să ne luăm echipamentul. Deschid sertarul noptierei și încerc să găesc o ascunzătoare mai bună pentru bani. Camera este necooperant de golașă. Studiez dulapul de sub chiuveta din baie, dar e plin cu produse de curățat, ceea ce sugerează prezența unei menajere care vine când sunt plecați oaspeții. Decid să las banii în sertar, îi îndes într-un pulover și iau romanul de Henry Miller, în caz că eșuăm pe o plajă. Mă încălț cu adidașii, încui ușa de sticlă și obloanele de la ferestre. Când ies, Louise e deja pe alee, împingând motocicletă.

– Nu trebuie să încui, strigă, în timp ce eu bag cheia în încuietore. Aici nu suntem la New York. Nu găsește nimeni locul ăsta – nici hoții, nici prietenii, nici perceptorii.

Încui și bag cheia în buzunar.

– Mergem împreună? o întreb.

Arată spre o a doua motocicletă de sub verandă.

– Sunt mai rapide cu un singur om în șa. Ai o cască acolo.

Iau superficiala și stupida hotărâre de a nu mi-o pune pe cap.

Dealul este infernal. Un infern total și unidirecțional. Dacă m-aș fi aflat pe o suprafață netedă, aș fi reușit să merg frumos. Dar eu frânez și derapez și aflu puterea accelerației când cobor o pantă abruptă și șerpuitoare. Pe câmpurile joase, diagonale, niște oi se înghesuie la umbra unui copac, creând reflexia lănoasă perfectă a copăcelului. Treizeci de ochi mă privesc plictisiți cum mă opresc, accelerez și aproape dau buzna pe pășunea lor. Am tricoul ud de transpirație când ajung la capătul potecii cu pietriș, unde Louise așteaptă pe beton. Mă observă și o ia din loc în scrâșnet de cauciucuri.

Facem o penibilă cursă de ștafetă: Louise pornește în viteză, se oprește să o prind din urmă, pornește iar în viteză, ca o pradă rapidă care-și ademenește nefericitul vânător.

– Cred că motocicletă ta e mai bună, strig, scuză pe care nu o crede niciunul dintre noi.

A dispărut din vedere pe lângă dealurile care înaintează în zigzag dincolo de Kampos și de piața liniștită. Absența ei îmi permite să exersez, tare cu acceleratorul, ușor cu frânela, îmi mișc greutatea pe șaua ca să iau virajele, sunt o furie de oțel pe porțiunile drepte de asfalt. Vântul plesnește ușor în jurul corpului meu, de parcă ar căuta noi zone erogene pe picioare și pe laterale. Simt gustul de oregano sălbatic revărsându-se de pe câmpii; e gustul sâmbetelor din copilărie sau al cântecelor de dragoste de mult uitate. Ce e senzația asta, lejeritatea și siguranța asta, năvălnicia inimii pe deasupra mării? Niciodată nu m-am mai simțit atât de tânăr de când am ieșit din adolescență, tânăr ca un ou crud, complet treaz în ceasurile de nepăsare, n-am mai perceput noutatea aceasta a unui loc pe care l-aș putea cuprinde cu brațele și tot nu m-aș sătura. Plăcerea a revenit, eliberată din cușca ei.

După cinci minute pe șosea, îmi dau seama că e o mașină în spatele meu. Un Mercedes alb break aprinde farurile, apoi îmi intră în raza vizuală prin stânga. E un preot la volan, sau un călugăr, cu o rasă închisă la culoare și cu barba neagră frumos tunsă. La New York, șoferii slujitori ai lui Dumnezeu nu sunt un spectacol surprinzător: o parte frumoasă din traficul de pe pod în direcția Manhattan este formată din rabini hasidici cu Toyote în culoarea furtunii, care se țin cot la cot cu taxiurile conduse de hinduși și musulmani. Dar preotul acesta grec, cu ochelari de soare cu rame aurii, cu mâna liberă atârând pe fereastra deschisă, prezintă toate caracteristicile unui playboy agnostic. Nici măcar nu se deranjează să mă privească.

Peste încă o secundă, mașina vine brusc spre mine, iar oglinda laterală aproape îmi agață ghidonul. Trag motocicletă spre acostament, pun frână și mă clatin, simțind cum roțile se opresc sub mine. Derapez și mă chinui să-mi păstrez echilibrul. Imagini cu mădulare și ambulanțe se amestecă cu buruienile prăfuite de pe marginea drumului; un elicopter medical se ridică deasupra insulei Patmos, iar biserica Sfântului Mântuitor este solicitată din nou pentru o a doua înmormântare în familia Bledsoe. Încetinesc suficient cât să pun piciorul pe pământ solid, talpa de cauciuc a adidasului îmi arde degetele, îmi arunc repede și celălalt picior peste șaua. Motocicleta continuă să meargă fără motociclist și alunecă trei metri, până când se oprește înfrântă. Breakul alb își continuă drumul indiferent și dispărește după cotitură.

Mi-e imposibil să mă conving că a fost neintenționat. Înaintez schiopătând până la motocicletă și o ridic de pe asfaltul fierbinte. Motorul merge. În afară de câteva zgârieturi, nu a pățit nimic. Iau casca din compartimentul din șaua și mi-o prind sub bărbie. Louise nu se zărește

în față, aud doar foșnetul ocazional al motocicliștilor profesioniști care se deplasează în direcția opusă. O femeie descultă, cu un batic murdar pe cap, merge cu poticneli pe șosea și evită să mă privească; mâinile ei măslinii, goale, sunt pline de pământ. La poalele unei pante line care duce spre orașul portuar, o văd pe Louise ieșind dintr-o benzinărie.

— De ce-ai întârziat atât? mă întrebă.

Părul i s-a uscat în adierea vântului și poartă ochelari de soare în stil aviator, în care mă reflect dublu.

Sunt tentat să-i spun că era să mor. S-o avertizez în legătură cu un Mercedes break alb condus de un preot cu barba aranjată. Vreau să mă liniștească spunându-mi că sunt spitale cum trebuie în Patmos, care pot face față accidentelor aproape fatale.

— M-am oprit să mă uit la câteva plaje de pe faleze. Zâmbesc sub casca din fibră de sticlă. N-am mai văzut niciodată ceva atât de liniștit.

— Vara asta nu sunt meduze, îmi spune ea. Avem noroc.

Trecem prin Skala și pe lângă taverna cu ferestrele acoperite cu bucăți de placaj. În fața ei sunt buchete de trandafiri galbeni proaspeți. O luăm pe drumul șerpuit care se întinde pe lângă munții sudici. Mult deasupra noastră se deslușește mănăstirea, numai un zid, fără ferestre, credință în maximă securitate. Circulația ne încetinește, binecuvântata circulație, binecuvântații turiști francezi în vârstă care nu stăpânesc mașinile de închiriat cu transmisie manuală. Rămân aproape de Louise, calm, cu viteză redusă, privesc apa albastră tulburată și nu simt decât o durere surdă în laba piciorului. Niște pisici murdare de pământ țopăie printr-un tomberon. În cele din urmă, trecem de orașul Grikos și, după încă un kilometru și jumătate, cotim spre coastă. Lângă debarcader este un hangar din beton și, alături, o mică rulotă cu pereții de aluminiu și cu ferestre de un mov uleios și chimic, ca al clăbucilor de săpun. Două bărci pătate de sare sunt adăpostite în schele de oțel și o macara se plimbă pe deasupra, legănând cabluri și cârlige.

Ne parcăm motocicletele. Trebuie să mă întind. După ce m-am prefăcut indiferent, a revenit șocul iminenței morții. Îmi pun casca în compartimentul din șa și vâr cartea la subraț. Trei greci tineri cu pantaloni unsuroși se ocupă de o barcă trasă pe uscat. Unul îi șlefuieste cu șmirghel carena ruginită. Ceilalți doi îi aruncă priviri lui Sonny, care stă pe debarcader cu o geantă de paie în mână. Bikiniul alb i se zărește printr-un halat scurt de pluș. Cei doi băieți greci se lovesc unul pe altul în abdomen ori de câte ori unul dintre ei se uită la ea.

Louise fotografiază hangarul și malul cu telefonul. O fetiță goală până în brâu, cu un slip cu căpșuni, stă ghemuită lângă Sonny. Lovește cu un

băț în țărână, de parcă ar pedepsi planeta pentru o nenorocire personală. Sonny întinde mâna, încearcă s-o potolească. Probabil că fetița este Duck, mai dolofană decât mi-am imaginat-o, cu o fețișoară rotundă ca un pumn, un nas cârn și părul brunet cârlionțat. Numai ochii mari și albaștri trădează genele mamei. Imediat mi se face milă de Duck cea din viitor, fiica adolescentă stângace, care mereu va pierde din comparația cu mama ei și care nu va putea scăpa niciodată de această crudă moștenire, mai ales în Los Angeles. Lovește cu bățul în pământ cu un amuzament malițios.

Rasym și Adrian gâlgâie pe rând dintr-o sticlă de apă și-și împart câștile unui aparat prins de șortul de baie al lui Rasym. Corpul lui Adrian este eficient ca al unui rechin, fiecare mușchi i se contractă sub pielea albă cu o hotărâre mecanică. Zâmbetul este singurul lui gest extravagant, ca o lumină de pe verandă aprinsă fără rost pe timpul zilei. Fericirea lui mă stânjenește, pentru că o cred. E atât de frumos, încât se poate ca lumea să fi fost creată numai să-i facă lui pe plac, fiecare picătură și dram din ea, portocale și stele, numai pentru el. Chiar și Louise se uită la complexa ondulare a mușchilor lui pelvieni, care dispar în elasthan.

Un bărbat înalt, slab și colțuros stă sprijinit de un butoi de petrol. Vântul îi flutură cămașa în dungi, iar pantalonii scurți cadrilați sunt rulați chiar deasupra rotulelor mari ca niște capace de roată. Un vârtej de păr albit înainte de vreme îi străbate părul brunet dezordonat și-și tot trece dintr-o mână în alta un coș de picnic. El ne observă primul.

— Tu probabil că ești Ian, spune cu un accent britanic în timp ce se repede înainte. Pune coșul în mâna stângă și-mi întinde mie mâna dreaptă. Sunt Miles Lyon-Mosely, un prieten.

Se prezintă drept un prieten al tuturor, evitând loialități anume, și are mâna caldă și dornică de prietenie. Buzele nu-i acoperă dinții și nici pleoapele grele nu par să i se atingă atunci când clipește. Are o față solidă, alungită, care ar părea imperială dacă ar fi transpusă în marmură. Stă însă stângace pe un gât subțire, înclinat. Miles e cu câțiva ani mai mare decât noi și vârsta i se potrivește.

Velierul din stejar negru al lui Charlie se leagănă lângă debarcader, mai lung și mai lat decât părea în fotografia pe care mi-a trimis-o prin SMS acum câteva zile. Christos urcă pe lângă etravă, descolăcește niște parâme și aranjează greementul. Se întinde după coșul de picnic al lui Miles, mormăind o variantă abruptă a lui „hai, dă-mi mie”. Miles îl trece peste copastie și o ghidează pe Duck de umeri spre mijlocul bărcii. Reușește să-i ia bățul, în timp ce o distrage cu o săritură pe punte.

— Unde e Charlie? o întreb pe Sonny.

la un borcănel cu cremă din geantă și-și trece degetul pe margini.

– Iese și el acum, îmi spune în timp ce-și întinde crema pe obraji. Cum a fost prima noapte?

– Am dormit buștean. Eram epuizat.

– Am făcut rezervare pentru cină în seara asta la Chora. Sonny își împletește degetele cu ale lui Louise, oprind-o astfel din elanul fotografic. Charlie nu poate să sufere restaurantul, dar dacă nu suntem prea obosiți, e delicios.

– Dar ce zici de chelneri? se împotrivește Louise.

– Ei uită că sunt chelneri, explică Sonny. Ai șanse să stai o oră lângă vreunul și să crezi că e și el client, bea din carafa ta de vin, dar brusc scoate un pix și te întreabă cum îți place peștele.

Charlie iese din hangar cu un răcitor. Poartă ochelari de soare cu lentile roșii și un tricou bordo. Este decolorat de anii de soare și nenumărate spălări, dar îl recunosc imediat, este tricoul din ultimul an de la Buckland, cu inexplicabilul blazon cu săbii și inele întrepătrunse. Am avut și eu cândva tricoul ăsta – aveam cu toții numele trecute pe spate –, dar, ca majoritatea hainelor vechi, al meu a dispărut înainte să devin suficient de pragmatic încât să-l arunc. Charlie își pune degetul pe emblema de pe piept.

– Ți se pare cunoscut?

– Cum de l-ai păstrat atât timp?

– Unele lucruri dăinuie.

Se întoarce să-mi arate lista de nume. Sunt cincizeci, prenumele în cursive plâpânde, iar numele de familie cu majuscule aldine, precum *specia* urmată de **GEN** pe un panou cu insecte dintr-un muzeu. Bledsoe și Konstantinou plutesc printre viespile americane, cele sud-americane, rarii fluturi de noapte japonezi și mai rarele lăcuste din Orientul Mijlociu și fluturii evreiești – toate, specimene rare prinse pe o țesătură bordo scămoșată. Unde sunt bărbații aceștia astăzi, cu fața vindecată în sfârșit de coșurile pubertății și de speranță? Adams, Barington, Craven, Faringer, Frisch, Frost, Herzenstein, Levy, McMarnely, Stamford, Santo Domingo, Yasuda. Se desprind de pe tricoul lui Charlie mai repede decât reușesc eu să mi-i amintesc.

– Vrei să pariem că majoritatea tocmai au plecat de la biroul lor din centrul orașului? îmi spune Charlie. Apoi li se adresează lui Louise și lui Sonny: Forța școlii Buckland nu a stat niciodată în cultivarea minților independente. Specialitatea ei era formarea de păsări nezburătoare.

Majoritatea celor treizeci de nume au acum treizeci de ani și bani în bancă. Mă cuprinde familiara teamă că sunt lefter, sărac, disperat și că

mizez pe Charlie și pe o zi de ieșit în larg cu barca lui cu pânze. Dacă pornești după soare, nu faci decât să te plimbi în cerc. Mă încearcă deja răul de mare sau dorul de casă sau greața declanșată de lucrurile pe care nu le mai am.

– Crezi că putem să stăm de vorbă...? îi șoptesc lui Charlie, dar nu mă aude.

Christos strigă la el în greacă de pe barcă.

– Helios nu poate să vină azi, răspunde Charlie. Nu se simte bine.

Un tânăr cu cioc se furișează din întunericului atelierului. Poartă tot un polo albastru, ca tatăl lui, peste un tricou alb cu mânecă lungă. Are fața transpirată și obraji de un galben hepatic.

Tatăl lui strigă furios la el și Helios ridică apatic din mână, de parcă ar vrea să-și alunge responsabilitățile. Chiar și aici, fiii își dezamăgesc tații. Charlie intervine să adauge câteva cuvinte liniștitoare în greacă. Iritarea lui Christos este evidentă, înjură și clatină din cap, dar are barca plină astăzi și bate din palme să ne cheme la bord.

– Asta e *Domitian*, îmi spune Charlie. Barca mea. Celelalte de acolo sunt bărcile despre care ți-am spus. Reparăm epave, le facem ca noi și le închiriem în sezonul turistic. Practic sunt mici apartamente cu motor, așa că nu trebuie să-mi bat capul cu licențele de navigație. Le trimitem peste tot pe insule, din Turcia până la Atena. Am deja zece închiriate pentru luna august. Băieții care lucrează acolo sunt căpitanii mei.

– Ajută și Christos?

– Nu, spune Charlie hotărât. El e omul familiei. Afacerea e a mea. Cuvintele „a mea” îl fac să strângă mândru din dinți. O țin special departe de familie.

– Nu de toată familia, sper, mormăie Rasym privindu-și vărul cu o amărăciune care e posibil să se vrea optimism.

Christos mă trage de mână pe barcă, o mișcare dură, șfichiuitoare, care îi împiedică pe oaspeți să cadă timid în apă. Puntea este înconjurată de pernțe albe de piele și, pe o masă de lângă un coș cu prosoape negre împăturite, se văd niște pahare de cristal. Lemnul bărcii, mov-marونی, este ceruit ca o vioară. Ne scoatem pe rând pantofii și-i punem într-un coș de nulele.

Sonny, care se învârte în cerc, geme disperată:

– Oameni buni, dacă găsiți cumva un inel cu diamant, vă rog să-mi spuneți. E cu setare pavată, de patru carate și cu montura din platină.

– Așa e cel pe care l-ai pierdut, sau așa vrei să fie cel nou? Întreabă Rasym batjocoritor. Urma neagră de pe frunte nu i s-a șters.

Sonny se uită la el fără să spună nimic, osândindu-l la moarte prin

scafism, tortura Lumii Vechi.

– Draga mea, nu cred că l-ai lăsat aici, intervine Charlie. Sunt destul de sigur că l-ai luat cu tine la Paris.

– Încetează, strigă ea. Ți-am spus că nu. L-am lăsat aici, pe *Domitian*. Știi precis. Vă rog, uitați-vă.

Louise și cu mine ne uităm primprejur ascultători. Miles se apleacă în genunchi, începe să-și treacă mâinile pe sub pernțe și o ridică ușor pe Duck să caute prin crăpăturile din jurul ei.

– O să-l găsim astăzi, spune el plin de speranță.

Rasym și Charlie îl privesc cu o încântare îngrozită.

– Miles, pufnește Charlie. Vrei vestă de salvare? În caz că pici peste bord. Plecăm de la ideea că toți cei de la bord știi să înoate.

Miles se înroșește, dar își continuă explorarea exhaustivă.

Sonny își scoate halatul, face materialul ghem și și-l lipește de față. Are picioarele rubinii, ca un fruct răscopt. Ai putea să-i vezi tot scheletul pe sub mușchii subțiri, iar crema cu care și-a dat pe piele îi împrumută smălțuiala sifidie a hârtiei lucioase. Se duce la Charlie și se lipește cu fruntea de umărul lui.

– Mielușelule, jur că e aici. Nu l-am pierdut.

Îmi pare rău pentru ea. E gata să plângă. Charlie o cuprinde cu brațul și-mi aruncă o privire sceptică.

– Îți luăm altul într-o bună zi.

– Nu vreau altul. Nu asta e ideea.

– Terry, strigă Duck deschizând brațele. Terry. Ț, ț, ț.

O pisică cenușie țâșnește din cambuză și-i sare în poală. O adăpostește în îndoitura brațului și o mângâie pe o parte. Până acum nu știam că există și pisici de barcă. Rasym trece peste bănci ca să-l ajute pe Christos să dezlege parâmele de amarare.

– E vreme bună azi? îl întreb pe Charlie.

– Perfectă, răspunde. Uite, soarele nu e acoperit de nori și vântul bate dinspre sud. Ce-mi place aici! Îmi place la nebunie!

Desprindem odgonul și pornim. Pânzele albe glisează și se umflă în vânt, astfel că ieșim repede din port în timp ce adierea ne leagănă înainte și înapoi. Christos, Charlie și Rasym execută o coregrafie abilă, se reped, se apleacă și trag de parâme, au picioarele agile și precise când se mișcă parcă în pași de dans pe lângă noi, ceilalți, care zăcem inerti pe pernțe. Ne îndreptăm spre nord ținându-ne la treizeci de metri de coastă, unde insula se înalță și mănăstirea apare brusc în peisaj ca un crater vulcanic. Când și când, îl surprind pe Miles studiind panoul de comandă sau colțurile podelei din pin, caută încă inelul care-i va aduce aprecierea

eternă a lui Sonny. Este bona perfectă pentru Duck, face umbre de animale pe pernițe cu mâinile.

Louise ia o sticlută cu cremă de protecție solară, se întoarce cu spatele și-și prinde părul scurt la ceafă. Îmi plimb mâna pe umerii ei, masând metodic.

Charlie face ghem tricoul de la Buckland, mi-l aruncă în cap și râde. Nu are corpul la fel de lucrat ca Adrian, care stă întins pe lemnul fierbinte cu ochii închiși, ca un înotător olimpic care contemplă fiecare braț dintr-o cursă viitoare. Charlie are o perniță rotundă de grăsime în jurul buricului. Ciucuri negri de păr îi încununează abdomenul, dispărând treptat în despicătura dintre pectorali. Picioarele lui musculoase și groase sunt perfect create ca să-l țină bine lângă catarg. Are spatele lat, sculptat și presărat cu pete rozalii de la pielea decojită, iar la baza coloanei are ici-colo fire de păr mai fine. O cruciuliță aurie îi atârnă de un lăntișor de argint și lumina se reflectă din ea când se apleacă. În comparație cu Rasym, Charlie seamănă cu un Odiseu al familiei. Și navighează așa de lin, de concentrat, tot corpul este implicat în această sarcină, încât mi-e greu să regăsesc în el prietenul pe care-l cunoșteam la New York, înconjurat de apă, dar niciodată una cu ea.

Louise se răsuțește și mă împunge cu degetul în antebraț. Ne uităm amândoi cum se înroșește punctul de impact.

— Ți-am zis, mă ceartă ea.

Scoate puțină loțiune și mi-o întinde pe brațe, nu lipsită de tandrețe, dar cu mișcarea giuroasă a unui bucătar.

Rasym își ia o pauză de la foc⁵. Îngenunchează și-l sărută pe Adrian pe buze. Adrian reacționează dezmiardând gâtul iubitului său. Nu înțeleg ce-i place la vărul lui Charlie, dar, indiferent ce este, Adrian a găsit ceva. Sărutul durează un minut și li se zăresc limbile.

— Adrian e norocos, îi șoptesc lui Louise la ureche. Poate să vină aici și să stea în luxul ăsta.

Presupun că vreau să-l includ în tabăra noastră, a lipitorilor care profită de generozitatea celor bogați.

— Să nu-ți fie milă de Adrian Kromer, îmi răspunde Louise pe același ton scăzut. În Polonia, tatăl lui deține câteva centrale electrice. Se pare că face miliarde. Centrale electrice, mine de cupru și toată rețeaua radio și TV din țară. Deși Adrian nu vorbește despre asta. Am auzit de la Miles. Sincer, mă ia cu ametele ori de câte ori aduce în discuție capitalul cuiva.

Fericirea lui Adrian capătă dimensiuni noi și tulburătoare. Fericirea lui este o chestiune lejeră, precum transportul privat cu șofer, dar dragostea

⁵ Pânza triunghiulară a unei nave.

lui față de Rasym este în totalitate liber consimțită. A pornit de bunăvoie în această excursie. De ce l-ar alege pe Rasym, când probabil ar putea avea pe oricine depășește ideea cea mai îndrăzneță pe care o am eu despre dragoste?

Ne înclinăm și alunecăm prin apa albastră ca flacăra cu care arde benzina, albastră precum cerul lunii iunie de acasă, cu furnicătura transpirației de la început de vară, albastrul pur și tulburat din jurul nostru, adânc, transparent și străpuns de pești. Vântul ne poartă iute, călărim valurile. Insulele cețoase se întind în zare, scânteiază și se topesc. Patmos strălucește dur, sfărâmicios. Cum pot să-mi fac griji când sunt înconjurat de o asemenea frumusețe, în strânsoarea tihnită a lui Charlie? Când mă uit peste marginea bărcii, mai că mă aștept să văd bancnote plutind ca iarba de mare pe luciul apei.

Christos dispăre în cambuză și se întoarce cu o sticlă mare de șampanie și o nectarină pentru Duck. Scoate dopul și umple paharele. Măinile lui butucănoase, ca păcura, fac o caricatură din maniera elegantă, de chelner profesionist, în care a fost învățat să țină sticla. Sorb din pahar fără chef, conștient că alcoolul ar putea întoarce legănatul bărcii împotriva mea. Căldura se revarsă peste noi prin gaura albă a amiezii.

– Poate e în mare, spune Sonny cu glas pierit. Soarbe o gură de șampanie de parcă ar mușca din ea și o înghite. Poate s-a rostogolit de pe barcă și e undeva pe fundul mării, iar peste o sută de ani, un scufundător cu tub de respirat o să-l găsească și asta o să-i schimbe viața pentru totdeauna.

Sonny pare să inventeze un sfârșit, pentru ca suferința ei să nu fie în zadar, un scenariu hollywoodian cu un final optimist. Miles renunță să mai facă vulpi cu mâinile și o atinge pe genunchi.

– Uite tabăra hipioților, spune Louise arătând spre coastă.

Pe o mică fâșie de plajă dintre stâncile ascuțite sunt amplasate mai multe corturi, cu cruci desenate pe margini. Bărbați și femei, unii goi, cu forme descărnate, ca de salamandră, sunt înghesuiți unii în alții. Cu greu le discern cântările din depărtare peste izbitura valurilor.

– Îmi amintește de California, murmură Sonny înfiorată. Nu din vremea mea, ci a bunicilor. Bunica și bunicul Townsend erau pentru amorul liber în anii '60. Ciudat, dar când își aduc aminte, niciodată nu pomenesc de bolile venerice.

– Aștia nu sunt genul ăla de hipioți, spune Charlie dinspre catarg. Sunt „născuți din nou”. Sau „răpoșați mai iute”. Se roagă pentru sfârșitul lumii. Ai grijă, Ian, cele mai drăguțe o să vină la tine să te invite în tabăra lor și apoi o să încerce să te transforme în unul din cei patru cai.

Louise își lasă ochelarii pe puntea nasului ca să-i studieze. Are orbitele ca niște grote întunecoase în soare.

— Cum o cheamă pe șefa lor? Întreabă Miles pocnind din degete. Tipa solidă care tușește.

— Vic, îi răspunde Adrian, fără să încline măcar capul pentru a și-l feri de soare. Era simpatică. Am vorbit odată cu ea în Skala. M-a invitat la un foc de tabără.

— Nu te duce, îi ordonă Rasym ocolind bocaportul. Toată lumea știe că ei au pus bomba.

— Serious? se miră Sonny. Are buzele de un alb fantomatic de la cremă. Credeam că radicalii de stânga. Nu credeam că avem de ce să ne facem griji.

Îl privește pe Charlie în timp ce se întinde să-i pună lui Duck o șapcă pe cap.

Charlie schimbă direcția, îndepărtând barca de coastă; în timpul răsucirii bruște, surprind o ultimă imagine cu doi bărbați goi care ne fac cu mâna de pe mal.

— Îți prefer de o mie de ori pe călugări, șuieră Charlie. Măcar de la ei știi la ce să te aștepți. Cel puțin nu-ți zâmbesc sperând să crăpi din clipă în clipă.

— Bun, Charles, îl întrerupe Miles. Știi de când eram copii că pe insulă există o bogată tradiție de...

— Culturi ale morții, izbucnește Charlie. Și încalcă tot. Nu pot să-și dea duhul cu toții și să termine odată?

— Stați puțin, spune Sonny cu un icnet, al cui e sângele ăsta?

Timp de o secundă nu se mișcă nimeni, prins între realitate și o replică actoricească. Dar observ pete roșii închegate, răspândite pe puntea de lemn. Terry, motanul, linge una; dintr-odată, conștient că toată lumea se uită la el, începe să lingă mai repede.

Mă prind de picior și atunci observ unghia ruptă. Probabil s-a întâmplat când am sărit de pe motocicletă. Sângele umple tot patul unghial și picură peste pielea galbenă a degetului.

— Doamne, Ian, geme Louise.

— Nici măcar nu mi-am dat seama. Probabil mi-am smuls-o.

Decid să nu pomenesc de preotul nebun cu barba frumos tunsă care m-a scos de pe șosea cu dușmănia unui cruciat pentru un păgân. Jumătate din grup pare deja să fie cu fervoare de partea călugărilor.

— Mă duc să caut un bandaj, spune Sonny. Se uită la Duck, care stă la etravă și aruncă în apă coji de nectarină. Ai grijă, draga mea.

— Mă ocup eu de ea.

Miles trece la acțiune și o cuprinde cu mâinile lungi pe fetiță, de parcă ar fi o vază de preț în pericol să se răstoarne.

Sonny îi mulțumește pe tăcute, apoi îi spune lui Charlie:

— Încearcă să ai grijă la viraje, da? Ar fi bine să scape toată lumea teafără după ziua asta.

Sonny aduce din cambuză o trusă de prim ajutor și insistă să mă bandajeze ea. Tamponează rana cu o biluță de vată. Mă impresionează talentele ei de asistentă medicală; se simte fermitatea maternă în oblojirea rănilor, de parcă ar fi obișnuită să aibă de-a face cu picioare îndărătnice. Louise îmi evită complet degetul până am piciorul bandajat. În apărarea ei, trebuie să spun că sângele pare mai înfiorător în lumina soarelui.

— E vreun spital pe insulă? întreb.

— Da, dar nu e bun, îmi răspunde Sonny. Dacă ai nevoie de altceva în afară de suturi, durează ore întregi să ajungi la un spital mai acătării în Leros sau Kos.

— Și ce se întâmplă dacă te rănești grav?

— A, e simplu. Sonny mă strânge de laba piciorului. Ai grijă să nu te rănești grav.

Christos coboară pânzele și face un gest spre o insulă stâncoasă de culoarea mentei și a pânzei de sac, cu faleze abrupte și crestate, ascuțite la vârful precum coarnele de berbec. O capelă mică și neîmpodobită se înalță la jumătatea versantului.

— Insula Caprei, anunță în engleza lui artificială. Familia mea – se atinge pe piept și arată cu degetul –, insula noastră. Creștem capre.

— Insula familiei lui Christos, clarifică Charlie. Dar nu mai sunt capre, nu?

Christos își duce degetele uriașe la ochi, răsfirate.

— Puține acum. Le-au furat.

— Eu am văzut două ieri, depune Adrian mărturie, sprijinindu-se pe coate. Când am înotat acolo. N-au fost tunse.

Insula se află la doi-trei kilometri de Patmos, o cursă maraton chiar și pentru cineva în formă ca Adrian, mă gândesc.

— Familia ta ar trebui să le marcheze, îmi dau cu părerea. Cu crotali pe ureche.

Charlie pufnește și-l prinde pe Christos de umăr.

— Ai auzit? Mimează străpungerea urechii. Ian, știi ce ar face hoții din partea locului? Le-ar tăia urechile înainte să plece cu ele. Ar fi o insulă plină cu urechi de capră. Legea grecească zice așa: e al tău până când nu poți dovedi că e al tău.

– Și o ureche lipsă e un semn distinctiv. Și dacă anunțați poliția?

Acum și Charlie și Christos râd, unul, o gură plină de dinți albi, celălalt, un gât negru ca o cavernă.

Christos aruncă ancora. Vibrația lanțului ce se derulează sub acțiunea motorășului face să tremure paharele de pe masă. Căpitanul ia o găleată de plastic, își scoate cămașa și, fără nicio introducere, se aruncă de pe marginea iahtului.

– Christos se afundă mult, pentru că nu-i e frică de imensitatea apei, spune Charlie. Nu pot să sufăr turiștii care înoată ținându-se cu o mână de marginea bărcii. Dacă tot ai venit până aici, dă-ți drumul.

Louise își scoate șortul.

– Vii?

– Poate puțin mai târziu, îi spun.

În curând, toată lumea, mai puțin Miles și cu mine, sare de pe barcă, atât de firesc de parcă s-ar fi antrenat din copilărie să sară de pe trambuline și debarcadere. Chiar și Duck, care face pași de novice, merge până la margine și reușește să se lanseze cu capul în jos.

– Nu înoți? mă întrebă Miles sprijinindu-și mai bine capul pe pernțe.

– Înot. Dar...

Mă simt amețit și, odată ce durerea de picior mi-a fost identificată, a început să usture. Mi-a curs deja sânge în bandaj. Nu mai țin minte de când n-am mai fost pe o barcă, iar legănarea combinată cu strălucirea apei îmi amintește ce greață mi-era după ce mă uitam prea mult la televizor într-o după-amiază toridă – claustrofobia grețoasă a culorilor și sunetelor ireale.

– Mi-a spus Sonny că ai locuit în Panama? mă îndeamnă Miles. Cum nu răspund, continuă: Familia mea avea niște afaceri cu o companie navală olandeză care are sediul acolo. Tatăl meu are o slăbiciune pentru canalul Panama. A opta minune a lumii și, după el, singurul lucru bun pe care l-au făcut vreodată americanii. Zâmbesc obosit și studiez Insula Caprei. Nu se mișcă nimic acolo, nici măcar copacii. Ce ai făcut în Panama? mă iscodește el.

– Am dat o mână de ajutor, răspund vag.

„Am făcut greșeli”, gândesc. Mă scuz să mă duc la toaletă. Cobor scara spre cambuză și mă echilibrez ținându-mă de pereții acoperiți cu lemn lăcuit. În liniștea delicată de dedesubt, legănatul bărcii este mai puțin pronunțat. O zonă de luare a mesei cu mobilier cromat, echipată cu un home cinema, dă spre un dormitor pătrat. O saltea matrimonială ocupă mare parte din spațiu. Încăperea este plină de obiectele personale ale lui Charlie: cărți, monede, DVD-uri, trofee mai vechi de la șah, la fel ca

dormitorul lui de la facultate, ca și când cutiile de la mutare ar fi fost trimise direct din Massachusetts pe *Domitian*. Mă întorc în camera principală, unde pisica sare pe masa din bucătărie. Deasupra mesei este atârnată o fotografie înrămată cu Charlie și tatăl lui la Veneția. Zâmbesc printre penele gri și băltoacele din Piazza San Marco. Nu l-am mai văzut pe domnul K. de aproape zece ani. Foca din el s-a transformat în morsă și zâmbește mândru și bolnav din scaunul cu rotile. Are un tub de oxigen prins într-o parte și o mască în poală. Nu va mai dura mult până când Charlie își va pierde și el tatăl, o specie în minus în clasa Konstantinou. Dar, spre deosebire de mine, Charlie îl va înmormânta alături de familia lui.

Intru în baie șchiopătând pe piciorul rănit. Când termin, mai aștept câteva minute jos, mă joc cu piesele de șah care se rostogolesc pe o masă din lemn cu încrustații de opal aflată vizavi de echipamentul radio din cambuză.

Când mă întorc eu, toată lumea se șterge cu prosopul pe punte. Sonny îi șterge părul lui Duck și Louise se clătește la etravă cu un cap de duș prins de un furtun de cauciuc. Îi văd sfârcurile prin costumul albastru de baie.

Charles îmi face cu ochiul în timp ce-și aprinde o țigară.

— Durează vreo două zile până te obișnuiești cu ea. Întâi cred că e vorba despre Louise, însă el îmi explică: Peste o săptămână o să-l pilotezi pe *Domitian*.

Peste o săptămână. Până atunci o să-mi continui rătăcirea printr-o vacanță accidentală, sau Charlie mi-a dat deja cheile spre noua mea viață?

::

La masa de prânz avem arici-de-mare proaspeți, pe care Christos i-a cules și i-a tăiat în jumătăți pe punte cu un cuțit automat. Stelele negre țepoase seamănă cu nimburile sfinților din icoanele pictate ale lui Charlie. Mănânc dezinteresat din carnea maro, lipicioasă. Îi sunt recunoscător lui Christos când pornește motorul să ne ducă lin spre coastă, lăsând în spate un siaj albastru aprins. Ancorăm din nou la vreo zece metri de o plajă liniștită în formă de semilună din partea nordică a insulei. Rasyam și Adrian sar primii în apă și se îndreaptă spre mal ținând un teanc de prosoape deasupra capului. Christos desface bărcuța gonflabilă cu dificultate, iritat. Dacă Miles ar ști să înoate, nu ar trebui s-o folosească, iar dacă fiul lui ar fi aici, n-ar fi treaba lui.

— Eu pot să stau pe barcă, spune Miles spăsit. Nu mă deranjează. Nu trebuie să facă tot efortul ăla.

– Nu-i nimic, îi răspunde Sonny. Așa putem să aducem provizii.

Aruncă trei sticle de apă în bărcuța umflată și-mi pun și eu romanul, înfășurat într-un prosop. Sonny își ia fiica de mână și o ajută să coboare scara. Charlie se aruncă de la proră și reappare ca s-o ia pe Duck pe umeri, astfel încât să poată merge călare pe el până la mal. Îmi trag cămașa de pe mine și mă uit la întinderea de un turcoaz delicat. Sunt două feluri de înotători, cei care se aruncă cu capul înainte fără să încerce apa și cei care stau pe margine și își fac curaj pentru șocul glacial, spunându-și vorbe de îmbărbătare. Eu am fost mereu din a doua categorie, dar cred că e greșit s-o numești lașitate. E o anume emoție în așteptarea și adunarea lentă a hotărârii necesare, un trup trebuie să-și înfrângă instinctul de a rămâne pe teren solid. E plăcerea reticenței, a creierului asodat, a ideii că acțiunile au un preț, lucruri despre care cei care se lansează rapid și indiferent nu știu nimic. Însă, în cele din urmă – în principal pentru că Miles îmi reține atenția repezindu-se spre mine din partea cealaltă a punții (stai puțin, are de gând să mă împingă în apă?) – sar.

Apa este tăioasă la suprafață, cedează imediat dedesubt și mă îmbrățișează total și orbește. Nu mă grăbesc, pedalez în liniștea aceea, deschid ochii și mă scufund pe muzica respirației mele. Mă uit la Sonny care e pe plajă, marchează un loc întinzând prosopul. Charlie avea dreptate. Doi greci solizi, cu burți cât niște cuve industriale revărsate peste niște șorturi de baie impresionant de mici, stau la câțiva metri de ea, o privesc lacom, ca niște animale de pradă. Ea îi ignoră și numai Duck, care se agață de maică-sa și se tânguie ca un claxon pneumatic, este cea care, în cele din urmă, îi alungă din vecinătate.

În timp ce urc pe plaja acoperită cu prundiș cafeniu, tălpile îmi zvâcnesc la fiecare pas pe pietrele tari. Louise lovește cu palma un prosop negru care era deja întins lângă ea.

– Trebuie să-ți cumperi pantofi de înot, îmi spune amuzată. Poți să-țiiei din Skala, împreună cu un tricou Anti-Betleem.

– Anti-Betleem?

– E tricoul verii în Patmos. Știi tu, insula Apocalipsei sfântului Ioan, Anti-Betleem, locul de baștină al sfârșitului lumii. Sunt și bavețele și halbe de bere Anti-Betleem. Cumperi din timp cadouri de Crăciun.

Charlie o unge pe Sonny pe spate cu loțiune. Rasy și Adrian plutesc acolo unde apa e mai puțin adâncă, lovind cu bărbia crestele valurilor.

– Ți-e dor de New York? mă întrebă Sonny.

– Nicio clipă, îi răspund.

– Nici lui Charlie.

Charlie ia o pietricică și o aruncă în apă.

— Dacă lumea ar fi o bombă, New York-ul ar fi fitilul ei, spune el cu o voce aspră. Acolo încep toate relele. Nu aici.

Louise strâmbă din nas, de parcă metafora i se pare puțin prea nimerită.

Soarele îmi usucă pielea în câteva minute, iar o vreme nu pot decât să privesc suprafața apei, cafenie și mov, precum penele de păun. Marea se întinde peste pietricele și apoi se retrage, de fiecare dată cu un scârțâit, ca o greblă trecută pe beton. Zi și noapte, de milenii, de ere întregi dăinuie sunetul acesta, acest scârțâit, și poate va fi și ultimul sunet, ultimul sunet al lumii, un ultim scârțâit, înainte ca totul să explodeze în spațiu.

Peste câteva minute, bărcuța străpunge valurile, Miles stă ghemuit la proră cu cămașa înfășurată pe după gât, iar Christos, în spate, ține cârma. Părul de pe pieptul lui Miles este lung și încrețit, iar sfârcurile ca de cocă i se ițesc asemenea unor periscoape de pe piept. Stă cu bărbia ridicată mândru în vânt, un Cristofor Columb sosit cu câteva secole prea târziu pentru colonizare sau chiar pentru un loc bun pe plajă. Sare în apă și strânge proviziile pe care le-am făcut. Charlie îl întâmpină țâșnind și alergând în mare. Face pași mari, selenari, după care dispare sub covorul albastru.

Miles îmi aruncă între picioare cartea și se așază lângă Sonny în locul înălțat al lui Charlie.

— Iau taxiul până înapoi în Chora, ne anunță. Nu vreau să-și bată iar Christos capul.

— Nu știu de ce nu mă lași să te învăț, îi spune Sonny. Pe Duck am învățat-o.

— Din mândrie, răspunde el sincer în timp ce desface o sticlă de apă. Dar dacă mă antrenezi tu, poate o să încerc. Când eram la Ludgrove, un unchi de-al meu s-a înecat aproape de Borneo, așa că am fost scutit de lecții de înot.

— Pare un motiv să iei în continuare lecții, îl contrazice Louise.

Miles râde și se freacă pe bărbie. E genul care își recunoaște neajunsurile.

Trece timpul. Arșița se întetește. Un cuplu de italieni se ceartă sub umbrelă într-un ritm adormitor, de du-te-vino. Un bărbat gras fumează în apropiere, în timp ce joacă Sudoku așezat pe un scaun metalic pliant, iar pătratele de carne arsă i se umflă prin împletitura de metal. Clopoței caprelor răsună între dealurile din jurul plajei. Gândurile prea lungi se dovedesc imposibile, cel mult fărâme de îngrijorare, mai mult sentimentul lor decât sursa. La umbra unui măslin, doi europeni mai în vârstă, nudiști,

stau ghemuiți, cu picioarele desfăcute, lăsându-și complet la vedere organele genitale, cu fiecare pliu labial și moleșeală necircumcisă la vedere. Nuditatea lor este atât de sinceră, încât nu pare sexuală, de parcă excitația trebuie să-și găsească ritmul firesc într-un dram de rușine.

Mă întind pe prosop și mă uit la Miles, care îi face lui Duck o demonstrație de alba-neagra cu cochilii. Mută cele trei cochilii în jurul unei reviste deschise și ea privește concentrată zigzagul.

— Și acum, sub care e cărăbușul? o întreabă el.

Ea arată spre cea din mijloc, alegerea cea mai evidentă sau cea mai inteligentă tocmai pentru că este atât de evidentă. Miles le întoarce. Nu e niciun cărăbuș. Fața îngrozită a lui Duck seamănă cu cea pe care o va face când va afla pentru prima oară de bomba cu hidrogen.

Miles deschide pumnul și lasă la vedere un cărăbuș negru care se târăște.

— Nu uita un lucru. Înainte să alegi, cere întotdeauna să vezi mâinile dealerului. Ea dă atență din cap. În multe cazuri, cochilia ascunde mâna.

Deseori mi se pare că lecțiile copilăriei sunt cele pe care ai cea mai mare nevoie să le reînveți.

Adrian și Rasyam urcă desculți cu un preș pe dealurile acoperite cu tufăriș de deasupra plajei. Mă întreb dacă o să se giugiulească în tufe. Încerc să mă apuc de Henry Miller, o carte intitulată *Colosul din Maroussi*, în timp ce Louise moțăie lângă mine, dar în jurul literelor negre, înghesuite este un chenar alb de doi centimetri și, dincolo de acel chenar, cerul și marea albastre, iar ochii îmi alunecă pe propoziții spre hotarele îndepărtate, unde îi văd pe Charlie și pe Sonny sărutându-se în apă. „Cu câteva luni înainte de izbucnirea războiului, am decis să iau o lungă...” – Sonny, sprijinită în brațele lui Charlie, legănându-și trunchiul maroniu în curent. Privirea mea se chinuie să revină ca să surprindă marginea următoarei faleze – „vacanță”. Renunț după câteva plonjări de pe faleză și întorc letargic paginile. Am presupus că era o carte nouă, cumpărată la nimereală de designerul de interior al lui Charlie, cu intenția de a da un aer intelectual livingului, dar pe prima pagină sunt scrise inițialele cuiva. G.F. Câteva propoziții sunt subliniate până la jumătatea romanului: „Cine ești, ce ești tu acum, în liniștea stupefiată... Ești tu? Dacă ți-aș strivi craniul, acum s-ar pierde totul... Oare odată cu sângele ar curge un singur indiciu tangibil?” Căldura îmi face creierul ca de cauciuc. Acest G.F. avea mai multă răbdare cu expunerea lui Miller decât mine. Este dezamăgitor când nu reușești să stabilești o legătură cu pasajele pe care un cititor de dinainte și-a dat osteneala să le marcheze, ca atunci când dai peste o vedere cu clădiri de mult demolate. Sonny iese din apă picurând,

aranjându-și sutienul. Bărbatul gras care fumează uită de jocul lui cu numere.

– Cum e cartea? mă întreabă ea târându-se pe prosop.

– Impermeabilă, îi răspund. Am găsit-o în cabană. Primul a luat-o un anume G.F.

Sonny ridică din umeri.

– Îți fac o mărturisire. Întotdeauna mă asigur că personajele dintr-o carte sunt mai în vârstă decât mine. La modul ideal, cu cel puțin cinci ani. Altfel, mi-e greu să le iau greșelile în serios.

– Era adevărat și în cazul rolurilor pe care le-ai jucat?

– Nu. Râde. Cu cinci ani mai tânăr și profund chinuit era idealul. Am vorbit serios când am spus că Charlie m-a salvat din casa de nebuni numită Hollywood. E de parcă trupul mi-ar fi fost sfărâmat, iar el mi-a pus fiecare os la locul lui.

– Am văzut vreunul din filmele în care ai jucat?

– Probabil, spune ea pe un ton defensiv. Sau poate că nu. Cui îi pasă? Nu mă întorc acolo. Am terminat cu ei definitiv. Mă întreb în ce măsură a terminat ea cu ei și în ce măsură au terminat ei cu ea, când adaugă brusc: Mereu îi spun lui Duck că poate fi orice vrea, mai puțin celebră.

Duck se întinde lângă Miles și-l fulgeră cu privirea pe un italian care iese din mare cu un tub de respirat și o stea-de-mare roșu aprins în palmă. O pune pe genunchiul iubitei lui, așezată la câteva persoane mai jos de noi. Duck se ridică în picioare și dă năvală spre ei, cu corpul rigid ca spatele unei căprioare.

– Domnule, o aud spunând vehement. Puteți să puneți ființa înapoi în apă? Vă uitați la ea cum moare.

Cuplul tânăr de italieni face un schimb jenat de priviri. În sfârșit, italianca reușește să răspundă.

– Fetițo, nu e treaba ta. Du-te înapoi la prosopul tău.

– Vă place să vă uitați la ea cum moare?

Pe Duck n-a părut s-o deranjeze când Christos desfăcea aricii-de-mare pe iaht.

Italianca se chinuie să răspundă.

– Tu nu mănânci pește?

– Stelele-de-mare sunt pe cale de dispariție. Ai de gând s-o mănânci?

Italianii nu au nicio șansă să câștige această confruntare, niciun argument etic convingător în afară de superioritatea vârstei. Este un meci inechitabil. Dacă rămân pe poziție, par niște fraieri în comunitatea asta solară temporară; dacă recunosc și aruncă iar steaua-de-mare în apă, își arată inferioritatea morală în fața unei copile de șapte ani cu slip cu

căpșuni. E nevoie de o anume abilitate, pe care arșița după-amiezii le-a epuizat-o.

– Când ești adult... începe italianca s-o dăscălească.

Sonny o privește fără s-o întrerupă. Nu observasem până acum, dar ușoara crispă a gurii ei, vizibilă în cea mai mare parte a timpului, este un rânet pieziș, genul cules din colecțiile de muzică sumbră și atonală sau din vremea pierdută în adolescență cu băieții prin demisoluri. Este o expresie puberă de furie și neputință care, la ea, pare puternică și convingătoare. Îi strică armonia delicată a feței ca o gaură de glonț în vitrina unui magazin.

– Îmi place tupeul lui Duck, șoptește ea. Nu știu de unde-l are. Începe să pună întrebările importante. Ieri m-a întrebat câte planete sunt în spațiu. Și m-am simțit ca o proastă pentru că nu am știut să-i spun. Știu că Pluto a fost retrogradată, dar n-au găsit multe altele în sistemele solare învecinate? Acum ce mai punem la cale? Și ce naiba e aia planetă pitică? Ce am învățat noi la școală nu mai e valabil.

Mă gândesc la spațiul cosmic despre care învață Duck, complicat cu atâtea planete, mult mai aglomerat și mai democratic decât a fost al nostru, cu cele nouă sfere din polistiren expandat care se roteau pe un suport ruginit la ora de geografie. Sonny are dreptate. Pare imposibil că am crezut vreodată, cu toată sinceritatea, o concepție atât de infantilă despre spațiu.

Louise se trezește speriată, de parcă s-ar fi smuls dintr-un coșmar, dar o liniștește repede clipocitul valurilor. Pietricelele i-au făcut pe coapse adâncituri roșii de forma unor săgeți îndreptate în sus. Mă împinge cu soldul.

– Nu ți se pare ciudat că suntem aici? mă întrebă întinzându-și brațele. Mușchii spatelui îi plonjează și se încordează. Un noroc prea mare, de parcă am fi trișat?

– Un pic. E un motiv întemeiat să nu te întorci la Georgetown?

– Poate, murmură ea odihnindu-și obrazul pe nodurile degetelor. Aproape.

– Dar o să te întorci, nu? În definitiv, ai făcut deja un an acolo.

Am o fantezie că Louise rămâne cu mine în Europa, că ne construim o viață nouă și plină de miez și ne citim orice, mai puțin Miller, unul altuia noaptea în pat.

– Nu e școala, Ian, spune ea obosită. Nu aveam nicio chemare. Aș putea să mă opresc la ce am studiat și aș fi mulțumită. Dar nu crezi că suntem prea bătrâni ca să mai umblăm fără țintă? Toată frivolitatea asta, prea mult timp – apucă lumina soarelui de parcă ar fi o perdea pe care o

poate strânge în pumn – și dispare pur și simplu, plutind odată cu ea.

Mijește ochii spre mine, îmi caută privirea. Fața îi strălucește, bărbia cu aluniță, gropițele și o invitație pe care nu am mai văzut-o până acum se oferă în privirea ei neabătută.

Duck se întoarce și se așază peste genunchii maică-sii. Louise își trece degetele de la picioare printre pietricelele de la capătul prosopului.

– E ciudat că Charlie e cel care și-a încheiat o viață, remarcă Louise privind apa. N-aș fi anticipat când eram la facultate. Dar tu? Tu ce-o să faci în continuare?

Îmi fac griji că Louise mi-a căutat numele în Google și și-a dat seama că sunt într-o fundătură. Și, ca la jocul de domino, o grijă se lovește de o alta, declanșând o constelație: tata în sicriu, o biserică ce se întunecă, fiul lui cel mai mare prăjindu-se la soare departe, pe un prosop de plajă în paradis. Aranjaj bandajul murdar de sânge pe picior, câștig timp să schimb subiectul.

– Dacă te întorci la facultatea de drept, ce specializare o să ai? Cred că ai fi un procuror excelent.

Louise se rostogolește. Își apasă pieptul cu mâinile, arătându-mi răbdătoare că s-a săturat să mă mai audă vorbind despre viața în State.

– Doamne, nici vorbă. Nu în asta mă specializez. Libertăți civile. Dreptul mediului. Nimic penal.

– Fă dreptul mediului, o încurajează Sonny. Lui Duck i-ar plăcea la nebunie.

De parcă Duck ar fi mama lui Louise din Kentucky și ar trebui consultată înainte de luarea unor decizii importante legate de carieră.

– Super, spune ea râzând. Și cu cine ar vrea Duck să mă mărit?

– Simplu, răspunde Sonny. Presupunând că mai crede în căsătorie, lucru de care mă îndoiesc, cu Miles.

Louise și Miles fac schimb de priviri, de parcă ar fi fost greșit identificați drept membri ai aceleiași organizații mafioate.

Italianul merge tăcut spre apă, cu capul aplecat, ferit de noi. Duce steaua-de-mare înapoi în mediul ei. O victorie a inocenței.

Îl văd pe Charlie coborând o potecă dinspre dealuri, în mână are un pateu de la o tavernă mică așezată sus, deasupra stâncilor, a cărei copertină de culoarea piersicii se zbate în briză. Este după-amiaza târziu și acum, că sunt pe mal, mi-a revenit apetitul. Iau cu împrumut șlapii lui Miles și mă duc spre Charlie. E singur, ține pateul, dar nu-l mănâncă, și pe față i se vede îngrijorarea. De la subraț i se scurge transpirația. Și-a înfășurat tricoul în jurul capului, ca un turban pe capul unui căutător prin deșert. În timp ce privește bărcile pe mare, unele ancorate aproape de

Domitian, își atinge cu limba dintele ciobit. E atât de adâncit în gânduri, încât nu observă că mă apropii.

– Ce s-a întâmplat? îl întreb.

Se scutură să revină în prezent și mușcă din pateu.

– Nimic, îmi spune în cele din urmă. Munca. Pare o vacanță, dar pentru mine e cea mai aglomerată perioadă din sezon. Probabil ar fi trebuit să rămân.

Suntem în sfârșit singuri și mă gândesc să aduc vorba despre situația mea financiară. Nu vreau să-i fac și mai multe necazuri, dar câte zile de navigat vor mai trece până când Charlie îmi va lua tăcerea drept mulțumire, de parcă aș fi venit până aici doar ca să petrec câteva zile relaxante cu el?

– Vrei să facem o plimbare? îi propun. Am putea vorbi despre...

– Situația ta. N-am uitat. Mâine. Când își dă seama că pare o eschivare, mă atinge pe braț. La prânz. În portul meu. Putem să jucăm șah ca pe vremuri.

Niște bărbați de pe două iahturi abia ancorate se ceartă arătând spre apă. Unul flutură din mâini în stilul acela melodramatic izbutit convingător numai de către europeni.

– Niște amatori, spune Charlie batjocoritor. Și-au încurcat ancorele. Unul și-a aruncat parâma prea departe. Dând din cap în susul dealului, spre tavernă, adaugă: la ce vrei. Am cont deschis. Eu mă duc înapoi la barcă să dau niște telefoane. Trebuie să văd ce fac căpitanii mei. Ai mult de lucru când ești administrator în paradis.

O iau pe poteca pe care au pornit Rasym și Adrian. Clopoștii caprelor se aud și mai tare printre dealuri, dar caprele încă nu se văd. Poteca de pământ șerpuiește prin tufăriș, coboară și continuă fără țintă, parcă hotărâtă să nu se pripească. Înainte, aproape de o întindere de beton, o tufă tremură. Mă gândesc că poate îi deranjez pe Rasym și pe iubitul lui care fac sex. Dar când trec de cotul potecii, îl găsesc pe Adrian câțiva metri mai departe, face flotări pe pumni. La început văd numai scobiturile tălpilor lui Rasym. Dar apoi se ridică în genunchi și psalmodiază în araba lui săltăreață. Se apleacă iar și se lovește cu capul de covoraș. Urma de pe fruntea lui nu e de la cenușă sau pământ, ci o vânătaie de la loviturile din timpul rugăciunii. Are capul orientat spre Meca, spatele în sus și mâinile întinse lângă urechi. Plaja se leagănă dedesubt, lumina după-amiezii târzii ia din adâncimea apei. Iahturile întunecate par niște muște care se târăsc pe o bucată de carne crudă, albastră. Rasym murmură supus versetele. Trec iute pe lângă el, nu vreau să-l întrerup – pare mai grav să întrerupi o rugăciune decât o partidă de sex; este un act care te

face și mai vulnerabil, ești și mai expus. Sincer, nu știam că poți să fii musulman practicant și să ai pe față un iubit. Dar poate că Rasyam a găsit un echilibru între cele două virtuți pe care le oferă religia: siguranța și frica.

Taverna este goală, sunt doar câțiva spanioli pe verandă, fumând un joint, și dinăuntru se aude murmurul rece al unui frigider antic. Comand un pateu, apoi o iau pe o potecă mai directă spre plajă. De pe o faleză joasă, o observ pe Sonny mergând iute de-a lungul liniei țărmului. Îi urmez cursul zigzagat. Ajunge la Duck, care stă lângă un ciorchine de motociclete și vorbește cu un bărbat solid cu o pălărie de paie. Sonny își ia fiica de mână și pleacă cu ea. Când ajung la prosoapele noastre, Sonny ne strânge lucrurile. Duck stă prăvălită pe pietricele, cu brațele încrucișate.

— Ai văzut cu cine vorbea? șuieră Sonny. E pedofilul.

Îmi ia câteva secunde să-l observ. Majoritatea celor de pe plajă își strâng și ei tabăra. El stă pe un scaun pliant la umbra unei stânci și-și modelează borul pălăriei. Are o față rotundă, de copil, deși probabil are vreo cincizeci de ani, picioare roșii ca de la urticarie și sandale din piele maro.

— Când m-am dus acolo, Duck pălăvrăgea despre prietenii ei de la școală. Sonny se întoarce spre fiica ei. Să nu vorbești niciodată cu bărbatul ăla, auzi?

— Credeam că-i plac numai băieții, spune Louise.

— Mersi, mormăie Sonny. Acum mă simt mult mai bine.

— Ce apucături de englez din anii '50, se hazardează Miles să spună. Vine în Grecia să pervertească băieții. Credeam că tipii de genul ăsta s-au mutat cu toții în Thailanda.

Sonny îi aruncă o privire caustică, apoi îi ia cămașa și o îngrămădește pe după umerii lui Duck.

— Acoperă-te cu asta, draga mea. Lui Sonny îi apare între ochi o rețea de adâncituri când e supărată. Dacă mai vorbește cu ea, îl pun pe Charlie să-i facă o vizită.

— Aș putea să discut eu cu el.

Tonul lui Miles e atât de puțin amenințător, încât anulează sensul vorbelor sale.

Sonny flutură mâna spre *Domitian*, încercând să le semnaleze lui Christos sau lui Charlie să ne ia cu bărcuța.

— Mai avem câteva ore până la cină, bombăne ea. Ian, va trebui să împrumuți ceva de la Charlie să porți în seara asta.

— Pot să-i împrumut eu un rând de haine, se oferă Miles, care pare

gata să se arunce la picioarele lui Sonny cu prima ocazie.

— Ian, umerii, îmi atrage atenția Louise clătînând din cap.

Mă apăs cu degetele pe pielea arsă. Corpul meu este o zonă de luptă a rănilor insulare. Dacă o țin în ritmul ăsta, până în weekend o să trebuiască să-mi trimită un elicopter ca să ajung la spitalul din Kos.

— Dacă mă gândesc mai bine, nu pot să iau taxiul până acasă, spune Miles. Mi-am lăsat portofelul la bord.

Charlie stă la prora iahtului negru, cu telefonul mobil lipit de ureche; în mâna cealaltă are o sticlă de alcool. Fărămele de soare rămase cad pe sticlă și o umplu cu aur. Corpul lui este un I caligrafiat pe întinderea albastră. Acum facem cu toții cu mâna, de parcă am căuta cu disperare salvarea. Distanța dintre noi, cei de pe mal, este neglijabilă, dar dintre noi și Charlie, tensionată și uriașă. Gesturile sunt contagioase, toți încercăm să-i atragem atenția, Miles țopăie, Sonny și Louise fac X-uri cu brațele, eu fluier cu două degete în gură, fiecare în felul nostru are nevoie de el. Eram oameni diferiți înainte să ajungem pe insula asta, motiv pentru care presupun că suntem aici.

— Nu ne vede, oftează Louise lăsându-și mâinile să cadă.

— O să ne vadă. Glasul sigur al lui Sonny se frânge. Poate...

Dar ne vede. Și în logica întortocheată a bărcilor și țârmurilor, când ne întoarcem la bord, ne relaxăm de parcă am fi acasă.

*

Seara începe altfel decât majoritatea serilor: cu o îmbrățișare de grup. Se voia a fi doar o demonstrație, dar stăm îngrămădiți în camera de zi a lui Charlie, ne cuprindem unii pe alții cu brațele, cu răsuflarea umedă pe gâtul celuilalt. Charlie, Sonny, Louise și cu mine, patru degete, iar când Duck vine în fugă și se agață de mama ei, degetul mare. Toată seara am avut o senzație de plutire, încă aveam marea în picioare, și numai îmbrățișarea asta strânsă mă țintuiește de pământ. Vreau să stau aici, să îmbrățișez și să fiu îmbrățișat.

— Mai bine de atât nu se poate, șoptește Charlie. Chiar nu se poate.

Duck a refuzat s-o îmbrățișeze pe Sonny, deoarece îmbrățișarea însemna că trebuie să se ducă la culcare. Soția lui Christos, Therese, o femeie uscățivă, căruntă, care vorbește engleza mult mai bine decât soțul ei, a îndemnat-o să se ducă la mama ei, însă Duck s-a ținut fermă pe poziție. Refuzul iubirii însemna că stă până mai târziu. Sonny, cu o rochie roșie de mătase, cu un lăntșor subțire de aur prins strâns în jurul gâtului, ținea brațele îndepărtate, să le umple fiica ei.

— Nu vreau să te îmbrățișez, s-a smiorcăit Duck.

— Ești nebună dacă nu vrei, a spus Charlie, care urca treptele îmbrăcat

cu un polo verde și un șort în pătrățele. Dacă nu vrei, îți iau eu locul. A cuprins-o iute cu brațele pe Sonny, lovind-o ușurel pe spate. Doamne, ce bine e. Louise, treci încoace.

Louise împrumutase o rochie de in de la Sonny care-i atârna rigid pe corp, ca un cearșaf întins peste un pian. S-a apropiat și a pătruns în îmbrățișare.

N-am așteptat să mă invite. Charlie m-a prins imediat de umăr și Louise m-a apucat de talie. Duck, tropăind geloasă, s-a desprins de Therese și și-a adăugat și ea greutatea.

Este doar o demonstrație, dar stăm cu toții mai mult decât trebuie, o unitate pulsatilă, cu tâmplele lipite, formând un tot. Sunt de acord cu Charlie. Nu se poate mai bine de atât, mai tânăr, mai dulce sau mai în siguranță. Duck se desprinde prima, deoarece pentru ea sentimentul ăsta nu e atât de rar.

– Spune-ți rugăciunile, îi ordonă Sonny.

Ai zice că Charlie a căzut într-o ambuscadă.

– Rugăciuni? Clatină diabolic din cap. Adică listele de cumpărături?

– Tu pentru ce te rogi? o întreabă Louise pe Duck când Therese vine să o confیște.

Dinții lui Therese arată și mai rău decât ai soțului ei, negru-funingine și galben-urină, ca nămeții din New York în februarie.

Duck meditează o clipă.

– Să fie pace pe pământ?

– Doamne, te iubesc, spune Sonny bătând din palme. Vezi, mielușelule, mereu subestimezi femeile din neamul Townsend. Măine îți iau un cadou, Duckie. Tu te rogi tare pentru pacea pe pământ, mă rog și eu și până la urmă îl convingem.

Răspunsul lui Sonny trece neobservat. Fata deja dă buzna în jos pe scări, după o frenezie de piuituri de desene animate, care probabil sunt soneria de la telefonul ei. Duck are apeluri mai importante.

Am împrumutat o pereche de pantaloni de la Charlie și un sacou alb. Port tricoul meu și șortul de înot pe dedesubt, așa că nu e nevoie de curea. Mirosul lui Charlie s-a păstrat în căptușeala sacoului de mătase, mirosul obișnuit, înțepător de levănțică și metal. În timp ce mergem la masă, mă trezesc că desfac sacoul ca să mai prind vreo boare rătăcită de miros. Vocile noastre răsună pe coridorul de piatră. Lumina lunii și strălucirea galbenă de la ferestrele luminate înmoaie pereții.

Masa noastră rezervată este de fapt o porțiune din una dintre cele două mese nesfârșite care împart pavajul din piatră ca semnul egal. Suntem în Plateia, nu prea departe de casa lui Charlie, dar după câțiva

pași izolarea este înlocuită de pulsul puternic al petrecăreților. Din restaurant izbucnesc lumini albe de Crăciun, firele se întrepătrund deasupra noastră și muzica bubuie prin ferestrele deschise. Fețele de masă sugerează că a mai stat cineva acolo înainte, sunt pătate cu vin roșu și presărate cu un text în Braille din granule de sare. Miles este deja așezat. Stăm printre alți meseni, dintre care unii îi știu pe Charlie și pe Sonny, iar alții se prezintă. Numele lor sunt despărțite de cratime, străine și pline de consoane, ca huruitul unor seturi de farfurii de argint. Pantaloni albi, machiaje proaspete, trupuri ocrucinate, că așa o cere moda, țigări cu cuișoare care dau un miros prea dulceag aerului, guri în mișcare, lăsate deschise între hohote de râs. Băuturile vin repede, la un pocnet din degete, dar mâncarea e dată uitării. Sonny este în elementul ei, bate din picior în ritmul în care vorbește. Cel mai adesea, suntem beneficiarii informațiilor despre nenorocirea altcuiva. „A pierdut toți banii. Banii, soția, obiectele de artă. Nu l-am mai văzut de atunci”.

Am băut trei votci până acum și m-am întors pe mare, plutesc în derivă. În plus, sunt comatos de la arsurile solare, iar sarea de pe piele mă apasă ca vesta de protecție dintr-un cabinet stomatologic când îți faci radiografie. Louise ciugulește pâine dintr-un coșuleț și mă privește implorator în timp ce bărbatul chel așezat lângă ea pălăvrăgește despre politică. A fost interesant în primele zece minute. S-a prezentat drept diplomat francez, dar vorbește cu un accent american perfect. Nu ne putem lămuri dacă este diplomat american în Franța sau diplomat francez în altă parte.

— În Orientul Mijlociu asistăm la moartea statului național, îi spune el. A fost o invenție și chiar una inteligentă până s-a destrămat. Ce se întâmplă aici, în Grecia, cu Uniunea Europeană este opusul. Invenția imperiului eșuează chiar sub privirile noastre.

Soția lui, designer de interior, spune că se ocupă numai de case pe care le „simte”.

Charlie stă vizavi de Sonny, acum zâmbește și ascultă, acum se scufundă într-o Groapă a Marianelor de gânduri. Charlie a stat mereu prost cu concentrarea și n-a învățat niciodată să-și lase expresia pe pilot automat. Ochii lui sunt ca niște lumânări stinse.

— Lumea crede că stilul rococo a fost creat pentru aristocrația franceză, dar, de fapt, a fost o respingere a Versailles-ului, predică Sonny. Era o estetică mai democratică. Inteligența lui stătea tocmai în lipsa de gust.

— Câteva cuvinte mâzgălite pe un meniu rupt! izbucnește Miles, gata să răstoarne o sticlă de vin. Țasta e bunul cel mai de preț al unchiului meu.

Au fost vecini în anii șaptezeci. „Dai muzica prea tare și mi se zgâlțâie tavanul”. Semnat, David Bowie.

În sfârșit, sosește un biban-de-mare, dar nu are nimeni tacâmuri. Peștele stă pe masă, verde, neatins, cu ochii bulbucați și cu gura suptă, de parcă ar avea rău de mare.

La o anumită oră, mesenii mai în vârstă pleacă și le iau locul turiști mai tineri, mai chercheliți. Colțurile sunt pline de frapiere și trupuri înclinate. Aparatele pentru plata cu cardul bâzâie prin mulțime ca niște drone. Cel mai reușit schimb de priviri îl am cu bibanul-de-mare. Dacă secolul XX ar fi pornit-o pe o rampă de ieșire diferită, acești eterni petrecăreți estivali ar fi ajuns primii în fața plutonului de execuție. Este uimitor că nu a fost așa, ireal că a câștigat decadența și că zgomotele sărbătoririi încă se aud departe, în largul mării. La miezul nopții, la restaurant se aprind luminile exterioare în urale apreciative, întreaga piață se luminează în exces, în timp ce mesele sunt strânse. Mă înfig cu mâinile în marginile mesei noastre, de teamă să nu ne-o smulgă. Presupun că, dacă nu m-ar afecta diferența de fus orar sau nu aș fi decis deja în privința lui Louise, mi-aș putea încerca norocul. Am avut întotdeauna mai mult succes în țări unde nu se vorbește limba mea, iar câteva personaje mondene privesc în jur neliniștite, de parcă ar căuta pe cineva cu care merită să-și petreacă timpul cât își beau paharul. Dar când suntem bronați, în vacanță, în lumina pârjolitoare ca de pe stadion, individualitatea se dezintegrează precum pepelele galben în blender. O isterie convenită umple golul, iar identitățile sunt recâștigate când vine momentul achitării notei de plată.

Un bărbat îndesat, transpirat și tuns scurt se apropie de masa noastră clătînându-se pe picioare. Ne este prezentat drept Bence, un maghiar cu un titlu care-mi scapă, dar îl interesează numai Charlie, pe care se apleacă să-l ciupească de umăr.

– Mi-ai luat debarcaderul, spune el cu limba împleticită. Acolo voiam să-mi ancorez barca, dar mi l-ai luat tu.

Pare furios, dar îi întinde mâna să i-o strângă.

– Sunt o mulțime de locuri în Grikos, îi răspunde Charlie.

– Da, sigur, pufnește Bence. Cât ai plătit mănăstirii pentru afacerea aia?

Îi zâmbește larg lui Sonny, de parcă ar putea-o ucide cu greșita lui interpretare a ideii de farmec.

– A fost o înțelegere corectă.

– Nu, n-am spus că n-a fost, nu? Bence se împiedică, mai că speră să aibă bunul-simț să cadă, dar se echilibrează și continuă: Cu toate astea, nu miroase a bine. Cunosc câțiva căpitani. Și n-am nicio îndoială că-și

primesc și călugării partea lor. Uite care-i treaba. Îngenunchează și încearcă să se sprijine cu cotul pe masă, moment în care Louise se apropie de diplomat. Ai nevoie de un susținător? Pot să mă implic și eu. Am bani pentru o asemenea operațiune. N-o să pierzi niciodată din afacerea cu iahturi. Ce zici să mă bag și eu? Câteva milioane? Un telefon. Am câini care fac atât.

— O să mă gândesc, spune Charlie pe un ton care funcționează ca un test de trezie: n-o să se gândească.

— Bine, răspunde Bence. Aștept să mă suni. Nu ți-ar plăcea să mă ai drept concurență.

Scoate cu chiu, cu vai o carte de vizită din buzunar și o ține între unghiile îngrijite. Cartea atârână acolo câteva secunde, vulnerabilă ca un trandafir, apoi Louise o smulge ca să-i grăbească plecarea.

Sonny și Miles se ridică să danseze, iar Miles îi strecoară mâna pe după talie partenerei sale.

— Chemăm un taxi? mă întrebă Louise începând deja să formeze numărul pe mobil.

— Și motocicletele?

— Poate să le aducă Helios la cabane de dimineață, spune Charlie.

Se ridică zâmbind și-și aprinde o țigară în timp ce-i privește pe Sonny și pe Miles, care plutesc în mulțime. Uitându-se la el, Sonny se sprijină cu bărbia de umărul lui Miles, apoi începe să se legene cu mișcări lente, narcotice.

— Scuze, Ian, îmi spune Charlie dându-și ochii peste cap. E august. Ce ți-am zis?

Pare să înțeleagă problema inerentă a oamenilor: mulțimile nu fac decât să sporească singurătatea.

— Nu-l aud pe dispecer, spune Louise ridicându-se și ea. Mă întorc imediat.

Mă așez la masa pe jumătate goală, înconjurat de oase și zgomot. Scaunul meu dă spre aleea liniștită și întunecată care duce la casa lui Charlie; văd o față ascunsă în beznă, o față pe care o recunosc din barul de pe acoperiș din Atena, cu capul ras și o cicatrice dinspre gură. Nu toate insectele sunt atrase de lumină. Probabil unele așteaptă să se hrănească cu cele atrase de lumină. Mai multe genți și portofele sunt împrăștiate pe mesele rămase, așteaptă să fie adunate.

Specialista în decorațiuni interioare este singură și se freacă stânjenită pe gât. Se uită la mine și, cu un oftat curajos de încuviințare, se apleacă înainte să înceapă discuția.

— Ian te cheamă, nu? N-ai scos un cuvânt toată seara. Vorbește-mi

despre tine. Cine ești? Cu ce te-ai îndeletnicit în toți anii ăștia?

4.

Căutați Ian Bledsoe pe Google. Introduceți-mi numele într-un motor de căutare. Așa a făcut fiecare potențial angajator al meu de când am fost în Panama. Acolo, în mocirla colectivă, sălășluiește povestea transgresiunii mele. Mă urmărește, mă obsedează, pășește înaintea mea când intru într-o încăpere, rămâne în urmă mult timp după ce am fugit din birouri și paturi. Înfulecă și tot înfulecă și nu poate fi anulată – sau dacă poate, ar fi anulată doar de ceva și mai groaznic. Cum se întâmplă cu un monstru extraterestru cefalopod dintr-un film SF de groază, orice încercare de a-l distruge îl face și mai puternic. O reacție, o clarificare sau o apărare echilibrată în secțiunea de comentarii nu va face decât să-l enerveze. În unele privințe, în toate, mai puțin în cea care contează, ăsta sunt eu. E vremea în care trăiesc acum.

Scrieți „Ian Bledsoe”. Apăsați pe „căutare”.

FIUL UNUI DIRECTOR DIN INDUSTRIA HRANEI PENTRU BEBELUȘI IMPLICAT ÎNTR-UN ATAC CU BOMBĂ DEJUCAT

DESCENDENT RĂSFĂȚAT SE RADICALIZEAZĂ ÎN AMERICA CENTRALĂ ȘI TRĂDEAZĂ AFACEREA FAMILIEI

PRIVILEGIILE PRIVILEGIULUI: MOȘTENITORUL UNUI IMPERIU DIN INDUSTRIA HRANEI PENTRU BEBELUȘI, SUSPECT DE LEGĂTURI CU CARTELUL DROGURILOR, EVITĂ INculpAREA

Acestea nu erau titluri din ziarele naționale. Erau articole mici, pasagere, triste de pe pagina a opta sau a zecea a unor fițuici locale, înghesuite alături de articole despre sinucigașii care au sărit de pe podul George Washington sau despre pericolele de a avea un pit bull. Ca în cazul presupuselor motive ale sinucigașilor sau al sălbăticiiei acelor animale de companie, jurnaliștii își dădeau seama că dispuneau de prea puține fapte și răstălmăceau detaliile, să pară pe cât de senzaționaliste le permiteau redactorii-șefi. Adevărul este banal și nedemn de a fi luat în seamă. N-am evitat nicio inculpare; m-am „radicalizat” numai prin faptul că am întors spatele birourilor Kitterin Inc. Și am încercat să-i ajut pe săracii din clasa muncitoare; atacul cu bombă a constat numai într-o discuție dezlânată de la o petrecere la care nu am luat parte;

„descendent”? „moștenitor”?

Subiectul a dispărut din ziare la fel de iute ca o furtună care promite ninsori record și oferă o ploaie mocănească. Spre cinstea lor, agenții de presă ai departamentului de PR de la Kitterin au lucrat semi-asiduu să demonteze subiectul, emițând o declarație succintă care suna astfel: „O analiză internă a revelat că fiul lui Edward Bledsoe nu a participat la presupusele infracțiuni petrecute în Ciudad de Panamá și orice afirmații de altă natură ar trebui considerate defăimătoare”. Tatei i s-a cerut să-și ia o lună de concediu ca să se ocupe de „conflictul familial” – lovitură pe care nu a primit-o ușor și care a pus capac înstrăinării dintre noi. Și asta a fost tot, mai puțin pentru mine. Declarația oficială a companiei Kitterin nu apare printre primele rezultate când îmi cauți numele. Doar titlurile acelea albastre, radioactive, pe care poți da clic, care te duc la alte pagini, o amprentă drăcească, vizibilă de oriunde de sub soarele digital.

Infamia de pe internet este eternă. Nu are simțul timpului. Înfulcă retroactiv – fotografiile cu mine în facultate și din primii ani după absolvire, făcute la evenimente caritabile sau campanii de strângere de alimente, au atașate comentarii anonime. „Frumos, dai sandvișuri ca să-ți speli păcatele pentru că AI ÎNCERCAT SĂ BOMBARDEZI O FABRICĂ PLINĂ DE MUNCITORI NEVINOVAȚI”; „Uitați ce zâmbet de rahat, plin de sine are beizadeaua. Sper să scoată o armă «tânărul defavorizat» de lângă el”. Și continuă să înfulece, mușcând din fiecare solicitare de donații online pe care am postat-o cât am lucrat în singurul loc de muncă pe care am reușit să-l găesc, ca manager de operațiuni la o organizație nonprofit din Bronx pentru ajutorarea consumatorilor de droguri și a persoanelor fără adăpost, numită „Noi, nevoiașii”. „Mori, Ian, dispari și lasă-ne. Cum îți așterni, așa dormi, ești terminat”. „Angajatul ăsta ar fi trebuit concediat ieri”. „Ce mama dracului? Individul ăsta ne cere nouă donații? De ce nu-și sună amicii din cartel? Sta-i-ar în gât hrana pentru bebeluși!”

Prieteni aveam câțiva. Hrană pentru bebeluși, din plin, doar era specialitatea familiei Bledsoe. În mod ironic, toate necazurile mele au început cu terciul ăla procesat.

∴

Am plecat la Ciudad de Panamá în sezonul ploios, zburând cu un MD-88 la clasa economic. În acest sezon, în brațul îndoit, intercontinental al Americii Centrale, ploaia nu are buton de pornire și oprire, doar nuanțe de la domol la groaznic. Verdele este culoarea dominantă aici: orașul este înconjurat pe toate părțile de mare și de junglă. Și adevăratul verde, desigur, este motivul existenței țării: verzișorii necurați care curg în orice

moment prin cea mai cunoscută scurtătură din lume. Canalul trece prin oraș precum cuțitul printr-o fantomă. După câțiva ani de studii postuniversitare în care mă zbatusem în sectorul nonprofit, părea locul potrivit în care să-mi încep o carieră în afaceri.

Tata mi-a aranjat un post de asistent la sediul din Panama al Kitterin Inc., dar fiul vicepreședintelui nu a primit tratament preferențial, cu excepția acelei unice pile inițiale. Am primit un post de lucru într-un birou fără fereastră din unul dintre blocurile-turn verzui din partea nouă a orașului. Șefa mea era o directoare eficientă, fără bărbie, care prefera să-mi vorbească în engleză, deși eu îi răspundeam în spaniolă ca să exerseze limba. Singurele ei trăsături individualizante erau cele două diplome de la Harvard atârnate în biroul ei și citirea ritualică a horoscopului dimineața, înainte să vină cifrele de la fabrică. Sarcinile mele erau specifice și epuizante: să verific producția zilnică de borcănele de 70, 120 și 170 de grame în diferitele arome și varietăți; să verific listele exporturilor săptămânale către furnizorii din America de Nord, Centrală și de Sud; să „țin legătura” prin e-mail cu furnizorii de borcănele, etichete și ambalaje (borcănelele erau importate din Venezuela, iar în acea primă lună compania-mamă trecea aproape zilnic din proprietate privată în cea de stat și invers, dând peste cap prețul de export al produselor din sticlă). Toate aceste responsabilități erau, de fapt, în grija șefilor corporatiști; eu eram doar a doua sau a treia pereche de ochi care căuta anomalii. Când scăpăm din vedere variațiile aberante, un program de computer le sesiza și primeam un avertisment de eroare umană. În prima lună în care am lucrat la Kitterin, nu m-am atins de nici măcar un borcănel de hrană pentru bebeluși. Totuși, biroul era împodobit cu imagini uriașe ale unor bebeluși albi, bucălați, cu buzele strâmbate de satisfacție digestivă și cu niște ochi care te priveau hămesiți direct în inimă. Nici toaletele, cu pisoare la care apa se trăgea automat și uscătoare de mâini automate nu erau la adăpost de acești ochi vorace și de aceste guri în extaz. Îmi venise în minte o glumă – „fratele mai mic te privește” –, dar n-aveam cui să i-o spun.

„Kitterin Baby Food®, hrana obținută din cele mai alese ingrediente naturale, organice și hrănitoare, testată de papile mititele și aprobată de mămică”. Era un conglomerat de un miliard de dolari. Hrănea viitorul cocoloșit. În reclama în spaniolă era o mamă care pilota o lingură cu terci pe pista de aterizare rozalie a guriței unui bebeluș.

Eu stăteam într-un motel straniu de amorf numit Royal Decameron Arms. Se afla în partea nouă a orașului, la cinci străzi de sediul companiei, și împărțea parcare cu un KFC. Pereții camerei erau de

culoarea minții, perdelele, de a salviei, iar aerul condiționat astmatic era singura dotare nouă. În prima zi, americanul în vârstă care se ocupa de motel mi-a dat o hartă a orașului, pe care unele părți din jumătatea sudică erau tăiate cu niște X-uri roșii.

— Roșu de la zona roșie, m-a informat el. Asta înseamnă că, dacă mergi pe străzile alea, ai putea fi împușcat imediat.

Erau dominate de bande, de droguri și sărăcie, și se zvonea că furgonetele morgii ridicau cadavre de pe străzi mai frecvent decât ridicau gunoii mașinile firmei de salubritate.

— Credeam că e o țară stabilă și prosperă, i-am spus proprietarului, care purta un tricou verde-închis cu US Army.

— Este stabilă și prosperă pentru că lasă bandele în pace. Ultima oară când a intervenit guvernul, Noriega a devenit cel mai mare traficant de droguri din emisfera vestică. Ziua în care guvernul destrucurează bandele e ziua în care începe corupția. Nu-ți face griji. Restul orașului e sigur ca un azil de bătrâni.

Hotărât să mă limitez la zonele netăiate de un X de pe harta lui, am rătăcit pe străzile ploioase admirând tristele haciendas spaniole, cu grădini îngrădite cu grilaj, tunse de echipe de muncitori. Bisericile catolice își țineau liturgia duminicală cu ușile de lemn întredeschise. Uneori mergeam cu taxiul la ruinele vechilor forturi și ale închisorilor pentru pirați, unde mușchiul invadea pietrele, în timp ce jungla încerca să-și ia din nou în stăpânire teritoriul furat. Ori de câte ori luam un taxi în Ciudad de Panamá, prima întrebare pe care mi-o puneă șoferul era: „Când pleci?” Șoferii își izbeau palmele și plimbau palma de sus prin aer ca pe un avion. Știam că voiau să înhațe cursa până la aeroport, dar în scurt timp a devenit un cor neîntrerupt. „Când pleci? La ce oră e avionul? Când te duci înapoi?”

Noaptea, de obicei, stăteam în camera mea, mă masturbam privind imagini de pe computer. E ciudat să mergi atât de departe ca să duci la îndeplinire aceeași biciuire ritualică singur într-o cameră închiriată – site-urile porno devin la fel de familiare ca albumele foto de familie. „Uite-o iar pe fata aia, memorabilă acum ca o verișoară îndepărtată, cu părul brunet tuns bob și cu un trifoil tatuat; iar s-a mutat la altă școală privată, are un sarafan plisat ecosez în locul celui bleumarin; totuși, nu și-a schimbat manichiurista, are tot manichiură franțuzească”. Acelea erau cele mai satisfăcătoare zece secunde din zi, corpul meu cuprins de convulsii, gura ca un vulcan, pumnul încetinindu-mi în strălucirea acvatică a monitorului. O dată pe săptămână luam cina cu singurii prieteni panamezi ai tatălui meu în vila lor luxoasă din cartierul de fițe San Francisco. Dețineau liniile

aeriane naționale și povesteau despre noaptea din decembrie 1989 când a avut loc invazia americană, cum au apărut soldații la porți în ceața din zori și cum cei doi le-au adus mâncare și de băut. Soldații au acceptat numai cutiile cu suc, nu aveau voie să consume ceva nesigilat. „În caz că voiam să-i otrăvim, mi-a spus soția. Le-am luat numele și numerele de telefon și le-am sunat familiile în America. Am plâns cu toții în dimineața aia, eu pentru țara mea și părinții aceia pentru fiii lor”. Aveam sentimentul că încă se desfășurau evenimente reale în Panama, nu numai în zonele pe care le cunoșteam eu. E același sentiment pe care trebuie să-l aibă oamenii din acele mici zone din Statele Unite care nu trec la ora de vară – timpul se scurge ciudat în jurul lor, sare înainte și înapoi, se mută și se readaptează, în timp ce ceasurile lor merg mai departe, monoton, intacte. Nu aveam de gând să-mi continui cariera în industria alimentară, nu intenționez să rămân la Kitterin peste cele șase luni promise tatălui meu. Eram mai singur la postul meu de lucru decât noaptea când mă masturbam sau beam rom într-un bar al expatriaților americani de lângă agenția de voiaj a companiei aeriene naționale. Puținele mele aventuri sexuale – cu o inspectoare de expediții din Göteborg, cu o masterandă din Texas care studia migrația surfiștilor de-a lungul istmului vestic – au ajuns pe lenjeriile mele de culoarea salviei și m-am surprins repetându-le refrenul taximetriștilor: „Când pleci? La cât ai avionul?”

Să nu subestimați niciodată puterea catalitică a plictisului. Ne punem atâta încredere în rolul norocului – un tip a prins la mustață metrul în care viitoarea lui soție citea numărul de săptămâna trecută din *New Yorker*; trecerea semaforului pe galben a făcut ca o familie de cinci persoane să fie strivită în intersecție. Dar plictisul este arhanghelul sinuciderilor de după-amiază și al aventurilor cu persoane găsite pe Craigslist. Plictisul ne vâă capul în cuptor, ne împinge între picioarele unei necunoscute, face hobby-uri din culoarele farmaciilor și, dacă nu este tratat, transformă podelele solide în mlaștini cu nisipuri mișcătoare. Norocul ne exonerează, dar plictisul ne dezvăluie – micile cusururi înfloresc, pornirile ne dau mâncărimi.

Marisela Nuñez a apărut într-o luni dimineață în biroul comun de la Kitterin ca o bonă goth, hotărâtă să-și păstreze cu orice chip slujba nedorită. Era stagiară în departamentul nostru și studentă în anul patru la științe economice. Avea părul vopsit fucsia – o excentricitate care m-ar fi descurajat în New York – și sprâncenele atât de ridicate, încât părea permanent înspăimântată. I-am explicat cum se lucrează în foaia de calcul și am invitat-o la prânz. Am stat pe terasa de la KFC sub o umbrelă pe care ploaia bătea darabana și am ciugulit din oase de pasăre prăjite în

baie de ulei.

– Credeam că o să-ți placă mâncarea din țara ta, mi-a spus ea.

Am decis că aventura noastră n-o să depășească granițele panameze. Mai aveam douăzeci de minute din pauza de prânz, așa că am traversat parcare și am avut parte de ceea ce eu consider încă una din cele mai tari partide de sex din viața mea. Singură-singurică, Marisela a făcut ca dragile mele site-uri pornografice să pară o glumă proastă. Avea sânii ca niște ceainice jucăușe cu ciocuri lungi și deloc practice. Și corpul meu a fost o descoperire pentru ea.

– N-am mai văzut niciodată portocaliu acolo, mi-a zis, arătând spre părul meu pubian.

Am făcut sex în picioare, sprijiniți de doi pereți de culoarea minții. După această primă partidă, Marisela s-a întors prima la birou, eu m-am dus la cinci minute după ea și listele de exporturi săptămânale au căpătat o aură magică.

După trei întâlniri m-a dus în vizită la familia ei. Marisela spusese că făcea parte din clasa de mijloc, dar termenul nu avea același sens nespecific ca în Statele Unite și nici nu promitea același confort sigur. Am mers douăzeci de minute cu mașina până în periferia noroioasă, umedă, unde câinii și copiii goi alergau pe drumurile de un maro diareic. Palmierii își agitau frunzele ca victimele abandonate ale unui accident rutier. Honda ei ocră nu avea luxul firesc al amortizoarelor de șocuri.

– Sunt două feluri de paria în Panama, mi-a explicat Marisela. Săracii și bogații. Niciodată nu te atingi de vreunul dintre ei dacă-ți câștigi pâinea cinstit.

Aveam sentimentul apăsător că vizita asta constituia o lecție. A oprit în fața unei case fără etaj, vopsite în culoarea părului ei. Fusese placată de curând cu aluminiu, avea ferestre cu geamuri indigo, o piscină gonflabilă acoperită și o grădină de legume ticsită cu o explozie de jucării pentru copii. În interior erau multe camere ordonate, cu linoleum pe jos, cu canapele acoperite cu folie și cu buchețele de flori de plastic. Dacă era o lecție, era una îndulcită de bunătate. L-am cunoscut pe tatăl ei – un om blând, amator de îmbrățișări jilave și proprietarul unui service din apropiere – și pe cei trei frați mai mici (mama era în nord, în vizită la sora ei). Am mâncat tocană de capră, am băut bere și i-am privit frații în curte executând dansuri nesfârșite. Ploaia se oprise în după-amiaza aceea, așa că ni s-au alăturat și vecinii, contribuind și ei cu radiouri și tăvi cu gheață la masa de picnic. Nu eram nicio curiozitate, niciun intrus, doar o pereche în plus de mâini care aplaudau tumbelile impresionante ale fratelui mai mare.

Marisela mi-a observat bucuria.

– Probabil e diferit de lucrurile cu care ești tu obișnuit.

– Da, i-am răspuns. Noi nu avem așa ceva la New York.

– Așa ceva, a repetat ea sarcastic, începând să strângă farfuriile cu o eficiență feroce.

Trecusem testul ei picându-l și, deși familia Nuñez părea antanta culturală călduroasă pe care o căutam în Panama, am decis pe loc să pun capăt festivalurilor de sex de după KFC cu fiica lor în pauza de masă.

– Îmi pare rău, a mormăit ea când ne întorceam în oraș, privind iritată printre ștergătoarele de parbriz în acțiune.

Reîncepuse ploaia, la fel și îngândurarea Mariselei. Mai târziu mi-am dorit să nu-și fi cerut scuze. De n-ar fi mormăit acele trei cuvinte menite să-mi alunge ciuda! Situațiile mai neplăcute ar putea fi evitate dacă nu am da niciodată crezare acelor cuvinte. Dar eu le-am dat crezare și am sărutat-o pe degete în timp ce ne îndreptam cu zgâlțâieli și hurducături spre zona nouă a orașului. Chiar în noaptea aceea, cu o mișcare spontană ca tumele fratelui ei, Marisela m-a întrebat dacă am vizitat vreodată fabrica de hrană pentru bebeluși Kitterin.

– Nu.

Stăteam goi în pat; aerul condiționat ne oferea necesitatea exotică a unei pături.

– Nu vrei s-o vezi? Eu aș vrea. Sunt sigură că fiul vicepreședintelui ne poate aranja o vizită.

Fabrica se afla la jumătatea distanței dintre oceanele Pacific și Atlantic. Cu un kilometru și jumătate înainte să ajungem, huruitul mașinăriilor acoperea deja zgomotele gemene ale ploii care cădea și ale insectelor în perioada de împerechere. Clădirea era baricadată cu gard de plasă, iar parcare era plină cu autobuze școlare galbene și camioane albe de marfă. În sala vizitatorilor, cu șiruri de portrete de bebeluși pe care acum le puteam identifica din albumul cu fotografii de prezentare, am primit plase de plastic pentru păr și am fost conduși prin câteva dintre numeroasele săli conectate.

– O să vedeți că respectăm cele mai stricte norme de igienă, ne-a anunțat într-o engleză răcnită ghidul, un tip scund, între două vârste, cu un halat alb de laborator. Sper că-i veți spune tatălui dumneavoastră ce vedeți aici.

Un șir de muncitori cu plase de păr, cu măști de hârtie la gură, mănuși de latex și halate albe stăteau lângă o bandă transportoare cu pere. Muncitorii tăiau partea cu codița și aruncau fructul circumcis înapoi pe bandă. Perele mergeau mai departe pe o rampă și într-un bazin imens,

care huruia cu o intensitate zdrobitoare. Niște tuburi veneau din tavan și intrau în laterale, pompând apă și agenți de îngroșare. O altă bandă transportoare aducea borcănele curate – pentru o clipă am fost bucuros că sosiseră din Venezuela –, iar ugerele mixerului le umpleau cu un piure bej de *peras*.

– Aceasta este secția destinată Americii de Nord, ne-a informat ghidul. Produsele de aici ajung direct pe rafturile din întreaga regiune sud-estică a Statelor Unite. Dovedea mândria unui directoraș dintr-un avanpost de la naiba-n praznic care produce hrană pentru imperiu. Vă rog să țineți seama de faptul că respectăm normele FDA⁶, a continuat el. După cum sunt sigur că știți, domnule Bledsoe, avantajul fabricii din Ciudad de Panamá este că permite nu numai importul ingredientelor celor mai proaspete, ci și expedierea eficientă a produselor.

– Plus că firma Kitterin are scutiri ridicole de impozite din partea guvernului, a spus Marisela fără ocolișuri.

Ghidul nostru și-a mutat privirea de la mine la Marisela pentru prima oară, mirosind o insurgență.

– Pofțiți pe aici în sala de sortare.

Ne-a făcut semn s-o luăm printre două uși batante și să intrăm într-un depozit rece, unde mulțimi de muncitori cu bavete albe umblau prin lăzi cu fructe – mere, banane, kiwi, morcovi, piersici –, separându-le pe cele putrede, moi sau pline de găze de cele proaspete. O serie de tomberoane erau marcate 1 pentru calitatea superioară, respectiv 2 pentru rebuturi. Mirosul dulce de stricat umplea aerul glacial, fluorescent.

– Multe din fructele astea sunt locale, ceea ce înseamnă că procesăm fructe mult mai bine coapte decât concurența. Avem mare grijă să le oferim consumatorilor noștri din Statele Unite cele mai bune ingrediente.

– Și restul Americilor? s-a interesat Marisela pe un ton retoric sarcastic, într-o întrebare care-și fagocita răspunsul. O pătrime din hrana pentru copii produsă aici merge pe piețele din America Centrală și de Sud.

De data asta, ghidul nostru nu a catadicsit să-i arunce vreo privire.

– Sunt cerințe legale diferite pentru fiecare district, iar Kitterin le respectă la virgulă. Cum sigur știți, fiecare regiune are gusturi unice, de aceea e nevoie de secții separate.

– Cei din afara Statelor Unite consideră că primesc aceeași calitate, calitate „americană”, a insistat Marisela. Dar nu e așa, nu? Ce se întâmplă cu fructele respinse pe care le sortează angajații ăștia?

⁶ Acronimul pentru Food and Drug Administration, organism responsabil cu sănătatea publică în SUA.

– Le aruncăm, a răspuns el prudent.

Până și eu, din regiunea neutră a computerului meu, știam că secția destinată Americii era din categoria A, iar cea destinată Americii Centrale și de Sud, din categoria B. Nu era prea greu să tragi concluzia că fructele de aruncat ajungeau în sectorul B.

– Am putea face turul secției B? am întrebat, gândindu-mă că asta ar fi pus capăt izbucnirilor Mariselei.

– Am primit permisiunea să v-o arăt doar pe asta, a spus bărbatul jenat. Mândria i se topise odată cu urarea de bun venit. Îmi pare rău. Credeam că sunteți interesați doar...

– Și pesticidele, îndulcitorii sintetici, aditivii, urmele de plumb? l-a întrerupt Marisela. Câteva studii au stabilit că e o legătură între produsul ăsta și handicapul mintal. Pe etichetă scrie „organic”, dar chiar și USDA⁷ a descoperit...

– Domnișoară, s-a bâlbâit el. Aveam impresia că sunteți angajata firmei.

Mă pregăteam să-mi cer scuze, când Marisela și-a încrucișat brațele și a spus:

– Atunci mai am o întrebare.

– Dacă are legătură cu compoziția produsului nostru, mă tem că trebuie să discut cu superiorul meu.

Mă privea cu ochi imploratori, de parcă slujba lui ar fi atârnat de un fir de păr.

– N-are legătură cu hrana, l-a asigurat ea. Ci cu muncitorii. Cu cât sunt plătiți pe oră?

– Le plătim un salariu pentru un trai decent, s-a stropșit el. Oferim posturi stabile într-o țară care are nevoie de locuri de muncă.

– Ce înțelegeți prin „trai decent”? Acum era momentul Mariselei. Noi eram doar publicul rechizitoriului ei bine pus la punct. A continuat ridicând glasul: Știu sigur că le plățiți treisprezece dolari pe zi pentru ture de unsprezece ore, cu o singură pauză și fără ore suplimentare. Știu sigur că le luați cincizeci de cenți și la dus și la întors ca să-i transportați cu autobuzele alea școlare. Știu că nu le plățiți asigurări medicale, deși în fabrica asta sunt expuși la agenți carcinogeni și factori nocivi industriali.

Discursul Mariselei avea toată revolta sinceră și nemeritată a unui student, scandalizarea învecinată cu aroganța.

– Astea sunt întrebări pe care să le puneți responsabililor departamentului dumneavoastră, nu alor mei.

Turul nostru s-a terminat în sala de sortare. Ghidul a trecut la spaniola

⁷ Departamentul pentru Agricultură al Statelor Unite.

colocvială în timp ce ne conducea înapoi în sala vizitatorilor. Degustarea gratis a „aromelor experimentale” promisă la începutul turului nu s-a mai concretizat (de fapt, chiar eram curios să gust „amestecul boeuf Bourguignon”). Ghidul m-a luat deoparte, înfigându-mi degetele în brațe.

– Indiferent ce nemulțumiri aveți, puteți doar să le spuneți că eu mi-am făcut datoria. Am făcut o treabă bună, nu? O să le spuneți așa?

Un agent de pază ne-a condus la mașină.

– Nu era cazul să-l iei la rost, am zis pe drumul de întoarcere.

– Vorbești serios? Marisela a băgat direct din viteza întâi în a treia. Tu când o să deschizi ochii, Ian? Chestia aia pe care o producem noi, vândută cu bebeluși grași și zâmbăreți pe etichetă, este otravă pentru profit. Te-ai uitat vreodată să vezi nivelul de toxicitate al unui singur borcânel de 170 de grame de hrană pentru bebeluși de la Kitterin? Ai văzut muncitorii care decojesc fructe pe linia de asamblare, cei care au degete lipsă? Întâi fă lucrul ăsta și apoi spune-mi să-mi țin gura.

– Dacă știai lucrurile astea deja, de ce naiba ai mai venit să-ți faci stagiatura la Kitterin?

În minutul de liniște care a urmat mi-am dat seama de răspuns. Coincidea cu răspunsul la întrebarea nerostită: „De ce te-ai culcat cu fiul vicepreședintelui?”

– Nu fac numai studii economice, a mărturisit ea într-un târziu. Mă specializez și în jurnalism.

M-am uitat pe fereastră, la vârtejurile de locuințe cu acoperișuri de tablă și la porcii cu părul alb care beau din băltoacele formate de la ploaie și la jungla de smarald care pătrundea petice-petice printre câmpurile arate pe care creșteau numai stâlpi de telefon. Cerul era plumburiu, forțând țâțânila sănătății mintale. Cu trei ani înainte, terminasem facultatea de parcă aș fi fost sub imperiul beției unui discurs de absolvire improvizat – „adu o schimbare, disprețuiește banii, transformă lumea”. Rostul venirii în Panama fusese să scap de acea închipuire nerealistă. În timp ce stăteam în Honda spasmodică, am apelat la răspunsul standard la care recurgeam când mă confruntam cu acel gen de idealism vindicativ pe care-l depășisem de curând. Am decis că Marisela era naivă.

– Aș vrea să-ți arăt muncitorii când urcă în autobuze în El Chorrillo, a spus ușor. Nu cum i-ai văzut tu, cu măști și mănuși, să le vezi fețele în realitate.

– Cartierul ăla e prea periculos, am zis, în același timp jenat și salvat de precauția mea. E dominat de bande.

Cartierele precum El Chorrillo erau materia știrilor sângeroase,

protejate de bariera plății pentru accesul la conținut. Puteai să culegi frânturi despre ororile de bază, dar ca să ai acces la toată informația, trebuia să plătești – iar prețul era prea mare pentru un american alb cu părul roșcat și cu un card bancar în buzunar.

– Am un prieten, Rafael, care ar putea să ne ducă. E prieten cu cei din bande. Fratele lui e membru. Nu s-ar atinge nimeni de noi dacă mergem cu el.

Am pornit pe viaduct peste apa sălcie, oliv; zona nouă a orașului, un mini-Miami din sticlă suplă, lichidă, se înălța pe fundalul norilor de furtună ai Pacificului.

– Ghidul a avut dreptate într-o privință, a spus Marisela. Ar trebui să le punem întrebările alea șefilor noștri. Ar trebui să-l întrebi pe tatăl tău.

– Poți să mă lași în parcare, am răspuns, apucând mânerul ușii ca să mă pregătesc de o evadare rapidă. Nu e nevoie să intri.

Loialitatea față de Marisela însemna că nu le pomenesc celor de la Kitterin despre intențiile ei necurate. Aveam să pun capăt relației cu acea ultimă favoare. În noaptea aia, în loc de pornografie, am intrat pe Skype cu mama.

– Mie mi-ai dat hrană pentru bebeluși Kitterin când eram mic? am întrebat-o.

În India era deja după-amiază, iar ea era moleșită de căldură.

– Doamne ferește! Nu mi-a plăcut niciodată cum miroase. Era prea dulce. Și nu era bio, ca acum. Tatăl tău a adus câteva mostre, dar le-am aruncat și ți-am pregătit eu însămi mâncarea. În privința asta aveam idei avansate.

– A zis vreodată tata că hrana pentru bebeluși e periculoasă? Că are aditivi sau chimicale?

Helen a căscat și a sorbit din ceai.

– Tatăl tău, a spus ea pe tonul cel mai indignat, era interesat de un singur lucru. Și nu era nutriția. Putea la fel de bine să vândă cauciucuri. Nu m-ar mira nimic din ce a făcut Kitterin să-și crească profitul. Cred că au existat procese din cauza insecticidelor acum zece ani, procese care, desigur, au fost soluționate pe cale amiabilă. Tatăl tău era un individualist. Nu era tocmai un luptător pentru binele comun.

– Asta nu înseamnă că e rău, mamă.

Chiar și de la o distanță de 16.000 de kilometri, mama reușea să-și afișeze aerul de victimă și să-mi dea de înțeleș că aveam destulă minte să înțeleg și singur.

– Tu ai moștenit altruismul de la mine. Păcat că ai decis să-l ignori. Sincer, niciodată n-ai părut genul care să lucreze într-un birou.

După divorț, mama vorbea de tata numai la timpul trecut, iar Helen Bledsoe nu era tocmai o sursă credibilă. Totuși, în întunericul cu pleoape grele, îmi imaginam întruna terciul alburiu ce curgea din mixerele automate, pus la marinat cu chimicale ușor toxice pe rafturile încărcate cu produse scoase la reduceri, apoi scurgându-se pe gurile și bărbiile bebelușilor din diferite regiuni ale „noii lumi”, unde fusese testată piața. „Papile mititele, aprobat de mămică”. Un gând a pus stăpânire pe mine atunci, înălțându-se ca flacăra unei lumânări, înfulecând oxigen sau, mai egoist, o semnificație în toate foile de calcul din computerul meu. Am pus mâna pe telefon la două dimineața și i-am trimis un SMS Mariselei. „Bine”.

Rafael era slab ca un palmier (aveam să descopăr că porecla lui din copilărie, pe care o detesta, era Flaco⁸) și mergea șchiopătând în bună regulă pe întinderea noroioasă a campusului. Marisela mi-a spus că era un defect din naștere, dar mersul convulsiv îi dădea o asprime de băiat de cartier, aerul supraviețuitorului unei agresiuni greu de identificat. Purta pantaloni bleumarin cam scurți și asta îi lăsa la vedere șosetele albe și pantofii eleganți, pe care mai târziu aveam să-l surprind lustruindu-și-i cu scuipat. Sub ochiul stâng avea două chisturi în formă de lacrimă, care la New York puteau fi scoase în timpul unei singure vizite la dermatolog. A urcat pe locul din dreapta din mașina Mariselei. Eu am stat invizibil în spate.

- Ai loc destul? a vrut să știe Rafael.
- Ah, din belșug, l-am asigurat.
- Pot să dau scaunul mai în față.
- Nu-ți face griji. Mă descurc.

M-am întrebat dacă jucam rolul americanului de treabă, prezentându-mă drept generoasa excepție a ponegritei mele nații. Sau încercam să arăt cât de greșit erau judecați americanii în general? Noi, de fapt, suntem un popor minunat, generos, care nu cere mai mult loc pentru picioare. „Noi ne descurcăm”. Indiferent de situație, nu puteam ascunde faptul că voiam ca Rafael să mă placă.

*Barrio*⁹ El Chorrillo era în sudul orașului, un cartier presărat ici-colo cu case coloniale din secolul al XIX-lea construite de europeni în deceniile de dinaintea construirii Canalului. Fațadele lor melancolice încă erau împodobite cu balcoane din fier forjat filigranat și uși de sticlă late. Un vizitator newyorkez ca mine le-ar fi perceput ca pe niște schelete rafinate, genul de proprietăți în care să investești și să aștepti până zona devine

⁸ Slab (în limba spaniolă în original).

⁹ Cartier (în limba spaniolă în original).

burgheză. Dar deja exista o burghezie în El Chorrillo, banda Diamantul Roșu, cu renumitele sale rezerve de muniție, având legături cu cartelurile cocainei care făceau trafic pe coridorul Americii Centrale și pe piața panameză a drogurilor. Fratele mai mare al lui Rafael, Axel, era un membru de nivel inferior, care garantase pentru Rafael, motiv pentru care acum stăteam strivit pe bancheta din spate a mașinii Mariselei. Ploaia lovea în plafonul mașinii, pe terenurile virane năpădite de buruieni și pe firele electrice compacte, înnodate care se întindeau de la o fereastră la alta într-un circuit al înfrățirii. Vrăbiile își făceau adăpost în găurile adânci lăsate de gloanțe în cărămidă și beton. Niciun alb nu umbla pe stradă, dar se puteau vedea toate celelalte culori: negru, cafeniu și galben-auriu. După ce europenii au părăsit partea de sud a orașului, panamezii și caraibii aduși să lucreze la construcția Canalului și-au revendicat-o. Am fost surprins de cât de curate erau trotuarele. Nici cea mai mică urmă de gunoi nu murdărea asfaltul ud. Din magazinele care treceau în zbor izbucneau ritmurile muzicii calypso, niște bătrâni dormitau în șezlonguri la adăpostul balcoanelor de pe care picura apă și tinere cu șorturi pastel râdeau când săreau peste băltoace și dispăreau pe alei cu sacoșele de cumpărături. Era o scenă veselă, mult mai plină de viață decât zona nouă a orașului, ca un vis care prinde viață dintr-un coșmar, și mușchii mi s-au relaxat când am trecut pe lângă niște mese la care un grup de bărbați aruncau zarurile și trânteau dolari în schimbul biletelor galbene de la loteria națională.

— Bun venit în El Chorrillo, a spus Rafael răsucindu-se pe scaun. Nu e cum te așteptai, nu? Autobuzele de la Kitterin pleacă în zece minute.

Marisela a virat într-un loc de parcare gol și a oprit motorul.

— Ieșim? am întrebat.

— Nu-ți face griji, a fredonat Rafael. Ești în siguranță cu mine.

Am mers alături de Rafael preț de patru străzi, încetinindu-mi pașii ca să mă adaptez la ritmul lui șchiopătat. Trecătorii mă fulgerau cu privirea sau zâmbeau fără să mă privească, dar niciunul nu ne-a oprit, nu a înjurat printre dinți și nu a traversat strada. În parcare a unei biserici bombardate erau șapte autobuze școlare galbene cu ușile deschise. Ne-am uitat cum bărbați și femei, tineri și bătrâni stăteau în șir, cu legitimații și cartele de pontaj de la Kitterin. Șoferii le perforau și, unul câte unul, muncitorii urcau în autobuz, iar vehiculele rablagite se cutremurau la fiecare pas greu. Nu știam ce anume voia Marisela să văd, în afară de niște oameni obișnuiți în haine de stradă, veseli, plictisiți sau puși pe bărfă. Mai multe mame și-au îmbrățișat copiii la despărțire. Era invers decât cu autobuzele școlare americane, aici copiii care stăteau acasă își conduceau părinții și

încercau să-i zărească prin ferestrele murdare de noroi. Dar mi-am imaginat turele de unsprezece ore care-i așteptau, în care curătau morcovi și făceau cezariană păstailor de mazăre, scormoneau printre ananași și-i puneau pe benzi. Am simțit, cum mi se întâmpla adesea, nu atât milă față de acești muncitori din fabrică, ci satisfacția că eu și atât de mulți alții ca mine scăpaserăm ca prin miracol de munca grea, asemenea copiilor anemici, prea fragili să meargă la ora de sport. „Cum faci să-ți fie milă de un puști de bani gata?” Edward Bledsoe înțelegea, Helen, nu.

— M-am gândit că ar trebui să vezi pe cine înșală Kitterin, mi-a șoptit Marisela în engleză înfășurându-și o șuviță fucsia pe după deget. Vieți care merită respect, vieți de care celor ca tatăl tău nu le pasă câtuși de puțin.

N-am încercat să mă apăr. Treisprezece dolari pentru unsprezece ore de muncă, o singură pauză, fără ore suplimentare, copii care aleargă pe străzi noaptea să-și ia părinții istoviți. Autobuzele plecau tușind smog. Nu era o priveliște prea frumoasă. O bătrână se sprijinea cu mâna de piatra distrusă a bisericii, din letargie sau nostalgie.

— Bandele au grijă de oamenii de aici. Îi protejează. Le dau de mâncare dacă e nevoie. Îi duc la spital. Rafael a ridicat din umeri. Guvernul nu face nimic. Prin urmare, cine e mai rău?

Ne-am îndreptat spre apă. Rafael voia să-și viziteze fratele și, pentru prima oară, m-am simțit destul de în siguranță încât să merg clătinându-mă în spatele lui. Curând casele coloniale au dispărut și felii din Pacificul mânjit de ceață s-au ivit printre lespezile cu tije de fier-beton înfipite în ele. Chiar de la distanța asta puteam zări vapoarele de marfă și iahturile la orizont, care își așteptau rândul la ecluze.

În altă țară, imaginile incredibile trec neobservate de către localnici. La început l-am confundat cu un morman de haine – o movilă de gunoi de pe străzile lunecoase de la ploaie. Stătea întins într-un morman contorsionat pe trotuar și, instinctiv, m-am îndreptat spre el. Dar mușchii gâtului mi s-au încordat, de parcă gâtul ar fi înțeles înaintea creierului, și mi-am dat seama că era un bărbat, cu cămașa albastră pătată de un lichid maro, sângele i se scurgea printre nasturi, avea picioarele subțiri apropiate și părul încurcat peste ochi. Era un cadavru proaspăt, iar praful de la cărămida străpunsă de gloanțe era presărat peste balta de sânge care se forma. Lumea a amuțit, de parcă zgomotele de pe stradă s-ar fi temut să se apropie.

— Mergi mai departe, mi-a ordonat Rafael. El și Marisela înaintau grăbiți fără să se oprească. Nu te opri nicio secundă. Haide!

I-am prins din urmă îngrozit, totuși împotrivindu-mă pornirii de a privi înapoi.

— Probabil a fost un trădător, a spus Rafael.

Marisela s-a uitat neliniștită la mine și m-a luat de mână. Nu mai țineam minte cât merseserăm până să intrăm într-o clădire pe o poartă de fier. O anexă din lemn de pin fusese construită în spatele casei din cărămidă roșie, un labirint de camere improvizate și verande acoperite cu bucăți de covor. Pereții holului erau tapetați cu postere înfățișând campioni la box și mafioți din filmele hollywoodiene. Rafael a bătut de două ori la o ușă de oțel. Întâi s-a deschis o fantă, apoi ușa. Axel părea mai tânăr decât Rafael, avea o mustață subțirică de puber și purta un maiou de culoarea limetei care-i accentua bicepsii. M-a săgetat cu o privire amenințătoare, eram un alb pe gazonul artificial de culoare verde al bandei Diamantul Roșu, dar Rafael a întins palmele și a spus că eram un prieten.

— E bine să ai pe cineva în interior.

— Bine, bine, a zis Axel aprobând din cap. Vrei o bere?

Acolo unde într-o altă casă ar fi fost expuse vase și fotografii înrămate, aici, pe o masă de sticlă de lângă ușă, era o panoplie de ciomege, ciocane și bastoane de cauciuc. Am observat o mitralieră sprijinită într-un colț și o lumină albastră de la un computer dintr-o cameră învecinată. Piciorul subțire al unui băiat care stătea chiar dincolo de cadru baricada ușa. Axel a luat bere dintr-un minifrigider. Am trecut pe lângă el și am ieșit pe o verandă înclinată de la etaj. Curtea deschisă de dedesubt era împodobită pentru ziua de naștere a unui copil. Ploaia înmuia coifurile de hârtie și farfuriile lăsate pe masa de picnic. Un banner roz atârna moale în ploaia torențială, „Feliz noveno cumpleaños”¹⁰.

Făceam exerciții de respirație când Marisela m-a atins pe umăr.

— Îmi pare rău că ai văzut chestia aia, mi-a spus blând. E un loc violent. N-ai cum să ascunzi așa ceva.

Unii dintre prietenii mei din New York se plimbau pe plajele din Asia de Sud sau postau fotografii cu ei ținând leoparzi morți în safariuri. Unii urmau cursuri de masterat, scriau ceva ce trecea drept critică culturală pe bloguri sarcastice ori începeau o carieră în domeniul financiar sau artistic, câțiva încercau cu modellingul, de vreme ce tot erau familiarizați cu hainele scumpe și petrecerile nonstop. Unii, asemenea lui Charlie, pur și simplu dispăruseră. În timp ce stăteam pe podeaua înclinată a verandei, simțeam că primisem o șansă, că pătrunsesem într-o lume inaccesibilă altora. Nu încercasem eu să realizez un lucru mai mareț în

¹⁰ Felicitări cu ocazia împlinirii a nouă ani (în limba spaniolă în original).

viață, ceva important și adevărat? Egoist sau altruist, cum voi fi fost, aveam douăzeci și cinci de ani. Fusesem crescut cu profiturile firmei Kitterin, ferit de lume, la adăpostul unor crânguri verzi de bani cultivați de mâini nevăzute. Cu siguranță că și viața altora putea fi mai bună, sau măcar puțin mai ușoară. Intenții bune. Câte au sfârșit în atacuri închipuite cu bombe?

– Vreau să ajut, am spus.

Nici acum nu știu cum aș fi putut s-o fac.

∴

Trei săptămâni mai târziu m-am dus la New York, la ziua de naștere a tatălui meu. Acolo, în casa lui, în timp ce el mă privea cu fața boțită după o după-amiază de zâmbete, i-am recitat lista de cereri pe care eu, Rafael și Marisela o ticluserăm multe nopți de-a rândul în camera mea de motel. Am prezentat propunerile în calitate de ambasador pe lângă Kitterin. Am exagerat dușmănia crescândă manifestată la adresa companiei în rândurile comunităților de muncitori și poate chiar m-am lăudat că am mers în El Chorrillo, unde bandele organizau mese în aer liber și concerte și erau în plin proces de construire a unui spital pentru vârstnici.

– Am discutat direct cu muncitorii de la Kitterin, am spus. Am auzit de la sursă condițiile la care-i expunem. Unii chiar au devenit invalizi.

Idealismul Mariselei era contagios și numai când am recitat cerințele în biroul tatălui meu, în timp ce el stătea în fotoliul lui cu mâinile încleștate pe tapițeria din piele de ponei, am înțeles cât de tare ne amăgeam de fapt: o creștere de doi dolari pe zi pentru toți muncitorii din fabrică; asigurare medicală de bază pentru angajații cu normă întreagă; donarea săptămânală de hrană pentru cei săraci; asigurarea controlului calității pentru toată hrana pentru bebeluși, indiferent de piața regională – n-am ajuns la partea cu grădinița, concediul medical sau transportul gratuit cu autobuzele școlare, deoarece mi-am dat seama că-mi pierdusem publicul.

– Nu sunt solicitări nerezonabile, am protestat cu un scâncet pe care chiar și eu aș fi vrut să-l înăbuș. Nu afectează compania. Îi asigură stabilitate în viitor. Tu nu ești acolo, tată. Tu nu înțelegi ce se întâmplă.

– Gata. Ajunge, gata. Nu e firma mea, Ian.

– Dar ai putea să discuți problemele cu consiliul. Fără îndoială, știi că firma a mai încălcat normele sanitare și a fost dată în judecată pentru nerespectarea normelor pentru protecția mediului. Astea sunt probleme noi care nu mai pot fi acoperite.

– Te-am trimis în Panama să lucrezi la firmă, nu s-o investighezi, a șuierat el. La dracu', era o muncă ușoară.

Am continuat; cu fiecare salvă, tata îmbătrânea și mai mult, iar eu întineream și mai mult, până când am ajuns fiecare la vârsta la care comunicarea nu mai era posibilă. M-am întors înfrânt în Panama, unde am descoperit că sezonul ploios se terminase. Alizeele alungaseră norii de furtună. Soarele albicios, arzător înlocuise burnița neconținută, iar oamenii fugeau să se adăpostească de lumina orbitoare mai repede decât de ploaie.

– Nu-i nimic, mi-a spus consolator Marisela. Cel puțin ai pus pe tapet problemele, le-ai făcut cunoscute. E un pas. Cei mai mulți nici nu îndrăznesc să riște. Poate se tem să nu afle câți vor să le taie gâtul.

Părea mai prietenoasă cu mine după lovitura de stat familială ratată, deși treptat prânzurile noastre cu sex inclus s-au mai rărit. În venerabila tradiție a martiriului, am renunțat la pornirile mele sexuale. Și deseori, când umblam cu Rafael, schimburile lor de priviri m-au făcut să mă întreb dacă nu cumva erau împreună de mult. N-am pomenit nimic despre asta, pentru că aveam nevoie de Rafael să mă ducă în locuri în care nu mă puteam duce singur.

– Deci tatăl tău nu a fost de acord cu revendicările, a conchis Rafael. Acum le imprimăm și le împărțim la biserică.

Indiferent ce distribuim în El Chorrillo, localnicii acceptau cu bucurie – mâncare, haine, broșuri despre înființarea unui sindicat. Deși începeam să bănuiesc inutilitatea eforturilor noastre, îmi plăcea căldura interacțiunii cu oamenii din cartier, cu familiile care se repezeau spre noi când ne recunoșteau, îmi plăceau după-amiezile petrecute pe veranda înclinată unde ascultam muzică și mă uitam la băieții care jucau jocuri video. Deseori auzeam focuri de armă, mai târziu vedeam consecințele și eram singurul care tresărea. Comunitatea ne aprecia intențiile, se delecta cu fantezia salariilor mai mari și a pauzelor mai lungi cu o asemenea bucurie, încât părea că ei ne făceau nouă pe plac, nu noi lor. Adesea ne invitau la cină în casele lor, unde fumul de la lumânări mânjea pereții bleumarin și unde fotografiile alb-negru cu străbunici care săpau prin jungla bombardată stăteau alături de icoane din ipsos cu Fecioara Maria și baxuri de Marlboro aduse prin contrabandă din Zona Liberă destinată exclusiv străinilor din și mai periculosul oraș Colón. Nu i-am cunoscut niciodată pe liderii bandei Diamantul Roșu, numai pe tinerii încinși cu pistoale care le făceau rost de provizii și uneori ne ajutau și pe noi să distribuim broșuri, dar Rafael m-a asigurat că aveam sprijinul lor absolut. În zilele pe care le petreceam singur în aseptica zonă nouă a orașului, duceam dorul drojdiei lipicioase a vieții din El Chorrillo. Soarele a adus în Panama și valuri de turiști și de pensionari amatori de climă mai caldă;

cotidienele scriau despre jafuri și crime – „turist australian înjunghiat în abdomen” – la fel cum relatau despre moartea alpiniștilor de pe Everest, de parcă ar fi fost rodul unor forțe brutale și nevăzute pe care nu le putea controla nimeni.

Când Rafael mi-a cerut într-o dimineață de aprilie să intru în fișierele companiei și să imprim paginile cu profiturile lunare, am refuzat. Mi-a primit refuzul fără ranchiună, lovindu-mă amical pe braț.

– Ai dreptate, lasă.

Săptămâna următoare, Marisela a fost concediată când șeful meu a prins-o la copiator cu bibliorafturile conținând rapoartele secrete de vânzări. Șefa s-a oprit la postul meu de lucru în după-amiaza aceea, mușcându-și buzele și studiindu-mi monitorul.

– Care sunt previziunile de azi pentru Balanță? am întrebat-o.

Mi-a întins una dintre broșurile pe care le distribuierăm, în care erau comparate salariile muncitorilor panamezi și ale colegilor de la fabrica din Des Moines.

– Știi ceva de chestia asta?

Am așteptat până săptămâna următoare să-mi prezint demisia, sperând că diferența de timp va face imposibilă orice asociere. Când l-am sunat pe tata să-i dau veștile, a părut deopotrivă iritat și ușurat că nu mai eram pe statul de plată al firmei Kitterin.

– Acum poți să te dedici în totalitate bronzatului.

Am rămas la Royal Decameron Arms și m-am ocupat cu strângerea de haine pentru El Chorrillo. La cina săptămânală de la vilă nu am pomenit de demisie, ci, în schimb, mi-am invitat gazdele să doneze pentru cea mai nouă inițiativă a mea, alături de o studentă locală la jurnalism pe nume Marisela Nuñez.

– Sigur că putem contribui, a spus femeia. Pot chiar să-mi întreb și prietenii. Este minunat că te implici atât de mult.

Când am sunat-o din nou mai târziu, menajera mi-a răspuns atât de insistent, încât mi-am dat seama că așa fusese învățată: „*Señora* nu este aici”, „*Señora* nu e disponibilă”, „*Señora* vă roagă să nu mai sunați”. Era posibil să fi vorbit cu tata. Sau poate că deja văzuse articolul de opinie al Mariselei în ziarul *El Siglo*.

Marisela își canaliza toate acuzațiile către Kitterin într-un articol de trei pagini, făcând baionete din cuvinte și acuzând structura superioară de conducere de apatie și lăcomie crasă. Numărul din ziua următoare a publicat o declarație a serviciului de presă de la Kitterin în care autoarea era descrisă drept o stagiară nemulțumită care fusese concediată din cauza slabei performanțe. Marisela și-a transferat furia pe un cont de

Twitter anonim, plin cu fotografii înfiorătoare cu răni de la locul de muncă, liste cu cazurile de otrăvire a bebelușilor care ajungeau până în anul 1973 și o postare care m-a atins personal: „Dacă firma Kitterin poate să ne hrănească nouă copiii, ar trebui să avem și noi voie să-i hrănim pe ai lor”. Articolul ei stârnise furie la Kitterin, dar părea să fi schimbat prea puține în rândurile muncitorilor, care își vedeau de treabă, schimb după schimb. În weekend vedeam vasele de croazieră aliniindu-se în larg și infracțiunile înmulțindu-se, iar noaptea erau focuri de artificii.

Am rămas, am dat o mână de ajutor când se putea, umblam toată ziua prin El Chorrillo și plăteam eu prânzurile cu Marisela și Rafael, care se așezau vizavi de mine.

– Mergem în junglă în weekend? am întrebat. Sau am putea închiria o barcă să mergem pe insulele San Blas.

– Tot ce-am făcut până acum e egal cu zero dacă nu mai urmează nimic, nicio explozie.

Rafael era din ce în ce mai agitat și cofeinizat, și mă întrebam dacă nu cumva se servise din rezervele pe care le vindea fratele lui dimineața pe promenadă. Șchiopăta chiar mai tare, era ca o linguriță agitată printr-o ceașcă goală.

– În continuare e nevoie de o grevă a muncitorilor. Un protest în fața fabricii.

Nu mai suportam. Niciunul dintre muncitori nu ne ceruse să intervenim în numele lor și acum noi îi organizam, punându-le în pericol venitul. Într-un moment de luciditate, mi-am dat seama în ce măsură casa visurilor noastre începea să submineze valoarea cartierului.

– Nu e practic, am spus. O să fie concediați cu toții. Nu există sindicat. Kitterin poate, pur și simplu, să-i dea afară și să angajeze alți muncitori din altă parte.

– „Nu e practic”, a hârâit Rafael. Cine ești tu să spui așa ceva? Ce-ai făcut tu ca să ne ajuți? Crezi c-o să ajute o călătorie pe insulele San Blas?

– Nu cred că dacă le punem slujbele în pericol îi ajutam, am strigat în engleză. Cu ce-o să se aleagă dacă ajung șomeri?

Mă săturasem să vorbesc în numele unor oameni pe care abia dacă îi cunoșteam.

– Tu ai o altă imagine despre ființa umană, a spus Rafael în timp ce se scobea în dinți. Tu gândești doar prin prisma lui „eu”. Ai noștri au mereu grijă unii de alții. Asta n-o să înțelegi tu niciodată. Diamantul Roșu există pentru că are nevoie de el comunitatea. În comunitatea asta nu există indivizi.

Tocmai atunci ne-a sosit comanda, dar am spus că n-o mai voiam.

În noaptea aceea, în camera mea, Marisela a încercat să mă sărute. M-am ferit.

— Rafael e nebun, i-am zis. Nu știu ce mi-am închipuit că rezolv, dar nu mai vreau să mă implic.

— Pentru tine e simplu, a spus ea crispată. Tu poți să pleci.

Dar nu era adevărat, nu mai era ca înainte.

— Te-ai întrebat vreodată de ce mi-au permis bandele să intru în El Chorrillo? Te-ai gândit vreodată că poate pe Rafael și fratele lui nu i-ar deranja dacă oamenii și-ar pierde cu toții slujbele și ar trebui să se bazeze exclusiv pe bunăvoința Diamantului Roșu? Știi ce le-ar pune cu adevărat o problemă? Dacă firma Kitterin ar începe să plătească un salariu corect. Atunci locuitorii n-ar mai avea nevoie de bande. O fabrică boicotată ar fi pentru ei un vis frumos.

— Nu știi ce vorbești.

Dar, în timp ce-și lua geanta să plece, îmi dădeam seama că bănuielile mele începuseră să prindă rădăcini.

S-a terminat rapid. Câteva seri mai târziu, Marisela, Rafael și cu mine am ajuns la Diamantul Roșu, la o petrecere prilejuită de absolvirea liceului de către sora unuia dintre membrii bandei. În sala de box se oferea tort, erau butoașe cu bere și aripioare de pui pe verandă, iar în aerul închis fumul gros de iarbă amintea de tremurul perdelelor cu miros învechit. Cartușele de gloanțe din berea vărsată încetaseră de mult să mă mai surprindă. Acum știam că nimeni de acolo n-ar fi renunțat vreodată de bunăvoie la arme, că la sfârșitul fiecărei zile un alt cadavru avea să ajungă pe trotuar, așa cum piciorul altui copil avea să baricadeze ușa unei camere unde nimănui altcuiva nu i se permitea să intre. Rafael stătea lângă fratele lui, ghemuit în stilul gangsterilor. Marisela își aranja părul într-o oglindă crăpată. Doi centimetri și jumătate de negru crescuseră lângă fucsia. Nu era aer condiționat și umiditatea era de o împietrire cumplită, astfel că simpla prezență a altor trupuri calde era un chin. Auzeam loviturile în sacii de box de pe hol, poc, poc, mușchi tineri se istoveau în izbucniri violente. A doua zi aveau să lovească și mai tare.

— O bombă, a spus Rafael zeflemitor. Asta o să le atragă atenția.

— Sigur, a zis Axel. Avem dinamită. Dar muncitorii, Raf, nu-i putem omorî. Nu mă interesează ce zici tu.

Credeam că Rafael glumea. M-am întors să-i cântăresc expresia feței. Nu glumea. Dădea din cap, de parcă se gândise la toate.

— Nu, acționăm noaptea. E o oră între schimburi. Ora unu noaptea. Sunt doar câțiva responsabili. Atunci punem bomba. Nu moare niciunul dintre ai noștri.

Marisela, care își prindea o clamă în păr, s-a oprit.

– Și gata, nu mai e fabrica!

– Ești nebun, Flaco. Deștept, dar nebun.

Axel și-a tras fratele de ureche, însă Rafael i-a împins mâna.

– Nu crezi că aș face așa ceva? Ei bine, o s-o fac. Și n-o să vadă nimeni. Doar să-mi dai un mic ajutor. Câțiva băieți și un camion, atât îmi trebuie.

Axel a dat din cap, fie în semn de aprobare tacită, fie pentru știa că orice răspuns n-ar fi făcut decât să-i încurajeze fratele. Am luat-o pe Marisela de braț și am tras-o afară pe hol.

– Vreau să plec imediat, i-am spus.

– Dar e întuneric și...

– Vreau să plec acasă!

Ne-am ținut respirația până am ajuns la mașină. Am tăcut pe tot drumul până în zona nouă a orașului. Numai după ce am deschis portiera în parcare de la KFC, Marisela s-a aplecat și a spus:

– Îmi pare rău. Ai avut dreptate. Rafael e nebun.

Încă o dată i-am dat crezare. Chiar eram convins că-i părea rău.

A doua zi de dimineață, poliția a făcut razie în locul de întâlnire al Diamantului Roșu și i-a arestat pe Axel și încă vreo câțiva membri mărunți pentru complot în vederea plantării unui dispozitiv exploziv. Niciunul dintre liderii Diamantului Roșu nu a fost deranjat. Nu știam sigur dacă Marisela era interogată, pentru că nu mi-a mai răspuns la mesaje. Nu eu am dat telefon autorităților, deși sunt sigur că mulți mă bănuiau pe mine. Poate Marisela. Dar eu bănuiam că poliția avea informatori în interior, în caz că violența din El Chorrillo amenința vreodată să depășească granițele cartierului. Mi-am făcut bagajele și am sunat la compania aeriană. În timp ce amurgul învăluia zona nouă, am auzit o bătaie în fereastră. Am tras perdelele și l-am văzut pe Rafael de partea cealaltă a geamului.

– Am nevoie de niște bani, m-a implorat el cu lacrimi în ochi. Te rog. Am nevoie de bani. Doar să mă duc în nord o vreme. Până se liniștește treaba.

Nu voiam să-l ajut, așa cum știam că nici el nu voia să-mi ceară ajutorul. Dar mi-era mai frică de perspectiva ca el să fie căutat de poliție decât de aceea că avea să se laude în fața fratelui lui. Am mers împreună la KFC și am intrat să scot bani de la bancomat. Aproape de masa de afară, i-am dat două sute de dolari. S-a uitat la ei, a lovit cu piciorul bolnav în pământ și mi-a mai cerut. Am intrat iar și i-am mai dat două sute de dolari. A împăturit bancnotele și le-a băgat în buzunarul de la cămașă.

– Plec. N-o să mă mai vezi.

Părea să se aștepte să-l îmbrățișez.

– Plec și eu, i-am zis.

Se împungea cu limba în obraz în timp ce se uita la mașinile de pe bulevard.

– Ți-a plăcut vacanța în Panama?

Când am dat să mă îndepărtez, m-a strigat.

– Știi de ce am piciorul așa? De la fabrica tatălui tău.

M-am întors.

– Poftim? Ai lucrat acolo în copilărie? Sau dai vina pe hrana pentru bebeluși?

Doamne. Era cât pe ce să mormăi și: „Voi,ăștia, sunteți de groază”, dar m-am abținut.

A zâmbit furios.

– Mama a lucrat acolo tot timpul cât a fost însărcinată cu mine. Unsprezece ore pe zi, fără libere, ca o sclavă, fără pauze, până s-a îmbolnăvit, dar n-a încetat să muncească până în clipa când m-am născut eu. Acum e moartă.

N-am făcut niciun comentariu. Nu eram sigur că spunea adevărul, dar tot mă simțeam vinovat.

– Mersi pentru bani, mi-a mai spus, lovindu-se pe buzunar. Ar trebui să te duci acasă. Așa ar fi cel mai bine.

Rafael a fost prins a doua zi în Colón, în timp ce eu îmi achitam cazarea la Royal Decameron Arms. Nu știu sigur dacă el m-a turnat – din nou, poate fusese Marisela –, dar ziarul local mi-a publicat numele și fotografia descriindu-mă drept complice într-o campanie a bandei, care dura de un an, cu scopul de a destabiliza compania Kitterin, încheiată cu un complot în vederea unui atac cu bombă. Poliția nu m-a interogat niciodată, fie pentru că apropierea de un om care se lăuda că plantează bombe nu era considerată o infracțiune în cazul unui american, fie pentru că firma Kitterin a cerut o favoare pentru unul dintre oamenii ei. Până să preia un blog din State articolul, două săptămâni mai târziu, am presupus că era o altă greșeală de domeniul trecutului.

Mi-am pus bagajele în portbagajul taxiului. Palmierii se clătinau ca niște fete bete fără astâmpăr, iar pe trotuar se înșirau rafturi cu cremă de protecție solară. Șoferul a făcut cu mâna semnul unui avion care decolează.

– Așa este, am spus. A venit ziua aia.

Tata făcea hrană pentru bebeluși. Trebuia să trăiesc cu gândul ăsta. M-am întors la New York.

5.

Vise.

Sunt la un pas de neant. Marea e liniștită, ne-am înghițit obiectele de valoare ca să le protejăm, dar am fost alertați că pirații bântuie în apropiere. O femeie de lângă mine vomită rubine și smaralde. Acum sunt un bărbat în costum, lipit de o poartă. Ierburile aspre se culcă în cercuri pe câmp și, pentru prima oară, niște capre pasc printre ele. Pe undeva se aude torsul unui ferăstrău, poate din capul unei capre. Niște balene-avioane cad din cer pe apă și toată lumea exclamă „ooohhh”. Trebuie să se întâmple: împutinarea. Nu am numărul să sun, să le spun că s-a terminat, că acum pot să înceteze. Caprele, dar trebuie să stau de vorbă cu un ambasador. Picioarele mele nu sunt vinovate, dar poteca e vinovată și merg pe ea până la mal. Louise își scoate costumul de baie, are costumul de cauciuc lăsat până la jumătate, brațele i se afundă în talie ca niște cazmale și râde ca să știu eu că e totul în ordine. „Apropie-te”, spune. „Apropie-te”.

Mă trezește zgomotul unei camionete care a oprit în fața cabanei. Lumina se mișcă acvatic pe tavan și, prin ea, fire de praf ca o Cale Lactee. Ușa spre terasă e traversată de brazde de soluție pentru curățarea geamurilor. Sordidele complicații ale viselor fac concesii până și pustietății unei camere de oaspeți, pereților albi, scaunelor din material acrilic, ca o petrecere bubuitoare care ține toată noaptea și apoi, în zori, amuțește ca prin farmec. Nu-mi pot imagina un vis atât de persistent, de cotitură, încât să poată convinge un om să-și părăsească familia și să se mute pe partea cealaltă a planetei. Dar nu exact așa a spus Sonny că s-a întâmplat cu pedofilul psiholog din Chicago? Totuși, visul meu era plin de culoare și mă ținea prizonier, de parcă tocmai scăpasem dintr-o alunecare de stânci sau dintr-o mașină încinsă într-o zi toridă. Încerc să-mi amintesc mai mult, dar nu prind decât finalul, Louise în costum de baie pe mal.

Azi-noapte eram prea obosit s-o invit pe Louise în camera mea. Pe drumul cu taxiul de la Chora, în timp ce stătea cu capul pe umărul meu, mi-a spus o versiune prescurtată a vieții ei din ultimii zece ani: a umblat prin orașe precum Boston, Dallas și San Francisco, și-a luat slujbe temporare în restaurante, a revenit mereu la Lexington, amânând veșnic inevitabilele studii postuniversitare care o urmăreau ca o mașină de poliție pe autostradă și așteptau doar să încalce limita de viteză ca s-o

tragă pe dreapta și s-o trimite înapoi la normalitatea ordinii predictibile. Louise m-a părăsit pe trepte cu un sărut pe obraz. Acum probabil că este la patru metri și jumătate de mine, cu oasele soldurilor înclinate pe saltea ca o scoică, cu rezervarea la zborul spre America în buzunarul valizei. Cum să concurez cu întreg continentul vieții ei de acasă în scurtul timp pe care-l avem de petrecut pe insula asta?

Mai demult credeam că știu să citesc timpul așa cum Charlie citește marea, că sunt foarte sensibil la scurgerea lui, la împunsături și curenți, la rostogolirea lui grea, de fier. Dar frica nu e măiestrie și, când eram mic, timpul era doar monstrul de coșmar din tura de zi. Totuși, în momente ca acesta, când stăteam pe spate cu soarele pe frunte și cu albastrul de afară presărat cu bărci ca niște aripioare, îmi era greu să nu mă refugiez în acel băiat atât de sigur că vede fragilele legături dintre secunde. Concluzia după cinci minute în care am privit fără țintă: „Sunt viu, în clipa asta, în ziua asta însoțită de august”. Aproape că e de ajuns.

Mă dau cu greu jos din pat. Louise avea dreptate: dacă ai prea mult timp liber, riști să ajungi să-ți dedici viața scrierii într-un jurnal al visului. Aproape că mă simt ușurat la gândul întâlnirii de azi cu Charlie. Măcar e o grijă pentru care am leac.

Am un gust toxic pe limbă. Peste noapte, gura mi s-a transformat într-o trambulină zbârcită, suspendată deasupra unei piscine septice. Sumbul complex care o înconjoară – adică restul capului meu – suferă o urticarie de mici descărcări electrice. De acum înainte, mai ușor cu votca la cină. Pornesc dușul, înghit jeturi rătăcite și mă spăl pe dinți cu o pastă americană ce are un gust mai astringent decât în America. „Sunt viu, în clipa asta, în ziua asta însoțită de august”, recit, dar magia s-a destrămat, cuvintele nu reușesc să pară o incantație și, în timp ce scuipe pasta de dinți în chiuvetă, îl văd numai pe tata, îngropat sub un bulgăre proaspăt de pământ. Robinetul se oprește și prosopul îmi ajunge pe față, șterge apa.

Deschid ușa de la terasă și mă scufund în cea mai toridă zi de până acum. Când mă uit înapoi, soarele îmi sugă deja urmele de pe piatră. Jos, pe alee, Helios ne împinge motocicletele din spatele camionetei. Cadrul lor suplu, cu galben și negru, cu ghidon strălucitor și spițe ca niște oglinzi, mă duce cu gândul la o viespe ucigașă.

Helios are o pereche de blugi prespălați, sfâșiați în genunchi din fabrică; tricoul negru cu mânecă lungă face reclamă unei trupe rock americane care deja și-a atins vârful de popularitate acasă și acum a ajuns în coșurile cu discuri la preț redus ale magazinelor muribunde de muzică. Are un buton cu diamantin ureche, adidași cu marginea

fosforescentă și un cioc din șuvițe. Azi-noapte, la cină, cineva a spus că majoritatea tinerilor greci din Patmos își petrec mare parte din an în Atena, iar vara se întorc să lucreze în tavernele și hotelurile părinților. Însă eu am sentimentul că fiul lui Christos e un insular cu normă întregă, lăsat de izbeliște. E ca o antenă îndoită care încearcă să prindă frecvențe rătăcite de tinerețe transmise de peste ocean. Merge în cercuri leneșe și ridică nori de praf cu adidașii. Se uită la cabane cu buzele uscate țuguiate și nici după ce-i fac cu mâna nu pare să mă observe. Poate a învățat să-și șteargă turiștii din câmpul vizual. În curând vor dispărea și ultimii greci preistorici – cu cămășile prea largi și cu pantalonii aspri din lână încinși în talie cu sfoară iar insula va fi sub stăpânirea unei legiuni de Helioși: vedete rock ratate, cu spumă în păr, tatuaje și parfumuri cu miros de fum de marijuana, St. Marks Place în Santorini.

– Mersi că ai adus înapoi motocicletele, îi strig. Vocea mea îl face să tresară și ridică mâna semn că m-a auzit, cu o privire goală. Urcă în camionetă și, cu o manevră grațioasă, dă înapoi, întoarce și o ia pe drumul abrupt. Sincer, duce la îndeplinire cu sârguință ce i se cere. Mă gândesc la herpesul de pe buzele lui: pe cine sărută Helios în Patmos? Oare e unul dintre localnicii de care a pomenit Charlie, care-i uscă pe turiștii bogați îmbâcsiți de alcool și singurătate?

În timp ce mă îmbrac, o aud pe Louise coborând din pat de partea cealaltă a ușii încuiate. Picioarele ei lipăie pe podeaua de lemn și computerul îi pornește cu un geamăt de orgă. Bag mâna în geantă și-mi recuperez telefonul.

de la: <alexisbledsoe@motormail.com>
pentru: <ianb3@wirelive.com>
CC: <rossbledsoe@triptime.com>
Subiect: Unde ești?

Ian, n-ai fost la înmormântare. Ross, mama și cu mine am presupus c-o să vii. Suntem cu toții șocați și furioși – în timp ce suferim și-ți inventăm scuze în fața celor care vin să-i aducă un ultim omagiu. Până și grădinarul a găsit timp, în mama mă-sii. Trebuie să stăm de vorbă. Tu ai fost cu tata înainte să moară și măcar am vrea să auzim cum au fost ultimele lui clipe. Era treaz? Te auzea? Ce a spus!? E și tatăl nostru. Nu poți să vii și să pleci când ai tu chef, fără să ne răspunzi la nicio întrebare. Serios, unde naiba ești? Am încercat să te sun, dar sună ca din străinătate, apoi intră un robot cu accent străin și nici măcar nu există opțiunea să lași mesaj. Nu găsesc adresa de e-mail a lui Helen (o ai tu, Ross?), altfel aș deranja-o pe mama ta în India doar ca s-o întreb unde e fiul ei. De ce nu mă surprinde nimic din

toate astea?! De asemenea, a fost o retragere ciudată din contul familiei în orele de după moartea tatei. Ce naiba? Evident, mama e prea supărată să investigheze, dar o să anunț eroarea la bancă dacă nu iei legătura cu mine. Nu renunț. Sună-mă. Imediat.

Lex

Ross răspunde în CC:

Ian, vrem doar să stăm de vorbă și să lămurim lucrurile.

Ai putea trece mâine pe la noi sau, dacă ești plecat din țară, cum crede Lex, putem să facem toți trei o conferință. Sau te întorci până în weekend? Când? vorbim serios. Te rugăm să ne anunți. N-am vrea să devină urâtă treaba. R.

Probabil că Lex și Ross vor moșteni fiecare peste două milioane de dolari, iar cea mai mare parte a averii lui Edward Bledsoe o va primi Lily. Două milioane pentru fiecare dintre ei, și totuși Lex caută nouă mii de dolari, de parcă i s-a rupt puțin buzunarul și vrea cu disperare să-l coasă până nu mai cad și alți bani. Dar mă tem mai mult de întrebările lor – ultimele cuvinte pe care i le-am spus, implorarea, ura și ranchiuna când mâna lui a apucat cearșaful și apoi i-a dat drumul. Ei cred că eu sunt de vină. Știu că mă pricep să-i grăbesc suferința.

– Ian, strigă Louise prin ușa încuiată. Te-ai trezit? Faci cafea? Trage de mâner. Am visat niște vulturi.

Mă duc pe vârfuri spre cheia motocicletei de pe noptieră, o apuc și pornesc spre ușă. Ies și o încui în urma mea cât de ușor pot. După e-mailurile de la frații mei vitregi, grijile existențiale ale dimineții par o adevărată vacanță. Nu-mi pot petrece dimineața încercând s-o seduc pe Louise și să meditez la semnificația timpului când tot viitorul meu atârână de un fir de păr. Oare Lex chiar m-ar da pe mâna poliției pentru că am umblat în contul familiei? Oare e ilegal să retragi bani în primele ore după moartea titularului principal de cont?

Împing motocicleta până la jumătatea dealului și apoi pornesc motorul. Oile se îngrămădesc în umbra proiectată spre vest de un copac. În depărtare, niște umbrele roz înfloresc de-a lungul țărmlui. Asta nu e o vacanță. E un exil torid.

∴

De-a lungul șoselei care duce spre portul lui Charlie, bobocii de iasomie stau atârnați în iarba anemică, cenușie, iar pescărușii ciugulesc carnea și orezul din ambalajele de polistiren aruncate. Mirosul de alge răzbate spre uscat. De pe potecă vine o motocicletă roșie. E Rasym,

zboară pe deasupra terenului accidentat. Încerc să-mi accelerez motocicletă elegant peste gropi ca să arăt că eu o stăpânesc mai bine. Rasyim trece pe lângă mine fără un cuvânt, aruncându-mi o încruntătură furioasă, după care mă depășește cu un bâzâit. La debarcader, un iaht elegant, alb, proaspăt vopsit, cu o antenă care se răsucesc pe acoperiș, e gata să tragă la mal. Grecii cu uniforme bleu din echipaj întind grăbiți frânghiile. Un steag cipriot ca un strop portocaliu atârână pe un catarg de la etravă. Iahtul intră lin în port ca o răsuflare blândă, așteptat de un bărbat cu o cămașă oliv și ochelari cu rame groase, care umblă de colo colo în timp ce se lovește cu un clipboard în coapsă. Până la urmă, bărbatul intră în hangar. Parchez motocicletă lângă rulota lambrisată cu aluminiu și mă uit prin ferestrele murdare. E amenajată ca un birou și pe masă e deja o tablă de șah, dar Charlie nu se zărește înăuntru. Pornesc spre hangar să-l caut, iar pe drum îmi exersezi discursul.

„O aripă nonprofit, polivalentă și caritabilă a companiei Konstantinou Engineering ar fi o mișcare de PR extraordinară pentru firma tatălui tău. Și, deși eu nu aș figura cu numele în consiliu, aș putea fi omul din culise, care pune în acord cauzele importante cu interesele corporatiste și familiale. De exemplu, știu că tatăl tău colecționează obiecte de artă. Ce-ar fi să finanțeze niște școli de artă în comunitățile defavorizate din Orientul Mijlociu unde are contracte în derulare? Generozitatea corporatistă e un mod de lucru în care am devenit expert și mă pricep să supraveghez administrarea și comunicarea din faza de propunere până la cea de execuție”.

Recunosc, reclama mea e o balmăjeală semi-incoerentă, dar Charlie este doar calea de acces spre tatăl lui; important e să îmbrac destul de frumos ideea încât să pară viabilă. Munca adevărată va veni apoi, în faza de cercetare și prezentare, când în sfârșit voi aranja o întâlnire cu domnul K. sau chiar cu fratele lui Charlie, Stefan. Nu-mi trebuie decât binecuvântarea lui Charlie. De bine, de rău, propunerea asta e tot ce-am putut încropi ca să-mi asigur un post în imperiul Konstantinou – varianta cea mai bună este că reprezintă o contribuție pentru umanitate, cea mai rea, că sunt cea mai mică și mai binevoitoare căpușă de pe corpul gras și hemofilic al unei averi familiale uriașe. Ambele variante arată destul de bine. Măcar le prezint posibilitatea unui post, în loc să mă arunc la picioarele lui Charlie sau să mă reped ca liliacul la portofelul lui.

Când intru în bezna din hangar mă lovește un val de fum toxic. Butanul aprins iese din lămpile de sudură pe care doi tineri goi până în brâu le plimbă ușor de-a lungul carenei unui iaht. Sudează pe vasul de lux renovat o bază pătrată de oțel, ca să-i dea și mai multă rezistență. Mai

departe, niște plăci asemănătoare sunt puse teanc lângă niște cutii cu vopsea și niște scânduri. Uleiul se prelinge pe beton și pe umerii muncitorilor. Ochii și pielea le lucesc de parcă ar fi niște cai uzi în grajd, puternici și sperioși. Bărbatul cu ochelari apare de după iaht cu clipboardul la subraț. Când mă vede, începe să țipe la mine într-o limbă pe care n-o înțeleg. Muncitorii mă fulgeră cu privirea, ținându-și lămpile de sudură departe de ochi.

— Sunt prietenul lui Charlie, spun, ridicând mâinile. Ar trebui să mă văd cu el la prânz. Am venit puțin mai devreme.

— Ian? Ești Ian?

Accentul bărbatului e atât de pronunțat, încât, pentru o clipă, nu-mi recunosc numele. Vine spre mine târșâind picioarele. În amândoi obraji are gropițe adânci. Ridică mâinile, drepte ca niște săbii, să i le strâng.

— Eu sunt Ugur. Lucrez ca manager la Charlie. Are o strânsoare zdravănă și sunt așa de amețit de la fum, încât, atunci când mă dau înapoi să inspir, îl trag și pe el după mine. Charlie îmi vorbește de tine. Da, mă bucur că te cunosc. Te alături la echipă.

Râde și îl imit și eu, ușurat de vestea că sunt invitat să mă alătur la ceva. Îi mulțumesc lui Charlie. Nu a uitat de mine și parcă mâna bărbatului acestuia, care nu e dornic să slăbească strânsoarea, mă salvează de la înec.

— Presupun. Încă nu am pus la punct toate detaliile. Știi...

— Întărim carenele, vezi? Așa adăugăm valoare. Să fie bune de trimis pe mare. Înainte și înapoi.

Ugur ridică degetul arătător și-l leagă între punctele imagine A și B. Charlie trebuie să-i fi spus că nu știu mai nimic despre afacerea cu închirierea de bărci. Mă prefac atent, de parcă lecția lui a fost instructivă. N-am de gând să învăț despre subiectul ăsta.

— Da, foarte frumos. Dar, sincer, ar trebui să vorbesc cu...

— Vechi prieteni. Cei mai buni prieteni. Ugur face cu ochiul. Charlie e prost dispus azi.

Își încercuiește ochii cu un deget să-mi anunțe sursa indispoziției lui Charlie. Probabil că Ugur a scăpat ceva din vedere.

Dintr-odată, răzbat până la noi niște strigăte înăbușite. Ugur îmi dă drumul la mână și ieșim amândoi. Pe țărmul stâncos, Charlie agită un băț și răcnește în direcția mării; indispoziția lui este cât se poate de evidentă. Pata de transpirație de pe spatele tricoului lui are forma unei pisici-de-mare. Întâi pare îmbrăcat doar cu tricoul, deoarece șortul abia se zărește dedesubt.

— Mi-ați încălcat proprietatea! urlă el. Dispari dracu' din zona asta.

Există limite, hotare.

Intrusul nu este marea. Îi descopăr țintele la trei metri de el, un tânăr și o tânără plini de pistrui, cu părul blond-henna, cu blugi scurți sfâșiați. Bărbatul poartă un tricou roșu cu Anti-Betleem, iar tricoul portocaliu al femeii urmărește evoluția unui omuleț de la o primată gheboasă la un conțopist ghebos. Mă tem că se apropie sfârșitul tricourilor cu mesaje ironice; lăsăm foarte puțin material pentru viitorii creatori de modă. Cei doi și-au făcut cruci și coliere din margarete cu fire împletite de iarbă, iar acum se holbează la Charlie cu o fascinație narcotizată.

— Credeam că toate plajele de aici sunt publice, spune femeia. Are un accent dulceag din New Jersey. Așa ni s-a zis.

— Asta nu e plajă, strigă Charlie. E un port și e privat. E o afacere. Înțelegeți?

Lovește cu bățul în pământ, cum făcea Duck ieri înainte să plecăm cu barca.

— Facem un grătar, intervine Anti-Betleem.

Barba lui blondă, stufoasă este aproape verde în lumina dimineții și are un inel de aur în nas. Pavilioanele urechilor i se cască asemenea unor guri de canal în lipsa dopurilor purtate la petrecerile rave.

— În tabăra noastră, continuă el. Vic ar vrea să te invite. Toată lumea e bine-venită.

Deși are un accent scandinav, pare să fi îmbrățișat concepția americană că, dacă inviți vecinii, elimini ostilitatea. Diferențele se pot tranșa la o masă caldă. Și de acolo, religia s-ar putea găsi nu foarte departe, în blândețea valurilor. Nu pot să-l condamn că încearcă.

Charlie ridică fața spre cer, de parcă ar căuta tăria necesară la Dumnezeu în care nu crede. Se lovește teatral pe frunte.

— Lui Charlie nu-i plac hipioții, șoptește Ugur cu un zâmbet amuzat. Și are dreptate. Intră în hangar, fură provizii. Săptămâna trecută a găsit unul dormind într-o barcă.

— Fă pași înapoi în tabăra ta, îi ordonă Charlie. Și spune-i lui Vic să-și mâne turma în altă parte, că i-o mănâncă lupii. În caz că nu e clar, e o amenințare. Dacă mai călcați pe aici, nu vă promit că plecați întregi.

Bărbatul se întoarce, dar femeia este mai încăpățânată – fie mai drogată, fie mai puțin drogată decât prietenul ei. Înaintează și înclină capul. Fondul de ten alb îi acoperă alunițele și coșurile de pe falcă, dând părții de jos a feței o patină cețoasă, lunară. Niște salamandre portocalii tatuată i se cațără pe glezne.

— Tu ești Charlie, nu? întrebă ea. Charles Konstantinou?

— Nu e treaba ta cine sunt eu! se bâlbâie Charlie. Plecați. Vă dau zece

secunde, altfel jur...

Îi alungă agitând din mână. Cei doi se dau înapoi peste pietre; observă că au părul strălucitor, ca bețele de chibrit aprinse în soare. Charlie se răsuțește, surprins să ne vadă pe mine și pe Ugur privindu-l. Dă din cap, afișează un zâmbet sincer și se lasă jos scurt ca să ia o pungă goală de chipsuri prinsă între ierburi. Dar acum înțeleg gestul lui Ugur de mai devreme. O vânătaie movulie ca o semilună i se desenează sub ochiul drept. Încerc să deduc cine l-o fi lovit în ultimele douăsprezece ore: maghiarul beat din piață, încruntatul de Rasym, vreun misionar creștin drogat? Zâmbetul lui nu îmbunează vânătaia.

— Prind tupeu, așa că a trebuit să-i sperii, îi spune Charlie lui Ugur în timp ce vine spre noi mototolind punga de plastic. Bănuiesc că v-ați cunoscut.

— Ah, acum suntem prieteni, spune Ugur, dar se dă înapoi, de parcă ar vrea să se delimiteze de mine. Îți trebuie ceva?

Charlie nu răspunde. Mă ia de braț și mă duce spre rulotă. Ugur se topește în întunericul din hangar.

— Cum ai dormit?

Își afundă mâna în buzunar și scoate un breloc să descuie ușa cu geam a biroului.

— Bine. Am avut câteva vise urâte.

— Spune-i lui Sonny. Face colecție. Probabil că e la ghicitoarea din Chora în momentul de față. Presupun că li s-au terminat liniile din palmele lui Sonny, pe care le studiau pe trei sute de euro ora. Nu-ți dai seama ce urâte sunt mâinile cuiva decât atunci când fiecare cută este interpretată drept semnul unui viitor fericit.

— Sonny are ghicitoare?

— Mda, oftează el. O ghicitoare, o maseuză, un instructor de Pilates, o bioenergeticiană care-i îngrijește și tenul. Sprijin o întreagă industrie familială de șarlatani. Mă tot aștept să găsesc în baie un omuleț care-i supraveghează defecarea ca s-o cunoască mai bine.

Ieri păreau atât de îndrăgostiți. Mă întreb dacă relația lor trece în fiecare zi de la o extremă la alta sau dacă se oprește la sănătosul plictis.

— Ghicitoarea ei ți-a ars un pumn? îl întreb.

Charlie își atinge vânătaia.

— Ah. Nu. Asta s-a întâmplat azi-noapte. Doi turiști s-au luat la bătaie și fața mea le-a stat în drum. Nu e chiar așa grav cum pare.

Nu-l cred. Eu n-am mai întâlnit ochi pocniți din greșeală. Dar nu vreau să-l supăr pe Charlie.

Deschide ușa și mă poștește cu o fluturare de mână. Biroul mic,

dreptunghiular, are o masă de plastic care se întinde de-a lungul ferestrelor acoperite cu granule de nisip. Pe masă sunt împrăștiate hărți și hârtii, un telefon și o stație radio cât un cuptor cu microunde, cu trei walkie-talkie prinse cu arici de bază. În colț e un monitor de computer pe care strălucește conturul Mării Egee. Pe el sunt răspândite unsprezece puncte pulsatile; unul probabil indică iahtul care tocmai a pornit în larg. Charlie aruncă punga de chipsuri pe birou, apoi crapă puțin fereastra și se uită afară să se asigure că hipioții au părăsit perimetrul. Se ghemuiește ca un soldat care scrutează împrejurimile din tranșee.

— Poate ar trebui să suni la poliție dacă îți dau bătăi de cap intrușii, îi sugerez.

— La poliție? Charlie lovește cu palma în hârtiile de pe birou. Polițiștii din Patmos nu sunt buni de nimic. E vechiul sistem grecesc: trei directori la un muncitor; și sunt învățați că cea mai bună cale să rezolvi un conflict e să sleiești victima cu întrebări. „Și ziceți că un om a intrat pe proprietatea dumneavoastră, o ființă umană, dacă am înțeles bine, s-a deplasat omenește, pe un tip de teren care e diferit de un alt teren, teren care vă aparține, și spuneți că nu vreți așa ceva? Da, asta chiar e o problemă. Foarte supărător. Da, da, și mai spuneți-ne o dată, care era problema?” Charlie pufnește și clatină din cap. Dragii de ei! De fapt, în ultimă instanță, e mai simplu să-ți vezi de afaceri așa, pentru că fac tot ce pot să te lase în pace. Dar jur, Ian, nu lăsa pe nimeni să-ți fure portofelul. Mai repede o găsesc pe maică-ta în India decât hoțul.

— Deci n-au făcut mare lucru când a explodat bomba?

Charlie se răsuțește și, într-o milisecundă, zâmbetul lui trage obloanele, plantele și semnul cu „bun venit” dispar înăuntru, grilajul coboară peste ferestrele luminate. Gura cu colțurile căzute merge mai bine cu vânătaia de la ochi. Poate ar fi fost mai bine să aleg o altă zi în care să discut despre viitorul meu. Dar nu mai pot să aștept. Nu m-am oprit la un restaurant în timp ce treceam cu motocicleta prin Skala, de teamă să nu cheltuiesc în plus pe micul dejun. Când îi vedeam pe toți turiștii ăia excitați, hămesiți, cuibăriți în jurul meselor, postând fotografii cu ei, aveam sentimentul că urmăresc înregistrarea unei camere de securitate dintr-o dimineață liniștită cu câteva secunde înainte să lovească o catastrofă.

— Nu, îmi răspunde Charlie. N-au făcut mare lucru. Știi, n-au murit doar turiști. Au murit și proprietarul tavernei și fiul lui. Localnicii au început să arunce cu mărunt în polițiști, pentru că nu făceau decât să alerge de colo colo și să zbiere.

— Azi erau flori proaspete în fața tavernei. Am bănuț că nu erau acolo

pentru turiști.

– Probabil că nu. Nu irosești flori cu străinii al căror unic scop e să se întoarcă cu spatele la insulă ca să se uite la mare. Într-o zi e sânge, a doua, flori și apoi iar pavaj. Așa merge treaba. Ridică din umeri și arată scaunul așezat de partea cealaltă a tablei de șah, sub o fotografie mare înrămată cu barca lui, *Domitian*. Vizitele succesive ale soarelui prin fereastră au îmbătrânit-o, dându-i un aer nostalgic. Nu mai trage de timp, mă ceartă el. Joci cu negrele.

– Nu știu dacă am chef să joc. Nu putem să discutăm ideea pe care am avut-o eu? E important, e...

– Haide, mă întrerupe plesnindu-mă pe umăr. Îmi dau seama că vrea să ancorăm în ape mai liniștite și rolul meu ca musafir este să-l ajut în aceasta misiune. Putem să vorbim în timp ce jucăm, adaugă el. Întotdeauna gândesc mai bine când joc șah. Îmi imaginez că n-ai devenit mai bun.

Șahul a fost dintotdeauna sportul preferat al lui Charlie. În meciurile noastre maraton, eu câștigam numai de câteva ori. Întotdeauna am bănuț că Charlie mă lăsa să câștig, pentru că înțelegea nevoia de a mai pierde din când în când ca să-și păstreze competitorul la masa de joc. La „Distrușătorii” eu eram în avantaj, mai bun când eram încolțit decât era vreodată Charlie, care credea orbește că vor apărea ca prin farmec căi de scăpare. La orice alt joc, Charlie mă spulbera. Iar șahul era în mod indiscutabil domeniul lui. Ocolesc masa și mă așez pe scaunul metalic, lângă stația radio. Charlie se așază vizavi de mine, își ia tura albă de pe tablă și o leagănă între degete. Piesele sunt sculptate în lemn.

– Mai ai nevoie de un avans? întrebă. Chiar și în partidele cu jucătorii din Central Park, Charlie renunța deseori la o tură ca să le ofere un meci mai echilibrat.

– Ar fi bine, spun cu un zâmbet superior.

Sacrificiul ăsta îmi dă la fel de multă încredere în meci ca în prietenia noastră: n-am pierdut-o. Și bătaia pe care o să mi-o tragă o să-i dea încredere în sine: nu m-am schimbat deloc. Cel mai adesea, partea mea de tablă se aseamănă cu o curte feudală care încearcă să-și detroneze propriul rege și, în disperare de cauză, să treacă la democrație. Charlie pune tura într-o parte pe tablă, castelul înfrânt, și se lansează cu calul. Fac și eu aceeași mișcare.

– Cum merge cu Louise? mă întrebă. Promite?

Pionii avansează.

– Cum ar trebui să meargă cu o persoană pe care n-am mai văzut-o de ani de zile?

Charlie râde, mâna îi flutură pe deasupra pieselor, de parcă mutările mele sunt doar niște opriri obligatorii pentru refacerea forțelor.

– Pari candidatul ideal pentru forțele polițienești din Patmos. „Bun, deci spui că ființa aceasta umană este una față de care am sentimente și...”

– Ți-am spus, n-am venit la plajă. Nici după dragoste. Am probleme mai mari. Charlie, e de rău.

Vreau să stabilesc contactul vizual ca să-mi accentuez mesajul, dar am intrat în ritmul familiar al jocului și sunt ca un alergător care încearcă să țină pasul. El profită de o greșală de-a mea și-mi capturează o piesă.

În ultimele câteva zile am tot încercat să par calm, cum ți se spune să te porți normal când îți intră un animal feroce în tabără. Dacă o iei la fugă urlând, nu faci decât să devii victima lui. Trebuie să pari mai mare decât el, să nu arăți niciun pic de teamă și să te ții pe poziție. Dar acum, singur cu Charlie, simt că mai am atât de puțin până să urlu, încât abia dacă pot să stau așezat. Mă prind cu mâinile de masă, tactică pe care el o observă. Strânge din buze.

– Pricep, e de rău. Ai fost dezmoștenit. Ești falit. Se oprește să se concentreze pe fața mea. Spune, ce ai în minte?

Simt că discursul meu decurge bine, lubrifiat să ia avânt profesional, până când ajung la cuvântul „fabulos”. „O mișcare de PR fabuloasă”. Fabulos. *Fabula*. Fabulă. Cuvântul este ca o dolină, introdus în dicționarul limbii engleze doar ca să-și înghită utilizatorul sub greutatea propriei splendori. Nu sunt toate interviurile pentru un loc de muncă niște fabulații desperate? „Ai nevoie de mine, am niște abilități aparte, pot să-ți fac munți din mușuroaie de cârțiță și apoi din nou mușuroaie de cârțiță în schimbul unui onorariu, Konstantinou Engineering poate să devină întruchiparea respectabilității sub supravegherea mea permanentă”. Continui și mai zăpăcit, pentru că regina lui Charlie înfulecă la cai; o notă defensivă își face loc în vocea mea, de parcă Charlie m-ar acuza că sunt incapabil să organizez un departament caritabil în compania tatălui lui. În parte, furia mea vine din faptul că mă obligă să fiu atent la un nenorocit de joc, în timp ce eu îl implor să-mi salveze viața.

– E important, ar putea avea un impact fantastic asupra afacerii tatălui tău, dacă te gândești, și în ultimii ani m-am concentrat pe aspectul altruismului corporatist. „O minciună mică și fabuloasă”, îmi spun înainte de a preciza: Vorbesc de un format multiplu.

Oare am folosit deja cuvântul „coordonare”? Îl mai folosesc o dată.

Charlie mă lasă să termin. Nu se uită la regele meu, în schimb creează o breșă deloc necesară în batalionul lui de pioni. Nu-i pot interpreta

mutarea decât ca pe un gest caritabil.

– Ești prietenul meu, Ian, cel mai vechi prieten al meu. Informația îmi dă speranță, dar tonul lui sincer îmi taie speranța cu markerul negru. Își freacă mâna de masă, pielea de pe degete i se cojește de la expunerea la soare și tutun. Așa că trebuie să mă crezi când îți spun că n-o să meargă niciodată.

– De ce?

– Pentru că tata nu e interesat de așa ceva. Nu a fost niciodată. Are deja o echipă de agenți de presă care-l ajută să se ferească de radar. Dacă deschide câteva școli de artă în Orientul Mijlociu, o să fie mai degrabă o durere de cap și o potențială furtună de rahat politică decât o, o – evită cuvântul ăla urât –, o mișcare de PR inteligentă.

– Nu crezi că el ar trebui să decidă lucrul ăsta? Nu-ți cer decât să mă lași să discut cu el. Dacă e la New York, pot să mă întorc. De asemenea, mă pricep și la Skype.

– Nu se simte bine, spune scrâșnit Charlie. La două săptămâni, se operează la plămâni și la inimă. Sănătatea i se șubrezește, iar doctorii nici măcar nu pot să spună cât mai are. Ar putea fi câteva luni, un an, poate doi. Cine știe?

– Îmi pare rău. Știam că e bolnav, dar habar n-aveam că e atât de rău.

Nu mi-am dat seama câte avem în comun – amândoi am ajuns în zona aceea ciudată, voodoo, a vieții de adult, când părinții se evaporă unul câte unul în spitale, proceduri experimentale și urzeli de familie. Dar Charlie clatină din cap, de parcă ar vrea să se elibereze de compasiune, și a lui, și a mea.

– Ideea e că tata a devenit strâns la pungă, scapă de ce nu e necesar, ca să-i fie mai simplu lui Stefan să preia conducerea când vine momentul. Ian, știu că e important, că asta vrei, dar nu se poate. Nu te supăra pentru că ai inventat un post pe care nu ți-l putem oferi.

– Școala de arte era doar un exemplu. Ar putea fi proiecte mai discrete, mai puțin riscante. Poate în punctul ăsta al vieții lui ar aprecia posibilitatea de a le oferi ceva și celorlalți. Ar putea fi o fundație, ceva pe numele lui.

Mi-e teamă că am exagerat – am încercat să-mi lipesc CV-ul pe umbra lui situație medicală –, dar expresia lui Charlie îmi îngheață scuza pe buze. Fața lui este în același timp crispată și senină, ca o statueta a lui Buda contorsionată dureros și totuși exprimând o liniște necomplicată. Atunci gura i se relaxează și rostește adevărul.

– Ian, îți dai seama că până și tata știe să caute în Google.

Remarca lui mă doare. Mă uit pe fereastră la strălucirea albă,

claustrofobică a luminii pe apă, de parcă acele elemente de bază ar fi fost infectate deja de codul mutant al internetului. Nu m-ar surprinde dacă internetul ar putea fi detectat adânc, în miezul Pământului, cuibărit sub sicrie, capsule ale timpului uitate și deșeuri cu risc biologic. Nu am unde să fug ca să scap de Ian Bledsoe. Un petic de insulă din Egeea nu e destul de departe.

– Sunt doar sincer, spune Charlie cu dinții încleștați. O căutare, iar toată viața ta e la îndemâna oricui. Probabil că alegerea ta drept ambasador al companiei nu e o mișcare de PR fabuloasă.

Charlie se ridică de pe scaun, renunțând la partida pe care e pe cale s-o câștige, se sprijină pe birou și se ciupește de bărbie.

– Nimic din toate astea nu e adevărat, gem. N-am avut de-a face cu niciun complot, în pizda mă-sii, pentru că n-a existat niciun complot. Nu încercam decât să ajut. E o porcărie. Te rog să mă crezi. Îmi reazem coatele pe masă, căci am ajuns la vârsta sau starea de degradare când capul e o prelungire grea, care are mereu nevoie de sprijin. Ajutam, repet deznădăduit. Nimic mai mult.

– Sigur, te cred. Și, sincer, mi se pare o dovadă de curaj. Ai ceva ce puțină lume mai poate pretinde că are. Nu-ți pasă ce cred alții despre tine.

Mă uit la el; inima și pleoapele îmi pulsează aritmie. Charlie a vrut să-mi facă un compliment, dar falsitatea cumplită a acelei afirmații demonstrează doar cât de puțin mă cunoaște. Ne-am schimbat, la fel și modul în care ne percepem reciproc.

– Am fost prost, nu curajos. Și acum vezi de ce sunt terminat. N-o să mă mai angajeze nimeni. M-am gândit că poate m-ar angaja familia ta, pentru că voi măcar mai țineți minte cine sunt. Doamne, faci o greșală și ești condamnat la o viață de șomaj și scuze. Presupun că aș putea încerca în China. La ei Google încă este interzis, nu? Glumesc doar pe jumătate. Dictatura represivă ar putea fi singurul tărâm al libertății pentru mine. Dacă aș putea să fug, să trec peste, dar nu pot! Nu mă lasă nimeni! Măcar de-ar arunca cu pietre în mine, ca pe vremuri, să terminăm odată.

– De vină e felul în care am fost crescuți, îmi răspunde Charlie. Vrea probabil să spună că am fost prea răsfățați ca să suportăm bine loviturile, dar nu e așa. Nimănui nu-i e milă de bogați, adaugă el. Nu te-ai născut în categoria de impozitare care trebuie dacă te aștepți măcar la un strop. Erai prea mic atunci când ai cunoscut culoarele secrete ale vilor scumpe. Lacrimile milionarilor nu cântăresc prea mult.

– Nu vreau milă, șoptesc, deși îmi dau seama că doar la asta mai pot spera.

Charlie lasă capul într-o parte și mă studiază cu un interes științific.

– Mereu m-am întreat de ce erai așa pornit pe cruciada asta umanitară încă din facultate. Toată munca aia de voluntariat, distribuirea de sandvișuri și strângerea de bani pentru diverse cauze nobile. Nu mă surprinde reacția lui: întotdeauna fapta bună trebuie justificată, gestul generos e cel care atrage suspiciune, niciodată cele rele, egoiste. Dar acum cred că știi motivul, continuă el. Te simți vinovat pentru viața ușoară pe care ai dus-o, de parcă ar fi vina ta. Ei bine, nu ești singurul care încearcă să se târască din umbră. De-aia mi-am deschis afacerea asta cu bărci. Simțeam nevoia să fac ceva singur, ceva care nu venea datorită familiei, ceva... – caută cuvântul de-a lungul crăpăturilor din podea – nebântuit, înțelegi ce vreau să spun?

– N-ar fi trebuit să accept postul la Kitterin. N-ar fi trebuit să mă duc în Panama.

Charlie dă din cap, de parcă am fi rezolvat problema, deși eu încă stau în fața unei table de șah, amenințat de un șah-mat care nu mai vine. Razele soarelui cad pe punga mototolită de chipsuri de pe birou, o scânteiere densă, metalică, lumina neîndurătoare din ora de vârf a altcuiva, și mă gândesc la toate slujbele care au făcut ca această pungă de cincizeci de grame de chipsuri să ajungă printre ierburile de pe o plajă grecească: deceniile de planificare atentă, de testare a pieței, de concepere de strategii în consiliu, stabilirea procesului tehnologic și a designului ambalajului, negocierile cu angrosiștii și furnizorii regionali, expedierea, stocarea și publicitatea care justifică miracolul existenței strălucitoare a acestei pungi și distorsionează mii de ore din viața oamenilor. Mi-am învățat lecția din Panama: o viziune asupra lumii, fără bătaia de cap a muncii pe care o presupune, este cel mai amăgitor lux cu putință. Câtă muncă pune planeta în mișcare și totuși eu abia găsesc puterea să-mi ridic capul din mâini.

– Ai dreptate, îi spun. Am avut o viață prea ușoară. Și partea tristă e că ar fi trebuit să-mi văd de ea în continuare.

Charlie se uită abătut pe fereastră, unde panglica mării este pătată ici-colo de bărcile de agrement. Îmi aduc aminte de adolescența noastră, când stăteam pe bărcile din Central Park, iar bărcuțele miniaturale pluteau pe apa neagră ca smoala a iazului și copiii stăteau ca niște santinele fără astâmpăr pe margine. Bărcile sunt mai mari acum și Charlie e la manete, dar, pentru prima oară, în dimineața asta am sentimentul că am găsit crângul liniștit al vechii noastre prietenii, doi copii puțin schilodiți stând alături în orfelinatul degradat al unor familii cu alte preocupări. Eram micii campionii ai evadării.

– Mai ai nevoie de un omuleț care să-i verifice intestinele lui Sonny dimineața? îl întreb, gândindu-mă că nu trebuie să fii bun cu vechii prieteni, ci doar destul de bun. Îți par disperat? Ei bine, chiar sunt.

– Am o idee, spune Charlie ușor. Dacă vrei să te gândești și la altceva în afară de filantropie. De-aia te-am invitat aici. Zâmbetul îi reapare și încrucișează brațele pe piept. Mă gândeam să muncești pentru mine, să fii adjunctul meu. Salariul e decent. Și așa n-ar mai trebui să te întorci acasă.

– Charlie!

Îi scot numele pe gură cu un derapaj de aer și salivă, vrând să concentrez toate motivele pentru care n-ar fi un aranjament realizabil. Dar nu-mi vine în minte decât lipsa mea de experiență. Asta nu m-a împiedicat să-i propun școli de arte în Orientul Mijlociu.

– Nu mă pricep la iahturi, îi spun în cele din urmă. La șase metri de țarm dacă aș fi, n-aș ști să manevrez un iaht înapoi. Îți mulțumesc, serios...

– Poți să înveți. Și nu-ți propun să devii căpitan. Mă gândeam mai degrabă la sprijin și dezvoltare. Ah, și să te ocupi de birou. Ia câteva hârtii de pe masă și, lăsând gravitația să le readucă la starea normală de dezordine, îmi explică: Dacă te descurci cu dependenții de cocaină, te descurci cu orice, chiar și cu turiștii care se așteaptă ca Folegandros să aibă dotările de cinci stele de la Cap D'Antibes. Probabil că profitul e asemănător.

– Dar ai deja oameni. Pe Ugur.

Charlie râde.

– Ugur e creierul la repararea bărcilor și sunt norocos că am pus mâna pe el. Dar ai auzit cum vorbește engleza. Nu, Ugur nu are ce-i trebuie pentru managementul superior.

– Și Rasym? El navighează, nu?

Nu știu de ce încerc să-l conving pe Charlie să renunțe la propunere. Poate, pur și simplu, vreau să știu în fața cui mă bag la rând.

Charlie dă din cap și bagă mâna sub birou să ia o sacoșă de pânză.

– Da, Rasym se pricepe la navigație, fără îndoială. E prima lună august pe care o petrece în Patmos de când am deschis firma și spera să lucreze cu mine. Nu face mare lucru, în afară de treburi pentru unchiul meu din Nicosia. Dar nu vreau să implic familia în afacere. Rasym a fost pe-aici acum o oră. I-am spus că-ți dau ție postul.

– Nu mă miră că n-a părut prea încântat când am trecut pe lângă el pe șosea.

– Se descurcă el. Nu-i simpatizează imediat pe cei pe care nu-i

cunoaște. E din cauză că e cipriot turc. Invadatorii nu-i prea au la inimă pe alți invadatori.

Sprijin. Dezvoltare. Știu în linii mari că firma lui Charlie trimite turiști bogați în largul Mării Egee cu bărci renovate. Îmi vin în minte Atena, Patmos, Turcia, alte câteva insule grecești precum Folegandros. Eu vorbesc doar engleza, nu și limbile localnicilor, esențiale pentru trasul sforilor.

— Ești amabil, Charlie, dar...

— Dar ce? Se uită la mine de parcă mi-ar fi pus un cec în palmă și eu i-am dat drumul pe jos. Am nevoie de tine, se văicărește el. Știi de ce? Pentru că în tine pot să am încredere. Asta pentru mine înseamnă mai mult decât orice experiență într-ale navigației sau cinci ani de contabilitate. Am mai avut angajați, oameni în care am presupus că pot să am încredere, dar m-au furat. Mi-au luat din seif. Dă din cap spre fotografia cu *Domitian* de deasupra capului meu. E aproape imposibil să găsești pe cineva în care să poți avea încredere. Iar între noi există deja încredere. Suntem ca frații, nu? Mai mult decât frați. Noi nu ne batem pe moștenire de parcă fiecare fărămă ar fi o bucățică din inima tatălui nostru.

Charlie caută punguța cu tutun și foițele pentru rulat țigări în sacoșa de pânză și începe să-și ruleze o țigară din alea subțiri. Îmi iau regina și o strâng tare în mână. Partida s-a încheiat, dar, asemenea lui Charlie, simt nevoia să țin ceva între degete.

— Uite, Ian, vor fi multe de învățat și nu totul e frumos. Orare, coordonate, rezervarea debarcaderului, chiar mită. Străvechea regulă a bacșișului. În partea asta a lumii trebuie să ungi câteva persoane ca să-ți meargă afacerea. Așa stau lucrurile. Și, deși vreau să fie firma mea, a trebuit s-o numesc Konstantinou Charters, pentru că numele familiei valorează ceva aici. Bunicul și tata au navigat pe Egeea toată viața. Localnicii apreciază lucrul ăsta. Fiecare barcă are un K roșu pe proră, un semn al siguranței și familiarității.

— Siguranță. Familiaritate, repet, amintindu-mi de momentul când Charlie îmi spusese că familia lui construisese autostrăzile din Orientul Mijlociu. Și intimidare, completez.

Zâmbește larg în timp ce caută o brichetă în sacoșa de pânză.

— Sigur. Apele mării sunt încă un fel de Vest Sălbatic care se izbește de granițele păzite cu strictețe. E bine să ai în spate amenințarea unui mic mușchi financiar. Postul nu presupune salvarea copiilor săraci, Ian. Nu-ți pot oferi asta. Dar îți pot oferi un loc în ce am eu.

Konstantinou Charters. Uneori mă gândesc că organizația nonprofit

din Bronx „Noi, nevoiașii” m-a angajat datorită numelui meu de familie. Erau dispuși să-mi ierte infamia când au aflat că tata era în conducerea executivă a unui conglomerat internațional. Când mi-era greu să strâng donații, colegii mă întrebau de ce nu-i ceream tatei să înființeze un program. „Am văzut-o pe mama ta vitregă în fotografiile de la galele alea elegante; de ce nu-i spui ei să se implice?” Poate m-au concediat imediat ce au înțeles că nu se alegeau decât cu cel mai puțin puternic și cel mai neatrăgător Bledsoe ca membru al echipei lor. *Bântuit*. Țsta e cel mai potrivit nume de familie, iar sfinții sunt singurii care scapă de povara asta. De acum înainte aș putea fi doar Ian, din două silabe, trei litere, o insulă suficient de mare cât să-ți instalezi cortul.

– Să nu te aștepți la o afacere curată ca lacrima, îmi spune Charlie fără ocolișuri. E brutală, urâtă, uneori necinstită și mă epuizează, pentru că aici e Lume Veche. Nu e idealismul ăla al tău, da?

– Idealismul nu m-a dus prea departe.

Zâmbește.

– Fii sincer. N-o să mori dacă ești mai puțin idealist? La gestul meu de negare, Charlie continuă: Și, cine știe, vii cu mine în Cipru la încheierea sezonului și poate vorbim și despre școli de arte. O să te bucuri când o să afli că există sărăcie peste tot. Din trei în trei metri pe planeta asta, cineva stă cu mâna întinsă.

Charlie își mută piciorul pe birou, încă mai scormonind după brichetă în sacoșă. Un testicul îi iese prin deschizătura șortului, un ou mov-prună învelit într-un stufăriș asudat de păr. Pare capul vulnerabil al unui nou-născut. În copilărie l-am văzut pe Charlie gol în medie de două ori pe săptămână, în vestiar, după ora de sport. Dar, dintr-un motiv necunoscut, nu-mi pot lua ochii de la oul lunguieț care trage cu ochiul din materialul galben. Îmi transmite intimitate, ca atunci când intri în casa unui necunoscut. Mă forțez să mă uit din nou la fața lui Charlie, dar fulgerătoarea imagine a nudității mă face să-l iubesc mai mult; pare abordabil acum, banii, frumusețea și autoritatea lui de a-mi oferi un loc de muncă sunt aduse cu picioarele pe pământ, strâmb, cu pubisul la vedere.

Enervat de misiunea de găsimă a brichetei, Charlie răstoarnă tot conținutul sacoșei de pânză pe birou. Din ea cad o agendă, trei pixuri, cheia de la mașină și un cercel turcoaz țipător ca un ciocan venețian de bătut la ușă. Mormăie când ia cercelul și-l strânge în mână.

– Sonny! Nu s-a potolit.

– Sunt sigur că încearcă doar să fie nostimă. Nu vă merge bine?

Deschide un sertar, de unde scoate o cutie de chibrituri. Trece un băț pe suprafața de frecare și-și aprinde țigara.

— Ba da, s-ar zice, îmi răspunde în timp ce suflă. Fumul îmbâcsește aerul închis din birou ca atunci când lovești doi bureți de șters tabla. Ne-am certat toată dimineața.

Acum mă întreb dacă nu cumva Sonny i-a învinețit ochiul. Se poate ca certurile lor să fi atins un nivel de teatralitate în care violența fizică pare singura cale de a depăși eforturile anterioare.

— Sonny vrea s-o luăm pe Duck cu noi la Nicosia în noiembrie, adaugă el peste câteva clipe. O lună nu mai e de ajuns. Spune că e pregătită să redevină mamă cu normă întreagă.

— Nu pari să te descurci prea rău cu Duck.

Charlie își îndepărtează puțin țigara de gură și-mi aruncă o privire ucigașă. Niște stele rătăcite ar face implozie în câmpul gravitațional al ochilor lui. Dar percep și singurătate în ochii aceia, de parcă cea mai valoroasă realizare din CV-ul meu ar putea fi aceea de „prieten”.

— Duck e extraordinară. Dar nu sunt pregătit să fiu tată. Și întâmplarea face ca Duck să aibă deja un tată la Los Angeles. Sonny e de părere că aș putea să pun avocații pe el, să mai scot niște bani, să-i iau un profesor particular, un cal, o copie miniaturală a fermei din Topanga, ca să nu-i fie dor de casă. Scutură din cap și prinde închizătoarea cercelului de cămașă. Îi stă ridicol deasupra inimii, ca o medalie de război contrafăcută. Nu știu. Uneori mă întreb dacă n-ar trebui să luăm o pauză. Îi dai cuiva cheile de la casă și carnetul tău de cecuri devine un bun comun, ca dulăpiorul de medicamente. Ți-am spus, la fiecare trei metri e o mână întinsă.

Zâmbesc îngreșat, conștient că m-aș putea număra și eu printre lipitori. Dar Charlie nu pare să mă vadă în felul ăsta. Se uită tandru la mine de deasupra gurii mânjite de fum, crispate într-o încleștare strâmbă. Ai un avantaj când cunoști pe cineva de mic, amintirea copilului de zece ani nu se șterge niciodată cu adevărat.

— Poate că în noiembrie ne întoarcem în Cipru doar noi doi. Dacă accepți slujba. Accepți? Privirea lui se transformă din gaură neagră în zi însorită. Mă gândeam că o să zici „da” imediat. Haide, vrei să te implor? Lasă-mă să te ajut, ai împărțit destul sandvișuri. Ce-ar fi ca măcar o dată să accepți și tu unul? Știu că ți-e foame. Ia sandvișul, Ian.

N-am de ales. Și nu sunt sigur că măcar vreau să am de ales.

— Sigur că-l iau. Când încep?

Sare de la birou; fumul i se învoburează dintre degete, iar zâmbetul lui e un steag care flutură în alizeele calde.

— Tocmai ai început, exclamă, întinzându-și brațele. Vino încoace. Noi nu dăm mâna.

Scaunul meu se izbește de perete și dărâm piesele de pe tabla de șah când ocolesc masa să-l îmbrățișez. Încă are pielea de pe ceafă fierbinte de la căldura zilei și aproape îmi vine să cred că eram predestinați să ne îmbrățișăm într-o rulotă de metal pe partea cealaltă a lumii. Simt tensiunea lacrimilor gata să izbucnească ca pe un strănut.

– Mersi, șoptesc.

– Nu-mi mulțumi. N-o să fie simplu. Dar o să fie afacerea noastră.

Charlie se lasă iar pe birou, iar în rulotă dă buzna un moment de liniște. Strivește țigara într-o scrumieră.

– Spune-mi pașii. Turiștii sună să rezerve o barcă pentru o săptămână și unul din căpitanii tăi îi duce să vadă insulele?

Râde slab.

– Cam așa ceva. Doar că puțin mai complicat. O să intrăm și în subiectul ăsta. Din plin. Dar am o întâlnire în cinci minute, așa că va trebui să mai așteptăm. Ce-ar fi să te duci la cabană să-ți desfaci bagajele? Presupun că încă ai hainele în valiză.

– Nu știam cât o să stau.

– Păi, de acum cabana e casa ta. Folosește dulapurile. Am plătit mai mult ca să folosească cedru. Trecem totul în revistă când mă întorc peste câteva zile.

Mă uit uimit la el.

– Unde te duci?

Charlie oftează și se întinde după săculețul cu tutun, dar se abține să mai adauge încă o za la lanțul năravului.

– Vreau să-ți cer o favoare personală și-ți promit că de acum înainte restul o să fie cinstit.

– Ce e?

Charlie își lasă capul într-o parte.

– Am o treabă în Turcia. Trebuie să mă întâlnesc cu niște oameni în portul Bodrum. E urgent, e o problemă cu înregistrarea unor bărci. E o chichiță cu complezența, nimic îngrijorător, dar le provoacă probleme clienților noștri.

– Cu complezența?

Charlie confirmă din cap.

– Da, motivul pentru care bărcile au pavilion cipriot pe etravă. O să înveți. Te învăț eu. Dar trebuie să dispar câteva zile – două, trei, maximum. Problema e că nu vreau să știe Sonny că am plecat.

– Sigur înțelege că trebuie să te ocupi de firmă.

– Oare? După mintea lui Sonny, ea e slujba mea cu normă întreagă. Se șterge pe frunte, iar sudoarea îi îndreaptă cărlionții. Sonny înnebunește

dacă o las singură câteva zile. E paranoică. O să devină un război în toată regula și nu fac față la așa ceva. Prin urmare, vreau să creadă că încă sunt pe insulă, doar că, pentru scurt timp, nu trec pe acasă.

— De ce e Sonny paranoică?

Cu o smucitură bruscă, părul îi redevine ondulat și ochii, ca niște despicături, de parcă simpla menționare a unei boli ar face-o să se răspândească. Sau poate e iritarea celui neobișnuit să dea explicații.

— Are legătură cu bomba care a explodat luna trecută în Skala, bine? A speriat-o într-atât, încât nu mă scapă din ochi mai mult de o după-amiază. Dacă trec două zile, sunt toate șansele să sune la poliție sau să-mi ia personal urma în Bodrum. Charlie întinde gâtul și răsucesce capul de parcă ar urmări limbile unui ceas dat pe repede înainte. Din cauza locului în care a explodat bomba.

— Pe insula asta.

— La taverna aia, la taverna aia anume. Mă duceam acolo în fiecare dimineață la unsprezece fix. Era ritualul meu de ani de zile. Atunci însă m-a ținut pe loc telefonul lui taică-meu. Nu mă sună niciodată, dar m-a sunat în dimineața aia, pentru că tocmai primise vești proaste de la doctor, așa că n-am ajuns la cafenea. Bomba a explodat la unsprezece și câteva minute, chiar la mesele unde stăteam eu de fiecare dată. Am avut noroc, lan, mare noroc, pentru că ar fi trebuit să fiu acolo. În oricare altă zi aș fi fost acolo.

Îmi imaginez bubuitul bombei din trecutul nostru, o rană devoratoare de oameni care se căsca în lume doar cu o lună în urmă, și micul miracol al prezenței lui aici, când se abține să-și mai aprindă o țigară, îmbrăcat cu un șort galben prea strâmt.

— Slavă Domnului că există tatăl tău. Doamne, Charlie!

— Mda. Gâfâie. Veștile lui proaste mi-au salvat viața. Dar lui Sonny, care în ziua cu pricina era la Paris, i-a intrat în cap că bomba îmi era destinată mie. Nu vrea să asculte. E convinsă de lucrul ăsta și a trebuit să fac pe dracu-n patru s-o împiedic să ne facă bagajele și să ne baricadeze în spatele porților casei din Nicosia. Sau și mai rău, din New York. I-am promis că, dacă rămâne, rămân și eu, așa că înțelegeți, dacă plec, îi revin toate fricile.

Mi-o imaginez pe Sonny la ghicitoare, o grecoaică bătrână care-și trece unghia cancerigenă prin palma lui Sonny, prevestindu-i explozii și carnagiu. „Bombă? Vezi o bombă în palma mea? Cum arată? Unde o să explodeze?”

— Stai puțin, îi spun. De ce ar crede Sonny că bomba îți era destinată ție? Charlie, ce se întâmplă?

Pentru o clipă, mă gândesc să bat în retragere și să refuz postul. Biroul metalic, dreptunghiular, cu ușa închisă, îmi dă amenințătorul sentiment al unei capcane.

— N-a avut nicio treabă cu mine! strigă el, iar saliva i se împăienjenește pe dinți. Rostește aceste cuvinte atât de hotărât, încât știu că nopți întregi a cântărit posibilitatea altei concluzii. Nici vorbă să aibă vreo treabă cu mine. De ce ar încerca cineva să mă omoare? Dacă aș concepe vreun motiv, crezi că aș fi prost să mai stau? Doamne, mi-aș dori să fiu atât de important. Nu, este exact ce a spus taximetristul tău, o grupare antiguvernamentală care încearcă să stârnească un pic de panică. Și a mers. În fiecare dimineață Sonny o întreba pe Therese dacă sunt pachete în fața ușii. În cele din urmă a depășit momentul, dar nu vreau s-o ia de la capăt. Grecia e deja agitată ca un montagne russe, cu economia la pământ și luată cu asalt de refugiații care sosesc pe toate insulele. Dacă mă duc în Bodrum pentru trei zile, știu că n-o să mai fie aici când mă întorc.

— Credeam că nu ți-ar prinde rău o pauză.

Charlie își privește mâinile cu bătăături uscate, galbene, înșirate pe fiecare articulație. Sunt mâini de muncitor, cu care te alegi când manipulezi încărcături grele, genul de care Buckland avea drept menire să-și ferească elevii.

— O iubesc, șoptește pe un ton confesiv, jenat. Chiar o iubesc. Nu vreau să mă părăsească.

Ăsta e Charlie cel cinstit. Îmi amintesc piuitul ăsta de balon spart de când eram copii, vocea sfâșiată de o emoție ca un metal ascuțit. Charlie reușea întotdeauna să fie el cel care părăsește. Renunțase la facultate, se despărțise de familie și prieteni, își luase rămas-bun de la New York – întreaga lui biografie se construise pe abilitatea de a fugi primul. Când murea în jocul nostru, „Distrugătorii”, chiar se supăra pe mine – „Serios, încă mai pot să fug, nu e corect, nu e corect, trebuie să mai fie o ultimă cale de scăpare” –, gata să mă ia la pumni din cauza a ceea ce el considera un act de trădare. Sunt oameni care n-au fost niciodată părăsiți și am sentimentul că plecarea lui Sonny l-ar îneca în disperare. Charlie strânge mâna pumn și se uită la mine.

— Da, știu că n-am fost mereu un sfânt în relațiile sentimentale. Și nici n-o să te mint și să-ți spun că mereu i-am fost fidel lui Sonny. Am avut și momente mai proaste. Dar dacă povestea cu bomba a avut și o parte bună, a fost că m-a învățat să n-o mai consider pe Sonny o certitudine. Am terminat cu înșelatul. Definitiv. Noile mele virtuți sunt fidelitatea și plicticoșenia.

– Vax! strig, țuguindu-mi buzele,
Charlie se dă înapoi cu un hohot de râs.

– Jur. Faptul că era să pier în explozia aia m-a trezit. Ai în fața ta un om schimbat.

Îmi vine să-l întreb de ce, dacă a descoperit fidelitatea, nu-i spune lui Sonny unde se duce. Însă îmi aduc iar aminte de bombă și mă prind de coate, de parcă oasele m-ar putea feri de forța unei explozii.

– Fii sincer cu mine. Locul ăsta e sigur? Ar mai putea avea loc și alte explozii? Charlie, de unde știi așa de precis că nu-ți era destinată ție? Nu cred că pot...

– Ian! urlă el. Se mai întâmplă și nenorociri. Nenorociri pe bune, chiar și pe insulele unde lumea vine în vacanță. Se mai întâmplă și lucruri care n-au legătură cu viața noastră. Nu fugi ori de câte ori se aude o sirenă. Nu uita ce s-a întâmplat la New York și toată lumea a rămas, nu? Se referă la o oroare mult mai mare, dar pentru o clipă presupun că se referă la moartea tatei. Îmi spune pe un ton hotărât: Eu n-am stat. Chiar am fugit. Mi-am făcut viața aici, firma, casa. Aici e locul meu. Un grup de smintiți a pus special o bombă la o tavernă mai mică, locală. Cu destule victime cât să atragă atenția lumii cinci minute, dar n-au ales cafenelele aglomerate, pentru că, dacă ucideau douăzeci sau treizeci de turiști, ar fi provocat un incident internațional. Asta a fost, nimic mai mult.

Își duce două degete la gură, dar descoperă că acolo nu e nicio țigară. Parcă și-ar săruta vârfurile degetelor.

– Trebuie să înveți să nu mai iei totul așa personal. Asta e problema lui Sonny. Nu face și tu la fel. Se întinde să mă prindă de antebraț și adaugă: Frica o să te calce în picioare dacă nu ești atent. Mă urmărești, da?

– Da, te urmăresc.

Nu vreau să fiu considerat laș la cinci minute după ce am primit postul. Nu pot să nu mă gândesc că prin tertipul ăsta cu Sonny pe care l-a pus la cale îmi testează loialitatea. Dacă nu pot să-i păcălesc iubita timp de două zile, cum s-ar putea baza pe mine să mă ocup de operațiunile mai complicate?

– Deci vrei să fiu alibiul tău, îi spun în concluzie.

– Alibi, mormăie el. De ce toată lumea din jurul meu e atât de dramatică?

Ocolește masa și scoate rama în care este fotografia bărcii *Domitian*. În spatele ei e un seif de fier cu butonul cifrului proeminent în mijloc. Charlie apasă pe el. Când răsuțește discul la numărul 15, știu imediat restul combinației. E data ultimei lui zi de naștere, invers – 15 – 29 – 6.

Ăsta a fost mereu codul lui de la vestiar de la Buckland. E greu să renunți la parole, la fel ca la obiceiuri. Scoate un teanc mai mic de bancnote acvamarin, închide ușa și se întoarce spre mine.

– N-am nevoie de ajutorul tău dacă o minciunică o să te apese pe conștiință ca un grăsan. M-am gândit doar că puțin sprijin ar liniști-o. Crede-mă, lui Sonny îi place să se simtă liniștită.

Îmi oferă banii și eu îi iau, cinci bancnote de o sută de euro cu un pod de piatră întins pe lungimea fiecărei bancnote cauciucate.

– Ar trebui să-ți ajungă până mă întorc eu.

– Și ce-i spun?

Zgomotul unei mașini se apropie greoi pe drumul neasfaltat. O frână de siguranță este trasă pe partea cealaltă a rulotei.

– O să creadă că stau pe *Domitian*. Barca o să fie ancorată aproape de coastă. Se ocupă Christos. Nu trebuie decât să pretinzi că ne-am văzut de vreo două ori. Să spui că ai trecut pe la mine și încă sunt supărat. O să plec la Bodrum cu una dintre bărcile de închiriat și mă întorc până să-și dea ia seama că am plecat.

Se apleacă și umblă printr-o cutie de carton. Iese din nou la suprafață cu o șapcă bleu. Are imprimată pe calotă timona unei corăbii înclinată sub denumirea „Konstantinou Charters” scrisă cu caractere albastru-închis. Îmi înfinge șapca pe cap, iar banda ei mă apasă pe tâmple.

– Asta e uniforma ta, mă informează. Dacă o pierzi, taxa de înlocuire e cincisprezece euro.

– O să încerc s-o păstrez curată, îi spun în glumă, ceea ce-l face să-mi dea un bobârnac în cozoroc. Și o să-i spun lui Sonny că am venit la tine în vizită, dar cum o s-o convingi să accepte că petreci câteva zile pe iaht?

– Las' pe mine. Ne întâlnim cu toții să bem ceva diseară în Skala. La zece. Adu-o și pe Louise. Trece lin prin fața mea, îmi caută privirea și se uită de la un ochi la altul, de parcă le-ar verifica asemănarea. Mersi că-mi faci favoarea asta. Accepți?

– Da.

Își apropie capul la câțiva centimetri de al meu.

– Nu pot să-ți spun cât de mult înseamnă pentru mine că ești aici. Vorbesc serios, Ian. E de parcă am fi amândoi acasă.

– Sper să nu te dezamăgesc.

– N-ai putea decât dacă ai încerca.

Deschide ușa și mă prinde de umăr în timp ce ieșim în căldura termonucleară. E o zi în care trebuie să eviți strălucirea metalului, iar breakul parcat lângă birou nu se poate spune că are o culoare, ci că e o stea scânteietoare. Dar când preotul cu barba frumos tunsă coboară de

pe scaunul din față, îmi dau seama că e Mercedesul alb care m-a scos de pe șosea.

– Petros, fredonează Charlie întinzându-i mâna.

Preotul se apropie în sutana lui lungă și neagră, ajustată precum juponul unei boeme franțuzoaice. Când îi prinde mâna lui Charlie, observă că la încheietură îi atârnă un Rolex de aur. Zâmbetul i se potrivește cu mașina și, asemenea mașinii, are un element de viteză, masca ce toarce ușor ascunde un motor dat naibii.

– Petros e preotul bisericii Sfânta Sofia din Chora, îmi spune Charlie. Dar se ocupă și de unele aspecte financiare ale mănăstirii. De la el am închiriat debarcaderul. Petros, ți-l prezint pe Ian Bledsoe.

Mâinile preotului se mută de la Charlie și mi se oferă la fel, sub formă de căuș. Trebuie să-mi strecor degetele între palmele lui, fierbinți și moi, și apasă ușor, ca o asistentă pe fruntea unui copil.

– Mă bucur foarte mult să te cunosc, spune în greacă cu o voce de soprană, ca mulineta unei undițe în momentul lansării. Întâi se uită la șapca mea cu Charters și apoi la față. Nu e niciun semn clar că m-ar recunoaște ca fiind motociclistul pe care era să-l omoare ieri cu mașina. Lucrezi aici?

– Da, lucrează, intervine Charlie. Ian tocmai a venit de la New York. E adjunctul meu.

Ce n-aș da ca Charlie să termine cu titlul ăsta. Acum mi-l aduce în memorie pe omulețul din baie specialist în analiza fecalelor.

– Bine ai venit, spune Petros și lasă mâinile să cadă. Nu e simplu să te ocupi de bărci. Partea cu apa și cu transportul este foarte dificilă pentru cei neobișnuiți cu ele. Trebuie să știi fiecare insulă și port.

– Ah, Ian e profesionist, îi replică vesel Charlie. Se pricepe. A lucrat câteva luni la mine în State, e la curent cu latura operațională. Charlie îmi face cu ochiul. Noua noastră afacere e plină de minciunile, mă gândesc. E la curent și foarte de încredere, continuă el. O să se potrivească la fix. Clienții o să-l adore. Vorbește chiar și spaniola.

– La ce-i trebuie? Astăzi toată lumea vorbește engleza dacă își permite să navigheze.

Petros nu pare convins că sunt cel mai potrivit om pentru postul acela. Strivește neliniștit pământul cu pantoful, de parcă i-aș încălca atribuțiile.

– Bun, Ian. Desfă-ți valiza. Charlie se uită la motocicletă mea. Mă bucur că Helios s-a simțit destul de bine azi să pună osul la treabă. Face o șurubelniță cu degetul și-și deșurubează un bolț din tâmplă. Christos o să fie mândru.

Charlie și Petros pornesc spre birou. Eu mă întorc la motocicletă.

Înainte să-mi trec piciorul peste șaua de piele, descopăr că am cinci sute de euro bani gheață într-o mână și în cealaltă, din greșeală, o regină neagră, sculptată manual. E mult mai mult decât aveam acum o oră.

Schimb șapca de lucru cu casca și urc pe motocicletă. Mă simt ușor, sunt un om cu o slujbă, retras în sfârșit din păguboasa afacere a filantropiei – un om care era atât de aproape de blocaj, încât acum aproape că e de nesuportat că zbor de-a lungul șoselei albastru-kerosen și inima îmi bubuie din plin de la emoția zilei. Trec rapid prin praf și soare. Spre noua mea casă de pe insulă. Și spre Louise.

6.

O aștept de partea cealaltă a ușii încuiate. Unele decizii seamănă cu săritul din vârful unei cascade. Nu-i va păsa nimănui dacă nu sari, poți să pleci fără nicio problemă. Cine te-ar putea condamna că nu capitulezi în fața hăului? Dar tu o să știi. Și teamă nu e să descoperi într-o bună zi că lumea nu are nicio semnificație, ci că, de fapt, are. Fiecare decizie a contat. Deși rațiunea îți spunea altceva, toate au contat, pașii și alegerile, pauzele și întârzierile. Asta e adevărata frică: o viață responsabilă.

Sau așa mi se pare mie acum, în timp ce soarele apune. Cocoșii devin agitați și-și revendică pentru ultima oară pământul care se micșorează până la invizibilitate în întuneric. Cerul se învinețește, umbrele trag de pat și scaune. Deși, cât am fost plecat, a venit o menajeră să lustruiască baia, să schimbe cearșafurile și să pună două flori roz de hibiscus pe perne, banii încă sunt ascunși în noptieră.

Faza lungă a motocicletei lui Louise luminează aleea. Urcă treptele și răsuțește de mânerul ușii. Aud pași repezi, o geantă aruncată pe pat și jetul șuietător al robinetului din baie. Lypesc urechea de ușă și-i aud vocea, dar nu deslușesc cuvintele din cauza robinetului pornit. Poate cântă. Aștept până se oprește. Alchimia cerului purpuriu și a adierii răcoroase ce plutește prin ușa deschisă de la terasă, împreună cu noua încredere într-un viitor solid, îmi dau sentimentul că fiecare secundă este semnificativă; entuziasmul năvalnic mă împinge să descui ușa și să mă duc la Louise, singură de partea cealaltă.

Trage apa la toaletă de două ori – ignor detaliul ăsta, romantismul o impune. Pașii ei bubuie pe scândurile podelei și un pârâit neidentificabil ca de cârpă trece prin lemn.

– Trebuie să plec, spune tare.

Nu mai am timp. Apuc de zăvor și trag. Împing și ușa se deschide larg.

Louise țipă de groază, capul i se răsuțește ca girofarul poliției. Ca în visul meu, are costumul de baie în jurul taliei. Își duce vijelios antebrațele să-și acopere pieptul, telefonul îi cade pe podea.

– Doamne, Ian! Ce mama dracului?

Mă fulgeră cu privirea.

– Am, am, am... Nu sunt în stare să rostesc decât: Mi-am desfăcut valiza adineauri.

– Și pentru asta m-ai speriat? Dar un zâmbet îi îmbânzește colțurile

speriate ale gurii. Își ia telefonul și se uită la ecran. Hm, nu s-a spart. Sper că frate-meu a închis înainte să mă audă țipând.

– Scuze. Mă întind după mânerul ușii. Voiam să-ți împărtășesc și ție veștile bune.

– Nu pot să-ți spun cât sunt de încântată că ți-ai golit valiza, râde ea. Și că ți-ai dat seama cum să descui ușa.

– Nu e asta. Râzând și eu, îi dau vestea cea bună: Rămân aici. Charlie mi-a oferit un post în firma lui.

Louise tresare. Sprâncenele, albite de crema de protecție, i se lasă, iar buza de sus i se strâmbă puțin. Probabil își dă seama că reacția ei sugerează pesimism, pentru că imediat își schimbă expresia și ia un aer neutru.

– Serios? Mă mir.

– De ce? Am nevoie de un loc de muncă. De-aia am venit aici.

Aruncă telefonul pe pat.

– Nu, dar... nu știu. Credeam că te interesează o muncă mai plină de substanță, să-i ajuți pe ceilalți. Asta ai spus mereu că vrei, chiar și la școală. Ți se potrivește. Oamenilor le stă bine să aibă visuri. Toți copiii visează să devină astronauți.

– Mă interesa, dar am nevoie de bani. Și poate e momentul să mă maturizez.

– Și crezi că Charlie o să facă din tine un adult?

I se simte dezamăgirea în voce. Uitasem de abilitatea lui Louise de a judeca – sau poate este o demonstrabilă lipsă de abilitate, incapacitatea de a tunde buruienile ca să încurajeze cele mai frumoase flori să crească în locul lor? A strâns buzele într-un punct, chiar deasupra aluniței de pe bărbie. De obicei îi admir răspunsurile spontane – probabil izvorăsc din câmpuri infinite de încredere, un bun ce nu se poate cumpăra cu bani, imun la executarea silită –, dar nu și acum. Îmi vine s-o întreb ce a făcut ea să ajute universul în ultimii opt ani. Îmi vine să-i amintesc că stă gratis în cabana asta datorită generozității lui Charlie.

– Mie mi se pare că tu ești altfel decât el, îmi spune frecând cu degetul de la picior lumina din ce în ce mai slabă de pe podea, de parcă ar încerca să ștergă o pată de vin. Încă poți face atât de multe în loc să răsfeți diverși bogătași și să scoți bani din distracție. Nu cred că ai fi fericit în meseria asta.

– Poate nu știi lucrul ăsta despre mine, dar nu-mi e tocmai simplu să-mi găsesc o slujbă. Sigur că știe. Mobilul ei are conexiune la internet și stă foarte aproape, pe pat. Chiar și Duck mi-ar putea evalua șansele de angajare dacă ai lăsa-o câteva secunde singură cu dispozitivul în cauză:

viața mea a fost cotate pe internet și am primit o stea. Charlie îmi face o favoare că mă ia pe lângă el, îi spun. Sunt norocos. Treaba stă prost de un timp. E momentul să mi se întâmple și lucruri bune.

– Chiar crezi că merge așa? mă întrebă cu asprime. Binele și răul trebuie să fie mereu în echilibru?

– Sunt lefter, izbucnesc. N-am niciun ban. N-are nicio legătură cu ce mi-ar plăcea.

– Și eu sunt lefteră, îmi răspunde, nu cu ciudă, ci de parcă ar fi o observație banală, o realitate pe care o acceptă cu mândrie. Și așa am fost mereu. Poate că sunt doar obișnuită. Într-un fel, e o stare eliberatoare. Uneori cred că numai cerșetorii pot să refuze pomana. Nu-ți consulți întotdeauna oracolul stilului de viață.

– Bine, spun arțăgos.

Dau să închid ușa, dar mă oprește o scânteie din ochii ei.

– Stai. Scuză-mă. Felicitări. Sincer. Ce știi eu? Țin la tine, atâta tot.

Îmi doresc atât de tare să mai am curajul de acum trei minute. Dar e nevoie să-mi adun toată puterea ca să stau pe loc și să nu închid ușa. Nu am nevoie de mai mult curaj, se pare. Louise are rezerve proprii. Ia mâna de pe piept și sânii mici i se leagănă când merge pe lemnul mov. Pielea ei albă lucește de la puțina lumină care a mai rămas din ziua aceea. Când dau drumul mânerului de la ușă mă sărută, împingându-mă înapoi. Sărutându-ne și trăgându-ne de mână, ne împleticim din camera ei într-a mea și cădem pe pat. Ne strângem din toate puterile, de parcă despărțirea de numai o secundă ne-ar putea face să ne răzgândim. Dar nu mai văd dincolo de această dorință. Și ca într-un vis în care te bați cu cel care vrea să-ți nimicească pătura, chiar și un costum de baie pe jumătate coborât se dovedește dificil de scos cu delicatețe.

∴

Partida de sex și-a lăsat amprenta. Sunt obișnuit cu starea asta – pielea mea pe care rămân imprimate orice atingere și orice încleștare. Este blestemul sau binefacerea pielii albe, așa că amprenta gurii lui Louise mi-a rămas încă pe claviculă, genunchii ei osoși îmi sunt imprimați pe coapse și urma palmelor este gravată pe cutia toracică, de parcă aș fi o fereastră pe care a încercat cu disperare s-o deschidă. Foliculul fiecărui păr de pe piept îmi roșește.

– Scuză-mă. Sunt chiar atât de violentă?

Louise și-a înfășurat cearșaful în jurul taliei. La un moment dat, în zvârcoleala noastră, s-a oprit să aprindă veioza – de ce, n-am întrebat. Abajurul cu imprimeu Paisley ne înconjoară trupurile cu o aureolă galben-verzuie. Sânii i se întind și i se strâng cu fiecare răsuflare. Pielea,

smălțuită în copilăria petrecută în soarele cafeniu din Kentucky, nu păstrează nicio urmă a bărbatului care, până acum două minute, era deasupra ei.

– Ești foarte violentă, îi răspund, deși nu e chiar așa.

Mă aplec și o sărut; are buza de sus mai groasă decât cea de jos și suvițe de păr ude lipite de obraji.

Louise Wheeler și cu mine am făcut sex exact de șase ori când am fost împreună în facultate. Oare era la fel de minunat atunci cum a fost adineauri? Îmi amintesc camera din cămin, salteaua de spumă subțire ca o hostie, posterul vechi cu Pink Floyd și cartea poștală drăguță cu James Baldwin prinsă cu pastă albastră pe panoul de lângă patul ei. Dar nu-mi aduc aminte dacă era mulțumitor – poate pentru că la douăzeci de ani simpla vecinătate a unui vagin dornic era o mulțumire profundă în sine. Ne-a fost bine atunci? I-am lăsat vreo amintire durabilă? Pustiu total, istoria personală redusă la statistică – de șase ori! –, fără să fi păstrat în memorie primii fiori sau liniștitul moment de după. Poate e din cauză că, la vârsta aia, sexul înseamnă mai degrabă orgasm asistat.

Louise lasă capul în jos și mă sărută pe umăr, dinadins fără să sugă, ca să nu-mi mai lase și mai multe urme. Ne prindem de mâini și privim noaptea cum bate dinspre terasă pe sub radarul lent al ventilatorului de pe tavan. Densitatea imposibilă a cearșafurilor lui Charlie mă face să mă simt de parcă aș fi dormit toată viața pe plase de cățărat reciclate.

– Trebuie să fim în Skala la zece, spun vesel.

Acum aș putea spune vesel orice. Dați-mi o pagină din Apocalipsă și-o să las impresia că citesc un bilet de mulțumire.

– Chiar trebuie? șoptește Louise apăsându-mă pe încheietură. Eu aș prefera să stau aici, departe de toată lumea.

Și eu, dar Charlie mi-a cerut în mod special să vin și nu pot să dezamăgesc.

– Am promis. Stăm o oră.

– În fiecare noapte ai o obligație. Aproape că și uiți că e vacanță. Oftează. Presupun că pentru tine nu mai e vacanță.

– Mai am câteva zile până... dau să spun, dar mă abțin să numesc motivul; nu trebuie să afle nimeni că Charlie pleacă de pe insulă. Mă lasă să mă instalez, explic în schimb,

– Foarte drăguț din partea lui. Louise slăbește strânsoarea și ia volumul de Henry Miller de pe noptieră. Răsfoindu-l, observă pasajele subliniate. Cum e? mă întreabă. Te-am văzut citind-o pe plajă.

– Am găsit-o în cameră. A stat cineva aici înainte să apar eu?

Clatină din cap.

— Nu, era goală. L-am întrebat pe Charlie dacă pot să descui ușa și să ocup eu tot spațiul, dar a zis că o păstrează. Poate s-a gândit că s-ar putea să te enerveze dacă mă găsești instalată în spațiul tău. În definitiv, se putea să nu ne mai înțelegem bine. E ca în cazul accidentelor de mașină, ce șanse sunt să te ciocnești de aceeași persoană de două ori? Își trece unghia de-a lungul propozițiilor subliniate, dar până la urmă renunță și pune cartea alături. O mai ții minte pe colega mea de cameră din anul întâi, Becky Holbrook? Am făcut un curs de poezie romantică în semestrul al doilea, ca să mai economisesc niște bani, folosindu-mă de manualele ei vechi. N-o să uit niciodată, Becky subliniasse toate versurile despre dragoste și făcuse mici adnotări pe margini: „Da, exact așa te simți, dragostea e ca un râu învolburat”. Louise se rostogolește și-și afundă fața în pernă, mușchii spatelui i se încordează când râde fără zgomot. Lovește perna să-și facă un locaș, să poată să respire și să vorbească mai departe: Până în momentul ăla, Becky Holbrook nu avusese niciodată un prieten. Nu ieșise cu niciun băiat, nu se sărutase niciodată. O virgină veritabilă, dacă-ți vine să crezi. Și a fost nevoie de multă compasiune din partea mea ca să n-o trezesc în patul ei de sus și să-i spun: „Becky, nu pot să dorm. Trebuie să-ți zic ceva. E urgent și mă macină pe dinăuntru. Dragostea nu e ca un râu învolburat. Trebuie să știi lucrul ăsta. Noapte bună”.

Cu tandrețe, Louise îmi dă părul pe spate și-mi aranjează pe după ureche șuvițele rebele.

Îmi vine să-i iau apărarea lui Becky Holbrook. Râul învolburat este mult mai aproape de ce simt eu acum decât impresia mea obișnuită despre dragoste, și anume că e un fel de balon care plutește pe cerul nopții scuturat de goluri de aer, fără ca vreo mână de jos, din oraș, să se întindă să-l recupereze. În cele din urmă se dezumflă, se va întoarce pe pământ să sufoce un ibis pe cale de dispariție. O cantitate suficientă de dragoste newyorkeză ar putea șterge de pe fața pământului o întreagă specie.

Louise se dă jos din pat și-și ia costumul de baie de pe podea. Soldurile ei subțiri se leagănă dintr-o parte în alta, de parcă ar face slalom pe un munte.

— Mi-a amortit piciorul, îmi spune întinzându-se să se sprijine de ușă.

— Și tu cum crezi că e dragostea dacă râul iese din discuție?

Mă aștept la un răspuns de genul „rachete balistice cu rază scurtă de acțiune” sau „ca înghițitul delicat de săbii”. Sau poate „Argentina” sau „covoare moi”. Nu știu de ce e în stare Louise, dar vreau să verific căldura care mi se răspândește în piept și nodul rece care se strânge dedesubtul ei. Nu răspunde, sau cel puțin nu consider drept răspuns ceea ce spune în

continuare.

– Fii drăguț, Ian.

Își acoperă sânii cu costumul de baie, în timp ce restul părților corpului sunt expuse încântător. Pielea de pe brațe și umeri are diferite nuanțe de bronz, ca petele de pe o cadă. Fața și vaginul ei se întrec să-mi cucerească atenția, așa că-mi las privirea la triumghiul de biliard al penisului și testiculelor mele.

– Hai să nu le spunem lui Charlie și lui Sonny despre noi.

– Hai să nu-i amestecăm. Știi că poate deveni o telenovelă pentru ceilalți.

Încuviințez din cap.

– Măcar spune-mi ce s-a ales de Becky Holbrook, Louise se oprește în pragul ușii.

– E măritată. Are trei copii, o firmă de import de sticlărie și o casă uriașă în Marin County. E fericită ca o muscă într-o bucătărie jechoasă, din câte spune lumea. Ce bine că n-am trezit-o!

∴

Populația din Skala crește noaptea ca rata criminalității. Un vârtej de mișcare ce devine tot mai frenetic pe măsură ce ne apropiem. Fețele verde-metalic strălucesc deasupra cămășilor albe ca dinții și a bluzelor cu motive populare. Cizmele de cowboy sunt zgâriate, cu ținte sau cu inserții de travertin și cuarț. Tatuajele pulsează pe brațele epilate sau scot discret capul prin pletele care se revarsă peste umeri ca un șal: un steag al Italiei, o față veselă într-o pentagramă; Gandhi aplecat deasupra unei frunze de marijuana. Ciucuri. Franjuri. Și noaptea este plină de lanțuri de aur, adevărate hipodroame în jurul gâturilor și încheieturilor. Bazinul oxidat de apă din centrul satului este locul în care au eșuat mai multe pahare de plastic. Copiii sar, unu, doi, trei, un șotron invizibil. La televizoarele cu ecran plat de pe terasele barurilor aglomerate se derulează aceleași imagini psihotice cu prezentări de modă; manechine agitate merg pe pasarele îmbrăcate în blănuri și pelerine. Nu mă pot decide dacă obsedanta prezentare de modă televizată are drept scop să încurajeze sau să-și bată joc de public. Săptămâna Modei de la Paris. Londra. Tokyo. Milano. Anotimpuri anapoda.

Circulația e atât de densă, încât riscurile sunt minime. Mini coupé-urile blochează șoseaua, claxonează și fac semne din faruri. Motocicletele se descurcă puțin mai bine, șerpuiesc printre pietoni și fac din ținutul de mână un gest semiletal. Întind mâna către Louise, dar ea o ignoră când trecem strada. Sunt mai multe trupuri în Skala decât paturi pe insulă, dar un vas de croazieră cu zece etaje, asemenea unui ghețar de șelf, este

ancorat în port, iar bărcile ușoare fac curse de ștafetă cu turiștii apăsați de claustrofobia căpătată după mai multe zile petrecute în cabină. Toată lumea se grăbește, de parcă ar fi în căutarea unui loc mult râvnit din sat, plin aproape până la refuz, și încă nu și-au dat seama că asta e tot. Magazinele de bijuterii și tarabele cu tricouri ocupă un mic procent din zona comercială. Din când în când, uralele acoperă muzica pop, de parcă un grup s-ar apropia de vârful unei roți Ferris, dar nu e decât un grup de germani sau italieni care țin un toast pe deasupra frapierelor.

- Să nu spui, mă avertizează Louise.
- Ce să nu spun?
- Ce gândești. Îmi zâmbește. Nu e un cuvânt frumos.
- La ce cuvânt te referi?
- Știi foarte bine la ce cuvânt.

Chiar știu, sau cel puțin pot să-l ghicesc. „Eurogunoaie”¹¹. Atât că nu-s doar „euro”. Ar putea fi Bogotá, Santa Cruz, Seul, Moscova, Gaborone. Sortarea provincială a gunoiului pare un concept depășit. Sunt doar epave umane eșuate în nopțile din august pe malurile unei insule grecești oarecare. Încerc noi sintagme în gând: Gunoaie omenești. Murdării albe. Deșeuri capitaliste globale. Limba nu mai are nevoie și de alte insulte.

Un umăr se lovește de Louise, dând-o pe spate, dar a dispărut înainte să descoperim atacatorul.

- Ți-am zis că ar fi trebuit să rămânem acasă, bombăne ea.

Dincolo de secția de poliție închisă vedem o femeie tânără care se străduiește să stea în picioare. Genunchii de sub fusta strâmtă înflorată se îndoie, făcând-o să cadă pe caldarâm cu un ricoșeu vizibil. Între picioare, de parcă ar fi născut-o, este o grămăjoară de vomă de culoarea grâului. Capul i se învârte, dar mai face încă o încercare nobilă, curelușele de piele ale sandalelor cu platformă de plută o apasă tare pe degete, are picioarele îndoite spre interior ca o mână nesigură pe ea, agită cherchelită din coate să-și mențină echilibrul sau ca să-i împiedice pe spectatori să intervină. Devin imediat patriot. Mă rog să nu fie americană, mă rog că ai noștri să fi boicotat acest turneu olimpic la simplu feminin împotriva alcoolului și a gravitației, eveniment pe care-l câștigăm atât de des. Fiecare strat tectonic din părul ei este o altă nuanță de blond.

– Să nu vă prind că puneți mâna pe mine! strigă ea cu accent britanic fără o țintă anume, slavă Cerului.

Cade înapoi pe pământ, ratând la mustață voma. În cele din urmă, un

¹¹ În original, *Eurotrash*, în traducere aproximativă „gunoi european”, termen care îi desemnează în Statele Unite pe europenii cu o situație financiară bună, percepuți ca aroganți.

prieten se duce repede la ea cu o sticlă de apă. O prind pe Louise de braț și șerpuim prin mulțime. Se uită înapoi să se asigure că femeia nu pățește nimic.

– Când eram chelneriță într-un bar din Lexington, eu trebuia să mă ocup de femeile bete, îmi spune Louise. Ceea ce însemna întotdeauna să le feresc de bărbați. Serios, totul din moda feminină este conceput să le reducă din șanse – tocurile înalte, fustele scurte. Eu le dădeam tirbușoane pe post de arme înainte să le bag în taxi. Civilizația e un vis frumos, nu-i așa?

Într-un târziu dăm de Charlie și de restul grupului în una din tavernele mai liniștite. Scaunele de afară nu sunt de metal, ci din pânză verdeguava, iar băuturile de acolo nu au ornamente exotice din cireșe și felii de portocală. Gheața ți-o pun chelnerii în vârstă cu clești argintii tremurători. Totuși, masa din oțel inoxidabil este un disc de lumini învolburate, iar dintr-un sistem de boxe ascuns se aud piese tehnopropulsive, la doar un milimetru de volumul apt să-ți spargă timpanele.

Charlie poartă același tricou și șort de mai devreme; are încă cercelul de prost gust prins în dreptul inimii. Prăvălit pe scaun, își dă paharul pe gât și se servește iar din sticla de votcă de pe masă. Sonny stă vizavi de el lângă Miles, care are părul dat pe spate și prins într-un coc. Cămașa lui roz e încheiată pudic, până sus.

– Ați apărut! strigă Sonny fluturându-și unghiile vopsite în culoarea aramei.

Are extraordinara capacitate de a se împleti natural chiar și cu haosul nocturn al unui oraș-port. Nuanțele șocante de verde și galben ale nopții se reflectă pe colțurile ascuțite ale pomeților ei, iar părul și l-a împletit în cerc în jurul capului. Trage mai aproape de ea unul dintre scaunele goale și face semn că o vrea pe Louise alături. Adrian, a cărui fericire nu a suferit nicio lovitură de când l-am văzut ultima oară, zâmbește larg în timp ce ia o geantă de pe un alt scaun. N-o să stau lângă Louise. Adrian poartă un maiou cu marginile tăiate la subrațe, lăsând vederii până și ultimul mușchi de pe trunchi.

– Mă bucur că ai putut să vii, zumzăie Charlie cu stoicism. Ai întârziat.

Nu-mi dau seama dacă mohoreala are legătură cu strategia lui de a forța o evacuare de câteva zile din casă, dar e foarte puțină căldură în vocea lui. Atmosfera de la masă este de o nervozitate tăcută, ca liniștea dintr-o morgă între două livrări de cadavre.

– Da, ciripește Miles. Se uită recunoscător la noi. A trebuit să păstrăm ultimele două scaune cu prețul vieții. Să vină băuturile, să vină băuturile, chelner, pahare, te rog.

– Nu, mulțumesc. Louise se prăbușește pe scaun. Ce frumusețe de vânătaie, îi spune lui Charlie, care nu se deranjează s-o bage în seamă.

Sonny își pune amândouă mâinile pe genunchii lui Louise, de parcă și-ar face aliați, și-o sfătuiește:

– O să ai nevoie de ceva de băut. După două pahare, Skala devine suficient de ștearsă ca totul să fie distractiv. Nu e locul nostru obișnuit. Lui Charlie nu-i place aici seara, dar presupun că se simțea prizonier în mulțimea din Chora.

Încearcă să se uite direct la Charlie, dar el privește apa neagră cu cotul pe un braț al scaunului și cu gura sprijinită în palmă. Iahturi mai mici sunt ancorate aproape de mal, chiar dincolo de ceața galbenă a vasului de croazieră. Lămpile în formă de borcan luminează de-a lungul portului, cu insectele fluturând în jurul lor ca niște resturi de satelit care plutesc în derivă.

– Nu mă deranjează prea tare Skala, ne asigură Sonny. E interesant dacă îți place să privești oamenii, nu, mielușelule? Se uită la mine și ridică din umeri, vrând parcă să-mi transmită: „Nu pot să-l fac pe Charlie să participe, poate încerci tu”.

Charlie răspunde, dar are mâna pe gură.

– Ce-ai spus?

Îl ating pe umăr. Tresare, de parcă l-aș fi atins pe pielea arsă de soare, și, când se uită spre mine, jur că pentru o secundă văd cum se luptă cu lacrimile. Ar putea fi luminile din sat, care tulbură orice suprafață lichidă. Face mâna pumn și tușește în ea.

– Am spus că am ales Skala pentru Miles. M-am gândit că s-ar simți mai în largul lui aici.

Miles rămâne blocat, nu știe dacă e parte din glumă sau din poantă. Chelnerul pune două pahare curate pe masă și, cu o atenție ceremonioasă, ademenește afară cuburile de gheață dintr-o frapieră cu cleștele acela special. Fiecare cub prilejuiește o concentrare demnă de un summit ONU organizat de urgență. Mă abțin să nu iau găleata și să răstorn gheața în pahare.

– De fapt, insula a fost mereu izolată, explică Miles cu vocea lui de etnograf înțelept. Încă din Evul Mediu. Mănăstirea era cununa, iar bogații și-au construit casele în jurul ei ca să aibă parte de ocrotire și priveliști minunate. Cu cât stăteau mai jos pe coasta dealului, cu atât erau mai săraci. Și aici... Miles ridică mâna și face un gest în jurul nostru; are manșetele cămășii încheiate. Aici, Skala le era destinată muncitorilor și celor aflați în trecere. Așa e și acum. Cu cât ai mai mulți bani, cu atât ești mai aproape de Dumnezeu. De fapt, în timpul invaziei din 1532...

Charlie își încrucișează picioarele și se apleacă înainte.

— Poți, te rog, să ne scutești de lecția asta de istorie? Serios, cât face să-ți ții gura? Scoate portofelul din buzunar și-l trântește pe masă. Cincizeci de euro? O sută? Două sute de euro, dacă-mi promiți că o să taci toată noaptea.

Îmi iau paharul, gândindu-mă că în momentul acela Charlie mi-e un pic antipatic. Trebuie să-și aleagă o țintă mai grea decât Miles, altfel e doar cruzime gratuită. Nu-mi dau seama ce l-a schimbat în orele de când ne-am despărțit la debarcader.

Miles se albește la față ca un creion trecut prin ascuțitoare. Sonny întinde mâna spre pieptul lui așa cum face o mamă cu copilul într-o mașină care frânează brusc. Mi-am terminat paharul și-mi mai torn unul, prins între loialități — față de Charlie, față de noii prieteni de la masă, față de ceea ce devine o periculoasă patimă a băuturii. Trupuri umede, oacheșe trec prin noapte, fiecare purtând după sine un curent electric de disperare și neastâmpăr. Căldura zilei se ridică din pământ, iar muzica asurzitoare de la tavernele rivale este propria ei formă de vreme furtunoasă.

— Ce naiba te-a apucat? șuieră Sonny. Ochii i se opresc pe cercelul turcoaz prins pe cămașa lui Charlie, de parcă acest accesoriu ar putea fi sursa relelor. Ia prostia aia de acolo și dă-mi-o.

— Nu, spune el strângând cercelul între degete. Tu mi l-ai pus în geantă. Și, în orice caz, bijuteriile tale sunt mai în siguranță la mine.

Aluzia la inelul pierdut este o lovitură urâtă. Sonny închide gura și cascade ochii; Louise se apleacă în față, vrând parcă să ridice o baricadă umană.

— Mâine mă gândeam să vizitez peștera, anunță Louise, încercând să ducă discuția pe maluri mai puțin furtunoase. Cea pe care a scris sfântul Ioan Apocalipsa. Ian, vrei să vii cu mine?

— Da. Sonny, e aglomerată peștera?

— Poftim? Se uită la mine cu o nedumerire chinuită. Ăă, da. Nu. Nu, nu e aglomerată. De fapt, nu știu.

Râde ofensată și se uită iar la Charlie. O buclă de păr decolorat îi cade pe frunte.

— Ești sigur că poți să vii? mă întreabă Louise. Nu vreau să-ți ocup una dintre ultimele zile libere de dinainte să începi munca.

— Apropo, felicitări, spune Miles sfios, ridicând paharul. Știam eu că puneți ceva la cale.

Dau noroc cu el. Îmi dă senzația că ar vrea să spună mai multe, despre rigorile închirierii de iahturi sau statisticile privitoare la vizitatorii peșterii,

dar buzele i se târăsc una spre alta și i se lipesc, temându-se de cenzură.

– Am fost eu în peșteră, ne sare Adrian în ajutor, cu un zâmbet larg și nevinovat. Duceți-vă devreme. E un călugăr înăuntru care se ocupă de lumânări. Uneori, când mă duc să înot dimineața, văd călugării înotând în mare. Intră goi, câte doi odată. Am văzut unul din peșteră, plin de păr aici – duce mâna căuș spre o barbă imaginară de pe falcă – și ca-n palmă în restul corpului. De-ai zice că nu e grec. Am auzit că toți au băieți pe insulă cu care se întâlnesc pe plaje, dar eu n-am văzut niciunul. De fapt, înoată foarte bine.

Adrian continuă să ne descrie partidele lui de înot matinal, oferind zona-tampon a conversației nevinovate. Sonny începe să se relaxeze în kilometrii relatării lui, de-ajuns încât să lase răutatea lui Charlie în urma ei, în oglinda retrovizoare. Uplete iar paharele și supraveghează cuplurile care trec târșându-și picioarele ca niște maratoniști obosiți, fără număr de concurs. Homosexuali mai bătrâni, câțiva cu saronguri cu mărgeluțe și alții cu pielea stricată de prea multe veri, ne studiază grupul și se opresc hămesiți asupra lui Adrian. Bărbați tineri, hetero, cu tricourile unor echipe de fotbal, fac la fel, oprindu-se asupra lui Sonny. Ai un sentiment ciudat când ești studiat și respins, aruncat în coșul de gunoi al poftelor sexuale. Dar, în vacanță, pofta trupească se menține la arhetipuri.

– Pe mare la ora aia matinală nu vezi decât călugări și vase de marfă, explică Adrian. Canapele, aparate de aer condiționat, mașini de spălat, provizii din Atena și Turcia pentru casele din Chora. Uneori chiar și bărcuțe cu muncitori. Rasyam zice că sunt migranți care fug din țările lor de baștină. Sirieni și afgani care vin pe furiș la mal în zori. Au invadat insulele în vara asta, din cauza războaielor.

Miles scâncește, sugerând că el are informații relevante în chestiunea migranților, numai de i-ar cere cineva părerea.

– De ce nu-i oprește paza de coastă grecească? întrebă Sonny.

– Pentru că apoi ar trebui să se ocupe de ei, mormăie Charlie.

Un adolescent italian, prea adolescent chiar și ca să-l amenințe pe Charlie în actuala lui stare de indispoziție, arată spre Sonny de pe trotuar. Își strânge degetele laolaltă în timp ce dă ochii peste cap simulând orgasmul și scoțând țipete ascuțite de animal în călduri. Louise râde, dar destinatară acestei chemări hormonale, spre surprinderea mea, nu apreciază. Sonny îi arată degetul mijlociu, însă e prea târziu ca puștiul să-l vadă. Țopăie mai departe, le trage în jos șorturile prietenilor și e cât pe ce să dea peste două fete cu pahare cu înghețată, după care alunecă prin întuneric, dincolo de fereastra acoperită cu bucăți de placaj.

Fosta Tavernă a lui Nikos, aflată la zece metri de masa noastră, este

singurul pătrat de pe mal învăluit în întuneric. Restul satului Skala e o fabrică fluorescentă de consum și zgomot. Dar acest vid neluminat, înecat în propria-i absență, e aproape liniștitor prin comparație. Încerc să-mi imaginez scaunele și mesele așezate la soare în dimineața aceea, exact în locul în care acum sunt mănunchiuri de flori ofilite, mâncarea, ceștile de cafea și gleznelor încrucișate, milisecundele de normalitate de dinaintea evenimentului, cu o singură masă goală, acolo unde ar sta în mod normal Charlie. Dar, ori de câte ori îmi imaginez explozia, mintea mă trage înapoi și o văd de la distanță. Nu pot să pătrund în albul exploziei, în izbitura profundă, în topire. Dintr-o nereușită a imaginației, sunt la trei metri distanță, șase, acum cercetez priveliștea de pe unul dintre iahturile ancorate în apă.

— Sper că nu pleci înainte de 15 august, îi spune Sonny lui Louise. E o petrecere monstru, care ține toată noaptea pe plaja din apropierea cabanelor voastre, de Adormirea Maicii Domnului. E o minunăție. Vreau s-o duc pe Duck și s-o îmbrac în scoici.

— De ce a adormit Mary? Întreabă Adrian.

Nu-mi dau seama dacă glumește sau pur și simplu nu se pricepe la creștinism.

— Probabil era obosită, răspunde Louise. Mereu m-am întrebat dacă a avut vreo șansă când a abordat-o Dumnezeu. Adică putea să refuze politicos? „Scuze, mi-ar face mare plăcere să dau o mână de ajutor, dar concepția virginală, rușinea publică și exilul nu sunt tocmai ceea ce aștept de la adolescența mea”. Mai bine să observi de la distanță. Tragediile să fie cât mai departe.

Zâmbește slab, de parcă tocmai și-ar fi mărturisit un neajuns.

— Nu știu ce să zic. Sonny oftează în timp ce-și ronțăie paiul și-l aplatizează între dinți. Cum e blestemul ăla chinezesc? Să trăiești vremuri interesante. Vreau să spun că trebuie să fi fost fascinant. Probabil era genul ăla de fată tristă care stă toată ziua cu ochii pe fereastră, ascultă mereu la iPod și așteaptă să vină mașina care trebuie.

— Rasyam nu poate s-o sufere pe Fecioara Maria, spune Adrian în treacăt, de parcă ar fi avut de înfruntat disprețul ei cândva.

Sonny râde.

— De ce nu mă miră?

Eu încă aștept să răspundă Louise la întrebare. Mă clatin prin starea de beție dată de primele două pahare, iar gândul la plecarea ei mă îngrozește.

— Am putea merge împreună la petrecere, sugerez, de parcă simplul meu entuziasm ar fi un motiv îndeajuns de solid să-și prelungească

vacanța. Nu pleci înainte de asta, nu?

Dar întrebarea mea se pierde din cauza telefonului pe care-l țin îndreptat spre mine.

— Ian, apropie-te mai mult de Charlie. Mă aplec neîndemânatic spre umărul lui Charlie, însă el stă în continuare cu fața întoarsă. Louise apasă pe buton și se uită la fotografie. Hai să vedem. Ce titlu ar trebui să-i dăm?

Sirena unui vapor se aude dinspre mare. Un mic feribot de pasageri intră în port, moment în care vasul de croazieră mugește, ca un bătăuș de pe terenul de joacă, cu un glas mai puternic, asurzitor, de bariton. Iahturile încep să se dea din calea lui și mai mulți turiști fug spre debarcader cu bagajele. Mișcarea lor energică îți dă senzația unei evadări grăbite. Ochiul mi se plimbă din nou spre Taverna lui Nikos și, din reflex, studiez rapid spațiul din jurul mesei noastre în căutare de genți nesupravegheate sau ceasuri cu alarmă conectate la pachete suspecte. Pietrele sunt presărate doar cu paie roșii și șervețele.

— Toate bune? mă întreabă Louise.

— Da, îi răspund.

Îmi mai torn niște votcă în pahar. Trebuie s-o las mai ușor. Spatele craniului amenință să-mi explodeze, parcă din cauza detunăturii cu încetinitorul a unei arme, iar mâine o să-mi culeg creierul de pe pernă. Nu beam așa acasă.

Trupurile se mișcă prin bezna din fața ferestrei acoperite cu placaj. Șlapii strivesc florile uscate. Taverna nu e chiar goală. Niște adolescenți s-au așezat în umbra ei, revendicându-și-o ca pe o zonă temporară a libertății, un colț fără părinți în care își pot da de la unul la altul o țeavă mică metalică, indiferenți la carnagiul care le-a făcut posibilă această ascunzătoare secretă. Feribotul de pasageri eliberează o mică aglomerare de nou-veniți. Grecoaice bătrâne țâșnesc pe uși, ca niște grauri în căutare de hrană. Traversează strada să ofere fotografii cu camere de închiriat. O mulțime de hipioți cu rucsacuri umflate și ghiduri boțite ignoră semnele și sunt întâmpinați cu îmbrățișări și lovituri de pumn de către prieteni. Câțiva hipioți distribuie broșuri galbene lângă stația de taxi sub bărbile verzi și lucitoare ale eucalipturilor.

— Am mai văzut-o pe fata aia, spune Sonny făcând un gest spre o tânără care iese de pe feribot. Părul lung până în talie îi strălucește într-o nuanță de roz-benzină în lumina lămpilor, încadrând o față delicată cu ochi alungiți și o bărbie pronunțată. Jur, insistă ea. Pe insula asta.

— Dacă ar fi aceeași, n-ar mai sosi acum cu feribotul, observă Adrian.

— Presupun că încep toate să semene între ele. Uite ce frumușică e, spune Sonny mărinimoasă, apoi se corectează: Mă rog, mai mult drăguță

decât frumușică. Le invidiez. Lasă totul să crească și își spală rufele în mare. Când ești atât de tânără, nu ai nevoie de igienă. Sonny se sprijină pe Louise. Încercăm și noi?

Louise dă ochii peste cap.

– Mai demult am făcut un drum de trei zile cu autobuzul, timp în care n-am făcut duș. Când am intrat în Kentucky, tipul din spatele meu zice: „Kentucky e capitala americană a demenței!” M-am întors și i-am zis: „Eu sunt din Kentucky”, lucru care mai degrabă i-a confirmat impresia.

Tricoul femeii drăguțe, cu părul lung, are serigrafiat „New York” cu toate fonturile posibile, în toate direcțiile, un ambuteiaj clasic prin supraabundența isterică.

– New York, șoptește Charlie. Apoi repetă batjocoritor. New York. Sigur nu e locul ăsta.

– Ce nu e? Întreb.

Tot sper, de fiecare dată când mă uit la el, că amabilitatea i-a revenit ca prin farmec, dar privirea lui e posomorâtă.

– Îți vine să crezi că am crescut acolo? Chiar în gura leului. Încă are ochii umezi, iar vinișoarele roșii invadează maroul. Dar e un leu de la circ. Nu mai are dinți. Charlie bate câmpii de parcă ar fi beat, înghițit de curenții de suprafață ai gândurilor celor mai fragile. Sonny îl privește îndurerată, de parcă ar fi pe mal, dornică să înoate până la el să-l salveze, dar conștientă că va fi și ea smulsă. Vrei să pui pariu că fata aia nici măcar n-a fost niciodată la New York? continuă el. E mai bine dacă n-a fost. Are la ce visa. Amnezie și insomnie. Nu rezisti mai mult de atât în condițiile astea până să apară sufletele moarte. Îți place New York-ul, Miles?

Gura lui Miles se zimțează timid. Ca o pisică sfioasă ispitită cu o farfurie cu mâncare, ezită, neștiind dacă ceea ce i se oferă e lipsit de riscuri. Își trece degetele pe marginea paharului. Sonny îl încurajează printr-un gest să răspundă.

– Sigur că da. Nu e Londra, nu e acasă. Dar e un oraș al naibii de frumos. Unii dintre cei mai buni prieteni ai mei locuiesc acolo.

– Ce mulți prieteni buni, comentează Charlie sarcastic. Chiar dacă i-aș ignora zâmbetul ostil, e clar că nu vorbește serios. Ești de invidiat.

– Exact, chicotește timid Miles.

– Doamne, geme Sonny când își dă seama de intenția lui Charlie.

– Ce nu e New York-ul? Întreabă Louise.

Nu e genul de om pe care să-l distragi cu observații retorice.

Charlie își îndreaptă atenția spre ea, de parcă tocmai și-ar fi dat seama că e aici.

– N-o să fie locul în care să te duci dacă Grecia se prăbușește în cele din urmă sub datorii, rămâne fără propria monedă și hârtiile astea – lovește în portofelul de pe masă – vor reprezenta singurii bani pe numele nostru.

Adrian aprobă din cap în timp ce soarbe din pahar.

– Grecia a fost salvată de la dezastru de Europa ultima oară, dar s-ar putea să nu mai aibă atât de mult noroc. Tic, tac, paradis cu ceas. Nu e vina lor. Ce altceva mai au în afară de destinații de vacanță? Mi-e milă de ei.

– Toată țara merge pe roșu și nu mai are viteze, strigă Charlie, cu vocea ca un ciocan ridicat deasupra capului. Tu nu citești ziarele, Louise? Nu mai sunt bani. Sunt falșiți. În curând, o să-și dea copiii pe mâncare. Zugrăvește falimentul Greciei ca pe un test menit să-i verifice rezistența lui Louise. Sper că ai adus ceva dolari americani în plus. Probabil că ăștia o să mai fie acceptați.

Mă gândesc la punga mea cu bani ascunsă în sertarul noptierei. Ceea ce păruse culmea disperării este, poate, o măsură prudentă de siguranță, dacă dezastrul prevestit de Charlie se dovedește adevărat.

– Oricum, bogații nu mai au banii în Grecia, spune Adrian. Asta e problema. Toți armatorii și-au dus de mult averile la Zürich. E un miracol că mai sunt bani în bancomatele din Atena. Se lasă pe speteaza scaunului. Vreți să puneți pariu că cerneala de pe bancnotele alea e încă udă?

– Terminați amândoi! țipă Sonny. N-o să se întâmple nimic. Charlie, dacă ești tu prost dispus nu înseamnă că se sfârșește lumea.

În vocea ei se insinuează California, iar tentativa de potolire a discuției se transformă într-o întrebare stridentă.

Miles strânge brațele scaunului, disperat să-și ofere opinia, dar își ține fălcile strânse, știind că orice ar spune nu va face decât să-i provoace furia lui Charlie.

– Țările, țările ca asta, precizează Sonny, țările europene nu ajung la haos. Lumea nu ar permite așa ceva. Și nici America.

Se întinde după băutură. Charlie trebuie să-și fi dat seama că a mers prea departe. Făcând-o pe Sonny să tresară, o apucă delicat de încheietură peste masă, de parcă ar avea de-a face cu un animăluț nocturn.

– Ai dreptate. N-o să se întâmple nimic, spune el în chip de scuză. Să nu uiți că te iubesc. Mereu o să am grijă să fii protejată.

Sonny își retrage mâna. Declarația lui spontană de dragoste pare atât de autentică, încât se întreabă dacă nu cumva foarte curând se va

întoarce împotriva ei. Dacă ar fi părut mai puțin sincer, ar fi putut să-l creadă.

– De ce? șoptește ea. De ce te porți așa în seara asta?

Un joint aterizează pe masă în fața lui Adrian. Rasym se lasă pe vine lângă scaunul iubitului lui. Desface o broșură galbenă boțită și i-o arată lui Charlie. E o invitație la grătar pe plaja hipioților, iar pe ea e un desen cu o flacăra care se ridică dintr-un foc de tabără. „Toți sunt bine-veniți, unii sunt chemați #Paradisul Apocalipsei”. Adrian răsuțește jointul între degete și-l aprinde. Timp de o secundă, până îl apucă tusea convulsivă a amatorului, am sentimentul că am descoperit sursa fericirii lui.

– Mamă, ce tare e chestia asta, icnește el, apoi îmi întinde jointul.

Cum refuz printr-o fluturare din mână, continuă să le facă celorlalți vătămătoarea ofertă. Sonny se gândește dacă să tragă un fum, dar clatină din cap. Adrian mai trage un fum și tusea îi revine.

– Sper că nu l-ai cumpărat de la hipioți, îl avertizează Charlie pe Rasym.

– Cum să fac așa ceva? Mi l-a dat Helios.

Simt că Rasym se uită la mine și mă întorc spre balcoanele unui hotel aflate la distanță mare de nivelul străzii, unde un bărbat și o femeie stau aplecați peste balustradă, amândoi goi până în brâu, fără să se atingă. Mult mai jos de ei, aproape de intrarea hotelului, un tip stă cu spatele la mulțime și o dâră de lichid îi curge pe lângă adidași. Mă uit până își ridică fermoarul, așteptând ca Rasym să-și ia ochii de la mine. Nu vreau să mă întrebe ce mă recomandă pentru postul ăsta. „E prea târziu, deja am fost angajat în locul tău”, mă abțin să nu strig.

– Uau, scâncește Adrian înfigându-și mâna în masă.

Buzele i se strâng de la amenințarea unui zâmbet înfrânt, părul îi stă ridicat din cauza transpirației.

Louise încearcă să reaprindă discuția, întrebându-l pe Rasym despre insulele din apropiere. Vărul lui Charlie, mai săritor decât mă aștept, enumeră vreo două, trei, până când maghiarul de la cina de aseară vine la masa noastră. Poartă un costum alb, ca un dandy rotofei, iar lumina de la telefonul mobil îi dă feței un aer cadaveric. O pată de vin roșu îi împodobește reverul ca o floare la butonieră.

– Charlie, trebuie neapărat să încerci aplicația asta nouă în care am investit, susură el întorcând ecranul spre fața lui Charlie. E cea mai tare chestie de acum. Îți faci o poză și te transformă în ce vrei tu să fii – cal, barcă, haină de blană, iepuraș sexy. Orice! O să mă îmbogățească. Puștii o mănâncă pe pâine! E tare-n draci! Entuziasmul lui e jenant. „E tare-n draci!” îl bate pe Charlie pe umăr. Am primit mesajul. Scuză-mă, eram

plecat. Ce noroc că te-am găsit aici.

Rasym întoarce fulgerător capul într-o parte și se uită la Bence atent și precaut.

– Nu te-am sunat eu, îi răspunde Charlie.

– Menajera mea a primit un mesaj apropo de seara trecută. A zis...

– Nu te-am sunat eu, repetă furios Charlie.

– Bine. Bence îi dă drumul la mână. M-a sunat cineva. Dacă n-ai fost tu, mă aștept să mă suni mai târziu. Avem multe de discutat. N-o să aștept la infinit.

– Bence, exclamă Miles. Guvernul grec. Dar Charlie îl fulgeră cu privirea și hotărârea lui se topește. Lasă.

– Niște hoți, se smiorcăie Bence. Nu iei bani de la europenii muncitori și apoi te văicărești că nu poți să-i dai înapoi. Oare cineva chiar crede că o să-i dea înapoi? Tot vorbesc despre mândria grecească. Dacă primești cadou nouăzeci și cinci de miliarde, nu mai ai dreptul la mândrie. Deși, dacă îi dau afară din zona euro, e și mai bine pentru afaceri, nu, Charlie? E mai simplu să faci afaceri dacă nu mai ai pe cap toată birocrăția asta europeană. Sună-mă, vorbesc serios.

Charlie clatină din cap în timp ce Bence pleacă cu mișcări smucite.

– Nu l-am sunat pe dobitocul ăsta.

Adrian fredonează ușor lângă mine, purtătorul unui mesaj din altă dimensiune. Dar ușor-ușor îmi dau seama că lălăie melodia care se aude la boxe, un poem techno ritmat despre dragoste și ultime șanse. Are fața senină, pierdută în versurile cântecului, de parcă ar fi singura frânghie care face legătura dintre mintea lui și Pământ. Muzica se târăște în el, își clădește un cămin acolo. Îmi amintesc de sentimentul ăsta tocmai de la Prima împărțășanie, când eram îmbrăcat într-un costum albastru și așteptam într-o mare de copii necunoscuți în holul bisericii Sfântului Mântuitor să pornim pe culoar. Stranele bisericii fremătau de nerăbdarea părinților și întreaga nervozitate a ritualului îmbâcsit de miros de tămâie era gata să ne învăluie. Undeva în mulțime, mama și tata erau împreună, poate ultima oară când au mai fost împreună, pentru că o tânără prietenă de familie pe nume Lily era deja însărcinată. În agitația din biserică, singurele lucruri de care mă puteam agăța erau muzica de orgă și familiarele versuri despre dragoste și izbăvire, iar eu am cântat versurile acelea din toată inima, înainte ca picioarele mele să treacă pragul spre podeaua din piatră lustruită cu flacără: „Și te va înălța pe aripi de vultur”. Beția alege amintiri ciudate cărora să le dea importanță, dar sunt convins că pentru mine rostul muzicii a fost să mă readucă în acel moment în care un cântec m-a emoționat atât de repede și de profund, încât să mă

simt primit într-un loc universal, în brațele deschise ale sunetului. „Ultima ocazie pentru iubire”, fredonează Adrian, ai cărui ochi umezi sunt umflați de la luminile colorate din Skala, „mă scurg prin inima ta”. Ce n-aș da să cântăm toți cu el, înlănțuiți, să alungăm gustul amar al serii.

– Adrian, bea niște apă, spune Sonny întinzându-i o sticlă.

Mă întind după ea s-o dau mai departe și, din greșeală, răstorn sticla de votcă de pe masă.

– Ian, strigă Charlie. A salvat sticla, dar descoperă că e goală. Se uită la mine cu furie, cu dinții rânjiți. Nu mă așteptam să-mi arate atâta ostilitate. Când te-ai apucat să bei atât de mult? se răstește. Nu mi-ai spus că ai o problemă.

– Sunt doar agitat, bâigui, înecându-mă.

– Nu mai suport, strigă Miles lovind cu mâinile în brațele scaunului. Întâi presupun că se referă la dispoziția lui Charlie, dar aruncă o privire răutăcioasă spre trotuar, în direcția în care s-a dus Bence. Se pare că nu mai suportă liniștea impusă. Individul ăla e un idiot! De ce ar ajuta afacerile ieșirea din Uniunea Europeană? Nu înțelege că turiștii nu vor vrea să petreacă două săptămâni într-o țară instabilă? Când au încetat să mai conteze faptele?

– Tu parcă tăceai, mârâie Charlie.

Miles răsuflă iritat.

– Am voie să spun ce gândesc, Charles. Să știi că nu-mi place...

– Atunci de ce nu ne povestești despre faptele tale? îl îndeamnă Charlie aproape cu căldură. Ce-ar fi să ne spui despre perioada pe care ai petrecut-o la Londra? Am întrebat câțiva prieteni.

Miles se uită la el cu gura căscată, speriat, de parcă nu i-ar fi trecut niciodată prin cap că reputația ar putea trece granițele, mai puțin obosită decât oamenii care fug de ea. Mi-e cunoscută problema asta de aritmetică de pe fața lui Miles; e imaginea lumii care te prinde din urmă.

– Câți bani datorezi acolo? Poți să fii cinstit cu noi.

– Termină! Sonny strigă atât de tare, încât atrage priviri de la mesele învecinate. Nu știu ce intenții ai, dar încetează imediat.

Miles îi pune mâna pe picior ca s-o liniștească, dar acest simplu gest îl aruncă pe Charlie în starea pe care o urmărise în tot acest timp.

– Sonny, dacă nu-i spui să înceteze cu pipăitul, îi spun eu.

Cei doi se uită amândoi în jos la mâna lui Miles, de parcă, din nebăgare de seamă, s-ar fi strecurat în șortul lui Sonny.

– N-am...

– Măcar ai decența să recunoști ce ești. Un parazit. O gânğanie care se hrănește cu sângele altora. Nu-i nicio nenorocire. Ești așa din

copilărie. Dar recunoaște. „Sunt un mic parazit”. Zi: „O tot pipăi pe Sonny în speranța că o să-i fie destul de milă de mine...”

– Nu mă pipăie, intervine Sonny. E prietenul meu. Tu te porți...

– Charlie, șoptesc, încercând să-l retrag din misiunea kamikaze la care s-a înhămat doar să poată dispărea două zile de acasă. Poate ar trebui să facem o plimbare pe mal.

Mă ignoră, nu-l slăbește din ochi pe Miles.

– Presupun că ar trebui să-ți fim recunoscători că încă nu ne-ai furat ceva. Charlie mă bate pe umăr, primul lui gest de prietenie în noaptea asta. Ian, tu poți să fii obiectiv. Tu ești cel mai cinstit om pe care-l cunosc. Ai avea încredere să-l lași pe Miles un minut singur cu portofelul tău? Gândește-te bine. Din câte am auzit eu, există riscuri serioase.

Miles se ridică în picioare, o ultimă fărâmă de mândrie îi pulsează în pumni. Ocolește amenințător masa, se oprește în fața lui Charlie și-l săgetează cu privirea. Are dinții înfiți în ceapa amară și albă a buzei și un fior îi străbate mușchii obrazilor. Există o vârstă în viața omului când implicarea într-o bătaie pare la fel de improbabilă ca celebritatea sau studiile postuniversitare de medicină. Miles ezită, evident șocat să descopere că limita de vârstă s-a prelungit.

Charlie îi zâmbește. Dar acum văd fără nicio îndoială lacrimile, pungile pline și umflate de sub ochi, de parcă Charlie ar fi cel jignit, de parcă ar sacrifica tot ce are el mai bun să-i dea lui Miles ocazia să se apere.

– Nu-l lovi! strigă Sonny. E cât pe ce să răstoarne masa și Louise țâșnește în picioare s-o prindă. Miles, nu. Nu merită.

Rasym se duce să-l prindă pe Miles de braț, dar este blocat de șirul de scaune. Exact când Miles pare să-și fi înăbușit furia, Charlie se uită la ei. Are un zâmbet arogant lipit pe față.

– Nu poți să faci rău nimănui, nu? șoptește. Nici măcar când încerci.

E nevoie de o anume doză de curaj ca să lovești un om care plânge. În secunda de dinainte de lovitură, o briză străbate portul, purtând cu sine șervețele de la mesele învecinate și nisip de pe insule îndepărtate. Briza e atât de delicată, încât aproape mă gândesc că l-ar putea îmblânzi pe Miles, dar nu e așa. Când lumânările se sting, Charlie primește ce și-a dorit: al doilea ochi vânăt asortat cu primul.

7.

— Ce întuneric e aici, spune Louise când se împiedică.

După mai multe ore de soare matinal albicios, în peșteră e întuneric de parcă am fi legați la ochi, și facem pași minusculi de oposum în timp ce așteptăm să ni se obișnuiască ochii. Sfârșitul lumii este categoric întunecos. Scânteieri galbene firave pâlâie slab pe lumânările înfipte în farfurii cu nisip. Un călugăr înalt cu barba căruntă stă tăcut de pază printre dârele dense de fum. Are nodurile degetelor parcă de alamă, asemenea felinarelor atârinate în jurul lui în nișa de dincolo de intrare. Fața îi pulsează de la flăcări. Pereții încep să capete contur, valuri de lână de oțel, și, în timp ce ne furișăm mai departe, două bănci de lemn taie zona cea mai lată a peșterii. O turistă stă cu capul aplecat, se roagă, iar cel care o însoțește, lucind de sudoare, mănâncă discret niște struguri maro ca niște bănuți dintr-o pungă de plastic. Din câte scrie în ghidul lui Louise, tavanul de granit are „trei crăpături făcute, din câte se afirmă, de glasul lui Dumnezeu”. Dar tavanul jos, amenințător are o puzderie de crăpături care desenează bucle de-a latul lui. Ne oprim la o icoană înfățișând un bărbat care își dăscălește ucenicul împuținat, apoi la o catapeteasmă care-l reprezintă pe Iisus stând în mijlocul unui grup de îngeri ca un nor de musculițe. Un paralelogram de lumină albă, pătrunzătoare străpunge întunericul din colț pe o ferestruică ce încadrează Egeea ca o gaură într-un craniu. Jumătatea estică a peșterii, cea cu fereastră, e mai spațioasă și asemănătoare cu o capelă, din piatră lucrată cu migală, cu podelele din terrazzo și un păienjeniș de candelabre. Presupun că Ioan a fost exilat în crevasa vestică, populată de șopârle. Sfinții trebuie să sufere, asta pare să fie singura regulă. Louise se apropie de o țesătură roșie întinsă pe o cornișă de stâncă. Ține mâna deasupra ei, de parcă ar vrea să simtă vibrațiile divine.

Celor mai multe atracții turistice le asociem automat anumite calități: Veneția, romantism ponosit; Empire State Building, cucerire nemiloasă. Dar în peștera Apocalipsei nu găsesc răspunsul potrivit. Pare apăsătoare, scufundată, un adăpost antiaerian rămas în urma războiului altcuiva. Prețul de doi euro al biletului de intrare pare pe deplin justificat pentru locul nașterii anihilării în masă.

Totuși, Louise s-a blocat.

— Ce întuneric e aici, repetă solemn. Tonul blând, specific celor din

Kentucky i se rostogolește în voce ca aburul în lumina lunii, dar nu răsună prin peșteră. Înghite glasurile. Cel mai întuneric de pe tot Pământul, murmură ea. Gândește-te ce coșmaruri au venit de aici, molimele, demonii și vârtejurile distrugerii, tot ce noi considerăm încă sfârșitul lumii. Mai că auzi galopul călăreților.

— Cred că e apa care picură de la robinetul de afară.

Scoate o Biblie din geanta pentru cărți, care încă are eticheta jerpelită a zborului de la CDG la ATH¹² prinsă de curea. Răsfoiește până la final. Ochii ei fac mai bine față întunericului decât ai mei.

— „După aceea trebuie să fie dezlegat câtăva vreme¹³”. Citează blând, saliva de pe buze îi lucrează în umbră. Înspăimântător, nu-i așa? „Trebuie să fie. Trebuie să fie dezlegat”.

Niciodată nu m-am gândit s-o întreb pe Louise dacă este credincioasă. Pare să fie genul de întrebare din seria marilor întrebări depășite, menite să te ajute să-ți cunoști mai bine interlocutorul. Pentru o clipă mi-o imaginez mică, sărind pe o trambulină în curtea casei părintești, încercând să plutească prin aer, să se desprindă de gravitație și să ajungă în cămările unui cer încleștat de ploaie, în timp ce în casa ei din Kentucky e o masă de bucătărie șubredă plină cu revolvere încărcate.

Louise îmi pune palma pe piept. Îmi încordez mușchii pectorali. Dintr-un motiv pe care nu-l înțeleg prea bine, azi-noapte am dormit fiecare în patul lui.

— Mă așteptam să fie mai mulți vizitatori, spune ea.

— E ciudat să vizitezi un loc închinat unui eveniment care încă nu s-a produs. Și presupun că nu e chiar înălțător nici pentru pelerinaje. Șase, șase, șase. Fiara cu șapte capete. Desfrânata din Babilon. Poate că Ioan ar fi trebuit să colecționeze pisici.

Mai degrabă simt decât să văd ochii lui Louise încordându-se, în timp ce încearcă să înțeleagă ce vreau să spun.

— Ce?

— E precum casa lui Hemingway din Key West. E doar o cameră de lucru, nu? Probabil că pe undeva e o scurgere de gaz, pentru că, sincer, din câte îmi amintesc eu, cam asta e rețeta unei petreceri sălbatice pe bază de LSD. E ca și când te-ai uita într-o oglindă mânjită cu rahat. Indiferent cum arăți, nu poate fi chiar atât de rău.

Louise se duce într-un colț. Am sentimentul că am dezamăgit-o, n-am luat în serios Armagedonul; prin urmare, îmi iau un aer cât mai grav cu putință în timp ce merg în urma ei. Am ajuns iar la icoana lui Ioan, o sabie

¹² Codurile IATA ale aeroporturilor Charles de Gaulle și Atena.

¹³ Apocalipsa Sfântului Ioan Teologul, 20:3.

din cer este îndreptată spre ceafa lui, de parcă ar recita o listă de cereri dintr-o negociere de ostatici.

– Am citit-o azi-noapte în pat, spune Louise. Și când treaba devine tare urâtă, m-a surprins ce bine m-am simțit.

Parcă ar vorbi despre pornografie; și poate că asta e pentru credincioși, un mod de eliberare a tensiunilor, mă gândesc.

– Partea cu arderea Babilonului, continuă ea dând pagina. Ioan devine atât de exact, parcă ar citi un catalog de licitații de la Sotheby. „Marfă de aur și de argint, pietre prețioase și mărgăritare, vison și porfiră, mătase și stofă stacojie, tot felul de lemn bine mirositor și tot felul de lucruri de fildes, de lemn de mare preț și marfă de aramă și de fier și de marmură¹⁴”. Mai pomenește mărgăritarele de încă vreo zece ori. Chiar nu putea să sufere mărgăritarele. Dar exagerează în așa măsură, încât parcă se delectează cu fiecare lucru pe care-l distruge, ca un cunoscător rușinat.

– Știi ce nu pot eu să sufăr? Cățelușii de companie plimbați cu avionul privat. Ce n-aș da să fi anticipat și lucrul ăsta.

În sfârșit, reușesc s-o fac să râdă. Se asigură că nu se uită călugărul la noi.

– Ciudat e că mi-am făcut și eu lista mea azi-noapte. Telefoanele mobile cu diamante. Suporturile de șampanie cu monogramă. Mașinile Lamborghini portocalii. O masă de la cantină plină cu puștoaice de-a opta cu nasul pe sus.

– Arde-le. Arde-le pe toate. Ai dreptate, ce sentiment plăcut.

– Iahturile negre din stejar, cu servitori angajați la bord.

E o aluzie sarcastică la Charlie, mai evidentă pentru mine, poate, decât pentru ea, pentru că Louise continuă să se amuze de gluma noastră. Mă prefac că mă uit mai atent la catapeteasmă. După scena de azi-noapte din Skala, Charlie merită să suporte consecințele. Toată dimineața am încercat să-l readuc la suprafață pe Charlie cel bun și iubitor din amintirea în care ne ocăra pe toți. Chiar dacă asta era metoda lui să poată pleca la Bodrum câteva zile nedepistat, exagerase, fiecare atac era prea țintit și exact. Poate că Louise își permite să-l urască, dar eu, nu. Eu am nevoie de Charlie, șeful meu, prietenul generos. Mă agăț de cuvintele lui de la debarcader: „mai mult decât frați”. Cred, pentru că am pus-o la încercare și a ținut.

Călugărul ia un mănunchi de lumânări neîncepute dintr-o ascunzătoare și îmi face semn să iau una. Dă din cap spre o cutie de alamă pentru monede de lângă farfuria și strecor un euro într-o fantă, un fel de tonomat pentru rugăciuni. În timp ce aprind lumânarea și o înfig în nisip, îmi

¹⁴ *Ibid.*, 18:12.

scotocesc prin memorie după o rugăciune nimerită. Duck a rezolvat problema păcii pe pământ și mi se pare prea mărunț și interesat să cer să rămână Louise. „Să nu fie niciun sfârșit”, mă gândesc. „Sau mai bine, un sfârșit rapid pentru toată lumea, fără avertisment. Poate doar cu un minut înainte. De fapt, treizeci de secunde. Zece. M-am răzgândit. Mă rog pentru refugiați, pentru toți cei care fug, să scape cu bine de acasă și să nu se mai întoarcă niciodată”.

Louise scoate telefonul să facă o fotografie, dar călugărul îi lansează un avertisment în greacă în timp ce face cu mâna gestul universal pentru „fotografierea interzisă”.

Mai facem o tură de peșteră, dar găsim doar niște firide de stâncă plumburie, reci și măturate de praf. Nici măcar nu e o gură care să ducă la o peșteră mai de jos. Par să lipsească informații vitale, un motiv sau un indiciu. Într-un târziu, ieșim și pătrundem în lumina soarelui. Aerul uscat și tufărișul încins de pe coasta dealului îmi dau sentimentul că m-am întors acasă. Nu a pierit încă lumea stridentă și albastră.

– Știi cum se termină? mă întreabă Louise, fluturând Biblia în timp ce urcăm scările spre ieșire.

– Da, e literatură apocaliptică. Nu se poate termina decât într-un fel.

– Se termină cu o nuntă, spune ea îndesându-și cartea în geantă. Mireasa îl așteaptă pe mire la altar. Și el vine. Îmi trece degetul mare pe buza de sus, explicându-mi: Aveai transpirație pe buză.

Mă întind după rucsacul ei și fac și eu modificări, smulg eticheta de la aeroport de pe curea. Nu-mi place să mi se amintească de faptul că e în tranzit. Se oprește, de parcă ar fi vrut s-o păstreze, așa cum atunci când eram copii păstram etichetele de la telecabină pe fermoarele de la haină, pentru ca fosilele de hârtie adezivă să rămână acolo drept simboluri eroice ale vacanțelor de Crăciun, în care coborâserăm pantele abrupte din Aspen sau Klosters-Serneus.

– Scuze. Voi ai s-o păstrezi?

– Nu, spune ea roșind. Hai să mergem.

Trecem printr-o curte cu pietriș, apoi prin arcada albă și strâmbă de la intrare și ajungem pe asfalt. O siluetă încovoiată, îmbrăcată cu o pânză de sac maro, stă așezată pe un pătrat de carton în buruienile de pe marginea drumului. În pumn are înfipt un pahar din hârtie cerată de coca-cola, iar mărunțul e destul de mult cât să-i acopere fundul și să scoată un zângănit tânguitor – ca și când monedele ar fi contribuția lui la încurajarea obiceiului de a da de pomană. Pare acuarela stricată de ploaie a unui bătrân, arsurile și iritațiile i se aglomerează pe brațele umflate și piciorul întins. Îmi ia o clipă până să-mi dau seama că nu are

un picior, e doar o dungă de pantalon suflecată sus, pe coapsă. Nu e niciun semn care să sugereze cum a ajuns până aici în jumătatea de oră cât am fost noi în peșteră. Interpretează o melodioară la mărunțișul din pahar. Cunosc melodia mărunțișului atât de bine din New York, încât aş putea să cânt odată cu el – ajutați, ajutați săracii, ajutați, ajutați săracii.

– Milostenie pentru unul dintre ultimii credincioși, croncăne, surprinzându-ne cu engleza lui.

Louise se caută în buzunar, scoate doi euro și-i pune în pahar.

– Drăguță. Se uită în sus admirativ, mijind ochii, deși fața lui murdară e acoperită de umbră. Sunt infirm. Se atinge în zona piciorului amputat. Am rămas fără el în lunga bătălie cu c... c... c...

Încerc să mi-l imaginez soldat, cu treizeci de ani mai tânăr, înainte să descopere religia, când încă avea speranță și aspirații bipede. Vreau să-i umplu cu ceva bâlbâială: C, C, C... Cipru? Cecenia? Cusur?

– Circulația, rostește într-un final. Au trebuit să mi-l taie. Nu aveam de ales. Dar credeți că le păsa ce se alege de mine? Dă din cap spre mănăstirea cenușie de deasupra noastră. Aveți de gând să vizitați moaștele de acolo?

– Nu azi, spune Louise. Merită o vizită?

Pare că a gustat din carne stricată.

– Nu, se stropșește el. Am făcut și eu parte din ordinul lor cândva. Dar m-au dat afară. Știți de ce?

Habar nu avem. Dar în anii în care am lucrat cu dependenții fără adăpost, am învățat să-mi parchez așteptările foarte aproape de trotuarele relexor tratamente și ale neglijenței. Indiferent dacă e corect sau nu, vina e întotdeauna a celui care trântește ușa, nu a celui în fața căruia se trântește.

– Pentru că numai eu am urmat regulile Domnului. Se lovește pe piciorul care i-a mai rămas și degetele negre i se agită cu pricepere, ca niște animale de companie răsfățate. Nu le-am tolerat păcatele. Toți sunt putrezi până la oase, deși se pretind slujitori ai lui Dumnezeu. Dar știți ce zeu slujesc ei în castelul ăla? Banul. Cuvântul îi amintește de paharul lui; îl clatină spre mine, iar contribuția lui Louise adaugă un clinchet ca de maracas. Tu n-ai dat.

Deschid portofelul și bag o bancnotă de cinci euro în instrument. Fața i se luminează.

– Să nu căutați oameni drepti în mănăstirea aia. Sunt ca florile sălbatiche, le găsiți mai la vedere. M-au dat afară, pe mine, un infirm, să mă descurc singur. Sunt niște moșieri negri la suflet, fac tot felul de grozavii și inventează în fiecare an un păcat nou. Vă vine să credeți că

încă mai găsesc? Găsesc și nimeni nu-i poate opri. Mereu câte un păcat nou!

Gura lui e ca o toaletă industrială aspirantă. Presupun că o să scuipe, parcă pe amintirea lor, însă nu face decât să-și dreagă glasul. Duce mâna înapoi să ia o sticlă de apă, iar sigiliul se rupe când răsuțește capacul. Cineva are grijă de el, îl aduce aici cu mașina după-amiaza să-și joace rolul de nebun și are grijă să aibă apă proaspătă de băut. Când ne îndepărtăm, strigă după noi:

– Ar trebui să se termine cu Iuda, nu cu Ioan! Spre binele vostru, rupeți ultimele pagini! Sfârșitul e groaznic!

– Începeam să cred că nu sunt cerșetori în Patmos, spune Louise. Pe drum am trecut pe lângă un adevărat convoi de refugiați, înghesuiți unii în alții între stâncile de lângă port. A fost foarte trist. Femeile se țineau de copiii lor ca de niște veste de salvare. Dar nu cerșeau. Oare unde se duc?

– Presupun că nu la mănăstire.

– Asta ai putea să faci, dacă încă te gândești cum să ajuți.

Îmi înfige degetul în mână; crucea neagră tatuată s-a șters sub nodul cel mai de jos.

Zâmbesc crispat.

– Doar nu crezi în Apocalipsă, nu? Nu ești creștină cu adevărat. Ce vreau să spun e...

– Poftim? icnește Louise, de parcă aș fi acuzat-o că a pus mucuri de țigară în paharul cu mărunț al omului. Dumnezeuule, Ian, nu!

Mă bucur că-i provoc furie. Asprimea vocii i se ridică la suprafață și un mic episod de vreme instabilă își face loc prin nemilosul front atmosferic al controlului ei.

– Deși sunt momente când mi-aș dori să pot să fiu. Rezolvă atât de multe probleme, nu? Se oprește pe șosea și se uită la mine. Pielea ei are culoarea pânzelor bărcii când le îmbăiază ultimele raze ale soarelui, un roz cețos, deșertic. Părinții mei erau foarte credincioși. Genul extrem, născuți din nou. Și-mi aduc aminte că la paisprezece ani le-am spus să se așeze și le-am mărturisit că nu cred, că mă mulțumesc că m-am născut o dată și că nu mă mai duc la biserică. Mă gândeam că o să urmeze o ceartă, chiar îmi pregătisem o geantă. Dar au primit vestea incredibil de bine. Ne-am îmbrățișat. A fost bine. Ei mă iubeau. Eu îi iubeam pe ei. Ei se duceau la biserică și eu stăteam acasă. Erau niște părinți cu adevărat minunați. Mijește ochii căprui și întoarce capul spre circulația care șerpuiește prin vale. Un autobuz turistic cu geamuri fumurii se oprește și dă înapoi până la porțile spre peșteră. Paharul începe să se clatine insistent. Dar începând din noaptea în care le-am spus și în fiecare

noapte până am plecat la facultate, mi-am încuiat ușa la dormitor înainte să mă culc.

– De ce? Încerc să-mi imaginez o familie iubitoare din Kentucky, în care copiii, ca într-un ritual, își baricadează ușile înainte să se culce. De ce ți-era teamă?

– A trecut atât de mult de atunci, încât nici nu mai știu. Ciudat, nu? Eram ciudată. Deși ei credeau în diavoli, așa că eram cu toții un pic demenți. Așa sunt majoritatea familiilor, nu? Ciudate?

Mă trage de mână să mergem mai departe. Mă abțin să n-o sărut; mie nu mi-a încuiat ușa de la dormitor.

– Nu poți să mă condamni că întreb, îi spun. Ai o cruce tatuată.

– Ah, eu o numesc greșeala mea de după facultate, murmură ea frecându-și degetul. Nu știu ce-a fost în capul meu. Putea să fie un diamant sau fața lui Jerry Garcia dacă-l făceam în altă zi. Poate am vrut să-mi însușesc trecutul, să-l fac să fie al meu. Dar încerc doar să dau o interpretare matură unei decizii stupide. Am fost mai multe persoane de la cea pe care ai cunoscut-o tu la facultate până la cea de acum. Nu toate înțelepte. E un suvenir de la una dintre ele, presupun. Își studiază greșeala tatuată pe deget. Vezi toate crucile astea și aproape uiți că e un simbol al execuției publice. Ar putea să fie la fel de bine un scaun electric. Râde. Mergem să înotăm, nu? Hai pe plaja Petra. E aproape și e o tavernă frumoasă unde m-a dus Sonny.

– Unde ai parcat motocicleta?

Eu și Louise ne-am întâlnit la peșteră. Azi-dimineată am plecat tiptil sub pretextul că mă duc să-l văd pe Charlie pe *Domitian*. Nu pot să-i fac un raport convingător lui Sonny despre starea lui dacă n-am stat singur câteva ore. Ce mi-a zis să-i spun? Că încă e supărat și nu e pregătit să vină acasă? În loc de asta, m-am dus la un restaurant din Kampos și am comandat micul dejun – humus și ouă. Mă simțeam om în toată puterea cuvântului prin simplul fapt că puteam să aleg orice voiam din meniu, fără să-mi fac griji din cauza prețului. I-am trimis un SMS lui Charlie cât mâneam: „Ai reușit să pleci?” Niciun răspuns. „În momentul ăsta sunt la tine. Îți pare foarte rău că ai fost un măgar”. Niciun răspuns. I-am scris iar, în timp ce achitam nota de plată. „Aștept să-mi dai de veste. Între timp, s-ar putea să-mi acord o mărire de salariu”. Îmi iau telefonul acum să văd dacă mi-a răspuns Charlie. Ecranul e plin de o serie de mesaje trimise de mine, bule de vorbire de un verde strălucitor, dar nici măcar un răspuns.

– Am lăsat-o lângă peretele de stâncă, spune Louise. Aruncă privirea în jos la telefonul meu și, când îl acopăr cu mâna, rânjește: E Charlie?

– M-am întâlnit cu el mai devreme.

– Presupun că nu și-a cerut scuze.

Ridic vag din umeri. O mint pe Louise și simt că-mi depășesc puțin obligațiile.

– N-am mai văzut de mult pe cineva să se poarte ca el, spune ea.

– Nu se poartă așa niciodată. Cred că e copleșit de muncă. Îl afectează stresul.

– Copleșit. Testează cuvântul și i se pare că-i lipsesc caii-putere. Când ești copleșit îi iei la rost pe cei care se presupune că țin la tine?

– Și-a luat un pumn pentru treaba asta, nu?

Louise își umflă obrazii.

– Nu știam că Miles e în stare de așa ceva. Chiar am fost impresionată. Se freacă pe gât. Nu impresionată. „Speriată” e cuvântul potrivit. Aveam impresia că Miles nu e în stare nici să strivească un țânțar, doar dacă risca s-o muște pe Sonny.

– Crezi că e obsedat de ea?

– Nu mă îndoiesc. Dar cui îi pasă? Chiar e atât de îngrozitor să fii îndrăgostit de cineva care nu te iubește? Nu merita să-l atace așa. Niciunul dintre noi nu merita.

Îmi doresc atât de tare să-i mărturisesc că a fost doar un șiretlic, că era tactica lui Charlie prin care voia să creeze o fisură, cu beneficiul suplimentar că scăpa de Miles din coasta lui. Dar îmi țin gura cât ne apropiem de motocicletă ei.

– Te-am întrebat în noaptea în care ai venit dacă tu crezi că Sonny e fericită, spune ea. Mai crezi că e fericită?

– A fost doar o ceartă. Sunt sigur că au avut și altele. Așa par să meargă lucrurile între ei. Louise dă din cap, dar privirea lungă cu care străpunge lumile de dincolo de pământul de sub tălpi sugerează că nu e de acord. E clar, nu crezi că e fericită, conchid.

– Nu pot să scap de sentimentul că tot timpul joacă teatru în fața lui. Nu ca o fostă actriță. Bun, e dramatică. În sensul mai profund. Poate joacă teatru și-n fața ei înseși. Își spune că asta vrea, că la atât poate spera.

– „Asta” însemnând Charlie.

– Pare mai autentică fără el. Când intră el în cameră, o lumină se ascunde după o ușă și nu vezi decât incandescența asta firavă. Charlie nu se ascunde în prezența ei. Uite cum se poartă. El își permite luxul să se comporte cum vrea și, întrucât face așa, putem să-l judecăm pentru asta. Colibriul chiar zumzăie, înțelegi?

– Ce înseamnă? E o expresie din Kentucky?

Louise se oprește la motocicletă și se sprijină cu șoldul de perna șei

negre.

– Cei mai mulți oameni se dovedesc a fi așa cum par. De obicei, nu sunt labirinturi nesfârșite de surprize.

Încerc să mă gândesc cum ni se aplică nouă viziunea asta deprimantă asupra omenirii. Oare cum mă vede Louise? Numai ea are dreptul să aibă atât de multe personalități? Pentru că, deși Louise este inteligentă, vede prea mult lumea în alb și negru. În absolutismul ei nu există nuanțe. Sau poate crede că anumiți oameni trebuie să-și merite greșelile.

– Cred că dai prea multă importanță unei nopți proaste. Și dacă am fi cu toții sută la sută noi înșine tot timpul, sunt sigur că am fi insuportabili.

– Știm amândoi de ce nu-l părăsește, spune ea lovindu-mă ușor pe mână. Așa cum n-o să-l părăsești nici tu.

– Louise. Liniște, o pasăre țipă în tufe și apoi răspunsul. Am înțeles care e părerea ta. Aș putea face ceva mai aducător de satisfacții în viață. Am înțeles. Putem să discutăm despre altceva?

Mai că abia aștept să o văd pe feribotul care o duce înapoi la Atena dacă așa ar înceta cu predicile despre inferioritatea mea morală. Aș putea să continui s-o dezamăgesc de dincolo de ocean.

Se grăbește să explice:

– Nu spun decât că n-a fost nici cu tine prea drăguț azi-noapte. Și tu ești aici de numai câteva zile.

– Ar trebui să nu mai beau. Chiar n-am nicio problemă. Vorbesc exact ca un om care are o problemă, îmi dau seama. Trebuie să recunosc că mahmurelile încep să mă deranjeze dimineța – nu destul cât să nu mă dau jos din pat, dar suficient cât neuronii mei să fie ca niște pasageri abandonați pe un aeroport, care așteaptă deznădăjduiți ore în șir să se îndrepte vremea. Reiau privind-o pe Louise: Dar mi se termină vacanța. Peste câteva zile o să lucrez cu normă întreagă la Charlie și o să mă duc la culcare la o oră rezonabilă.

– Ce muncești? N-ai spus.

Împinge motocicleta din suport și-și trece agil piciorul peste șă.

– Sprijin și dezvoltare. Îndatoririle acelea par atât de vagi și de goale de conținut, ca o traducere pentru „post inventat pentru un prieten”, încât roșesc. Louise mă studiază și dinții strâmbi i se plimbă pe buza de jos. Și mă ocup de birou, mă grăbesc să adaug. E o afacere în extindere. E mult de muncă.

Louise bagă cheia în contact.

– Pare zăpăceală mare. Așteaptă înainte să pornească motorul, de parcă s-ar delecta cu căldura pielii pe coapse. Ce parte din afacere se extinde? Ce planuri are pe termen lung?

– Nu se extind toate afacerile? Bărci. Turiști.

– Am încercat să găsesc pe internet site-ul firmei Konstantinou Charters azi-noapte. Firma tatălui lui, Konstantinou Engineering, are milioane de rezultate, nu toate drăguțe. De fapt, sunt chiar urâte, cu o lungă listă de încălcări ale legii. Dar n-am găsit site-ul lui Charlie.

– Are o clientelă exclusivistă. Nu face reclamă la închirieri ieftine de bărci pe Yahoo. Sunt numai zece – douăsprezece iahturi în momentul de față.

– Ah, pune ea verdictul cu o izbucnire. Să nu ți se urce la cap, Ian. Se poate să uiți de noi, ceilalți. Nu suntem doar cei cu care te culci.

– N-am semnat un contract pe viață, oftez. Încerc și eu. Vrei, te rog, să nu mă mai salvezi de lucrurile pe care vreau să le fac?

Louise încuviințează din cap și renunță la subiect.

– L-am căutat și pe Miles. Eram curioasă în legătură cu acuzațiile alea pe care i le-a adus Charlie. Cum că are datorii la Londra. N-am găsit nimic. Doar o mulțime de fotografii cu el la evenimente sociale plicticoase – peluze, dineuri, alei cu pietriș și săli de bal. Are o amplă colecție de papioane.

Ce norocos, mă gândesc. Nu toată lumea are șansa ca unele din cele mai mari păcate să-i ajungă în fosa septică a largului consum.

Telefonul îmi vibrează, primesc un mesaj. Mă grăbesc să-l deschid, sperând să fie un răspuns de la Charlie din Bodrum, vești de la el, „toate bune, mă întorc mâine”, sau poate, dacă sunt amabil, să nu-mi mai bat capul cu alibiul lui inventat. Dar e un mesaj de la sora mea. Mă ia cu frig.

„N-ai luat legătura cu noi. Sun avocatul. E foarte important să mă contactezi. Imediat. Toți suntem nemulțumiți că ne-ai ignorat întrebările și preocupările și s-ar putea să apelăm la măsuri neplăcute. Te avertizez. Sună, Ian, în pizda mă-sii! Ți-e chiar atât de greu să formezi un număr de telefon?”

– Ce s-a întâmplat? vrea să știe Louise.

– Nimic, îi spun, făcând eforturi să transmit relaxarea obișnuită a celui care citește un mesaj. E Charlie. Îi pare foarte rău pentru cum s-a purtat. Ești mulțumită?

– Atunci mergem la plajă?

– Louise, ești avocată.

– Nu încă. Am făcut doar un an. Nu m-aș reprezenta nici pe mine. De ce?

– E ilegal... – Încerc să formulez atât de ambiguu întrebarea, încât să nu conducă la o situație reală în care este implicată o persoană reală, care nădușește la douăzeci de centimetri de ea – dacă, să zicem, moare

cineva și există niște bani care erau ai unui grup mai mare, un grup ca, de exemplu, o familie, și când a murit acel cineva, unul din grup a luat o părticică din bani, la care avea acces în mod regulat, dar a făcut lucrul ăsta chiar după deces, deși niciodată nu a făcut așa ceva mai înainte, fiindcă, în orice caz, întrebarea mea e: ar fi sau n-ar fi ilegal?

Nu reușesc să trec propria mea experiență prin tocătorul de hârtii al generalizării vagi, în speranța că o să descopăr un precedent legal. Limba engleză se strânge ca sârma ghimpată și, cu fiecare încercare a mea de a trece, își înfige și mai tare dinții în mine.

– Charlie te întreabă lucrul ăsta? Probabil că are acces la consiliere legală mai de calitate decât i-aș putea oferi eu. Nici măcar n-am făcut încă Etica financiară. Presupun că teoretic ar putea fi considerat furt, dar numai în sens strict. Numai dacă familia depune plângere. Și majoritatea familiilor n-ar face-o. Poate dacă mi-ai spune situația exactă.

– Nu-ți bate capul. Stai să-mi iau și eu motocicletă. Vin în urma ta.

Azi-noapte, în timp ce Louise scotocea pe internet în cabana ei, am verificat punga cu bani din sertar, i-am numărat și răsunărat. Când se întoarce Charlie din Bodrum, o să-i cer un avans mai mare și o să le trimit nouă mii înapoi la New York lui Lex și lui Ross, fără adresa expeditorului, doar un bilet: „Să vă bucurați de moștenire, noroc în viață”.

Urcăm zgomotos dealul spre Chora. Deși Louise merge în față în trombă, iau curbele cu mai multă pricepere acum, că am exersat. Stabilitatea pe motocicletă presupune să vezi șoseaua nu ca pe ceva solid, ci ca pe o piele flexibilă și permisivă, cauciucurile ca pe o limbă care linge banda adezivă a unui plic. Dacă te concentrezi prea tare la pericole, crăpături și gropi, frica pune stăpânire pe tine și devii victima unui accident din cauza precauției excesive. Țin pasul cu ea pe asfaltul neted, pe cărămizile acoperite cu mușchi, pe pietrișul ca o tuse și pe petice cu buruieni netunse, unde pisoii vagabonzi sar din roți, de parcă moartea ar fi un ghem. Înainte de coborârea abruptă din satul ca o stea albă, un băiețel stă în colț, în plină criză de furie. Mama lui este încărcată cu echipament de plajă – un scaun pliant, o pereche de labe de înot și trei prosoape ascund costumul de baie pe care se poate să-l aibă pe ea – și încearcă să-l prindă de mână, dar el și-o smulge, bate din picioare și lacrimi mari i se rostogolesc pe obraji. Nu primește ce vrea, suferă de epuizarea iubirii de insulă. Îmi pare rău pentru el. Întotdeauna istericalele din vacanță sunt cele pe care le ține minte familia, cu o tandrețe răutăcioasă; dacă vomțiți o dată la Disneyland, o să ai veșnic șase ani și-o să vomțiți pe o bancă de fier forjat din parc ori de câte ori se vorbește despre Disneyland. Lumea e necruțătoare cu turiștii nefericiți.

Toată dimineața am încercat să-i înțeleg lacrimile lui Charlie, de ce plângea azi-noapte în timp ce-și lansa atacul asupra lui Miles. Părea să fie o a doua durere, mai mare, în spatele celei dintâi, un tren care circula în viteză și ascunde un accident de mașină de partea cealaltă a șinelor. Lacrimile acelea ciudate, mai mult decât dilema Sonny-Bodrum, mă fac să tânjesc după un singur răspuns de la el.

Zona din sud se netezește aproape de mare, ierburile țârâie de la insecte când trecem pe lângă scheletele de lemn ale complexelor de apartamente părăsite la jumătatea lucrărilor de construcție și pe lângă indicatoarele metalice cu „Grikos”. Nu suntem departe de debarcaderul lui Charlie, iar Louise încetinește și înaintează șerpuit printre brizele joase cu miros de levănțică și înțepătoare de la sare. Întâi văd o mașină albastră de poliție oprită pe acostament; pe portieră scrie „Poliția” în engleză. Apoi, când urcăm un delușor și acoperișul de tablă al hangarului lui Charlie strălucește în depărtare, apare încă o mașină de poliție, aceasta cu girofarul pe plafon învârtindu-se în soare. Pe partea cealaltă a drumului, într-o mare de buruieni galbene, înalte până la brâu, trei polițiști cu banduliere de piele întretăiate pe cămașă formează un triunghi aproximativ, cu privirea ațintită la ceva din iarbă. O femeie cu haine pestrițe stă la trei metri pe o dală din cărămizi, plânge cu fața în palme; niște tatuaje cu salamandre îi urcă pe glezne. Polițistul cel mai bătrân, cu fața împăienjenită ca aburul pe un geam, își pune o pereche de mănuși bleu de latex. Dintre toate detaliile disparate, mănușile de plastic îmi strecoară frica în suflet.

Și eu, și Louise frânăm brusc. Gura ei formează prima literă a unei întrebări – un C furios. Oprim motocicletele dincolo de mașina poliției, mai sus de înclinarea șoselei, și din punctul nostru de observație vedem amândoi conturul indubitabil al unei mâini omenești întinse printre firele lungi și uscate de iarbă.

– Rahat!

Louise își încheștează mâinile pe ghidon, pornind din greșeală motorul, ceea ce o proiectează câțiva metri mai în față până să se poată opri din nou. Cei trei polițiști greci se uită enervați în sus. Polițistul cel mai tânăr încearcă prematur să delimiteze locul cu bandă galbenă, dar neîndemânatica lui tentativă de a o întinde printre buruieni nu are sorti de izbândă. Vântul a prins banda și o scutură jucăuș.

Transpir, am mâinile ude de sudoare, pentru că suntem atât de aproape de debarcaderul lui Charlie și faptul că nu mi-a răspuns la mesaje mă face să conștientizez cumplita implicații. Simt apăsarea grea, înăbușitoare a panicii în piept și e nevoie de un efort uriaș în acele

prime câteva secunde ca să cobor de pe motocicletă și să alerg spre cadavru. Sunt convins că cel din iarbă e Charlie. În fiecare milisecundă, în timp ce ridic praful pe când învăț din nou să alerg, mă rog să nu fie el, dar deja îmi fac curaj, deja m-am proiectat cu o oră în viitor și aud țipetele lui Sonny, o gură ca o fereastră care nu se va închide niciodată, tăcerea gurii mele uscate. Polițistul mai în vârstă se răsuțește fulgerător când calc pe iarba înaltă și pe buruienile care mă seceră. Mâinile lui îmbrăcate în mănuși de plastic se ridică să mă prindă în timp ce-mi ordonă bolborosind „*Rombaducke laf ox!*”. Mă rotesc, îl împing de umăr într-o parte, deja mă doare falca din articulație de la strânsoarea lui, iar în momentul acela descopăr cadavrul întins în fața mea.

O pereche de pantaloni scurți verzi militărești, un tricou roșu sfâșiat, cu un scris indescifrabil, răsucit peste coastele rupte, o ureche smulsă, groasă, ca un clopot răsturnat spre cer. Pielea cadavrului este pătată cu nuanțe de mov și verde, ca o valiză umflată lăsată în ploaie. Dâre groase de sânge îi acoperă gâtul și falca, nu roșii, ci transparente ca celofanul în lumina orbitoare a soarelui. În strălucire sunt încastrate fire de pământ sau muște. Fac un pas atent, mă străduiesc să-i văd fața, doar o privire rapidă înainte să mă dau înapoi, de parcă aș putea să-i fur identitatea, nu și expresia. O barbă blondă înmugurește în jurul adânciturii unei guri. Un inel de aur este prins de nas în mijlocul resturilor de os strivit. Întâi mă cuprinde ușurarea pentru cine nu e: nu e Charlie. E unul dintre hipioții creștini, pe tricoul roșu sfâșiat scria mai demult Anti-Betleem. Marginea craniului e înfiptă în pământ, iar singurul ochi vizibil este o masă netedă, cenușie. Expresia, ce a mai rămas din ea, transmite uluire: ca un instantaneu înghețat în momentul morții, care spune: „Ce, deja mi-a venit rândul?” Nu foarte departe de el zace cadavrul unei femei ghemuit în țărână. Are fața acoperită cu părul lung, în care s-a întărit sângele, și piciorul gol îi este tras în jos de o motocicletă boțită. Pe tricoul ei portocaliu sunt bucăți de plastic și de oglindă. Apoi simt mirosul, nu e mirosul tăios al cărnii în descompunere, ci un miros slab de stricat, ca al mezelurilor trecute de data expirării. Îmi țin răsuflarea ca să nu-l mai simt mirosul.

— Înapoi! strigă polițistul mai în vârstă. Pleacă, du-te. Îngrijorarea dispare, îi ia locul greața provocată de imaginea a două cadavre. Nu mai vreau să văd și, știind că Charlie trăiește, este încă printre cei vii, nu înțeleg ce caut printre cadavre și motociclete distruse în câmp. Louise se ridică pe vârfurile degetelor pe partea cealaltă a șoselei și se ține de burtă.

— Îi cunoști? mă întreabă polițistul.

– Nu, răspund și mă dau înapoi, cu banda galbenă în jurul gambelor. Cred că se poate să fie hipioți din tabăra din apropiere. Dau informația atât de impasibil, de parcă ar fi introducerea unui hipnotizator, încât nu sunt sigur că înțelege vreo vorbă. Ce s-a întâmplat?

Ridică din umeri.

– I-a găsit fata de acolo. Poate mers cu motocicletă și ieșit de pe drum. Arată în sus, spre coborârea abruptă dinspre o serie de faleze mai joase. Cadavrele în șanțul ăsta par la o distanță prea mare de pantă. Sau poate lovit o mașină, ieșit de pe drum cât încă este întuneric. Turiștii foarte inconștienți pe *motosikletes*. Avem câțiva morți în fiecare vară.

Dă din cap spre motocicletele noastre, ca și când ar fi niște animale complice, carnivore locale care pândesc turiștii. Deja dă vina pe morți.

Sirena monotonă a unei ambulante europene sparge liniștea; amețit, îmi smulg banda de pe picioare și trec drumul clătinându-mă spre Louise. Pare mult mai fragilă în șort și maiou decât acum două minute. Îmi vine s-o cuprind cu brațele și să fac ce numai viii pot face: să stau nemișcat, să respir și să ating un seamăn.

– Ce e? mă întreabă, prinzându-mă de umăr.

– Doi hipioți pe motocicletă. Au murit. Mă sprijin de șaua mea, aștept ca fața să mi se topească din minte și să-mi dispară din nas mirosul de stricat. Poate a fost un accident. Sunt plini de sânge.

Louise se strâmbă, de parcă ar face eforturi să nu vomite.

– Un accident. De ce te-ai dus atât de repede acolo? Am zis c-ai înnebunit.

Nu pot să-i spun că mi-era teamă să nu fie Charlie. Se presupunea că acum câteva minute ne trimiteam mesaje.

– Mi-era teamă să nu fie vreun cunoscut de-al nostru, e tot ce reușesc să spun.

Aproape de fata care plânge, în spatele ei, stă o femeie trecută de patruzeci și cinci de ani, plinuță, îmbrăcată cu bluza înflorată și pantalonii scurți ai grădinarului de weekend, pe gabele groase are vene proeminente, ca rizomul de ghimber, și în jurul gâtului are atârinate funii de cânepă. Pe brațul drept are prinse trei ceasuri. Tenul ei pare prea sensibil pentru soarele mediteranean, genul de piele deschisă la culoare obișnuită cu zăpezile și iernile dezastruoase petrecute în spatele ferestrelor cu obloane. Se uită la polițiști și la noi cu un calm surprinzător, de parcă n-ar trăi acum, ci și-ar aminti de oribilul incident dintr-un viitor mai simplu, l-ar cântări și l-ar studia. Calmul ei mă neliniștește și simt o ușoară recunoștință când buzele i se strâmbă de durere. Dar este începutul unui acces de tuse. Își duce mâna pumn la gură. Ambulanța

urcă panta în urlet de sirenă și se oprește, adăugând o tardivă senzație de urgență, de parcă în tot acest timp ar fi fost o speranță de resuscitare, dar tocmai s-a pierdut pe șoselele șerpuite din Patmos.

– Ar fi bine să mergem, îi spun lui Louise. Nu mai vreau să stau aici. Cadavrele alea...

Dar imaginile încă îmi sunt prea limpezi ca să le pot atașa cuvinte; ating acel hotar mintal în care limbajul se sfârșește și nu mai rămâne decât vârtejul portocaliu al silabelor sfărâmate, un osuar lingvistic. Alți motocicliști urcă dealul și se opresc să vadă ce se întâmplă. Polițistul tânăr ridică o eșarfă maro elegantă din iarbă și ceva ascuțit care seamănă cu un cui de lemn. Cei doi superiori ai lui vin să studieze descoperirea. Am sentimentul că polițiștii de pe insulă au învățat meserie vizionând seriale polițiste americane, astfel că par excesiv de iscoditori la orice resturi întâmplătoare găsite în apropierea unui cadavru.

– Carrie, haide.

Femeia care tușește o ia de mână pe fata înlăcrimată și încearcă s-o smulgă de acolo.

– Dalia și Mikael! șoptește fata tatuată.

Accentul ei din New Jersey mă duce cu gândul la cei doi intruși de pe debarcaderul lui Charlie. Ea era, iar partenerul ei, cu inelul de aur din nas, zace acum în iarbă.

Louise se uită la mine cu ochii mijiiți.

– Nu mai am chef de plajă.

– Nici eu. Dacă am fi luat-o în altă direcție!

– Cred că mă duc înapoi să mă întind. Probabil se întâmplă tot timpul.

Louise înjură, ducându-și mâinile în jurul gâtului.

– Așa a spus și polițistul.

– E periculos că motocicletele astea se închiriază oricui.

– Promite-mi că de acum înainte o să porți casca, strig, în timp ce o iau pe a mea din compartimentul din șa.

– Vii cu mine înapoi? mă întrebă Louise.

– I-am spus lui Charlie că trec pe la Sonny. Ne vedem acasă.

Ne îndepărtăm cu precauție de locul accidentului, coborâm dealul în viteza întâi, excesiv de atenți la fiecare indicator de oprire. S-a dus ritmul nesăbuit al vitezei. În timp ce-i fac cu mâna lui Louise și virez spre Chora, creierul meu se concentrează pe detaliile pe care aș vrea să le uit – nu e vorba de mânușile de plastic, mirosul de mezel sau inelul din nas de pe fața strivită, uluită. Mi-l amintesc pe Charlie la debarcader acum mai puțin de douăzeci și patru de ore, cum îi amenința pe cei doi hipioți că nu mai pleacă întregi.

În vârful dealului îmi verific telefonul. Nimic. Îi formez numărul și, după ce sună de șase ori cu o sonoritate acvatică, un glas răzbate din oceanul electronic. „Sunt Charlie. Știți ce aveți de făcut. Lăsați un mesaj”.

8.

Când a murit bunicul meu, în 2006, eu, tata, soră-mea și frate-meu vitregi am mers în Michigan la înmormântare. Am urmărit o ploaie de stele abătându-se pieziș asupra parcerii hotelului Marriott din aeroport, iar a doua zi am văzut sicriul cum coboară în pământ în cimitirul Muskegon Holy Catholic lângă mormântul bunicii mele. După aceea, spre surprinderea tuturor, au fost puține lucruri ale bunicului de care să ne descotorosim.

Ce a rămas abia dacă umplea câteva camere măturate din casa lui albă prefabricată de la Sears Roebuck. Majoritatea hainelor lui fuseseră împăturite, puse în sacoșe de cumpărături și etichetate, constituind o donație pentru St. Vincent de Paul. Tacâmurile lui din bucătărie constau dintr-o furculiță, două linguri, un cuțit de unt și un desfăcător de conserve. Frigiderul era gol, rafturile de un alb antiseptic străluceau ca holurile curățate ale unui spital și celelalte electrocasnice erau strânse, cu cablurile răsucite ca niște cobre în jurul bazei. Notițele adezive de pe televizor, radio și tabloul electric („porniți boilerul la zece minute după pompă”) dădeau instrucțiuni utile oricui voia să le folosească. Când am sunat la furnizorul de gaz să întrerupem serviciul, am descoperit că bunicul reziliase deja contractul – rezervorul cu propan fusese umplut în primăvară și-i spusese tehnicianului să anuleze revizia anuală. Fiecare factură era plătită, fiecare semnătură era certificată de un martor; din păcate, cu întârziere (la o zi după reviem), Lex a găsit o listă cu cântece de înmormântare care-i plăcuseră întotdeauna în mod special, prinsă pe clapa interioară a agendei lui. Când am deschis hambarul, mai că mă așteptam să găsec înăuntru cutiile în care primise componentele casei în 1934, pregătite pentru ca piesele demontate să-i fie returnate fabricantului.

Tata era vizibil mândru de prevederea cu care bunicul ne ușurase de povara proprietății lui.

– A fost atât de atent bunicul vostru, cum îi stătea în fire, să nu ne complice viața. A vrut să se ducă discret cum a venit. L-ați auzit vreodată să se plângă de perioada în care a luptat în Coreea? Abia dacă pomenea de ea, chiar și când eram eu mic. Se întâmplase pur și simplu, nu se văicărea. Așa sper să vă gândiți mereu la el. Simplu, curat.

Era un lucru incontestabil, se dusese discret. Curat. Adevărul era că nu

mai lipsea decât un indicator cu „De vânzare” în curtea din față și întreaga prezență a familiei Bledsoe din comitatul Muskegon avea să dispară precum cele câteva zile atipice, mai blânde, dintr-o vară lungă și toridă. Însă lui Lex, lui Ross și mie ni se părea înfiorător. Era evident că bunicul nostru cu ochii umezi, aproape muț, își făcuse un hobby din pregătirea morții și, dacă nu l-ar fi răpus un atac de cord la raionul de carne de la IGA, l-am fi putut bănuși de suicid. Jelirea unei rude care își plănuise atât de conștiincios inexistența s-a dovedit o sarcină dificilă; prin urmare, văduviți de durere în vizita de o săptămână, i-am transferat puterea laturii noastre hrăpărețe.

Toți trei, sau mai bine spus eu și frații mei vitregi, ne băteam ca niște moștenitori rivali pe cele mai mici și mai ieftine vestigii fără notițe adezive pe ele: o Biblie crăpată cu coperta moale; o colecție de ace de cravată din cositor; un geam din sticlă colorată, care, de fapt, putea fi doar o lucrare de mântuială de la un magazin de bricolaj. Alergam prin camere în timp ce ne jucam frenetic de-a v-ați ascunselea, doar că la noi era de-a găsitelea și păstratelea.

Ross s-a ales cu acele de cravată. Lex a primit două scaune de stejar cu șezut de papură, împletite manual de bunica. Iar eu am fost trimis în mansardă, să-mi revendic moștenirea pe care tata simțea că o merit.

— Asta e adevărata comoară, oricum. Ție îți place mult istoria.

— Da?

— Mă rog, mai mult decât lui frate-tău și soră-tii.

Mansarda triunghiulară avea și rolul de azil pentru rozătoare; printre mormane de bobite bleu de otravă, șoarecii maro care încă nu-și dăduseră obștescul sfârșit se zvârcoleau în agonie. În colț era o ladă de bere Schlitz plină cu ziare și reviste. Rahații de șoareci zornăiau dinăuntru când am coborât pe scară.

În cutie erau pagini de ziar care acopereau un secol și, în timp ce le împrăștiam pe fiecare în parte pe masa din bucătărie, mi-am dat seama că bunicii mei colecționaseră o viață întreagă suvenire cu cele mai cumplite atrocități ca să-și croiască o potecă spre verandă dimineața. Războaie, foamete, asasinate, dirijabile prăbușite, epidemii, sinucideri de vedete, gropi comune, bombe lansate ici, ostatici luați colo, asedii, explozii, vânători de vrăjitoare în Congres, amenințări cu atacuri nucleare și, în mod surprinzător pentru doi republicani credincioși din Michigan, o aparent neobosită obsesie față de subiectele asediului de la Waco și SIDA tratate în *Newsweek* și *Muskegon Star*. Cutia ororilor era pură și absolută. În timp ce mă apropiam de fundul ei, am sperat să scot la iveală o singuratică veste bună – „Pace!” sau „S-a încheiat războiul” sau

„Omul a pus piciorul pe Lună” sau chiar „Președintele Gerald Ford își întâmpină nepoata”. Dar erau doar ghemotoace roz de izolație pe care șoarecii le șterpeleră să-și facă cuiburi pentru iarnă.

Ross avea trei ace de cravată pe fenta cămășii. Lex se relaxa în precaritatea scaunului ei antic. Am aruncat ziarele și revistele înapoi în cutie.

– Nu vreau nimic de aici, am bombănit.

– Ai putea vinde pe ebay chestiile alea despre Kennedy, a spus Lex răutăcioasă. Zece, hai, cincisprezece dolari.

– Ha, ha, fraiero ce ești.

Problema nu era că aș fi fost eu nepotul disprețuit. Sau, cel puțin, nu era numai asta. Bizarul conținut al cutiei îmi submina impresia despre bunicii mei, că ar fi fost niște oameni supranatural de buni și amatori de limonadă diabetic de dulce, care trimiteau felicitări mucegăite de ziua de naștere perfect calculate să ajungă la timp și se îmbrățișau la diferite vârste în fața ușii în fiecare instantaneu pe care-l aveam cu ei. Faptul că bunicul nu aruncase tocmai cutia asta când până și albumele foto ale familiei lipseau – presupuneam că se descotorosise de ele – nu făcea decât să-mi confirme sinistra lor viață dublă, care a început să se aștearnă peste amintirea pe care le-o purtam. Mi-l imaginam pe bunicul aducând zorit ziarul de dimineață, lovind cu bocancii de zăpadă pe preș. „Ia uite, Jean! E foamete în Etiopia!” sau „A explodat Challenger în aer!”; bunica venea din bucătărie, ocoala bufetul din lemn de nuc, cu mâinile brăzdate de vene albastre încleștate de fericire: „Hai iute, neghiobule! Bagă-l în cutie!”

Desigur, putea să mai fie și faptul că, pur și simplu, nu-l lăsa inima să mai treacă prin tăieturile acelea pentru ultima oară.

Tata a fost destul de atent încât să-mi observe dezvrăjirea și să mă informeze că eu nu eram niciodată mulțumit și că nici nu aveam să fiu vreodată și că așa eram eu, vedeam tot ce e mai rău în fiecare cadou. Am încercat să-i explic că practic era imposibil să nu văd tot ce era mai rău – doar relele erau acolo, cele mai mari rele din lume –, dar el era prea ocupat să ajungă la o înțelegere cu fermierul de alături pentru vânzarea casei și a pământului. Vecinul avea să preia cele șaisprezece hectare, să demoleze casa și să păstreze hambarul ca loc de depozitare. În ultima zi, înnebuniți de gâlcevile noastre zgomotoase în tăcuta și cuviincioasa vreme din Michigan, ne-am adunat în mașina de închiriat de parcă ar fi fost o barcă de salvare cu direcția Manhattan. Dacă voia cineva să știe ce se alesese de ziare și reviste, n-a întrebat nimeni. Le dusesem înapoi în mansardă, să aștepte echipele de șoareci și demolatori.

Când ne pregăteam să plecăm, tata a lăsat geamul în jos și n-a spus nimic câteva minute, cu ochii ațintiți la arțarii în care se ciorovăiau păsările de la acest sfârșit de vară și la golurile casei neacoperite cu perdele.

— Rămâi cu bine, tată. Mulțumesc. Să te odihnești în pace, a spus el înainte de a da în marșarier. Apoi mi-a zis radios: Am vândut-o cu două sute de mii. Asta înseamnă că i-a crescut valoarea cu o sută optzeci de mii în șaptezeci de ani. Bunicul tău ar fi rămas cu gura căscată!

∴

La început nu sunt sigur că am găsit drumul corect, apoi, după douăzeci de minute în care urc trepte abrupte, strâmbe, mă întorc pe povârnișuri de piatră și o iau prin pasaje mărginite de ziduri nesfârșite, vâruite cu un alb care-ți pârljește retina, mă declar rătăcit oficial. Nu dau de casa lui Charlie. „La jumătatea unei alei. O ușă roșie cu un ciocan de alamă în formă de mână de păpușă”. Problema e că ciocanele în formă de mână de păpușă, ușile roșii și aleile întunecoase și ude se multiplică precum clovni în sala oglinzilor de la bâlci și fiecare potecă nouă, necălcată mă duce prin colțuri înțesate cu pisici, ferestre cu gratii, scări în unghiuri ascuțite care duc prin arcade joase și claustrofobice. Merg cu pas sprinten, de parcă viteza ar putea șterge amintirea accidentului rutier, cu sângele, mădularele și banda galbenă. Grecoaice încinse cu șorțuri care udă cactuși se uită la mine cu un dezinteres de felină și se reped în case, să nu riște o confruntare cu cei aflați iremediabil în voia sorții. După șase încercări ajung din nou la intrarea în Chora, cu priveliștea spre Skala și șirul apatic de magazine de suvenir care vând pietre vopsite și combinații maximaliste de cupru și ametist.

Dacă o ții pe lângă un zid printr-un labirint, într-un final ajungi la ieșire. Dar există vreo regulă după care să găsești drumul spre centru? Ar fi trebuit să-i spun lui Charlie să-mi deseneze o hartă. Ar fi trebuit să-i spun multe lucruri lui Charlie.

Intru în cel mai apropiat magazin de suvenir și o întreb pe vânzătoarea bătrână dacă poate să-mi indice cum să ajung la „casa lui Charlie Konstantinou”.

Își freacă șuvițele de păr de buze.

— Charlie Konstantinou?

— Da. E casa tatălui lui. A bunicului. Konstantinou. Konstantinou.

Cântărește numele, pe care credeam că l-am pronunțat bine toată viața mea, dar e evident că accentul meu american pune piedici.

— Casa bunicului. O casă veche. Casa de armatori. Casă de oameni bogați.

– Ah! exclamă plină de speranță. Vrei făcut poză. Casa Aga Khan?

– Nu, nu Khan, nu sunt iranieni. Konstantinou. Ciprioți.

Zâmbește și repetă.

– Khan.

– Konstantinou.

Arată pe fereastra cu gratii spre magazinul de bijuterii.

– Vizavi, mergi și întreabă.

Știu că e pur și simplu metoda ei de a scăpa de turistul idiot, pasându-i-l următorului comerciant. Și atunci îmi aduc aminte de piața care duce chiar spre alea lui Charlie.

– Puteți să-mi spuneți unde e Plateia?

– Care?

– Noaptea. Petrecere. Mulțime mare.

Flutur din degete să sugerez distracție sau bule de șampanie sau hoarde năvalnice.

– Prea devreme, spune ea lovindu-și ceasul.

Dar mă conduce spre ușă și-mi arată în susul drumului. Apoi mâna i se zbate și-i înoată în opt direcții diferite, ca un șarpe de apă lovit de nebunie. Mă pregătesc să mă declar învins, când surprind o siluetă familiară trecând pe lângă magazinul de bijuterii, un bărbat scund, cu părul alb și un zâmbet netulburat, care-și rotește inelul cu rubine de pe degetul mijlociu. Îi mulțumesc repede femeii și ies în lumina sticloasă.

– Prințe Phillip! îl strig. Bătrânul se întoarce, zâmbetul îi crește în intensitate, dar nu în mărime. Sunt prietenul lui Charlie. V-am cunoscut în dimineața în care am ajuns.

– Sigur, da. Se apleacă înainte așteptând să primească un sărut pe fiecare obraz. Din păcate, ți-am uitat numele.

– Nu l-ați știut niciodată. Ian. Am fost coleg de școală cu Charlie la New York.

– Ah, atunci probabil că dumneata îi cunoști toate secretele picante. O să te ademenesc cu un prânz la un moment dat și va trebui să mi le împărtășești. Mi-e tare dor de sălbăticia din New York. Ce vremuri am trăit cu soția mea acolo în anii optzeci, ce energie, ce agitație! Charlie nu vrea să discute niciodată despre New York, dar eu știu că are multe povești interesante. De ce trebuie să-l cunosc eu pe singurul zgârcit la vorbă din această tânără generație?

– Da, Charlie e destul de discret.

– Discreția nu e apreciată printre prietenii apropiați. Deviza mea e: trăiește, trăiește din plin, dar ai bunul-simț și povestește-le și altora.

– Prințe Phillip, ați putea...

Dar atenția îi e reținută de un băiețel cu trăsături feminine care tropotește prin apropiere în șlapi.

— William! exclamă Phillip. Tu nu ar trebui să stai astăzi cu nepotul meu?

— Am trecut pe acolo, dar nu era.

— S-au dus cu toții la plajă. Probabil ai întârziat.

Băiatul ridică din umeri.

— Spuneți-i că trec mai târziu. Până în cină.

— Foarte bine, spune el indiferent și se întoarce spre mine când galopul șlapilor băiatului nu se mai aude. Se pare că la asta sunt bun. Să aranjez ieșiri la joacă, să transmit mesajele copiilor. William e un Von Blücher. Când nu dau semne că aș recunoaște personajul, simte nevoia să-mi explice: Stră-stră-străbunicul lui l-a învins pe Napoleon. Acum locuiesc mare parte din an la Gstaad, din motive evidente. Încă este un loc frumos.

Phillip îmi face cu ochiul și flutură palma deschisă, brăzdată de rubiniu. Nodurile fine au răspândite ici-colo pete roșii care fâsâie ca o petardă la tăciunii înnegriți ai încheieturii lui. Pare să-i placă clasificarea familiei și a țării, să țină socoteala măririlor și înfrângerilor lângă orașe turistice. În atitudinea bătrânului prinț se simte însă și un cald, dar răutăcios flirt, care îi subminează devotamentul față de obositele titluri europene. Charlie îl numise mistic, iar acum se oprește, nemișcat ca un sfinx, cu nasul frumos, acvilin ridicat ca un cadran solar, să-mi citească cutele de pe față.

— Ai pățit ceva, Ian? Dacă nu te supără că-ți spun, nu pari un om în vacanță.

— Mă scuzați, prințe Phillip. Nu-mi dau seama de ce îi cer scuze, așa cum nu-mi dau seama nici dacă am voie să renunț la titlul regal. Nu mă corectează din niciunul dintre motive. Tocmai am văzut un accident groaznic de motocicletă. Două cadavre lângă plaja Petra.

— Aaah, oftează el. Motocicletele alea sunt o formă rapidă de suicid. Trebuie să ai grijă. Avem un singur doctor pe insula asta, și observă că nu am spus un medic acceptabil. Vara trecută, o vecină adorabilă a fost mușcată de o viperă. Până să stabilească doctorul că este destul de grav încât să fie nevoie să fie dusă la Leros, murise. Cred că moartea ei l-a făcut să tragă concluzia că mușcătura era gravă. Flutură iar din mână precum dirijorul care are puterea să pornească muzica, dar nu și autoritatea să schimbe canalul. Trebuie să ai mare grijă.

— Port cască.

— Mi-aș dori să ne permitem servicii mai de calitate, dar la starea

economiei și la tristul pârjol al imigraților care se revarsă pe insulă vara asta, pur și simplu, trebuie să ne descurcăm cum putem. Criza grecească este o boală cronică. Ca punctualitatea la elvețieni și la americani...

Lungește cuvântul să nu termine comparația, poate pentru că vorbește cu un american.

– Nu aveți nicio influență ca membru al familiei regale?

– Dragul meu, icnește el. Nu am nicio picătură de sânge grecesc în vene. Sunt francez de obârșie. Și, mai rău de atât, catolic. Cu așa ceva nu ajungi prea departe în politica locală, printre rasele sfinte ale mănăstirii noastre. Ei îi urăsc pe catolici. Au o expresie pe care le place s-o folosească: mai bine turban decât mitră. Și chiar se aplică. Primesc ordine direct de la Constantinopol. Să nu dai crezare hărților. Patmos ține de Orientul Mijlociu. Și dacă nu te-ai născut pe insula Patmos, ești un invadator străin, indiferent cât teren deții. Își încheie tirada cu o fluturare a inelului rubiniu și chicotește dulce, prinzându-mă de umăr. Transmite-i lui Charlie toate cele bune din partea mea. Și spune-i iubitei lui să-mi facă o vizită.

– De fapt, speram să-mi arătați dumneavoastră unde este casa lui Charlie. M-am...

– Rătăcit, intuiește, dând din cap mulțumit de capacitatea lui anticipativă. Mă pricep și să dau indicații. Avem și noi, fosilele, rolul nostru.

Își duce mâinile la spate și-l urmează pe drumul abrupt. După trei cotituri piezișe, restaurantele goale și posterele care fac reclamă la expoziții de olărit încă nu-mi sunt repere cunoscute.

– Vă știți de mult cu familia Konstantinou? îl întreb.

– Da, de o jumătate de secol, poate mai mult. L-am cunoscut pe bunicul lui Charlie când a cumpărat proprietăți pe insulă. Și, desigur, pe tatăl lui. Toți niște oameni buni, oameni duri, cum sunt de obicei ciprioții. Stefan este finul meu, o onoare, să nu mă înțelegi greșit, dar mereu m-am simțit mai apropiat de Charlie. El are cremenea aceea în priviri și regate de aur sub pleoape, o anume lejeritate în lume pe care bietul lui frate nu a stăpânit-o niciodată prea bine. Poate că Stefan n-a avut niciodată opțiuni. A fost ales de când a început să meargă în picioare să preia afacerea familiei. Și, din câte se spune, asta a făcut. În Dubai, cred. Sau acum locuiește la Doha? Mai trimite câte o felicitare de Crăciun.

De data asta, mâna brăzdată de rubiniu nu flutură, ci se bagă în buzunarul de la cămașă să scoată o țigară. Bătrânul prinț tremură ca o betonieră din Brooklyn cu mixerul veșnic în mișcare – mereu face mici gesturi neliniștite, de teamă să nu i se întărească betonul. Phillip rupe

câțiva centimetri de la capăt înainte s-o aprindă.

– N-am cumpărat ce trebuie de la duty-free, pe cele lungi nu pot să le sufăr. Dar trebuie să fim cumpătați. Ne mulțumim cu ce avem.

E genul de fumător care nu trage fumul în plămâni. Ține țigara ca pe un bețșor aromat și o răsuțește prin fața noastră în timp ce trecem pe lângă o tavernă mică, cu frigidere ale căror motoare torc în amiaza neînsuflețită. Un tânăr stă în cadrul ușii, e descheiat la cămașă și claviculele transpirate îi strălucesc în lumina cenușie, săpunoasă. Phillip îl studiază, zâmbește afectat și trece mai departe.

– Să fie clar, eu n-am fost de acord ca tatăl lui Charlie să-i taie finanțarea. Vestea mă împinge să mă opresc o clipă și fac doi pași să-l prind din urmă. Ce să facă băiatul dacă nu a fost niciodată învățat să aibă o profesie adevărată? continuă prințul. I-am spus lui taică-său lucrul ăsta. „Ai bani. Lasă-l în pace pe Charlie. Nu poate să supraviețuiască cu o alocație amărâtă, stabilită aleatoriu. El are o sălbăticie frumoasă”. După mine, perioada petrecută în America a avut nefastul efect de a le induce senzația că tipii cu lipici la bani au și caractere puternice. Arta de a trăi, de a te bucura de micile plăceri este o artă muribundă. O să fiu cinstit, cu riscul de a semăna cu oricare alt cusurgiu care stă și bea la barul de mahon al nostalgiei. Nu se mai nasc oameni precum cei de pe vremuri. Oameni interesanți. Oameni ca niște destinații. Oameni care sunt mai degrabă distractivi decât distrați. Într-o bună zi, s-ar putea să se înființeze un adăpost pentru ultimele caractere care au mai rămas. Credeam că New York-ul ar putea fi acela. Sonny m-a asigurat la prima noastră întâlnire că sunt iremediabil rupt de prezent.

Phillip clatină din cap la gândul lumii oamenilor noi, făuriți fără adaosurile atavice ale personalității, și pufăie din filtrul alb ca un domn în vârstă care soarbe din supă.

– Tatăl lui Charlie i-a spus să-și ia o slujbă.

Am evitat s-o formulez ca pe o întrebare.

– Oricum, nu avea de ales. Mă îndoiesc că Stefan l-ar fi primit cu brațele deschise în firmă. Odată ce mama lui s-a îmbolnăvit prea tare ca să-i mai ia apărarea, avea de ales între a-și face o carieră și a veni acasă. Și Charlie asta a făcut, nu? S-a descurcat splendid cu firma de închirieri de bărci. Poate că eu m-am înșelat și tatăl lui a avut dreptate. *Bon.*

– Ați fost pe vreun iaht de-al lui Charlie?

– Nu, Doamne. Apreciez prea mult compania celorlalți ca să mă izolez pe un iaht zile la rând. Dar văd bărcile lui Charlie plecând și întorcându-se la debarcaderul pe care îl închiriază. Văd din grădina mea de pe deal. Este o afacere înfloritoare, asta i-am spus și tatălui lui. Când a început Charlie

acum câțiva ani, ideea mi s-a părut ineptă. N-ai nicio șansă să faci bani dintr-o operațiune atât de mărunță. Plimbând turiștii de pe o insulă pe alta timp de câteva luni toride în fiecare an. Îmbrăcându-i pe tinerii de pe insule învecinate în costum de căpitan. Și tu știi că entuziasmul lui Charlie la o idee nouă este de regulă la fel de durabil ca răbdarea lui. Dar și-a dovedit valoarea, s-a ținut de treabă și, ușor-ușor, tatăl lui parcă mai slăbește strânsoarea de pe cuierele familiei. Presupun că acum îl finanțează și el. E constructiv să speri la succesul unui copil. Dar să i-o ceri imperios este cu totul altă poveste. Phillip flutură un zâmbet, apoi îl reteză, de parcă și-a dat seama că nu i-am oferit nici măcar o poveste de bun-simț pe care s-o adauge la colecția lui. Tu ești apropiat de Charlie, nu? Nu i-am spus secrete unui străin.

— Foarte apropiat, îl asigur. De fapt, în curând o să mă alătur echipei de la Konstantinou Charters, așa că prânzul acela n-o să aibă mult de așteptat.

— Prânz! Ce idee grozavă, fredonează el, de parcă oferta ar fi a mea. Trebuie să-mi promiți s-o aduci pe Sonny. Mă tem să nu plece într-o bună zi.

Teama lui Phillip îmi amintește de cea a lui Charlie, și totuși nimic nu sugerează că Sonny ar fi gata să-și facă bagajele.

— De ce ar face-o? Nu credeți că-i place în Patmos?

— Nu are de-a face cu plăcutul, spune el cu glas răgușit. Dar tu vezi vreo căsătorie în viitorul lui Charlie? Eu, nu. Și, sincer, de ce ar fi? E mult mai frumos să fii liber. Deși deseori mă gândesc că poate toate acele căsnicii nereușite au forțat apariția oalei sub presiune a sufletelor interesante. Misterul întregii chestiuni îl face pe Phillip să ridice din umeri. Ce știi eu? Când ajungi la vârsta mea, afli că tinerețea nu este o făclie pe care o dai generațiilor următoare. Tinerețea este o stare din care ești detronat.

— Dar poți să-ți păstrezi sufletul tânăr, nu?

Phillip îmi face cu ochiul.

— Hai să luăm prânzul acela curând. Plec peste o săptămână. Un prieten din Viena are o fantomă pe care trebuie s-o vizitez.

— O ședință de exorcism?

— Ah, n-aș îndrăzni. Pur și simplu, le țin de urât. Sunt teribil de singuri și unul, și altul.

Trecem printr-un tunel și ajungem la Plateia, cu crăpăturile dintre pietrele brăzdate de șanțuri astupate cu mucuri de țigară și ambalaje. Phillip își stinge țigara de perete, apoi o pune într-un șervețel pe care-l vâă în buzunarul de la cămașă.

– Încolo trebuie s-o iei, îmi spune arătând spre alee, după care își târșâie picioarele peste o sulită de lumină și se lasă înghițit de un pasaj îngust de pe partea opusă a pieței.

O iau în jos pe alee, mă opresc la ușa roșie și apuc mâna flască de păpușă. Presupun că mâna are rolul de a te întâmpina, dar seamănă mai mult cu apendicele unui victorian tuberculos care-i atârână afară din pat. O lovesc de trei ori de bila de alamă. Înăuntru, niște pași traversează podeaua de lemn, cineva umblă la încuietore și ușa se deschide larg. Sonny se uită la mine, are părul dat pe spate, întins, sprâncenele pensate arcuite și gura deschisă, ca un oval. Se apleacă afară să caute încă o prezentă, ținându-și tălpile goale îndoite pe prag. Numai când își dă seama că nu mai e nimeni, se dezumflă, lipită de ușă.

– Bună, Ian, îmi spune, fără să se deranjeze să-și ascundă dezamăgirea. Mă gândeam că poate e Charlie.

În materie de dezamăgire suntem la egalitate. O parte din mine spera c-o să răspundă Charlie la ușă, poate renunțase la ideea cu călătoria la Bodrum și deja dresese ruptura pe care azi-noapte fusese așa de hotărât s-o facă. După spectacolul hipioților morți de pe șosea, nu sunt sigur că am puterea să-i flutur un mănunchi de minciuni convingătoare lui Sonny. Am venit să-i prezint raportul despre Charlie cel suferind, dar bine-mersi pe *Domitian*. Dar îmi trece prin minte că am venit în speranța c-o să culeg vești despre el. „Dacă mai călcați pe aici, nu vă promit că mai plecați întregi”. Chiar și departe de sirena ambulantei, cuvintele alea nu-mi ies din minte. De ce n-a răspuns? I-am scris din nou după ce-am parcat motocicleta – „Unul dintre hipioții pe care i-ai amenințat a murit” –, cu speranța că mesajul o să-l oblige să-mi răspundă. Dar nu a fost așa.

– Pot să intru?

Sonny aruncă o privire îngrijorată în întunericul casei înainte să se dea înapoi. Pătrund lin în camera răcoroasă, unde niște lumânări parfumate – cu miros de iasomie și levănțică – încearcă să acopere eternul miros de apă de ploaie stătută. În camera de zi, pe covorul stacojiu este o masă de călcat pe tăblia căreia sunt împrăștiate haine micuțe, de culoarea bomboanelor.

– Sunt aici Therese și Duck? întreb.

Nu vreau să mint în fața unui copil. Pot să le torn minciuni adulților, dar interogatoriul unei copile de șapte ani mi-ar năruia hotărârea.

– Nu, au ieșit, răspunde Sonny în timp ce-și ia locul în spatele mesei de călcat. Aveam niște treburi. Ia fierul de călcat și îl plimbă de câteva ori rapid pe un guler roz.

Acest număr domestic al lui Sonny interpretat în mijlocul camerei pare

puțin regizat, de parcă ar fi vrut ca Charlie, atunci când venea înfrânt acasă, s-o prindă muncind din greu, văzându-și de corvoada treburilor casnice, ca să scoată în evidență iresponsabilitatea lui.

Dar mă întreb dacă nu cumva sunt nedrept cu ea; poate tot ce face Sonny pare regizat pentru că este atât de frumoasă în mișcare, fiecare gest sădește sămânța unei dorințe necultivate înainte. Pentru o clipă, în timp ce o privesc, îmi vine și mie să calc, de parcă ar fi un ritual omenesc vital pe care l-am apreciat dintotdeauna. Vraja se destramă când înfige fiurul astmatic în bază și se uită agitată la mine.

— De ce m-ai întreb dacă e aici Duck? S-a întâmplat ceva?

— Nu s-a întâmplat nimic.

— Pentru că asta întreabă lumea când are vești proaste.

— Eu n-am vești proaste. Mă las pe canapea. Un bol de sticlă plin cu gheață topită stă pe măsuța de cafea. Presupun că n-ai vorbit cu Charlie astăzi, nu?

Râde înfundat în timp ce smulge rochița roz de pe uscătorul de rufe și o împătorește pe jumătate.

— N-am vorbit cu el de azi-noapte. De când l-am lăsat în Skala. L-am așteptat jumătate de noapte să vină acasă. Nicio șansă. La Charlie durează mai mult decât la majoritatea oamenilor până să intre în acțiune conștiința. Mă abțin s-o corectez, să spun „conștiința” în loc de „conștiența”, lăsând-o să continue: Evoluția de la cât de rău e el la cât de rea sunt eu durează cam cât speranța de viață a unui țânțar. Mâinile ei pumn fac noi cute pe rochia lui Duck. Totuși, aș fi apreciat dacă îmi prezenta niște scuze. Nu lui Miles, mie.

Promisiunea de a-i oferi lui Charlie un alibi a fost mult mai simplă în teorie. O Sonny abstractă furioasă era maniabilă; femeia inflamabilă din fața mea reprezintă un adversar mult prea puternic. Nicio scuză firavă nu o s-o liniștească.

— Știu că-i pare rău. De fapt...

Un răpăit de pietricele se aude de pe balcon și mă las pe speteaza canapelei să mă uit pe fereastra excesiv luminată. Un picior atârână peste pervaz, de parcă posesorul lui s-ar gândi să sară. Sunt trei rânduri de trepte până la crengile mărcinelui, dacă nu intervine altarul să-i strice aterizarea. Sonny se uită la mine aproape amuzată în timp ce merge spre ușa de la balcon.

— Poți să intri. Nu e Charlie.

Miles apare în ușă, cu capul aplecat timid. Bretonul încărunțit, ondulat îi acoperă un ochi, iar pe bărbie i se ițesc peri mici, negri și argintii. Mă încearcă cu un zâmbet, neștiind sigur cui îi sunt eu loial. N-am de ales și îl

imit.

– Bună, îmi spune întinzându-și mâna dreaptă în față, de parcă ar fi o jucărie pe care a luat-o și nu știe exact unde s-o pună. E liberă coasta?

– Dacă ar fi mai liberă de atât, ai vedea Africa. Sonny mă studiază iar. Miles a trecut puțin pe aici.

– Să-mi cer iertare pentru azi-noapte, adaugă el iute. Nu știi ce m-a apucat.

Sonny se răsuțește.

– Ce te-a apucat pe tine? Picioarele continuă să i se răsuțească până ajunge iar la mine. Charlie trebuie să-și ceară scuze. Spune-i tu, Ian. Spune-i că n-a făcut nimic rău.

– Cu toții am spus lucruri pe care nu le credem, șoptește Miles.

E o apreciere generoasă. Nu-mi aduc aminte de nimeni altcineva care să fi spus o răutate toată seara – nici măcar Rasym. Dar Miles a fost cel care a dus confruntarea la nivel fizic. Alunecă pe lângă mine și cufundă mâna dreaptă în bolul cu cuburi de gheață. Vântățile de pe încheieturile degetelor se îngălbenesc și bat în mov.

– N-am pățit nimic, insistă el. Jur că n-am mai lovit pe nimeni până acum. Nici măcar la școală. Îl cunosc pe Charles de când eram copii și petreceam vara pe insula asta, și nu ne-am certat niciodată, darămite să ne luăm la bătaie. Amintirea loviturii pare să se fi păstrat în bol, pentru că nu-l slăbește din priviri. Îmi pare tare rău, am sentimentul... am sentimentul...

Sonny nu pare chiar atât de interesată de sentimentul lui Miles. Profită de faptul că el e furat de peisajul bolului ca să dea ochii peste cap și să răsuflă înfundat.

– N-ar fi trebuit să-i dai un pumn, izbucnește în cele din urmă. Dar asta nu înseamnă că n-a meritat-o. Miles, nu-i nimic. Te iert. Și sunt sigură că și Charlie o să te ierte. Am băut cu toții cam mult. Nimeni nu-și vede de treaba lui după ce a dat pe gât atâta alcool.

Probabil că Miles și-a tot cerut scuze cât timp le-a luat cuburilor de gheață să se topească. Și ceea ce la început lui Sonny i se păruse o consolare bine-venită acum este evident că o face să-și schimbe impresia în legătură cu adevărata victimă. Mă întreb dacă Miles a pomenit de acuzele lui Charlie de azi-noapte, dacă a încercat să le explice sau dacă a mărturisit. Miles scoate mâna din bol și se șterge de apă pe picior.

– O să-mi cer scuze de la el. Dacă nu lămurești neînțelegerile astea imediat, nu fac decât să se amplifice.

– Eu l-aș lăsa o zi, două, îl sfătuiește Sonny. Și poate cel mai bine ar fi

să nu te găsească aici când se întoarce, în definitiv...

Miles dă din cap și se ridică.

– O să mă revanșez față de tine, jură întinzând mâna sănătoasă spre umărul ei, cu șovăiala celui care a fost certat pentru o atingere necuvenită. O rezolv eu.

– Nu e nimic de rezolvat. Sonny îl strânge cu bunătate de mână.

Ultimul zâmbet al lui Miles este sincer. Acum, că și-a asigurat un prieten, încearcă să mai facă rost de unul.

– Ian, dacă vrei vreodată să ieșim la o cafea... Știu că de acum ești un membru permanent al grupului și, dat fiind că Patmos este a doua ta casă, n-aș vrea să ai o părere proastă despre mine.

– Sigur.

Ridică amândouă mâinile să-și ia rămas-bun și pornește singur spre ieșire. Când se închide ușa, Sonny se repede s-o încuie.

– Nu mai pleca odată, șuieră ea. Doamne. Toată lumea își imaginează că am tot timpul din lume!

– Chiar crezi că ar fi sărit dacă aș fi fost Charlie?

– Dacă ai fi fost Charlie. Zâmbește afectat. Depinde cât de furios ai fi părut. Ce prostie din partea lui Miles să vină la așa scurt timp! Se spune că americanii nu știu să se poarte în societate, dar europenii sunt regii inadecvării. Te copleșesc cu temerile lor. Ar fi rămas la cină să-mi spună de încă șapteșpe ori cât de rău îi pare.

– Aș zice că-i pare sincer rău.

– Îi pare rău, repetă ea disprețuitor. Dacă mai aud cuvintele astea încă o dată pe ziua de azi...

Dar eu nu-i pot oferi decât păreri de rău. Sonny se prăbușește pe scaunul medieval, se joacă cu cuiele înșiruite pe brațe și se prinde cu degetele de la picioare de marginea măsuței de cafea. Maioul îi lasă la vedere marginea alb-ou a unui sân.

– Probabil ești obișnuită să se bată bărbații pentru tine.

Intenția mea era să-i fac un compliment, să fac apel la vanitatea ei, dar Sonny mă privește cu ochi goi. Niște pete roz i se întind pe sub ochi, de la lipsa somnului, sau poate că abia i s-a luat pielea. E de parcă spoiala dezinvolturii i s-ar fi cojit, ca hârtia de pe un panou publicitar.

– Sunt obișnuită cu toate, spune cu un glas scăzut, înfrânt. Dar dacă tu îți imaginezi că-mi plac genul ăsta de incidente, ești nebun. Am destule griji, nu-mi mai trebuie să văd doi bărbați comportându-se ca niște copii geloși.

– Ce spunea Charlie, că Miles ar avea datorii la Londra?

Ridică mâna să prindă o minge uriașă, invizibilă.

— Nu știu. Și n-am întrebat. Ce mă interesează pe mine? Nu venim cu toții în genul ăsta de loc ca să nu mai trebuiască să ne gândim la problemele pe care le lăsăm în urmă? Dacă Miles a dat de necazuri acasă, sunt sigură că o să se ocupe de problema asta când se întoarce. Tu ai venit în Patmos să fii interogat despre fiecare problemă pe care ai avut-o la New York?

Nimic din expresia ei sinceră nu sugerează că ar fi la curent cu situația mea, dar aluzia se nimerește prea bine. Probabil că știe, cel puțin, despre povestea cu Panama. Iar Charlie trebuie să-i fi spus cât de disperat sunt după bani, pentru că nu m-a întrebat nici măcar o dată de ce aș accepta un post la firma lui de închirieri de bărci. Sonny ar putea fi unul dintre ultimii oameni care nu se delectează privind viețile în derivă dimprejurul ei. Pare milos de dezinteresată de punctele nevralgice. Dar dacă aveam vreo așteptare că aș putea să formez o legătură cu ea, îmi spulberă perspectiva cu următoarea întrebare.

— Bun, de ce ai venit?

Încă sunt prietenul lui Charlie, un intrus poate nu pe de-a-ntregul bine-venit. Charlie m-a avertizat că o să fiu considerat un concurent. Mai rău de atât, sunt un intrus fără bilet de întoarcere. O să merg cu ei în Cipru în toamnă, ca un câine rănit descoperit pe o plajă, într-o stare prea deplorabilă și prea slăbit ca să-l părăsească.

— Am trecut pe la Charlie azi-dimineață, anunț tare, ca să-mi accentuez scopul vizitei.

— Poftim? Sonny clipește și se apleacă în față pe scaun. Pentru prima oară, pare sincer interesată de mine, de parcă aș avea un lucru care-i aparține. Da? Ai trecut pe la el? Unde e?

Probabil zace prin portul din Bodrum sau mănâncă sushi cu căpitanii bărcilor lui la avanpostul costier al unui restaurant japonez scump. Dă de dușcă sake. Dezbracă turcoaice din priviri.

— Azi-noapte a rămas pe *Domitian*.

— Da? Își trage capul înapoi. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Bârlogul plutitor al burlacilor. Prinde cu mâna brațul scaunului. Ai fost pe *Domitian*?

— Da. Înainte să vin aici. Încă e destul de supărat. Ochiul nu i se prezintă prea bine. De fapt, niciunul dintre ei. Seamănă cu un raton. Cine naiba l-a pocnit cu o noapte înainte?

Dar Sonny nu e interesată să-mi răspundă la întrebări, ci doar să mă descoasă. Se uită atent la mine.

— Unde e *Domitian*? Unde ai urcat?

Nu-mi amintesc dacă Charlie mi-a spus locul exact al iahtului. Sonny îi

știe mai bine decât mine locurile obișnuite de acostare. Mă chinui să găsesc o replică sigură și mă agăț de primul scenariu care-mi trece prin minte.

– M-a luat de pe plaja de aproape de Kampos. Am înotat până acolo.

– Ciudat. M-am întâlnit cu Christos azi-dimineață și l-am întrebat dacă l-a văzut pe Charlie. A zis că nu. Că a făcut toată dimineața curățenie pe *Domitian*.

Dacă ai intrat cu un picior în nisipurile mișcătoare ale minciunii, te-ai afundat deja prea mult să mai poți scăpa. „La dracu’, Charlie. Mi-ai spus că te acoperă Christos”.

– Probabil i-a spus lui Christos să nu-l dea de gol, răspund nonșalant. Încă e un pic mahmur și suferind. După cum ai spus, o să-i ia vreo zi sau două să-și bage mințile în cap.

– O zi sau două? șuieră Sonny. Chiar atât de supărat e? L-ai văzut, ai înotat până acolo și l-ai văzut, și a zis el că nu vine acasă o zi-două?

Sprijin. Dezvoltare. Întreținere. Îmi justific salariul supunându-mă la interogatoriul necruțător al lui Sonny. Presupun că se pregătește să mai joace o carte care să-mi demaște necinstea – „Aveai slip de baie? Dacă da, ce-ai făcut cu mobilul și cu portofelul? Cum arată *Domitian* dimineața? Avea pânzele ridicate, sau coborâte?” –, dar ea se lasă pe speteaza scaunului.

– Tipic. Vrea să-l sun și să-l implor să vină acasă. Vrea să flutur eu stegulețul alb, ca să nu trebuiască să se simtă el vinovat. Lovește cu unghia în brațul scaunului. Ei bine, n-ai să vezi.

– A spus că-i pare rău. Foarte rău. Își dă seama că s-a purtat ca un dobitoc.

– Ah, nu se prefăcea. Dacă nu era Duck aici, poate luam în calcul să plec și eu câteva zile de pe insulă. Dar știe că nu pot să plec. Poate ar trebui să-i trimit un SMS și să-i spun că plec. Așa vine într-o oră.

Un mesaj amenințător de la Sonny nu va fi decât semn că am dat greș, că am înrăutățit situația în loc s-o îmbunătățesc. Prima zi de lucru: torpilarea relației lui Charlie. Totuși, Sonny nu se întinde după telefon, de parcă ar fi nesigură de rezultat. Probabil a învățat că testarea iubirii deseori îi confirmă limitele.

– Te iubește, îi spun. Încerc să-mi amintesc de slăbiciunea din vocea lui Charlie când mi-a mărturisit lucrul ăsta în biroul lui. Încearcă să devină un om mai bun, iar fără tine ar fi terminat. Are nevoie de timp să se liniștească, însă numai pe tine te are și de-aia muncește atât de mult.

Se uită amuzată la mine, o vorbă dulceagă o mai desparte de un hohot de râs. Îmi feresc privirea jenat, de parcă mărturisirea mi-ar aparține.

– Să nu te simți prost, îmi spune Sonny ridicându-se de pe scaun și luând bolul de pe măsuța de cafea. E drăguț din partea ta că ai încercat. Mi-ar plăcea să cunosc persoana pe care ai descris-o.

– Poate că nu s-a exprimat chiar în cuvintele astea.

– Mai treci pe la mine când ai cuvintele exacte. Apa se varsă din bol în timp ce-l duce spre bucătărie. Nu știi ce ți-a spus azi pe barcă, dar sunt sigură că a fost mult mai rău. Altfel, acum era acasă.

– A mai spus că-ți faci griji pentru el. Îți faci griji din cauza atacului cu bombă.

Sonny iuțește pasul și dispare prin cadrul ușii. După ce aruncă apa în chiuvetă, strigă din bucătărie:

– Ți-e sete?

– Nu, mersi.

Se întoarce cu o sticlă de apă verde-smarald și studiază biblioteca, plimbându-și degetul pe copertele de piele, în apaticele nuanțe de galben și maro ale frunzelor tomnatice, înainte să devină de un roșu putrefact. Văd Biblia verde în care a pus Charlie poza de familie. „Dacă mor, scutură-mi cărțile”. Sunt ușurat, după accidentul de motocicletă, că nu va fi cazul. Sonny scoate un volum mare, plin de praf, și-l lovește de picior și-l cară până la măsuța de cafea.

– M-am tot ținut să-i arăt lui Duck atlasul ăsta. Culorile oceanelor și deșerturilor sunt superbe. Când m-am mutat aici, zile în șir l-am tot răsfoit. Deschide cartea la o hartă a Arabiei Saudite, acoperită cu acuarele străvezii și cu numele unor orașe străvechi. Aproape că seamănă cu niște picturi abstracte. Fiecare țară e lucrată cu atâta migală! Charlie mă pune să închid ochii în timp ce întorcea paginile și eu puneam degetul undeva, iar dacă erau destul de frumoase culorile, conveneam să mergem acolo în iarnă. Așa am ajuns în Liban de Ziua Recunoștinței anul trecut. Îmi zâmbește, iar ochii ei albaștri mă apasă ușor. Desigur, nu mi-a luat prea mult să-mi dau seama că Charlie doar se prefăcea că întoarce paginile. Lăsam degetul exact pe locul unde deja plănuise să mergem. Nu i-am spus că trișa. Mi-am dat seama că, într-un fel sau altul, contează pentru el că lăsăm totul în voia hazardului.

Mă întreb dacă i-a spus lui Charlie vreodată că știa că o înșală înainte să devină un bărbat fidel. Poate că și atunci evita punctele nevralgice.

Sonny dă câteva pagini, căutând o țară mai interesantă.

– O s-o duc pe Duck în Cipru. Artistul l-a pictat roșu, așa că seamănă cu un pește de mare adâncime care încearcă să înghită Asia de Vest. Vreau să-l vadă așa, ca atunci când merge cu noi, să fie ca o ființă drăguță care-i înoată prin minte. Nu sârma ghimpată și butoaiile de

petrol care împart Nicosia în două.

– Chiar și dacă nu e rod al hazardului, măcar vezi lumea.

– Ba bine că nu. De aproape. Se înfrigurează și îi ghicești temperatura scăzută în zâmbetul crispat. Ai întrebat de bombă. Eram la Paris în ziua aia. Iar când am auzit știrea, am fost sigură că Charlie a murit. De fapt, tocmai o lăsasem pe Louise la Palais-Royal. A durat o oră să-l prind la telefon. În fiecare minut din ora aia am fost isterică, ca și când acul sărise de pe discul lumii, și numai când l-am prins în sfârșit și i-am auzit vocea a reînceput să se audă muzica. Mi-am făcut rezervare la primul avion și, când am ajuns aici, totul era la fel, atât că taverna era distrusă și venise armata. Armata greacă și cea germană. Poate și ceva forțe americane. Am plătit dublu la taxi să urce mai repede dealul spre Chora. Și Charlie zăcea pe canapeaua pe care stai tu, mă întreba de ce m-am întors atât de repede de la Paris. De parcă toată povestea era o bagatelă, ca o durere de cap.

Sonny soarbe din apă. În liniștea camerei, aud behăitul slab al unui miel de pe un câmp de jos, din Chora. Pare un animal rătăcit, care țipă la intervale regulate după restul turmei.

– Nu bomba m-a îngrijorat. Ea m-a speriat pe jumătate. A explodat exact în momentul și în locul în care Charlie își bea cafeaua în fiecare dimineață. Nu era firească reacția în cazul ăsta? Charlie crede că sunt nebună, iar în unele zile presupun că așa e. El zice că e doar o coincidență, dat fiind că lumea e mai urâtă decât oamenii care o populează, că toți suntem mai mult sau mai puțin o țintă, oriunde am merge. Sonny se apleacă înainte și lovește în atlas. Dar, vezi, încearcă de ceva timp să mă convingă de natura aleatorie a planurilor. Se prăvălește pe covor, cu genunchii îndoiți în unghiuri impresionant de ascuțite, grație sesiunilor zilnice de yoga. Yoga, chiromanție, Pilates și înfrumusețare – toate mâinile costisitoare care ating trupul din fața mea. Poate că are dreptate. Nu s-a întâmplat nimic. Lumea merge mai departe. Muzica se aude în continuare.

– De ce ar încerca cineva să-l omoare pe Charlie?

Mă privește uluită peste măsură.

– N-am nici cea mai vagă idee. Nici cea mai vagă. Dar a fost stresat și neliniștit toată vara, încă de când am venit aici în aprilie. Se trezește noaptea, se plimbă pe balcon și-și innegrește plămâni cu tutun. El spune că problema sunt afacerile sau sănătatea tatălui lui. Dar îl știi pe Charlie. Îl știi la fel de bine ca mine. Sau îl știa. Cu cât îl bombardezi mai tare cu întrebări, cu atât se închide mai mult. Nu e că nu întreb, Ian. Dar nu pot. De-aia nu-i trimit un SMS acum. Cel mai bine reușești să-l alungi dacă îl

bați la cap când nu e pregătit.

Până acum nu mă gândisem că Sonny ar putea fi singură. Norocoasă, da. Potrivită pentru Charlie, da. Inteligentă, da. Dar singurătatea este mai greu de depistat când e camuflată de exces. Pot să înțeleg că, fiind înconjurată de tot confortul unei case care nu-i aparține și cu un iubit care stabilește condițiile confidențelor, Sonny ar putea recurge la ghicitoare pentru o fărâmă de predictibilitate. Ce poate să facă o ghicitoare decât să te încurajeze să traversezi un câmp minat pe care trebuie să-l traversezi oricum? Și totuși, tocmai pentru că Charlie îi ascunde atât de multe, își imaginează că cineva ar vrea să-i facă de petrecanie.

— Slavă Domnului că nu s-a mai întâmplat și altceva, spun.

— Da. Asta dovedește că sunt nebună. Nu mă deranjează nebunia. Mai bine să fiu eu nebună decât să nu mai fie Charlie.

Mă bucur că nu i-am zis de moartea hipioților. Vestea asta ar face-o să se ducă valvârtej pe *Domitian* și să-l găsească gol și pus la punct.

— Nu ți-a spus nimic, nu? Sonny îmi studiază fața, de parcă ar căuta o pasăre în mestecenii stufoși. De ce a fost atât de irascibil? Știi că e prietenul tău și prietenii buni își apără spatele unul altuia. Dar sper să-mi spui. Dat fiind că o să stai cu noi, cu Charlie, cu Duck și cu mine tot anul, speram să fim și noi doi prieteni.

Clatin din cap și-i servesc cele trei cuvinte de care s-a săturat:

— Îmi pare rău. Eu probabil că știu și mai puțin decât tine. Nici măcar n-am început încă să lucrez la el.

Înghite tare în sec, de parcă ar înghiți o vitamină solubilă în apă.

— Mă rog. M-am gândit să întreb. Dacă vorbești cu Charlie înaintea mea, spune-i că operația tatălui lui a fost reprogramată pentru mâine. Se pare că starea lui s-a înrăutățit peste noapte și au decis că e mai bine să-l opereze imediat. Am primit un apel pe telefonul de acasă de la doctorul lui acum vreo oră.

— E grav?

— Întotdeauna e grav, spune ea cu o ușoară nepăsare în timp ce se ridică din fotoliu. Dar se operează cam o dată pe lună. Am încetat să mai aprindem lumânări după a șaptea alarmă. Chiar dacă Charlie este un necredincios înflăcărat, mai demult le cerea călugărilor să țină o rugăciune specială – asta, în vremea în care avea senzația că ar putea să iasă prost. Dar domnul K. își poate permite cei mai buni doctori și presupun că, dacă ai bani, găsesc ei o cale să te țină în viață. Pariez că în Manhattan sunt urme de gheare adânci cât Marele Canion de la disperarea cu care se agață el de lume. Mă gândesc cu câtă ușurință s-a stins tata în patul lui, fără prea mare tam-tam și zbatere, cu mâinile

întinse pe cearșaf ca două steaguri albe, neumflate de vânt. Sonny se ciupește de vârful limbii și culege o scamă de pe ea. Dacă nu e inima, sunt plămâni sau rinichii. De data asta, e inima. N-am voie să trimit florile. De responsabilitatea asta m-a scutit.

– De ce?

Lasă capul într-o parte și se uită la mine cu ostilitate.

– Știi de ce. Nu te prefac surprins. Ai crescut și tu la fel ca el.

– Nu tocmai.

– Destul de asemănător. Acceptă un degenerat sadea ca prieten de familie, fără nicio problemă, cu brațele deschise, *mi casa es su casa*. Dar nu sunt la fel de ospitalieri când vine vorba de iubită. Familia lui mă urăște. Cred că exprimarea politicoasă ar fi „nu este de acord”. Mă consideră o țărăncuță, o oprire treacă-meargă, dar prea puțin prestigioasă în drum spre o destinație mai atrăgătoare. Ai văzut cum mă tratează Rasym, de parcă aș fi reușit să mă strecur în viața lor cu acte false. Iar ai lui Rasym din Nicosia, rudele lui Charlie, și mai rău. Poate e o chestiune de clasă socială. Sau de bani. Sau pentru că am început la Hollywood și au găsit pe Google pozele nepotrivite, pentru că am avut îndrăzneala să-mi plătesc singură facturile când eram tânără. Sau poate, pur și simplu, nu mă plac. Cine dracu' știe? Dar ai zice că familia Konstantinou trăiește la altitudine și aerul e atât de rarefiat, încât nici măcar nu poți să respiri.

– Mă îndoiesc că lui Charlie îi pasă.

– Nu. Sonny zâmbește larg. Nu-i pasă. Se duce la o măsuță din marmură și umblă la telefon, explicându-mi: E un cântec, foarte vechi și rar, al lui Chet Baker. De la mine îl știe Charlie. E cântecul nostru. Odată l-am auzit punându-i altcuiva cântecul ăsta. A spus: „la uite ce piesă am găsit”, iar eu mi-am zis: „Rahat cu ochi, de la mine o știi”. Dar așa e dragostea, nu? Nu mai ții cont cu ce-a contribuit fiecare. E a noastră, deci e a lui. Și dacă familia Konstantinou i-ar lua restul, casă, bărcile, toate călătoriile și chiar insula, tot am mai avea cântecul ăsta. Nu poți să iei tot.

Îmi e cunoscut sentimentul de posesivitate geloasă asupra propriilor gusturi. Chiar și pe la douăzeci de ani deveneam un adevărat luptător de gherilă ori de câte ori o trupă esoterică pe gustul meu începea să prindă la publicul larg. Dar reacția aceea trădează o slăbiciune interioară: sunt atât de puține lucruri care te deosebesc de alții, încât nu-ți poți permite să pierzi nici măcar unul.

Sonny se pregătește să pornească piesa ei rară de Chet Baker, când în ușa se aud patru bătăi puternice.

– Charlie! strig.

Sonny nu-mi împărtășește speranța. Traversează apatic covorul, iar tălpile ei lasă creste de val stacojii în urmă.

Îi deschide ușa unei malaeze mărunte cu codițe cenușii și un halat bleumarin din pânză. Femeia intră, mânuind o valiză plată de metal.

– Bună ziua, trâmbițează cu optimism fonetic, și fiecare vocală este ca lanțul șubred al unui montagne russe din lemn. Lasă capul în jos spre mine, în timp ce Sonny arată spre masa de călcat.

– Acolo e bine, Andrea.

Andrea face semnul păcii și mă pregătesc să-i întorc gestul care îți dă încredere în univers, când întrebă:

– Azi sunteți doi?

– Nu. Ian tocmai pleca.

Andrea începe să-și transforme valiza în masă pliantă de masaj.

– Pot să mă duc până la toaletă? întreb.

Sonny dă din cap și-și scoate bentița care-i strânge părul. Când trec pe lângă ea, mă prinde de braț.

– Mersi că ai venit. Și că mi-ai adus vești despre el. Pun pariu că Charlie se întoarce acasă până pe seară. Se satură de opiniile lui după câteva ore.

Cobor scara întunecată ca să mai îndeplinesc o ultimă sarcină în calitate de emisar al lui Charlie. Este șansa mea să contrabalansez mesajul înșelător cu un gest înșelător, care ar putea-o convinge pe Sonny că încă este stăpâna inimii lui. Oricine poate să joace jocul dacă îi învață regulile. Scot din buzunar regina sculptată de mână, cea pe care am șterpelit-o din greșeală de pe tabla lui Charlie. Pe scară, behăitul mielului devine mai puternic și mai insistent. Trec pe lângă camera goală a lui Stefan, cu pătura de-a latul patului de companie. Când trec pe lângă a doua ușă întredeschisă, îi zăresc pe Adrian și pe Rasym, amândoi goi, parcă execută manevra Heimlich pe colțul patului lor. Rasym e deasupra, fundul lui slab, acoperit cu păr fin ca de catifea, face gropițe cu fiecare împingere, are obraji galbeni de la sudoare și mâinile mici, ca de alamă, deschise pe umerii de fildeș. Adrian este dedesubtul lui, cu brațele musculoase întinse pe saltea, cu gura și ochii deschiși, scoate mici țipete tânguitoare. Pentru o clipă, nici măcar nu-mi dau seama că m-am oprit pe hol, fascinat, uluit nu numai de faptul că Rasym i-o trage lui Adrian, și nu invers, ci și de imaginea feței angelice a lui Adrian, boțită de durere și totuși transpusă, prizonieră în imposibila armonie a durerii și extazului, în care fiecare mușchi lucrează să desferece creierul și să topească lumea. Întreg chipul lui este agitat, moleșit, ca un fir care conduce prea mult curent. E ca o statuie străveche romană sfărâmată, în sfârșit, decisiv, de

o bătă de baseball.

Mă duc în dormitorul principal, să caut geanta lui Sonny. Geanta ei de plajă este pe o comodă, înăuntru are un sutien de la costumul de baie și trei tuburi diferite de cremă franțuzească de protecție solară. Dau drumul reginei sub tuburi, o nouă rundă din concursul lor de contrabandă în plină desfășurare, în care miza este cine pe cine poate să păcălească și să scape basma curată. Sonny nu a crezut declarația mea universală de dragoste, pentru că ea și Charlie nu comunică în felul ăsta. Ei vorbesc limba înșelătoriei inofensive.

Sus, în camera de zi, Sonny stă deja întinsă pe burtă și spatele ei gol, uns cu ulei, lucește în lumina lumânărilor. Andrea presează cu degetele mari, apasă adânc în regiunea lombară și-i spune cum și când să respire. Părul blond al lui Sonny e împrăștiat peste margine, are fața ascunsă, inspiră și expiră, coastele unse i se mișcă sub degetele pătrunzătoare și unghiile lăcuite i se înfig în vinilin.

— Ușurel, o avertizează Andrea. E prea tensionat aici. Tensionat rău. Stai. Acum respiră.

Ies pe alee și hotărâsc să o iau pe o potecă neumblată înapoi spre motocicletă. La capătul coridorului lung, un grec tânăr iese pe o ușă ca o crevasă, cu un ghemotoc roșu de euro în mâna făcută pumn. Îl recunosc de la hangarul lui Charlie, este unul dintre adolescenții care plimbau o lampă de lipit pe carenă. Dispare pe o alee înainte să apuc să-l strig și să-l întreb dacă l-a văzut pe Charlie. Dar la fereastra mică, cu plasă de lângă ușă, descopăr fața cenușie, translucidă a pedofilului din Chicago uitându-se pe furiș. Trage o perdea roșie, ca un preot care pune capăt unei confesiuni.

Probabil e zi de sărbătoare. O mulțime de călugări intonează un cântec religios în timp ce poartă prin Chora o casetă de aur pe niște pari de argint încrustați; fie ies, fie se întorc, fie doar se plimbă prin jurul mănăstirii, îl scot pe Dumnezeu la o plimbare. Mă lipesc de betonul alb cât ei trec pe lângă mine cu rasele negre și potcapurile ca niște viespi, cântând cu gurile lor ca niște crestături prin noianul de barbă. Magazinul de suvenire din față, etalând o ofertă largă de clopoței pentru capre, sugerează că sunt aproape de drumul principal, cu vedere spre partea nordică a orașului Skala. Dar, în timp ce urc printr-un pasaj abrupt din piatră, cu lujeri din care pe alocuri izbucnesc flori de hibiscus, îmi dau seama că m-am întors. Priveliștea coboară spre sud, spre mare, în verdeața cețoasă a povârnișului ca niște șolduri de mamut tăbăcite.

Un cimitir micuț se adăpostește pe creasta unui deal la trei metri de mine, nu doar monument istoric, ci un cimitir funcțional – toate cimitirele

sunt funcționale, dar acesta acceptă noi clienți. Câțiva localnici stau nemișcați ca niște berze printre pietrele tombale curate, de granit, mărginite de vase cu garoafe și mușcate. Pe morminte, fotografiile cu fețe zâmbitoare stau sprijinite printre flori de plastic, ursuleți de pluș și moriști făcute manual – toate desenate în culori aprinse, așa cum ar înfățișa un copil moartea. Încerc să nu mă întreb unde sunt acum cadavrele celor doi hipioți morți, în spitalul de pe insulă, așteptând să fie transportate în containere spre țările lor de destinație. Poate undeva, în aerul din jurul meu, plutesc vocile părinților lor, care plâng în receptoare, ricoșează din sateliți și aterizează pe calda Egee, care nu le poate da un răspuns liniștitor. Mă uit la strălucirea ca de aramă a mării. Departe, de-a lungul țărmului, zăresc unul dintre iahturile de închiriat ale lui Charlie, care părăsește debarcaderul și se îndreaptă spre est.

9.

Timp de câteva minute după apus, cerul capătă o albeață stranie. Întunericul așteaptă în munți, își instalează tabăra în copaci și acoperă potcoavele de nisip de pe plaja din Kampos, unde mâncăm eu și Louise. Se văd primele stele, de un argintiu lipsit de nuanțe pe fundalul alb, ca niște globuri compacte de metal pe care avioanele companiei Aegean le evită în timp ce coboară spre insulele mai mari din lanțul Dodecanez. Louise e de părere că Patmos a scăpat de monstrul turismului de masă din cauza lipsei unui aeroport. Louise, al cărei păr de culoarea colei se asortează cu întunericul, înmoaie pâine în ulei de măsline și mestecă cu gura deschisă. Îmi spune că, din când în când, un întreprinzător miliardar sosește în Patmos cu gândul să cumpere o bucată mare de teren și să facă din ea o stațiune de cinci stele – piscine infinite și baruri pe plajă minimaliste, cinci sute de camere cu uși glisante spre mare, un jazz discret plutind cu grație din boxele disimulate în tufele tunse perfect. Servicii complete, servicii de calitate superioară, servicii ca un pistol, distracție cu rigoare militărească. Miliardarul este de obicei american, moștenitorul unui lanț de hoteluri, și planurile includ inevitabil construirea gratuită a unui aeroport pe uscat.

– Dar călugării de la mănăstire nu sunt de acord cu ideea unui aeroport, îmi spune ea înfigând furculița într-o floare de dovlecel. Pentru că, imediat ce apare un nod de transport, o să-și piardă toată influența. N-ar mai putea controla ce se construiește. Așa că Dumnezeu spune: „Fără zboruri directe din Atena”. Dar, una peste alta, e bine. Ar fi păcat dacă toată frumusețea asta în stare brută s-ar distruge. Mușcă din floare și picură ulei pe fața de masă din hârtie, prinsă de margini cu cleme ruginite, iar eu profit ca să-i mângâi piciorul pe sub masă. Localnicii nu au încredere în americani, nu crezi? Străbunicul meu a luptat în al Doilea Război Mondial. În sfârșit, a venit și el în vacanță în Europa în anii optzeci, un fel de mare tur cu buget redus, în ton cu gențile de umăr din vinilin. Era prima oară când ieșea din țară după război. Și oriunde se ducea, spunea: „Cu plăcere”. Știi, pentru că-i salvase. Probabil că a fost ultima oară când un american a putut călători prin Europa și să spună „cu plăcere”. Acum zici că vrem doar să le înfulecăm țara.

- Ai meditat ceva la industria turismului, îi spun ciupind-o de genunchi.
- Înainte să vii tu, am petrecut aici două săptămâni. Am avut mult

timp liber. Cât poți să te duci singur la plajă? Maghiarul ăla, Bence, a avut o idee groaznică, să facă din toți refugiații sirieni muncitori în construcții. Le dai o utilitate, punându-i să construiască complexe turistice ieftine în Grecia, aflată în pană de bani, și așa rezolvi două probleme. Știi ce e nasol la capitaliștii ăștia lacomi? Uneori, ideile lor chiar au o oarecare logică.

Un grup de chitariști cu bluze de in bătătoare la ochi stau la o masă de vizavi, joacă barbut până le vine rândul să cânte. Dintr-odată, încep să zdrăngănească la chitară, iar când ridic privirea, albul a dispărut. Cerul este negru și, de-a lungul apei, două perechi de bikini verde fluorescent plutesc ca niște fantome în vacanță.

– În orice caz, mă gândeam că te interesează, adaugă Louise făcându-mi cu ochiul. Dat fiind că acum lucrezi în domeniul turismului. Apropo, i-am trimis lui Sonny, prin SMS, numărul tău de mobil. Charlie încă nu s-a dus acasă.

– Îmi închipui că se întoarce mâine.

Am sentimentul că mi-am îndeplinit rolul în consolidarea relației lor. Charlie poate să ia frâiele când se întoarce din Bodrum. Mă bucur și eu de o noapte în doi cu Louise, de o mică pauză de la rolul de musafir.

– Sonny e neliniștită, spune Louise.

– Când am plecat eu, era la masaj.

Încerc să urc mai sus mâna pe coapsa lui Louise. Încercările mele de a-i face poftă de dragoste nu par prea eficiente. E foamea întruchipată și-și mai pune o porție de roșii cu feta pe farfurie.

– Ți-a zis că vrea s-o aducă pe Duck înapoi în Cipru?

– Mi-a spus Charlie.

– De-aia e neliniștită. Tatăl lui Duck e lefter.

– Regizorul din Los Angeles?

– Mda. E groaznic. Se folosește de copilul ăla ca de un jeton de poker. Dacă Sonny vrea să-i rămână ei copilul, trebuie să plătească. Așa că are nevoie de Charlie ca să-i scrie un cec. Altfel, poate să uite de copil. Sincer, eu cred că e tot ce vrea Sonny, acum, că s-a pus pe picioare și și-a găsit un loc în care se simte ca acasă. Și e urât din partea lui Charlie că nu-i dă un răspuns. Nu se poate spune că nu-și permite.

– Poate că Charlie nu vrea să fie tată, îi iau eu apărarea.

În după-amiaza asta, Sonny a dat o reprezentare convingătoare despre indiferența ei față de bogăție – „toate s-ar putea duce” –, dar faptele nu-mi dau pace.

Louise spune zeflemitor:

– Cu toții avem legături anterioare. Venim cu ele la pachet.

– Hai să nu vorbim despre ei în seara asta, șoptesc. Aș prefera să fiu doar cu tine.

Chelnerul nostru tuns cu creastă se ascunde mare parte din tură în restaurant. Când în sfârșit iese pe nisip, atât de mulți clienți îi fac cu mâna să-i rețină atenția, încât pentru scurt timp devine o vedetă. Vreau să-i mai cer o bere Mythos, dar deja i-am promis lui Louise că o las mai ușor cu băutura. Totuși, abținerea autoimpusă îmi face și mai sete. Când a pus Charlie problema, am dat vina pe agitație, dar se pare că mă lovește agitația cronică imediat ce apune soarele. Poate sunt agitat din cauză că nu-mi răspunde Charlie la SMS-uri, sau poate pentru că sunt singur cu femeia pe care o doresc. În jurul nostru, la mesele de pe malul mării, cuplurile stau față în față, privesc marea, plonjează în lista cu vinuri sau se țin de mâinile flasce, arse de soare. Lungile momente de tăcere, de-ai zice că au venit până aici ca să rămână fără subiecte de discuție, ne scot în evidență tentativele bombastice de a încheia o conversație. Nu ne pricepem să luăm masa împreună.

Încerc s-o atrag într-o poveste despre primul meu mare tur al Europei, când eram mic, cu tata și mama mea vitregă – „ai face bine să te bucuri de fiecare secundă din vacanța asta, Ian” –, și cum singura mea amintire vie din călătoria aia, printre toate bisericile, turnurile înclinate și holurile iridescente, îmbrăcate în oglinzi ale palatului Versailles, o reprezentau sânii de la televiziunile publice, abundentele femei topless care zburdau pe ecranele cu tentă galben-verzuie din camerele de hotel.

– Asta era Europa pentru mine, spun. Continentul sânilor la liber. Dar, când am mers în sfârșit cu tata la piscina hotelului, am fost așa de îngrozit când am văzut pe bune...

– Ți-ai revenit după povestea cu tatăl tău? mă întrebă, de parcă i-ar fi scăpat ideea relatării mele. Louise este o mare amatoare de furtuni emoționale; se duce chiar spre miezul lor. N-ai vorbit prea mult despre moartea lui.

– Mi-e bine, spun tăios.

– Ai vorbit cu familia?

– Nu. Dar dacă tot discutăm despre pierderi, mă hotărâsc să aflu răspunsul la întrebarea care mă preocupă: Când ai de gând să pleci?

Îi iau mâna de pe genunchi. Aș vrea să-mi continui expediția, dar mă încurcă piciorul mesei. Iar aducerea în discuție a tatei mi-a ucis din fașă erecția.

Louise zâmbește. Poartă un tricou negru cu Hard Rock Café Paris; nu mă pot decide dacă e vorba de o înfloritură nostalgică, un suvenir turistic, sau pur și simplu îi e indiferent ce reclamă îi aterizează pe piept.

– Am biletul de întoarcere la Washington pentru miercurea viitoare. Adică peste cinci zile, iar durerea cauzată de această veste mă lovește ca o palmă. Louise continuă: Pot să mai amân dacă sunt dispusă să plătesc în plus.

– Și de ce nu amâni? Plătesc eu diferența, îi spun, mototolind harta albastră a insulei Patmos imprimată pe fața de masă.

– Ian, sunt în vacanță de atâta vreme, încât am uitat cum mai e acasă.

– Uită în continuare, o îndemn. Uită cu totul. Haide.

– Unii dintre noi nu au voie să uite.

– Nu te distrezi aici? Și, deloc dibaci, adaug: Cu mine?

– Cu o floare nu se face primăvară. Sau o floare ajunge pentru o primăvară. În orice caz...

– Louise, mă bâlbâi.

Sunt gata să-mi declar sentimentele, dar mă strânge de mână și nu trebuie să mai vorbesc.

Purtăm căștile în drum spre casă, suntem ca niște astronauți iubăreți, ciocnind fibră de sticlă în fibră de sticlă. Pe veranda de piatră, în aerul încins de munte, ne înșfăcăm de haine, care, din cauza întunericului, devin la fel de complicate ca echipamentul montan. Are tricoul negru în jurul gâtului, eu am cămașa descheiată, șorturile și chiloții ne coboară până la glezne, părem să ne mișcăm cu viteza avalanșei și, de asemenea, din păcate, cu precizia avalanșei. Simt încheștarea și, dincolo de ea, blânda eliberare, iar cu fiecare împingere, când mâna mea o ferește ca o pernă de zidul de piatră, îmi vine să behăi ușor: „Stai! Stai cu mine, Louise, aici, în buimăceala verii ăsteia, în punctulețul ăsta uitat și perfect de pe glob, unde nu ajunge niciun avion, stai și o să fiu ce vrei tu, voluntarul, întreținătorul, bărbatul de dincolo de ușa încuiată”. Îi studiez ochii, caut tremurul pleoapelor, vârtejul ca o amprență, specific fiecărei persoane, ca să-mi dau seama dacă am impact, dacă în mintea ei îi mut mobila prin casă, lăsând o urmă chiar și temporară. Dar ochii lui Louise nu tresar. Mă fixează, nu cu răceală, ci metodic, nu ca Adrian, cu fața zguduită de convulsii. Are globii ochilor albastru-deschis de la lumina lunii, irisurile sunt de un negru amenințător, ca parcurile din cartierele mărginașe noaptea. Am orgasm și buzele mi se afundă în clavicula ei, prinsă în faldurile tricoului cu Hard Rock Café. Mă dau jos de pe ea și, timp de câteva minute, rămânem așa, întinși pe spate, tăcuți. Uneori, după ce faci sex, îți dai seama că poate nu te pricepi absolut deloc și nu a fost decât o criză de isterie copilărească peste un alt trup.

Sunt recunoscător când Louise mă ia de mână.

– Vreau să-mi cer scuze că te-am bătut la cap în legătură cu postul pe

care ți l-a dat Charlie. Îmi pare rău că ți-am ținut predica aia. Dar o parte din mine e invidioasă pe toți anii ăia de după facultate în care ai încercat să ajuți oamenii. Mi-ar fi plăcut să fac și eu lucrul ăsta.

– Să nu fii invidioasă. Nu e niciun talent. Oricine poate.

– Dar atât de puțini trec la fapte. Eu am o teorie, că majoritatea oamenilor de fapt nu se înhită. Probabil că ți-a adus o satisfacție imensă. Nu te-ai simțit bine, măcar un timp?

– Poate că da. Dar, indiferent cât am făcut, niciodată nu am simțit că este de ajuns. Suferința nu are limite. Se perpetuează, neabătută.

– Eu am irosit ultimul deceniu încercând să mă cunosc. Și nici asta nu are limite. Continuă neabătut. Tu măcar le dădeai de mâncare oamenilor și le ofereai un pat.

– Am fost dat afară de pe postul ăla. Am fost concediat.

– Totuși, ai încercat. Majoritatea oamenilor merg mai departe. Mă strânge mai tare. Slavă Domnului că nu cred în reîncarnare. Nu-mi pot imagina la ce nouă formă m-am condamnat.

– Pentru niște necredincioși, vorbim mult despre religie.

– Insula asta e de vină. O să-mi fie dor de ea. La ce speri, acum, că ești aici?

La tot.

Văzând că nu răspund, Louise îmi duce mâna la buze și mi-o sărută.

– Sunt curioasă să știu cum o să-ți meargă la firma lui Charlie. Poate îmi prelungesc șederea.

Promisiunea asta pare să fie tot ce-mi trebuie ca să mă ajute să dorm, pentru că mă trezesc o oră mai târziu, singur pe verandă. Mă aștept s-o găsesc pe Louise în patul meu, dar cearșafurile sunt tot aranjate și ușa de la camera ei este închisă.

∴

Coșmaruri – un ucigaș pe o barcă; cere indicații, în timp ce se prăjește la soare. Caruselul fantasmagoric este oprit dimineața târziu doar de zgomotul unei chei care se răsuțește în încuietoria ușii de la cabană.

– Iartă-mă, spune Therese când intră, cu un șorț de plastic înflorat, șosete negre și papuci. Se oprește în prag, în timp ce eu mă dau jos din pat. Vin devreme azi, pentru că trebuie să am grijă de Duck.

– Nu e nicio problemă. Apuc o pereche de pantaloni și mă duc în grabă spre baie. Cât e ceasul?

– Trecut de unsprezece.

Mă opresc pentru scurt timp când văd o femeie mult mai tânără în spatele lui Therese, cu un șorț la fel, prins în jurul taliei.

– Fiică-mea, Vesna, o prezintă Therese. Ajută la curățenie.

Vesna lansează un zâmbet scurt, expeditiv. Pare la fel de neîngrijită ca fratele ei, dar, spre deosebire de Helios, fața ei trădează o inteligență tăioasă, ca de bufniță, are ochii mari și năbădăioși, crescuți ca niște flori pe un iaz întunecos. Niște șuvițe vopsite albastru-aprins îi șerpuiesc prin păr, iar degetele și încheieturile îi sunt înghițite de o aglomerare de talismane și mărgel. Poate de vină e vopseaua de păr sau aerul de adolescentă cu probleme din expresia ei, dar îmi amintește de Marisela. Lucrul ăsta e de ajuns pentru a mă convinge că ar fi mai bine s-o evit, așa că iuțesc pasul spre baie. Când ies iar, Therese e pe verandă, freacă aragazul, în timp ce Vesna trece disprețuitor o cârpă pe pervazul ferestrei. Se întoarce când mă observă, mototolind cârpa în mâna plină de inele.

— Ești un prieten al lui Charlie din America?

— Da. Iau o cămașă curată și o trag repede pe mine.

Aprobă nonșalant din cap.

— Nu sunt... ăă, nu sunt doar menajeră. Vorbește fluent engleza, dar zăgăzuită de neîncredere. Studiez la universitate în Atena. Vin numai vara să-mi ajut părinții.

— Ce studiezi?

Mijește ochii.

— Comunicații. Și, de parcă aproape ar dura-o dacă să detaliez, de parcă numai specializarea ei și nimic mai mult ar obliga-o, adaugă fără chef: Părinții mă așteaptă aici vara. Altfel, n-aș veni.

— Fratele tău stă aici tot anul, nu? Helios nu e la școală?

— Helios, pufnește ea disprețuitor.

— Nu vă înțelegeți bine? Mă fulgeră cu privirea, deși nu sunt sigur dacă nu cumva asta e expresia ei neutră. Nici eu nu mă înțeleg cu frații mei, spun ca să atenuez acuza.

— Eu nu sunt ca fratele-meu. Vreau să-mi fac o viață, un viitor. Acum Atena e casa mea. Helios e o cauză pierdută. Măsurând distanța care ne desparte de mama ei, continuă cu glas scăzut: Părinții noștri sunt de vină. Vor ca Helios să preia totul. Dar ce să preia? Nu au nimic și nici măcar nu-și dau seama. Așa că Helios e prizonier aici, nu face nimic și acum e prăjit la mansardă. Dar părinții mei sunt niște insulari orbi, de parcă restul lumii n-ar exista, de parcă problemele de dincolo de mare nu-i afectează. Numai prețiosul lor fiu, care învață să devină băiatul bun la toate al familiei Konstantinou. ăsta nu e viitor. E trecut. L-ai cunoscut pe tata?

— Da.

— E foarte dur cu Helios. Mereu e dezamăgit. E dur și cu mine, dar eu nu-i tolerez atitudinea. Poate că pe mine mă lasă să plec pentru că sunt

doar fiică-sa. Dar eu sunt cea care o să facă ceva cu viața ei.

Ar fi trebuit să mă aștept ca Vesna să aibă un motiv pentru care mă năpădește cu informații nesolicitate. Dar încă sunt surprins când se apropie de mine și scoate un: „Auzi?” răgușit și conspirativ.

Stau nemișcat.

— Ce să aud?

Încearcă să zâmbească.

— Pot să-ți cer o favoare? Mică?

— Ce e?

Buzele îi tremură în îndeplinirea misiunii, ca unui cal care-și adună forțele să sară un gard.

— Îmi dai niște bani cu împrumut?

Din reflex, sunt gata să invoc sărăcia, prefăcându-mă că mă caut prin buzunare și apoi fluturând mâinile, ca un magician care n-a reușit să dea de niciun iepure. Dar mă gândesc că Vesna mi-a curățat în mod regulat camera și poate a observat punga de plastic în sertarul noptierei.

— De obicei îi cer lui Charlie, îmi explică. Îmi dă mereu ceva în plus, fără să știe ai mei. Dar nu e pe aici.

— L-ai căutat?

Confirmă printr-un gest.

— Peste tot. Nu e nici acasă, nici la debarcader. M-am gândit că poate e pe *Domitian*. Dar când m-am dus să fac curățenie, era doar un mare dezastru. Charlie nu era.

— Credeam că tatăl tău a făcut curățenie pe *Domitian*.

— Eu fac curățenie în interior, în cambuză. El se ocupă de restul. Charlie îmi lasă ceva în plus într-un trofeu din ăla, bacșișul meu de care nu știe nimeni, dar probabil a uitat. Am încercat să-l sun. Nu răspunde.

Charlie a spus că probabil se întoarce astăzi. Speram că s-a întors deja, ca să mă scutească și de alte minciuni.

— Îl caută și Helios, spune Vesna. Ne dă amândurora ceva în plus. Poate ar fi bine să-l suni dacă nu mă crezi. E foarte generos.

— N-am spus că nu te cred.

— Numai optzeci de euro, insistă ea, slăbind strânsoarea pe cârpă. Chestia e că trebuie să iau feribotul spre Atena în seara asta. Se mai uită o dată, ca să se asigure că mama ei nu o aude. Din profil, fața Vesnei pare ca de capră, cu ochii mari ca două creste, depărtați de nas. Mâine e o demonstrație în Piața Syntagma, protestăm față de alianța guvernului nostru cu Uniunea Europeană. E foarte important! Nu vom fi niciodată o țară liberă, un popor stăpân pe destinul lui, cât timp Occidentul ne usucă cu restricțiile lui. E țara noastră! Nu a capitaliștilor care sunt hotărâți să

ne pună la colț. Poate că se pregătește doar pentru demonstrație sau politica ei este încă în faza incipientă, când fiecare afirmație este exprimată sub forma unui argument vehement, dar nu mai țin minte dacă sunt ținta dușmăniei ei sau cel căruia îi cere ajutorul. Peste câteva clipe, reia pe același ton: Sigur știi cât de groaznic e aici. Jumătate din grecii de vârsta mea nu-și găsesc un loc de muncă. Trebuie să fim independenți dacă vrem să scăpăm vreodată de coșmarul sărăciei și dependenței. Au decis ce sunt grecii și ne obligă să fim așa, fie că ne place, fie că nu. Așa că, înțelegeți, trebuie să ajung acolo!

– Bomba de luna trecută nu a fost pusă de un grup stângist care încerca să transmită același mesaj? Sper că nu ești de acord cu tactica lor.

– Bomba, repetă ea disprețuitor. Cine spune că noi am pus bomba? Crezi că mințile liberale sunt singurele care recurg la explozivi? Au fost două batoane de dinamită. Toți insularii au dinamită din belșug. Cum crezi că pescuiau pescarii greci înainte să devină ilegal? Pui un fitil pe un ceas, arunci dinamita în apă... – Vesna mimează că are un ditamai explozibilul în mână și apasă pe un buton – și toți peștii urcă la suprafață. N-ai văzut bătrâni fără degete în sat? Erau pescari pe vechiul stil, grecesc. Bum!

Se grozăvește cu cunoștințele ei despre explozibili așa cum studenții americani se laudă cu gusturile lor muzicale. Nu știu dacă să fiu impresionat sau speriat, iar când sunt împărțit între cele două reacții, de regulă mă excit. „Nu uita de Marisela”, îmi spun.

– Dacă o iei în jos pe dealul ăsta, pun pariu că o să dai peste o mulțime de batoane de dinamită acoperite cu folie. Oricine avea acces la ele. Dar e mai simplu să dai vina pe grupul care încearcă să impună o schimbare reală. După un moment de gândire, adaugă: N-am vrut să spun „să impună”. Eu nu cred în forță. Deci mă ajuți? O să-ți dea Charlie banii înapoi. El înțelege.

Mă întind după hainele de ieri de pe podea și scot portofelul din buzunarul de la șort.

– Și nu poți să le ceri bani părinților tăi?

– Nu. Ei nu vor să mă duc. Cred că e periculos. Dar, ți-am spus, ei trăiesc în alt secol. Te rog, nu le spune că-mi dă Charlie bani. N-ar fi de acord, sunt mândri. Vrând parcă să-și ceară scuze, mă atinge pe braț cu inelele reci și oftează: Mândria ne omoară pe noi.

Deschid portofelul și scot ultima sută acvamarin din avansul pe care l-am primit. După cina de azi-noapte, mai am mai puțin de două sute de euro când număr toate bancnotele. Vesna smulge suta până să am eu

timp să i-o dau și nu-mi dă restul de douăzeci de euro.

– Mulțumesc, spune și se apleacă mai aproape de mine, iar grimasa îi face colțurile gurii să zvâcnească. Încă ceva, pentru că ai fost drăguț. Eu aș ascunde banii ăia pe care-i ții în noptieră într-un loc mai sigur. Hoții știu că turiștii și-au adus bani în plus în vara asta, în caz că se golesc bancomatele. Am auzit de spargerii și jafuri pe insulă. Vin și pleacă cu feribotul și nu-i prinde nimeni niciodată. Ar trebui să ai grijă.

– Unde ar trebui să-i ascund? o întreb arătând cu mâna de jur-împrejur. Vesna ridică din umeri și vârstă bancnota de o sută de euro în buzunarul de la șorț.

– Ce zici de saltea? În ultima vreme e mai sigură decât băncile.

– Vesna! strigă Therese din cadrul ușii glisante. Ține coada mopului strâns la piept. Ne observă aproape unul de altul, cu portofelul deschis între noi. De ce nu faci curățenie? De ce îl deranjezi pe cel mai bun prieten al lui Charlie?

Fața cenușie a lui Therese, cu pete de la soare în jurul ochilor ca o dantelărie, pare să spere la concluzia cel mai puțin supărătoare. Inspiră printre dinții îngălbeniți.

– Vorbeam cât de generos e Charlie, îi răspunde Vesna.

Sesizez o urmă de sarcasm în vocea ei, de parcă Charlie nu i-ar pune în mod regulat, pe ascuns, fonduri la dispoziție. Oare tocmai m-a păcălit fiica menajerei? Ar trebui să-i fiu recunoscător că n-a organizat un jaf ca să bage mâna în punga mea cu nouă mii de dolari?

– Ah, Charlie e foarte generos, proclamă Therese în timp ce se atinge pe frunte, voleul cu care debutează semnul crucii. Le datorăm viața celor din familia Konstantinou. Sunt ca familia noastră. Charlie e al doilea fiu al nostru. Unde am fi noi acum fără el?

Sunt obișnuit ca personalul domestic al prietenilor mai bogați să jure credință, în speranța că voi transmite laudele lor, dar devotamentul lui Therese mi se pare autentic. Probabil că așa i se pare și Vesnei, pentru că, în timp ce schimbă fețele de pernă, se oprește să se uite la mama ei de parcă ar avea nevoie de îngrijiri specifice vârstei a treia.

– Și nu numai cu noi, continuă Therese. Charlie a dat bani pentru locul de joacă de la școală anul trecut, când guvernul nu și-a mai permis să-l întrețină. A adus ingineri și constructori pentru ca cei mici să se poată juca în continuare. Și-i plătește și studiile Vesnei, nu? Își îndeamnă fiica din priviri să confirme, iar eu observ cum ceafa Vesnei se înroșește. Atât de multora dintre cei care cumpără case în Patmos astăzi nu le pasă de insula noastră. O consideră numai o distracție estivală. Nu și familia Konstantinou. Eu și Christos suntem foarte mândri că lucrăm la ei de

atâția ani. Mă îngrijorează sănătatea domnului Konstantinou. E prea bolnav acum ca să mai vină până aici să ne vadă. Sonny mi-a spus că se operează azi.

— De ce se mai deranjează să plece din spital? mormăie fiica ei.

O întreb pe Vesna unde este ancorat *Domitian*. Se ridică din pat respirând greu. Mama ei se duce repede să termine de aranjat cearșafurile.

— În Grikos, bâiguie ea.

Se uită peste umărul meu și, când mă întorc, văd în dreptunghiul de lumină un bărbat transpirat, cu costum închis la culoare și cu mustață neagră. Burta i se răsfrânge peste o curea strânsă bine. Doi polițiști cu cămăși albastre umplu golul din jurul lui. Bagă un pachet mototolit de țigări în sacou.

— Mă scuzați, spune, bătând tardiv la ușă. Sunteți Ian Bledsoe? Sunt inspectorul Martis. O clipă, stomacul mi se prăvălește și aerul îmi iese violent din plămâni. Mă gândeam dacă am putea sta puțin de vorbă la secție. E în legătură cu prietenul dumneavoastră, Charlie. Îmi studiază expresia și zâmbeste. Nu s-a întâmplat nimic. E doar o discuție neoficială legată de un accident care a avut loc ieri, în care au fost implicați doi străini tineri pe o motocicletă. Promit că vă răpesc numai câteva minute.

Cu o pernă în brațe, Therese se stropșește la el în greacă, iar inspectorul îi răspunde vehement, cu gesturi largi.

— Nu-ți face griji, mă liniștește Therese. Spune că nu ai dat de necaz. Zice că poți să mergi după ei cu motocicleta.

— Puteam să-i spun și eu, se burzuluiește el. Să știți că vorbesc engleza, doamnă...

— Stamatis. Therese Stamatis. Lucrăm pentru familie. Și ea e fiica mea...

Dar Vesna, evident nu prea mare iubitoare de polițiști, a dispărut în baie.

Îmi iau portofelul și cheile și ies. Cei doi polițiști s-au întors la mașină, fără îndoială ca să nu dea impresia că m-ar aresta.

— Chiar nu știu nimic, îi jur inspectorului, de parcă neștiința m-ar putea scuti de un drum până în port.

— Totuși, câteva întrebări ne semnificative, îmi răspunde Martis cu căldură. Privind în josul dealului spre mare, adaugă: Uit mereu ce frumos e Patmos. O insulă unică. Se spune că vibrează.

— Nu sunteți de aici?

— Ah, nu, spune el prinzându-mă de umăr. Sunt de la centrul districtual, din Kos. Vin în Patmos numai când e nebunie și poliția locală nu-i face

față.

— Parcă ați spus că e ceva ne semnificativ.

Drept răspuns, Martis studiază priveliștea cu un zâmbet.

Secția de poliție din Skala își împarte clădirea cu Biroul de Informare Turistică. Clădirea venețiană joasă, cu arcade în formă de cupolă și cu un turn elaborat, de prost gust, se află vizavi de terminalul pentru feriboturi, care se grozăvește cu un steag grecesc zdrențăros. În Veneția, clădirea ar fi declarată o hidoșenie publică; aici, datorită înălțimii clopotniței, are o maiestruozitate impunătoare. Totuși, clădirea nu sugerează prin nimic că biroul turistic sau secția de poliție ar fi deschise vizitatorilor. Ferestrele sunt închise, cu perdelele trase. Numai o plăcuță ruginită îi anunță scopul municipal. Intrările îi sunt baricadate de palmieri și mașini de închiriat parcate. În jurul cubului solitar și birocratic de culoare albă plutesc bronzurile și fluorescențele fără astâmpăr ale turiștilor de august: cupluri în șorturi de baie, împovărate de genți; copii care umflă bărci gonflabile de parcă ar sufla în fiolă; oameni care ling înghețate cu cireșe; amatori de broșuri care fac reclamă la croaziere de o zi. O familie cu șapte membri din Suedia, eliberată de constrângerile iahtului, aleargă pe malul apei în șorturi pe care e trecut numele bărcii lor, *Prințesa caracatiță* – numele cusut pe dosul membrilor familiei înseamnă altceva pentru fiecare. Aleargă atât de veseli, de lipsiți de griji, un portret blond de familie în ricoșeu permanent, cu șorturile de bumbac eliberate de portofele sau acte de identitate, și mă gândesc că numai cei obscen de bogați își permit luxul de a nu avea nimic la ei. Îmi parchez motocicletă în timp ce Martis și polițiștii lui așteaptă pe partea cealaltă a șoselei.

— O să puteți merge la plajă astăzi, nu vă faceți griji, îmi promite Martis.

Pornim spre secție, inspectorul o ia înainte și cei doi polițiști mă flanchează. Mă chinui să zâmbesc, să nu dau impresia că aș fi arestat, și mă uit prin port după un posibil cunoscut. În picioare lângă chioșcul de tutun, la nici șase metri, este hoțul de la hotelul din Atena. Iese din umbră. Și, ca pe acoperișul hotelului Grande Palace, ni se întâlnesc privirile stânjenite, de parcă am fi doi vânători necunoscuți care se observă prin luneta puștii.

Martis face un semn spre un șir de trepte care urcă printr-o laterală a clădirii. O săgeată albă indică spre cer cu cuvintele „Spre secția de poliție” scrise nepretențios.

— Chiar e nevoie? întreb, fără să știu măcar ce vreau să spun mai exact, în afară de nevoia de a-mi exprima nesupunerea, în caz că mă arestează și se pregătesc să-mi interpreteze varianta mediteraneeană a

drepturilor Miranda¹⁵.

Un apel telefonic? Un avocat? O acuzare în fața unui judecător? Oare există o procedură standard de arestare în Grecia? Există măcar un judecător pe insula asta? Mă străfulgeră toate aceste întrebări, înainte să-mi dau seama că n-am făcut nimic rău.

– Am spus să nu vă faceți griji, insistă Martis. Suntem foarte civilizați. Nu avem pedeapsa cu moartea.

În capătul scării, un alt fel de haos stârnit de vizitatori se răspândește pe terasa galbenă, ascunsă de turiștii de dedesubt. Aproape douăzeci de trupuri închise la culoare, unele prăvălite în colțuri, altele ghemuite deasupra unor copii înfășați, unele verticale, cu ochii țintă la degetele de la picioare. Bărbați de toate vârstele, cu tricouri murdare, hanorace și blugi, cu picioarele goale, cu pielea cojită, plină de bube, cu fălci marcate de bărbi de câteva zile; femei de vreo douăzeci de ani înfășurate în hijaburi și materiale groase de culoare bordo și maro, majoritatea cu sandale în picioare, câteva strângând în mână pungi de plastic. Sunt învăluiți în mirosul, dar și în tăcerea mării, în deznădejdea locurilor părăsite, a bunurilor de valoare pierdute iremediabil. În ochi li se citește oboseala, dar și euforia, o eliberare emoțională neliniștită festivă. Numai un puști de vreo zece sau unsprezece ani, cu pielea de culoarea perelor, mă bagă în seamă.

– Salut, strigă și clipește din ochii asimetrici, unul mare și căprui, celălalt ca o crăpătură și aproape închis.

Stă sub un altar făcut dintr-un dulăpior, închinat unui sfânt. Băiatul poartă o bluză de trening prea mare și are părul negru cu cărare, pe care și-a făcut-o cu pieptănul de plastic din mână. Zâmbește în timp ce-și plimbă pieptănul pe scalp, dornic să cunoască noul continent ferchezuit ca în prima zi de școală. Ridic degetul mare în timp ce inima mi se coace și cade de pe creangă, ajungând în acidul din stomac, până când durerea pe care mi-o provoacă îmi smulge lacrimi. Nu e nevoie să-mi spună Martis că sunt refugiați din Orient. Vestele de salvare sunt făcute morman lângă paleții cu apă îmbuteliată. Un covor e încă derulat pentru rugăciune. O găleată portocalie de lângă o scurgere oferă ceea ce nu pot decât să-mi imaginez că este un recipient destinat celor cu rău de mare.

Îmi place să cred că terasa asta e ca o ieșire de incendiu din Manhattan, un loc sigur în care să stai, o sală exterioară transformată, nu o măsură disperată pentru niște oameni care fug de un incendiu, dar sunt tot la o distanță periculoasă de pământul solid. Un polițist intră pe o ușă de lângă altar și-l apucă de braț pe bărbatul aflat cel mai aproape. Poartă

¹⁵ Dreptul suspectilor de a nu declara nimic în fața polițiștilor în momentul arestării.

aceleași mănuși de latex bleu pe care le aveau cei de la accidentul de motocicletă, de parcă trupul fiecărui migrant ar fi locul unei crime.

Martis mă bate pe spate ca să mă îndrume spre ușa principală a secției. În timp ce merg împleticindu-mă, simt de parcă mi-ar smulge cineva umbra, rămășița celui care am fost, care trebuie să stea și să ajute. „Fă ceva, fă ceva”. Bag mâna după portofel, măcar să-i dau băiatului câțiva euro, dar Martis mă împinge de-a dreptul în secție. Trecem printr-o sală de așteptare alb-tapioca, iar Martis îmi face semn să intru într-un birou cu pereți de sticlă. Mă așez pe scaunul din nuc chiar de sub un corp de iluminat pâlپător, cu fire ieșite. Inspectorul rămâne lângă ușă, vorbește cu polițistul care a încercat să mă oprească ieri, când voiam să mă apropiu de cadavre. Ceilalți bărbați în uniforme îl salută slugarnic pe Martis. Ca orice autoritate indiscutabilă, Martis rămâne relaxat și sociabil. Masa din biroul care i-a fost repartizat este o Sahară de hârțoage în dezordine, dune cafenii de dosare și documente perforate. Pe fișete se înghesuie fotografii înrămate cu întinderi de ape și bărbați care pescuiesc, beau și pozează alături de călugări mohorâți. Îmi amintesc de avertismentul lui Charlie în legătură cu inutilitatea poliției din Patmos; după cum arată biroul, chiar pare că principala lor ocupație este completarea și rătăcirea formularelor.

Martis intră greoi și se înghesuie pe scaun în spatele biroului. Dinții lui de jos sunt prinși în anevoioasa misiune de a-și mușca vârfurile mustății. Lumina prăfuită a soarelui îi dezvăluie craterele și cicatricile de la frunte până pe obraji. Pielea din jurul ochilor e motolită precum colțurile șifonate ale unei hărți împăturite.

— Pe refugiații de afară îi arestați? întreb.

— Sunt sirieni, îmi răspunde răsucind un pix pe registru. Nu, nu-i arestăm. Îi luăm în evidență. Odată ce au ajuns pe pământ european, cer dreptul la ședere. Majoritatea nu au documente. Și, desigur, niciodată nu-și amintesc numele celor care i-au adus. Au stat câteva zile în barcă cu traficantii, dar dacă le ceri să-i descrie pe bărbații ăștia, li se înceteșează mintea. Facem ce putem, adică nu prea mult. Nimeni nu știe ce să facă cu refugiații vara asta.

— Ce-o să se întâmple cu ei?

Martis zâmbește și ridică din umeri.

— Caută refugiu. Nu în Grecia. Până și sirienii își dau seama ce prost stăm acum. Ți-ai risca viața pe mare ca să fii unul dintre muritorii de foame din Atena? Nu, ei vor să ajungă în Germania sau Danemarca. Și poate de-aia nu-i oprim nici noi. La câte bătaii de cap ne dă Germania în UE, le dăm și noi pe cât putem. Face cu ochiul și inspiră adânc.

Majoritatea bărcilor nu ajung până în Patmos. Ajung pe insulele de mai aproape de Turcia, ca, de exemplu, pe insula mea. Să vezi țărmurile noastre din Kos, pline de veste de salvare, bărci gonflabile și tabere în care disperarea nu face decât să crească! Acum plajele sunt ca niște zone de război. Dar nu pot să controleze curenții, sunt la cheremul apei, așa că unii ajung până aici. Vor fi trimiși în centrul de detenție din Lesbos, iar de acolo? Agită din mâini. Nu e o vară prea bună pentru refugiați. Și unde sunt banii ca să ne păzim granițele? Nu sunt. S-a deschis sezonul pe mare. Cum zice pe statuia voastră? „Îi primim pe cei săraci, osteniți, de-acasă goniți?” Ar trebui să mutăm statuia pe malul Mării Egee. Are mai mult rost aici. Chiar și această sumbră prevestire este tratată cu sociabilitatea voioasă a lui Martis. Își ronțăie mustața. De unde sunteți din America?

— Din New York.

Lovește cu palma în birou.

— Într-o bună zi sper să vin și eu în vizită. Am niște veri în Astoria, Queens. Știți unde este?

— Sigur.

Martis arată poruncitor cu degetul și se răfuieste cu buzunarul de la sacou până când scoate de acolo telefonul mobil.

— Țin legătura cu verii mei pe Facebook. Sunt foarte fericiți la New York. În fiecare weekend, numai meciuri de baseball. Am putea fi și noi prieteni pe Facebook. Iar când vin în vizită, ați putea veni în Astoria să-mi salutați familia.

— Nu am cont.

Martis se uită perplex la mine, de parcă tocmai aș fi recunoscut că n-am de gând să mă duc în rai.

— Nu se poate să n-aveți. Toți tinerii au cont. Stați să vă caut numele. Ian Bledsoe.

Nu mă decid dacă a pus la cale discuția asta ca să conducă spre dezvăluirea trecutului meu sau, pur și simplu, nu vrea să accepte că-i refuz prietenia. În nicio zi nu sunt la adăpost de prietenie. S-a dus lumea celor pe care-i știai din vedere; oamenii fie sunt inexistenți, fie prieteni cu patalama. Inspectorul trece tastatura din greacă în engleză și-mi silabisește numele cu glas tare.

— N-o să mă găsiți, scâncesc înfigându-mi talpa în piciorul scaunului. Ian Bledsoe e un nume comun în America. N-o să mă găsiți. Dar promit să-mi fac cont pe Facebook și să vă trimit cerere de prietenie. Nu vreau să-mi scotocească prin trecutul populat cu bombe, carteluri, un turist care s-a mai întors împotriva familiei lui. Îmi pare rău, dar trebuie să ajung

undeve. Eu nu sunt în vacanță. Lucrez pe insulă, la firma de închirieri de bărci a lui Charlie. Prin urmare, putem să trecem la întrebările pe care vrei să mi le puneti?

– Da, da, aprobă Martis apologetic. Își lasă telefonul deoparte. Îmi pare rău. Drăcovenia asta dă dependență, îți faci prieteni și scotocești prin viața altora. Zâmbește fără urmă de duplicitate. Întrebările au legătură cu prietenul dumneavoastră, Charlie. De-ai-a am venit aici. N-am reușit să dau de el.

– Nu?

– Am aflat de la colegul meu că ați fost martor când cei doi străini tineri au murit ieri aproape de Grikos.

– Am fost martor la descoperirea lor de către poliție. Nu i-am văzut murind.

– Nu, nu. Asta am vrut să spun, se corectează jovial. Engleza mea e de vină. Da, un bărbat și o femeie, turiști care făceau parte din tabăra creștină de pe plajă. Din câte spun părinții, călătoreau prin zona mediteraneană de câteva luni. Nu împreună. Nu par să se fi cunoscut înainte să ajungă în Patmos. Bărbatul, Mikael, era norvegian, iar fata, Dalia, era olandeză. Am fotografiile din pașaport. Stai să le găesc.

Caută ostentativ pe birou, dar găsește imediat dosarul și-mi strecoară în față două copii. Și Dalia și Mikael sunt la vârsta când încă arăți bine în fotografiile de pașaport – Dalia zâmbea frumos printre cortine de păr lung și drept; Mikael, de dinainte de inelul din nas și găurile în lobul urechii, serios, cu falca puternică și o privire inexpresivă. Ar putea fi niște tinere de douăzeci și ceva de ani care se supun răbdători birocrăției de dragul libertății care-i așteaptă de partea cealaltă. Mă gândesc ce arhaice sunt pașapoartele, niște colecții de timbre micuțe și mobile care consemnează opririle la boxe ale sufletului rătăcitor. Și e ca în cazul căscatului – când văd unul, îmi vine să mă caut și eu prin buzunare de al meu. Mi-am lăsat pașaportul în cabană.

– I-ați mai văzut? mă întreabă Martis.

Îmi rumeg răspunsul. Am văzut-o pe Dalia coborând de pe feribot în tricoul cu New York, în noaptea în care ne-am întâlnit să bem ceva în Skala. Și l-am văzut pe Mikael încalcându-i proprietatea lui Charlie la debarcader.

– Nu știu exact, spun. De regulă, hipioții ăștia arată toți cam la fel. Martis chicotește.

– Da, așa e. Ce spectacol mi-a fost dat să văd în tabără! Nu aveau haine pe ei, găteau la focul de tabără și muzica te asurzea. Cine poate să-i condamne că vor și ei? Nu e prea rău să-ți petreci vara așa.

Mă uit iar la poze, dar intervine amintirea feței strivite a lui Mikael în iarbă și le acopăr cu mâna.

– Pot să întreb de ce-mi arătați mie fotografiile lor? Credeam că au murit într-un accident de motocicletă.

Inspectorul se lasă pe spate și-și plimbă dinții peste mustață.

– Accidentul este cauza cea mai plauzibilă. I-a lovit o mașină sau, cel mai probabil, au ieșit de pe faleză pe întuneric. Sunt aproape cincisprezece metri înălțime la unele viraje. Satul ar trebui să pună parapete. E foarte periculos. Verificăm toate mașinile de pe insulă, căutăm dovezi ale unui, cum îi ziceți, accident cu fugă de la locul accidentului? În orice caz, colegii mei de aici au tras concluzia că a fost un accident. Din păcate, sunt trei sau patru astfel de decese în Patmos în fiecare vară. Turiștii nu se pot abține să nu meargă cu motocicletă.

Degetele grăsulii ale lui Martis umblă pe birou spre telefon, este ca un pianist care urmează ritmul unui cântec. Dar se stăpânește și-și face mâna pumn.

– Dar dumneavoastră nu credeți că e un accident?

– Ah, asta e problema, spune el radios. Cred că a fost un accident. Doctorul de la spital le-a examinat rănilile. Raportul lui a fost neconcludent.

– Am auzit că doctorul nu prea e de încredere.

Martis își scoate falca înainte.

– E destul de bun, un om cumsecade. Cadavrele lor au fost destul de afectate, ceea ce corespunde unui accident foarte grav. Evident, insula nu are resursele cu care sunteți obișnuiți în America. Autopsia nu e specialitatea noastră. Deja le-am trimis cadavrele acasă.

Inepția uzanțelor grecești mă face să pufnesc. Martis răspunde cu un zâmbet sarcastic, vrând parcă să spună: „Dacă vrei răspunsuri clare, ar fi trebuit să stai acasă”.

– Când am insistat pe lângă doctor, nu a putut exclude omorul. Ar putea fi genul de răni provocate, să spunem, de o lovitură cu o bătă. Mă gândesc la verii lui Martis și la mai noua lor dragoste față de baseball, la faptul că se duc la meciurile echipei Yankees și postează fotografii cu ei pe scaunele ieftine din capăt, ținând în mână hotdogi cu ketchup. Totuși, mai degrabă crede că au trecut de marginea falezei, continuă inspectorul. Iar răspunsul cel mai simplu este de obicei cel corect.

– Și atunci, care e problema? Dacă toată lumea e de acord că a fost un accident, de ce anchețați? Sper că nu vă aduc în Patmos ori de câte ori un străin iese de pe șosea.

Martis reușește în sfârșit să-și prindă mustața cu dinții. Însă izbânda

lui e de scurtă durată.

— Nu, nu mă aduc. Sunt un om foarte ocupat, vă asigur. Problema e că cineva a venit și a declarat. O tânără a făcut o reclamație. O cetățeană americană, ca dumneavoastră. Ea susține că moartea Daliei și a lui Mikael ar putea fi ceva mai grav decât un accident întâmplător. Încă de dinainte s-o identifice Martis, mi-o imaginez pe fata cu salamandrele tatuat care i se cățarau pe glezne, însoțitoarea lui Mikael în dimineața aia la debarcader. A spus la poliție că era cu tânărul când prietenul dumneavoastră, Charlie, i-a amenințat pe față cu moartea. Asta a fost doar cu o zi înainte de accident. Se uită la mine așteptând un răspuns, ca un om care studiază un acvariu fetid în căutarea unor semne de viață. Era foarte agitată, foarte zguduită. E de înțeles. Tocmai își pierduse prietenul. Poate Mikael era iubitul ei? Să ne înțelegem, nu punem prea mare preț pe bănuielele isterice ale unei fete îndurerate. Dar partea complicată e, în cazul unei astfel de reclamații care e posibil să vizeze un omor, că legea ne obligă să-i dăm curs. De aceea sunt eu aici. Înfige pixul în registru. E un subiect sensibil. Din câte știți, Charlie provine dintr-o familie foarte respectabilă, o familie foarte stimată pe insulele noastre. Familia Konstantinou este aici de mai multe generații, sunt oameni foarte buni și nu vrem să-i supărăm cu acuzele unei tinere tulburate. Așa că vă rog să nu interpretați întrebările mele ca pe un interogatoriu. Toate astea se pot rezolva foarte ușor. Nu vrem să alarmăm pe nimeni.

Încuviințez din cap.

— L-am căutat pe Charlie la docul unde își ancorează bărcile și l-am găsit numai pe omul lui, un turc pe nume Ugur. Fata a pomenit că era de față un bărbat care se potrivea descrierii lui când au fost amenințați. L-am întrebat pe Ugur asta, dar a spus că vorbește prost engleza și nu a înțeles dialogul. Îl invidiez pe Ugur pentru scuza lui; cel mai tare alibi e necunoașterea unei limbi străine. Ce omuleț ciudat, nu? Destul de dezagreabil, să fiu cinstit. Cred că l-am speriat cu întrebările mele. Iar eu mă străduiesc cât pot să nu sperii pe nimeni. Martis râde, de parcă farmecul lui ar fi involuntar ca bătăile inimii. Dar fata a spus că mai era de față și un tânăr roșcat. După câte spuneți, lucrați pentru Charlie. Lasă pixul să cadă. Așa că aș putea să vă întreb dacă l-ați auzit amenințându-i?

Probabil că acum Charlie e în drum spre casă, barca lui e pe mare, cu motorul la viteză maximă, și în orice clipă o să se ivească la orizont vălurelele negre ale insulei. O să ajungă acasă curând și o să vorbească el cu inspectorul Martis, iar incidentul o să dispară discret, precum cadavrele turiștilor spre țările lor de origine. M-am cufundat atât de mult

în închipuirea întoarcerii lui Charlie, încât aproape am uitat că stau într-o secție de poliție și mă confrunt cu un posibil temei pentru crimă.

Fața lui Martis se boțeste de îngrijorare.

— Vreți niște apă, Ian? Ridică mâna, de parcă ar chema un chelner.

— Nu, mulțumesc. Acum, că ați adus vorba, am fost la debarcader în dimineața aia și am văzut doi hipioți din tabără. Cred că erau drogați. I-au încălcat proprietatea și Charlie le-a spus să plece. Poate a țipat la ei puțin cam tare, dar eu n-aș spune că a fost chiar o amenințare. Nimic care să fie un motiv pentru omor. Imit și eu râsul onctuos al inspectorului. Am sentimentul că este o oarecare ostilitate între localnici și cei din tabără. Se pare că se comportă de parcă ar fi la ei acasă. Dar, sincer, n-a fost nimic mai mult. Pe cuvânt. Charlie n-ar ucide pe nimeni că-i încalcă proprietatea. De ce ar face una ca asta? Mă surprinde sinceritatea din vocea mea, de parcă aș putea să conving pe cineva de nevinovăția lui Charlie. A fost o amenințare nevinovată într-un moment de tensiune, e doar o coincidență că s-a întâmplat chiar înainte ca unul dintre ei să fie omorât.

— V-am zis eu, strigă Martis lovind în birou. Închipuirea unei fete tulburate. Nimic mai mult. Am venit de pomană.

— Ați vorbit cu femeia care conduce tabăra? Dacă, din întâmplare, a fost o crimă, s-ar putea să nu aibă nicio legătură cu Charlie. Nu sunt acolo să se roage pentru sfârșitul lumii?

Martis deschide gura, dezvelind o lucrare dentară în care pare să fi intrat o întreagă mină de argint.

— Creștinii ăștia obsedați de Apocalipsă! De ce vă pasionează pe voi, occidentalii, cartea aia mai mult decât pe noi, cei de aici? Cei mai norocoși de pe Pământ sunt cei care vor să se termine cel mai repede. Clatină din cap. Da, am vorbit cu femeia aia, Vic. A fost foarte de treabă și primitoare. Ea mi-a dat pașapoartele lor.

— Ce-a spus?

— Ah, are aceeași părere. Că tânăra aceea, Carrie Dorr, se înșală, e un pic tulburată. Vic mi-a spus că unii dintre tinerii care se alătură grupului pot fi puțin instabili. A spus că a încercat să-i bage mințile în cap și s-o convingă să nu vină la noi cu o asemenea afirmație. Deci, înțelegeți, toată lumea e de acord. Un accident tragic. Poate într-o bună zi o să instaleze parapete! Martis se dă mai în spate pe scaun, iar burta umflată i se cuibărește în poală ca un cățel adormit. Așa că numai tânăra e speriată fără niciun motiv. Exact cum mă gândeam și eu.

— E speriată?

Inspectorul fornăie.

– Destul de speriată. Paranoică, așa spune eu. Crede că o pândește un pericol. Mereu îmi avertizez copiii să nu fumeze *marichouana*, care e așa de răspândită acum pe insule. E mult mai puternică decât înainte. Face rău la creierile sensibile.

Râde cu mâna pe burtă și fiecare val devine tot mai slab, ca marea care se liniștește după trecerea unei bărci. Oftează din rărunchi când a terminat, iar eu dau să mă ridic de pe scaun. Dar Martis nu a terminat. Se apleacă în față și-și întrepătrunde degetele.

– Acum nu mai trebuie decât să discut personal cu Charlie. După ce îmi spune că nu a avut nicio intenție rea față de străiniiăștia tineri, chestiunea e rezolvată.

Martis se uită cu poftă la mine, de parcă ar număra secunde până i-l scot pe Charlie dintre pâlpâielile luminii de deasupra. Mă agăț de zâmbetul meu ca de o barcă de salvare.

– Ei bine? Puteți să-mi spuneți unde e? Din câte spune Ugur, sunteți mâna lui dreaptă.

– Nu știu exact...

– Am fost în vizită la casa familiei Konstantinou din Chora azidimineață. Am vorbit cu soția lui Charlie.

– Iubita. Sonny e iubita lui.

– Ahh, fredonează el. Ar trebui s-o ia de soție. Martis se preface că-și aranjează gulerul de la cămașă. Am de gând să mă reîncarnez în playboy și să am o soție ca ea. Așteaptă răbdător, cu un zâmbet înghețat. El controlează timpul în biroul lui. Sonny îmi spune că nu l-a văzut pe Charlie de două zile, dar că dumneavoastră l-ați văzut, ați fost cu el, nu mai departe de ieri. Așa că, dacă ați putea să-mi spuneți unde pot să-l găesc...

O minciună. Atât mi s-a cerut. O minciună ticluită între vechi prieteni, ca să fie armonie într-o casă. Iar acum minciuna capătă dimensiunile unei insule și trebuie udată, tunsă și hrănită. Mă gândesc să recunosc, să-i mărturisesc șiretlicul, al cărui scop era să-i furnizez lui Charlie un alibi cât timp se ocupă de afaceri în Bodrum. Dar mărturisirea unei înșelătorii sugerează existența altora și nu i-am dat inspectorului cuvântul meu? Dacă aş recunoaște că Charlie are nevoie de un alibi, aş da de înțeles că femeia ar putea avea dreptate. Charlie se va întoarce din Turcia din clipă în clipă și poate să discute cu Martis să lămurească încurcătura. Până atunci, n-o să fie prea mulțumit că am pus umărul la indicarea lui ca posibil suspect la poliție.

– Charlie și iubita lui s-au certat, spun, așa că a dormit pe o barcă de-a lui. Cred că e acolo chiar acum. Mare parte din munca lui e pe mare. Mi-a

spus că trebuie să se ocupe de o treabă în altă parte.

– Ugur nu mi-a spus că a luat una dintre bărcile firmei.

– Are și altele, ale familiei. *Domitian* e un iaht mare, negru. În caz că Martis verifică pe *Domitian*, adaug vag: și cred că mai sunt și altele.

– Câte bărci are familia Konstantinoului! răcnește Martis. Ce oameni norocoși. Să fii miliardar în paradis. Își face vânt cu mâna. O să revină pe uscat astăzi?

– N-aș putea spune, răspund sfios. Cel mai probabil. Lucrează, iar acoperirea e foarte proastă în larg.

– Dar l-ați văzut pe Charlie ieri. După ce ați asistat la descoperirea cadavrelor?

Acum alibiul lucrează invers, îl plasează pe Charlie pe insulă când, de fapt, absența lui l-ar fi disculpat. Habar n-am când a plecat spre Bodrum. Trebuie să fi fost dimineața devreme. Dau înapoi ceasul minciunii, ca să-l protejez și pe el, să mă protejez și pe mine.

– Nu, mult mai devreme. Era aproape în zori. Dacă mă întrebați pe mine, se poate să fi fost pe mare ieri toată ziua. Așa că probabil nici măcar nu era aici când au fost uciși hipioții.

– Doctorul nu a putut stabili ora exactă a morții. Erau în iarbă de ceva timp. Probabil că încă era întuneric, încă era noapte. Vi s-a părut normal Charlie când l-ați văzut?

Ultima oară când l-am văzut, era oricum, numai normal nu, arunca în stânga și-n dreapta cu insulte în speranța că avea să-i dea cineva un pumn.

– Da, categoric, îl asigur. Poate puțin mahmur. Am vorbit doar câteva minute.

– Pe una dintre bărcile lui?

– Domnule inspector, întârzii la serviciu. Sunt sigur că Charlie o să se întoarcă azi și, dacă îl văd, o să-i spun să discute cu dumneavoastră imediat. O să vrea și el să lămurească povestea asta la fel de repede ca dumneavoastră. Îmi pare foarte rău pentru neînțelegere. Mi-e milă de bietele familiei ale victimelor accidentului.

– Da, spune el ștergându-și mustața cu mâna strânsă în pumn. Polițistul care i-a sunat are cea mai grea misiune. Ce bine ar fi dacă vizitatorii ar avea grijă în vacanță. Dacă ar muri copiii mei departe de casă, aș spera că poliția e conștiincioasă. Dacă vezi rănilor tinerilor acelora... N-a fost o moarte fără durere.

Pentru prima oară, surprind un tremur de îndoială în vocea inspectorului, de parcă povestea nu este la fel de rezolvată în stomacul lui ca în minte. Nu pot să scap de sentimentul că există informații pe care

nu le împărtășește, un lucru care-l împiedică să abandoneze dosarul în deșertul documentelor rătăcite de pe birou. Martis se uită la telefon și apoi, cu mai puțină încredere, la mine. Știe de trecutul meu. A citit despre mine.

— Ca să știți, Charlie e un om bun. N-ar omorî niciodată pe nimeni. Suntem prieteni din copilărie. Îl cunosc de când mă știu. Chiar dacă sunteți de părere că cei doi au fost uciși, Charlie n-ar fi făcut așa ceva. Ideea asta e ridicolă. Serios, doar îi încălcaseră proprietatea.

Dă din cap și mai scoate o hârtie din dosar. Aterizează pe copiile pașapoartelor, este o fotografie cu un cui ascuțit de lemn pe tăblia de oțel a unei mese.

— Țsta a fost găsit lângă cadavre, spune Martis. Țsta și o eșarfă, genul de care poartă pe cap femeile din Orientul Mijlociu. Știți ce instrument e ăsta?

— Nu. Au fost înjunghiați cu el turiștii?

— Nu au fost înjunghiați. Dar era la locul crimei, chiar lângă ei. E un țaruș cioplit de mână, din astea au la ei refugiații când traversează cu bărcile gonflabile. În cazul în care paza de coastă îi găsește plutind pe mare, o înțepă cu el. Legea spune că paza de coastă trebuie să salveze un vas care se scufundă. Așa se asigură că sunt preluați, în loc să fie trimiși înapoi.

— Deci vreți să spuneți că e posibil să-i fi ucis niște refugiați care s-au strecurat pe insulă? De-aia sunt la secție? Îi interogați?

Martis strânge din umeri.

— Sunt aici ca să-i luăm în evidență. Dar e posibil ca migranții să fi ajuns pe Patmos dimineața devreme, cât încă era întuneric, și să fi fost descoperiți de cei doi străini, Poate i-au ucis ca să nu spună la poliție. Pot să ajungă mult mai repede în nord dacă nu sunt arestați. E doar o teorie. Ia hârtiile și le pune iar în dosar. Refugiații au fost foarte pașnici. Încă nu s-au înregistrat acte de violență împotriva turiștilor. Dar e posibil să se fi strecurat și câțiva lupi printre miei. Și e datoria mea să iau în calcul toate posibilitățile. Repet, nu vreau să vă alarmez. Sunt de acord, încălcarea proprietății e un motiv puțin probabil. O mare prostie. În definitiv, Charlie e un Konstantinou. Se uită la mine cu o expresie la limita milei. După atacul terorist de luna trecută, insula asta a trecut prin destule. Am vrea să fie un accident. Șefilor mei le-ar plăcea tare mult varianta asta.

Martis se ridică în picioare și întinde mâna să i-o strâng.

— Mulțumesc, Ian. Vă rog să-i spuneți lui Charlie să treacă pe aici și o să-i spun ce angajat de nădejde are. Și aștept cererea de prietenie pe care mi-ați promis-o. Sper să putem fi mereu prieteni.

Când ies din nou pe terasa exterioară, migrantii au dispărut. Nu mai este decât mulțimea de sticle goale de plastic de pe podeaua de cărămidă abia curățată cu furtunul. O iau pe urma sunetului de picioare târșâite și a vocilor șoptite de peste zidul interior, unde clădirea formează o curte pătrată separată de restul orașului Skala. În curtea de jos, refugiații sunt înghesuți în colțuri pe pături argintii. Băiatul cu pieptănul stă singur pe o bancă.

Încă pot să fac un lucru bun, să marchez un punct mic, simbolic împotriva înfrângerii echipei neînvinsă, a cărei mascotă este cel încovoiat și suferind. Scot o bancnotă de douăzeci de euro din portofel și fluier să-i atrag atenția băiatului. Ochii lui cercetează albastrul cerului și-i întâlnesc pe ai mei.

— Bună, strigă el din nou.

Flutur bancnota și vine repede lângă zid, dând drumul pieptănului ca să deschidă mâinile. Dar gestul lui nu a trecut neobservat. Trei bărbați vin în fugă, lovesc și ei din palme în aer și aproape îl răstoarnă pe băiat la pământ, iar strigătele lor se lovesc de piatră.

— Aici! Mulțumesc! Domnule, pentru mine!

O loterie de mâini dedesubtul meu, guri cu dinții rânjiți sălbatic, în timp ce eu flutur bani de parcă ar fi mâncare pe deasupra unor deținuți înfometăți. Nu reușesc să las bancnota în așa fel încât să ajungă în mâinile băiatului. Când doi polițiști vin repede în curte, alertați de zgomot, mă dau repede înapoi cu bancnota de douăzeci încă în mână. Când mă uit iar, polițiștii agită bastoane.

Am cămașa udă, fața îmi arde când cobor treptele spre stradă. Mă duc în fugă la motocicletă, iau stângaci casca, iar sentimentul de rușine mă cuprinde ca o febră. Oare băiatul o să mă țină minte peste câțiva ani?

Un occidental alb proiectat sus, pe cer, ademenindu-l cu bani și apoi dispărând fără să lase măcar o bancnotă?

Doi câini latră legați de un stâlp de iluminat. Roșul s-a așternut pe apă, dar se întrerupe pe coamele argintii. Sunt sătul de zădărnicia pe care eu o numesc ajutor. Mă dezgustă mai tare eșecul ăsta decât cele douăzeci de minute în care am mințit poliția.

Sper că băiatul o să mă ierte. Eu cu greu reușesc să-l iert pe Charlie că m-a lăsat aici să-i rezolv problemele. I-am spus lui Martis că-l cunosc pe Charlie de când mă știu, dar nu l-am cunoscut prea bine în ultimii opt ani. Când mi-i imaginez pe refugiați vociferând în curte, nu eu, ci Charlie e deasupra. El flutură banii, cu fața lui frumoasă poleită ca o promisiune. Zâmbește. Dispare.

Când parchez motocicleta la docul firmei Charters, telefonul îmi scoate de ceva timp bipuri și vibrează în buzunar ca un detector de fum, pe care îl amuțești numai dacă dai cu el de pământ. Prefixul țării este 30. Măcar nu e sora mea vitregă. Dar nu e nici Charlie. Imediat ce răspund, vocea lui Sonny îmi asaltează urechea ca o rangă.

– Ai răspuns! strigă, cu coardele vocale corodate. După cum mă așteptam, vizita detectivului de azi-dimineață nu a avut darul să-i liniștească nervii. A venit poliția la ușa mea azi. Poliția! Să-l caute pe Charlie! Ian, care e treaba? Sonny are un ton tăios și poruncitor, nu este o rugămintă adresată unui prieten, ci ordinul soției șefului. Mă întreb cât ar fi durat în alte condiții până ce relația noastră să capete acest dezechilibru natural. Oare când aterizăm în Cipru o să-i car valiza la coborârea din avion? Totuși, nu pot s-o condamn că e speriată. Ce vrea inspectorul ăsta de la Charlie?

– Bună, Sonny. În liniștea de o secundă care urmează, simt că se străduiește să-și țină în frâu temperamentul. Nu ți-a spus inspectorul?

– Nu, nu mi-a spus. A zis că e o chestiune minoră. Dar, de când sunt eu aici, n-a stat niciodată un polițist la ușa mea. Nu faci un polițist să vină la ușa ta nici când e o chestiune serioasă, darămite una minoră.

Sunt impresionat că Martis a avut prevederea să nu-i pomenească de moartea turiștilor. Poate și-a dat seama cât de repede se răspândește panica între hotarele restrânse ale unei case.

– Dar chiar e minoră, o asigur. Cel puțin pentru noi. Am vorbit cu inspectorul. Ieri a fost un accident de motocicletă aproape de debarcaderul lui Charlie. Nu cunoști victimele. Niște hipioți au murit în accident. Întreba dacă a văzut cineva ceva.

– Dacă a văzut Charlie ceva? spune ea târăgănat. De ce ar fi văzut el ceva? Și, de parcă ar fi devenit în sfârșit conștientă de vești, șoptește: Groaznic. Ai spus că au murit? Dar Charlie... am tot încercat să-l sun și nu răspunde. Încă n-a venit acasă. Unde naiba e, Ian? Ce se întâmplă?

O siluetă se mișcă în umbrele hangarului, un corp înalt, subțire ca un fir, se ghemuiește pe după colț. Deodată, îmi dau seama ce liniște este la doc, nu se aude niciun sunet de reparații. Nu se aude decât legănarea tânguitoare a cârligelor macaralei de deasupra și plesnetul valurilor pe stânci. Pescărușii se adăpostesc pe cheiul gol.

– Ian, ești acolo?

– Trebuie să te las, Sonny. Încearcă să nu-ți faci griji. Te sun mai târziu.

Protestele ei încetează la apăsarea unui buton.

Îmi las casca pe șa și pornesc spre hangar. O ușă este trasă în jos,

Însă cealaltă e deschisă, lăsând la vedere întunericul mlăștinos din interior. Acum, că sunt singur, în liniștea insulei, mi-e greu să uit de sugestia inspectorului că ar fi fost vorba de o crimă. E posibil ca hipotții să fi fost uciși în mod deliberat pe întinderea pustie de pe coastă, cu bărcile prea departe pe mare să-i poată proteja, câmpurile goale cu ciulini și tufăriș prea golașe să le ofere adăpost sau o ascunzătoare, numai clopoțelii caprelor răsunând în noapte? Chiar și în lumina sfărâmicioasă a soarelui, peisajul are o neclintire nebună, deșertică. Charlie a spus că tabăra e un cult al morții. Mă întreb dacă au obiceiul să returneze hainele morților familiilor și ce ar spune părinții lui Mikael despre sloganul Anti-Betleem rupt, plin de sângele uscat al fiului lor.

Înainte să ajung la hangar, se aud niște ecouri metalice de după colț.

— Alo! strig. Obiectele metalice continuă să se răsucescă, se rotesc ca o monedă care a primit un bobârnac. Nu răspunde nimeni. Alo! încerc iar.

Mă afund în umbră și-mi liniștesc tremurul mâinii lipind-o de beton în timp ce-mi continui înaintarea.

Helios stă jos la jumătatea clădirii, în laterală, chiar dincolo de capacul unui butoi de petrol care tocmai s-a oprit din mișcare pe pavaj. Are genunchii strânși la piept, adidașii îi ies în afară precum capetele de țestoasă și ține manșetele tricoului mototolite în palme. Când mă vede, se ridică, cu spatele lipit de zidul de beton, ca o execuție în sens invers.

— Ce faci? îl întreb pe un ton tăios.

Teama mi s-a transformat instantaneu în furie nejustificată.

Helios se șterge la gură cu mâneca tricoului.

— Tu ce crezi? mormăie în engleza lui rigidă. Iau o pauză. Mă ascund de tata. Vrea să vadă tot timpul că pun osu' la treabă. Helios preferă să se uite la câmpul îngrădit cu gard de dincolo de hangar, care nu împrejmuiește decât țărână uscată. Dar probabil că i-a străfulgerat o idee prin mintea puțină, pentru că-și sucește repede capul spre mine și buzele lui bășicate se crapă într-un zâmbet. Una dintre bube are o cunună de infecție. Ți place cabana? Merge apa caldă?

— Merge.

Dă din cap, „bine, bine”.

— Treaba mea, spune el scoțându-și pieptul înainte. Am făcut instalațiile. Și încuietorile. Fac frumos pentru Charlie.

— Am cunoscut-o pe sora ta, Vesna, azi-dimineață.

Se încruntă, dă capul pe spate și contemplă un peisaj și mai vast. Fie prima lui idee recapătă teren, fie una nou-nouță i se înscăunează în minte.

— În curând, anul viitor, anul de după, dacă rămâi, o să poți să bei la

barul meu. Își plimbă mâna pe o reclamă invizibilă: Helios's Lounge. Aduci și prietenii, da? Scaune de bar din piele. Combină a-ntâia. Scenă și ring de dans. O să-l fac aici, pe malul mării, sau poate în Skala. Mă ajută Charlie. Promite. Poate îl fac unde era al lui Nikos. Ceva trebuie să se deschidă acolo. E urât să-l vezi gol și negru, iar familia nu redeschide.

— Frumos vis, îi spun.

Nu-mi imaginez că Helios's Lounge va vedea vreodată lumina electrică a zilei. Charlie trebuie să fi inclus și ambiția leneșă în data lansării barului.

— Un an, poate doi sau trei. Curând. Helios își răsuțește câteva fire de păr din cioc cu buricele zdrelite ale degetelor. Încă stă cu spatele lipit de hangar, de parcă misiunea lui ar fi să aibă grijă să nu se răstoarne. Mă întreb dacă el se încadrează în partea îmbucurătoare a statisticilor legate de rata de angajare a tinerilor. Charlie e un prieten bun. L-ai văzut azi?

— Nu. Tu?

Își mușcă buza presărată cu puncte de infecție.

— Trebuie să dau de el să-i cer o mică favoare. Foarte mică. Se uită la mine cântărindu-mi potențialul financiar și ochii îi zboară la buzunare, în căutarea unei urme de portofel. În sfârșit am ocazia să afișez gestul universal al sărăciei, fluturând palmele goale și deschise. Nu-i nimic, oftează el, cutremurându-se puțin în umbra clădirii. Helios e mult mai puțin agresiv decât Vesna când cere bani, poate pentru că el nu se grăbește nicăieri. Charlie mă ajută. E amicul meu. Poate să aștepte până mă întâlnesc cu el.

— Tatăl tău l-a văzut?

Își trece mâna prin părul dat cu gel. Are ceafa arsă de soare, dar fruntea ciupită de vărsat e de culoarea aripilor unei molii.

— Nu, nu cred. Charlie i-a dat liber azi. Se poate să fie încă la pescuit cu barca cu vâsle. Pffff. Nu pot să sufăr pescuitul. Tata nu mă lasă să pun muzică. Zice că sperie peștii. E bătrân, rupt de prezent. Nu vrea nici să deschid bar. El nu înțelege ce bani poți să faci din el. Bani, fete, un loc frumos, a-ntâia. Probabil Christos vede Helios's Lounge cum vedea tata implicarea în operele caritabile, niște fantezii pe bază de energie solară, cu care nu se poate alimenta nicio mașinărie practică. Charlie nu-i dă niciodată liber lui tata în august, adaugă Helios. Asta înseamnă că Charlie e plecat de pe insulă. Speram să se întoarcă până acum. Mereu se întoarce imediat.

Mă simt ușurat când aud chiar și confirmarea asta vagă, confuză a planurilor lui Charlie. Fără să-și dea seama, Helios mi-a redat încrederea în orar. Ca să-mi exprim mulțumirea, scot bancnota de douăzeci de euro din buzunar și i-o întind.

Helios îi aruncă o privire fără țintă precisă și unul dintre ochi i se închide, de parcă s-ar fixa asupra unui obiectiv.

– Ce e asta? spune, de parcă ar fi uitat deja că a cerut bani.

– E pentru tine. Ia-o. Nu e o problemă, dar numai de data asta.

– Sigur? O smulge și o face cocoloș în palmă. Mersi. Pentru prima oară, are o culoare sănătoasă în obraji. Îți sunt recunoscător. Ai un pahar de băutură gratis de la mine în barul meu. Mă lovește pe umăr și lasă mâna acolo o clipă ca să-și țină echilibrul. Zi-i lui Charlie că-l găsesc mâine, da? Mersi pentru bacșiș, frățioare.

„Frățioare”. Cu acest ultim americanism triumfal, Helios pornește clătînându-se pe câmp și dispare din imagine într-o adâncitură din teren. Spre deosebire de hipioți, pentru el în Patmos chiar este acasă. A crescut aici și probabil că știe fiecare plajă și golfuleț în care să se ascundă de tatăl lui, care de asemenea a crescut aici și probabil știe exact unde să-l caute.

Mă întorc în fața hangarului să scrutez orizontul în căutarea unui iaht alb cu un K roșu la prora, venind dinspre Bodrum. În canalele mai adânci este un mic ONU de vase de lux, cu steaguri din Turcia, Malta, Nicaragua, Spania, Australia și Italia. Bejul șters și scânteietor al trupurilor omenești se adună în capătul punților, ca niște ornamente scumpe pentru capotă. Câteva sfere negre punctează ici-colo apa, sunt oameni care înoată primprejurul bărcilor. Strălucirea mării îmi amintește de vârtejul de fibră optică al tehnologiei, de parcă înotătorii aceia ar pluti în electrozii informației fără limite, legându-se printre valurile ca de monitor ale transferului. Ei sunt micile erori care scânteiază și apoi se sting.

Intru în hangar, liniștea dinăuntru duhnește a butan și a diluant de vopsea. Cadrul de alamă al bărcii lustruite strălucește în întuneric și are deja K-ul vopsit pe vârful. Două pătrate mici lucesc câțiva metri mai încolo. Ugur vine târșâind picioarele și împingându-și ochelarii mai sus pe nas. Pe fața ca de cârțiță i se citește sila celui prins că se ascunde.

– Ian, gâfâie el, cercetând neliniștit zona din spatele meu. A fost poliția azi aici. Nu-mi place poliția.

Sunt de acord că majorității oamenilor nu le place poliția.

– Nu i-am răspuns la întrebări. Avem înțelegere cu poliția locală, dar nu cu ăsta. Crezi că mai vine?

– Dacă vorbește Charlie cu el, nu mai vine.

Răspunsul meu nu-i dă o liniște perceptibilă.

– Nu vreau să-mi ceară acte, să-mi scrie numele.

Se mai apropie puțin, încă neîncrezător în lumină.

– Ugur, unde sunt muncitorii? îl întreb arătând spre hangarul gol.

– Le spus să nu vină. Nu credeam idee bună dacă apărut inspectorul ăla din Kos. Au și ei nume, familii, acte. Aștept pe Charlie să spună dacă e sigur.

– Nu e de la Better Business Bureau¹⁶, spun râzând. Ugur scoate un oftat perplex care subliniază cât de puțin amuzantă este munca la negru. Încerc să transmit autoritatea unui adjunct prin vocea mea, să mă impun ca o mână de fier la viitorul meu loc de muncă. Îl imit pe Edward Bledsoe. Nu putem să închidem doar pentru că un polițist are câteva întrebări despre un accident în trafic. Cu clienții ce facem? Nu sunt rezervări? Trebuie să se mai ocupe cineva în afară de Charlie de rezervări și orar.

– Clienții? repetă Ugur.

– Turiștii. Cei veniți în vacanță. Care închiriază bărcile.

– Eu, eu nu mă ocup, se bâlbâie el. Dacă Ugur ar veni și el la soare, am putea avea o discuție normală, dar mă uit la cele două imagini reflectate în ochelarii lui și la buzele de culoarea cărbunelui. Cred că rezervare săptămâna asta o familie din Moldova. La Agathonisi?

– O rezervare săptămâna asta? Și iahturile care sunt acum în larg? E în plin sezon!

– Nu mă ocup eu, strigă el iar. Asta e treaba ta. Ca omul care venit înaintea ta. Eu mă ocup de bărci. Nu stabilesc contacte cu clienții. Ai zice că specialitatea mea și a lui Ugur e doar limbajul universal al cuvintelor din domeniul corporatist. Clienții! Clienții nu sunt problema mea! De ce nu întrebat pe Charlie? Unde este?

Tresar, sunt descumpănit, ca unul care în ultimele ore a confundat planeta asta cu Pământul. Dacă e cineva pe insula asta care ar trebui să știe unde este Charlie, Ugur e acela.

– Cum adică? Nu știi? E în Bodrum. Ar trebui să se întoarcă din clipă în clipă. S-a dus să se ocupe de o problemă legată de... – ori ce problemă a zis că are? – porturi. Nu a plecat cu unul dintre iahturi ieri-dimineață?

Cu un pas înapoi, Ugur se topește în umbre. Poate nu vrea să-l văd tremurând, dar simt, aerul se răcește între noi.

– Așa trebuia, da. Cu un iaht care trebuia să plece la șapte dimineața. Dar nu venit. Nu venit ieri. Barca plecat fără el.

– Deci nu e în Bodrum? Liniște, numai liniște. Se poate să fi luat altă barcă?

– Nu. Nu de-ale noastre. Discutat prin radio cu căpitanii de pe mare. Nu au vești de la el. Și sunat ieri toată ziua și azi. Nu răspunde.

– Atunci unde naiba e?

Ugur se apropie mai mult de barcă, iar din gură îi iese un sunet panicat

¹⁶ Asociație nonprofit care promovează o piață corectă, bazată pe încredere.

între mârâit și behăit.

– Credeam că-mi spui tu. Tu ești cel mai bun prieten al lui. Acum treaba ta. Ian, unde e? Charlie trebuie să fie în Bodrum ieri. Întâlnirea era foarte important. Nu ar fi lipsit. Spune-mi ce să fac acum!

Există rugăciuni pentru credincioși și există rugăciuni chiar și pentru cei fără credință, poate mai tăcute, dar nu mai puțin sigure de inutilitatea lor. Încerc și eu una. „Răspunde, apari, vino cu șortul ăla minuscul, galben, cu zâmbetul ăla smucit, pune capăt tuturor problemelor, în pizda mă-sii, apari”. Un câine cafeniu murdar intră săltând în hangar și adulmecă grilajul de la ușă cu limba răsucită atârându-i pe afară. Îi observă pe cei doi jalnici ocupanți ai locului și o ia la fugă. Presupun că un credincios ar lua asta drept un semn.

– Deci încă e pe insulă? strig spre lentilele strălucitoare ale lui Ugur.

– Da. Cred. Unde altundeva să fie? Dar ar fi aici acum. Foarte rău. Foarte, foarte rău. Ian, tu nu știi ce rău e.

E ciudat, dar, în momentul în care-mi dau seama că prietenul meu a dispărut, simt că, într-un fel, l-am găsit. În ciuda oricărei logici, Charlie încă e în Patmos, nu se știe unde și nu răspunde la telefon. Dar, dacă e pe insulă, de ce nu este acasă cu Sonny sau la doc, să se ocupe de iahturi? Nu pot să-mi imaginez decât lacrimile lui ciudate de ultima oară când l-am văzut în noaptea aia în Skala, de parcă steaua lui preferată ar fi încetat să mai lumineze. Sau oare plângea din cauza unei lovituri mai puțin poetice care l-a făcut să-și schimbe în ultima clipă planul?

– Charlie! strig în bezna din hangar. Lentilele lui Ugur nu se mai văd. Probabil s-a retras într-un colț în care nici măcar lumina indirectă nu-l mai ajunge, în spatele plăcilor de oțel, al găleților de vopsea și al cutiilor cu prosoape împăturite.

Mă răsucesc în soare și pornesc spre motocicletă, nevoia de a-l găsi pe Charlie mă apasă, îmi întinde fiecare nerv ca o coardă. Problema e că nu știu unde anume să caut. M-aș duce la poliție dacă ei nu l-ar căuta deja. Aș anunța-o pe Sonny dacă n-ar fi deja înnebunită că n-are nicio veste. Chiar și Helios bântuie pe insulă, încearcă să dea de el. Fără să ridic un deget, toate echipele de căutare au fost trimise. Și totuși mă simt prea puțin ușurat că fiecare minciună pe care am spus-o, cum că Charlie ar fi aici, a ajuns să fie adevărul.

Turez motorul – „unde ești? unde ești?” – și o pornesc pe cărăruia care se îndepărtează de plajă. Pe șoseaua principală, unde pământul se întâlnește cu asfaltul, e oprit un Mercedes break. Îl văd pe Petros prin parbriz, cu mâna subțire, împodobită de un Rolex, atârnată pe fereastră. Când virez, face din faruri în semn de recunoaștere. Probabil că și Petros

Îl caută pe Charlie. Mă gândesc că, dacă cineva a scos doi străini de pe șosea noaptea, Petros e cel mai probabil suspect. I-aș da lui Martis numele lui să-l interogheze, dar până și eu îmi dau seama de inutilitatea acuzației. Clerul stăpânește insula, este și mai imun la bănuieli decât familia Konstantinou.

Străbat pavajul în viteză, făcându-mi griji că breakul ar putea apărea din clipă în clipă în oglinzile retrovizoare, cu masca motorului însetată și de alte victime. Când îmi dau seama că *Domitian* e singurul loc în care nu am căutat, virez în prăfuitul sat Grikos. Casele văruițe cu alb sunt construite în panta dealului precum terasele orezăriilor din stepa asiatică. Pereții sunt acoperiți cu bougainvillea cărnoasă și cu un păienjenis de vițe-de-vie cafeniu-ruginii. În port, chiar dincolo de mesele cu vin galben și familii istovite de căldură, este ancorat iahtul negru al lui Charlie, iar peste chepeng e prinsă o pânză crem. Dar am venit prea târziu. Martis sare pe puntea lustruită, folosindu-se de un polițist pe post de stâlp de sprijin.

După ce îl sun iar și iar pe Charlie, nu mai am ce face și mă duc acasă. Scot o sticlă de votcă din minifrigider. Sting luminile. Încui ușa de legătură. O vijelie cu o ploaie scurtă lovește în acoperiș ca picioarele unor copii care fug. Când Louise bate ușor din camera ei, înghit o gură și șoptesc că mi-e rău. Petrec câteva minute și ore încercând să-mi imaginez ce se poate să i se fi întâmplat lui Charlie în noaptea aia după ce Miles i-a dat un pumn și apoi ne-am dus cu toții la culcare. Unde s-a dus? Unde e acum? Trebuie să-și dea seama că toată lumea e îngrijorată, că nu-i puteam ține la nesfârșit la distanță cu un alibi inventat. Nu trebuie să verific dacă a apărut Charlie. Când se lasă seara îmi vibrează telefonul, mă sună Sonny – un apel pierdut, douăsprezece, douăzeci și două.

Nu fiecare minciună pe care am spus-o s-a dovedit a fi adevărată. Am pretins că eu aș fi fost ultimul care l-a văzut, iar vina cade asupra ultimului vizitator cunoscut, cel care a stat pe balansoar, cel care încă respira când a ieșit din cameră. A mai rămas prea puțin în sticlă ca să n-o termin.

„Ian, ce-ai făcut?”

10.

Apelurile lui Sonny au încetat la 3:14 dimineața. Când mă trezesc târziu, cu capul zvâcnindu-mi și cu stomacul în plină dezbatere dacă să fug imediat la baie să vomit sau să aștept în chinuri să se ajungă la o decizie unanimă, cu lumina spălăcită a soarelui pe post de agent dublu sadic, mă simt ușurat că nu și-a reluat apelurile azi-dimineață. Asta îmi dă speranță că s-a întors Charlie. În schimb, am dormit cât mama a încercat să mă sune de trei ori pe Skype. Cum nu a dat de mine, a recurs la SMS-uri.

Mama: Ian! Unde ești? Putem să vorbim?

Mama: Unde ești, mai exact?

Mama: Întreb pentru că am primit un apel îngrijorător de la Alexis. Dragule, spune că a încercat să dea de tine, pentru că lipsesc bani din contul tatălui tău??? Fata aia e culmea, chiar îl moștenește pe taică-tău. Dar ea are impresia că ai fugit cu 9.000 de dolari – i-am spus că trebuie să fie o greșeală. Tu ești băiatul meu cinstit, chiar dacă mi-ai trimis simbolul ăla ciudat și, trebuie să recunosc, neliniștitor cu sirena poliției. Și, deși sunt sigură că tatăl tău

Mama: a fost zgârcit în testamentul lui-crede-mă, știu exact cum e să încerci să scoți bani meritați de la omul ăla –, trebuie să fi avut cumva grijă și de tine. Da/nu? În orice caz, n-a închis telefonul până nu i-am promis să dau de tine. Mi-a dat senzația că avea motive mai presante decât cei nouă mii de dolari. Întrebări, întrebări despre tatăl

Mama: tău, ultimele lui cuvinte? Mai putea măcar să vorbească la final? Din curiozitate, de mine a pomenit? Mă îndoiesc că ar fi permis Lily așa ceva, dar mă întreb și eu. M-am gândit mult la căsnicia noastră în ultimele câteva zile. Înainte să te naști tu, ai fi zis că tot ce vrea tatăl tău e să audă pe cineva în camera de alături. Așa vedea el căsnicia: un zgomot pe fundal. Dar apoi te-ai

Mama: născut tu, și atunci anii ăia au meritat efortul. Erai un zgomot mare și frumos. Nu știu de ce îți spun toate astea. Poate simt nevoia să vorbesc despre tatăl tău și aici, în India, nu are nimeni nicio legătură cu trecutul meu. De obicei lucrul ăsta mă bucură. În orice caz, te rog, sun-o pe Alexis. Părea foarte supărată. Dacă îi răspunzi, poate se liniștesc apele. Nu uita, te iubesc. Te iubesc mult de tot. Și dacă reușesc să deschid

Mama: orfelinatul ăsta – o asemenea sarcină nu este simplă în înapoiatul Delhi, unde, după cum ți-am spus, oamenii nu cred că tu îți

faci singur destinul, ci că destinul te face pe tine, așa că Dumnezeu vrea să mori de foame pe stradă – , poate faci o mică donație din moștenirea ta. Ești dragostea mea. Te

Mama: iubesc. Te rog să-mi dai un semn că ești bine. Îmi fac griji. Cu drag, Helen.

Votul este unanim. Îmi acopăr gura cu mâna în timp ce zbor spre baie, iar icniturele sunt atât de perfect sincronizate, încât ajung la receptaculul de porțelan exact în momentul în care un val de sirop galben îmi țâșnește din gât. Nici măcar nu îngenunchez, doar las capul în jos ca un profesionist, în timp ce cinci doze de vărsături umplu vasul, iar durerea îmi migrează din stomac în tâmpole.

Mă șterg pe barbă cu un prosop, evitând nisipurile mișcătoare ale oglinzii, și încerc să-mi strecur în gură periuța de dinți ca un deget ițit. Mă întorc în dormitor clătinându-mă și mă asigur că banii încă sunt în noptieră înainte de a-i scrie un mesaj mamei: Sunt în Grecia. Mă ocup eu. A fost doar o neînțelegere. Și nu, nu mi-a lăsat nicio moștenire. N-am fost destul de bun. Când încerc să găsesc o ascunzătoare mai potrivită pentru bani, primesc un alt SMS.

Bună dimineața, Ian. Sunt Miles. Vrei să bem cafeaua ăla? Mi-aș dori foarte mult să-ți explic.

Răspund: A venit Charlie acasă?

Nu.

Mi-aș dori să mai am ce elimina din stomac. Dar se instalează un alt fel de greață, mult mai apăsătoare, pe care nu o pot alunga gurile de apă sau orele scurse din momentul beției: faptul că Miles a fost unul dintre ultimii care l-au văzut pe Charlie și că întrevederea s-a încheiat cu un pumn. Dacă dispariția lui Charlie este în vreun fel involuntară, s-ar putea oare ca pe Miles să-l împingă conștiința să dea o explicație? Dar nu vreau să mă gândesc ce ar putea să însemne „în vreun fel involuntară”. Nu-mi dă voie mahmureala. Mahmureala nu e în așa de mare măsură un subprodus nedorit al dezmățului de azi-noapte cât o destinație în sine. Este o cameră tihnită în care eviți gânditul excesiv când lumea exterioară e așa de plină de imagini și sunete chinuitoare, bubuitoare ca o bombă, în care gândurile cele mai rele abia dacă se integrează în peisaj.

Vin eu la tine, îi scriu. Unde stai?

Am grijă de Duck. Hai să ne întâlnim la o tavernă din Chora.

Întâi am o treabă. Ar fi mai bine dacă aș veni la tine acasă. Nu știi cât o să dureze. E bine așa, Miles?

Deschid dulapurile goale de cedru și caut o ascunzătoare pentru bani în așteptarea răspunsului lui. După cinci minute, îl primesc:

Bine, casa chiar de lângă șoseaua din Chora, vizavi de stația de taxi.
Ușa verde cu copertină albă.

Nu există ascunzătoare mai nimerită decât noptiera, încă am hainele morman în valiză. În ciuda sfatului lui Charlie, nu mi-am desfăcut bagajele, nu mi-am pus cămășile pe umerase și nici nu mi-am aranjat articolele de toaletă ca pe un trenuleț de jucărie pe rafturile dulăpiorului de medicamente. La un moment dat în perioada maturității mele, am învățat că cel mai sănătos mod de a exista este să nu te simți niciodată ca acasă. Azi ar trebui să fie prima zi de muncă la Konstantinou Charters. În schimb, eu mă duc în vizită pe *Domitian*, să-l caut pe omul care ar fi trebuit să mă salveze.

::

Grikos este un sat în curs de dispariție, pescărușii albi se ridică de pe acoperișurile din stuc ca o explozie de piatră. Chiar și în plin sezon din august, imobilele în proprietate comună privesc goale spre mare, pe balcoanele lor rareori vezi costume de baie puse la uscat pe balustradă, iar grilajele de bronz ale magazinelor sunt lăsate, pe post de panouri decojite de afișaj care fac reclamă la concerte estivale depășite de o lună. Turiștii care rătăcesc prin port au expresia dezamăgită a exploratorilor care au dat greș, iar locul cel mai plin de viață de pe malul apei este un restaurant care oferă pizza și, potrivit unui anunț mai nou, sushi, iar, într-un ultim pariu gastronomic riscant, este și un desen cu un *taco*, vrând parcă să ademenească turiștii sătui de feta și calmar. Totuși, satul reușește să pară supraaglomerat, pur și simplu din cauza caselor compacte, înghesuite pe șuvița sărăcăcioasă de nisip. Mă opresc la o farmacie, a cărei reclamă verde fosforescent cu semnul plus pâlpâie ca un dolar american. Doi hipioți stau pe un culoar și iau suluri de bandaje din pânză, genul cu care înfășori gleznele și genunchii suferinzi. Îi studiez pe cei doi tineri cu fețe cabaline, germane, unul cu un inel argintiu în obraz. Din cămășile înflorate plutește miros de marijuana și de cuișoare. Probabil sunt din tabăra lui Vic.

— Mai aveți bandaje ca astea? o întrebă pe farmacistă tipul mai înalt, cu obrazul perforat.

Cumpăr un flacon de aspirină cu gust de cireșe, pentru copii. Pe casa de marcat e o felie de lămâie, pe care farmacista își umezește vârfulurile degetelor înainte să-mi numere mărunțul. Mai am doar vreo șaptezeci de

euro din avansul pe care mi l-a dat Charlie. Când ies iar, în ceața golfului scuturat de o briză, mă blestem că nu am economisit mai mult. Când se întoarce Charlie... Dar gândul ăsta răsună fără nicio rezolvare, „când se întoarce Charlie, când se întoarce Charlie...”

Ronțai două aspirine în timp ce mă apropii de *Domitian*. Christos stă pe chei, spală cu furtunul un morman de veste de salvare, ținând una în loc cu marginea șlapului. Nu are cămașa pe el și, din spate, corpul îi pare mai tânăr, o piele caramel întinsă peste mușchii slabi și încordați. Oprește jetul și, când se întoarce, își arată vârsta. Zâmbetul lui scurt și știrb este temător. Vesna a spus că e dur cu copiii lui, că le cere prea mult. Dintr-un motiv necunoscut, severitatea unui tată grec care câștigă bani din îngrijirea bărcilor mi se pare mai pardonabilă decât cea a unui om de afaceri newyorkez care a reușit să limiteze orice contact cu fiul lui. Și totuși, n-aș vrea să fiu destinatarul gesturilor zgârcite ale lui Christos și al ordinelor răstite. Charlie mai scotea câte o umbră de căldură din căpitan, dar, sigur, Charlie îi plătea salariul.

— Christos, spun. Se șterge de apă pe șort, apoi îmi întinde mâna. Ai vorbit cu Charlie? L-ai văzut ieri?

Clipește nedumerit la mine, apoi zbiară:

— Nu! Nu aud nimic. Nu știu dacă vrut *Domitian* azi. Nicio vorbă.

Face un semn spre barcă, de parcă ar fi animalul de companie al cuiva de care trebuie să aibă grijă, ceea ce și este, de fapt. Îl îngrijește, curăță după el, îi știe trucerile și cusururile mai bine decât stăpânii lui. Dar nu e vorba de vreun drept de folosință în cazul iahtului; ieri Helios mi-a spus că tatăl lui a ieșit cu barca să pescuiască, de parcă dacă ar împrumuta trofeul familiei Konstantinou pentru plăcerea proprie s-ar comporta necorespunzător sau și-ar călca pe mândria personală.

— Eu plecat de aici, îmi spune. Așteptat telefonul lui. Christos își ia telefonul din buzunar și îl flutură. Nu sunat. De câteva zile. Vrut barcă azi sau nu vrut? Trebuie mutat *Domitian* în Skala. El nu spus mie.

Mă rog să înțeleagă engleza mai bine decât o vorbește.

— Trebuie să-ți pun o întrebare importantă. Acum trei noți, ți-a spus Charlie că o să stea pe *Domitian* peste noapte? Sau că-l ancorează pe mare câteva zile până se întoarce de unde s-a dus?

Christos se uită cu atenție la buzele mele și-mi imită silabele cu buzele lui crăpate, mărginite de firișoare argintii.

— Charlie spus mie lăsat *Domitian* aici, în Grikos. Lăsat cambuza descuiată. Spus dormit aici și vorbim dis-de-dimineată despre scos barca în larg. Dar eu venit a doua zi, dis-de-dimineată, nu era aici. Nu lăsat nicio vorbă. Nu sunat. Nu instrucțiuni. Ținut barca aici, dar nu primit vești de la

el.

Pare neliniștit că nu știe nimic de șeful lui, fără îndoială că în deceniile de când e căpitanul familiei Konstantinou a devenit omul de încredere care duce la îndeplinire solicitările ciudate ale familiei de miliardari. Îmi imaginez că au fost multe de-a lungul anilor. Probabil este deținătorul a nenumărate secrete care au înflorit și s-au topit în verile petrecute pe insulă. O barcă este o casă fără vecini, un teren de joacă mobil.

— Ai făcut bine, îi spun, dar pare indiferent la încercarea mea de a-l liniști.

— Tu acum lucrezi la firmă la Charlie? mă întrebă morocănos, fixându-mă cu privirea.

Acum, în ochii aceia, amândoi suntem angajați.

— N-am început încă. Ce știi despre afacerea aia?

— Nu e treaba mea, îmi spune lovindu-se în piept. Nu implicat. Ocupat doar de barca familiei, pentru domnul Konstantinou. Nu interesat turiștii.

Un medalion de aur îi atârână în fauna înzorzonată a părului de pe piept. Pe medalion este gravat un bărbat mai în vârstă, chinuit, cu spatele încovoiat, cu un copil cățărat pe umeri, ca un tată torturat care-și cară fiul. Recunosc personajul de pe bordurile taxiurilor, de la gâtul turiștilor superstițioși și din copilărie, când memoram sfinții la biserică. Este sfântul Cristofor, căruia îi poartă numele Christos, patronul călătorilor. Îmi amintesc povestea: se presupune că, înainte de inventarea bărcilor, Cristofor trecea drumetii de pe un mal al unui râu pe celălalt. Într-o zi, un băiețel aștepta să treacă. Cristofor l-a luat pe spate și, în timp ce apa devenea din ce în ce mai adâncă și periculoasă, băiatul se îngreuna din ce în ce mai mult, până când a fost greu ca plumbul. Dar viitorul sfânt a reușit să salveze băiatul și, odată ajuns la mal, și-a dat seama că băiatul era Hristos. Pare mai puțin un studiu de caz pe tema miracolelor de călătorie decât pe tema eticii zeloase a muncii. Însă nu pot să nu-mi doresc ca Helios să merite efortul tatălui lui, care muncește din greu, sau ca Edward Bledsoe să mă fi considerat ceva mai valoros decât o povară îndărătnică: să-mi fi ținut gura deasupra apei în timp ce el se scufunda. Adevărata lecție, când lași deoparte morala creștină, pare să fie că, dacă te gândești la viitor, trebuie să pui mai presus de tine un trup mai slab, un viitor în care băieții fără apărare merg pe umerii taților gata să se înece în valuri.

Christos se încruntă în timp ce agită furtunul ca pe un lasou.

— Domnul Konstantinou operat ieri. Este mai bine? Se trezește curând? leșit din spital?

Uitasem de operația domnului K.

— Nu știu, îi spun. O s-o întreb pe Sonny când o să mă întâlnesc cu ea.

Aprobă înclinându-și mult bărbia, de parcă s-ar ruga pentru recuperarea lui grabnică. Ochii căprui i se umplu de lacrimi.

– Toate bune? întreb.

– Fata mea, Vesna. Nu găsit azi. Dispărută. Și nici Helios nu găsit.

Mă gândesc să-i spun despre manifestația la care s-a dus Vesna la Atena, cea pe care am finanțat-o pe ascuns, dar nu vreau să mă implic în criza familiei Stamatis. Grija mea e Charlie.

Îl întreb pe Christos dacă pot să arunc o privire pe *Domitian*. După ce sărim amândoi la bord, căpitanul scoate prelata de pe chepengul cambuzei.

– Fata mea curățat, îmi spune deschizând ușa de palisandru. Eu cafea.

Arată spre restaurantul de pe țărm cât timp eu mă așez bine pe treptele scării.

E întuneric în cambuză, cromul are reflexe verzi și covorul este moale pe podeaua care se mișcă imperceptibil. Mâna îmi alunecă pe lemnul retras până găsește întrerupătorul. Camera liniștită, scufundată, sub constelația de spoturi pe șină este atât de luminoasă, încât îți dă dureri de cap. Deși mereu am apreciat gusturile lui Charlie, interiorul iahtului are ceva de prost gust, este ca un condominiu luxos din centru, pe care un oligarh l-a cumpărat gata aranjat, dar pe care nu l-a vizitat niciodată. Pe masă sunt puse teanc reviste de modă și despre bărci. Două pahare au fost spălate și lăsate afară să se usuce cu gura în jos în suportul din bucătărie. Vesna a pus totul în ordine și a curățat, cel puțin în felul ei relativ incompetent; pe un raft de jos de lângă tabla de șah cu încrustații de opal e o scrumieră murdară pe care a scăpat-o din vedere. Mă duc și mă uit în ea. Sunt șase mucuri de țigări rulate cu mâna. Tabla de șah este înghețată la jumătatea partidei, piesele albe câștigă, încolțesc regele de culoare neagră, deși ambele părți au suferit pierderi mari. Dar acum știu sigur că Charlie a fost aici. O tură stă pe marginea tablei, sacrificiul lui obișnuit, ca să fie meciul mai echilibrat.

Două pahare pe suportul pentru vase, o tablă de șah înțepenită la o mutare de victorie – Charlie a fost aici și nu a fost singur. Încerc să-mi amintesc dacă a pomenit că ar fi fost pe *Domitian* între după-amiaza în care am navigat în jurul insulei și noaptea în care ne-am întâlnit să bem în Skala. Sau poate astea sunt dovezi că s-a întors pe iaht în noaptea aia să doarmă, cum a confirmat Christos că avea de gând? Dacă e așa, a avut musafiri. Trebuie să-l fi vizitat cineva, un om pe care-l cunoștea suficient încât să-i ofere ceva de băut. Și poate că acel om avea o chestiune serioasă de discutat, atrăgând a doua ofertă, o partidă de șah. Charlie

jurase că, atunci când joacă șah, gândește cel mai bine – așa voia să mă vadă, înghesuit în colțul biroului lui, încordat deasupra tablei, ca să-mi demonstreze că poate să mă bată, în timp ce-l imploram să mă ajute. Chiar și pe terenul carității, partida tot trebuia câștigată. Acum amintirea asta mă înfurie la fel de mult ca dispariția lui. Oare voia să înțeleg care dintre noi era ratatul? Putea măcar să aleagă un joc în care aveam o șansă de victorie. „Trei pistolari cu cagule negre dau buzna în cameră. Ce faci?” Era vreodată un singur pistolar? Unul ar fi de ajuns.

Mă duc în dormitor. N-a dormit nimeni în patul matrimonial de când l-a făcut Vesna. Pe lâna mov nu se vede decât o mică vălurire înțepenită, ca pe apa unui iaz. Mă uit pe rafturi după trofee, monede romane în carcase de plastic, câteva sticlute de parfum și romane deformate de aerul marin. La capătul unui raft este o agendă mică și îngălbenită, din care iese o fotografie Polaroid. Scot agenda și se deschide la o pagină cu dungi albastre.

Scrisul necopt este nesigur, e-urile trag spre în spate, g-urile sunt rotofeie ca niște clepsidre, iar P-urile se înșiră ca niște felinare de stradă. Este jurnalul unui copil din 1993, când Charlie avea șapte ani:

„iernile sunt reci. Soarele apune pe la 5:30, dar răsare înainte să mă trezesc eu. Când nu e înnorat, soarele te încălzește și e plăcut să stai afară, dar nu ai voie să ridici ochii, că te dor. Bisericile sunt vechi. În magazine e gălăgie și mânie. Mâncarea e bunicică, dar nu e o idee bună să comanzi mereu același lucru, fiindcă-i plictisitor. Majoritatea oamenilor sunt de treabă. Câțiva nu sunt. Dar lumea te place dacă spui o glumă simpatică. Bătrânii merg să lenevească sub umbrele. Cel mai mult îmi place noaptea, fiindcă-i întuneric, dar vezi până departe pe cer. Mama zice că nu stăm mult”.

Poate Charlie consemna o călătorie cu familia sau poate era iarna în New York. Dar par sfaturi practice pentru viață, o recenzie Yelp a planetei Pământ.

Scot fotografia Polaroid dintre pagini. E o poză cu Charlie, nu e trecută data, dar este cu cel puțin zece ani mai tânăr decât acum. Se dă într-un leagăn din sfoară, noaptea este singurul fundal, iar cămașa de flanelă galbenă este descheiată, așa că i se vede pieptul fără păr. Are picioarele împrăștiate, o bucată albă de adidas lovește spre aparatul foto, prinzând mai tot blițul. Dar fața lui e cea care mă fascinează, este întunecată, dar se uită direct la obiectiv, cu o expresie între spaimă și stăpânire de sine. Este ca un punct iluzoriu de la orizont, frumos și intangibil, măcar o dată

eliberat de orice context, chiar și de zâmbetul arogant. Nu știu dacă mă gândesc la trecut sau la prezent, dar îmi dau seama că mi-e dor de el, îmi fac griji din cauza lui și vreau să se întoarcă, de parcă m-aș putea întinde să opresc sforile din legănare și să-l prind de gât. „Unde ești, Charlie? Ce s-a întâmplat? Nu trebuie să iasă așa. Încă putem fi orice vrem noi”. Dar îmi dau seama că vorbesc cu un băiat cu zece ani mai mic dintr-o fotografie. Bucata albă de adidas chiar a ajuns pe pământ. Leagănul s-a oprit. Suntem amândoi prea mari ca să mai fim orice vrem noi.

Strecor fotografia între pagini. Timpul este prea adesea măsurat prin ceea ce putea fi preîntâmpinat. Istoria e palatul greșelilor.

La început e doar un sunet îndepărtat, subteran. Mă opresc să ascult. Sunetul crește în intensitate, foșnește, hârșăie. E ceva în barcă cu mine. Mă duc înapoi în încăperea principală, unde lumina slabă a soarelui cade pe fotografia înrămată cu Charlie și tatăl lui. Hârș, hârș. Sunetul mă cheamă din spatele ușii închise de la baie, de lângă bucătărie. Mi-l imaginez pe Charlie de partea cealaltă, cu picioarele, gura și încheieturile legate, zgâriind lemnul cu unghia ruptă. Deși poate fi greu de crezut, mi se pare cel mai optimist scenariu – sau, cel puțin, cel mai simplu scenariu care să explice de ce nu a ajuns la întâlnirea din Bodrum.

Zgârieturile se aud jos, pe podea, răbdătoare ca o ramură care se lovește de marginea unei case. Apuc mânerul și deschid energic. Terry, motanul gri al bărcii, stă pe plăcile de marmură din baie.

– Mi-a stat inima în loc, strig, ridicându-l de pe jos și strângându-l la piept.

Simt oasele subțiri pe sub blana neîngrijită. Când strivesc cu picioarele nisipul împrăștiat împrejurul tăvii de sub chiuvetă, observ că plăcile de marmură sunt dungate de la mopul Vesnei. Stau un minut în patruleterul de lumină, privind la hubloul ce încadrează confluența perfectă dintre cer și mare. Este atât de desăvârșit, de frumos, de un albastru cețos, încât aproape că îmi vine să fac o gaură în el, să apăs pe un buton ca frumusețea de nesuportat să înceteze.

– Ți-e foame? întreb ochii albaștri și mustățile albe.

Ridic motanul în fața oglinzii și văd în reflexie că pe laba din față are o pată mică maro. E culoarea sângelui uscat. Îl apuc pe Terry de lăbuță, dar devine sălbatic, mă zgârie, îmi înfige ghearele în încheietură, murdărindu-se iar de sânge. Când îi dau drumul, fugе în bucătărie. Sânge uscat pe lăbuță și acum, pe podeaua băii, observ două pete mari pe care le-a ratat mopul Vesnei. Frica pornește motorul inimii pe rezerva de combustibil de urgență – sângele lui Charlie, Charlie a sângerat în baia asta, Charlie nu a făcut și ultima mutare pe tabla de șah. Cuvintele Vesnei de ieri îmi răsună

în urechi, o observație făcută în trecut, pe care, în prostia mea, nu m-am oprit s-o cercetez. „Dar când m-am dus să fac curățenie, era doar un mare dezastru. Charlie nu era”. Ce fel de mare dezastru? Dezastru ca de la o încăierare, o bătaie? Sau dezastrul celui care nu a învățat să fie ordonat? Dacă aş putea s-o întreb, dar acum Vesna agită o pancartă împotriva zonei euro în Piața Syntagma și scandează alături de compatrioții ei pentru drepturile unei nații libere și independente. La fix, când se poate să fi șters cu mopul scena unei crime. Unde aruncă Vesna gunoiul pe care-l strânge de pe *Domitian*? Oare vreun sac de gunoi plutește acum în larg pe o barjă, cu toate probele unui eveniment pe care nu-mi fac curaj să mi-l imaginez?

Mă pregătesc să dau alarma – în mintea mea deja dau buzna pe debarcader și strig să vină poliția –, când îmi aduc aminte că m-am lovit la deget în ziua în care ne-am plimbat pe insulă. Ușurarea mă cuprinde la fel de repede ca frica. Sângele e probabil al meu. Am venit șchiopătând până aici după ce m-a bandajat Sonny.

Din zgârieturile proaspete de pe încheietura mea picură sânge, iar un strop cade pe podea, compromițând și mai mult locul compromis. Duc mâna zgâriată sub robinet și apăs. „Ești paranoic”, îmi spun în oglindă. Paranoic, categoric. Dar Charlie e dispărut în continuare de mai bine de două zile.

Mă întorc la tabla de șah și scot scaunul pe care a stat Charlie, cu scrumiera lângă mâna dreaptă. Studiez încrustațiile de lemn și opal, ciupindu-mi degetele când le plimb pe suprafața ei în căutare de pete roșii. Masa e curată. Buricele degetelor trasează adâncitura unui sertar mic pe laterala mesei. Îl deschid. Pe catifeaua groasă stă cercelul turcoaz strident pe care și-l prinsese Charlie pe cămașă în seara aia în Skala. Ridic cercelul de cârlig. A fost aici, pe *Domitian*. Chiar s-a întors. Dar apoi ce s-a întâmplat? Nu pot fi foarte sigur că e sângele meu.

Strâng cercelul în mână și urc scara. Christos stă pe terasa restaurantului de pe mal, cu picioarele ciolănoase încrucișate. Observându-mă, se ridică și ocolește cu greu mesele și un ciorchine de genți ale turiștilor. Ne întâlnim la jumătatea debarcaderului, lângă un șir de găleți de plastic unde niște sardine moarte plutesc pe partea pe care vor fi gătite.

Îi arăt cercelul.

– Am găsit asta. Charlie îl avea în Skala.

Christos îl studiază sceptic.

– Cercel Sonny, răspunde, trăgându-se de lobii urechilor. Nu Charlie.

– Nu asta am vrut să spun. Îl avea la el. Asta dovedește că a venit

Înapoi pe barcă în noaptea aia. Și ai spus că nu era aici a doua zi de dimineață, la prima oră?

Probabil îmi simte ostilitatea din voce, pentru că expresia lui sceptică trece de la cercel la mine. Începe să cloncăne, se aude ca atunci când tragi de cablu ca să pornești motorul unei mașini de tuns gazonul.

– El nu aici, urlă, în timp ce flutură din mâini. *Domitian* gol.

– Era dezastru? Sau semne că se bătuse cineva acolo când ai verificat în dimineața aia? Când a făcut curat fiica ta, era ceva răsturnat? Christos, a curățat sânge și nu a spus nimănui?

N-ar fi trebuit s-o includ pe Vesna în acuzele mele, dar iureșul anxietății mi-a transformat întrebările în pumni furioși. Christos se înroșește la față. Apoi devine palid, în timp ce mă apropii de el să-i cer scuze, scrâșnește din dinți. Descopăr că nu am curajul să-l ating pe umăr. Țin mâna în fața lui, vrând parcă să previn un atac.

– Vesna mea doar curățat. Ce spui că nu zis de sânge? Nu era sânge. Nimic. Gol. Noi făcut doar meseria.

– N-am vrut să spun asta. Dar am găsit mici urme...

– Noi nu lucrăm pentru tine. Lucrăm pentru Charlie. Charlie și domnul Konstantinou. Cine ești tu, eh?

Mă atinge cu degetele pe biceps.

– Îmi pare rău. Dar nu-l găsesc pe Charlie. Nimeni nu-l găsește. Încerc să-mi dau seama unde e.

– Dispărut. Nu pe barcă. Venit, nu era aici. Dar Charlie...

Nu-și găsește cuvintele în engleză și se lovește tare cu palma în piept. Eu știu cuvintele. Charlie e puternic, Charlie e adult, Charlie e un om liber, Charlie poate să-și poarte singur de grijă. Dau din cap și-mi doresc să-l cred. Dar Christos are dreptate într-o privință: lucrează pentru familia Konstantinou, nu pentru mine. Dacă, din întâmplare, Charlie se ascunde pe insulă, se ține dinadins deoparte, ar fi putut să-i ceară lui Christos să-i păstreze secretul. În orice caz, l-am pierdut pe căpitan, nu-mi mai e tovarăș de îngrijorare. Mă privește neîncredător, de parcă aș fi un ciclon care l-ar putea înghiți.

– Nu e bine, mormăie. Deja și-a luat ochii de la mine și fulgeră cu privirea barca de optsprezece metri din stejar negru care se leagănă, regretând evident că i-a dat voie unui necunoscut să urce la bord. Vreau vorbit cu domnul Konstantinou.

– Bine. Te înțeleg. Dar vrei să mă anunți dacă îl vezi pe Charlie? Sau să-i spui lui Sonny? Sau oricui? Sau vrei să-i spui să vină acasă? N-am vrut s-o critic pe Vesna. Sunt sigur că o s-o vezi curând. Și la fel și pe Helios.

Christos clatină din cap, își afundă mai mult picioarele în șlapi și pornește cu pași mari spre doc, strigând:

— Vorbesc doar cu domnul Konstantinou!

Am reușit să-l jignesc pe singurul om care putea să-mi fie un aliat esențial. În ce moment te ajută mai mult să stai cu mâinile în sân decât să te arunci orbește în mijlocul crizei? Aproape mă conving să opresc căutarea. Dar în timp ce urc pe motocicletă, mă uit la cercel. Este singura dovadă a existenței lui Charlie după ce l-am văzut ultima oară. La un moment dat după miezul nopții în Skala și înainte să ajungă Christos a doua zi de dimineață, a fost pe iaht. Și nu a fost singur. Pentru prima oară, îmi permit să-mi imaginez un scenariu care să explice de ce nu s-a dus cu barca de închiriat la Bodrum și lungile zile de liniște de după: Charlie a fost luat prin surprindere în cambuză, rănit sau incapabil să reacționeze, legat cu greutate și aruncat peste bord, înghițit de valuri. Imaginația e un câine turbat. Aleargă vesel spre cel mai crunt dintre finaluri.

În depărtare, *Domitian* plutește spre larg cu pânzele înfășurate pe după catarg, iar motorul lasă în urmă un siaj de culoarea safirului. Christos mută barca în Skala. Aici, pe o insulă de vacanță, nimic, nici măcar o cameră, nu stă pe loc.

∴

Miles este singura persoană care-mi vine în minte și care avea motiv să-l viziteze pe Charlie în noaptea aia pe barcă. Din fericire, vila lui este chiar vizavi de stația de taxi, la intrarea în Chora. Mă îndoiesc că aș putea s-o găsesc altfel. Copertina alb-gălbui, ruptă pe o parte, umbrește o ușă acoperită cu o vopsea verde-fistic decojită. Vila suplă, văruiată cu alb, are trei niveluri. Ferestrele înalte de la primele două etaje se continuă cu gemulețele pătrate ale unei mansarde din care urlă hituri din Top 40, amestecându-se cu rugăciunile de la un sanctuar din apropiere. Spre deosebire de majoritatea caselor, ușa nu e decorată cu un ciocan de bătut în stil vechi. Se vede doar un șurub ruginit care pe vremuri fixa un asemenea ciocan.

Mă pregătesc să bat, când ușa se deschide și trei turiști asiatici arătoși țâșnesc în lumina zilei. Poluează aerul cu zâmbete și glasuri puternice care cântă odată cu muzica pop de la etaj. Doi băieți și o fată, abia ieșiți din adolescență, se dau înapoi să închidă ușa și mă studiază. Au ochelari de soare încrustați cu diamante. Părul fetei este de un alb-măduvă și prins cu agrafe fosforescente. Au costumele de baie împodobite cu tartanul strident și dungile neasortate specifice mărcilor europene la modă.

– Cred că am greșit casă, spun.

Li se pare foarte amuzantă greșeala mea și se înghiontesc unii pe alții cu umărul. Sau poate doar se bucură foarte mult că sunt în Patmos. Vorbesc între ei în mandarina lor abruptă, ceea ce-i face să râdă și mai tare, iar unul dintre tipi încearcă să-l ciupească pe celălalt de sfârc.

– Nu, Ian, n-ai greșit casă, tună o voce din spatele lor. Miles scoate capul din întuneric, e tras la față și are ochii umflați. Zâmbind jenat, le spune celor trei turiști: Aveți cheia? O țin încuiată.

– În regulă, domnule căpitan, îi răspunde unul dintre tineri salutând sarcastic.

Miles îmi face semn să intru pe hol. O scară plină de unghiuri duce la un palier inundat de soare, dar noi rămânem la parter, traversând holul scorojit din cărămidă.

– Cine erau cei trei? îl întreb.

– Musafiri, îmi spune el nonșalant. Vara asta am închiriat cele două etaje de sus pe un site din ăla de turism. Luându-mi tăcerea drept o acuză, se justifică: Nu toți ne putem ruga la sfântul patron al prietenilor mai bogați când avem necazuri.

– Nu te judec.

I se relaxează puțin fața.

– Scuze. Nu știu de ce am spus așa ceva. E un fel de furnicar aici, ne călcăm pe picioare unii pe alții. Chiar dacă n-ar fi pomenit Charlie noaptea trecută de greutățile pe care le am în ultimul timp, sunt sigur că ai fi auzit de ele mai devreme sau mai târziu. Amintirea îl face să-și maseze mâna cu care a lovit, de parcă încă încearcă s-o destindă, să nu se facă pumn. Chiriașii cei noi sunt niște puști chinezi. *Fuerdai*. Știi, odraslele elitei din Beijing. Ai fi uimit să afli cât sunt dispuși să plătească. Miles pare dornic să mă impresioneze cu chiriașii, de parcă situația lor financiară s-ar reflecta asupra lui. Casa asta a fost construită în 1429, a fost proprietatea unui mic nobil care avea ferme și creștea oi, de-aia are vedere spre nord, spre vale. E casa tatălui meu, dar eu vin aici în fiecare vară. Și, sincer, la ce-mi trebuie mie toate camerele alea în plus? De fapt, îl consider un experiment etnologic. Sau ce-a mai rămas din etnologie. Un sfat. Nu le închiria brazilienilor, nu știu să se poarte cum trebuie. Mi-au spart o lampă din secolul al XVII-lea, care mergea cu untură de balenă, și nici măcar nu s-au deranjat să măture cioburile. Se uită la mine, pe față i se citește rușinea, de parcă nu s-ar fi imaginat vreodată ceva între hangiu și polițistul casei. Doar vara asta!

– Nu e nicio problemă dacă primești turiști, îl asigur.

Se oprește la ușa apartamentului lui.

– Mai vorbim imediat.

Intrăm într-un living mare, sărăcăcios mobilat, în care lumina de un gri prăfos pătrunde prin ferestrele pătate cu murdărie. Niște cearșafuri albe sunt întinse pe două canapele lungi, de parcă Miles n-ar fi găsit energia să le elibereze din hibernare. Camera are temă marină – stele-de-mare din ceramică, gravuri abstracte cu pete albastre care se apropie de forma unui pește, o măsuță de cafea cu un mozaic de oglinzi și scoici, frânghii pescărești cu noduri mari. Este același tip de decor ca în vilele din Hamptons și Cape Cod, casele de sfârșit de săptămână în care bogătașii senili se înconjoară cu obiecte care să le amintească unde sunt. Singurul obiect neașteptat este un sac uriaș de pânză atârnat de tavan cu un lanț; palpită de la muzica de la etaj. Candelabru este băgat într-o pungă menită să protejeze inima casei, precum săculețul cu organe interne vârat într-un curcan cumpărat de la magazin. Evident, Miles nu se aștepta să aibă musafiri în vara asta, dar pânza gri care se leagănă deasupra capetelor noastre îi trădează disperarea mai mult decât i-au trădat-o chiriașii. Eleganța unui candelabru din aur și cristal ar atârna ca un memento al unor vremuri mai bune.

Duck este împrăștiată pe podea, pe jumătate ascunsă în spatele măsuței de cafea, într-o salopetă portocalie. Desenează cu creioane colorate pe un caiet de schițe, copiază două siluete de pe o revistă mondenă, apăsând energic pe o cariocă de culoarea piersicii, în timp ce și sprijină visătoare capul pe mână. Pauza pe care și-a luat-o Miles de la discutarea situației lui financiare are legătură cu fetița de șapte ani. Poate își făcea griji că veștile i-ar parveni lui Sonny.

– Bună, Duck, spun. Ce faci?

Se uită la mine, cu ochii albastru fosforescent de deasupra obrazilor arși de soare.

– Bună, Ian.

Acum eu sunt cel care se supune influenței puștoaicei de șapte ani. Mă simt ciudat de onorat că-și aduce aminte cum mă cheamă.

– Ce desenezi?

– Oameni.

Îi studiez ostentativ desenul și înclin înțelept capul într-o parte. Duck nu este încă la vârsta la care fiecare tentativă artistică să fie chinător de intimă, ascunsă de un braț ocrotitor sau de un umăr pe post de scut. Cum a fost și la plajă, când era goală până la brâu, încă nu a învățat virtutea americană a rușinii profunde, inerente expunerii.

Hârtia caietului este plină de stropi de culoarea piersicii, imitația a două celebrități surprinse în stilul presei de scandal în apa Mediteranei.

Probabil sunt celebrități europene, pentru că nu le recunosc și, neavând indicii despre importanța lor, se comprimă în niște specimene strâmbe, nu cine știe ce atrăgătoare și care cu greu merită atenția fascinată a fotografului. Sunt niște pete umane în vacanță, iar versiunea lui Duck, două băltoace alungite, arată îndemânare.

– Vrei ceva ce băut? mă întreabă Miles. Am o sticlă deschisă de votcă și suc de grepfrut în frigider.

– Nu, mersi, am băut prea mult, îi zic așezându-mă pe una dintre canapele.

– Vara trecută a venit o prietenă în vizită, spune Miles în timp ce se duce la un bar mic din colț, cu sticlele și carafele organizate ca un set de experimente de chimie. Alcoolul este un lux la care Miles nu se zgârcește. Își continuă povestea: Ei bine, tipa a neglijat să mă avertizeze că mergea la Alcoolicii Anonimi. Sau eu am neglijat să-i spun că în Dodecanez nu există întâlniri ale Alcoolicilor Anonimi. A rezistat treizeci de ore până să-și rezerve bilet la următorul vapor. Abținerea nu este cel mai obișnuit lucru aici. Își toarnă un pahar de votcă și cade pe canapeaua de vizavi. N-am apucat să vorbim prea mult de când ai sosit, îmi spune zâmbind acid în timp ce ia o sorbitură. Îți place Patmos? Este insula sfântă. O simți cum vibrează.

Încep să mă întreb cât din renumitele vibrații ale insulei se datorează tremurăturilor de la alcool.

– Sincer, îmi fac griji din cauza lui Charlie, de ce nu a venit acasă în ultimele câteva zile. Între noi fie vorba...

Miles holbează ochii și face un semn spre Duck, atrăgându-mi atenția să nu spun ceva supărător. Tot ce am să-i spun este supărător.

– Charles e bine, sunt sigur. Nu l-ai văzut tu acum două dimineți?

Îmi dreg glasul; nu-mi dau seama dacă nu cumva Miles încearcă să-mi dea în vileag cacealmaua.

– Dar de atunci nu l-am mai văzut. Niciun cuvânt. Și, de fapt, s-a întâmplat la numai câteva ore după ce am fost cu toții în Skala împreună, așa că nici nu prea contează. Este – evit cuvântul „dispărut” – de negăsit.

– Ei, îl știi cum e uneori. Sau poate nu mai știi. Din câte înțeleg, nu v-ai mai văzut de mai mulți ani. Își plimba votca prin pahar. L-am studiat cu atenție în ultimele câteva veri. Se eliberează și el de tensiuni. Pentru un om care lucrează în domeniul turismului, se plictisește repede de socializare și angajamente. Își ia o pauză, fără îndoială ca s-o calce pe Sony pe coadă. Nu m-ar mira dacă s-ar ascunde într-o cameră de hotel în partea cealaltă a insulei, râzând de noi toți. N-au trecut decât vreo câteva zile. Știi cum sunt cei de genul lui. Își trece mâna pe piept.

Iresponsabili.

Mă uit la el cum bea singur în fața mea. Îmi vine să-i spun că Charlie nu a urcat pe barca cu destinația Bodrum, că am găsit iahtul gol cu tabla de șah lăsată la jumătatea partidei, că nici măcar personalul lui Charlie de la firma de închirieri de bărci nu știe nimic de el. Dar sunt subiecte supărătoare și nu le pot aborda de față cu Duck. La fel și singurul incident bătător la ochi care ar putea face din Miles principalul suspect dacă Charlie chiar ar fi dat dispărut: ultima oară când l-a văzut cineva pe Charlie, Miles i-a dat un pumn în față. În focul aceluia gând, ochii lui umflați și obrajii supti capătă aspectul vinii supurânde. Dar nu-l acuz direct pe Miles că a fost pe *Domitian* în noaptea aia, ca nu cumva discuția să supere copilul.

— Unde e Sonny? îl întreb în schimb. M-a sunat de un milion de ori azi-noapte, dar azi nu știu nimic de ea.

Miles ia o înghițitură sănătoasă și se uită la Duck. Are grijă de ea cu un devotament patern, urechea și ochiul lui sunt atente la semnele celei mai mici urme de pericol.

— Sonny s-a dus să navigheze azi. A luat-o pe Louise cu ea. Cu barca lui Bence. A invitat-o azi-dimineață. La început a refuzat. Dar apoi s-a gândit: „De ce nu?” Bence are un mega-iaht din ăla afurisit pe care totul se transformă cu ajutorul telecomenzii. Cum se numește? Velociraptor? Ceva sălbatic și carnivor.

— Eram prea obosită, declară Duck de pe podea. M-am săturat de soare.

Veștile lui Miles mă uluiesc. După-amiaza petrecută pe iaht nu prea se potrivește cu atitudinea iubitei desperate care m-a sunat de aproape treizeci de ori ieri. Charlie lipsește de două zile, Sonny turbează; în a treia zi, sare în mare de pe un dinozaur controlat cu telecomanda. Cam cât timp se bucură de atenție dispăruții pe insula asta?

— Pari surprins, spune Miles. Și eu am fost. Cine ar vrea să stea pe o barcă cu maghiarul ăla? Poate că Sonny a făcut-o știind că o să-l enerveze pe Charlie. S-au dus în Marathi, o insuliță din est. E un restaurant extraordinar acolo, ținut de o familie, sunt italieni, dar se preface că sunt greci. Sunt convins că Bence o să încerce s-o farmece pe Louise... Își pipăie cămașa din țesătură Jacquard. Nu mi se pare genul pe care s-o farmeci.

— Credeam că Sonny e îngrijorată din cauza lui Charlie.

— Ah, face Miles fluturând din mână. Și-a băgat mințile în cap. Crede ce cred și eu. Că Charles se ascunde dinadins s-o pedepsească. Ții minte cum s-a purtat cu ea în Skala. N-a fost prea drăguț. Se pare că au avut o

ceartă din aia de-ale lor înainte să ne întâlnim cu toții. Nu mi-a spus care a fost problema. Dar azi-dimineață a găsit ceva în geantă, un obiect care dovedește că Charles a fost acasă cât a fost ea plecată. Au ei niște jocuri infantile.

Regina cioplită de mână. Îmi vine să mă împușc pentru că i-am pus-o în geantă. S-a vrut a fi un semn de afecțiune, dar acum a devenit o altă minciună pe care am încurajat-o ca să dau impresia că Charlie este bine, sănătos. E mult prea simplu să-i păcălești pe cei dornici să fie păcăliți.

— Știi, spune Miles, când un cuplu joacă prea multe jocuri, nimic nu mai e sfânt. Totul, chiar și evitarea celuilalt, poate fi considerat o glumă. Se poate să tratezi dragostea cu prea mare ușurință. Privirea lui Miles este traversată de o furtună pasageră care-i sfâșie calmul din voce. Acum este relaxat și jovial, acum este posac și irascibil. Nu știu ce să pun pe seama votcii.

— Charlie putea să pună obiectul în geantă înainte să dispară. Asta nu confirmă nimic.

— Nu. Sonny a spus că a folosit geanta chiar după ce am fost în Skala și nu era acolo. Dar nu asta a fost adevărata confirmare.

— Care, atunci?

— L-am văzut pe Charlie azi-dimineață, anunță Duck în timp ce schimbă cariocile.

— Poftim? Da? Mă ridic de pe canapea. L-ai văzut pe Charlie?

— Da. Eram cu Miles în Skala să cumpărăm provizii.

— De mâncare, lămurește Miles. Și reviste. Duck, nu uita că nu trebuie să-i arăți mamei tale revistele. Știi că o deprimă.

— Charlie era pe partea cealaltă a pieței. La intrarea unde trăiesc oamenii adevărați. În spatele magazinelor.

— Locuitorii din Patmos, o instruiește Miles. Toți suntem oameni adevărați. Chiar și Charles.

— Locuitorii din Patmos. Mă rog, bombăne ea. Era la vreo cincisprezece metri. Sau ce lungime are o piscină? L-am strigat. Am strigat, s-a întors, s-a uitat la mine și a fugit. Își lovește caietul de schițe. A fugit când l-am strigat pe nume.

— Ești sigură că era el? o iscodesc.

— Da, Charlie era. M-a văzut și a fugit. De ce ar face așa ceva?

— Uneori ești înspăimântătoare, o tachinează Miles. Probabil îi era teamă să nu-i ceri să-ți cumpere ceva. Când Duck dă ochii peste cap, Miles se întoarce spre mine. Eu eram în magazin, așa că nu l-am văzut.

— Ești foarte sigură, Duck? o întreb pe un ton implorator, ridicându-mă pe jumătate ca s-o văd întreagă. Spui adevărul, nu? Nu putea fi altcineva?

E destul de mare ca să nu-i suporte pe cei care se îndoiesc de ea.

– De ce nu mă crede nimeni? Mama m-a întrebat același lucru. Jur că l-am văzut. Era îmbrăcat ciudat, parcă în negru. Și avea șapcă pe cap. Dar era el! Un necunoscut n-ar fugi când îl strigi pe nume.

– Nici cei mai mulți cunoscuți, adaugă Miles. Dar pare să fie Charles. E Charles, sută la sută.

– Era el! Jur. L-am văzut!

– Pot să te îmbrățișez? o întreb întinzându-mi ambele mâini.

Duck clatină din cap, nici măcar nu se gândește prea mult la ofertă. Mă cuprinde căldura de ușurare. Charlie e bine. Este pe insulă. Sigur că e pe insulă; n-a luat barca de închiriat. Acum și resentimentele pe care mi le inspiră sunt tandre.

– Sonny n-a fost prea încântată când am sunat-o să-i spunem, îmi explică Miles. Dar măcar s-a liniștit. Cred că începea să se întrebe dacă nu cumva îi ascunzi ceva. Azi-noapte am făcut tot ce-am putut s-o împiedic să sune la poliție.

„Deja îl caută”, mă abțin să răspund. Îmi aduc iar aminte de hipioții morți și de bănuielile inspectorului. Acum, că am eliminat cel mai rău scenariu, îmi fac griji că dorința lui Charlie de a fi de negăsit ar putea avea legătură cu amenințările pe care le-a făcut. Oare se ascunde pentru că, într-un fel, este vinovat? Dar n-o să las paranoia să-mi umbrească fericirea. Acum Charlie trebuie să-și rezolve problemele. Nu mai sunt ultimul care l-a văzut. Și nu poate să se ascundă veșnic în Patmos. Poate că iritarea lui Christos avea legătură cu faptul că trebuia să mintă pentru el. Ideea atotstăpânitoare de acum două minute – că poate Charlie a fost ucis, că sângele de pe barcă era al lui – mi se pare acum atât de ridicolă, încât cu greu îl recunosc pe Ian Bledsoe care stătea și tremura la ușa de la intrare. Cum să mă aștept să înțeleg ce se întâmplă în mintea lui Charlie? Miles are dreptate, nu l-am cunoscut cu adevărat în ultimii opt ani. Lui Duck i-a luat mai puțin de atât să îmbrățișeze planeta Pământ și să devină o californiancă dolofană care lenevește într-o vilă dărăpănată de la Marea Egee.

– Cred că totuși vreau ceva de băut, spun. Fără grepfrut.

Miles se ridică și plesnește din degete.

– Duck, trebuie să tragi un pui de somn. Eu și cu Ian trebuie să stăm de vorbă ca oamenii mari. Poți să te culci în dormitorul meu.

– Chiar trebuie?

– Așa a ordonat mama ta. N-o să vrea să te vadă arțăgoasă când se întoarce de la partida de înot.

Duck își ia fără chef caietul de schițe și ni-l întinde. A făcut niște

mâzgălituri maro-gastric pe post de abdomene și niște cruciulițe galbene pe frunți. Vrea, ca fiecare artist, o clipă de recunoaștere.

– Excelent, spun. Ești următorul El Greco. Sau cum o chema pe femeia aia care a pictat familia regală franceză?

– Ți l-aș da ție, dar mama o să vrea să-l păstreze. Sau poate că acum n-o să mai vrea? Se uită la Miles după îndrumare în imprevizibila junglă a maturității. O să mai vrea desenele mele acum, dacă o să stau cu ea în Cipru? Sau o să trebuiască să i le trimit tatei?

– Sigur c-o să le vrea. Iar dacă nu-l vrea ea pe ăsta, îl păstrez eu. Și acum, la culcare.

În timp ce Duck merge clatinându-se în camera alăturată, Miles îmi toarnă un pahar și și-l umple încă o dată pe al lui. Când mi-l întinde, îi tremură mâna. Eliberat de rolul de unchi iubitor, Miles devine o ființă mai neliniștită și înghite lacom chiar și când nu soarbe din votcă. Își dă pe spate părul nespălat cu unghiile albe precum creta.

– Îți mulțumesc că ai trecut pe la mine, șoptește. Mă bucur că avem ocazia să vorbim. Am sentimentul că reputația mea a suferit o lovitură. Atacul lui Charles a fost o insultă serioasă. Dar insulta și mai mare e că trebuie să mă justific în fața tuturor celor care l-au auzit.

– Eu sunt ușurat că l-a văzut cineva pe Charlie. Nu vrei să știi ce-mi trecea prin cap. Lucruri rele. Tot ce e mai rău.

Prima înghițitură de votcă se duce direct să alunge seceta.

Miles se uită întrebător la mine, de parcă ar vrea să știe ce înseamnă mai exact „tot ce e mai rău”. Vânătăile de pe încheieturile degetelor i s-au estompat, căpătând culoarea luminii soarelui pe zăpadă. Mă bucur că nu mă întrebă, deoarece aș putea să-i spun că singurul om care-mi vine în minte că ar putea să vrea să-i facă ceva rău lui Charlie este chiar el.

– Asta, dacă nu cumva n-ar trebui s-o cred pe Duck. Nu crezi că minte, nu?

Miles clatină din cap.

– Duck nu minte. Charles, pe de altă parte... Oftează iritat și, din nou, lovește fără milă niște firimituri invizibile de pe piept. Mă rog, după cum am spus, poate fi chiar iresponsabil când vine vorba de alții. Presupun că, dacă ai destui bani, poți să-ți permiți să fii iresponsabil. Eu n-aș lua personal absența lui. Sunt două feluri de bogătași – cei care-și rezolvă singuri problemele și cei care aruncă cu bani până când dispar. Din care tabără crezi că face Charles parte?

Miles pune paharul pe măsuta de cafea din oglindă și-l împinge spre mijloc, ca să-i fie doar puțin mai greu să ajungă la el. Dacă aș fi crezut în continuare că Charlie a fost victima unei crime, oare sinceritatea lui Miles

I-ar face mai suspect, sau I-ar disculpa? Puțini sunt aceia care-i vorbesc de rău pe cei pe care i-au rezolvat deja. Și, de asemenea, este logic că, dacă Miles i-ar fi făcut ceva lui Charlie, gelozia lui s-ar fi dus. Gelozia moare odată cu ținta sa – se transformă în respect. Nimeni nu este gelos pe morți.

– Îmi pare rău. E cel mai vechi prieten al tău, spune Miles. Poate că tu vezi la el mai multe decât mine.

– Nu-l apăr.

– Adevărul e că mare parte din timp chiar îmi place Charles. Nu uita că noi doi ne cunoaștem de când eram copii și petreceam vara pe insula asta. Nu că am fi fost prea apropiați atunci, dar deseori trebuia să ne jucăm împreună. Abia aștept să lămuresc situația când se întoarce acasă. Știu că putem să o rezolvăm. Mi-e rușine de bătaia din Skala. Nu comentez că, practic, nu a fost o bătaie; un om l-a pocnit pe un altul. Pentru o bătaie e nevoie de doi oameni. Avea deja un ochi vânăt până să i-l învinețesc eu și pe celălalt. Parcă ar fi făcut colecție. În fine, am fost foarte stresat în ultima vreme, în noaptea aia ceva a explodat în mine și, din păcate, am recurs la violență. Sunt și eu om. Ce pot să spun?

– Miles, nu trebuie să-mi explici nimic.

– Dar eu chiar vreau să explic, zumzăie el. Pentru că acum locuiești aici, o să ne vedem des și sper să putem fi prieteni. Așa cum și eu și Charles vom fi din nou prieteni. Nu-mi place să existe resentimente între noi.

Miles nu pare să-și dea seama că explicația atacului lui Charlie din noaptea aia nu a fost o criză din prietenia lor, ci respingerea ei. Nu există prietenie între Charlie și Miles. Dar am sentimentul că Miles ar putea fi genul care își face prieteni printr-un război de uzură, forțându-i, într-un final, să capituleze și să accepte supunerea. Unii oameni sunt teroriști în prietenie.

– În orice caz, ce contează ce crede Charlie despre tine? îl întreb.

Se îmbujorează, iar roșeața pare mai degrabă albastră în obscuritate.

– E iubitul lui Sonny. Iar eu țin la ea. Mi-e o prietenă foarte apropiată. E foarte importantă pentru mine.

Se uită defensiv la mine, cu dinții încleștați, de parcă m-ar provoca să spun ce e evident pentru toată lumea. Dar la ce ar ajuta să-l forțez să-și mărturisească obsesia față de ea? Probabil că absența lui Charlie a fost o mană cerească pentru planurile lui de viitor. Peste câteva clipe adaugă:

– Oricum, pe insula asta nu poți să-l eviți pe Charles. Adevărul e că s-ar putea să mă mut definitiv în Patmos. M-am gândit să stau și o iarnă aici. Se spune că e foarte frumos în decembrie dacă nu te deranjează

pustnicia și te pricepi să gătești acasă. Nu ești decât tu și încă vreo opt suflete care puneți șemineurile la treabă. Se uită la camera înaltă, de parcă i-ar analiza capacitatea de a ține frigul departe.

– Nu te-ai întoarce la Londra? Sonny are încredere să-și lase fiica cu Miles și totuși Charlie m-a avertizat să nu-mi las portofelul prin preajma lui. Îmi asum un risc abordând un subiect delicat și aproape ating locul dureros să văd dacă are vreo reacție: Are legătură cu banii pe care-i datorezi acolo?

Miles închide ochii și se afundă în pernițe, apoi se întinde orbește și fără sorți de izbândă după pahar. Ochii i se deschid mecanic, câte unul odată. Miles este genul de om care se holbează la omul cu care vorbește, în felul ireal în care actorii din filme cască ochii unii la alții, fără să-și ferească vreodată privirea, niciodată surprinși uitându-se aiurea în timp ce rostesc un cuvânt, chinuiți de vreo grijă numai de ei știută sau fascinați prostește de vreun obiect din apropiere.

– A fost o prostie să mă aștept din partea lui Charles la atât tact încât să nu aducă subiectul în discuție de față cu toată lumea. Dar așa este, chiar am avut niște probleme la Londra. Din câte am auzit, noi doi suntem într-o situație asemănătoare. Zâmbește fin și-și plimbă degetele pe brațul fără păr. Îți spun eu, ca să nu te gândești la tot ce e mai rău. Am ceva datorii. De la jocurile de noroc. Pocher, în general. La început a fost mărunțiș. Un prieten, fiul unui important negustor de artă, a format un mic grup care se aduna miercurea noaptea în spatele galeriei mamei lui. Galeria aia era mereu plină de obiecte de artă contemporană care valorau milioane. Lucruri groaznice. N-o să înțeleg niciodată cum au făcut avere din asta. Cea mai mare nenorocire pentru valoarea culturală a artei contemporane este, de fapt, să te uiți la obiectele alea. Miles clatină din cap ca să-și alunge tirada pe tema artei. În orice caz, am privit toată povestea ca pe o distracție ușoară. Greșeala mea nu a fost că am pierdut, ci în fața cui am pierdut. Nu mi-am dat seama că vreo câțiva dintre ceilalți jucători de la masă erau profesioniști, câțiva ruși bine îmbrăcați, cu genți cu bani. M-am gândit că erau doar prieteni pe care nu-i cunoscusem încă, ca actorii și fotbalistii care uneori veneau miercurea, care pierdeau sau câștigau câteva mii și nu dădeau importanță pierderilor mele. Era mai degrabă un eveniment social. Sau cel puțin așa credeam eu.

– Întotdeauna ar trebui să ai grijă când vin oameni cu genți de bani.

Aprobă din cap.

– Mersi, dar sfaturile tale mi-ar fi fost utile acum zece luni. La un moment dat, serile de miercuri au luat o turnură sumbră, iar fostul meu prieten nu a avut decența să mă avertizeze că jocul devenise serios. Cred

că mă considerau o țintă ușoară, deși eu de unde era să știu? Am avut încredere în prietenul ăsta. Până să-mi dau eu seama, eram dator. Înglodat în datorii. Iar noii jucători nu-mi mai tratau cu lejeritate obligațiile. Miles încrucișează picioarele și smucește umerii înainte. Problema la jocurile de noroc e că ești convins că următoarea mână o să te salveze de cea de dinainte. Dar jur, cărțile simt disperarea. Datorz niște bani. Am golit câteva conturi și tot n-a fost de ajuns. Cum poți fi tras la răspundere când nu știi cu cine te pui?

— Nu poți să le ceri ajutor alor tăi?

Fața lui Miles afișează grimasa celui care și-a depistat strămoșii până la familia regală, ca apoi să i se spună că, de fapt, erau ucigași și crâșmărese. Este o față pur englezească.

— Suntem o familie de seamă, dar în ultima vreme nu stăm chiar pe roze. Tata nu a fost tocmai înțelegător, nici chiar când i-am spus că gangsterii ăia amenințau să-mi ia cu împrumut părți din corp și să mi le trimită înapoi peste câteva zile. Sincer, bătrânul Albrecht s-a scrântit puțin. Este vărul celui de-al șaptesprezecelea conte de Winchelsea, un titlu adevărat, nu ca al prinților ăstora mediteraneeni. *Ne pas mélanger les torchons et les serviettes*¹⁷. Nu că pentru tata ar mai conta. După pensionare, s-a dedicat trupei lui rock. Cântă la bas. Fac coveruri după Queen. Poți să-l închiriezi pentru nunți. S-a dus naibii demnitatea, chiar dacă ai o pasiune. Miles se întinde să captureze paharul cu băutură și ia două înghițituri mari ca să recupereze timpul pierdut. E vina mea, numai a mea, și eu o să rezolv porcăria în care m-am băgat. Nu cer mila nimănui. Aș fi preferat să nu te plictisesc cu așa ceva și sper că o să ții pentru tine. Dar să știi că a devenit înspăimântător, Ian. Am dat tot ce-am putut ca să i țin departe.

— O să te mai poți întoarce vreodată?

Miles râde, de parcă aș fi înțeles greșit gravitatea confesiunii lui.

— Doamne, dar cum să nu? Nu mă ascund. Nu e chiar atât de grav. De-asta îți explic, în caz că, din insinuările lui Charles, ai înțeles că sunt un găinar. Am o mică proprietate moștenită în Covent Garden, care este la vânzare. Dacă se finalizează, ar trebui să fie mai mult decât suficient. Dar, între timp, am decis că e mai bine să dispar o vreme. Oricum, eram sătul de Londra, întotdeauna m-am simțit mult mai în largul mei aici. *La graziosa isola. Die hübsche Insel*¹⁸. Își leagănă piciorul, liber în ultima lui oază de siguranță, lăsându-și noblețea istovită să se topească în nonsens în urmă. Ce a spus Charlie despre greutatea lacrimilor bogătașilor?

¹⁷ În traducere, să nu amestecăm cârpele cu șervețelele de masă (în limba franceză în original).

¹⁸ Încântătoarea insulă (în limbile italiană și germană în original).

Lacrimile aristocrației cântăresc și mai puțin. Cam asta e situația. Mersi, Charles, că le-ai spus tuturor din Skala despre rușinea asta a mea. Serios, o să se rezolve. Însă lumea a deraiat. Devine din ce în ce mai înspăimântătoare cu fiecare zi. Nu ți se pare? E ca și când ar fi o gaură prin plasă. Ca și când ar începe să câștige frica. Dar eu mă țin tare.

Miles râde vesel, deși bănuiesc că s-a afundat și mai tare decât lasă impresia. Poate că Charlie cunoștea gravitatea situației. Mă întreb dacă Miles a încercat să-i ceară bani cu împrumut.

– Nu joci șah, nu? îl întreb.

Mă privește atent, de parcă ar sesiza un motiv în spatele întrebării.

– Nu. Niciodată nu mi-a plăcut prea mult șahul. Nu-mi plac jocurile în care adversarul tău are tot timpul din lume să găsească o strategie. Dar este un joc fascinant. Dacă joci cu piesele negre, ai din start un dezavantaj. Piesele albe sunt mereu cu un pas înainte, așa că tot ce pot face negrele e să strice armonia. Să întindă curse în sistem. După cum ți-am spus, nu mă pricep la întins curse. Eu cred că cei care pierd sunt oamenii mai buni, tu nu? Cine-și poate dori o față atât de rece, încât nu-și arată niciodată durerea?

Vrând parcă să-și verifice teoria, îmi oferă doi ochi îndurerați de deasupra unor pomeți alungiți, parcă ciopliți în lemn. Îl văd pe Miles cu douăzeci de ani mai bătrân, falit, citând încă un conte cu care este înrudit indirect, ca și când așa s-ar explica de ce el, un bărbat înalt și alb, cu o postură impecabilă, merge cu un autobuz londonez prin cartierele fricii, cu arhitectură georgiană.

– Stai puțin. De ce m-ai întrebat de șah?

– Când am fost ieri pe iahtul lui Charlie, am remarcat tabla de șah pregătită. M-am gândit că poate ai fost pe la el după bătaie. Să încerci o împăcare.

Miles dă peste cap ce i-a mai rămas în pahar. Se uită la încheietură și este vizibil dezamăgit că nu găsește niciun ceas acolo.

– Nu, n-am fost la el. Poate ar fi trebuit. Dar categoric nu aveam niciun chef de o partidă în seara aia. Și mi-am învățat lecția, știu cu cine să nu joc. Charles ar trișa mai degrabă decât să piardă. Prietenul tău cel mai bun trișează, nu-i așa? Probabil așa a fost întotdeauna, n-am dreptate?

Miles îmi zâmbește, de parcă acum ar fi rândul meu să fac o mărturisire.

– Nu știu, trișează?

– Nu era nevoie să-l lovesc. I-aș fi făcut mai mult rău dacă deschideam gura. Dar nu sunt genul care dezvăluie secrete din răzbunare. Și așa ar fi suferit un om la care țin.

— Ceva care ar fi rănit-o pe Sonny? Ce, că o înșală?

Deși Charlie a jurat că este alt om, nu există limită pentru greșelile trecutului. Îmi imaginez că Miles a fost martor la o mulțime de-a lungul anilor.

Flutură din mână cu o față acră, de parcă, în cele din urmă, tactul l-ar fi părăsit.

— Uită ce-am spus. De dragul ei, uită. Serios, poate într-o bună zi o să-și dea seama că merită mai mult. Dar n-o să-i bag eu ghimpele în inimă. Nu pot decât să fiu alături de ea. Cred că este singură. Îi plac ideile mai mult decât realitatea din spatele lor. Poți să devii fixat pe o idee bună. Ideile bune fac ce vor din tine. Se uită la paharul gol, de parcă ar vrea să dea vina pe alcool pentru direcția în care i-a luat-o mintea. Era încă o idee bună. Dacă Sonny decide să deschidă ochii, o să-l vadă cum este. Poate că vede acum, când a plecat așa.

Nimic nu i-ar plăcea mai mult lui Miles decât să nu se mai întoarcă Charlie niciodată. Ar putea să-și petreacă timpul cu Sonny, s-o adopte pe Duck ca pe o fiică sezonieră și să le aștepte pe mal cu prosoapele cât ele înoată în mare. Dar, desigur, datorită lui Charlie stă Sonny în Patmos. Inamicul este aliatul lui. Mi-am terminat băutura și pun paharul pe masă.

— Ar trebui să plec.

— Încă un păhărel, exclamă Miles. Hai să ținem un toast. Ia paharele și se ridică brusc, mai puțin sigur pe picioare, astfel că se împiedică de un covor invizibil.

— N-ar trebui să mai beau.

Deja simt plutirea gazoasă pe care mi-o dă primul pahar, iar creierul îmi bâzâie ca o navă extraterestră pe deasupra unor câmpuri circumspecte.

— Haide, îmi spune turnând din sticlă. Nimănui nu-i place să bea singur; alcoolul este un informator cu care n-ar trebui să te întâlnești niciodată dacă n-ai întăriri. Asta a fost greșeala mea azi-noapte, mă gândesc. Nu poți să începi să lucrezi pentru Charles dacă nu e aici, continuă Miles. Unul mic înainte de plecare. Hai să ținem un toast, o ultimă încercare de izbăvire.

Îmi dă paharul.

— Izbăvire pentru ce?

Miles se uită la mocasinii lui cu șireturile strâns legate.

— Ce-ar fi să bem pentru toate lucrurile pe care le-aș fi putut face? Mereu am crezut că pot să-mi pun treburile în ordine, că unul dintre proiectele mele o să dea roade, o să-mi dea un scop în viață. Toate cunoștințele pe care le am. Și acum, că sunt aproape între două vârste,

încă aștept. Cel care-ți distruge cel mai tare viața ești chiar tu, nu-i așa? Te dai jos din pat ca și când ar fi același lucru în fiecare zi, aceleași două brațe și apoi...

Nu-și duce până la capăt gândul, poate pentru că și-ar pierde din poeticitate dacă pleacă din mintea lui. Este un risc pe care nu și-l permite.

— Încă ești tânăr, Miles. Câți ani ai? Treizeci și șapte?

— Am treizeci și cinci.

— Ești tânăr.

— Asta o spune unul de douăzeci. Mă rog. Ciocnește paharul cu mine și bem. Sunt încă destul de tânăr ca să văd bunătatea din oameni. Dar se duce și asta, nu?

Când ies la lumina zilei, simt o apreciere copilărească și profundă față de frumusețea lucrurilor simple. Închid ușa casei lui Miles și-i las tristețea acolo, alături de el. Nu roata, ușa e cea mai mare invenție a omenirii: oprește intrarea, coase o rană sângerândă. În vârful dealului, insula este încinsă de la explozia de soare care se năpustește în petice împrăștiate printre brazii zburliți. Înșir pe o listă tot ce o să fac mâine: mă trezesc devreme și mă duc la plajă, poate nici nu mă mai deranjez să iau șortul de baie; fac cafea cu Louise, o duc în patul meu; dacă se întoarce Charlie, îi cer un împrumut și le trimit banii înapoi, prin Fedex, lui Lex și lui Ross; o să fiu mai blând cu mine; o să trăiesc.

Când cobor pe caldarâm, simt o înțepătură în coapsă și scot cercelul turcoaz din buzunar, Lângă stația de taxi e un tomberon și mă gândesc să-l arunc acolo. Dar sigur există și un al doilea cercel, și poate că Sony vrea să și-l recupereze. Cânt o melodie pop împreună cu originalul pe care-l aud răsunând de la etajul de sus al casei lui Miles, un cântec ale cărui versuri nici nu mi-am dat seama că le știam. Probabil că a plutit nedepistat în jurul meu toată vara acest polen contagios care se răspândește dinspre fermele culturii industriale din America. Mâine o să descarc piesa și o s-o ascult până la sațietate, până când veselia ei mă supune. Trebuie să mai fie câteva insule pe lumea asta care încă nu au fost contaminate de zgomotele invadatorilor. Insule luxuriante, mici ca niște pistrui, cu plaje nepârjolate de soare și fără importanță minerală. Mă întreb dacă locuitorilor lor li se spune că lumea din afară este plâsmuirea viselor sau dacă, atunci când se trezesc, stau o clipă să ne imagineze pe noi, ceilalți, și zgomotele pe care le facem. Sau poate sunt singurul care mai visează și toată lumea de pretutindeni ne-a auzit deja?

11.

Biletul de pe patul meu este scris cu pix negru.

Ian,

Vino să ne întâlnim diseară la 23.00, la docul bărcilor de închiriat.

Nu e semnat, deși hârtia are un antet cu cârma înclinată a unui vas și, dedesubtul ei, cu cerneală bleu-pal, scrie Konstantinou Charters. Nu sunt specialist în scrisul lui Charlie. De fapt, nu am pe ce mă baza, în afară de jurnalul din copilărie din care am citit pe barca lui. Dar literele alea durdulii, neastâmpărate trebuie să fi evoluat în anii adolescenței, în care luase notițe frenetic, urmați de un deceniu în care abia dacă trebuise să folosească un pix pentru mâzgăliturile ascuțite, sârmoase de pe foile cu antet. Ușa de la cabana mea era încuiată când m-am întors, deși Therese a venit să facă curățenie; patul este făcut, podelele duhnesc a Lysol și pe noptieră e aprinsă o lumânare, a cărei flacără portocalie se reflectă în ușa glisantă de sticlă. Trag sertarul și scotocesc pe sub pulover. Punga de plastic cu bani este încă în siguranță. Mă duc la ușa de legătură și verific dacă e zăvorâtă. Charlie are evident cheile de la cabană și trebuie să fi trecut pe aici cât am fost eu plecat. Nu înțeleg de ce nu mi-a trimis un SMS, doar dacă nu cumva și-a pierdut telefonul. Așa s-ar explica de ce nu mi-a răspuns la telefon.

Singurul lucru de care sunt sigur este decizia lui Charlie de a rămâne ascuns. Altfel nu ar cere să ne întâlnim noaptea târziu într-un loc atât de izolat. Poate așteaptă până când se satură inspectorul Martis să mai adulmece și se întoarce la Kos, neavând altă soluție decât să considere cazul un accident.

Vâr biletul în buzunar, arunc cercelul în sertarul noptierei și mă dezbrac să fac un duș. În timp ce stau sub jet, mă gândesc că poate Charlie a aranjat întâlnirea asta ca să-mi ceară încă o favoare, să spun încă o minciună ca să poată sta ascuns, încă o însărcinare care să îngrijoreze pe toată lumea. În seara asta ar fi momentul potrivit să-mi dau demisia. Mi-l imaginez scoțând mai mulți bani din seiful din birou și fluturându-mi-i pe la nas până sunt de acord. „Care e prețul tău, Ian?”

Părul de pe corpul meu este portocaliu-pal de la spumă și, pentru unul care abia dacă face mișcare, oasele soldurilor încă sunt proeminente, fără un gram de grăsime pe talie. Chiar dacă am creierul în pragul

colapsului, măcar metabolismul meu refuză să mă lase baltă. Este atât de greu să te retragi din nimic. Dacă Grecia își închide ușile, m-aș putea întoarce cu Louise la Washington, unde am locui în apartamentul ei micuț, studentesc. Aș putea lua destui bani din pungă cât să-mi cumpăr un bilet la clasa economic și să-mi găsesc un post de debarasor în Georgetown, de vânzător de tricouri în Foggy Bottom sau să stau în fața băncilor, implorând lumea să semneze pentru sursele de energie regenerabilă. Aș putea face asta până când Louise se satură de iubitul ei degenerat sau un colectiv de hackeri atacă în sfârșit internetul și șterge orice urmă a incidentului din Panama. M-au epuizat prea multele viitoruri posibile, ghemotocul dens de posibile căi de scăpare.

Mă șterg și iau pe mine o pereche curată de pantaloni. Ultima cămașă curată din geantă este una din mătase, de culoarea adevizului de cauciuc. Am primit-o cadou de la tata și de la Lily de Crăciun, mi-au trimis-o în noul an cu bonul împăturit în buzunar. În timp ce o iau pe mine, aud o bătaie în ușa de legătură.

— Ian! strigă Louise. Te simți mai bine?

Trebuie să se fi întors cât eram în duș. Trag zăvorul la ușă.

— Mult mai bine, îi spun. Probabil am mâncat ceva aiurea.

— Nu știu de ce ții ușa asta încuiată.

Intră în camera mea aducând cu sine mirosul de cocos al cremei de protecție solară.

— Din obișnuință. O să mă dezvăț.

După-amiaza petrecută pe iahtul lui Bence i-a făcut pielea de culoarea lemnului de hiori, iar pe brațe i se zăresc spectrele firișoarelor albe de păr. Poartă un sutien galben de la costumul de baie, care se vede prin cămașa gri transparentă. Ochii ei căprui au un aer năuc, ca atunci când intri într-o cameră întunecoasă după ce ai stat mult timp la soare. Îmi vine s-o trag pe pat, iar ea stă în fața mea și zâmbește, de parcă s-ar mira că nu o fac.

— Am vești bune. Mi-am schimbat biletul. Încă o săptămână în Patmos. Mă întind cam mult. O să-mi mai rămână numai vreo treizeci de ore până încep cursurile. Dar mă mai ai la dispoziție încă șapte zile.

Sunt vești bune. Louise este singura veste bună de pe toată insula asta și i-aș sugera să ne petrecem săptămâna prin alte zone ale Mării Egee, dacă am avea bani vreunul dintre noi. Dar generozitatea lui Charlie ne țintuiește aici. Deja am ajuns la fundul sacului și nu sunt convins că împreună am strânge prețul unei camere dintr-o pensiune în oricare alt port.

— Credeam că o să te bucuri mai mult, îmi spune în timp ce mestecă o

biluță de gumă albă.

— Mă bucur mai mult, îi șoptesc punându-i mâinile pe talie; are pielea fierbinte ca un ceainic. Cel puțin așa vreau. O să mă străduiesc.

— Ce te preocupă? Starea generală a lumii, sau siguranța celor apropiați ție?

E o întrebare ciudată. Înainte să-mi dau seama că glumește, răspund sincer.

— Starea generală a lumii mele este siguranța celor apropiați mie.

Expiră și se lipește cu fruntea de umărul meu. „Bietul Ian, sugerează fruntea ei care se freacă de mine. Cum de m-a păcălit de două ori un ratat ca ăsta?” Am sentimentul că se poate să fi băut câteva pahare de șampanie pe iaht. Mă cuprinde gelozia când mă gândesc că a petrecut ziua cu Bence.

— N-am vrut să spun decât că nu trebuie să-ți faci griji. Cineva l-a văzut pe Charlie. Acum putem cu toții să fim recunoscători că trăiește. Mă aștept să văd focuri de artificii în port când se întoarce în sfârșit acasă.

— Da, și astea sunt vești bune. Toate sunt vești bune. Totuși, asta nu explică de ce ne-a evitat pe toți.

— Sonny mi-a spus că s-au certat. Exact asta a zis și Miles, și totuși Sonny nu mi-a pomenit nimic de ceartă când am fost la ea.

— De ce?

— Presupun că din cauza lui Duck, spune Louise ridicând din umeri. Dacă să-i fie sau nu tată. Așa se explică de ce era în dispoziția aia când ne-am întâlnit să bem ceva. Poate că dispărând câteva zile încearcă să demonstreze că nu te poți baza pe el. Sonny a suportat destul de bine, în condițiile date.

Mă întreb în treacăt dacă se poate să fi fost Sonny pe *Domitian* în noaptea aia după ieșirea în Skala, să continue cearta. Dar renunț la gând. Nu mai contează.

— Cum a fost pe barca lui Bence?

— Doamne! Își pune mâna pe abdomen. Cred că are cod poștal propriu. Cel mai hidos monstru pe care l-am văzut vreodată. Are piscină în spate. Piscină cu apă dulce în mijlocul mării! Fiecare suprafață are nuanța aia strălucitoare de bej care-mi amintește mereu de smacurile ieftine, dar ar trebui să sugereze bani și bun-gust. Are un echipaj de cincisprezece oameni, toți blonzi, niciunul grec, foarte tineri, care se holbau la monitoare încercând să-și dea seama unde naiba eram. Mă mir că am găsit debarcaderul lui când ne-am întors. Louise frământă guma cu limba. N-ar trebui să fiu atât de dură cu Bence. A fost drăguț din partea lui că ne-a scos în larg. Nu este din marea aristocrație, ca să știi. A reușit

singur și e tare mândru. Cam porc în privința asta, de fapt, e arogant când spune că vine și investește în țări în plină criză economică. Ghici ce mi-a zis. Louise ridică mâna, de parcă ar jura să spună adevărul. Nu glumesc. N-o să uit niciodată. A spus că, deși are analiști pe care-i plătește să descopere posibilități de afaceri în „piețele în curs de dezvoltare”, cel mai bun indicator sunt prostituatele.

– Prostituatele? Adică le spun clienții lor secrete din interior?

– Nu. De unde sunt prostituatele. Află originea ultimei recolte de prostituate din capitalele occidentale – Slovenia, România, Sri Lanka sau de pe unde mai vin ele acum – și acolo trebuie să speculezi. A spus: „Nu trebuie ca portofoliul de investiții să-mi reflecte moralitatea”. Ce moralitate? A fost fascinant, am avut acces în culisele finanțelor. Acum i s-a pus pata pe aplicațiile pentru telefon. Și pe afacerea cu iahturi a lui Charlie. Ne-a ținut o predică lungă și sinceră că vrea și el o parte din afacere. Jură că l-a sunat Charlie să investească.

– Mă îndoiesc că afacerea lui Charlie i s-ar părea destul de șocantă. Sau măcar într-o formă coerentă. Sincer, nu știu dacă mai funcționează, acum, că Charlie e plecat.

Louise înclină capul și mișcă din falcă. Așteaptă o secundă, după care spune:

– În orice caz, se poate ca de-aia să ne fi invitat Bence. S-o înmoaie pe Sony, s-o atragă de partea lui. Știi, acum e cam supărată pe tine.

– De ce?

– Știe că nu te-ai întâlnit cu Charlie pe *Domitian* în dimineața aia. L-a întrebat pe Christos. A spus că nu, asta, dacă nu cumva te-ai întâlnit cu el înainte să urce Christos pe barcă. Sony crede că-i ești complice, că-i dai ei speranțe deșarte la ordinele șefului. Louise țâțâie. E adevărat?

Mă gândesc să recunosc, dar peste câteva ore, când o să mă văd cu el la doc, toată povestea asta o să se rezolve – sau măcar o să fie lămurită. Charlie poate să-și dreagă singur minciunile.

– Te anunț oficial că nu mă mai bag în relația lor. Am terminat.

– Nu poți să termini dacă lucrezi pentru el. Nu se așteaptă să-i fii un soldat credincios? Înainte să apuc să mă apăr, Louise se răsucesce în camera care deodată a căpătat o tentă sepia și mă prinde de mână. Pierdem apusul soarelui!

leșim pe terasă și Louise mă trage aproape de margine. Soarele e ca o pată de vaselină întinsă pe cuțitul gri striat al pământului și tot cerul este congestionat, cu nuanțe de roșu și portocaliu.

Louise scoate telefonul din buzunar.

– Ce frumos e! Parcă am uitat ce frumos a fost ultimul și e prima oară

când văd un apus.

Face câteva fotografii, dar culorile de pe ecran sunt neclare, nu surprind întocmai miracolul mingii de foc care coboară sub linia orizontului. Bâzâitul insectelor se ridică împrejurul nostru, ca un vuiet de nerăbdare dintr-o arenă care ovaționează noaptea.

– Cum stai cu postările? o întreb.

– Postările?

– Fotografiile din vacanță. Primesc câte like-uri vrei?

– Ah, da. Cea pe care v-am făcut-o ție și lui Charlie în ziua în care ai ajuns, un belșug de like-uri. Cineva a comentat că arătați ca doi bandiți care au fugit în paradis. Îmi înfinge un deget în coaste. Nu mă lua peste picior. Nu fi arogant doar pentru că nu te interesează rețelele de socializare. Nu pot să sufăr forma asta nouă de snobism. De parcă ai aprecia mai mult viața dacă nu le-o împărtășești altora.

– Nu te iau peste picior.

– Călătoria asta e deosebită. Eu nu am ocazia să vizitez Europa ca voi, ceilalți.

O cuprind cu brațele din spate, îi simt oasele mici și părul umed pe bărbie. O nouă zi. Și mai sunt șapte, iar în cele din urmă toată anxietatea momentului va fi uitată și o să rămân cu socoteala permanentă a apusurilor neclare ale lui Louise, întrebându-mă poate de ce nu i-am cerut mai mult decât prelungirea biletului.

În depărtare, mănăstirea se întunecă pe deal. Îmi imaginez lumânările aprinse, rugăciunile în temnițe, bărbații care merg în tăcere în rase pe coridoarele răcoroase fără ieșiri.

– Vrei să auzi ceva nostim? o întreb. Ce făceam eu și Charlie când eram mici?

Nu știu de ce îi spun lui Louise despre „Distrugătorii”. Poate pentru că vorbise despre fugă sau din nevoia de a împărtăși un lucru jenant care ar face-o să râdă de mine. Sau poate pentru că toate gândurile din Patmos duc la Charlie în cele din urmă. Îi explic regulile și locurile noastre preferate. Îi descriu ucigașii cu cagule negre, în număr variabil, care intră cu rafale de gloanțe. Îi enumăr câteva dintre strategiile noastre mai ingenioase: fumul de la stingătoarele aruncate în aer ca să ne acopere; ne ascundeam în huse pentru haine ca să nu atingem pământul cu picioarele; făceam din cablurile de la aparatură fire declanșatoare; cadavrul greu al omului de serviciu pe care-l întorceam ca să dăm de un șperaclu. Louise ascultă fără să spună nimic, nici măcar nu mestecă guma, și continuă să privească marea și după ce termin.

– Eram nebuni? întreb. Pare cam dement când îl descriu așa.

– Nu e dement. Nu mai dement decât majoritatea jocurilor pe care le născocesc copiii. Nu vrei să știi la ce tortură îmi supuneam păpușile împreună cu frate-meu. Recunosc că le tăiam degetele și le rădeam în cap. Dar frate-meu încheia fiecare scenariu cu o spânzurare ca în *Casa de vis*.

– Presupun că e o distracție nevinovată când ești mic. Să te joci de-a tot ce poate fi mai groaznic în viață.

Nu spune nimic preț de un minut. Ecoul slab al valurilor care se sparg răzbate din vale.

– Nu e nevinovată, murmură în cele din urmă. Nu te-ai uitat niciodată la copiii care se joacă? Sunt incredibil de serioși. Ia un bon din buzunar și scuipă guma în el. Deseori mă gândesc că ar fi trebuit să observ semnele alea timpurii. Nu la mine, la frate-meu. Clatină din cap și mă strânge de încheieturile degetelor de parcă ar fi mătănii. Ți-am spus că nu m-am înscris imediat la studiile postuniversitare. Dar n-a fost tocmai pentru că așa am vrut eu.

– Niciodată n-am înțeles lucrul ăsta.

– Fratele meu avea probleme în Lexington și m-am dus acasă să am grijă de el. De fiecare dată când mă mutam în alt oraș, recidiva, iar părinții mei, Dumnezeu să-i aibă în pază, nu făceau față. Așa că mă întorceam și mai pierdeam șase luni din viață. Ajunsesem într-un asemenea hal, încât, de fiecare dată când mă mutam undeva, presupuneam că o să fie temporar. De-aia simțeam nevoia de o călătorie de „regăsire de sine”. Tot ce poți să faci când știi că n-o să stai mult e să găsești câteva piese de schimb.

Mă gândesc că, deși ne-am apropiat mult în ultima săptămână, oricât i-ar plăcea lui Louise să împărtășească și oricât de inutil ar fi zăvorul de la ușă, și-a impus condițiile în relația noastră. Nu a dormit nici măcar o noapte în patul meu, de parcă dacă s-ar fi trezit lângă mine ar fi confirmat existența unui contract pe care îi plăcuse să-l întocmească, dar nu avea de gând să-l semneze. A învățat să fie precaută. De ce să te mai deranjezi să-ți strivești degetele exersând la un instrument nou dacă apoi o să-ți fie smuls din mână?

– Ce fel de recidivă? întreb ezitant, pentru că mă tem să n-o sperii și să nu mai spună nimic.

– Era dependent. Este dependent. De drogul cel mai cumplit, genul care face găuri de țigară prin orice album foto de familie din America. E ca farurile în ochii căprioarelor. Îi înmărmurește pe oameni. Nu-i doboară. De-ar fi fost așa. Dar îi înmărmurește numai, îi lasă absenți, spasmodici. Îmi dă drumul la degete. Așa a fost cu Luke. L-a șters din viața noastră,

chiar dacă încă stătea pe canapea. Acum s-a lăsat. Nu mai consumă de un an. Însă aștepți permanent vestea că s-a apucat iar, cel mai rău e că știe că aștepți, devine ca testul cu clipitul. Oare ziua de azi te face să-ți pierzi controlul? Dar ziua de mâine? Între timp, felicitări că ai spălat vasele, că te-ai dus și te-ai întors cu mașina de la magazin. E ca și când ai discuta despre vreme cu o bombă cu ceas.

Se întoarce spre mine. Mă aștept să aibă lacrimi în ochi, dar nu are. E o rană veche. O îmbrățișez oricum și-mi plimb mâna pe osul umărului ei.

— Nu sunt tristă, Ian, vine replica ei înăbușită în timp ce o îmbrățișez. Nu cer milă. Voiam doar să-ți explic. Mi s-ar fi părut că nu mă înțelegi pe deplin dacă nu ai informația asta. Presupun că de-aia am fost atât de detașată de toate. Unul dintre lucruri ar fi facultatea de drept.

— Înțeleg.

Se retrage, se pare că simte nevoia urgentă să-și plimbe degetele pe bordura de piatră și să simtă marginile ascuțite.

— Mă tot întreb care e limita. De câte ori poți să salvezi pe cineva din același râu? Dacă o mai face o dată, sincer, nu știi sigur dacă... Lungește ultimul cuvânt. Și tu? De ce ai pomenit de jocul ăla pe care-l jucai cu Charlie în copilărie? Crezi că asta face acum?

N-o înțeleg.

— N-am observat niciun pistolar pe aici.

— Nu, dar poate că fuge de ceva mai rău decât de un copil de șapte ani.

— Poate, dar nu știi ce ar putea fi. Un detectiv din Kos vrea să-i pună câteva întrebări.

— Un detectiv? Poliția?

— Din cauza accidentului de motocicletă. Dar nu poate fi asta. Tipul nu vrea decât să-l întrebe dacă a văzut ceva. Nu are sens s-o alarmez cu detalii, mă gândesc, apoi reiau: De fapt, nu-l cunosc pe Charlie atât de bine cum credeam. Nici măcar nu sunt sigur că o să mai muncesc la el. Nu e un post sigur cum am crezut dacă el dispăre așa.

— Deci îți dai demisia? Întreabă, aproape cu speranță.

— Nu e chiar atât de simplu. Sunt terminat dacă-mi dau demisia. Am nevoie de bani. Vreau doar să se întoarcă Charlie și să-mi spună ce se întâmplă. Dar poate ar fi mai practic să-mi dau demisia. Dacă face așa tot timpul? Poate că joacă „Distrugătorii”. Nu era prea bun. Făcea alegeri proaste.

Louise deschide gura, are buzele arcuite într-un cuvânt.

— Ce e?

— Nimic, spune.

– Dacă-mi dau demisia, dacă mă întorc în Statele Unite... – mă trag de poalele cămășii, gata să bat în retragere, și fiecare mecanism de apărare din creier mă sfătuiește să renunț la următoarea propoziție, „nu spune, retragerea, retragerea” – poate încerc la Washington. Ar fi locul ideal pentru un nou început. În fond, ești și tu acolo. Ne-am putea vedea sau...

– Ian, șoptește ea făcând un pas în față.

Sunt doar câțiva metri între noi, dar parcă ar fi kilometri.

– E doar o idee.

Mă apucă de mână. Dar la fel de repede slăbește strânsoarea.

– Nu știu dacă are vreo logică.

– Ai dreptate. Nu are.

– Ne-am revăzut de numai câteva zile.

– A fost o idee tâmpită.

– Nu e tâmpită. Dar e prea repede. Țin la tine foarte mult...

– Nu-ți face griji. Ridic mâna s-o ating pe față, dar mișcarea mea smucită îi împinge mâinile, ceea ce, în definitiv, pare o reacție mai nimerită. Îmi pare rău că am adus vorba. Nu știu ce-o fi fost în capul meu.

– Nu.

– Nu, ce?

Dar logica lui „nu, ce?” ne uimește pe amândoi.

– Sunt, sunt... Se linge pe buze și încearcă iar. Sunt singură la Washington. Pentru prima oară încerc...

– Nu trebuie să te justifici. A fost extraordinar să petrec zilele astea cu tine aici. A fost minunat.

Deja îi scriu o carte poștală. Are o imagine din Patmos. Mă pregătesc chiar să înșir câteva amintiri vidate: am împărțit motocicleta, am zăcut la soare. Nu e o carte poștală. Este un elogiu, și nimeni nu citește elogiile mai mult de o dată.

– Hai să vorbim pe tema asta când plec, peste o săptămână, da?

Când în sfârșit sosesc lacrimile, sunt ale mele, așa că mă duc în grabă spre blatul de bucătărie. Mă prefac că studiez interiorul frigiderului, dar becul acoperit cu gheață, galben, pune în lumină ceea ce mă străduiesc să ascund. Închid ușa.

– Ți-e foame? o întreb.

– Mai stau aici șapte zile, spune, strângându-și părul la ceafă. Dacă vorbești serios și decizi să te întorci, putem discuta atunci. Putem să vedem cum merge.

– Bine.

Pe întuneric nu-i văd decât ochii și dinții albi.

– Și da, mi-e foame. Mor de foame, se tânguie ea exagerat. Hai să

luăm cina în Kampos, pe malul mării. Fac eu cinste. Ultima oară ai plătit tu. Poate cântă trupa aia. Am putea dansa pe...

Nu vreau să mă salveze Louise. Nu vreau să simtă că așa ar trebui.

– Louise.

– Da.

Șoptește cuvântul, practic cere iertare pentru orice altă discuție despre viitor.

– Trebuie să fie scurt. Mă întâlnesc cu cineva la unsprezece. E o chestiune legată de muncă pentru firma lui Charlie.

– Deci nu renunți? Rămâi la el?

Locul meu e acolo unde sunt binevenit. Intru și-mi iau portofelul. Afară, din vale, aud bubuitul aplauzelor când începe să cânte trupa.

∴

După o cină înviorătoare și descurajantă cu Louise, pornesc spre sud pe insulă, trec de Skala și de satul Grikos. Motocicleta coboară trepidând pe poteca neasfaltată, iar farul luminează slab tufărișul deșertic doar vreun metru dincolo de ghidon. Marea dinaintea mea este udă de lumina lunii, iar crestele insulei din nord sunt pătate de aglomerări galbene. Însă zona care duce spre docul lui Charlie este în beznă și, fiind lipsită de peisaj, distanța pare mai mare de la drumul principal decât îmi aminteam eu. Este genul de loc care respinge noțiunea de țipăt ca semn de avertisment; aici un țipăt ar fi pur ornamental, o urmă pasageră a trecerii unui om. Îmi amintește de expresia aia ciudată folosită încă în enclavele semirurale, „suntem la un strigăt de vecini”, care măsoară distanța pe înțeleaptă scară a urgenței.

Când fasciculul de lumină poposește pe hangarul de beton, încetinesc și parchez lângă macara. Fluturii de noapte roiesc în fața farului înainte să-l sting – ființe care-și aruncă trupurile în lumină. În noaptea în care ne-am îmbrăcat pentru cina de la Plateia, Duck întrebă: „Dacă fluturilor de noapte le place atât de mult lumina, de ce nu ies ziua? Ar fi atât de fericiți atunci”, Niciunul dintre noi nu a putut să riște un răspuns satisfăcător.

Aproape de apă este destulă lumină ca să deslușesc hangarul cu porțile închise. Trebuie să fie unsprezece și câteva minute, dar Charlie nu se zărește. La debarcader nu sunt bărci de închiriat și departe, la orizont, dreptunghiurile de întuneric ale navelor de marfă stau nemișcate ca niște insule în sine. Mirosul algelor și al refluxului vine spre interior, iar clopoțelii caprelor de pe un câmp din apropiere răsună, apoi amuțesc.

– Charlie! strig.

Merg spre rulotă. Luminile nu sunt aprinse în birou și ușa e încuiată, dar lumina lunii se revarsă pe ferestre. Biroul lung de plastic, mai demult

plin de documente, este gol. Nici măcar o hârtie nu este pe el, a dispărut orice strat de dezordine prin care și-a făcut loc Charlie ca să demonstreze că are nevoie de talentul meu organizatoric. Hard diskul extern de sub computer nu mai este. Lipsesc și walkie-talkie-urile de pe stație. Fotografia înrămată cu *Domitian* atârnă strâmb pe perete. Tot biroul sugerează o epurare rapidă și conștiincioasă și mă întreb, în caz că aș ridica gratiile de la hangar, dacă iahtul renovat ar mai fi acolo. Nimic nu sugerează că ar fi o afacere cu bărci prosperă și mă străpunge un junghi, gândul că întâlnirea asta nu e o întâlnire, ci o despărțire.

Probabil a stat lângă colțul hangarului în tot timpul ăsta, dar fiind înghițit de noapte, nu l-am văzut. Rămân lângă rulotă în timp ce o siluetă abia desenată și greu de deslușit traversează spațiul.

— Charlie! strig, dar silueta nu răspunde. Pur și simplu, vine direct spre mine. Mă scotocesc repede de obiecte pe care știu că nu le am: o lanternă sau, pe măsură ce silueta continuă să vină spre mine fără un cuvânt și vreo urmă de ezitare, un cuțit. Charlie, sau cine-oi fi, răspunde!

Dar acum întrezăresc trăsăturile conturate de lumina lunii: un cap ras cu piele decolorată pe alocuri, doi ochi înfometaji, fără pleoape, o gură cu o cicatrice care pleacă din colțul gurii. Este hoțul din Atena. Mă lipesc de marginea rulotei și-mi scot cheia de la motocicletă din buzunar.

Hoțul se oprește la câțiva metri de mine.

— Ai primit biletul meu, spune cu un accent american neîndoielnic.

— Biletul tău?

Îmi observă cheia între degete și zâmbește.

— Ce? Ai de gând să mă înjunghii cu ea? Și când mă gândesc că mă pregăteam să-ți mulțumesc că ai venit.

— Tu ai scris biletul ăla? De unde îmi știi numele?

— Ian! strigă, ca să-mi demonstreze cât de familiar îi este. Nu mă recunoști? Presupun că a trecut mult timp. Pe vremuri nu arătam atât de rău. Ar trebui să-ți servească drept avertisment, să-ți dai seama ce se poate întâmpla după câteva veri petrecute cu Charlie.

— Nu te cunosc. Nu ne-am întâlnit niciodată.

Râde, sau cel puțin gura lui mimează râsul.

— Nu ne-am întâlnit? Am terminat școala împreună. Școala Buckland, haideti, Cavalerii albaștri! Nu-ți amintești de mine? Presupun că eram mai apropiat de Charlie. Noi doi nu ne-am înțeles niciodată prea bine. Sunt Gideon, Gideon Frost. Eram colegi la ora de biologie; și nu eram noi parteneri la conversație într-a șaptea la franceză?

Numele lui este ca un excavator care scoate la suprafață osemintele memoriei, până ajunge la un băiețel costeliv, tulburător de prepubescent,

dacă nu pui la socoteală cele vreo opt fire de păr negre care anunțau o mustață prematură, prea multe la număr ca să nu fie deliberate și prea puține ca să atragă furia strictului cod al școlii care interzicea părul facial. Gideon locuia în Queens, lucru care, la Buckland, însemna pe scurt că familia Frost nu era bogată. Dar acum îmi amintesc că Gideon era prieten cu Charlie; fuseseră împreună la clubul de șah. Parcă îmi și imaginez numele „Frost” imprimat pe spatele tricoului grenă al lui Charlie, un hoț care se ascundea în tot acest timp la vedere.

— Ce naiba faci aici, Gideon? Tocmai aici? Vreau să spun în Patmos; vreau să spun zece ani mai târziu. De ce-ai lăsat biletul în cabana mea?

— Cabana ta? Și asta îl face să râdă fără sunet. A fost cabana mea înainte să fie a ta. A fost a mea aproape trei ani, până acum o lună și jumătate. Încă am cheile. Așa am intrat. Mi se strânge inima când îmi amintesc de inițialele G.F. de pe prima pagină a romanului lui Henry Miller. Cine crezi că a fost țapul ispășitor al lui Charlie înainte să vii tu și să fii scos din cutie? Eu am început afacerea asta împreună cu Charlie. Flutură din mâini, de parcă și-ar prezenta moșia. Presupun că nu s-a deranjat să-ți spună. Încă îl numește mâna lui dreaptă pe cel care ocupă postul nostru? Doamne, cât mă enerva. Niciodată n-am purtat nici șapca aia tâmpită. La început nu l-a deranjat. La început încă m-a tratat ca pe un prieten. Alea au fost vremurile bune. Sper că te bucuri de ele.

Pe fața lui Gideon nu se zărește copilul pe care-l țin eu minte. Copilul acela a murit de mult în el, iar cicatriza crimei este o față cu obrajii supti și acoperită de sudoare. Fața asta m-ar împiedica să stau o oră la un bar și să depăn amintiri de la școală dacă m-aș întâlni întâmplător cu Gideon pe o stradă din Manhattan. Singur, pe o insulă de la Marea Egee, pe porțiunea asta de coastă dinadins pustie, mă face să-mi strâng protector portofelul.

— Cum ai ajuns să lucrezi la Charlie? îl întreb.

— Am ajuns, bine spus. Am ajuns, am naufragiat, am eșuat. Nu mi-a mers prea bine un timp. Am avut mare ghinion în New York și vreo câteva obiceiuri proaste. Cu mare lucru nu ne-am ales de pe urma educației noastre alese, nu? La ce ne-a servit *la conversation française*? Am păstrat legătura cu Charlie. Simulează că scrie la computer, dar ciotul degetului arătător nu e la fel de agil precum celelalte. Știa că sunt la ananghie și am nevoie de bani, așa că m-a adus aici. Mai că l-am sărutat pentru șansa pe care mi-o dădea. Mi-a salvat viața. Și ce viață, frate, chiar pe plajă! Petreceam vara aici, lucram la firma Konstantinou Charters și iarna, în Turcia. Am o iubită în Istanbul. Sau aveam. E ciudat cum se destramă totul când, brusc, rămâi fără singura sursă de venit. Comentariul ăsta nu

se încheie cu un râset, doar cu o limbă care se fixează pe pasajul îngust al buzei de jos. Când te-am văzut la hotel în Atena, mi-am dat seama că te-a adus să mă înlocuiești. Tu și Charlie erați cei mai buni prieteni când eram mici. Apropo, te-am căutat pe internet. Doamne, Ian, în ce rahat te-ai băgat. Sunt sigur că lui Charlie i-a plăcut palmaresul tău. Dar, sincer, arăți extraordinar, exact ca în școală, încă nevinovat, fără un fir de păr alb măcar în chica aia de paiată. Mă bucur să te văd. Zâmbește. Nu trebuie să-ți fie frică. Nu-ți fac nimic.

Promisiunea aceea e de ajuns să-mi recapăt calmul. Și dezgustul.

– Cum merge furtul de portofele? Probabil e o afacere înfloritoare în Patmos, la câți turiști beți sunt.

Jignirea mea îl face să scoată bărbia în față. Vrând parcă să arate că nu-l deranjează, scoate nonșalant o țigară din buzunarul de la cămașă, o bate în palmă și o aprinde.

– Faci ce trebuie ca să te descurci, spune în timp ce scoate fumul. Crezi că am vrut să iasă așa? Charlie e de vină. M-a tăiat de la porție fără un sfanț la ruperea contractului. Fără un sfanț, în pizda mă-sii! După tot ce-am făcut ca să ridic afacerea asta de jos. Uită-te la mine. Se apasă în colțul gurii, de unde începe cicatricea. Vezi? Și ăsta. Ridică degetul mutilat. Asta a fost plata mea inițială la Konstantinou Charters din primul an. Îmi datorează mai mult decât un bilet de avion de întoarcere la New York.

– Charlie mi-a spus că ultimul tip care a avut postul meu l-a furat. Probabil ai devenit lacom. Ce-ar fi trebuit să facă dacă ai luat bani, să-ți dea o mărire de salariu?

– Am devenit lacom. Ridică tonul, imitându-mă. Bani. Așa ți-a spus? Poate am băgat puțin mâna în casa de valori, dar Charlie e cel lacom. Asta mă enervează la bogătași. Dau douăzeci de mii de dolari unor refugiați necunoscuți de la tabăra unui ONG, „da, cum să nu?”, cum a făcut Charlie în iunie, fără nicio problemă. Dar îți sar la gât dacă dispare măcar un elastic de birou.

Zâmbește iar; mai calm, studiază docul.

– Crezi că Charlie poate să se ocupe de o asemenea afacere fără mine? Crezi că are tupeul sau mintea necesare? Uită-te și tu, exact cum am bănuț. E terminat fără mine. Am avut răbdare în ultima lună, am stat în Atena, așteptându-l să-și bage mințile în cap și să mă angajeze la loc. Cum naiba face el toată treaba murdară? El n-ar îndrăzni să-și pună fața la bătaie. Știi care e talentul lui? El are talentul celui care a câștigat la loto. E talentul de a încasa cecul. Gideon trage din filtru, iar ochii lui de marmură strălucesc dincolo de capătul aprins, portocaliu, care se face tot

mai mare. Ei bine, în sfârșit am avut ocazia să-i „pun la bătaie” fața. Trebuie să recunosc că m-am simțit bine să-i trag un pumn măcar o dată în viața mea.

Deci Gideon i-a făcut prima vânătaie lui Charlie. L-am văzut ascunzându-se pe aleea care duce spre casa lui Charlie în noaptea aia cu cina din Chora. Probabil că Gideon l-a așteptat.

– Poate nu ești făcut pentru afacerea asta, îi răspund. Dacă ai reușit să te alegi cu atât de multe răni închiriindu-le iahturi turiștilor, ar trebui să-ți regândești viața profesională. Asta, dacă nu le-ai și furat din buzunare.

– Turiști? Pieptul osos i se umflă de fericire când își îndreaptă privirea spre cer; are gâtul ca un stâlp alb, strâmb, cu vânătăi la bază. Asta crezi că e afacerea lui? Doamne! Nu-mi spune că ești atât de naiv.

Mi se pune un nod în gât și, chiar dacă aș avea un răspuns, n-aș putea să-l scot.

– Ian, amice, trezește-te! Ai văzut măcar un turist la debarcader? Cei câțiva care vin sunt doar de ochii lumii. Să fiu sincer, am încercat varianta asta la început, calea respectabilă a vacanțelor pe bărci închiriate. Dar n-a fost profitabilă. Și Charlie trebuia să arate că are ceva profit, altfel i-ar fi tăiat tăticul porția.

Așa a spus și prințul Phillip: „Avea de ales între a-și face o carieră și a veni acasă...”, dar Charlie și-a dovedit priceperea și tatăl lui a devenit mai puțin strâns la pungă. Îmi vine să resping afirmațiile lui Gideon, însă celor câtorva bărci pe care le-am văzut ridicând ancora de la Konstantinou Charters le lipseau clienții bronzăți, exigenți care să justifice întreg efortul. Este numai lux, dar niciun plătitor care să-l aprecieze.

– Presupun că Charlie nu te-a pus la curent cu toate. Gideon clatină din cap cu o dezamăgire disprețuitoare. Dă-mi voie să te ajut. La ce crezi că servesc plăcile alea pe care le sudează Ugur pe partea de jos a carenei? Am avut și eu un cuvânt de spus în invenția aia, spune mândru. Are un buton mic la pupitrul de comandă și, dacă, din întâmplare, paza grecească de coastă oprește un iaht, lucru care, desigur, nu se întâmplă niciodată, pentru că ei știu ce înseamnă K-ul roșu de la prora, dar dacă l-ar opri... Gideon își lasă țigara atârnată în gură și formează o trapă cu mâinile. La o apăsare de buton, cade totul în mare. Deschide palmele. „Sigur, poftiți la bord, domnule polițist. Puteți să căutați pe barcă”. Deșteaptă treabă, nu?

– Ce vrei să spui?

Dar deja a spus. Charlie m-a avertizat că afacerea lui nu e chiar curată ca lacrima, deși nu a menționat tipul de murdărie ascunsă sub lemnul lustruit de stejar cu care făcea contrabandă.

— La câte nenorociri se întâmplă pe Marea Egee în ultimul timp, cine să devină suspicios din cauza unor iahturi albe cu personal în uniforme albastre? Întreabă Gideon. Mai ales când sunt deținute și administrate de una dintre cele mai bogate familii. Cel mai bine ascunzi banii murdari dacă îi faci teanc.

— Cu ce face Charlie contrabandă?

Gideon trage pentru ultima oară din țigară și o aruncă. Un mic foc de artificii se declanșează lângă rulotă.

— Trebuie să stai de vorbă cu Charlie. Poate să-ți răspundă el la restul întrebărilor. Nu sunt oracolul tău, Ian. Din păcate, nu te-am invitat aici pentru că mă preocupă binele tău. Își freacă palmele una de alta și ține degetul mare peste ciotul arătătorului. De fapt, când mi-am dat seama că îmi iei postul, am decis că poate ar fi bine să vin aici și să-ți fac o propunere. Cum i se spune? Parașută de aur? Am încercat să discut cu Charlie în noaptea aia în Chora, dar n-a vrut să asculte. Așa că am nevoie de tine, mâna lui dreaptă, să-i transmiți un mesaj. Poți să faci treaba asta? Dă încurajator din cap, de parcă aș avea inteligență doar cât să înțeleg o engleză simplă. Vreau bani să dispar.

— Sunt sigur c-o să se mire când o să audă.

Râde ranchiunos.

— Ce amuzant ești, Ian. Să nu-ți pierzi niciodată simțul umorului.

— L-am pierdut de mult.

— Mda. Experiența din Panama ți l-a distrus? Mereu ai fost un dobitoc la Buckland.

— Mersi.

— Vreau două sute de mii. Nu-ți face griji, Charlie își permite. Sunt sigur că atât toacă lunar pe întreținerea pizdei ăleia de Sonny. Vă înțelegeți bine? Niciodată n-a fost prea drăguță cu mine, a stat tot timpul la cel puțin trei metri, ca să evite până și un „salut”.

— Bine, dar ești un tip adorabil.

— Tu transmite mesajul. Poate o să se mire că a crescut de la o sută șazeci, dar n-ar fi trebuit să aștepte. Ar fi trebuit să discute cu mine luna trecută. Eram mai înțelegător atunci. Gideon își petrece mâinile pe abdomen. Zâmbetul iritat îi lungește cicatricea. Vreau bani gheață, dolari americani. Și spune-i că, dacă mai așteaptă, altcineva s-a arătat interesat de ce am de spus, cineva cu care Charlie n-ar vrea să vorbesc. S-ar putea să fiu nevoit s-o fac, dacă nu plătește.

— Inspectorul din Kos? La el te referi?

Glonțul meu pare să rateze ținta. Zâmbetul lui Gideon rămâne intact.

— Te-am văzut intrând în secția de poliție din Skala. Încă n-ai aflat că

polițiștii de pe insule nu sunt buni de nimic? N-o să conteze ce le spui. Nu vor decât să-și păstreze postul – așa înțeleg ei să mențină liniștea. Dacă îl torni pe unul cu posibilități, nu fac decât să treacă în fața ta la coada pentru mită. Și nu se ating de Konstantinou. Așa că fii băiat bun și transmite mesajul. Și succes, Ian. Sper să reușești să-ți ții capul la cutie pe aici.

Gideon se întoarce să plece.

– Nu-l găsec, îi spun. Nimeni nu știe de el. E în Patmos, dar nu răspunde la telefon. Nu s-a dus la o întâlnire în Bodrum. Nici măcar Ugur nu știe unde e.

Mă bucur că-i spun adevărul lui Gideon. Orice sabotare, cât de mică, a planurilor lui mi se pare o victorie.

– Poftim? Ridică tonul. Nu mă minți. Nu s-a dus în Bodrum? Trebuia să se ducă.

– Nu s-a dus.

– Și atunci cum...?

O lumină albă se revarsă peste noi dintr-odată. Două faruri răzbat dinspre drum, trupurile înfiorate ni s-au albit, de parcă am fi fost prinși în lumina unui bliț uriaș. Strângem din ochi și ne punem mâinile streășină.

– Te-a urmărit cineva când ai venit aici? șuieră Gideon.

Ochii mi se obișnuiesc, astfel că disting capota breakului Mercedes alb și fluturii de noapte ce zboară în lumină. Petros, preotul crimelor vehiculare, se apropie acoperind un far cu silueta lui suplă. Dar se vede mișcare în spatele lui, contururile a doi oameni care coboară de pe bancheta din spate, masivi, îmbrăcați în culori de miezul nopții. Au fețele acoperite cu niște eșarfe negre, nu li se vede decât slaba urmă omenească a unor ochi mijiți.

– Căcat! guiță Gideon. Căcat! O ia spre plajă și sprintează, ridicând nori de praf cu picioarele.

Petros face un gest în laterală, de parcă ar arunca niște zaruri, și una dintre gorile o ia la fugă după Gideon. Le aud pașii gonind pe malul acoperit cu prundiș. Rămân lângă rulotă, frica mi-a pus stăpânire pe creier, care devine incapabil să transmită semnalele de bază către picioare. Gorila de lângă mașină își clatină pușca pe umăr, cu gura țevii îndreptată spre cer, în timp ce Petros, îmbrăcat în rasa lui lungă, simplă, vine spre mine. Are un zâmbet larg, încadrat de o barbă aranjată, și întinde mâna de parcă ar vrea să ajute un om rănit.

– Nu vrei să vii cu noi? mă întreabă cu blândețe. Avem nevoie de tine în mașină.

– Pentru ce? îmi aud vocea întrebând.

Zâmbetul îi devine rigid, dar nu-i pălește. Eu aș prefera să nu zâmbească deloc.

– O să fie mai simplu, e tot ce spune.

Rămân la locul meu, incapabil să cedez în fața solicitării simple a lui Petros. Urmează un lung moment de liniște până ce Gideon intră împiedicându-se în lumină, iar norii de praf și-l recâștigă. Gorila îi ține arma la spate și văd cum o dără udă îi pleacă dintre picioare și-i coboară pe interiorul cracului de la pantalon. Îmi aruncă o privire feroasă în timp ce este împins înainte, bruma de tărie pe care o avea a capitulat în fața panicii de băiețel.

– Nici măcar n-ai fugit, urlă. Ar fi trebuit să fugi, prostule. Ce-ai în capul ăla? Nici măcar n-ai încercat să fugi!

Când ajunge la break are încheieturile legate și un sac de pânză pe cap. Este aruncat, precum cartonul pliabil, pe bancheta din spate. Petros mă ia de braț să traversăm terenul. Parcă am dansa. Nici măcar nu simt pământul sub picioare.

– Frumoasă cămașă, spune Petros pipăind manșeta de mătase. E din America?

Bărbații cu cagulele improvizate așteaptă lângă portierele deschise; unul ridică un sac să mi-l pună pe cap.

– Te rog, nu mi-l pune, implor în timp ce mă uit în ochii căprui împrejmuți de firele răzlețe ce ies din tivul eșarfei. Mi-e frică...

Îmi trage sacul peste cap și descopăr că-mi vine la fix, precum husa de pe o colivie. Îmi leagă mâinile la spate.

Materialul aspru îmi intră în gură când respir. Expir zgomotos și încerc să scuipe stofa de pe limbă. O mână mă prinde de cap ca să nu mă lovesc în timp ce mă așază pe bancheta din spate. Gorila se strecoară lângă mine, astfel că trebuie să mă înghesui în Gideon, cu corpul cald și duhnind a urină.

– Nu mergem mult, promite Petros de pe bancheta din față când trântește portiera.

Peste încă o secundă, dăm în gropile de pe drumul de țară și fiecare adâncitură mă face să mă lovesc la șold. Degetele mi se agață de catarama unei centuri de siguranță înfipte între pernele de piele și piciorul stâng mi se lovește de pușca sprijinită de panoul de sub banchetă.

Gideon încearcă să mă împingă, să nu mai stau lipit de umărul lui, și urlă în greacă. Bărbatul de lângă mine râde ușurel. Petros rostește două silabe pe tonul lui ca de fluier pentru câini, probabil o variantă a lui „Gural!”, pentru că Gideon tace.

Simt netezimea betonului când intrăm pe drumul principal, urcăm și

coborâm printre dealuri. O mașină trece pe lângă noi dopplerian, percep un foșnet lichid pe care-mi concentrez auzul până când i se evaporă fiecare atom. Nu se aud decât bărbați care respiră, zăngănitul brelocului și un răpăit electronic de butoane – sunete festive, ca atunci când câștigi potul cel mare, de parcă bărbatul de lângă mine ar juca un joc pe telefon. Apoi ne zguduim, cauciucurile merg pe un drum pietruit și, o clipă, niște voci se aglomerează în dreptul geamurilor – un italian urlă, o americană tânără strigă „Katie!” Oare, dacă aș țipa, s-ar întoarce în direcția banchetei din spate? Dar ce ar putea face, chiar dacă ne-ar vedea? „Katieeee, adu-mi geanta!” Muzica izbucnește brusc în boxele mașinii, apoi e dată iute mai încet, sunetul slab al unor instrumente de percuție se lovește de un flaut tânguitor. Mărim viteza.

Oricât de scurtă ar fi fost călătoria promisă, e prea lungă atunci când privești în față moartea. Oare Charlie știe la ce pericol m-a expus? Mă întreb dacă s-a folosit de mine ca să câștige timp și să-și plănuiască fuga. Oare se teme că asta o să i se întâmple dacă se întoarce acasă? Are dreptate să-i fie frică. Îmi imaginez toată libertatea pe care am avut-o preț de douăzeci și nouă de ani până acum cinci minute, libertatea irosită, zilele în care am tăiat frunză la câini, corvoada plină de resentimente a dimineții și a amiezii, pe Louise care acum stă în cabana ei, New York-ul în momentul ăsta, în negura puricoasă de la apropierea apusului, circulația care curge în uitare, urâta Panama, unde un sfârșit ca ăsta era de așteptat; din nou, sunt pe bancheta din spate a unui Mercedes cu un sac de pânză care mă zgârie pe obraji și cu un pat de pușcă lovindu-mă în gleznă. Cifrele o iau razna pe cadranul ceasului, fiecare secundă este defectă. Și totuși liniile dintre trecut și prezent par atât de drepte, încât plimbarea asta amintește foarte clar de o pedeapsă. Lumea a fost foarte răbdătoare; acum nu mai este.

Ne scufundăm în răcoare, în întunericul unui spațiu închis. Frânăm brusc și cauciucurile scârțâie pe beton. Mercedesul în care n-am vrut în ruptul capului să intru e acum mașina din care nu-mi mai vine să ies. Portierele se deschid și Gideon se agită, mă lovește cu cotul în coaste, dar probabil l-au scos de pe banchetă, pentru că nu mai e lângă mine.

Pe mine mă tratează mai delicat. O mână îmi protejează iar capul când mă ridică în picioare. Nu știi dacă de la tandrețea mâinii mi se trage sau de la direcția în care mă duce, dar încep să plâng. Un brânci în spate mă informează că trebuie să merg.

– E o greșeală, strig.

– Șșș, șuieră omul din spatele meu.

Vorbesc mai încet.

– E o greșeală. Ați luat pe cine nu trebuie. N-am făcut nimic.

– Mergi.

Pipăi podeaua cu piciorul și dau de marginea treptei. Mai sunt două trepte, până când un alt brânci mă conduce spre un tunel cu un miros ranced. Plutesc prin bezna amorfă. Când mă opresc, cineva mă împinge înainte. Podeaua este alunecoasă, o lumină portocalie pătrunzătoare se strecoară prin pânda aspră. Niște degete mă apucă de gât și-mi scot sacul.

Aproape că mă așteptam să văd o măcelărie, cum găsești în subsolurile din Panama, cu plăci de faianță murdare, cu o masă cu fierăstraie și o scurgere pe podea cu sânge închegat. În schimb, mă aflu în interiorul unui sanctuar înghesuit, auriu, luminat cu candelabre electrice. Pereții sunt acoperiți cu fresce, sfinți pe steroizi și ciorchini de bărbați dezbrăcați. Într-un colț sunt strânse cruci de lemn sculptate, lângă un morman de scaune metalice puse unul peste altul. Două boxe căptușite cu linoleum sunt atârinate în lanțuri, una se leagănă pentru că a lovit-o gura puștii, și un microfon este încolăcit pe o masă de marmură. În zilele mai înălțătoare, probabil că biserica asta e un loc de rugăciune al comunității.

Într-un separeu din lemn din partea opusă, ascuns pe jumătate în spatele unei draperii de catifea, stă un băiețel grec de vreo unsprezece – doisprezece ani. Are căști; bate ușor din picior în timp ce împătorește hârtii. Aștept să întoarcă capul spre noi, dar nu-l întoarce, împătorește în continuare hârtiile cu devotament, o dată, de două ori, în fascicule, apoi așază acatistierul terminat într-un teanc din ce în ce mai mare. Dar prezența lui e liniștitoare: răpitorii mei n-ar face niciun gest violent în fața unui copil.

Și lui Gideon i-au scos sacul de pe cap; acum se sprijină pe masa de marmură, are dinții rânjiți, un amestec de rânjet de nebun și hotărâre de a-și ascunde frica. La fel ca mine, are mâinile legate încă la spate. Una dintre gorile se întinde să îndrepte boxa.

– Nu-mi place că trebuie să fac lucrul ăsta, spune Petros obosit, răsucindu-și Rolexul pe încheietură. Ne pierdem timpul cu toții. Ce n-aș da să vă respectați termenele limită!

– Mișto Dumnezeu aveți, spune Gideon plimbându-și privirea prin biserică. În pizda mă-sii, nu v-a fost de ajuns că m-ați lăsat fără deget? Se uită la gorila fără armă. Salut, Argus. Ce faci? Gorila își îngrămădește eșarfa mai sus pe puntea nasului. Sunteți de râsul lumii.

Mă simt ușurat când văd proba de insolență a lui Gideon, deși încă are dâra de urină pe cracul pantalonului.

— Se pare că înveți greu, răspunde Petros. Am și eu ordinele mele, la fel ca tine. Se întoarce spre mine, cel tăcut și ascultător, de parcă n-aș avea mâinile legate la spate, ci îndoite cu supușenie. Ian, noi doi n-am lucrat prea mult împreună, dar mie îmi place să respect condițiile. Trebuie respectate.

— N-am lucrat deloc împreună, îl corectez.

Face gropițe în obraji.

— Ba da, de la bun început. Din câte știi, Konstantinou Charters folosește docul nostru și vă bucurați de protecția și permisiunea noastră. Nu ești tu mâna dreaptă a lui Charlie?

Deci subordonații trag ponoasele. Nu s-ar purta așa cu Charlie, n-ar îndrăzni să-l aducă aici sub amenințarea armei sau să-i taie un deget. Oare? Poate că singura afacere inaccesibilă unei familii puternice este biserica. Simt cum voma îmi țâșnește în sus pe gât. Oare întotdeauna îi taie un deget noului angajat? Mă bucur că am mâinile legate la spate; poate că, dacă ar fi la vedere, i-ar ispiti.

— L-am tot căutat pe șeful tău, continuă Petros. Am așteptat, am căutat. Dar n-am reușit să dăm de el. Gideon îmi aruncă o privire, iar eu ridic din umeri, „ți-am zis”. Nu-i stă în obicei să lipsească așa de mult. Nu-i stă în obicei să uite termenii aranjamentului nostru. Îmi amintește de prima noastră vară, când a trebuit să clarificăm importanța respectării condițiilor.

Gideon râde sec.

Petros se întoarce spre el.

— De ce râzi?

— Ești nostim. Auzi, să clarificăm!

— Ți se pare amuzant? Petros își țuguie buzele cu un aer contemplativ. S-ar putea să trebuiască să clarificăm iar. Vrem banii, cincizeci de mii de euro pentru luna august, și Charlie a întârziat cu trei zile. Trei zile în care a trebuit să ne amânăm obligațiile. E simplu de calculat: dacă ții banii peste data limită înseamnă că te împrumuți de la noi, deci tu câștigi pe seama pierderii noastre. Solicităm plata la timp. Charlie știe că asta presupune penalități.

Petros a adoptat logica unui freelancer newyorkez neplătit, care, întâmplător, este logica datoriilor externe ale statelor. Presupun că simplifică la maximum mecanismul plăților ca să înțeleg eu. Merge în fața lui Gideon, care își îndreaptă postura, de parcă i-ar lua măsuri pentru un costum.

— Gideon, unde e Charlie? Când ne primim banii?

Băiatul din separeu bate din picior într-un ritm mai lent, iar degetele îi

alunecă pe o îndoitură a hârtiei.

Gideon zâmbește ostentativ.

— Îmi pare rău, dar nu mai lucrez pentru Charlie. Zâmbetul lui se îndreaptă spre mine. Acum Ian se ocupă de treaba asta. Cu el trebuie să discuți. El mă înlocuiește. Nu-i așa, Ian?

Nu mă așteptam la loialitate din partea lui Gideon, dar, în timp ce Petros mă privește cu o apreciere de dată recentă, deturnarea atenției spre mine mi se pare o trădare. Oare există trădare în condiții de amenințare cu violența? Timp de o secundă, în ochii frumoși ai lui Petros se vede o scânteie de compasiune față de mine, de parcă l-ar îndurera că-mi face rău. E mult mai simplu să-i faci rău celui căruia i-ai mai făcut și înainte.

— Da? spune Petros cu un oftat. Se întoarce iar spre Gideon. Atunci la ce mai ești bun dacă nu poți să ne ajuți? Nu mai trebuie să te păstrăm.

— Așa e, îi dă Gideon dreptate. Dar apoi zâmbetul îi înțepenește ca un steag când nu e vânt. Stai puțin? Cum?

Preotul dă din cap spre gorila care se poate sau nu să fie Argus. Până în momentul ăsta aveam speranța că doar se joacă de-a bățăușii. Dar când bărbatul îi pune lui Gideon un sac pe cap și-i ocolește talia ca să-l desfacă la pantaloni, îmi dau seama de gravitatea numărului.

— Ce faci? țipă Gideon. Ia mâna de pe mine!

Un pumn în spate îi taie aerul. Gorila îi trage pantalonii în jurul gleznelor, lăsând la vedere niște chiloți albi fragili, al căror bumbac este ud și gri în față. Și ei îi ajung la nivelul genunchilor. Testiculele ca niște nuci mici sunt acoperite cu mușchi maro și, când se lasă pe vine să-și ascundă goliciunea, înflorește un dos scheletic. Bărbatul masiv îl împinge pe Gideon în masă, unde penisul de cinci centimetri, ca un vierme, atârână pe marmură, și se apasă pe el ca să țină acolo capul zbârcit, circumcis.

Petros își ferește dezgustat privirea și se uită în ochii mei.

— Ian, unde e Charlie?

— Nu știu, îngaim. E pe insulă, dar nu l-am văzut de câteva zile.

— Gata cu scuzele! Charlie nu e chiar atât de iresponsabil. Vrei să spui că are probleme cu plata?

Văzând că nu răspund, gorila desface o teacă de pe catarama curelei și scoate un cuțit de vânătoare de oțel. Gideon întoarce capul în sacul de pânză când aude șuierul lamei pe care gorila o pune chiar deasupra penisului lui.

— Ce face? țip, iar întrebarea pare să fie contagioasă.

— Ce face? țipă Gideon. Ce se întâmplă?

Sacul de pânză oscilează între inspirații adânci și expirații.

– Nu i-l tăia, îl implor pe Petros, zbătându-mă de parcă penisul meu ar fi pe masă.

– Atunci spune-mi când primim banii.

– Nu știi! Abia am sosit! Nu știi unde e Charlie!

Petros dă din cap spre gorilă. Întorc capul spre băiat, care bate din picior și împătorește hârtii cu fața ascunsă în spatele perdelei. Apoi închid ochii, strâns ca pe pumn.

– Deschide ochii, îmi ordonă Petros.

Dar nu pot. Nu pot să văd cum îl mutilează. Pândesc sunetul odios al cuțitului care lovește marmura. Respirația nu a reușit să-mi elibereze gâtul și, amețit, simt că mi se înmoaie genunchii.

– Am spus să deschizi ochii!

Când vede că nu mă supun, niște pași se reped spre mine și moneda rece a unei arme mi se lipește pe tâmplă. Mă forțez să deschid ochii, de parcă aș fi într-o apă sărată. Toată încăperea se învârte, bucăți din Petros, sfînți, becuri electrice și o masă de marmură. Voma îmi urcă până pe limbă. O parte din ea mi se scurge pe buze.

– Ian, te rog, ajută-mă! imploră Gideon.

Tâlharul de ieri e victima de azi, dar eu sunt cel care trebuie să privească.

– Uite! Petros mă ține de bărbie să nu-mi pot feri ochii. Uite ce suntem nevoiți să facem când nu ne sunt îndeplinite condițiile!

– O să-ți aduc banii. O să-l gălesc pe Charlie. Promit.

Gorila ridică cuțitul cu o mișcare violentă și lumea se prăbușește atât de delicat, de parcă aș pluti. Mă scufund ușor în bățiile proprii mele inimi. Capcana se închide. Se rupe legătura. Caprele pasc într-o țară îndepărtată.

12.

Transperantul plisat de pe fereastră sângerează în culoarea caisei. Zornăie când se lovește de cercevea, scuturat de o briză. O ușă de lemn este prinsă strâmb în zid, iar de clanță e atârnat un clopoțel pentru capre prins pe o sfoară înnodată. Probabil am adormit la loc, pentru că acum culoarea a trecut de la caisă la piersică și clopoțelul pentru capre zângănește când se deschide ușa. Înainte să am timp să fac și altceva decât să-mi dau seama că sunt întins pe un pat de campanie, intră o femeie cu o tavă. Papucii ei muștar trec iute pe podeaua de cărămidă, ceea ce face două păsări cocoțate pe pervazul ferestrei să-și ia zborul, una lovindu-se cu aripa de transperant. Femeia este mai în vârstă, cu bucle de păr alb ca hârtia de mătase în jurul urechilor. Restul este prins la spate cu o clamă metalică. Zâmbetul timid, ezitant, cu afecțiunea dată la minimum, se luptă cu panica ce-și adună puterile în capul meu. Îmi fac o inspecție corporală rapidă, mă caut de răni sau abuzuri grave pe care le-aș fi putut suferi cât am fost inconștient. Cu excepția peliculei de transpirație de pe piele, n-am pățit nimic.

— Încă ai febră? mă întreabă femeia cu o voce blândă și răgușită. Ai fost foarte bolnav azi-noapte.

Pune tava pe saltea.

Am pantalonii pe mine, dar cămașa de mătase e împăturită lângă pantofi pe comodă. Într-un pantof am telefonul și portofelul.

— Unde sunt? Ce se întâmplă?

Femeia se întinde cu încetinitorul după o cârpă udă de pe tavă și îmi tamponează fruntea.

— Ai pierdut cunoștința, leșinat, în biserica noastră și adus în camera fiului nostru s-a odihnit. Sunt soția lui Petros.

Nu știi care dezvăluire mă surprinde mai mult, că un preot ortodox grec se poate căsători sau că un om ca Petros și-a găsit soție. Mai mult de atât, are copii. Singurul semn că în camera asta văruiată în alb locuiește un băiat este macheta prost îmbinată a unei corăbii de pe comodă. Oare e băiatul care împătura hârtiile în confesional azi-noapte? Îmi pune cârpa caldă pe ochi și murmură:

— Am fost atât de îngrijorați! Petros venit des la tine peste noapte. O să se bucure că e mai bine. Ne place când turiștii vin să ne viziteze biserica.

— Asta v-a spus? Că am venit în vizită?

Îmi coboară cârpa pe nas și mă curăț la gură, ca o mamă care își șterge bebelușul de mâncare. Pe gât are o broderie de chisturi și pistrui.

— Nu-ți aduci aminte? Deschis Sfânta Sofia s-o vezi. E biserică mică. Sunt multe pe insulă. Trei sute, trei sute... Nu găsește cifrele potrivite în engleză. Una pentru fiecare zi. Sper că îți place a noastră. Am grijă să fie frumoasă. Înăuntru...

Dar „înăuntru” îmi amintește de Gideon, de locul și de felul în care l-am lăsat.

— Și tipul cu care eram? Întreb cu disperare, ferindu-mă de cârpă. O face mototol și o pune pe tavă. Prietenul meu ras în cap? L-ați văzut?

— Gideon. În jurul gurii i se formează niște adâncituri. Cred că nu este prea prieten. Lăsat azi-noapte. Fugit.

— A pățit ceva?

Din reflex, îmi duc mâna între picioare, gest care pare s-o nedumerească.

— Nu. Doar plecat. Nici măcar nu ajutat să te care. Își șterge mâinile ude pe cutele fusteii. Cred că el nu prea bun pentru Patmos. Petros spus că aduce necazuri. *Apateonas*, spune ea jignitor.

Deci, până la urmă, frica era doar o tactică, o demonstrație, o lecție că părțile corpului au o viață la fel de lungă că bagajele dacă nu ai grijă să ți le păzești.

— Petros e aici? o întreb trecându-mi picioarele peste marginea patului.

Cum se poate să fi dormit câteva ore în casa lui?

Femeia ridică tava; pare să-și imagineze că i-am pus întrebarea pentru că vreau să-l văd iar pe soțul ei.

— Îmi pare rău, nu. Foarte ocupat. Muncește mult pentru mănăstire. E om bun. Nu ne e simplu aici. Pierdut fiul nostru anul trecut. Înecat.

Nu era băiatul lor cel care împătorea hârtii. Așa se explică de ce e atât de gol dormitorul. Poate tot așa se explică cruzimea lui Petros, dar nu caut motive să-l iert.

Îmi pun pantofii pe podea și mă chinui să-mi strecor picioarele înăuntru.

— Îmi pare rău.

— E greu să pierzi un copil. Acum avem doar biserica. Sfânta Sofia. Te rog, spune-le prietenilor să vină în vizită.

— O să le spun, mint eu. Bag iute mâinile în cămașă. Ea mă privește, de parcă i-ar fi făcut plăcere chiar și un amărât de înlocuitor care să ocupe patul fiului ei măcar o noapte. Mulțumesc, îi spun. Că ați avut grijă de

mine.

– Petros a cerut. Promis că avut grijă că te faci bine. Era foarte îngrijorat. Ți-e foame? Fac... E dezamăgită când scutur din cap. Am sentimentul că i-ar face plăcere tovărășia mea. *Motosiklete* e afară, îmi spune. Adus Argus. Când ies din cameră împreună cu ea, o ia iute pe un hol acoperit cu plăci de ceramică. Stai, strigă. Am pentru tine.

Holul este decorat cu portrete de familie, multe cu un copil mic pe care mă străduiesc să nu-l studiez. Vreau să-l las uitării pe acest hol.

Se întoarce fluturând un plic alb, sigilat.

– De la Petros.

Pare să aștepte cu curiozitate să-l deschid, dar mi-l strecor în buzunarul de la spate. Îi mulțumesc iar și ies în lumina soarelui. Soarele franjurat, galben este deja cocoțat mult deasupra bisericii albe, a cărei cupolă de tablă strălucește portocaliu farmaceutic în lumină. Lipită de peretele casei este o îngrăditură cu găini care-și bagă ciocurile verucoase prin plasă. Doi cocoși cântă, de parcă ar promite noi răsărituri, mai frumoase, atât de târziu dimineața. „Când pleacă următorul feribot spre Atena? De la Patmos la Atena. De la Atena oriunde. Toate degetele și organele mele scanate de detectoarele de metale și duse la bord”.

Adevărata întrebare totuși este de ce m-a lăsat Petros să scap atât de ușor – doar cu jurământul că-i aduc banii.

În timp ce stau pe motocicletă, rup plicul și despățuresc hârtia. Niște litere grecești sunt împrăștiate pe foaie ca niște bețe albe de chibrit aruncate la voia întâmplării pe zăpadă.

∴

Pe o tablă din afara biroului Blue Star din Skala sunt trecute plecările săptămânale ale feriboturilor spre fiecare port: Syros, Lipsos, Leros, Kalymnos, Kos, Symi, Rodos, Agathonisi, Samos, Pireu. În mod surprinzător, feriboturile spre Pireu circulă doar de două ori pe săptămână – și în plin sezon, probabil sunt rezervate. Insulele mai mici oferă călătorii zilnice, dar o plecare rapidă în capitală necesită o încălceală de legături, să mergi spre est ca să ajungi spre vest. Mi-aș dori ca un dezvoltator să fi reușit să construiască un aeroport. Acum, un feribot înghițit de smog se cutremură în port. Călătorii care au deja bilete își încep pelerinajul spre porțile metalice. Intru în biroul Blue Star, care pare să fi fost amenajat de același designer de interior care s-a ocupat și de secția de poliție: un om a cărui moarte este înregistrată în microfișa ultimului secol, mulțumit că furnirul imitație de lemn, fișetele verde fosforescent și scrumierele crenelate de plastic aveau să reziste timp de mai multe generații falite. În birou domnește o atmosferă persistentă de

descurajare. Timpul este etern pe insulele grecești, dar aici este un deget care apasă pe o tastă de computer la fiecare treizeci de secunde. Simt cum transpirația mi se cațără pe piele, febra imaginată de azi-noapte lasă locul uneia reale.

Nu mai pot să stau în Patmos după tot ce-am văzut. Când îmi imaginez o altă întâlnire cu Petros sau Gideon mi se pune un nod în gât. Nici nu pot să-l aștept pe Charlie să apară și să pună ordine în haosul pe care l-a dezlănțuit absența lui – sau haosul pe care l-a dezlănțuit și pe care l-a lăsat să-și facă de cap în absența lui. „Nenorocitul de Charlie. Să te bag în pizda mă-tii, Charlie, salvatorul, prietenul meu”.

Aștept blocat în spatele unei britanice zbârcite cu pălărie de paie care este hotărâtă să ajungă la Santorini joi – în orice joi –, de parcă ar avea la dispoziție toate joile din lume. Dă impresia că și-ar fi cheltuit economiile de-o viață pe aurul bizantin din magazinele de bijuterii. Afară, echipajul feribotului îl leagă la chei, iar turiștii și localnicii se adună pe trotuar copleșiți de emoția întâmpinării sau despărțirii.

În fiecare zi lumea explodează, în liniște, câte o viață odată, și fiecare viață conține în zăpăceala ei și bomba, și detonatorul, germenul care ar putea-o declanșa, secretul întunecat nedeșvăluit încă. Oare când avea Charlie de gând să-mi spună care este, de fapt, obiectul de activitate al afacerii lui? După o săptămână? După ce mă instalam? La anul? Simt pierderea unui viitor care, de fapt, nu a existat niciodată. Pun brațul îndoit pe teighea și mă lipesc cu capul de el. Doare până și pierderea unor viitoruri ipotetice. Și mai sunt și alte pierderi, ca, de exemplu, să-i spun lui Louise că plec după ce și-a prelungit șederea. E straniu, dar mă simt ușurat că azi-noapte mi-a spus fără ocolișuri că, dincolo de călătoria asta, nu ne datorăm prea mult unul altuia. Șapte zile nu i-ar fi de ajuns să se răzgândească.

Când ridic ochii, britanica se uită iritată la mine în timp ce-și face vânt cu evantaiul.

– Mi s-a luat de când aștept, bombăne ea. Acum e rândul tău.

O lucrătoare se așază ușor pe scaun la biroul alăturat, soarbe dintr-o coca-cola dietetică și în cele din urmă îmi face semn. Dau fuga la ghișeu ei și-mi încleștez mâinile pe masă.

– Când pleacă următorul feribot spre Pireu?

Arată pe fereastră.

– Acela, acum.

Asta înseamnă că următorul e abia peste patru zile.

– E vreun loc liber?

Scrie la computer și studiază monitorul.

– Un loc, da.

Nu Louise e cea care mă oprește să-mi iau bilet, ci cei nouă mii de dolari din noptieră – ei și pașaportul din valiză. Nu aş ajunge la cabană și înapoi la timp. La toate celelalte aş putea să renunț – la haine, la obiectele de toaletă, la Charlie, chiar și la Louise. Care e definiția turistului, dacă nu persoana care dispare atât de frumos și de definitiv, încât nu lasă nicio urmă? Nu e de mirare că Louise ține atât de tare să facă fotografii – „am fost aici” – pentru că nimeni de aici nu ți-ar duce dorul. Le duce cineva dorul celor doi hipioți, acum, că rămășițele le-au fost trimise înapoi acasă? Îmi vine în minte un proverb, dintr-o vreme sau o țară greu de precizat: „Nu am niciun avantaj dacă te păstrez, nu pierd nimic dacă te distrug”. Nu-mi aduc aminte de unde e, dar este sloganul perfect al vacanțelor. N-are nevoie decât de un palmier.

– Și următorul feribot spre Pireu după ăsta? întreb.

Îmi confirmă ce era scris pe tablă.

– Sâmbătă, dar nu sunt locuri. Ați putea verifica peste vreo zi-două dacă anulează cineva. Sau mergeți la Kos și apoi de la Kos la Mykonos și poate găsiți ceva de acolo. Feribotul spre Kos pleacă diseară la șase.

Un cuplu tânăr oftează teatral în vreme ce eu îmi analizez opțiunile.

– Bun. Bine. Îmi iau bagajele și mă întorc. Dar înainte să plec, scot scrisoarea lui Petros din buzunar și i-o pun în față. Puteți să-mi spuneți ce scrie aici?

la hârtia în timp ce-și duce coca-cola dietetică la buze. Dar mijește ochii și nu soarbe.

– Spune, mă rog... spune că ați promis.

Face o pauză. Îi aud sfârâitul gazului pe buze.

– Atât?

– Spune să nu uitați ce-ați promis. Și dacă plecați fără să vă luați la revedere, ar avea de suferit cei la care țineți. Se chinuie să înțeleagă. E o scrisoare de dragoste?

– Într-un fel.

În cele din urmă, Louise e cea care mă împiedică să-mi rezerv bilet. Și poate că nu mai sunt turist aici, pentru că există ceva ce nu-mi permit să risc.

În aerul strălucitor al portului, plin de șuvoaie de fum de tutun ieftin, îi privesc pe pasagerii bronzăți îmbarcându-se și pe cei spălăciți debarcând. Doi hipioți cu rucsacul în spate coboară pe rampa feribotului, cel mai înalt, cu o față ca de cal, își răsuțește un piercing de argint în obraz. Mi se pare cunoscut, l-am mai văzut, dar nu-mi dau seama unde. Poate că, într-adevăr, toți hipioții arată la fel, pentru că el este clar

proaspăt sosit și merge pe chei cu bocanci de munte cu șireturi roșii și un tricou nou cu ♥ Atena și cu „Iisus era un pungaș” scris cu toate culorile curcubeului pe steagul grecesc.

Din umbra fluturândă a unei taverne, un bărbat cu un tricou oliv și cu ochelari mari pornește în grabă spre feribot, trăgând după el o valiză de oțel. E Ugur, responsabilul cu bărcile lui Charlie, îl văd scoțându-și biletul din buzunarul tricoului. Mă grăbesc să-l prind din urmă, șerpuiesc printre trupuri și e cât pe ce să mă încurc într-o plasă de copii cu mâinile întrepătrunse.

– Ugur! strig.

Tresare și iuțește pasul spre feribot.

Trec iute pe caldarâm, lunecând printre barele mașinilor blocate în ambuteiaj. Ajung lângă el când trece de porți. Nu mă bagă în seamă, parcă i-aș cere ceva mărunț cu un pahar în mână. „Ajutați. Ajutați-i pe cei fără adăpost”.

– Ugur! repet. Sunt eu.

– Bună, Ian, spune dezinteresat; nici nu încetinește, nici nu se deranjează să ridice privirea.

– Unde te duci?

Strânge tare biletul în mână.

– Înapoi.

– Unde înapoi?

Ugur se așază la coada pasagerilor care așteaptă să le verifice paznicul biletele. Se ridică pe vârfurile degetelor și, nerăbdător, se apleacă într-o parte și în cealaltă, ca o cobră în coș. Ochelarii îi alunecă pe nas de la transpirația care-i face pielea să lucească.

– Ugur, de ce pleci?

Se uită în spatele lui, moment în care îl observ pe inspectorul Martis lângă bustul verde-bronz al unui militar în piață. Facem amândoi un pas înainte în rândul care se scurtează.

– Charlie ar fi trebuit să ajungă la întâlnirea din Bodrum, șoptește Ugur. Ar fi trebuit să se ducă și acum să fie aici.

Mă aplec aproape de el, atât de aproape, încât îi simt mirosul de parfum și transpirația pe care încearcă s-o neutralizeze.

– Știu de plăci.

Pentru prima oară, se uită la mine, cu ochii uriași și fără gene din spatele lentilelor.

– Credeam că știi deja. Atunci știi că Charlie ar fi trebuit să ajungă la întâlnire. Ceva a mers prost.

– De-aia ai făcut curățenie în birou?

Nu răspunde. Mai facem un pas înainte. Printre dinții încleștați, de parcă aș încerca să filtrez sunetul în caz că trage cineva cu urechea, șoptesc:

— Cu ce făcea trafic?

Ugur flutură mâna între noi, ca și când ar alunga un țânțar.

— Nu aduce vorba. Terminat. Nu pot să mai stau aici. Deja așteptat prea multe zile. Iau avionul înapoi spre Izmir. Nu mai sunt în siguranță aici.

— Ugur, îl implor. Trebuie plătit Petros. Mă amenință pe mine și pe alții. De unde fac rost de bani? Te rog, stai măcar până la următorul feribot și ajută-mă.

Stăm în fața unui paznic voinic, înarmat cu un cititor roșu de coduri de bare. Ugur întinde biletul. Paznicul trece aparatul peste el. Mă întind să-l apuc pe Ugur, dar se strecoară pe după paznic înainte să-l ating. Paznicul se uită indiferent la mâinile mele, așteaptă să scot biletul.

— Ugur! strig. Te rog!

Ugur se întoarce în timp ce coboară mânerul valizei.

— Banii sunt la Bodrum. De ce crezi că era atât de important să ajungă acolo? Și acum prea mulți vin cu întrebări.

Ridică valiza, urcă scările și dispare în măruntaiele metalice ale bărcii.

Îi zâmbesc paznicului.

— Domnule, pot să urc până pleacă feribotul? Trebuie să vorbesc cu prietenul meu.

— Nevoie de bilet.

— Stau doar un minut.

Mă împinge într-o parte cu mâna și se ocupă de următorul pasager.

— Pot să cumpăr biletul la bord? îl întreb. Dacă l-aș prinde pe Ugur la colț câteva minute, poate mi-ar spune adevărul despre întreaga operațiune, unde și de ce trebuie să se ascundă Charlie. Poate ar ști unde sunt și alți bani, asta, dacă nu sunt deja îndesați în valiza lui. E singurul om care cred că poate să-mi spună cât de mare e necazul de care a dat Charlie, sau eu, și ce să fac dacă nu se întoarce.

— Plecăm acum, mormăie paznicul. Pireu epuizat.

— Femeia de la ghișeu a spus că mai este un loc.

Se uită la ceas.

— Cumperi bilet la ghișeu etaj doi de pe feribot. Trebuie să te grăbești.

Mă uit înapoi la Skala, la cuburile albe care strălucesc printre gazele de eșapament și praful auriu. În fața locului exploziei au fost puse din nou flori proaspete. Încerc să cântăresc cât de serioasă este amenințarea lui Petros. Este omul care taie vârfurile degetelor și poate chiar ia viața

hipioților pe motocicletă. Aș putea s-o sun pe Louise de pe terasa de pe acoperiș a barului de la Grande Palace și să-i cer să-mi trimită valiza și pașaportul la hotel împreună cu punga cu bani. Ei aș avea încredere să-i încredințez banii. Aș putea chiar să-i explic pericolul în care ar putea fi și să-i spun să-mi aducă ea lucrurile. Cu cei nouă mii de dolari aș putea să plătesc o cameră în care să stăm amândoi la Atena. În definitiv, nu ăsta era scopul lor, „în caz de urgență”, din partea lui Edward Bledsoe pentru copiii lui predispuși la dezastre? Un singur copil ar fi avut vreodată nevoie să-i folosească.

La început este un miraj, un vis discret care apare dintre tarabele cu costume de baie și prosoape la prețuri piperate. Clipesc și mă concentrez mai bine. Poartă o șapcă neagră și un tricou negru, iar cozorocul îi acoperă ochii. Stă în centrul orașului Skala, în direcția portului, ca un leu ieșit la plimbare printre buruienile verde-mazăre din savană, fără să bănuiască măcar că vânătorii și-au instalat tabăra de câteva săptămâni și-și fac treaba mare în borcane, doar să-l zărească prin luneta puștii. Apare atât de simplu, încât aproape că mă dezamăgește, nu tu încolțire strategică, nu tu bubuit asurzitor de trompetă. Dar preț de o milisecundă înalță capul, soarele își revarsă lumina și Charlie strânge din ochi. Se uită direct la mine, fața lui lată, rotundă ca o monedă strălucește printre valurile de mașini și turiști ieșiți la plimbare. Am sentimentul că simpla lui imagine a atins locul cel mai intim din mine, locul acela exploziv unde dragostea și ura respiră pe rând prin același aparat.

O rup la fugă, mă îndepărtez de feribot și mă duc glonț direct spre el. Nici măcar nu-mi las timp să-l strig. Mă vede deja și începe să se retragă. Dau năvală prin fălcile porții gri a portului. O camionetă plină cu pepeni alunecă în calea mea, roțile i se învârt mai încet pe piatra cu făgașe și pentru scurt timp nu-l mai văd. Când trece, disting tricoul negru afundându-se în harababura de dinainte de prânz din Skala. Evit o bicicletă și sprintez pe partea cealaltă a străzii. Inspectorul Martis ridică un deget, îmi zâmbește cu căldură și picioarele lui groase se îndreaptă spre mine.

– Domnul Ian! strigă. Vă rog, am putea să vorbim...

– Mai târziu! strig, gonind la viteză maximă spre tricoul negru iute ca un pește.

Nu vreau să-l pierd. „Distrugătorii” nu era singurul joc din copilărie la care aveam șanse. La Buckland îl băteam pe Charlie la sprint, în șapte din zece întreceri. Anii de fumat nu aveau cum să-i dea avantajul adultului.

Îmi croiesc drum dincolo de secția de poliție cu cutia poștală galben aprins, printre terasele aglomerate ale tavernelor și chelnerii cu șort

sprijiniți pe gheretele lor, pe un drum principal pe jumătate blocat de motociclete și ATV-uri mari parcate. Tricoul negru galopează la zece metri în fața mea.

– Charlie! strig. Charlie, stai!

Dar chiar și cele câteva silabe par să se opună vitezei mele. Țâșnim pe o alee lungă și dreaptă cu magazine de rochii și bijuterii și baruri triste și goale în care bubuie muzica tehno ca să ademenească sau să sperie clienții cu sunet apotropaic de tobe. Lungimea aleii îmi dă speranță – dacă am fi fost la Chora, l-aș fi pierdut imediat în labirintul ei. Înainte e o poartă de fier forjat, pe care Charlie o împinge. Poarta se închide iar și bara cade pe zăvor. Când mă întind s-o ridic, văd tricoul negru cotind amplu și lunecând spre stânga, dincolo de un chiparos. În timp ce mă chinui să descui, corpul meu are timp să-și dea seama de efort și de lipsa de oxigen. Continui urmărirea cu ultima celulă înfometată de hrană și aer. Deschid poarta, o rup iar la fugă clătinându-mă și o iau la stânga.

O potecă de beton se întinde între două clădiri de locuințe maro-ruginiu. Deasupra sunt atârinate sfori de rufe arcuite. Niște leagăne corodate sunt înfipite în fâșia centrală cu iarbă. Cele trei etaje cu balcoane sunt baricadate de mormane de vechituri domestice, și copiii își scot capetele prin grilaj ca niște dispozitive de supraveghere arhaice. Radiourile și televizoarele se ciondănesc din colțuri opuse. Bare de fier-beton ca niște spaghete în lateralele clădirilor. Locul ăsta e ca un bloc sovietic, ascuns în spatele fațadei demne de Potemkin a unui sat de pescari prietenos. Îmi amintesc de cuvintele lui Duck – „unde trăiesc oamenii adevărați”.

Aud ecoul picioarelor care urcă niște trepte interioare și fug după el. Când intru într-o cavernă întunecoasă de beton, aud picioarele lui Charlie trecând pe palierul de la etajul doi. Cât de ușor pot, urc câte două trepte. Deci aici s-a ascuns, s-a afundat în corvoada neatrăgătoare a muncitorilor din partea locului. Nimeni nu s-ar gândi să caute aici – este la fel de primitiv cu străinii cum este un califat cu sărbătoarea Crăciunului. Când ajung în sfârșit pe palier, am timp cât să văd ultima ușă de pe coridorul exterior închizându-se. Profit de distanță ca să-mi trag răsuflarea și să-mi șterg transpirația de pe obraji, iar pulsul îmi zvâcnește de parcă ar prinde semnale radio rătăcite.

Ușa s-a decolorat până la o nuanță de liliachiu. Nu are vizor. Un șir de ferestre de lângă ea sunt acoperite cu jaluzele de plastic.

Bat.

– Charlie, deschide ușa. Te-am văzut intrând. Aștept. Haide, la naiba! Trebuie să stăm de vorbă.

Un bărbat musculos îmbrăcat cu un maiou iese clătînându-se din apartamentul învecinat. Mă cântărește din priviri în timp ce-și face mâinile pumn în pantalonii de trening. Zâmbesc blajin.

– E prietenul meu aici, îi explic.

Continuă să se uite urât din ușa lui, își plimbă pumnii prin buzunare, cu ochii goi precum cojile de fistic. Dacă aș fi mai relaxat, dacă aș avea mai puțin de pierdut, aș putea să-i sugerez să scoată un scaun și să mă urmărească mai comod cum fac istericale prin ușă. Acum, în confruntarea care se derulează în liniște, nu putem decât să evaluăm potențialul violent al celuilalt.

Ridic palmele și, deși nu sunt sigur că o să înțeleagă, spun:

– Nu vreau să fac rău nimănui.

După un minut, se desprinde din cadrul ușii și se retrage în celula lui.

Bat iar. Cum nu aud pași apropiindu-se, încerc mânerul.

– Te rog, Charlie. Deschide ușa. Hai să vorbim.

Nimic.

Lipesc buzele de crăpătură.

– Nu sunt supărat pe tine, mint eu. Vreau doar să știu ce se întâmplă. Pot să te ajut. Putem să rezolvăm împreună ce e în neregulă. Sunt de partea ta.

Nimic. Bat la ușă și decojesc vopseaua cu nodurile degetelor.

– Nu plec până nu deschizi. Stau aici toată noaptea dacă trebuie. Te rog, Charlie. Am nevoie de tine.

Sinceritatea acelor cuvinte mă face să lăcrimez, sau poate simplul fapt că sunt la câțiva centimetri de rumeguș compactat vertical de persoana pe care vreau cu disperare s-o regăsesc. Mă lipesc cu fruntea de ușă. Știu că ascultă pe partea cealaltă. Și poate că sunt mai bun catolic decât credeam, pentru că panoul ăsta subțire dintre două oaze de liniște pare tocmai un confesional.

– M-ai ajutat când am avut nevoie de ajutor, șoptesc în crăpătură. Și acum îți sunt și eu alături. Indiferent ce-ai făcut, indiferent de ce necaz ai dat, putem s-o rezolvăm. Și eu am făcut lucruri groaznice. Nimic din ce-ai făcut tu nu e mai grav decât ce-am făcut eu. Te rog, Charlie. Știu de firma ta. Știu care e treaba cu Ugur și ce-ai...

Mânerul ușii scoate un zornăit. Ușa liliachie se deschide larg. În dreptunghiul de întuneric plutește o formă ghemuită, greu de deslușit. Pierderea barierei dintre noi mă face să uit de promisiunea încrederii. Am nevoie de toată stăpânirea din lume să nu-i imit pe Gideon și pe Miles, înfigându-i un pumn direct în ochi.

Apasă un întrerupător de pe un cablu sticlos, iar veioza de pe comodă

se aprinde. Fața lui Charlie lucește pentru o clipă în lumină, după care se distorsionează, se lățește, îmbătrânește. Stefan. Simplul fapt că-l văd pe fratele lui Charlie e ca atunci când ți se face frig numai când îți amintești de iernile anterioare. Dezamăgirea de pe fețele noastre nu ar putea fi mai evidentă, pe amândouă se citește același dezgust.

— În pizda mă-sii, de ce ai fugit de mine? izbucnesc. De ce m-ai lăsat să cred că ești Charlie?

Mă dau înapoi împleticindu-mă și mă gândesc să o iau la fugă pe scări.

— Stai, spune Stefan.

Inspiră iritat și-și încrucișează brațele. Anii au zugrăvit pe fața lui o severitate ca de șopârlă, are ochii și buzele strânse, iar netezimea opalină a pielii sugerează un regim de creme care au efectul invers, acela de a scoate în evidență obsesia unui bărbat mai în vârstă față de riduri. E destul din Charlie pe fața lui încât să fie probabil obișnuit cu comparațiile defavorabile, ca ochii altora să se lumineze când îl văd de la distanță, pentru ca apoi să se întunece.

— Ce cauți aici, în primul rând?

— Îmi pare rău că te-am dezamăgit, răspunde Stefan insolent. Tonul familiar al vocii lui mă întoarce în timp la copiii despre care credeam că au rămas de mult în trecut. Presupun că am făcut ce-ai făcut și tu. Doar că tu se pare că ai aflat mai multe despre îndeletnicirile lui frate-meu. Vrei să intri și să închizi ușa? Spre deosebire de tine, mie scenele în fața necunoscuților îmi repugnă.

Intru supus și închid ușa. M-a părăsit orice urmă de spirit combativ, așa că nu-mi mai pot complica mai mult situația.

Mirosul camerei urâte, cu tapet cu margarete amintește de orgiile cu nicotină până noaptea târziu ale ocupanților anteriori. Are un interior întunecos, de cameră ieftină pentru turiști, care practic își obligă chiriașii să se bucure de exterior. Ar fi nevoie de tăria unui pustnic ca să poți sta aici, iar în persoana lui Stefan și-a găsit omul ideal. Pe un scaun stă o valiză maro de piele deschisă, cu haine împăturite pe căptușeala de cașmir. Niște dosare sunt așezate frumos pe noptieră peste un laptop argintiu. Singurul obiect care dă o boare de personalitate este o rachetă de tenis de lângă ușă, într-o husă mov.

Stefan stă sprijinit de tapet, jucându-se cu arcul opritorului ușii. Camera este invadată permanent de un ticăit, la început presupun că este un ceas, dar probabil e picuratul capului de duș care nu se închide bine.

— la loc, îmi spune arătând spre patul acoperit cu o plapumă sintetică.

Îi urmez ordinul și mă prăbușesc pe el. Prezența lui Stefan pe insulă

miroase a vești proaste, dar, cum se întâmplă cu toate veștile proaste, măcar îți oferă sentimentul rezolvării. Veștile bune sunt cele care deschid larg porțile viitorului. Dacă e cineva care are mijloacele să dea de Charlie, Stefan e acela.

– De cât timp ești în Patmos? îl întreb. Îți dai seama că e o cameră goală în casa lui Charlie cu numele tău pe ea?

– Casa lui Charlie, repetă el caustic.

Pune șapca pe comodă, lângă o mică provizie de flacoane portocalii cu medicamente. Seamănă cu cel pe care l-am văzut în baia lui din casă. Mă întreb dacă pastilele sunt pentru nervi sau durere. În timp ce Stefan se uită în jos la arcul opritorului care scârțâie ritmic, un nimb de lumină lucește pe chelia lui incipientă. Tot ce-mi vine în minte e cât urăște probabil Charlie chelia aia a fratelui mai mare – un indicator al dezastrului care-l așteaptă.

– Scopul prezenței mele este să trec neobservat. De ce crezi că fugeam de tine? Doamne, Ian, dacă vreau să aflu cât de tare a dat-o fratele meu în bară în numele familiei, nu sunt atât de prost încât să mă expun. Crezi că Charlie o să mă conducă la portul pe care l-a închiriat și-o să-mi arate documentația?

– Deci ești aici de câteva zile, răspund sarcastic.

Stefan dă din cap, traversează camera spre un minifrigider, scoate o sticlă cu apă și o bea. În frigider mai sunt și alte sticle, dar nu-mi oferă și mie una. Se întinde după un flacon de pe comodă și ia două pastile.

– Destul cât să-mi dau seama că Charlie te-a luat complice la dezastrul cu închirierea de bărci. Clatină din cap la sminteala acestui fapt – sau deoarece are un puseu migrenos pentru că a băut apă prea repede. Se apleacă, își duce mâna la ochiul stâng și-și plimbă vârful degetului în cercuri pe iris. Polenul ăsta nenorocit de pe insulă! Clipește repede să-și pună la loc lentila de contact. Știu că niciodată nu ne-am simpatizat prea mult, dar trebuie să spun că am sentimentul că mi-ai lăsat fratele de izbeliște.

– Da? Eu l-am lăsat pe el?

– Tu ai fost mereu cel înțelept, Ian. Iar familia mea a fost atât de cumsecade cu tine când erai mic și aveai toate problemele alea cu părinții tăi.

După cum vorbește, parcă eram un orfan pe care familia Konstantinou a fost obligată să-l adopte din datorie morală. Mă uimește că Stefan a interpretat toată prietenia mea din copilărie cu Charlie ca pe un soi de operă caritabilă.

– Când am ajuns acum câteva zile și te-am văzut printre tovarășii de

bătură ai lui Charlie, m-am gândit că măcar a venit un prieten care poate să-i bage mințile în cap. Apoi am aflat că, pur și simplu, profitați.

– Cred că ți-ai format o impresie greșită.

Îmi zâmbește cu aroganța unui cercetător meticolos. Cum de mi-a trecut vreodată prin cap să mă întâlnesc cu fratele lui Charlie ca să fac rost de un post în afacerea familiei? Planurile de săptămâna trecută trec pe lângă mine de parcă ar exista într-o dimensiune separată, se duc Dumnezeu știe unde cu preafericita viteză a neștiinței.

– Ai venit în Patmos ca să trăiești pe spinarea noastră.

Desigur, nu contează cum prezintă Stefan trecutul. Jenanta acuratețe a prezentului e cea care contează.

– Aveam necazuri. Charlie voia să mă ajute.

Îi izbucnește un râs infantil printre buze.

– Te ajuta să te servești de la noi? După ce i-ai făcut bietului tău tată în Panama...

– Te rog, nu pomeni de tata, i-o retez.

Nu e un cercetător atât de bun încât să fi consultat și ultimele necrologuri. Oare?

– Fratele meu are niște cusururi anume, iar tu știi asta. Printre ele, depravarea, nesăbuița și cam multe slăbiciuni față de vechii prieteni.

– Alea nu sunt toate defecte.

– Ba da, atunci când sunt pe cheltuiala altuia! Nu sunt banii lui Charlie! Îmi vine să ripostez: „Sunt ai tăi?”, dar Stefan ridică mâna în semn de armistițiu. Uite ce e, nu am venit să mă cert cu tine. N-am nimic de câștigat. Mă bucur că ai apărut, pentru că am nevoie de ajutorul tău. Una e să trăiești ca un animal – să ți-o tragi, să te bați, să fumezi, să bei, să tai frunză la câini și să navighezi cât e ziua de lungă. Nu e treaba mea ce face Charlie, chiar dacă mi se pare jalnic. Dar n-am nici cea mai mică intenție să-l las să distrugă numele familiei.

– Așa că ai venit să-l spionezi.

Mă privește trist și măcar o dată directorul nemilos din el este înlocuit de fratele responsabil, cel care nu a avut ocazia să se dedea la futai, la băți, la fumat, la băut, la tăiat frunză la câini și la navigat cât e ziua de lungă, pentru că cineva trebuia să fie înțelept. Dacă nu exista Stefan, nu mai exista nici Charlie.

– Părinții mei l-au lăsat prea mult pe Charlie să se poarte ca un copil. Până la urmă, toată lumea trebuie să se maturizeze și să renunțe la viața de animal de companie prea răsfățat. Acum câțiva ani, l-am convins pe tata să nu mai pompeze permanent bani în el. Doar naiva de mama a permis ca lucrul ăsta să se întâmple atâta vreme. Charlie trebuia să-și

facă o carieră. Era spre binele lui și al nostru. Așa că, tipic pentru Charlie, a cărui imaginație nu urcă mai sus de genunchiul broaștei, a născocit afacerea asta ridicolă cu bărci. Bun. Lasă-l să mai reducă din pierderi, să pornească în odiseea lui prin Grecia. Mai bine decât să se amestece în firma familiei. Cât timp arăta că a scos ceva profit, nu am fi intervenit.

– Și care e problema? Întreb de parcă n-aș întrezări-o deja, de parcă n-ar ieși în evidență ca o piuneză infestată cu tetanos pe biroul imaculat, placat cu alamă al lui Stefan.

– Problema e că nu se numește Charalambos Charters, ci Konstantinou Charters! Se împunge cu degetul în piept și furia îi sporește. E numele nostru pe bărcile alea, K-urile alea mari, roșii! Ceea ce înseamnă că are legătură cu noi. Iar naivul de taică-meu a finanțat-o ca pe o sucursală pe la spatele meu! Ceea ce înseamnă, Ian, că dacă e ceva necurat în afacerea lui Charlie, pune în pericol Konstantinou Engineering! Înțelegi ce spun acum?

Merge cu pași apăsați pe covorul maro-marsupial, care absoarbe surprinzător de bine zgomotele, și ia dosarele de pe noptieră.

– Nu știu dacă ești la curent, nu știu dacă Charlie s-a deranjat să-ți spună, dar tata e foarte bolnav. Nu mai are mult și mi-a revenit mie sarcina de a prelua conducerea firmei de construcții. Am destule pe cap din cauza anumitor abateri închippuite pe care abia așteaptă să mi le arunce în față Confederația Internațională a Sindicatelor și grupurile mandatate de activiști care luptă pentru drepturile muncitorilor imediat ce moare tata. Așa ne mai șubrelesc relațiile cu clienții. Când moare o figură reprezentativă, atunci te lovesc din plin.

Aruncă dosarele pe pat, însă trei, din cauza pleoștirii inerente a saltelei, se împrăștie imediat pe podea. Stefan se apleacă anchilozat, cu gura trădându-i durerea de picioare, și începe să le strângă. Caracterele sunt atât de mici și conțin atât de multe numerale și limbi diferite, încât ai spune că e Turnul Babel trecut prin aparatul de taxat al unui taxi din Manhattan.

– Fac curățenie în Konstantinou Engineering la sânge, să scârțâie de curățenie, să fie atât de curată, încât să poți mânca de pe ea. Când inspectorii și jurnaliștii își vor pune mânușile albe ale ipocriziei și își vor trece degetele pe margini – se ridică iar și aruncă hârtiile căzute pe pat – să nu fie nici măcar o pată de murdărie.

Charlie nu e o pată; e o deversare de petrol care se întinde.

– Mi-a zis Charlie de tatăl vostru, îi spun cu blândețe, îmi pare foarte rău. Cum a decurs operația de zilele trecute?

Această mică dovadă de compasiune pare să-l uluiască. Ochii lui

studiază imediat camera, de parcă și-ar căuta telefonul mobil.

– E drăguț din partea ta, îmi răspunde în cele din urmă. A mers bine. E tare. Nu și-a recăpătat cunoștința, dar l-au luat de la terapie intensivă. Medicii sunt optimiști. Trebuie să-l deschidă iar, când o să fie mai întremat, să-i înlocuiască o valvă.

– I-ai spus tatălui tău că vii aici înainte să-l anestezieze?

– Sigur că nu, se smiorcăie el. Ar fi putut să-i spună lui Charlie și atunci nu mai avea rost să vin în Patmos. Să-mi dau seama ce se întâmplă de fapt cu firma de închirieri de bărci, motiv pentru care am și stat ascuns. Să mă asigur că pe Egeea nu plutește un morman de gunoarie care ar putea ajunge în ziare ca să dovedească lipsa de etică a familiei Konstantinou!

Vocea lui Charlie, un copil plângăcios: „Noi am construit autostrăzile din Orientul Mijlociu”. Oare familia Konstantinou nu a fost mereu lipsită de etică? Nu ăsta e secretul succesului lor? Mă întreb cât de mult poate curăța Stefan un imperiu construit pe spinarea muncitorilor sezonieri tratați ca niște sclavi ca să construiască infrastructura regimurilor precare care iau puterea peste noapte. Câte afaceri necurate trebuie să fi făcut familia Konstantinou cu puteri aflate de decenii în conflict ca să-și asigure supraviețuirea în Orientul Mijlociu! Soldații încă sângerează zi de zi pe acele șosele ca să-și revendice teritoriul respectiv, iar refugiații le invadează ca să fugă. Este peste puterile mele să înțeleg politica acelei regiuni, dar bănuiesc că Stefan, după toți anii petrecuți la sediul din Dubai al Konstantinou Engineering, nu o înțelege nici el. Poate prințul Phillip ar înțelege. Nu poți să scapi atât de ușor de fantomele trecutului; nu poți decât să încerci să faci pace cu ele. Stefan mi se pare periculos, nu pentru că ar avea intenții necurate, ci pentru că nu are intenții necurate. Crede că poate face transformări rapide. Mă îndoiesc că firma Konstantinou Engineering va rezista mult sub supravegherea lui. De fapt, este mai probabil ca el să nu reziste mult în aceste condiții.

Ridic capul și încerc să-l privesc direct. Ochii lui umezi de la alergie îi întâlnesc provocatori pe ai mei.

– Și ce-ai descoperit? îl întreb.

– Nu destule. Charlie a ridicat o barieră în jurul lui, formată din oameni care nu vor și, presupun, au fost plătiți să nu vorbească. Dar știu că firma lui de închirieri de bărci este un paravan pentru altceva.

– De unde?

– Crezi că am venit aici dintr-un capriciu? Pufnește. Ți se pare că am timp liber la discreție? Am lucruri mai bune de făcut decât să-mi petrec zilele de vacanță verificându-l pe frate-meu. Acum ar trebui să fiu în

Mallorca la academia de tenis! Mâna lui dreaptă strânge o rachetă invizibilă. Pe 1 august am primit un e-mail de la un fost angajat al lui Charlie, în care mă informa că s-ar putea să mă intereseze ce se întâmplă de fapt cu bărcile alea refăcute. Angajatul ăsta a cerut compensații în schimbul informației, lucru pe care, firește, l-am refuzat. Dar nu pot să ignor o astfel de acuzație.

Gideon. Probabil a luat legătura cu Stefan după ce m-a văzut pe mine la Atena și și-a dat seama că n-o să-și recupereze postul. Și acum sper să scoată 200.000 de la Charlie ca să nu i-l pârască lui frate-său.

– Am anulat la Mallorca și am luat direct un zbor spre Patmos, încheie Stefan.

– Cum așa? Aici nu e aeroport.

– Am venit cu elicopterul. Ideea e, Ian, că nu am ajuns prea departe de cei pe care i-am abordat. Și nu pot să abordez prea mulți fără să aflu Charlie. Mereu am fost apropiat de Therese, e o binecuvântare de femeie, dar se poate să-i spună lui Christos, iar bătrânul e căpitanul lui Charlie. El aproape că depinde de banii lui frate-meu. Din fericire, a existat cineva, o sursă de încredere, care a făcut puțină lumină. Însă a putut să-mi spună doar ce nu este Konstantinou Charters – o firmă care plimbă turiștii pe insule. Îmi vine să-l întreb cine este sursa lui, dar deja știu că n-o să-mi spună. Eram atât de sătul, încât l-am încolțit pe omulețul ăla ciudat, pe Ugur, ieri în port. Nu mi-a servit la nimic. Se poate ca Charlie să-l fi constrâns să nu vorbească.

Stefan face ceva neașteptat: zâmbește larg. Se sprijină cu un picior pe comodă și-și lasă greutatea pe el, așa cum încearcă un comerciant să pară relaxat chiar înainte să-și prezinte cea mai bună ofertă.

– Așa că aici intervii tu, adaugă peste câteva clipe. Mă refer la ce-ai spus prin ușă, că știi adevărul despre firma lui.

Așteaptă nerăbdător un răspuns.

Dacă perdelele blănoase de twill n-ar fi fost trase, poate căutăm pe fereastră ceva să mă distragă. Dar nu pot decât să mă uit la husa lucioasă, mov a rachetei de tenis. Stefan este încă înțepenit într-o poziție nenaturală, pe jumătate în picioare, sprijinit de comodă, a abandonat aerul comerciantului și l-a adoptat pe cel al unui procuror districtual care așteaptă primul curent al scaunului electric să declare problema rezolvată oficial.

– Spune-mi ce știi, Ian, îmi ordonă. Îmi dau seama că lucrezi pentru Charlie și ai putea crede că ai tot interesul să-l protejezi, dar afacerea lui n-o să reziste nici până la sfârșitul anului. O să mă ocup personal.

Nu-i trece prin cap că aș putea să-l protejez pe Charlie din loialitate

față de prietenia care ne-o mai lega, că nu-mi urmăresc doar interesul. Aș putea să-i spun despre Bodrum, despre vreo operațiune incertă de contrabandă și despre plăcile sudate pe carene. Dar cum îl va ajuta pe Charlie faptul că Stefan știe adevărul? Și nu ar fi mai multe șanse să-l caute pe Charlie dacă nu știe?

Stefan ridică piciorul de pe comodă și se duce la noptieră. Scoate un carnet de cecuri și și-l lovește de două ori de palmă. Ia un pix, mâzgălește o cifră în căsuță și semnează.

— Știi că ai nevoie de bani, mi-a spus sursa mea. A spus că ai dat de necazuri și că tatăl tău te-a dezmoștenit. Sunt dispus să te plătesc pentru ajutorul tău.

Rupe cecul pe linia perforată.

— De ce nu-l plătești pe fostul angajat? N-ar fi mai simplu?

E evident după zâmbetul lui că sunt un novice de partea cealaltă a fileului.

— Șantajistii o să-ți ceară mereu. Dacă plătești o dată, o să plătești toată viața. Și cum pot să am încredere în informațiile lui? Din partea ta știu că sunt corecte. Ne cunoaștem de mult. I-ai face o favoare familiei care a fost bună cu tine. Și am sentimentul că este important să ajuți un prieten. Îmi întinde hârtia verde între degete, de parcă i-ar da bacșiș unui șef de sală. În căsuță scrie 50.000 de dolari. De-aia ai venit, nu? Nu fi mândru. Oamenii mândri nu dorm bine.

Ar trebui să iau banii. Ar trebui să-i bag în cont, să-i dau lui Lex cei nouă mii de dolari și să plec de pe insulă cu Louise cât mai repede posibil. Ce mai contează încă o tranzacție dubioasă între adulți în istoria camerelor de închiriat? Charlie credea că poate să mă cumpere și el, dar în cazul lui ceream să fiu vândut.

— Am înțeles, spune Stefan văzând că nu iau cecul. Crezi că Charlie ar putea să-ți dea mai mult. Ei bine, nu poate. Când tata o să-și recapete cunoștința, o să-i transmit ce am aflat și Charlie n-o să mai aibă cu ce să-ți dea nici de băut. O să-l aștepte vremuri grele. Tatălui meu nu-i place să fie tras pe sfoară. Imediat ce-și recapătă cunoștința și este destul de întremat ca să vorbească, Charlie o să aibă noroc dacă poate să strângă destui bani cât să-și ia un bilet de avion până la New York. Fluturând cecul între degetele galbene, adaugă stăruitor: O să aflu adevărul. Dacă tu nu vorbești, o să vorbească altcineva, pentru mult mai puțin. Fii deștept. Sper că am scris corect „Bledsoe”, o, e, nu?

E ca și când un meteorit ar fi căzut de pe cer și ar fi aterizat la câțiva centimetri de picioarele mele. Poți să fii fixat pe imposibilitatea statistică de a fi strivit de resturi din univers sau poți fi obsedat de toate

schimbările în timp – pauza până vine liftul, viteza cu care fierbe apa – care ți-au permis să stai la numai câțiva centimetri de metrul acela pătrat de spațiu de aterizare. În oricare din cazuri, pleci cu un pas mai sprinten, de supraviețuitor al unui accident evitat la mustață.

O căldură se răspândește prin mine în timp ce-mi asum decizia. E de parcă m-aș degusta din nou, lanitatea mea, aroma neutră, de pământ a mălaiului din Michigan. Fără să vrea, Stefan mi-a dat rara ocazie să devin ce mi-am dorit – omul care nu cedează mereu în fața celui care plătește mai mult.

– Nu. Nu-i accept. Ai dreptate. Sunt lefter. Dar nu-l trădez.

Singura armă a lui Stefan este banul. Când acesta eșuează, eșuează și el. Gura lui seamănă cu fotografia aeriană pe care am văzut-o odată cu o vilă din Los Angeles prinsă într-o alunecare de teren. Jumătate de vilă rămăsese imaculată, dar jumătatea de jos era scursă pe panta dealului, iar piscina se eliberase de elipsa ei perfectă. Împătorește cecul și-l bagă în buzunar.

– Dar dacă te preocupă binele lui Charlie, continui, poți să faci ceva să-l ajuți.

Râsul infantil revine când Stefan se duce la ușă să mi-o deschidă.

– Are necazuri. A dispărut. Și cel mai rău e că toată lumea crede că e bine, pentru că fiica lui Sonny te-a văzut în Skala și a făcut aceeași greșală ca mine.

– Fetita aia cu gura mare? întrebă Stefan. M-am gândit că e copilul ei. Am auzit multe despre Sonny Townsend, ce fel de femeie este, dar n-am avut plăcerea. A îmbrăcat-o Charlie ca să se asorteze cu casa?

Ignor insulta.

– A dispărut de patru zile. Nu l-a văzut nimeni. Nici măcar nu știi sigur dacă e pe insulă. Dar n-ar fi lăsat totul baltă. Nu ne-ar fi părăsit, mai ales pe... Mă opresc înainte să adaug „mine”.

Stefan stă și mă privește, încleștând și descleștând falca într-un soi de aerobic facial.

– M-ai auzit? strig. Fratele tău a dispărut. Afacerea care te îngrijorează atât de tare e practic de domeniul trecutului.

– Exact! șuieră el. Exact asta ar face Charlie ca să evite o confruntare. Stefan vede cum mi se cațără îndoiala pe față. Nu ți se pare o coincidență că fratele meu dispăre exact când sunt eu pe insulă? Probabil a aflat că sunt aici. Îi este mult mai simplu să dispară decât să-și asume consecințele. Și cum poți să ascunzi mai bine adevărul despre afacerea cu bărci decât punând lacătul pe ușă? Pun pariu că, dacă aș pleca azi, ar organiza o petrecere în Chora până să apună soarele.

Fără îndoială, Charlie s-ar fi panicat dacă ar fi descoperit că fratele lui e pe insulă și adulmecă. Lacrimile și dispoziția violentă din noaptea aia din Skala ar putea fi reacția celui care e în primejdie să-l părăsească norocul. Îmi amintesc ce a spus, că New York-ul nu este locul în care s-ar duce dacă s-ar prăbuși Grecia, și poate că exact în momentul ăla Grecia lui se prăbușea, micul lui regat își dădea duhul, în timp ce noi stăteam, beam votcă și ne așteptam să achite el nota. Oare se gândea unde să fugă? Louise m-a întrebat dacă Charlie joacă încă „Distrugătorii”: recurge la orice unealtă disponibilă ca să câștige timp și să cauți o cale de scăpare.

– Singurul mod în care putem fi siguri e dacă-l găsim, spun. Nu ai oameni?

– Oameni? Ce fel?

Cum se numesc cei care au grijă de bogați, le îndeplinesc ordinele și fac diferite treburi murdare ca să-i scape de necazuri? Îmi aduc aminte de armata de servitori îmbrăcați în negru din duplexul de pe Fifth Avenue al familiei Konstantinou, anonimi, interschimbabili, eficienți – cei care niciodată nu păreau să aibă dureri de cap, mahmureli, zile de naștere sau copii. Personal. Oameni care pot să-i dea de urmă și să se asigure că e bine.

Înțelegerea copilărească a noțiunii de bogăție de care dau dovadă îl face pe Stefan să strângă din ochi.

– Adică dădace? Mă tem că până și pentru Charlie e prea târziu pentru așa ceva. Nu, Ian, n-am de gând să angajez „oameni” să dea de el și apoi să plâng când descopăr că e bine mersi și să-i spun că l-am iertat. Face o pauză, apoi urlă: N-am de gând, n-am de gând! – de parcă pentru o clipă acea posibilitate mototolită ar fi tras cu ochiul peste marginea toberonului.

– Atunci trebuie să te duci acasă la el, să-i spui lui Sonny că a dispărut și că familia nu se implică.

– Și de ce așa face așa ceva? Dacă nu ești dispus să mă ajuți, bine, dar ți-aș fi recunoscător dacă nu mi-ai da ultimatumuri.

– Un lucru măcar trebuie să-l faci.

Curiozitatea lui Stefan este doar puțin disimulată de furie. Desface capacul altui flacon și mai înghite o pastilă.

– Charlie datorează cincizeci de mii de euro mănăstirii, îi spun. Sunt pentru port și a întârziat cu plata. Stefan, e urgent. Trebuie să plătești.

Râde.

– De ce Dumnezeu i-aș plăti eu facturile lui Charlie?

– Pentru că-i amenință pe cei din jurul lui. Nu pot să pomenesc de mine. Stefan ar exploata informația în avantajul lui. Cosmetizez adevărul

ca să ajut cauza. De exemplu, pe Therese și familia ei. Știi că mănăstirea e stăpână pe insula asta și călugării sunt în stare să le facă rău celor care locuiesc aici. Măcar fă-o pentru ea.

Stefan lasă capul într-o parte și-și sughe limba de parcă ar fi o pilulă. Nu vorbește, dar faptul că nu pare dornic să apese pe trăgaciul unui refuz profund satisfăcător înseamnă că am reușit totuși să-l înmoi.

– Trebuie să-i dai banii unui tip pe nume Petros. E preotul de la biserica Sfânta Sofia din Chora. E o biserică albă cu cupole, cu acoperișul...

– Știu unde e Sfânta Sofia, mi-o retează. Nu uita că și eu vin pe insula asta de când eram copil.

– Deci accepți.

– O să mă gândesc.

– Ar trebui să ai grijă. Cu Petros nu e de glumit.

Stefan își încrucișează iar mâinile și-mi zâmbește afectat, de parcă ar vrea să spună: „Conduc o firmă de construcții de un miliard de dolari și principalii mei clienți sunt dictatori militari și emiri. Pot să mă descurc cu un preot care slujește într-o parohie muribundă de pe o insulă neînsemnată din Egeea”. O parte din mine se delectează cu gândul că Stefan o să intre în biserica lui Petros și o să încerce să se ia la ceartă cu el din cauza cheltuielilor lui Charlie. Oare cât va dura până când Argus și celelalte gorile își iau instrumentele preferate de convingere ca să-i demonstreze cât de puțin îi intimidează un nume de familie luxus?

Stefan deschide ușa și aduce lumina soarelui în cameră, făcând-o să pară și mai mică, și mai strâmbă. Ticăitul dușului se oprește, de parcă inima camerei a cedat în cele din urmă.

– Sunt sigur că o să mai vorbim curând, îmi spune.

Mă opresc în fața lui.

– Țin la fratele tău.

Nu tresare, nu zâmbește afectat, nu-mi dă o replică arogantă.

– Și eu. Foarte mult. Și de aceea, până la urmă, o să-i facă bine. Charlie se pricepe de minune să se vâre în necazuri până în gât, dar niciodată nu a învățat să și scape de ele. Dacă ar fi putut, Charlie poate nu ar fi sfârșit ca tine.

– Ca mine?

– Dezmoștenit. Unii oameni trebuie să fie capabili să-și asume răspunderea pentru viața lor.

În timp ce merg pe alee, mă opresc la fereastra învecinată. Bărbatul cu maiou stă în mijlocul camerei cu o halteră înțepenită în mână, cu corpul glasat de lumina de la televizor. Pe ecran, refugiați cu haine zdrențuite,

murdare de sânge, se reped să coboare dintr-o barcă, călcând prin valuri și peste ceilalți, trăgând cadavrele a doi copii pe mal. Asemenea imagini ar fi fost interzise în America pentru conținutul lor violent, dar aici se tot derulează, fețele de înecați, tumefiate, cu picioarele și pantofii umflați de apă. Ți se rupe inimă, dar bărbatul se uită în continuare, nu ridică nicio clipă greutatea la îndoitura bicepsului. Sunt și alte bărci în spatele primei, se reped și alții să coboare, și mai este cadavrul unui bătrân care nu e târât din apă, de parcă marea ar putea să și-l ia înapoi.

13.

Mă trezește SMS-ul lui Louise. E aproape două și jumătate după-amiaza, iar lumina albă e searbădă în comparație cu visul pe care-l aveam eu, că sunt într-un castel fără ieșiri. Louise și Sonny sunt pe plaja Petra, nu foarte departe de satul Grikos. „De ce nu vii și tu?” În timp ce mă chinui să iau pe mine șortul de înot negru, încerc să decid dacă discuția mea cu Stefan a neutralizat amenințarea lui Petros. Oare Louise mai e în pericol? Oare ar fi bine să iau un taxi în loc de o motocicletă? Mă uit în portofel. Ultimii bani din avansul lui Charlie însumează șapte euro și ceva mărunțiș. Mai am câteva sute de dolari în contul bancar și cam astea sunt fondurile mele, în afară de ce am în pungă. Mă încearcă un regret pasager că am refuzat cei 50.000 de dolari ai lui Stefan, dar aștept să treacă în timp ce mă uit prin mesajele de pe telefon.

Lex a trimis un e-mail azi-noapte cu titlul „Scrisoare de la avocat, te rog, citește”. Nu o citesc. Dau dublu click pe adresa de e-mail și scriu:

Da, eu am luat banii. Doamne, Lex, chiar așa de mult contează pentru tine? Dacă ești așa de pornită să mă lași fără un sfaț, doar ca să dovedești cât de puțin însemn pentru familie, ți-i trimit înapoi. Acum ești mulțumită?

Dar șterg mesajul și cuvintele zboară de pe ecran, de parcă ar fi fost scrise pe apă. Chiar și eu știu că un asemenea e-mail ar fi sinonim cu recunoașterea vinovăției și i l-ar trimite mai departe avocatului. O iau de la capăt:

Bună, Lex. Nu sunt în țară și, nu știu de ce, toate mesajele tale sunt fără text. Sper că nu s-a întâmplat nimic, îmi pare rău că n-am venit la înmormântare. Poate, într-o bună zi, tu, Ross și Lily mă veți ierta. Întrebare, în caz că o să-ți primesc următorul mesaj: care e adresa ta poștală? Vreau să-ți trimit ceva. Cu drag, I.

Am încercat să-mi aduc aminte de momentul în care eu și frații mei vitregi ne-am declarat război unii altora. Când și-au format acești copii cu ochi de căprioară și cu părul negru axa răului în ansamblul rezidențial din West Village, opunându-se vizitelor mele o dată la două săptămâni în luxosul lor dominion? Oare simpla mea prezență le strica aranjamentele altfel indiscutabile legate de locul la masă, de ierarhia paharelor și de

programul de intrat în baie? Sau, pur și simplu, era faptul că ajunsese înaintea lor pe lume și acea dovadă de dispreț, dat fiind teritoriul limitat al inimii tatălui meu, i-a făcut să pornească împreună cruciada împotriva mea? Lex și Ross sunt amândoi mai mici decât mine, dar când vârstele lor combinate au depășit-o pe a mea, au format un front neîmblânzit contra primului născut. Poate că ura față de mine a fost liantul care i-a ținut împreună. Sau poate m-au văzut așa cum sunt, monstrul roșcovan care ar fi în stare să distrugă familia dacă ar avea ocazia și spațiul necesar.

Când traversez insula, sunt în alertă maximă să depistez Mercedesul alb lunecând în oglinda mea retrovizoare. Până să o iau pe drumul neasfaltat de lângă plaja Petra, umbrele după-amiezii se adună precum băltoacele de după reflux de-a lungul țărmului acoperit cu pietricele. Câmpurile pline de buruieni, nu foarte departe de locul accidentului, sunt acoperite cu anemone roșii. Din apă iese o stâncă uriașă pe care scufundătorii cu tub de respirat încearcă fără succes să se cațere. În spatele stâncii și al unui stol de cormorani este ancorat *Domitian*, o săgeată neagră, cu Christos pe punte, strângând pânzele. Pietricelele din Petra sunt mai mari decât cele de pe plajele din nord, au mărimea brichetelor de cărbune albite de foc. Ici-colo, pietricelele se termină și se văd fâșii cretoase de nisip.

Îi găsesc pe Louise, Sonny și Miles stând pe un cearșaf vernil cu diamante albastre imprimare. Prosoapele negre de pe *Domitian* sunt întinse pe marginile lui ca mesele dintr-o rulotă, iar pe ele sunt aranjate vase albe din porțelan în care mai sunt câteva smochine, roșii și anșoa. O sticlă de șampanie scoate abur dintr-o frapieră argintie, iar paharele de plastic sunt înfipite printre pietricele la picioarele lor. Vântul dă paginile unui album de artă despre stilul rococo. Miles amestecă un pachet de cărți în timp ce Louise se apleacă spre Sonny râzând. Louise poartă un bikini galben, iar Sonny, unul roșu, au pielea unsă, expusă la soare. Este o zi obișnuită la plajă, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, de parcă nu ar fi dispărut unul dintre noi. Duck bate apa cu brațele într-o zonă mai puțin adâncă, se preface că se îneacă.

— Ian, ai reușit să vii! strigă Louise agitând excesiv din mâini. Văd adânciturile fragede ale toracelui ei mărit. Începeam să cred că nu-ți place la plajă.

Miles zâmbește larg și se uită la mine cu toată fața boțită când mă las să cad pe cearșaf. Pare mai puțin neliniștit și abătut decât ieri când era încuiat în casă, ca și când orele petrecute cu Sonny i-au amintit că merită să privești cu speranță viața și că sistemul nervos nu este singura forță

determinantă a corpului. Sonny se uită cu răceală la mine. După câteva secunde, se străduiește să-și depășească reacția inițială și-mi oferă un zâmbet slab.

– Bună, Ian.

Parcă și-ar ascuți un cuțit. Își mai toarnă șampanie. Louise ia sticla, toarnă lichidul de culoarea topazului într-un pahar curat și mi-l dă.

– Am fost toată ziua pe barcă, altfel te invitam mai devreme, îmi spune. Miles era să cadă în apă.

– Nu că am vrut! strigă el. Christos n-a fost atât de calm azi. I-a lipsit dibăcia obișnuită. Sincer, cred că încerca să mă arunce peste bord.

– Dragule, numai așa o să înveți, îl mustră Sonny. Se uită la Miles și la Louise – nu și la mine – și râde. Coloana groasă a lui Miles se întinde când se apleacă s-o lovească ușor pe genunchi. Prințul Phillip este de acord, jură ea. Mi-a spus să te împing. Mi-a spus că ești văduvit de una dintre ultimele plăceri pe care omenirea încă nu și-a dat seama cum s-o distrugă. Și are dreptate. Dând jos cu mâna o scamă de la prosop de pe umărul lui Louise, adaugă: Păcat că n-ai putut veni la cină aseară. Acum a plecat și n-o să mai ai ocazia să-l cunoști.

– S-a dus să liniștească fantomele, spun într-o jalnică încercare de a mă alătura conversației.

– Poftim?

Expresia lui Sonny se ofilește când se uită spre mine.

– Prințul Phillip. S-a dus la Viena să rezolve un caz de bântuire. E un mistic.

Sonny întoarce capul să studieze spirala plajei unde un grup de adolescenți italieni supli se rostogolesc unii peste alții, subțiri în talie ca niște pomi tineri și cu pielea închisă la culoare precum coaja de sequoia.

– Cum a fost întâlnirea de aseară? mă întrebă Louise.

Sonny întoarce iute capul.

– Ce întâlnire?

– Pentru firma de închirieri de bărci, explică Louise. Ian a muncit.

– Ai muncit. Cu cine te-ai întâlnit?

Vocea lui Sonny pare acuzatoare, dar buzele îi tremură ca unei victime în boxa martorilor.

Decid să fiu cinstit.

– Cu Gideon Frost. Îl știi, nu? El și Charlie erau prieteni la școală.

Sonny se ridică în picioare și corpul ei suplu se apropie de pragul albastru de apă.

– Duckie, haide. Ajunge cu înecatul, strigă.

– Nu vreau, se plânge fetița lovind apa pulverizată a mării. N-am

terminat.

— Nu-mi pasă că nu vrei.

Ceva din valul mării îi reține privirea lui Sonny. Se apleacă și ia un inel de plastic. Îl agită spre noi în timp ce Duck iese de-a bușilea din apă.

— Uitați! strigă furioasă. Gunoaiele turiștilor. Serios, nu e nici urmă de respect față de mediu. Are o expresie atât de supărată, încât este îngrijorător. Cred că aici s-a terminat. Lumea e pe moarte. Apele mărilor se încălzesc, ghețarii se topesc, zi de zi vezi noi zone secetoase și pier animale. Și noi continuăm să poluăm. Atacăm întruna nava-mamă. Cred sincer că s-a terminat. Dusă e femeia care jura la un pahar în Skala că lumea nu se sfârșește. Sonny își ia fiica pe după talie și o îmbrățișează tare, trăgându-și spre sâni umerii dolofani ai copilei, de parcă ar încerca s-o topească și să redevină parte din trupul ei. O sărută pe multele dăre de apă de pe cap. Îmi pare rău, Duck. Îmi pare rău că moștenești o asemenea lume. Îmi pare rău că nu ne-am descurcat mai bine și tu o să plătești pentru greșelile noastre.

Fața lui Duck se albește de nedumerire.

— Ce?

— În curând n-o să mai poți nici măcar să înoți aici. Ți-am înșelat așteptările. Nu ți-am lăsat nimic la care să sper.

— Stai liniștită, mămico. Nu mă deranjează.

Sonny îi dă drumul și-și acoperă fața cu mâinile, iar spatele ei lucios tresaltă precum soarele pe mare. Miles se uită cunoscător la mine: „Ți-am spus că așa o să se întâmple mai devreme sau mai târziu”, după care lasă pachetul de cărți și se duce s-o liniștească.

— Se simțea atât de bine azi, șoptește Louise în timp ce mă strânge de gleznă. A spus doar cât i-ar plăcea lui Charlie să fie aici și ce idioată a fost că a ratat o după-amiază atât de frumoasă.

— Până să apar eu, îi spun.

Ar fi trebuit să-mi dau seama. Și totuși, o parte din mine este geloasă pe Charlie. Dispare patru zile și viața tuturor se duce de râpă. Când eu dispar pe o perioadă nelimitată, rudele mele vor să-și recupereze banii.

Sonny se smulge din brațele lui Miles.

— Nu a dispărut! țipă ea. Adolescenții italieni se opresc din freat. Îl observ pe Adrian mai departe în apă, scufundat până la umeri, lucitor ca o focă albinoasă. Îl caut pe Rasyim printre valuri, dar nu-l găsesc. Ce înseamnă, în primul rând, că a dispărut? continuă Sonny. Așa mi-a spus inspectorul azi-dimineață. Nu dispari. Fie ești dispărut, fie nu ești. Pleci sau te răpește cineva. Pășește apăsat pe pietricele, venind furioasă spre noi. Se apleacă la doi centimetri de fața mea și văd că are ochii albaștri

încețoșați de lacrimi, precum ploaia de pe ferestrele avionului. Unde e? strigă. Tu ai vorbit ultimul cu el! De ce nu e acasă? Pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi ce știi!

Mă trag înapoi, târând și farfuriile odată cu cearșaful și răsturnând sticla de șampanie.

— Sonny, spune Louise. Termină. Calmează-te.

Sonny se ridică brusc și se șterge la ochi cu podul palmei. Miles stă în spatele ei cu brațele deschise, de parcă ar aștepta să se întoarcă între ele.

— Miles, hai în apă, propune Louise. Sare în picioare și își rearanjează materialul galben pe fund. Haide. Te învăț să înoți, fără proteste. Mă ajută Duck, nu-i așa?

— Nu.

— Poți să înoți lângă noi și să-i arăți cum se procedează.

Duck țâșnește în valuri.

— Succes, spune Sonny râzând, cu respirația deja mai calmă. Nu se mai uită la mine, limitându-și câmpul vizual la spuma șampaniei de pe pietricele.

— Pot să intru doar până la brâu, se smiorcăie Miles în glumă.

— Atunci poți să te descurci și la doi centimetri deasupra brâului, după care mai vedem.

— Șmecheria, spune Sonny obosită. Șmecheria...

Dar renunță să mai spună care e șmecheria.

Louise îl ține pe Miles de cot și-l conduce ca o asistentă medicală spre mare. Prind neliniștit cearșaful cu degetele de la picioare în timp ce Sonny continuă să se uite la bulele de șampanie cum se dizolvă și la două muște care aterizează pe pietricelele îndulcite. Se prăbușește pe prosoape de parcă a lovit-o cineva peste gambe, dar nu-și ia ochii de la muște. Corpul lor păros, aurit este de un verde fosforescent, rivalizând cu inelul de opal pe care-l poartă ea. Sonny își lipește degetul mijlociu de cel mare, dar mâna îi îngheață în poziția aceea, nu duce gestul până la capăt. Are cuticulele atât de bine tăiate, încât par niște dungulițe perfecte, albe. Are mai multă grijă de fiecare cuticulă decât am eu de părul meu. Și totuși este trasă la față.

— Ne-am certat în noaptea aia, înainte să ne întâlnim cu toții, îmi spune încet. Înainte să-l lovească Miles. Din cauza lui Duck. Voia să așteptăm un an până s-o ducem înapoi în Cipru. A zis că deodată totul a luat-o razna și nu e momentul să luăm decizii pripite. Nu l-am mai văzut niciodată atât de furios. Și, apropo, am trimis flori. Dându-și seama că nu înțeleg, mă lămurește: Tatălui lui, la spital. Ieri am trimis un buchet imens

și am trecut numele amândurora pe cartonaș. Așa că, atunci când se trezește...

— A fost frumos din partea ta.

Fie nu mă aude, fie n-o interesează aprobarea mea.

— M-am gândit că poate Charlie vrea un moment de pauză din cauza discuției noastre. Acum știu că nu ăsta poate fi motivul. Muștele zboară învârtindu-se dinspre pietre. Sonny duce mâna spre cearșaf, nu foarte departe de picioarele mele, și în cele din urmă flutură din degete spre nimic. Mai ții minte ciudățenia aia pe care mi-a spus-o în Skala? Că mă iubește și că o să aibă mereu grijă să mă protejeze? Să mă protejeze de ce? De ce s-ar deranja să spună așa ceva și apoi să dispară? N-ar pleca pur și simplu, Ian. E în multe feluri, dar nu și neatent. Ce n-aș da să-mi spui adevărul!

Și i-l spun. Îi repet conversația pe care am avut-o cu Charlie în biroul lui în dimineața aia, că trebuia să se ducă la Bodrum cu treabă și că eu i-am promis să-i ofer un alibi ca să nu se neliniștească ea. Sonny roșește când pomenesc de paranoia ei și roșeața îi sporește când aude de încrengătura de minciuni pusă la cale s-o liniștească. Oamenii vor să fie mințiți; ne înfuriem doar când o minciună nu reușește să sufoce pe deplin adevărul. Plimbă limba prin gură și o oprește la fiecare dinte, de parcă ar fi opririle din Drumul Crucii.

— Aș fi înțeles, spune pe un ton ofensat, care sugerează că nu ar fi înțeles. Nu sunt copil. Înțeleg că trebuie să se ocupe de afacere. Și dacă ne gândim bine, o bombă este un motiv destul de întemeiat să fii paranoic. Așa se asigură el că sunt în siguranță? Turnându-mi o grămadă de porcării? Afundându-și mâna între pietricele, murmură: Deci ai mințit pentru el. De unde știu că nu mă minți și acum?

— Nu trebuie să mă crezi. Dacă nu ți se pare că e genul de poveste pe care ar pune-o la cale Charlie, ai tot dreptul să te îndoiești. Tu îl cunoști mai bine decât mine.

Sonny nu răspunde. Se lovește cu bărbia de umăr și se uită spre apă, unde Louise și Miles s-au băgat până la brâu în panglica bleu, chiar înaintea de locul în care fundul mării se scufundă în beznă.

— Charlie e copilul, șoptește. Nu-i trece niciodată prin cap că siguranța lui, nu a mea, mă preocupă? Sigur că nu.

Aș putea să mă opresc aici și s-o las pe Sonny să creadă în continuare că Charlie doar o evită în timp ce se ocupă de afaceri. Dar am făcut destul rău încercând să ajut un prieten.

— Uite ce e, Sonny. Ar trebui să-ți faci griji. Eu îmi fac. Bărbatul pe care l-a văzut Duck în Skala nu era Charlie.

– Poftim? Mă rog să nu pomenească de regina cioplită de mână. Nu mai pot să recunosc încă o înșelătorie. Dacă nu era Charlie și tu nu ai vorbit cu el a doua zi...

– Nu l-a mai văzut nimeni din noaptea aia în Skala. Și nu s-a dus la Bodrum.

– Deci chiar a dispărut, strigă ea. Și în tot timpul ăsta, mi-ai dat de înțeles că e bine! Strânge genunchii la piept. Lacrimile încep să se adune din nou unde le ștersese mai devreme. Ar putea fi mort sau rănit pe undeva de câteva zile, iar tu mi-ai dat de înțeles că e în siguranță! Nenorocitul! De ce ai venit aici, Ian? De ce ți-am dat drumul în casa noastră? Firele de salivă i se agață de dinți. Se întinde după încălțăminte, telefon sau poate după o armă din geanta de paie cu care să mă atace. Ba chiar m-am dus și la secția de poliție azi-dimineață și l-am întrebat pe inspectorul ăla dacă a vorbit cu Charlie, când, de fapt, ar fi trebuit să-i anunț dispariția!

Nu are încălțăminte și telefonul în geantă. Sunt pe *Domitian*. Nu are niciun mijloc de a pleca de pe plajă.

O apuc de braț, dar se smucește să scape.

– Cred că e posibil ca Charlie să se ascundă dinadins.

– Nu vreau să te mai ascult! De când ai venit aici n-ai făcut decât să-mi torni minciuni!

– Bărbatul din Skala pe care l-a văzut Duck era fratele lui, Stefan. Dezvăluirea o face să se oprească din zbatere. Ea chiar îl cunoaște pe Charlie mai bine decât oricine. Văd că dincolo de ochii ei piesele puzzle-ului încep să contureze o imagine. A venit să verifice firma lui Charlie, îi spun. Crede că e ceva necurat cu ea.

– Necurat?

– Ilegal. Și mă tem că se poate să aibă dreptate.

Clatină din cap și pe față i se așterne răceala. Slăbesc strânsoarea și și smulge brațul.

– Nu știu despre ce vorbești, spune automat, de parcă așa ar fi fost instruită să răspundă dacă vine vreodată vorba despre asta. Sau poate, dacă avea bănuieli, jurând că nu știe absolut nimic își alunga acele gânduri. Ți-am spus, nu mi-a dat niciodată voie să aflu. Dar dacă Stefan e aici, de ce nu stă în camera din casă?

– Încerca să rămână neobservat. Credea că o să descopere mai multe în felul ăsta. A închiriat o cămăruță modestă în complexul ăla de locuințe de dincolo de Skala. Sunt sigur că o să-ți faci o vizită, acum, că l-am deconspirat. Dar cred că Charlie s-ar putea să se țină departe, ca să evite o confruntare cu el.

Răsuflă și se clatină înainte și înapoi, surprinsă fără o strategie în loialitatea ei față de Charlie. Dacă îl declară dispărut, poliția ar putea să investigheze ceea ce este necurat la firma lui de închirieri de bărci.

– Minți, Ian? Jur pe ce am mai sfânt...

– Charlie a mințit. Eu am fost doar mesagerul. Și am aflat de Stefan doar acum câteva ore.

– Dacă Stefan a venit cu gândul să-l prindă pe Charlie, n-ar fi exclus ca el să stea la fund până pleacă. N-am înțeles niciodată animozitățile dintre ei. Dar dacă Stefan află ceva...

– Atunci o să-i spună tatălui lor.

Nu trebuie să mai explic nimic. Face ochii mari și apoi îi închide. Timp de câteva minute nu vorbește niciunul dintre noi. Louise și Duck iau apă de mare în căușul palmelor și i-o toarnă pe cap lui Miles, de parcă l-ar boteza.

– Banii, spune Sonny în cele din urmă. Banii sunt răspunsul scurt la orice întrebare. Dacă aș fi alergat pe plajă strigând „bani”, toată lumea ar fi înțeles imediat. Râde exasperată din cauza acestei entități pe care Charlie ar putea-o prețui mai mult decât atașamentul față de ea. Sau, presupun, își dă seama că banii sunt singurii care-i pot garanta siguranța. N-o să-și piardă moștenirea, izbucnește ea. Nu se poate. Nu-mi pasă ce ți-a spus fratele lui. Tatăl lui îl adoră și nu l-ar abandona niciodată în felul ăsta. Un părinte nu-i poate face așa ceva copilului lui. Nu e destul de copleșită de gânduri încât să nu sesizeze că remarca ei m-ar fi putut răni. N-am vrut...

– Nu-i nimic.

– De ce n-ai fost de la început corect cu mine? Se uită la Duck, care acum înoată în jurul lui Miles, cu mâna pe cap ca o aripioară, ca un rechin la pândă. Poate reușeam să fac ceva. Crezi că Charlie știa în noaptea aia în care am ieșit să bem? Nu e de mirare că era atât de supărat. Oare de-aia a luat-o totul razna deodată?

Nimic din atitudinea lui Charlie din rulotă, din dimineața în care am pus la cale alibiul, nu sugera că ar fi știut de prezența fratelui lui în Patmos. Și totuși, comportamentul din noaptea aia în Skala pare să confirme că era la curent. Mă întreb dacă atunci și-a schimbat planurile – a redirecționat alibiul spre un alt avantaj, mai sumbru. Nu mă lasă inima să spun că poate Charlie nu așteaptă să plece Stefan, ci e posibil să fi dispărut de tot, lăsându-ne pe noi să ne ocupăm de dezastrul pe care l-a lăsat în urmă. Oare Charlie o fi deja în Cipru, luându-și banii pe care i-o fi pus deoparte, în timp ce Sonny îl așteaptă și eu țin frâiele unui grup de contrabandiști? Nu se poate să fie atât de insensibil.

– Când spui ilegal...

– Nu știu, răspund, chircit între minciună și adevăr. Sincer, nu vreau să știu. Nu mai lucrez la el. Poți să mă crezi pe cuvânt.

– Aproape că mă bucur că l-a pocnit Miles. Numai că asta a fost intenția lui Charlie, nu? El a pornit cearta ca să-mi dea un motiv să vreau să plece de acasă. Râcâie o dungă de lac maro de pe unghia de la picior. Stefan chiar e atât de groaznic cum a spus Charlie dintotdeauna? Crezi că m-ar asculta dacă aș vorbi cu el? Aș putea liniști lucrurile. Aș putea să-i cer sprijinul, din respect pentru fratele lui sau pentru fiica mea și pentru mine.

E patriotă în vanitatea ei. Am sentimentul că patriotismul i-a adus victoria în mai multe bătălii de la început și a făcut-o să creadă în capacitatea lui excepțională.

– Cred că ar fi ca o discuție cu o corporație cu un rever foarte puternic.

Perplexă, Sonny își mută privirea de la *Domitian* la mănăstirea de pe deal din Chora, apoi se uită din nou la fiica ei, în mare. Parcă ar cântări ce riscă să piardă, trecându-le pe toate pe o listă înainte să-i fie smulse din mâini.

– Îmi pare rău pentru ce am spus în noaptea aia. Că Charlie nu merită. Merită. Pentru mine. E așa cum ți-am zis. Nu-mi pasă de restul. Nu am nevoie decât de Charlie și de Duck. Asta e, Ian. Singura valoare a banilor acelora e pentru Duck, să fim din nou o familie. Iar acum, că Rasym este aici și Stefan a apărut și el, e casa lor, nu-i așa? Așa cum Ciprul este țara lor și nu va fi loc și pentru noi. Cum poate fi ceva sigur? Poți să te pregătești pentru tot ce e mai rău, poți să te înjunghii în inimă de un milion de ori ca s-o pregătești pentru lovitură, dar când vine lovitura, tot te distruge. Pentru că acționează în feluri pe care nu le poți anticipa. Când eram mică, șoptește ea tristă, decojind și restul lacului de unghii, tata lucra pentru o familie bogată care avea o cabană în munții San Gabriel, lângă Los Angeles. Vara mergeam acolo, eu și mama, să avem grijă de casă. Stăteam în fiecare an din iunie până în septembrie, ne plăcea la nebunie, nu trecea o zi fără să dansăm printre pini, să desenăm păsări, iar mama recita poeziile ei feministe despre Pământ.

Îmi vine s-o întreb cum a ajuns, din fiica unei poete feministe, actriță la Hollywood și apoi iubita fiului unui miliardar, dar știu că numai în închipuire căutarea unei vieți mai bune este mereu progresivă. Nu evoluăm, ci mai degrabă înotăm să scăpăm cu viață.

– Era paradisul, refugiul nostru, reia Sonny. Familia stătea acolo numai o săptămână în iulie. Înainte să vină, trebuia să ne mutăm toate lucrurile din casa principală în căsuța pentru oaspeți. Iar timp de șapte zile ne

uitam cum stăteau în casă, spărgeau lucrurile la care noi țineam, călcau pe florile pe care le plantam noi și dormeau în paturile noastre. Știam că ei erau proprietarii, dar știam și că domeniul acela ne aparținea. Stările alea erau complet separate în mintea mea. Și la fel sunt și acum. Dar nu contează. Când l-au dat afară pe tata, s-a terminat cu verile petrecute acolo. Se lipește cu fruntea de genunchi. Presupun că n-am de ales, trebuie să aștept să văd. Să devin musafiră acum. Să-i spun lui Duck că e posibil să nu se întoarcă cu noi. Cum îi spun așa ceva lui Duck? Charlie mi-a promis!

Expiră adânc și se ridică în picioare, privind cum Miles se dă înapoi, acum, că apa i-a urcat până la buric. Louise îl apasă pe spatele rigid, de parcă ar încerca să-l împingă prin ieșirile de urgență ale unui avion pe cale să se prăbușească.

— Mulțumesc că mi-ai spus adevărul, adaugă Sonny. Că m-ai avertizat. Îmi pare rău că am țipat la tine. Nu știam că Charlie ne fraierea pe amândoi. Are loc o schimbare vizibilă în timp ce stă în fața mea în picioare, se observă la umeri și șolduri. Dar n-o să-mi pierd speranța, oftează ea. Vreau să spun că poate Stefan n-o să afle nimic. Și, de fapt, cât de ilegală poate să fie afacerea aia? În fond, Charlie nu devorează copii. Și e plecat de numai câteva zile. Nu m-ar părăsi. Știu că nu m-a abandonat. E pe undeva, își face planuri. Iar cât timp trăiește și e bine, noi încă suntem aici.

— E important să-ți păstrezi optimismul.

Mă privește cu ochii mijiiți, cu un zâmbet abia reținut; vârfurile părului ondulat formează un nimb delicat pe fundalul soarelui transparent.

— Tu nu știi tot. Eu știu că Charlie e bine. Mi-a trimis un mesaj că e bine.

— Ai vorbit cu el? Pentru o clipă, mă întreb dacă toată discuția noastră nu a fost decât o piesă de teatru. Oare știa că o mint chiar din prima după-amiază când am fost în vizită la ea? A știut în tot timpul ăsta de mișcările lui Charlie? Sonny, dacă ai vorbit cu el...

Clatină din cap.

— Mi-a lăsat ceva, un semn pe care numai eu aș putea să-l interpretez. Nimeni altceva nu ar înțelege. Vezi tu, noi avem un joc al nostru. Își lovește cu piciorul geanta. Mi-a lăsat ceva să-mi transmită că e alături de mine.

Vocea ei emană atâta siguranță, optimismul de pe fața ei americană bronzată e atât de strălucitor, încât nu găsesc puterea să-i mărturisesc adevărul. Nu pot să-i smulg ultimul lucru în care mai crede, o bucată de lemn de cinci centimetri, singura care mai dă trăinicie lumii ei.

Miles nu înoată nicio secundă. Se apropie. Eu și Sonny ne uităm de pe plajă, dar când vine momentul să lase capul sub apă, ajunge la o limită peste care nu poate trece. Se întoarce spre mal, alunecând pe pietricelele care plutesc în curentul furios, și se repede pe uscat la adăpost.

— Am încercat, îi spune lui Sonny pe un ton jignit. Știu că te-ai uitat. Am încercat. Serios, am încercat de dragul tău.

Poate vrea să scape de critici invocând devotamentul când își declară eșecul. Dar, după felul în care se uită la Sonny cu ochi cercetători de golden retriever, am sentimentul că e sincer.

— Ar trebui s-o faci pentru tine, îi răspunde, dar e vizibil încântată de ideea că simpla ei prezență poate alunga fobii de-o viață.

— Când bag capul sub apă, parcă mi l-aș înfășură în plastic. Mi-e teamă să respir, deși știu că nu trebuie să respiri. Parcă aș fi blocat într-un lift cu pești.

— Nu e așa, serios, îi promite Sonny. Mai devreme sau mai târziu va trebui să înveți. E apă cât vezi cu ochii.

Miles își șterge părul cu un prosop.

— Am rezistat până acum.

Louise iese din valuri ridicându-și brațele subțiri și cafenii ca să sugereze că a făcut tot ce putea. În spatele ei, bărcuța iahtului gonește direct spre plajă, cu părul argintiu al lui Christos strălucind pe fundalul norilor care atârnă până jos. Miles începe să strângă porțelanurile și Duck se cuibărește în poala maică-sii. Sonny îi dă cu cremă pe umeri gângurind:

— Împărăteasa mea mică. Nu prințesă. Cine vrea să fie prințesă, când poate fi împărăteasă?

— Împărat, o corectează Duck, dar îi dă dreptate.

Louise îmi face cu ochiul, apoi își pune ochelarii de soare în stil aviator.

— Vrei să vii cu noi înapoi pe *Domitian*?

— Am venit cu motocicletă, spun. Ne vedem mai târziu la cabane?

— Stai puțin. Ce se petrece între voi? Sonny îi zâmbește întâi lui Louise și apoi mie, de parcă ar fi ceremonii separate; își ascunde foarte bine anxietatea. Simt ceva, exclamă ea. Împărăteasa și slujnica ei vor să știe.

— Nimic, se bâlbâie Louise.

— Aha. Se întoarce spre mine. Măcar treci mâine să luăm prânzul. I-am spus lui Therese să facă tocana ei de pește tradițională din Patmos.

— Îhhh, face Duck.

— Oare o să vină și Stefan? Crezi că până atunci renunță la cuibușorul lui din Skala? Sau ar trebui să-i trimitem o invitație? Când vede că nu

răspund, zâmbește mecanic. Mă rog, o să fie o după-amiază plăcută indiferent de situație.

– Deci nu pe Charles l-a văzut Duck în dimineața aia în Skala? intervine Miles. Îmi pare rău. Dar asta nu înseamnă că Charles nu este...

– Nu-i nimic, răspunde Sonny. E insula familiei Konstantinou, nu a mea. Lucrul ăsta e clar. Va trebui să zâmbim frumos și fals, Duckie. Poți să-mi faci favoarea asta, nu? O să fie un fel de joc.

– Nu poate Therese să gătească altceva? imploră Duck.

Miles îi pune palma pe capul ud.

– Îți dau eu un hamburger pe sub mână.

Și așa, ziua revine la normal. Mă întreb cât ar putea continua, după-amiezi pe plajă, planuri pentru masa de prânz, plimbări cu iahtul, toate fără Charlie și totuși cocoloșite în banii și numele lui. Christos vine până la mal și se întinde după provizii să le pună în barca pneumatică. Din greșeală, îi scapă două farfurii în apă și coboară înjurând să le ia. Evită dinadins să se uite la mine. Îmi vine să-l întreb dacă și-a găsit fiul și fiica, dar e limpede că nu are chef de contact cu cei din jur, mai ales cu cel pe care l-a catalogat deja ca pe un intrus cu gura mare. Bate nerăbdător din palme să sară toată lumea în barcă. Chiar și când e Charlie plecat trebuie să muncească, să asigure relaxarea apropiaților celui care-i plătește salariul. E mai bine decât să nu-i scrie nimeni cecul, un pericol pe care-l percepe la fel de acut ca Sonny. Dintre toți cei prezenți pe plaja asta, Christos cred că e singurul care înțelege gravitatea situației. Ce s-ar face familia Stamatis fără ultimul Konstantinou care se bazează pe ei?

O trag pe Louise deoparte în timp ce-și pune cămașa.

– Ai grijă în drum spre casă. Cu motocicletă.

Se încruntă.

– De ce, tată?

– Pune-ți casca. E un preot nebun care conduce un Mercedes alb. Dacă vezi mașina aia, ieși de pe șosea. Pe mine era să mă lovească. Vorbesc serios.

– Bun. Mai întâi n-ai venit acasă azi-noapte. Acum îmi ții predici despre siguranța în trafic. Vrei să-mi spui și mie ce se întâmplă?

– Putem să vorbim în seara asta. Aș – zice că sunt pe cale să mă îndrăgostesc de tine – vrea să te conving să facem o excursie la... Dar nu-mi vine în minte numele nici unei insule din apropiere. Vorbim în seara asta.

Fac cu mâna în timp ce ei se reduc la niște molecule de culoare în hruit de motor. Iau două cărți de joc pe care le-a scăpat Miles din vedere. O ruptură micuță strică partea de sus a unui as de cupă; fie a

ajuns așa dintr-o întâmplare, fie e semnul lăsat de un trișor.

O gașcă de hipioți face gălăgie mai jos pe plajă. Sunt cinci, poate cei mai tineri din grupul lor. Au pielea de culoarea unui amestec de pământ și soare, accentuată de centurile cu scoici, șlapii plini de noroi, slipurile decorate cu cranii și fețe zâmbitoare, codițe rasta care amintesc de armătura unui candelabru de alamă, gurile străpunse de inele deschise ca ale înghițitorilor de flăcări, iar doi dintre ei au bentițe de piele pe frunte. Tipul gol până la brâu, cu mustața răsucită, face un salt înapoi pe pietricele, un truc pe care trebuie să-l fi făcut de mii de ori, pentru că prietenii lui nu-l bagă în seamă când aterizează ca la carte. Pe spate are tatuat un crucifix uriaș, verde. Chicotele și hârjoneala lor sunt atât de pure, de vesele, încât par amenințătoare, sunt niște tineri pe culmile tărâmului făgăduinței. Seamănă cu odraslele mutante care încă bănuie Spahn Ranch¹⁹, planează însetate de viață la un orizont scanat și pixelat. Câțiva câini maidanezi le dau târcoale și latră, dar ei încearcă să ademenească în apă un dalmațian de rasă pură.

Ar trebui să mă simt ușurat că am recunoscut în fața lui Sonny povestea cu alibiul. Dar e ca și când, dovedindu-i ei, mi-aș fi dovedit și mie că mă agățam de o înșelătorie. Minciuna trăda nevoia mea de speranță, întrucât o parte din mine mai credea că Charlie poate reapărea pur și simplu. În timp ce rătăcesc pe plajă, sunt din nou șocat de absența lui, de faptul că a dispărut complet și fără urmă. Sau aproape fără urmă. A fost pe *Domitian* în noaptea aia după ce am mers în Skala și încă sunt șanse ca sângele de pe podea să fi fost al lui. Încerc să mă gândesc cine ar fi avut motiv să-l elimine pe Charlie. Nu Gideon, nici Petros sau cineva care aștepta să-și primească banii. Mă gândesc la Miles, dar simplul fapt că-l suspectez pare să-l discolpe: cine îi dă cuiva un pumn în public, ca să-l ucidă câteva ore mai târziu în privat? Asta, dacă n-a fost premeditat, dacă nu, dacă nu, dacă nu... Mă agăț de trupuri invizibile pe care să le învinovățesc pentru o moarte invizibilă. Singura altă sursă de conflict de care-mi aduc aminte din zilele de dinainte de dispariția lui Charlie sunt hipioții, pentru el, cea mai disprețuită formă de invadator de pe insulă. Mă uit cum se hârjonesc fericiți pe țărnm, drojdia societății, soldații voluntari care luptă pentru sfârșitul lumii.

Dacă domnul K. ar fi măcar semiconștient, l-aș suna și l-aș convinge să trimită ajutoare. Stefan nu este o opțiune. Mă uit pe plajă după cealaltă rudă aflată la îndemână. Doar pe Rasyam îl am.

Adrian stă în mare, lasă capul pe spate ca apa să-i îndrepte părul. Iese din val, părțile proeminente ale spatelui i se îngustează spre discol mic și

¹⁹ Locul în care s-au instalat, în anii 1960, Charles Manson și adepții săi.

rotitor al șoldurilor. Mă surprinde îndrăzneala lui, mă vede, ridică mâna exact când iese de ajuns din valuri cât să se vadă că nu are șort de baie – numai urma albă a nevoii ocazionale de șort în jurul unui triunghi blond-închis și creț. Un penis gros necircumcis se lovește de pruna scrotului. Goliciunea îi este accentuată de pantofii negri de plajă din picioare. Picăturile de apă de mare i se răspândesc pe arcuirea feselor. Până și hipioții se opresc să se uite la el, de parcă ar fi o specie nouă și posibil distrugătoare care evoluează în ritm rapid din adâncuri, sărind peste dezvoltarea complicată și anevoioasă a primatelor. Speram la dramul de dreptate care s-ar fi făcut dacă avea penisul mic.

Vine țopăind spre mine, zâmbitor, aproape ai zice că nu știe că e frumos, aproape, pentru că mușchii lui abdominali sunt prea sculpturali ca să fie o întâmplare.

– Ai pierdut barca, îi spun.

Mă prinde de mână ca să se echilibreze în timp ce-și desface pantofii.

– N-am venit cu ea. Dă din cap spre două prosoape fixate în colțuri cu pietre.

Două prosoape, e încurajator.

– E cu tine Rasyim? Trebuie să vorbesc cu el.

– Nu încă. Ar trebui să vină curând. Cât e ceasul? Se apleacă să-și ia iPad-ul, crăpătura feselor ca o pană dezvăluie vederii un roșu iritat. Mă miră că nu i-a fost teamă că ar fi putut să i-l fure cineva cât era în apă, dar îmi amintesc ce-a zis Louise despre familia Kromer, miliardarii din Cracovia. Adrian își poate permite să piardă un lucru. O să vină din clipă în clipă, îmi spune el. De ce nu stai cu mine? la prosopul lui, acum e prea frig să mai intre.

Se întoarce pe spate, se afundă în prosop să-și facă un crater comod și îndoiaie brațul sub cap. Dinspre subrațul acoperit cu puf pleacă vene albastre. Zâmbetul lui nu e cochet, e tandru, indiferent și calm.

În timp ce mă las pe o parte pe prosopul alăturat, am satisfăcătorul sentiment că mă aflu în compania unei persoane care nu are nicio legătură cu Charlie – nu are niciun mobil, nu-i resimte pierderea, nu-l îndurerează, n-are nimic de câștigat. Adrian este un moment de respiro după ultimele câteva zile de necezuri, o parte neimplicată care plutește în propria ei trapă de urgență. Îl invidiez, absoarbe soarele prin pori, apa i se aglomerează la picioare, împletirea statornică și armonioasă dintre trup și minte. Nici măcar nu-i pasă cine se uită la el. Un bărbat gol are avantajul onestității: nu are ce buzunare să golească. Poliția i-ar cere unui bărbat gol să se îmbrace ca să-l scotocească prin buzunare pentru a-i afla secretele.

– Cum reușești? Întreb, doi la sută sarcastic și nouăzeci și opt la sută serios.

– Ce?

– Să fii atât de fericit tot timpul.

– E atât de frumos aici, atât de primitiv și de cald. Sincer, cred că se referă la Pământ. Cum să nu fii fericit?

– Se pare că te-ai gândit la toate.

– Încerc să nu mă gândesc. Nu fac decât să-mi creez premise favorabile. Sunt viu.

„Sunt viu”, dau ușor din buze. Un jet ski trece rapid în jurul stâncii, o mașinărie destinată distracției în formă de cap de balenă ucigașă. După câteva minute în care ascult marea jucându-se pe pietre, îl întreb unde este Rasym.

– Un grup de refugiați a ajuns pe țărm azi-noapte, îmi spune. Până și despre o criză umanitară care degenerază vorbește cu un zâmbet neobosit. Nimic nu-i va distruge fericirea lui Adrian. Rasym le împarte femeilor baticuri și exemplare din Coran bărbaților. A chemat aici un transport și s-a împrietenit cu câțiva dintre funcționarii de la ONU care se ocupă de migranți. M-am oferit să ajut și eu, dar spune că prezența mea ar putea să-i tulbure. Vrea să se simtă ca acasă.

Da, un Adonis homosexual și blond ar strica atmosfera pioasă. Dacă Adrian ar împărți exemplare din Coran, refugiații ar lua neliniștiți contact cu Occidentul – mai promițător și mai amenințător decât o să-l descopere.

– Ești credincios? îl întreb.

– Complet ateu, spune, în timp ce studiază o mușcătură de țânțar de pe cot. Buricul i se reduce la o crăpătură. În lungile partide de înot de dimineața, mă apropiu de ceva. De caprele de pe insulița asta pustie. Cred în ele. Zâmbetul i se lărgeste. Da, până la urmă sunt credincios. Credincios față de ce e aici.

– Ți se pare ciudat că Rasym e atât de religios? L-am văzut rugându-se în ziua când am ieșit cu barca.

– Te referi la faptul că noi suntem împreună și Rasym e musulman. Adrian se întoarce pe o parte și-și folosește bicepsul pe post de pernă. Ești hotărât să avem o conversație serioasă, nu?

– Sunt doar curios, spun roșind.

– Da, întâmpinăm anumite dificultăți. Nu atât eu, cât el. Când l-am cunoscut pe Rasym acum câțiva ani la Londra, era mult mai credincios. Sau, cel puțin, credincios în sensul tradițional. N-ar trebui să-ți dezvălui lucrurile astea, zice, râzând anticipativ. Rasym m-ar omorî. M-a pus să jur

că n-o să aduc niciodată vorba. Dar făcea un curs de scriere la Londra. Voia să fie scriitor de ficțiune, iar profesorii lui îi tot încurajau pe elevi să se bage pe sub pielea cititorului. Să-i atace la punctul sensibil. Așa că Rasym a făcut cum l-au învățat. Eu am citit povestea mai târziu. Un om de afaceri american urcă în avion și are loc lângă un musulman cu tunică și turban. Omul de afaceri e neliniștit, îi e frică. Are prejudecăți. Dar, în cele din urmă, încep să vorbească și își dau seama ce multe au în comun. Rasym a scris scena aia cu foarte multă tandrețe. Fiecare îi arată celuilalt fotografii cu soția și copiii, râd de politicieni și se ceartă pe teme sportive. Stabilesc o legătură. Fiecare îl vede pe celălalt ca pe un seamăn, iar omul de afaceri este atât de emoționat de schimbarea de atitudine, încât îl invită pe tovarășul de drum să ia cina la el acasă. Este foarte emoționant.

– Și el acceptă?

– Musulmanul spune că nu se poate. „Nu e niciun deranj. Vreau să-mi cunoști familia, putem să luăm masa împreună, să vadă și ei un alt trăitor pe acest pământ”. Ceva de genul ăsta. „Nu, nu se poate, dar îți mulțumesc”. În sfârșit, musulmanul spune: „Mi-a făcut mare plăcere să discut cu tine”. Se ridică de pe scaun, îi taie gâtul însoțitorului de zbor și deturneză avionul. Chiar înainte să se prăbușească, omul de afaceri strigă prin ușa carlingii: „Credeam că suntem prieteni”. Vocea răspunde: „Suntem prieteni și așa o să te consider cât o să trăiesc. Dar te rog să te întorci la locul tău. Trebuie să-mi fac până la capăt datoria”. Sfârșit.

Nu zâmbesc de mulțumire, ci pentru că nu știu ce expresie să adopt.

– Profesorii lui ce părere au avut?

– Practic l-au dat afară din program, răspunde Adrian. Cred că l-au bănuțit că ar fi un terorist în formare. Da, e o poveste cumplită. Dar voiau crudul adevăr și el li l-a oferit. Cred că ei voiau de fapt compasiune brutală, o versiune pur ficțională a lumii. Pentru prima oară, gura lui Adrian se crispează. Soarele mută umbra unui copac pe fruntea lui. N-ar fi trebuit să-ți spun povestea asta. Creează o impresie greșită despre Rasym. Dar răspunde la întrebarea ta. L-am cunoscut pe Rasym în săptămâna în care l-au dat afară. Avea îndoieli în privința religiei lui. Te rogi, urmezi poruncile și ritualurile, dar vezi de atâtea ori cum băieți homosexuali nevinovați sunt duși la spânzurătoare sau aruncați de pe acoperișuri în numele islamului, încât nu poți să nu începi să te îndoiești de versiunea Dumnezeului pe care îl slujești – mai ales dacă, din întâmplare, ești și tu homosexual. Nu sunt prea tineri ca să fie osândiți?

– Ce vârstă ar trebui să aibă?

– Ideea e că Rasym a trebuit să învețe să fie Rasym, adică musulman, dar și el însuși. În cele din urmă a găsit o cale mai îngăduitoare, calea lui,

nu aceea la care aderă mama lui. Ea s-a apropiat tot mai mult de fundamentalism în zona din Nicosia în care stă, partea turcească.

– Iar tatăl lui e unchiul lui Charlie, partea grecească.

Adrian dă din cap, îi reappare zâmbetul, întâi un foc de probă și apoi o adevărată explozie de dinți.

– S-au căsătorit de tineri. Se pare că a fost un adevărat scandal pentru o familie atât de importantă. În Nicosia e încă un fel de Zid al Berlinului, estul contra vestului. Sau, în cazul lor, nordul contra sudului. I se spune Linia Verde. Cred că a păstrat abordarea fundamentalistă ca s-o simtă aproape pe mama lui după ce ea s-a mutat înapoi în ministatul din nord. Acum nu mai vorbește cu el. E trist. Ea crede că Rasym a trecut de partea păgânilor din Vest. De parcă ea n-ar fi ales odinioară dragostea în detrimentul religiei.

– Măcar Rasym te are pe tine.

– Între noi fie vorba, cred că homosexualitatea a salvat mulți bărbați. Îi face mai buni dacă și-o acceptă. Adrian se întinde pe spate și se uită la mine. Umbra cade pe locul dintre noi. Ție îți plac băieții, Ian?

Clatin din cap.

– Am încercat și eu la școală ca toată lumea.

Adrian nu pare dezamăgit de vești, de parcă eu în versiune homosexuală n-aș fi fost tentant.

– Mă întrebam dacă nu cumva tu și Charlie, când erați mai mici, pentru că aștepta cu mare nerăbdare sosirea ta...

– N-a fost așa.

Ideea că Charlie era nerăbdător să vin e ca o lovitură în stomac.

– Rasym ține foarte mult la Charlie. Îl admiră. Dintre toți membrii familiei Konstantinou, pe Charlie îl iubește cel mai mult.

– Tatăl lui Rasym este și el implicat în afacerea familiei, nu?

– Nu prea mai e. Tatăl lui Charlie l-a dat deoparte acum câțiva ani. Încă primește o parte din profit. Sunt convins că toți își fac griji în legătură cu ce se va întâmpla când va prelua Stefan controlul. „Fii draguț cu Stefan dacă-l întâlnești vreodată”, îmi spune Rasym mereu. Și presupun că așa o să fac în curând, dat fiind că e pe insulă.

De unde știe Adrian că fratele lui Charlie e aici? Desigur, probabil că Rasym este sursa de încredere a lui Stefan – cel care l-a informat ce nu este firma de închirieri de bărci. Mă pregătesc să-l întreb, dar începe să râdă:

– Am devenit prea serioși. Suntem pe plajă, frate!

– Scuze.

– Se întâmplă imediat ce intră în discuție banii. Te sleiesc de orice

urmă de viață.

Mă las pe spate și prind marginea prosopului.

– Îți place să stai la Nicosia?

Presupuneam că întrebarea asta se situează în zona mai puțin serioasă a scalei, dar Adrian se ridică în coate și mă privește atent.

– Nu stau cu Rasym. În mare parte din timp sunt împărțit între Cracovia și Londra. Vine la mine în vizită timp de o săptămână în fiecare lună, dar în rest suntem fiecare pe cont propriu. Când cunoști un om, îl răpești vieții lui de dinainte. Noi doar ne răpim unul pe celălalt un pic mai puțin. Mie îmi place să fiu răpit mai mult decât îi place lui Rasym.

– L-ai întâlnit vreodată pe Miles la Londra?

– Niciodată, mormăie el. Își mută atenția spre mare, privindu-i crestele prin valea albită de soare a coapselor și părului pubian. Cercul ăla cu pretenții de care el e atât de obsedat nu a însemnat niciodată nimic pentru mine. Presupun că nu mai înseamnă prea mult nici pentru el, acum, că nu și-l mai poate permite. Sau, mai degrabă, nu mai sunt ei atât de pasionați de Miles cel lefter. Bietul de el. Am auzit că a trebuit să-și vândă apartamentul ca să-și plătească datoriile. Nu, eu sunt opusul. Eu m-am dus la Londra la douăzeci de ani ca să scap. Voiam mai mult alegând să am mai puțin. Are vreo logică?

Printre ecourile râsetelor hipioților și valurile care se întunecă în căldura după-amiezii târzii, Adrian îmi povestește despre primii lui ani la Londra; s-a dus acolo cu trenul din Polonia, refuzând banii părinților, nu din resentimente față de bani, ci din dorința de a supraviețui prin propriile puteri. A dormit în parcuri, apoi a împărțit un apartament cu alții, și-a luat slujbe mărunte, unele șocante – a făcut curățenie gol prin case, a fost animator în baruri; niciodată n-a ajuns la înșelătoria propriu-zisă, dar a trecut prin toate etapele ei posibile. Îmi povestește despre călătoriile la Amsterdam și Stockholm, făcând autostopul și descurcându-se cu mâncarea de la automate sau din frigiderulele aventurilor de-o noapte. Mulți dintre prietenii lui se prostituau și nu le-a mărturisit niciodată că acasă, la Cracovia, avea la dispoziție case de valori pline cu bani. Adrian zugrăvește perioada aia cam prea mult în culori de basm, din prinț, cerșetor, fără cicatricele de rigoare. Am sentimentul că timpul pe care l-a petrecut ghemuit pe bănci în parc și unduindu-se ca să primească bacșiș, fiul rătăcitor al omului care privatizase Polonia, a durat mult mai puțin decât dă el impresia. Dar nu e vina lui: experiențele din tinerețe tind să devină mai consistente chiar dacă au durat doar câteva zile, în timp ce ani întregi de stabilitate se topesc într-o clipită.

– A trebuit să încetez când *Fakt*, un ziar polonez, a aflat de mine. De

dragul familiei, a trebuit să mă prefac că sunt fiul răsfățat. Toată lumea a acceptat mai ușor varianta asta.

Îmi spune că încă trăiește modest la Londra, nu chiar atât de modest, dar prietenii lui sunt în majoritate cei pe care i-a cunoscut pe străzi și în baruri. Își ia iPad-ul și-mi arată câteva fotografii: homosexuali, cu privirea și pielea mai aspre decât ale lui Adrian, pe față li se citește chinul, dar și mai multă putere, pentru că au supraviețuit ricoșeurilor din tinerețe. Adrian le zâmbește cu tandrețea cu care priveau oamenii pe vremuri fotografiile, nu ca pe niște vectori ai concurenței, ci ca pe niște mementouri ale unor porturi îndepărtate. După ce trece prin mai multe albume, interesul meu începe să scadă. Adrian pare să-mi sesizeze plictiseala.

– Vrei s-o vezi pe prietena ta, Louise? mă întrebă. Am dat de contul ei pe Instagram. Nu era public, dar mi-a acceptat cererea de prietenie.

Apasă pe un icon și îi apare *louisealtheawheeler* (pe Louise o cheamă și Althea? Probabil că părinții ei, înainte să fie născuți din nou, au fost fani *Greatful Dead*).

Mă uit la fotografiile pe care le-a făcut în Patmos – apusuri, plaje, o farfurie cu caracatiță prăjită, o fotografie cu mănăstirea făcută de pe ghidonul motocicletei. Nu a urcat niciuna dintre fotografiile pe care ni le-a făcut mie și lui Charlie. Nici urmă de like-urile pe care le-a strâns prima noastră fotografie de pe balcon. „Doi bandiți care au fugit în paradis”. Continui să caut, îi urmez traseul până la Paris (o fotografie cu ea și Sonny în fața piramidei de sticlă de la Luvru), Londra, Copenhaga, Berlin. Acum opt săptămâni era în Lexington, Kentucky, strângea în brațe un tip înalt, bărbos, cu cămașă de cowboy, iar dedesubt e un emoji cu o inimă mare. Înainte să caut și mai mult prin inventarul vieții ei, Adrian smulge tableta și o îndreaptă spre hipioții ocupați să facă un foc mic pe plajă cu ierburi și pagini rupte dintr-o carte. Face câteva fotografii.

Eu am rămas cu gândul la momentul de acum opt săptămâni din Lexington, iar în mintea mea îi smulg mâinile lui Louise din jurul gâtului tipului cu barbă. Gelozia este principalul sentiment care domină internetul – se hrănește la festinul rezoluției scăzute și al momentelor aranjate la perfecție, care dăinuie veșnic. „Cine e tipul?”, îmi imaginez c-o întreb la cabană în seara asta, întrebarea ca o torpilă care-și captează ținta. Și îmi închipui un răspuns care dizolvă întreaga scenă: „Idiotule, e frate-meu, dependentul de droguri, Luke. Cum îndrăznești să mă acuzi? Șapte zile, atât ți-am promis”. Și ar avea dreptate.

– Uită-te la ei, jubilează Adrian cu ochii la hipioții aplecați în jurul focului, cu fețele ca niște lei de piatră, privindu-l cum se întetește. Îmi

plac. Cui îi pasă dacă citesc Apocalipsa Sfântului Ioan? Poate așa știi ei să se bucure de fiecare minut. Folosind ecranul pe post de tavă, începe să-și facă un joint dintr-o mică rezervă din geantă. Rasy m e convins că hipioții au pus bomba luna trecută. Crede că sărbătoresc distrugerea. După părerea mea, mai degrabă par să sărbătorească viața.

Un scaun gol la ora 11, la Taverna lui Nikos. Scaunul lui Charlie, cel pe care se așeza în fiecare dimineață. O bombă cu ceas într-un port aglomerat. Dacă Sonny are dreptate și bomba îi era destinată lui? Dacă i s-a întâmplat într-adevăr ceva groaznic lui Charlie în noaptea aia pe *Domitian*, dacă nu se ascunde pur și simplu până pleacă fratele lui? Oare a fost o a doua încercare menită să reușească acolo unde prima eșuase? În tot timpul ăsta, Charlie se poate să fi avut o țintă pe spate – cu un mobil mai serios decât o bătaie într-o piață. Mă uit la hipioții cocoțați în jurul focului de tabără ziua în amiaza mare. Poate sărbătoresc înfrângerea celor fără Dumnezeu. Scot zgarda de la gâtul dalmațianului și o arunc râzând în flăcări.

– Ușurel, bubuie o voce deasupra noastră.

Ridic privirea și-l văd pe Rasy m uitându-se în jos; ochelarii negri de soare îi dau aspectul unei insecte.

– Vreau doar să trag câteva fumuri, protestează Adrian aprinzându-și jointul prost rulat.

Jumătate din hârtie ia foc, de buză îi atârnă un Hindenburg²⁰ în miniatură. Niște fire albe de scrum zboară prin aer.

Mă ridic în picioare. Rasy m este îmbrăcat cu un tricou și pantaloni kaki stropiți cu noroi. Dă drumul unei genți grele cu fermoar lângă prosopul lui Adrian și observ că greutatea ei i-a lăsat urme pe umerii inegali.

– Mă gândeam să stăm puțin de vorbă, îi spun. Facem o plimbare pe plajă?

Rasy m se mușcă de buze în timp ce-și scoate pantofii. După ce ezită o clipă, pornește în direcția opusă celei în care sunt hipioții. Merg sprinten să-l prind din urmă.

– Mi-a spus Adrian ce ai făcut pentru refugiați. Comentariul meu este întâmpinat cu tăcere. E foarte frumos din partea ta.

– Oamenii suferă, răspunde lipsit de emoție. În fond, pe insulele grecești nu sunt rezerve nelimitate de Coranuri și hijaburi,

Mă gândesc la baticul elegant, maro găsit lângă cadavrele hipioților în accidentul de pe șosea. Peste tot în jurul meu, detaliile disparate par să se acumuleze, dar, ca în cazul visării la ora de mate, nu înțeleg ecuația.

– O să fie și mai rău, murmură el.

²⁰ Zeppelin implicat în anul 1937 într-un incendiu la sol în urma căruia au murit 36 de pasageri.

– Ce anume?

Fruntea i se încrețește.

– Criza asta. Taberele sunt deja la capacitate maximă. Nici măcar iarna n-o să-i oprească. E o poveste fără sfârșit.

Mergem în continuare de-a lungul țărmului, iar Rasym se duce spre marginea apei să-și afunde picioarele printre pietricelele ude. Gleznele lui, expuse sub manșetele pantalonilor, sunt fragile și brăzdate de fire lungi și negre de păr, ca niște gene palpitânde.

– Charlie, spun tare ca să dau direcția conversației, însă asta nu-i suscită niciun comentariu.

E opusul iubitului lui. Poate că de aceea au fost atrași unul de altul la început, cel simplu de îndrăgit provocat de împotrivirea distantă, cel greu de îndrăgit descumpănit de insistența de a stabili o legătură.

– Rasym, sunt îngrijorat. Foarte îngrijorat. Charlie a dispărut.

– Știi, izbucnește el reluându-și mersul.

Când lungesc și eu pasul să-l prind din urmă, se oprește de tot, obligându-mă să mă întorc. Buzele i se freacă una de alta în timp ce se uită spre apă în direcția portului lui Charlie. Din profil, cucuiul de pe frunte iese în afară.

– Știi unde e?

Nu vorbește. Am nevoie de Adrian să-mi interpreteze liniștea lui. De un interpret sau de o anumită doză de forță cu ajutorul căreia să-i smulg un răspuns. În cele din urmă, își strecoară obosit mâinile în buzunarele de la pantaloni și spune:

– Același lucru voiam să te întreb și eu pe tine.

– Deci suntem amândoi în ceață. Nu crezi că ar trebui să facem ceva?

– Ca de exemplu?

– Nu poți să-l suni pe tatăl tău? Charlie e un Konstantinou, pentru numele lui Dumnezeu. Nu aveți o armată de ajutoare sau ceva de genul ăsta?

– Nu e atât de simplu.

– De ce nu e atât de simplu? strig.

Mă privește lung, de parcă ar vrea să stabilească dacă merit mai multe cuvinte.

– Charlie a ținut neapărat să arate că e pe cont propriu aici. „Vedeți-vă de treburile voastre”, cam asta a fost deviza în privința ramurii familiei din care fac eu parte. Oricum, tatăl meu nu mai are de mult acces la adevărata autoritate. N-ar putea face prea multe. Sesizez amărăciune în vocea lui, ramura slabă a stejarului Konstantinou își scutură frunzele de jos, lipsite de lumina soarelui. Tata ar sugera să luăm legătura cu Stefan

sau cu tatăl lui, dacă ar fi în măsură să ajute. Ba nu, știi ce-ar face? M-ar întreba dacă îi stă în fire lui Charlie să dispară așa, iar eu ce-ar trebui să-i zic?

Faptul că Rasyam nu pare alarmat de dispariția vărului lui preferat mă convinge că știe mai multe decât dă impresia. Risc.

– Ai vorbit cu Stefan, nu? I-ai spus că firma de închirieri de bărci a lui Charlie s-ar putea să nu fie așa de curată.

Se leagănă, de parcă adevărul i-ar afecta echilibrul. Se încruntă, apoi înfige picioarele în pietre.

– Cine ți-a spus?

– Rasyam, nu sunt prost. În orice caz, nu făcut grămadă.

– Dacă nu veneai, aș fi luat eu postul tău, spune el răutăcios. Atunci măcar aș fi putut să aflu adevărul și să fac ceva să-l ajut. L-am întrebat pe Charlie dacă pot să fiu eu managerul lui în dimineața de dinainte să-ți ofere ție postul. Aveam tot dreptul. Sunt din familie. Dar a refuzat. A spus că tu te potrivești mai bine. Tu, care ai experiență zero în materie de bărci, care ai zăcut și ai sângerat la prima călătorie cu barca. De ce tu mai degrabă decât mine? Sincer, de ce?

Răspunsul mi-e clar. Charlie s-a gândit că disperarea mea i-ar asigura un angajat mai dispus să accepte orice în afacerea lui necurată. În definitiv, în CV-ul meu figurează experiența cu bandele panameze. Sau poate că explicația este și mai simplă: își permitea să mă pună în pericol mai mult decât pe un membru al familiei lui. Degetele lui Rasyam sunt mai valoroase decât ale mele.

– Da, am fost furios, recunoaște el. Iar după ce am plecat de la biroul lui Charlie, am vorbit cu Stefan. Tu nu înțelegi. Nu e familia ta. Tu nu ai nicio miză. Noi ne bazăm pe Stefan. Noi avem nevoie de sprijinul lui când va prelua afacerea. Trebuia să fiu cinstit cu el! Și e clar că turiștii nu se înghesuie la debarcader să fie duși în vacanță. Brațele lui slăbănoage țâșnesc prin aer când începe să meargă. Dându-și seama că nu-l urmez, se întoarce și-mi spune: Nu regret. Dacă Charlie face ceva ilegal, Stefan ar trebui să-l oprească. Se întâmplă deja prea multe rele în apele astea ca să mai profiți de haos. Ce s-a ales de scriitorul care doboră fără nicio remușcare un avion de pasageri?

Rasyam își strânge gulerul tricoului în jurul gâtului înainte de a continua:

– Regret doar că apoi m-am simțit vinovat. M-am dus înapoi în port în după-amiaza aia și i-am spus lui Charlie că Stefan adulmecă. Presupun că voiam confirmarea că afacerea lui cu bărci nu era chiar cum pretindea el. A luat-o razna, l-a cuprins panica. Nu i-am spus că am stat de vorbă pe îndelete cu Stefan, dar pe bărcile alea e și numele meu de familie! Aveam

de ales? De ce trebuie să aleg între Charlie și restul familiei mele?

Furia îi e singura mângâiere; tremură în arșița aurie, ochii lui caută cotloanele infinite ale țărmlui stâncos. Niciodată nu mi-a venit să-l îmbrățișez pe Rasym și nu îndrăznesc nici acum. În schimb, îi ofer mâna, cu palma în sus. De la distanță, probabil pare că îi cer ceva. Când se întoarce și lovește cu piciorul în apa care urcă la flux, am și eu același sentiment.

— Din cauza mea a plecat, șoptește. N-ar fi trebuit să-l avertizez. Ar fi trebuit să-l las pe Stefan să-l înfrunte. E vina mea că a dispărut.

— Nu e vina ta. E a lui Charlie. Nici eu n-am știut de afacerea lui. Încă nu știu. Chiar când mă pregătesc să las mâna jos, se repede să mi-o ia strângând din dinți, de parcă ar fi hotărât să suporte șocul electric al contactului fizic. Crezi că se poate să fi plecat de pe insulă?

Rasym ridică din umeri drept răspuns.

— Dar o să se întoarcă, nu?

— Știi ce cred eu? Mai ții minte când unгурul ăla necioplit, Bence, a venit la masă în noaptea aia și a jurat că-l sunase Charlie? Cred că Charlie încerca să-și vândă participația cât de repede posibil. Să renunțe la afacere. Să transfere titlul. Să facă un B din K. Să plece și să-și vadă de viață. Acum ar putea fi oriunde. Atena, Cipru, Polinezia.

— Eu sper că nu. De dragul lui Sonny.

Când îi pomenesc numele, îmi dă drumul la mână.

— Femeia aia! A purtat burka în fața ta? I se pare foarte amuzant. Dacă e atât de minunată, de ce n-a luat-o cu el?

Rasym înaintează cu pași nesiguri, o clipă chiar se sprijină pe mine ca să-și mențină echilibrul. În mod straniu, mă emoționează căldura trupului lui și mirosul de pământ și metal al pielii, toată ființa ciolănoasă a lui Rasym, în care religia se războiește cu dorința.

— Pot să te întreb de ce crezi că au pus bomba hipioții luna trecută?

— Ai citit ultimul capitol al Bibliei? Cunoști Apocalipsa Sfântului Ioan?

Tropăie din picioare să sugereze o cavalcadă.

— Dar tu nu crezi că au vreo legătură cu dispariția lui Charlie? Adică nu-i posibil să fi fost victima unei crime?

— Crimă? De ce ar vrea hipioții să-l omoare pe Charlie? Sigur, se urăsc reciproc, dar nu văd în ce fel le-ar ajuta cauza dacă l-ar omorî pe Charlie. E bine să ai dușmani. Un dușman este mai onest decât un prieten. Știi exact care e situația.

Mă întreb dacă așa se explică ura lui neînduplecată față de Sonny. În universul moral al lui Rasym, dacă ar tolera-o i-ar da un sentiment fals de

încredere. Rasym a trasat propria lui Linie verde²¹, nu trece nimeni dincolo, nu încape îndoială unde e locul fiecăruia. Clătinând din cap, pufnește:

– Auzi, să-l ucidă hipioții! Acum parcă ai fi Charlie.

– De ce?

– Era paranoic. Poate din cauza poveștii cu bărcile. Poate din cauza tipului pe care l-a concediat. Cum îl cheamă? Pocnește din degete. Ai văzut pisica aia de pe *Domitian*.

Lui Rasym nu i-a trecut prin cap posibilitatea ca Charlie să fi murit. Nici nu i-a trecut prin cap că dispariția lui ar putea fi în vreun fel involuntară.

– Și ce? Are pisică.

– Nu te pricepi deloc la bărci, nu? Doamne, ai fi fost un manager groaznic. Se știe că țevile de gaz de pe iahturi sunt ușor de tăiat. Un ucigaș tăcut. Există un singur motiv pentru care lași un animal pe barcă. Să fii sigur că mai trăiește când urci la bord.

Îmi observă șocul de pe față și mi se pare că-i face plăcere, într-o oarecare măsură, să mi-l administreze.

– Charlie n-o să plece definitiv, mă asigură. Uیți că a lăsat ceva în urmă. Între timp, va trebui să așteptăm să plece Stefan înapoi în Dubai.

Mă bate pe spate în timp ce ne apropiem de Adrian, care stă lungit pe prosop și se uită la cupola albastră cu ochi sticloși.

– Te detașezi și apoi i te supui, murmură el cu vocea distorsionată, de parcă s-ar auzi de la interfonul vechi al unui apartament. Nu simți? Timpul ne presează tare. Suntem afundați în cutele lui. Ce vrea?

Cu greu ai putea găsi un tip mai drogat decât el.

Rasym se așază turcește la picioarele lui Adrian și-i aruncă o cămașă peste ele ca să nu se ardă. Ar fi mai prudent să-i acopere organele genitale, căci un început de erecție îi rearanjează geometria tare a corpului. Apoi îmi spune:

– Moștenirea, Ian. Asta uیți tu. Dacă ai perspectiva să pui mâna pe câteva sute de milioane într-un an-doi, nu fugi pe nepusă masă doar cu hainele de pe tine.

::

Louise și cu mine stăm la masa de pe terasă. Lumânările dintre noi mai au puțin și se sting. Mai devreme, Louise a desfăcut o sticlă de votcă și a turnat câte trei degete în pahare. Eu sunt la al patrulea „trei degete”. E aproape miezul nopții, dar arșița zilei ne sâcâie ca un toboșar care s-a rătăcit de fanfara lui. Oile umblă de colo colo pe câmpuri behăind agitate. De ce sunt atât de neliniștite în seara asta? Sunt atent la orice set de

²¹ Între anii 1970 și 1990, linia de demarcație dintre zona musulmană și cea creștină din Beirut.

faruri care urcă din vale, mi-e teamă de ideea unui preot la volan. Le urmăresc înclinația prin întuneric, se răsucesc și se contorsionează ca niște copii cu lanterne în mână pe drumul șerpuit, apoi trec în viteză de aleea noastră și dispar.

La un moment dat, se aude un huruit într-un tufiș din apropiere.

– Ai auzit?

– Ce să aud? Întreabă Louise.

Mă ridic de pe scaun; poate îmi joacă imaginația feste, dar văd o siluetă topindu-se în tufărișul negru. Aștept un minut, însă bezna rămâne totală și neclintită.

– Mi s-a părut doar că văd pe cineva pe alee.

– Ar putea fi un vecin. Sau, era să uit, am observat-o pe una dintre fetele din tabăra hipioților mergând pe câmp mai devreme.

– Dar niciun preot sau vreun grec bine făcut?

Louise clatină din cap, așa că mă așez la loc.

– Te porți ciudat, remarcă ea.

– Îmi pare rău. Am fost puțin cam stresat.

– Vrei să-mi spui ce se întâmplă?

E mai degrabă un ordin decât o întrebare; vocea ei și-a recăpătat asprimea.

– Totul se duce de râpă fără Charlie, răspund vag. Iau sticla de votcă, nu ca să torn, ci ca să profit de răceala ei. Datorează bani mănăstirii și, cum el nu este aici, călugării mă bat pe mine la cap. Ce-ai zice să mergem câteva zile pe o altă insulă? Am putea să plecăm mâine și să încercăm în Folegandros. Am auzit că sunt niște faleze impresionante. Bun, poate e cam departe. Dar ce zici...

Louise se strâmbă.

– Nu se poate. Eu, cel puțin, nu pot. Nu am bani. Europa m-a lăfărit. Și Sonny ne-a invitat la prânz mâine. Nu pot s-o părăsesc.

Își ține băutura la gură, dar nu bea. Oricum, nu contează. Dacă Stefan a achitat datoria, Louise e în siguranță.

– Ce se întâmplă cu Konstantinou Charters? mă întreabă.

– Nu știu nici eu mai multe decât tine.

Duce mâna pe partea cealaltă a mesei și-mi atinge cotul.

– Am senzația că nu-mi spui tot.

„Cine e tipul cu barbă, cu cămașă de cowboy? De ce n-ai postat fotografiile cu mine și cu Charlie? Le-ai șters înainte să le vadă bărbosul și să te întrebe ce-i cu noi?” Nu pun aceste întrebări pentru că nu vreau să aflu răspunsul, pentru că Louise mai stă doar cinci zile.

– Dar mai lucrezi la el?

– Presupun.

– Și nu e nimic ciudat la operațiunile lui?

Mă uit la ea pe deasupra paharului aproape gol.

– Ciudat în ce fel?

Ia o lumânare și și-o flutură prin față ca pe un far călăuzitor.

– Ian! Intră pe recepție! Ian! spune ea râzând. Suntem în plin sezon pentru închirierea de bărci. Charlie a dispărut. Despre tine nu se poate spune că te duci la program. Mă întrebam dacă e ceva în neregulă. Îmi smulge sticla din strânsoare și-mi umple paharul. Al cincilea „trei degete”. Pun degetul pe buză să mă descurajez să beau. Vorbește, mă îndeamnă Louise. Mie poți să-mi spui. Poate reușesc să dau o mână de ajutor.

– Nu poți să dai nicio mână de ajutor.

– Pune-mă la încercare.

E-mailul din seara asta de la sora mea:

Nesimțitule, sună-mă! Aș putea să mă duc la poliție, să cer să te aresteze pentru furt. E infracțiune, dacă nu te duce mintea să-ți dai seama singur. Așadar, ultima mea ofertă. Dacă ne dai banii înapoi și-mi răspunzi la toate întrebările despre tata, atunci eu și cu Ross ne mai gândim dacă să depunem plângere.

Dacă e să găsec o parte bună, Lex mi-a dat adresa ei poștală.

– Ești nerăbdătoare să pleci acasă? o întreb pe Louise.

– Schimbi subiectul, murmură ea sprijinindu-și capul în palme.

– Mi-ar fi plăcut să ne întâlnim din întâmplare acum un an. Acum șase luni. La naiba, la anul. Dar nu acum. Mai prost de atât n-am stat niciodată. Iau mâna de pe buze și sorb din pahar.

Să fi avut întotdeauna bani: patima față de lucruri ce nu pot fi numite; o cameră aglomerată cu lumina stinsă; fiabilitatea ușilor automate, fâșâitul pe care îi scot când se deschid și aerul rece pe pielea înfrigurată.

Să nu fi avut niciodată bani: muncă, muncă, muncă și niciun pic de timp pentru rugăciune; o geacă pentru toate anotimpurile; iarba care crește în jurul unei case din ce în ce mai mici.

Să fi avut cândva bani și să-i fi pierdut: o gaură în pantof cu care nu te obișnuiești niciodată, să simți gaura cu fiecare pas pe care-l faci, până când gaura se face mai mare decât corpul tău.

– Te rog, Ian. Spune-mi ce se întâmplă!

Louise se întinde din nou, dar îmi mut cotul. Nu are sens s-o împovărez cu adevărul. Las-o să se bucure de cinci zile de vacanță. Hai să nu fiu o lecție în povestea călătoriei ei. Să se gândească la mine mai târziu, undeva în Washington sau Lexington, nu ca la un om distrus, ci ca la unul

curat.

— Chiar dacă e rău, aş vrea să aud. Poţi să-mi spui cele mai mari nenorociri.

— O să te duci în vizită la fratele tău înainte de începerea anului universitar? Cum ai spus că arată?

Louise se ridică de la masă şi se cocoată pe zid. Apoi se ridică iar, ocoleşte masa şi, luându-mă pe după umeri, şopteşte:

— Mă bucur mult că sunt aici cu tine. Indiferent ce se întâmplă. Indiferent cât va dura. Ştii, nu?

— Am o rugămintă, îi spun.

Împing paharul cu băutură şi mă uit la ea, seriozitatea îi formează un sărut pe buze, femeia aceasta care, în mod misterios, vrea să fie cu mine din motive pe care nu mi le explic. Sapă mai târziu, caută în ţărână, scoate oasele la soare şi încearcă să-ţi dai seama ce fiinţă era. Avea o viaţă, se mişca, respira. A contat atât timp cât a durat.

— Ce e? mă întreabă ea lăsându-şi capul într-o parte.

— Dormi în camera mea în noaptea asta. Nu te duce în patul tău.

Am ajuns la stadiul în care ne cerem lucruri simple, imposibile.

14.

Se numește Vic și are o tuse sâcâitoare. Atâta lucru știu despre șefa lor.

Merg spre nord de pe plaja din Grikos în prima zi în care cerul este întunecat. Nori joși de furtună formează dâre precum blana murdară a câinilor husky. Lipsa soarelui face ca pereții vâruți în alb ai orașului să capete un crem mohorât, expunând crăpături în tencuială și petice de culoarea cretei. Câteva sunt mânjite de vopsea spray proaspătă: „Strivește troika²²”, „Tote me Tanks, Tope me Banks”, „Devorați-i pe bogați”. Copertinele zdrențuite ale tavernelor atârnă din rame. Paradisul e o dâră de lumină.

Cotesc de-a lungul țărmului stâncos. În port sunt foarte puține iahturi și numai câteva bărci de pescari dărăpănate târăsc năvoade prin canalele mai adânci. În timp ce falezele se înalță și plaja se îngustează, aud și simt mirosul taberei, un microclimat de fum dulceag și rafale de muzică bubuitoare, o piesă hip-hop se topește în pulsația de amfetamină a transei. Probabil că și câinii lor întâi mă aud și mă simt, pentru că trei corcitură, două cu mandibula ieșită mult în afară, vin iute spre mine și-mi adulmecă pantofii. Cel mai mic dintre ei ridică un picior musculos, obligându-mă să fac un pas în laterală în apă ca să nu mă marcheze. Dar mă acceptă în haita lor; fug împrejurul meu ca niște ambasadori slugarnici în timp ce mă apropii de ciorchinele de corturi.

Auriu. Roșu. Verde vânătoresc. Fiecare cort are o cruce pe o parte. Un foc de tabără scânteiază în mijlocul plajei; un bărbat cu o pălărie de fetru dansează în jurul flăcărilor și-i atinge pe cap pe cei care aruncă în foc rămurele, frunze de oregano și jeturi de combustibil. Două tinere cu părul lung și încâlcit, nu foarte diferite de prietena lor moartă, Dalia, prind tricouri pe o sârmă întinsă între măslini; unul dintre tricourile care flutură în vânt este cel cu toate culorile curcubeului cu ♥ Atena, pe care l-am văzut la ultima lor sosire. Un puști scund, sfrijit, cu fiecare os vizibil pe spate, cu părul o încâlceală de codițe fucsia, cântă o piesă rap în portugheză în timp ce răsuțește un baston de poliție prin aer. Este atât de concentrat la ritmul lui, încât e gata să calce în focul de tabără,

²² Cele trei organisme internaționale, Fondul Monetar Internațional, Comisia Europeană și Banca Centrală Europeană, care au încheiat cu Grecia un acord de sprijin financiar în perioada crizei grecești.

stârnindu-le fetelor din apropiere hohote răgușite de râs.

– Gibby, ai treabă, strigă una dintre fetele care întind rufe. Poartă o diademă ieftină de plastic.

– Nu, nu mier-cu-rea, răspunde el fracturând cuvântul, până când nu mai știi că e o zi a săptămânii.

Are buza așa de umflată, încât i se vede un cuvânt tatuat pe partea roz de dedesubt. Conte? Cutră? Cometă?

Un grup de bărbați goi și păroși se aruncă în apă, cu picioarele și dosurile ca o acumulare de vânătăi și lovituri de bici. Aproape de fluxul care se apropie zac împrăștiate cutii goale de sardele, pachete de țigări, linguri îndoite și cutii de conserve strâmbe. O fată goală până la brâu, cu pantaloni de trening de velur de culoarea cireșei, cu un sfârc străpuns de un ac de alamă, freacă resturile de pe un grătar; sânii i se înghesuie unul în altul din cauza efortului și, când se ridică în picioare să se șteargă pe frunte, văd că este însărcinată în câteva luni. Doi tipi care vorbesc în spaniolă, cu un ciudat aspect școlăresc, judecând după părul tuns scurt și cămășile murdare, se iau la trântă pe lângă stânci; chicotelile nu reușesc să mascheze violența hârjonelii. Un antebraț îl strânge de gât pe cel mai mic. Niște păsări albastre tatuat pe braț se umflă și se acoperă cu vene.

Denumirea de hipioți nu este prea exactă în cazul lor. Sunt mai degrabă niște necrofagi culturali, ciugulesc promiscuu din grămada de gunoi a istoriei, a magazinelor de suvenir și a amintirilor romantice adolescente care au zăcut ani de zile în dulapuri din suburbii înainte să fie recuperate drept simboluri ale inocenței apuse. Armură le este expresia feței, cu ochi pătrunzători și guri crispate de o vitalitate hămesită, un avânt stăvilit, isterie ținută din scurt. Și totuși sunt frumoși, majoritatea, pentru că sunt tineri, stare pe care încă nu și-au dat seama cum s-o distrugă, iar încercările în acest sens – tatuaje, machiaje ca la teatru, piercinguri mari cât dolarii de argint, cicatrice albe de la tăieturi cu lama ca niște linii de cocaină pe brațe –, toate astea dovedesc ce tineri sunt. Îmi imaginez că atunci când e soare o sminteală de lumină unge trupurile goale din tabără și dă mării un aspect halucinogen, iar Dumnezeu chiar pare aproape un supraveghetor zombi care s-a întors să culeagă obiectele reciclabile din gunoi. Prin coloana sonoră formată de lătrăturile câinilor, râsetele isterice și muzica speed onctuoasă, mă surprinde mai mult ceea ce lipsește: nici măcar un telefon mobil la vedere. Sunt oameni lipsiți de strălucitoarele remore ale postărilor și transferurilor de date.

Îmi plimb privirea mai departe pe plajă, acolo unde se formează un

cerc în jurul dalmațianului ursuz. Niște fete fredonează o melodie în timp ce-i împletesc coronițe de iarbă în jurul gâtului. Tipul musculos cu mustățile răsucite stă ghemuit pe o găleată întoarsă cu gura în jos. Mănâncă sardele dintr-o cutie cu capacul îndoit. În buza de jos are înfipite două inelușe de argint, iar de betelia pantalonilor scurtți militărești are prins un cuțit. Dar cel de lângă el îmi reține atenția. Helios stă așezat cu un prosop de plajă prins pe jumătate pe cap, cam cum își imaginează un copil că vine un vâl. Pare mai fericit și mai pierdut decât ultima oară când l-am văzut eu; între degete are un joint stins. Mângâie cu gândul aiurea dalmațianul de parcă l-ar pipăi, stă cu ochii ațintiți la concursul de fredonat al fetelor, dintre care una dansează goală până în brâu, brațele i se leagănă ca niște crengi și-și agită tricoul cu Anti-Betleem ca pe un stindard.

Un băiat latinoamerican cu părul lung și creț de surfist și unghii portocalii, cu o bustieră de nailon, trece pe acolo vorbind la un walkie-talkie.

— Ajungi la trei și zece! urlă el în aparat.

Merge țănoș pe plajă și intră într-un cort mare făcut dintr-o prelată albastră și niște plasă de camuflaj verde-maronie. Stâlpul metalic din față tremură când un steag alb trosnește în vârf; pe steag sunt două coarne aurii încrucișate. Lângă cort se vede un tomberon din plastic, iar o fată face ordine într-un morman de rucsacuri.

— Știe cineva unde e echipamentul Reginei? strigă ea cu un accent nordic.

Tipul cu mustața răsucită se uită la ea. Dar înainte să răspundă, ochii îi rătăcesc spre mine.

— Hei! strigă. Cine mama dracu' ești? Ce faci?

Privirea mi se îndreaptă imediat spre Helios, care se uită și el la mine, de parcă i-ar fi frică să dea de mine aici, unde probabil că nici măcar tatăl lui nu ar îndrăzni să-l caute. Helios nu scoate un cuvânt când tipul se repede la mine, iar tălpile lui împrăștie pietrele cu fiecare afundare.

O bucată din cort se dă într-o parte și iese Vic, cu mâna streășină la ochi, deși nu e nici urmă de soare. Are un alt compleu înflorat, pantaloni scurtți cu albăstrele și o cămașă cu margarete. Ridică imediat brațele ca să-l oprească pe tip să se repeadă, apoi vine calm spre mine.

— Lasă, Noah. Toată lumea e bine-venită.

Lui Noah nu-i convine să mă lase. Își pune mâinile în șolduri ca să-și accentueze lățimea pieptului și-și roade cu dinții piercingurile.

— Avem prea mulți, mormăie el. Devine periculos.

Vic mă studiază curioasă, ochii ei albaștri, blânzi sunt plini de

compasiune, ca și când nu ea s-ar apropia, ci eu m-aș apleca pe fereastra unui tren și ea m-ar privi cum plec, un prieten căruia o să-i ducă dorul. Întinde brațele dolofane și cuprinde cu mâinile un bol invizibil.

– Bun venit. Bun venit în tabăra Apocalipsei. Ești obosit deja?

Rămân pe loc.

– Obosit de ce?

– Obosit să mai cauți, îmi spune cu un zâmbet exersat. Obosit să mai cauți împlinirea în haos și sclipici. Obosit să mai lupți într-o bătălie pe care știi că ai pierdut-o deja. Pentru că asta îți oferim noi. O cale de scăpare. Vocea ei adoptă tonul șoptit, cântat al bibliotecarei care-i citește unui copil dintr-o carte cu poze. Noi putem face din tine un om mai bun. Putem să scoatem toată suferința din tine și s-o aruncăm în mare. Aici nu există frică. Nu trebuie decât să vrei. Să vrei să înceteze suferința și îngrijorarea.

Parcă s-ar uita în adâncul meu; da, asta vreau. Dar, deodată, pieptul i se zguduie și izbucnește o tuse vulcanică. Tusea pune stăpânire pe ea și, între două accese, Vic respiră greu, ca un pseudoluptător profesionist buimăcit de o lovitură care chiar doare dată de un amator.

Noah dă fuga la un răcitor și scoate o sticlă de apă. Ea soarbe șovăitor, cu ochii închiși, se verifică să vadă dacă trupul ei mai înregistrează și altă activitate. Înghite lacom și restul apei.

– Scuză-mă, îngaimă când deschide în sfârșit ochii. Mă numesc Vic. Mă bucur că ai venit.

– Știu cum te cheamă.

Haosul și sclipiciul nu sunt chiar atât de departe încât să nu aprecieze ideea de reputație. Zâmbește.

– Și eu te cunosc pe tine. Te-am văzut când sora noastră și fratele nostru au avut accidentul de motocicletă. Face semnul crucii pe cămașa cu margarete. Le simțim lipsa. M-am emoționat când am văzut cum te-ai repezit la cadavrele lor pe câmp. Mi-a rămas în minte imaginea ta alergând din toată inima spre moartea lor.

– M-am gândit că poate e un cunoscut.

Simt că devin defensiv. Nu vreau ca Vic să încerce iar să mă convertească. Nu vreau să vadă în adâncul meu.

– Ahh. Zâmbetul i se crispează. Nu prea ne interesează turiștii în tabăra noastră. Acesta este un loc destinat celor pierduți și regăsiți.

– E cumva și pentru cei dispăruți?

Sper că întrebarea ar duce-o cu gândul la Charlie, dar Vic nu înghite momeala.

– Tu nu ai dispărut niciodată. Nici măcar o zi. Ea a fost mereu alături

de tine. Trebuie doar să întinzi mâna.

— Fata aia e aici cu voi? Cred că o cheamă Carrie Dorr, cea care a găsit cadavrele.

Zâmbetul lui Vic se topește. Dă din cap spre cort.

— Ce-ar fi să stăm de vorbă înăuntru?

Pornesc în urma ei pe plajă. Noah mă studiază cu atenție. Mă uit după Helios, care acum stă cu spatele la mine, iar prosopul îi acoperă complet fața. Vic ridică bucata de cort și mă aplec să intru. Pe jos sunt covoare galbene. Pernele ieftine cu paiete și sacii de dormit rulați din mijloc creează o zonă improvizată de odihnă; pe una dintre perne sunt cusute numerele 5:47:31, făcând probabil trimitere la un verset din Biblie. Interiorul miroase a stătut și a umed, cum miroase vara într-o cabană nefolosită. Pe o parte a cortului, pe niște rafturi de lemn, sunt o mulțime de conserve și de tricouri pentru turiști încă învelite în celofanul din fabrică. Pe raftul de jos e un șir de coșuri de plastic; în unul pare să fie un morman de telefoane mobile și laptopuri, iar în altul, teancuri de pașapoarte. Un coș deschis este plin cu ghiduri turistice ale Greciei și Biblii cu copertele crăpate. De partea cealaltă a cortului, o hartă laminată a insulelor grecești e prinsă de un panou de placaj. Piuneze de diferite culori acoperă harta într-o constelație amibiană. O tablă mică, nu foarte diferită de cea din Skala, afișează programul săptămânal al feribotului spre și din Patmos și porturile de legătură către lanțurile de insule din vecinătate. Dar mare parte din spațiu este ocupat de un container negru metalic încuiat cu un lacăt. E acoperit cu o față de masă de dantelă și un morman de sfeșnice. Nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva e plin cu dinamită din genul folosit de pescari la braconaj, în caz că Apocalipsa are nevoie de puțină încurajare.

Băiatul cu bustieră sport stă în picioare lângă hartă și mută o piuneză.

— Mulțumesc, Leif, îl trimite Vic la plimbare.

El dă din cap slugarnic, își prinde părul la spate într-o coadă de cal, ceea ce-i accentuează sprâncenele frumoase, și pleacă.

— la loc.

Vic se așază cu picioarele solide sub ea și-și aranjează pernele în jurul soldurilor și gambelor. Are ceva de mamă-cloșcă, din cauza vârstei sau a trăsăturilor modeste, care te duc vag cu gândul la Vestul Mijlociu al Statelor Unite, sau poate pentru că e singura din tabără care poartă ceas. Are trei prinse la încheietura mâinii drepte. Observând că mă holbez la ele, îmi explică:

— Două sunt potrivite pe ora Greciei. Dar nici măcar eu nu sunt în totalitate ruptă de trecut. Este ultima concesie pe care mi-o permit. Rapid

City, Mountain Standard, oprit etern la 5:47:31, secunda în care l-am descoperit pe Domnul.

– Cât a trecut de atunci?

– Șase ani și atât de multe luni. Nu mai țin minte câte, dar nici că-mi pasă. Nu mai contează. Îmi amintesc ce mi-a spus Charlie, că Patmos își are nebunii ei, atrași de visul de a trăi pe insula Apocalipsei, cum era și cazul pedofilului din Chicago. Deși motivele lui sunt foarte diferite de ale lui Vic, care adaugă: De atunci sunt pe insulele astea, îmi închin viața Lui, mă pregătesc pentru venirea Lui, pentru bătălie și festin.

– Te referi la sfârșitul lumii.

Zâmbește.

– Dacă judeci totul prin prisma pierderii, da, e sfârșitul lumii. Dar este începutul uneia mai bune. Lumea asta veche e chiar atât de bună? Citește un ziar. Te provoc să citești două, să vedem dacă te apucă greața. E prea târziu s-o salvăm. Nu spun nimic din ce n-au stabilit deja oamenii tăi de știință. Două bătaii la miezul nopții. Limba a doua se mișcă rapid. Ești gata? Se mușcă de obraz. Cum te cheamă?

– Ian.

– Ian. Mă studiază de parcă ar privi o vrăbiuță la fereastră, fascinată de capacitatea de supraviețuire a ființelor banale. Simt că ai ce trebuie. Ți-a spus cineva lucrul ăsta? S-a deranjat cineva să privească în adâncul tău până acum? Ai atât de multă durere, confuzie și îndoială în adâncul tău, și simt că te lupți să găsești un loc permanent. Îmi pare rău. N-o să găsești niciunul. Nu cauți unde trebuie. Se apleacă și mă bate ușor pe genunchi. Nu-i cer nimănui să creadă. Fiecare membru al taberei alege să vină aici de bunăvoie, alege să-și dorească ceva mai mareț decât am fost programați să acceptăm. Cum te-ai simți dacă ai renunța la toată suferința aia? Ai mai fi Ian? Ai nevoie de el?

– La ce servește harta? Întreb, abătându-i atenția de la Ian.

Se uită în spatele ei, admirând parcă numărul de piuneze.

– Se duce vorba. Vin tot mai mulți tineri. Îi ajutam să-și găsească drumul. Le planificăm traseul și-i aducem acasă. Fiecare dintre acești tineri a fost torturat, maltrat, schilodit de părinți, falimentat de educația primită, dezamăgit de guverne și comunități, ridiculizat pentru că e așa cum e. Majoritatea au început ca turiști, călătoreau în căutare de sens, iar cei care nu ne găsesc pleacă înapoi acasă și știu mult mai puțin decât la început. Fotografii pe telefon. Ți-a spus că nu e sens, Ian, nu-i așa? Câteva apusuri? Intimități publice triviale? Noi suntem antidotul, turiștii care nu s-au întors, scaunele goale de la masă, ultima armată.

Vic răsuflă, se aude de parcă ar avea plămânii pietrificați, și începe să

tușească iar. Se întinde după un șervețel din spatele pernei brodate și-și strivește gura cu el.

– Te simți bine?

– Da, insistă ea.

Mă întreb dacă nu cumva 5:47:31 de pe pernă marchează momentul exact când a primit diagnosticul. Nimic nu te transformă mai repede în credincios decât o boală terminală. Împrietenește-te cu bestia și du-o în mormânt. Ia lumea cu tine. Pentru că știm cu toții ce ni se spune să nu credem: lumea chiar se sfârșește, o parte esențială, de aur a ei, când mori.

– Ce e cu toate tricourile astea pentru turiști? o întreb.

– Ah, tricourile. Oftează. Surplusuri luate angro. E modul ieftin de a-i îmbrăca pe copii. Suntem o comunitate liberă, dar tot ne trebuie și nouă câte ceva. Nu ne deranjează să ne îmbrăcăm ca inamicul. E mai simplu să circulăm așa, să facem incursiuni, să transmitem judecata lui Dumnezeu, milenariști virtuoși deghizați în mileniali ipocriți. Râde. Eu am inventat asta. Unii membri își donează economiile, deși, desigur, nu este o condiție. Primim tot felul de oameni. Ieri a venit o fată, o suedeză, ni s-a alăturat. A plecat de pe iahtul familiei ei să îmbrățișeze libertatea alături de grupul nostru. Nu tratez cu ușurință sacrificiul ei. A insistat să-și aducă și dalmațianul. Câinii noștri nu-l plac. A trebuit să-i țin să nu-l atace noaptea. Își drege glasul. Trăim modest aici. Iar insula ne permite să fim aproape de peșteră cât timp rămânem pe spațiul public. N-am stat de la început în Patmos. E prima vară întregă petrecută aici. Anul trecut am încercat în Leros, dar localnicii n-au fost prea înțelegători. Călugării de aici înțeleg urgența momentului. Suntem în ceasul al doisprezecelea.

Se uită la mine, o jumătate de gură își reține zâmbetul, iar jumătatea cealaltă e dezumflată.

– Nu cred că ești gata, Ian. Nu simt că aș stabili o legătură cu tine. Nu ești destul de modest. Preferi să fii înspăimântat. Dar nu-i nimic. Nu recrutăm oameni ezitanți.

– Îl cunoști pe Charlie Konstantinou? Nu e foarte modest, nu?

Nu simulează consternarea când îi pomenesc numele. Probabil că Vic e deja la curent cu faptul că sunt prietenul lui și poate de-aia se interesează în mod deosebit de mine: încearcă să-și facă prozeliți din tabăra adversă.

– Deloc modest, din câte se pare. Lacom, egoist, nesătul. Iubită drăguță. E un tip de om, omul cel mai trist, nu crezi? E un copil în trup de adult. E un gen aparte.

– Nu-ți place.

Râde cu dulceață în glas.

— Ție îți place? Întruchipează fiecare boală care a alterat și distrus planeta. Tot excesul ăla cu sclipici, eu, eu, eu care alimentează motorul și continuă să strivească. Familia lui nu și-a jucat destul rolul în atrocitățile din Orientul Mijlociu? Creează toate condițiile pentru război, după care o întind cu iahturile lor. Dar, atenție, nu poți fi prinț de două ori. Trebuie să-ți alegi împărăția. Și, în ziua bătăliei, păsările se vor hrăni cu leșul prietenului tău. O să ciugulească din el până la os la porțile cetății. Așa a profetizat Dumnezeu, nu eu. S-a scris chiar pe insula asta. Chiar și celor mai fanatici le-ar fi greu să prezinte lucrurile astfel încât tortura cu păsări să pară atât de veselă, dar Vic transmite un optimism plin de viață, de parcă ar fi făcut rost de bilete în primul rând la spectacolul anihilării finale. Prefer să mi-l imaginez ca pe un rechin într-o mare unde în curând n-o să mai fie pradă, continuă ea. N-o să-i mai rămână nimic de devorat. Gândește-te la un ocean cu un singur rechin, singur.

— Deci nu te-ar supăra prea tare dacă i s-ar întâmpla ceva?

— Lui Charlie? Vic își încrucișează picioarele. M-ai înțeles greșit. Nu-i vreau răul lui Charlie. De fapt, ne este colaborator secret. Atât de secret, încât nici măcar nu-și dă seama ce bine face cauzei noastre.

— În ce fel e colaboratorul vostru?

— Ne trebuie mai mulți ca el. Lăcomia, aroganța, apatia, divinizarea banilor. Care crezi că sunt semnele sfârșitului care se apropie? Grăbește a doua limbă. Ți-am spus, ceasul nu poate fi dat înapoi. Gangrena a cuprins deja lujerul. Așa câștigă Dumnezeu, nu luptându-se cu diavolul, ci lăsându-l să-și facă lucrarea. Charlie e rău, nu neg lucrul ăsta. Dar e un rău necesar. Sper să nu i se atingă nimeni de niciun fir de păr din cap. Te rog, creează mai mulți care întorc banii cu lopata, în timp ce atât de mulți oameni mor de foame. Numai Dumnezeu știe ora, dar cu siguranță noi putem unge ceasul.

Vic îmi zâmbește, pe deplin conștientă de imaginea pe care o transmite, de credincioasă autentică, un fel de Marx care a renunțat la pastile.

— Mai demult am fost și eu ca tine, spune ea solemn. Ți se pare că legea gravitației nu se aplică, piața continuă să crească și cei săraci vor găsi, în cele din urmă, calea prin care să se îmbogățească. Ei bine, asta n-o să se întâmple. Am încercat secolul cu Iisus cel iertător. N-a mers. Acum este momentul pentru răzbunător, judecătorul furios, hoțul. Cum poți să vezi ororile de pe planeta asta și să mai speri că omenirea se va îndrepta? Asta e credință care frizează amăgirea. Noi suntem realiști prin comparație. Dumnezeu ne-a dat răspunsul. Nu înțelegi o carte dacă nu

citești ultimul capitol. Apocalipsa. E urâtă, dar e și încântătoare.

Noah bagă capul prin ușa cortului – sau, mai bine spus, îl tot bagă de ceva timp.

– E totul în regulă?

– Perfect, îi spune Vic radioasă. Cred că dau un interviu. Păcat că nu a adus și un fotograf. Se preface că-și aranjează părul. E aproape gata. Pregătește vinul și sucul pentru rugăciune. Verifică data expirării de pe cutii. Apoi se întoarce spre mine: Tu nu rămâi.

Înțeleg ideea când pleacă Noah.

– Legat de bomba care a explodat luna trecută în Skala. Nu cumva congregația ta a pus bomba ca să grăbească un pic distrugerea?

Vic tușește în ghemotocul de șervețel și câteva pete de sânge înfloresc pe albul lui. Încearcă să le ascundă, strângând șervețelul în mână.

– Așa spun turiștii? răspunde ea nonșalant. N-am avea nevoie de așa ceva. E deja atât de multă distrugere. Nu au tras concluzia că e nu știu ce facțiune anti-zona euro? Sau poate au fost Al-Qaeda sau ISIS sau Frontul al-Nusra sau vreo altă grupare din cele care-și flutură steagurile negre prin tot Orientul. Trece în revistă grupările teroriste de parcă ar enumera și alți complici secreți. Sau poate a fost o turistă care timp de o săptămână a făcut masaj, și-a tras-o cu necunoscuți, a avut menajeră la dispoziție să-i facă curățenie în cameră, gura plină de frunze de viță-de-vie, oameni care să-i pregătească echipamentul de snorkeling, și pur și simplu n-a mai suportat. Pustiul din cartea poștală era prea mare. Plăcerea n-a făcut decât să-i sporească durerea, așa că s-a aruncat în aer. Ian, noi credem în Apocalipsă, dar suntem oameni mai degrabă pașnici. Nu trebuie să ridicăm niciun deget să aducem sfârșitul lumii. Lumea lucrează în locul nostru. Cu sau fără știință, toată lumea de pe Pământ face ce poate. Mai avem câteva prăbușiri și gata. N-ai văzut refugiații eșuând pe țarm? Bieții de ei. Este un pasaj în capitolul...

– Dacă ești cu adevărat creștină, n-ar trebui să faci ceva să-i ajuți? Lasă rugăciunile pentru Apocalipsă și fă o faptă bună. Nu i-ar plăcea și zeului tău un asemenea gest? Nu e loc pentru milă?

Vic lasă capul în jos dezamăgită. Afară se aude un clopot, apoi zgomot de pași și râsete apropiindu-se de intrarea în cort.

– Știi ce este păcatul? îmi șoptește. Esența păcatului e să faci ce e drept după părerea ta. Păcatul este să-l adaptezi pe Dumnezeu la propriul tău cod moral. Nu merge așa dacă ești un credincios adevărat. Toată suferința mă îndurerează. Dar, odată ce accepți oroarea, nu te mai sperie.

Am ajuns într-un punct în care granițele devin incerte, unde nebuna are

adevărurile lumii de partea ei, iar încercarea mea de a face apel la lumea rațională e ca și când aș lua în brațe niște copaci în timp ce pădurea arde. Vic dă să se ridice de pe podea, dar se oprește într-un genunchi.

– De ce ai întrebat de Carrie?

– S-a dus la poliție după ce au fost găsiți Dalia și Mikael. Le-a spus că e posibil ca Charlie să fi avut ceva de-a face cu moartea lor. Voiam să vorbesc cu ea.

Vic dă indiferentă din mână și se ridică în picioare.

– Fata aia e confuză. A venit la mine confuză acum două săptămâni. N-ar fi trebuit s-o primesc. N-a făcut decât să se îndoiască de mine din prima clipă. Mie îmi plac neadaptații. Îmi plac copiii care au fost răniți atât de mult, încât nu au nevoie decât de dragoste în jurul lor. Asta oferim noi, acceptare necondiționată. Dar pe Carrie n-o interesa asta. Ea e turistă și, din păcate, s-a dovedit o romantică atunci când a pus ochii pe Mikael. El era unul dintre membrii de bază. Țineam foarte mult la el. Și la Dalia. Erau la noi din iunie.

– Mi s-a părut c-o văd pe Dalia în ajunul accidentului coborând de pe feribot. Nu a sosit de curând?

Vic ridică bucată de cort de la intrare. Își reține un bubuit din piept.

– Te înșeli, îmi spune privindu-i pe tinerii care se adună în jurul focului de tabără. Și la fel s-a înșelat și Carrie. Dacă Charlie a avut ceva de-a face cu moartea lor, mi-ar fi făcut mare plăcere să-l informez pe inspector. Dar adevărul este că Mikael a condus mereu cam neglijent. Îi plăcea să ia virajele prea rapid. Oftează cu îndatorire maternă. Pe unii dintre puștiiăștia trebuie să-i strunesc. Viața lor este prețioasă, dar sunt prea tineri să-și dea seama.

– Pot să vorbesc cu Carrie? o întreb.

Cască ochii la mine de parcă aș fi invitat-o să protestăm față de forajul la Polul Nord.

– A plecat, își înfășoară colierul pe după deget, iar firul de cânepă i se afundă în grăsimea de pe gât. Și-a luat telefonul și pașaportul și a plecat. Ascultă la mine, fata aia era tare ciudată. N-ai fi scos de la ea decât aiureli. Dar s-a întors în America. Sunt sigură că deja e acasă în New Jersey și-și face selfie-uri în timp ce plânge.

Noah se apropie lent de intrarea în cort. Își plimbă degetele murdare pe mânerul cuștitului.

– Leif trebuie să ia doi care ajung la Kos într-o oră.

Vic își studiază ceasurile, comparând un cadran cu celălalt.

– Încă are timp de rugăciune. În cinstea vizitei oaspetelui nostru de astăzi, o să recităm capitolul 17. Când se întoarce spre mine, văd că-i

lipsește compasiunea din ochi, dar zâmbetul persistă. Bun, Ian. Sper că o să meditezi la ce am discutat.

Îmi face semn să mă apropii și mă prinde de umăr în timp ce arată spre turma ei din jurul focului. Trec de la unii la alții o ladă cu cele necesare și umplu pahare de plastic cu un suc verde din cutii și vin roșu dintr-o sticlă învelită în paie. Nu-l văd pe Helios printre ei.

— Îți cer ca, înainte să ne judeci, să observi bucuria, camaraderia, absența suferinței. Aici nu e noapte. Poate că eu n-o să trăiesc să văd sfârșitul, dar unii dintre ei, da. Dansează, râd, se sărută, bat la tobe. Plutesc pe valul unei explozii atomice și par nepregătiți de iarnă. Un acces de tuse își face loc prin gâtul lui Vic, dar îl înăbușă, se îmbujorează și i se umflă obraji. Ioan a profetizat Apocalipsa din Patmos, dar nu a plasat aici bătălia finală. Asta are loc în Armagedon, un oraș, deloc surprinzător, din Israel. Ce zici de acuratețea profeției?

Convenabil. Convenabil și îndepărtat ca un atac cu drone.

Ai zice că Vic mi-a citit gândurile, pentru că îmi dă drumul la umăr și-mi spune:

— Nu încercăm să-ți cucerim gândurile. Ne interesează sentimentele tale.

∴

Când eu și mama ne-am mutat, după divorț, în apartamentul din complexul de pe Riverside Drive, Helen s-a apucat să-l amenajeze cu ardoarea celei ajunse cu de-a sila în plin delir al crizei vârstei de mijloc. Noul apartament oferea, pe lângă alte perspective, posibilitatea răzbunării ornamentale pe gusturile insipide ale lui Edward Bledsoe.

Charlie botezase casa noastră Casa din junglă. La ferestre atârnav perdele mexicane cu broderii țipătoare; canapeaua avea motive tropicale, frunze de palmier și papagali în zbor, chiar și mâncarea scăpată pe jos renăștea sub formă de floră amazoniană; bambusul era materialul de bază al meselor și dulapurilor. Și timp de multe săptămâni din acel prim an în care am fost un cuplu mamă-fiu, cuplu care, fără nicio îndoială, nu fusese abandonat, ci *eliberat*, am dat iama în târgurile de vechituri din Chelsea instalate provizoriu în parcări (ce aveau să devină în curând parterele unor blocuri cu fațada de sticlă), ca să căutăm colivii aurite, rame sculptate de tablouri, fețe de pernă cu mărgeluțe care sugerau o origine sud-americană și sticlă artizanală de culoarea pastilelor de tuse. Plantele exotice veneau și plecau, erau înflorite la livrare, dar apoi mureau melodramatic ca niște actrițe de teatru, frunză cu frunză. Mama a instalat doi canari galbeni, pe nume Drăguț și Mai Drăguț, într-o colivie de alamă suspendată lângă fereastră, unde cântau dimineața până își scui-pau

plămâinii.

Singurul loc care a rezistat în fața asaltului tropicelor a fost dormitorul meu. Spre iritarea mamei, am lăsat pereții albi și goi. Preferam lemnul de esență tare în locul carpetelor împletite manual care începeau să se adune morman în living ca o presărare de margarete (femeia din Peru care ne făcea curățenie fusese mijlocitoarea între noi și un importator de textile din Queens). Înlocuiam screensaverul laptopului săptămânal, dar nici când am schimbat prefixul n-am lipit nici măcar o carte poștală deasupra biroului. Era o cameră în care se adunau umbrele, ale mele amestecându-se cu cele ale unui secol de locatari anteriori.

În cele din urmă, în criza ei în plină desfășurare de *horror vacui*²³, Helen mi-a interpretat indiferența față de decor ca pe o revoltă tăcută, refuzul de a mă lăsa devorat de viața noastră nu chiar atât de nouă.

– Nu vrei să-ți pui și tu nimic? mă implora ea.

– Îmi place așa cum e.

– Ce-ar fi să luăm un poster cu galaxia? Unul uriaș. Ar putea merge...

– Nu, mulțumesc!

– Hai să dăm o fugă la Met și luăm un poster frumos, înrămat cu...

– Nu mă interesează.

Răsufla copleșită.

– Vrei să stai de vorbă cu cineva?

– Stau de vorbă cu tine.

– Cu un specialist. Un psiholog. E evident că ești deprimat.

– Nu sunt, mamă, jur.

– Au trecut câțiva ani deja și încă îți e greu să te adaptezi. Refuzi să te implicii. Nu o consideri casa ta. Atunci o podideau lacrimile și era cu atât mai rău cu cât erau atât de ezitante. Doar un poster. Un jucător de hochei, îți plăcea hocheiul iarna trecută. O femeie, pentru asta păstrezi pereții goi? Haide. Să vedem ce poți! Poate o mașină sport? O trupă? Cântăreața cu versurile alea care vă plăceau ție și lui Charlie și cu care nu eram eu de acord? Un manechin? Ce e? Nu mă deranjează. Îmi place moda! Un bărbat cu șort de înot. Perfect!

Voia să am libertate deplină asupra camerei mele, iar eu îmi luam libertatea de a nu face nimic care să-i dovedească ei cât de nefericit eram.

– Problema e că restul apartamentului e așa de încărcat, spuneam. Iar New York-ul este aproape. Îmi place să am o oază de liniște.

– Te rog, atârnă ceva pe pereți.

²³ „Frica de vid” (în limba latină în original) – în compoziția artistică, reticența de a lăsa spații goale.

- Am computerul. Nici măcar nu stau atât de mult în camera mea.
- Orice. Te rog. Vopsim pereții!
- Îmi plac așa cum sunt.
- Ian, nu vreau să exiști în felul ăsta.

A început să meargă la întâlniri. A durat ceva și eu eram prea mic să-mi dau seama că piața nu e prea generoasă cu femeile inteligente, mai în vârstă, care au suferit deja dezamăgirea unei căsnicii. Își prindea o floare în piept și-și îndoia haina pe braț în așa fel încât să nu strivească petalele. Se întorcea peste câteva ore, cu floarea încă intactă, dar cu fața ofilită pe sub machiaj.

Am încurajat-o să facă voluntariat. A început cu câinii; plimba corciturii nefericite cu veste cu „Adoptă-mă!” prin Riverside Park și în timpul liber făcea curățenie în cuști la adăpostul din Morningside Heights. Ușa de la frigiderul nostru a devenit panoul de afișaj al adopțiilor de succes. Helen s-a mai îngrășat, s-a mai rotunjit la față și-i stătea bine, și râdea mai mult, sau mai degrabă râsetele ei nu-mi mai dădeau sentimentul că erau un simptom al nervozității și resentimentelor. Hainele scumpe nu o mai încăpeau și a început să-și cumpere halate mai comode și pantaloni de pijama de mătase, care probabil erau la fel de scumpe, dar nu mai lăsau impresia că se străduiește atât de tare. După câini a urmat un an întreg de voluntariat în domeniul horticol la Riverside Park Conservancy – pasiune care i-a ucis interesul față de plantele de apartament; o întrebam delicat despre unii dintre bărbații la pensie cu care o găseam în patru labe pe pământ, aruncând borcane cu râme ca să îmbunătățească calitatea solului.

– Ah, n-are legătură, spunea ea roșind. Suntem doar prieteni. Dar, dacă ar fi așa, te-ar înțelege, s-ar putea...?

– Sigur că nu m-ar deranja! exclamam.

Dar bărbații aceia nu apăreau niciodată la ușă. Până să intru la liceu, aspectul casei a început să se schimbe, de parcă l-ar fi distrus puțin câte puțin încălzirea globală. Carpetele indiene și o fântână miniaturală care susura și-au găsit loc prin marea de obiecte de bambus – lucruri care se vindeau la sala de yoga, unde Helen făcea cursuri de meditație și masaj ayurvedic. Drăguț și Mai Drăguț, sesizând poate interesul din ce în ce mai scăzut, se îmbolnăveau de o mulțime de boli mărunte, care necesitau permanent programare la veterinar. Veterinarul i-a diagnosticat ca fiind „stresați”.

– De ce avem toate fleacurile astea tâmpite? mă întreba Helen ținând în mână un jaguar de sticlă.

– Sunt ale tale dintr-o fază anterioară, răspundeam.

– Nu-mi aduc aminte să le fi cumpărat. Le-ai vrea la tine în cameră?

Camera mea rămăsese neînduplecat de virgină.

– Aruncă-le.

– Le donăm. Le duc eu la Centru.

Centrul era un cămin pentru bătrâni unde, în ultimii doi ani, mama își petrecea după-amiezile spălând bătrânii și ținându-le de urât în timp ce se uitau la televizor. De Crăciun, șemineul era plin cu vederi de la pacienții ei preferați, cu mulțumiri pe care, de fapt, le scrisese în locul lor.

– Uneori mi-ar plăcea...

În acel moment auzeam acul din creierul ei luând-o pe pista unui cântec trist, implacabil. Deja știam că nu trebuia să aduc în discuție întâlnirile, așa că mă așezam pe canapea și o îmbrățișam.

– O să fie bine, îi promiteam. Privește tot înainte.

Cât eram în ultimii ani de liceu, a înlocuit bătrânii cu tinerii. Întâi, bebelușii cu boli incurabile; din ei ieșeau atât de multe fire, încât semănau în incubatoarele lor din spital cu o mașină care ia curent de la o alta. Apoi, străngerile de fonduri pentru cei fugiți de acasă și tinerii vulnerabili la Broadway New Heart Shelter. În curând, pe frigiderul nostru erau copii vulnerabili din toată lumea și, în timp ce spiritualitatea ei aluneca spre transcendentalismul New Age, s-a folosit de legăturile cu catolicismul ca să intre într-un program de misionariat creștin care ajuta orfelinetele din țările în curs de dezvoltare.

– În curând se organizează o călătorie, mi-a spus. În China.

– Te duci?

– Problema e că ar trebui să plec în după-amiaza în care ai absolvirea.

– Ar trebui să te duci.

– N-aș pierde ceremonia, dar ar trebui să plec imediat după aceea.

Încruntându-se, a oftat; Nu pot să fac așa ceva.

– Mamă, du-te. Pot să sărbătoresc cu Charlie. A închiriat Rainbow Room. Oricum, asta aveam de gând să fac.

– E ziua ta cea mare. Nu pot să te abandonez.

– Mamă, te rog, du-te. Aici totul o să fie în regulă.

Mă revoltam ca un smintit când nu eram acasă (în mare parte din timp sub influența lui Charlie), însă darul meu pentru Helen era iluzia unui fiu calm și înțelept. Cea mai mare înșelătorie în viață e să pari integru din punct de vedere moral în fața unui părinte. Dar voiam să fie fericită. Voiam să creadă că deja eram aranjat.

– Ești sigur? a stăruit ea. Foarte sigur? Mi-ar putea prinde bine.

– O să-ți prindă sigur bine. Încearcă.

– Nu știi. Poate. Dar mă simt atât de pierdută.

La sfârșitul verii, ne-am mutat amândoi. Eu m-am dus la facultate în Munții Berkshire, iar Helen a vândut apartamentul din Riverside și a cumpărat o garsonieră în centrul orașului pe care a aranjat-o în costisitorul stil minimalist zen (tropicile fuseseră în sfârșit scoase cu buldozerele de pe harta familiei Bledsoe). Nu avea un dormitor în plus – nu aveam ce lăsa pustiu –, dar a cumpărat o canapea extensibilă. Drăguț a murit de Ziua Recunoștinței, dar Mai Drăguț a rezistat. După trei călătorii de misionariat creștin, mama s-a certat cu liderii programului când a tras concluzia că profitau de ea ca să facă rost de fonduri.

– Ei cred că sunt bogată, mi-a spus fără ocolișuri.

Și chiar era bogată, într-un fel, în urma divorțului, dar Helen își făcea în continuare iluzii că avea un nivel de trai puțin mai bun decât o femeie albă divorțată din Manhattan. A început să călătorească, nu în scopuri umanitare, ci, pur și simplu, ca să vadă lumea singură. Indonezia, Tibet, Maroc. Își plănuia călătoriile astfel încât să coincidă cu vacanțele mele de la facultate, ca să poată cineva să-i dea de mâncare lui Mai Drăguț.

În India s-a regăsit pe sine. Mumbai. Udaipur. Jaipur. Jaisalmer. Agra. S-a întors mai slabă din cauza unei enterocolite virale, dar avea ochii de un căprui mai aprins, ca două planete îndepărtate care în sfârșit intraseră pe orbită.

– Ce mi-a fost dat să văd! spunea întruna, într-o formă extatică de șoc posttraumatic. Am văzut lucruri pe care nu credeam să le văd vreodată! Numai dacă mă gândesc la culori! Turbanul de mătase piersicie al unui sikh care se mișca pe fundalul cerului portocaliu!

Imaginaea aceea anume părea s-o obsedeze – mult mai mult chiar decât cadavrele pe care le văzuse plutind pe râul Yamuna. Telefonoanele pe care mi le dădea în camera mea de cămin urmau metodologia psihanalizei freudiene, constând dintr-o redare neîncetată a aventurii din India, de parcă, într-o bună zi, după ce căpăta destulă limpezime, avea să fie capabilă s-o proceseze și să meargă mai departe.

Dar ea n-a mers mai departe. M-a sunat în primăvara din ultimul semestru, când un viscol neașteptat îngropase New York-ul într-un strat de zăpadă de treizeci de centimetri.

– Mi-e dor de India, a spus.

– Știu. Dar partea bună e că nu pleacă nicăieri.

– Nici Manhattanul. Cel puțin pentru mine. Nu cred că-mi place aici. Ascultă la mine, de vină e zăpada asta. Îmi plăcea în Michigan, dar nu și în orașul ăsta. Nu-mi mai place. A făcut o pauză lungă. Dacă n-ai fi tu, m-aș muta în Delhi. Aș pleca luna viitoare dacă aș putea vinde garsoniera.

– În ce fel te-aș împiedica eu?

– Dragule, dacă aş pleca, n-ai avea pe nimeni în New York.

– L-aş avea pe tata.

– Repet, n-ai avea pe nimeni în New York.

Ştiam ce-mi cerea. Permisiunea.

– Mamă, dacă acolo vrei să trăieşti, ar trebui să te duci. Nu-ţi face griji din cauza mea. Eu mă descurc. Sunt adult, în caz că n-ai observat. Prefer să fii fericită în India decât nefericită cât eu dorm pe canapeaua ta.

– Şi Mai Drăguţ? a strigat ea, de parcă eu eram cel impulsiv. Nu pot să-l iau cu mine.

– Chiar ai de gând să stai pentru o pasăre?

– Îl avem de doisprezece ani! Pentru un canar, înseamnă mult. E un membru al familiei.

– Suceşte-i gâtul.

– Ucigaşule, a spus ea râzând. Nu, doar visez şi eu cu ochii deschişi. Nu e realizabil.

– Ascultă. Dacă tu asta vrei cu adevărat, îţi ordon să te duci. E viaţa ta, mamă. Viaţa ta.

– Iar eu îţi spun că nu e realizabil. Cu asta am încheiat discuţia!

Helen şi-a vândut garsoniera pentru un profit frumuşel, şi-a donat mobila, a mers la Centru să-şi ia rămas-bun de la cei câţiva bătrâni care mai trăiau şi aveau mintea destul de întregă cât să mai ştie cine era, şi-a plasat portofoliul de acţiuni astfel încât să fie expus la riscuri minime şi a început cursul despre pastilele contra malariei. N-am întrebat dinadins despre soarta lui Mai Drăguţ. În drum spre aeroport m-a sunat, avea vocea crispată, cu tendinţe spre registrul cel mai înalt.

– Mi-e frică, Ian. A fost o greşală din partea mea.

– Nu-i adevărat. E palpitant.

– Nu ştiu de ce te-am lăsat să mă convingi. Nu cunosc pe nimeni în Delhi. Nu am decât o locuinţă închiriată pentru o lună. M-ar putea ucide cineva din prima noapte şi nu m-ar găsi nimeni timp de câteva săptămâni.

– N-o să teucidă nimeni. Hai, că poţi!

– Nu cred că pot. Pur şi simplu nu pot... ah, uite linia orizontului. Uite-o. Doamne! Şofer, încetineşte puţin. Uite ce nuanţe de galben şi de gri!

– Sună-mă când aterizezi.

– Bine, a spus ea şoptit, încercând să-şi înăbuşe suspinele. Te sun. Iar când te întorci la New York, fii atent. Poate o să-l vezi.

– Pe cine? Pe Mai Drăguţ? Mamă, nu-mi spune!

– Nu spun ce-am făcut. Dar uită-te prin copaci. Of, Ian, îmi vine să vomit.

– Te iubesc mult.

Făcusem tot ce puteam pentru ea. Mi-am fluturat mâna de pe un deal din Massachusetts în timp ce ea pornea cu un Boeing 747 spre necunoscut. Helen o pornise, în sfârșit, pe calea ei.

∴

Mulțimile din august au pus stăpânire pe Chora. Probabil că un vas de croazieră a ancorat azi-dimineață în Skala. O mulțime de pălării de golf și de ghete ergonomice pentru drumeții. Ghizii turistici abia vizibili în mulțime țin în mână un băț metalic cu un steguleț portocaliu-aprins în vârf. Coada de la bilete se prelinge din mănăstire pe treptele de piatră, ca un singur fir de salivă care se termină sub placa cu Patrimoniul Mondial UNESCO. Trebuie să mă lupt să trec prin meleul de conversații fragmentate – „Am auzit că insulele grecești sunt într-o situație financiară atât de proastă, încât nici nu-și pot permite transporturi de apă îmbuteliată. De aceea, eu mi-am adus de pe vas”. „Adică nu poți să faci fotografii la interior? Este modul jenant în care te obligă să cumperi vederi”. „Nu sunt călugări în capelă? Ce naiba sens are o mănăstire dacă nu vezi călugări?” „Colin, ți se vede portofelul în buzunarul de la spate”. „Cheryl, aici... Cheryl, aici au scris Apo... Cheryl!”

Pe aleile înguste ale labirintului din Chora, la trei minute de mănăstire, zgomotele mulțimilor se topesc în trâncăneala și zumzetul caselor. Carafe mari cu ceai stau pe bordura unei terase de pe acoperiș, așteptând să apară soarele. Mai am două ore până la prânzul la care m-a invitat Sonny, dar aveam de ales între a rătăci prin Chora și a-i căuta pe Stefan sau pe inspectorul Martis, așa că am ales varianta mai simplă. Pe vârful unui deal din depărtare, trei mori de vânt macină de zor și simt gustul amar al polenului în aer, mai mult în gât decât pe limbă. Fac câteva încercări să mă apropiu de casa lui Charlie, cățărându-mă pe craniul unui deal pietruit și luând-o printr-un pasaj care se termină la capăt cu o curtică. Un grup de călugărițe îmbrăcate cu straie grele, negre, de lână ies grăbite pe o ușa cioplită de lemn. Una dintre ele trage de o sfoară care face să răsună un clopoțel de deasupra intrării. Continuă să sune până când fiecare călugăriță a trecut pragul și atunci dispar ca niște haine aranjate în dulap.

– Ian! strigă un glas de copil din spatele meu. Mă întorc și o văd pe Duck țopăind de pe un picior pe altul prin pasaj cu caftanul ei alb de in. Therese și Vesna vin în urma ei, cu brațele pline de plase cu cumpărături. Te duci să vezi cei trei ochi?

– Trei ochi? o întreb mirat.

– În mănăstire, spune Duck arătând spre ușa care tocmai a fost

trântită. E o pictură acolo care-i place foarte mult mamei. Maria are trei ochi. E un miracol. Al treilea ochi a apărut pur și simplu într-o zi.

Therese îmi zâmbește.

– Bărbații nu au voie să intre astăzi.

Mișcă mâinile și din plasă cad două portocale pe care Vesna le culege repede. Când se ridică, mă străduiesc să-i prind privirea.

– Bună, Vesna, cum a fost... Aducându-mi aminte că nu știa nimeni că s-a dus la protest la Atena, mă opresc.

Buzele i se crispează, dar în cele din urmă se destinde când este clar că n-o dau de gol. Are părul negru cu albastru prins într-o coadă împletită, iar cămașa gri îi strălucește de la pietrele false de plastic. L-am văzut pe fratele tău acum o oră, îi spun.

Acum ambele femei din familia Stamatis strâmbă din buze și fac schimb de priviri.

– Unde l-ai văzut pe Helios? Întreabă Vesna. Îl căuta tata.

– Pe plaja de lângă Grikos. Era... spun, însă mă opresc iar, gândindu-mă că Helios nu vrea să fie găsit.

– N-a venit la muncă în ultimele câteva zile, oftează Vesna.

Mama ei îi dă un ghiont să nu spele rufele familiei în public, dar Vesna nu trece cu ușurință peste gest, ci se întoarce spre Therese și dezlanțuie o furtună în greacă.

– Astăzi Miles a început să mă urmărească, se laudă Duck. Declarația pare ușor alarmantă, până când Duck își scoate ușor mobilul roz din buzunarul caftanului și intră în contul de Instagram. Mi-a dat like la fotografia cu cei trei ochi.

– Duck, nu ai voie să fotografiezi icoanele, o ceartă Therese.

– De ce nu? Am plătit. Mama le dă întotdeauna bani călugărițelor. Ea spune că nu e corect că turiștii le dau bani numai călugărilor.

Therese reușește să-și ascundă dezamăgirea cu un zâmbet forțat. Brațele ei osoase aranjează cumpărăturile. Când mă întind după plasa cu portocale, se ferește de ajutorul meu.

– Sper că ți-e foame. Facem prânz mare, mă anunță. Tocana mea. Sonny zis că Stefan e pe insulă. Așa că fac în plus în caz că vine.

– L-a invitat Sonny?

Therese ridică din umeri.

– În caz că vine. Știu că Stefan al meu va vrea să ne vadă. Mereu am camera lui pregătită, să poată veni când vrea. Și lui Charlie îi place tocana mea. Poate vine și el acasă, toți băieții.

Vesna se uită la mine, limba i se plimbă pe dinți, de parcă ar muri de nerăbdare să mă întrebe despre Charlie sau fratele ei. Sau poate vrea să-i

mai împrumut niște bani. Și eu am o întrebare pentru ea, vreau să știu ce dezastru a găsit pe *Domitian*. Înainte să apuce vreunul dintre noi să spună ceva, Duck își pune mâinile pe burtă și geme.

– Mă doare burtica, se vaită ea.

– Mai avem de cumpărat mâncare, spune Therese blând.

– Nu pot să mă întorc cu lan? suspină ea clătînându-se.

– O iau eu. Și pot să iau și o parte din cumpărături. Smulg câteva sacoșe de la Therese, înainte să apuce să se împotrivească. Am nevoie de cheie?

– Am lăsat descuiat azi-dimineață, spune Vesna. Pentru Stefan. Dacă apare.

Duck a luat-o deja la galop prin pasaj, așa că ridic plasele în semn de rămas-bun. Plec după copilul care îmi servește drept ghid. Sandalele îi bubuie ca niște tigăi pe caldarâm, pumnii ei prind aerul în fugă. Câteva raze de după-amiază au învins norii și lumina galbenă alunecă pe pereții albi. Duck aleargă înainte, o cotește printr-un tunel și ajungem pe o potecă cunoscută.

– Duck! strig. Așteaptă-mă. Nu te mai doare stomacul?

Strămbă din nas la mine în timp ce se sprijină de cărămizile murdare.

– Jucam teatru. Nu mai voiam să merg prin piețe.

– Văd că la voi teatrul e moștenire de familie.

– Ai văzut filmele mămicii? Eu încă nu am vârsta necesară. Spune că o să fiu prea mică pentru unele dintre ele chiar și când o să împlinesc treisprezece ani.

– Unde e mama ta?

Duck dă din mână să indice o manichiuristă sau o ghicitoare în palmă. Rămâne lângă mine cât coborâm panta. Înaintea noastră, o femeie stă în cadrul unei arcade dintr-un colț și bate la o ușă. Îmi ia o secundă să-mi dau seama că e Louise. Poartă aceeași bluză neagră de mătase și aceiași pantaloni bleumarin ca în ziua în care am ajuns eu în Patmos. Dar, când mă pregătesc s-o strig, se deschide ușa și intră. Când ajungem în dreptul ușii, mă opresc. Fereastra de lângă ea este acoperită cu o perdea roșie.

Duck mă trage de mână, dar car prea multe sacoșe.

– Trebuie să mergem repede și să ne ținem respirația, îmi spune. Asta e casa omului rău.

Pedofilul din Chicago. Dar de ce i-ar face Louise o vizită? Și-a asumat sarcina de a o apăra pe fiica lui Sonny? Louise ar fi o ambasadoare mai intimidantă decât Miles. Cu toții facem eforturi să compensăm absența lui Charlie. Duck aleargă în viteză prin întunericul de pe alee. Când ajung

și eu acolo, ușa casei lui Charlie este deja deschisă.

Pun plasele în bucătărie. O oală uriașă de cupru fierbe pe aragaz și din ea iese un nor cu miros de midii și calmari. Pun un bidon cu lapte de capră în frigider. Rafturile sunt pline cu brânză proaspătă, pungi cu stridii, trufe buboase, borcănele negre de porțelan cu caviar, o farfurie cu unt alb, pe fiecare pătrat văzându-se marca unei fabrici pariziene de lactate. Un bax cu sticle de apă de culoarea smaraldului este desfăcut pe podea. Când intru în camera de zi văd că o masă mare, rotundă, este acoperită cu o față de masă galben-pal. Porțelanurile sunt așezate pe marginea ei, discuri alb-argintii cu o dungă simplă, maro trasată pe buză. Niște șervețele de culoarea limetei sunt împăturite în dreptul fiecărui loc în formă de bărcuță. În mijloc este un buchet de iriși albi care încă au bucățele de gheață pe petale. Probabil sunt de import. Mă gândesc că Sonny cheltuiește o sumă de bani pe care nu i-o garantează nimic pe acest prânz târziu și se bucură de acest lux, cum fac cei care nu sunt siguri cât timp va mai dura. Număr zece tacâmuri. Duck a mângălit numele cu creioane colorate pe cartonașe. Sonny, Ian, Miles, Rasym, Adrian, Duck, Louise, Chiara, Lorenzo și un semn de întrebare.

— Am aranjat masa cu mama azi-dimineață, înainte să plecăm toate, îmi spune Duck cu mândrie în timp ce se fâțâie în capătul scărilor.

— Cine sunt Chiara și Lorenzo? întreb.

— Prietenii mamei din Roma. Ar trebui să vină cu iahtul în după-amiaza asta. Lorenzo este *figo*²⁴.

— Și semnul întrebării?

— În caz că vine un al zecelea oaspete. Sper că e Charlie. Mi-e dor de el.

Nu se aude niciun zgomot în casă care să indice că s-ar fi întors Stefan. Schimb cartonașul cu al Chiarei ca să stau lângă Louise.

— Hai să jucăm un joc! spune Duck.

Acum, că am mâinile libere, mă apucă repede de încheietură și mă conduce în jos pe scări. Când străbatem holul observ că ușile de la dormitoare sunt închise; mă târăște pe încă un rând de trepte, unde niște lăzi de depozitare sunt puse la grămadă cu piese de mobilier, coșuri pline cu echipament pentru plajă și grădină și statuete de marmură, probabil mai puțin importante deoarece sunt complete din punct de vedere anatomic. Probabil e spartă o țeavă, pentru că se scurge apă din tavanul tencuit și e o mică băltoacă pe plăcile de teracotă. Duck deschide o ușă din sticlă colorată și mă trage într-o grădină din spate. În tufe de măcăciuni atârnă pânze de păianjen și niște stelute albe de iasomie

²⁴ „Super, grozav” (regionalism pentru *figo*; în limba italiană în original).

străjuiesc intrarea în micul sanctuar. Sub ochii cercetători ai fetei, mă lupt cu crengile crescute în exces ca să mă uit pe fereastră. Nu pot să nu mă gândesc că poate în tot acest timp Charlie a stat ascuns în buncărul ăsta din grădină. Oare să fie atât de simplu, de evident? Dar în sanctuar nu este ce mă aștept eu să găsesc – doar candelabre ruginite și mozaicuri sparte, statuete mici cu sfinți acoperite de murdărie. „Îmi pare rău, Charlie. Nu te-am ajutat deloc. Nici măcar nu te-am dat dispărut”.

– Marco Polo, anunță Duck. Tu te ascunzi în casă. Iar când eu spun Marco, tu spui Polo.

– ăsta nu se joacă în piscină?

– N-avem piscină, îmi răspunde ea tristă. Casele de aici nu au voie să aibă piscină. Mai puțin cele iraniene, știi, cu acoperiș, îmi explică, părând să fie deja specialistă în regulile insulei. Eu stau cu ochii închiși. Am doar șapte Marco. După șapte, dacă nu te găsesc, câștigi tu.

– Nu vrei să te ascunzi tu mai întâi?

– Mie îmi place să găsesc. Hai! Încep să număr de la șaiszeci.

Supus, mă întorc în casă. Mă cuprinde un fior copilăresc, frica și plăcerea de a fi vânat, căutarea care depinde de răbdarea celui care caută. Urc treptele până la primul etaj și deschid ușa de la dormitorul principal. O aud pe Duck în grădină, „patruzeci și șapte, patruzeci și șase, patruzeci și cinci”... Pe o jumătate de pat s-a dormit, o pernă este scobită lângă cea neatinsă. Deschid ușa cu oglindă de la dulap. Simt miros de levănțică și metal, mirosul lui Charlie. Cămășile și hainele lui sunt așezate la distanțe egale unele de altele pe umerase, iar pantofii lui strâng în căușe întunericul de pe podea. Cât timp păstrează țesătura mirosul unui om? Ce durată de viață are urma lui? Nu am destul curaj ca să intru în dulapul lui Charlie, înconjurat de lucrurile lui, cât timp aștept să mă găsească cineva. Mă întind după mâneca unui sacou din pânză gofrată, dar mă abțin să o duc la nas. Bijuteriile lui Sonny sunt întinse pe comodă, văd cercelul țipător, turcoaz, perechea celui din cabana mea, iar regina neagră sculptată de mână stă de strajă printre dârele de argint și aur. Un borcănel cu un exfoliant de față anunță că ingredientele sunt din rocă de munte măcinată fin.

Ies pe hol și mă opresc în fața camerei lui Duck. Ar putea considera ascunzătoarea aceea o încălcare a intimității. „Șaisprezece, cincisprezece, paisprezece”... Bat la ușa lui Rasyam și a lui Adrian înainte să intru. Încerc să mă strecur sub patul lor, dar cu greu te poți ascunde acolo din cauza valizelor. În plus, sunt ambalaje de prezervative împrăștiate pe cărămizi. „Trei, doi, unu, zero. Cine nu e gata îl iau cu lopata”. Mă pândește eșecul suprem dacă stau prosteste în mijlocul

camerei. E un joc de copii, dar mă cuprinde disperarea; îmi savurez panica de a fi prins și nevoia ridicolă de a câștiga. Să-i dovedesc unui copil de șapte ani că și eu sunt în stare să dispar.

— Marco, strigă ea din grădină.

— Polo.

O aud trăgând de mânerul ușii din sticlă colorată. Mă duc repede pe hol. Mă gândesc să mă ascund sub masa de la etaj pregătită pentru prânz. Dar Duck e deja pe scări și mi-ar auzi pașii. Mă grăbesc spre camera lui Stefan.

— Marco.

— Polo, șoptesc, ca să încerc să par departe.

Răsucesc de mâner ca să pătrund în camera întunecată. Perdeaua este trasă la fereastră. Pe podea sunt răspândite hârtii, contracte și documente în engleză și arabă. Un laptop este deschis pe pat, cu ecranul stins. În jurul lui sunt flacoane și sticle goale de apă de culoarea smaraldului. Când mă îndrept spre el, observ o fotografie pe tastatură, înfățișează doi băieți care stau unul lângă altul în costum. Este fotografia cu Charlie și Stefan pe care am găsit-o în dimineața în care am ajuns.

— Marco.

— Polo.

Apăs pe tasta pentru spațiu și ecranul se luminează, într-un document Word este un text scurt, iar cursorul pâlpâie după ultimul cuvânt.

„Îmi pare rău, tată. Nu mai fac față. Nu vreau să iau asupra mea păcatele tale. Am făcut prea mult rău și nu ne putem repara reputația. Siria a fost prea mult. Sper că o să mă ierți”.

Aud clicul unui robinet. O pereche de pantaloni scurți, lenjerie și un tricou sunt împăturite frumos lângă ușa de la baie. Când calc pe marmura roșie, lipăi de la lichidul din jurul pantofilor. Stefan are ochii deschiși, se uită în sus din cada revărsată. Este gol, nemișcat. Are corpul alb ca un săpun, cu câteva fire de păr răzlețe lipite de el. Ține o mână îndoită pe piept și cealaltă i-a căzut lângă coapsă. E scufundat în optzeci de centimetri de apă, dar pare departe, ca o țară îndepărtată la care nu poți ajunge nici cu mâinile, nici cu elicopterul.

— Marco.

— Duck, stai! Nu intra!

În momentul în care ies în fugă din baie, o găsesc în hol, sărbătorindu-și victoria în pași de dans.

15.

O sinucidere lasă prea mult loc pentru imaginație și foarte puțin pentru acțiune. Dar chiar și o viață stinsă mai emană căldură și, în cele două ore pe care le-am petrecut în livingul de la etaj prăvălit pe scaunul medieval, am simțit steaua rece a cadavrului lui Stefan radiind printre scândurile podelei. Inspectorul Martis s-a încuiat în dormitor, iar eu privesc cum, unul după celălalt, oaspeții își fac apariția și sunt întâmpinați cu veștile. E ca și când aș privi niște turiști pe care-i mănâncă leul.

Rasym s-a întors acasă exact când eu o trăgeam pe Duck de braț pe scări. Nu știam unde e telefonul, iar Duck nu știa numărul poliției. Rasym a luat telefonul fără fir și a coborât treptele, iar respirația lui ca un scâncet devenea tot mai îndepărtată în timp ce eu o duceam pe Duck pe balcon.

Parada suferinței care a urmat a fost întreruptă numai de falanga de polițiști și de doctorul de pe insulă. Acesta purta o cămașă de in cu mânecă scurtă, cu pete de transpirație care-i sângerau la subraț, și și-a pus servieta neagră de piele într-un colț, parcă ușurat că era prea târziu s-o mai folosească. Întâi a apărut Therese, apoi Sonny, amândouă erau albe la față și tremurau, gemeau „nu”, „cum?” și „nu e posibil”, de parcă fiecare decisese, separat, să nu creadă așa ceva. Therese a avut o cădere nervoasă în bucătărie, până când a venit Christos s-o ducă înapoi acasă. Christos avea o voce frenetică, de bariton. M-a privit înainte să plece, cu ochii umezi, ținându-și soția la piept, iar pe față avea un aer nevinovat, cum nu mai văzusem la el.

– Nu... Nu înțeleg, a strigat. De ce nu spus nimeni Stefan aici? De ce nu spus nimeni? Cum murit?

Louise. Miles. Cei doi italieni blonzi și bronzăți, înarmați cu șampanie și flori. Sonny stătea cu Duck pe balcon, suna la hoteluri să caute o cameră pentru noaptea aceea, dar toate erau rezervate. Rasym, când nu le răspundea polițiștilor, vorbea și el la telefon – cu tatăl lui în Nicosia, cu asistenții domnului Konstantinou la New York, cu personalul lui Stefan din Dubai și tot așa, într-un carusel de compasiune și mediere. Probabil îi scrisese iubitului lui și-i spusese să nu vină, pentru că Adrian nu a apărut. Louise a golit masa de farfurii, cartonașe și tacâmuri. Nu mai rămăseseră decât irișii pe băltoaca lor de gheață.

Voiam să pomenesc de Charlie. Voiam să-i rostesc numele cu glas

tare, să fac o afirmație simplă, de exemplu: „Charlie e fratele lui Stefan”, dar n-am spus nimic. Și nimeni altcineva nu l-a pomenit, din respect sau teamă, dar eram sigur că ne gândeam cu toții la el și poate așteptam să apară și el. Miles s-a dus pe balcon, s-a așezat pe unul dintre scaunele metalice și i-a oferit lui Sonny brațele lui.

— Mă duc înapoi la cabană, i-am spus lui Louise.

Ea continua curățenia, lua paharele rămase, făcea teanc două reviste, Biblia verde, atlasul mare de pe măsuța de cafea și umfla iar pernțele de pe canapea. O invidiam că era atât de ocupată.

— Mai stau puțin, poate are Sonny nevoie de ceva. S-a uitat la mine cu subînțeles, „Sonny e nebună”, și apoi la Rasym, care vorbea la telefon într-un colț, certându-se cu un avocat de la New York. Tatăl lui Stefan încă nu și-a revenit. Îți închipui cum a fost să se trezească în spital și să audă că fiul lui nu mai este?

„Care dintre ei?”, m-am gândit.

Câteva ore mai târziu, uns de lumina lunii pe terasa cabanei, încă îmi pun întrebarea asta. Care dintre ei? Sau poate amândoi?

Încerc să-l sun pe Charlie pe mobil. Intră direct robotul. Probabil că i s-a descărcat de mult bateria. „Sunt Charlie. Știți ce aveți de făcut”. Dar eu nu știu. Mă uit la sticla deschisă de votcă și la paharul gol. Jos, pe plajă, printre valurile scânteietoare, niște adolescenți țipă și se îmbrățișează.

Vreau să cred în sinucidere. Vreau să cred că Stefan avea în ființa lui cârcelul autodistrugerii când l-am vizitat în camera închiriată. Dar promisiunile lui de a reda onoarea companiei Konstantinou Engineering nu te trimiteau cu gândul la un om măcinat de vină. Mai e un răspuns pe care nu-l găsesc, cel mai bun prieten al meu. Charlie putea să fi pândit ocazia de a scăpa de Stefan înainte ca acesta să descopere adevărul și să vorbească. Problema cu cei dispăruți e că poți să le pui în seamă orice fărădelege.

Lumina unor faruri urcă pe deal și dispare după cotitură. Aud motorul huruind la urcușul final. O mașină micuță, argintie, alunecă pe alee. Străbat camera mea și cobor treptele de la intrare. Rasym trânteste portiera, aștept să se deschidă ușa din dreapta și mă uit prin parbriz ca să văd imaginea ștersă a lui Louise.

— Stă cu Sonny și cu Duck în seara asta pe *Domitian*, mă informează el. A rugat-o Sonny.

După-amiaza lui Rasym fusese obositoare, dar orele petrecute la telefon stabilind strategii par să-i fi dat o vitalitate nouă. Se uită la mine cu fălcile crispate, de parcă ar fi gata să suporte câteva dovezi triviale de compasiune înainte să ajungă la motivul vizitei lui.

— Îmi pare rău pentru Stefan, îi spun totuși, iar buzele lui subțiri reușesc să schițeze un zâmbet chinuit. Când ai vorbit cu el zilele trecute, ai avut sentimentul că e deprimat?

— Nu toată lumea își expune necazurile în public. Ochii lui Rasyam privesc spre cabane, căutând poate să dea de urma lui Charlie. Nu era în toate mințile, asta e clar. Eu și Stefan nu eram atât de apropiați. Își încrucișează brațele, iritat că trebuie să explice. Vreau să spun că nu vorbea prea mult despre chestiunile personale. Totuși, n-aș fi bănuț c-o să facă una ca asta.

— Nici eu. Mai curând, când am vorbit cu el, părea încrezător în viitor, gata să-și pună amprenta pe firmă.

— Exact.

Rasyam se sprijină crispat pe capota mașinii. Îmi dau seama că vrea să plece, dar este hotărât să rămână. Trage de câteva ori în piept aerul uscat și, studiindu-mă, adaugă:

— În mod evident, nu e o perioadă ușoară pentru familie. Tata a vrut să ia un avion înapoi, dar i-am spus că mă descurc. Vine un avocat de la Atena, un reprezentant, în caz că lucrurile se complică.

Cât de mult mai pot să se complice? Un fiu a murit, celălalt a dispărut, tatăl încă este în comă într-un pat de spital, la treisprezece mii de kilometri.

— A confirmat poliția sinuciderea? întreb.

Rasyam se uită în pământ în timp ce se trage de nas. Nu este învățat să le ceară străinilor favoruri. Rasyam cel îndepărtat din cercul de putere al familiei nu a anticipat că puterea îi va fi încredințată lui Rasyam cel de azi. Am sentimentul că nu mai trebuie să trăiască sub deviza „poartă-te frumos cu Stefan” ca să primească bani. Poate de aceea i-a spus lui Adrian să nu vină la casă în după-amiaza asta. Poate că iubitul lui ar fi fost martor la o transformare neliniștitoare, fluturile inconstant redevenit omida prudentă, care înfulecă verdeață.

— Inspectorul Martis a spus să treci pe la secție mâine-dimineață, mă anunță. Tu ai descoperit cadavrul. Presupun că vrea să discute cu tine înainte să scoată certificatul de deces și să-l putem trimite pe Stefan înapoi la Nicosia pentru înmormântare.

— Bine.

Rasyam lasă mâna să-i cadă, se uită la mine, se uită sau mă săgetează cu privirea, pentru că are ochii mijii de parcă l-ar orbi zăpada.

— Trebuie să-mi faci o favoare. Să ne faci o favoare. O ia de la capăt pe un ton mai senin: Trebuie să-ți cer să-i faci o favoare familiei. Lui Charlie, dacă nu nouă, celorlalți. Ai văzut computerul lui Stefan de pe pat?

– Da. Am citit mesajul.

Rasym se înfioară.

– Ian, ascultă-mă. Nu există niciun mesaj.

– Dar am...

– L-am șters. L-am șters înainte să ajungă poliția. Se prinde de vehiculul din spatele lui, de parcă ar avea nevoie de alinarea unei mașinării calde. Am fost nevoit. Dacă se afla că Stefan s-a sinucis din cauza implicării lui în Konstantinou Engineering, se termina cu compania. Practic ar fi considerată o recunoaștere a vinovăției, mass-media ar lua aceste cuvinte și le-ar transmite mai departe. N-ar fi doar sfârșitul companiei, ci ar începe și o anchetă oficială. Ce-a scris despre Siria, de parcă ar avea vreo legătură cu noi criza de acolo! Îți imaginezi cum ar fi interpretat lucrul ăsta în lume? Am vorbit cu tata și am fost de acord că ar trebui să-l ștergem. Am făcut ce era cel mai bine pentru familie. Ți-am spus, Stefan nu era în toate mințile.

Rasym bagă mâna în buzunar și scoate un săculeț cu tutun și niște foițe de rulat țigări. Nu l-am mai văzut fumând și am sentimentul că și-a luat obiceiul ăsta anume ca să semene cu vărul lui preferat. Îi tremură degetele în timp ce împrăștie tutunul de-a lungul dungii albe.

– Dar mesajul nu confirmă că s-a sinucis? Poliția ar putea...

– Poliția ar putea să ce? repetă el ca și când m-ar provoca. Poliția de pe insulă? Le-am spus polițiștilor că Stefan era deprimat. Este un secret știut de toată familia, lua analgezice de ani de zile. O să facă un test toxicologic. Până și doctorul ăla incompetent de pe insulă este în stare să ia sânge. Asta o să dovedească faptul că avea o cantitate mare de analgezice în organism. Nu există îndoială că a fost mâna lui. Dar nu e obligatoriu să fie considerată sinucidere. Sinuciderea este o altă formă de recunoaștere a vinovăției.

– Ei care consideră că este cauza morții?

– Înecarea accidentală. Rasym se caută de chibrituri și devine neliniștit când nu le găsește. Își pune țigara rulată după ureche. Practic asta l-a ucis. Și asta am prefera să creadă tatăl lui. Când își revine. Dacă își revine.

– Cum adică, dacă?

Rasym se întoarce spre priveliștea văii. Vântul plimbă pe mal o umbrelă de plajă fosforescentă. Nu e vânt aici, aerul este fierbinte și neclintit, cu miros de tufe uscate, și ai doar vag senzația mării.

– Între noi fie vorba, doar între noi, starea lui nu e prea bună. Nu sunt siguri c-o să-și recapete cunoștința. Se pare că au apărut complicații. Măine îl operează iar. O să știm mai multe după operație. Se întoarce iar

spre mine. Deci accepți? Tot ce trebuie să faci e să nu pomenești de mesaj. Te rog, te implor. Te rog, fă-i favoarea asta familiei noastre.

Nici măcar fiul miliardar nu are dreptul să-și transmită ultimele cuvinte. Mai ales fiul miliardar, presupunând că acelea au fost cuvintele lui. Dacă Stefan ar conta mai puțin, moartea i-ar putea aparține. Dacă ar fi rămas cuvintele pe monitor, oare Martis ar fi luat amprentele de pe tastatură?

– Rasym, nu crezi că Charlie ar fi putut avea vreo implicare, nu?

Rasym deschide portiera mașinii și intră ghemuit ca să caute o brichetă în torpedo. Se întoarce cu țigara aprinsă în gură.

– Mai trebuie să faci ceva.

– Ce anume?

– I-ai spus lui Sonny că Charlie a fost cu afaceri în Bodrum. Noi credem că acolo ar trebui să fie.

– Nu înțeleg.

– Trebuie să-i spui inspectorului că Charlie este plecat cu treburi. E mai bine dacă nu crede nimeni că e pe aproape.

– Deja i-am spus inspectorului lucrul ăsta.

– Bravo, îmi spune cu un zâmbet neconvingător. Atunci, să-l repeți. Un nor de fum i se adună împrejurul gurii. Din câte știm noi, așa este. E plecat de numai câteva zile. Am vorbit cu Sonny. Înțelege de ce e important ca lumea să creadă lucrul ăsta. Nu era pe aproape când a murit Stefan.

– Rasym, dar dacă Charlie are necazuri? Dacă el chiar a dispărut? Ar putea fi rănit pe undeva și noi nici măcar nu l-am căutat. Sau dacă are vreo legătură cu moartea lui Stefan? Nu vrei să afli adevărul?

Ce s-a ales de Rasym cel de ieri, plin de regrete din cauza vărului dispărut? După numai o doză de putere, s-a dus îngrijorarea. E mai hotărât să protejeze familia decât pe membrii ei. Cine sunt membrii familiei Konstantinou? Nu mai sunt niște oameni.

– M-am săturat de atâtea minciuni, spun. Nu pot să continui.

– De ce e minciună? Nu asta ți-a spus Charlie ultima oară că face? Că pleacă cu treburi legate de firma lui? Nu înțelegi că facem lucrul ăsta pentru el? Și odată ce rezolvăm nenorocirea cu Stefan, ne trimitem echipa privată să-l caute pe Charlie. Discret. Și o să-l ajutăm cu ce e nevoie. Îți promit.

În cele din urmă, sentimentul pierderii îl străpunge pe Rasym ca un glonț. Dă capul pe spate și clipește, de parcă s-ar abține să nu plângă. Lasă țigara să-i cadă dintre degete.

– Să știi că nici mie nu-mi place povestea asta. Am ținut la Stefan. Dar trebuie să am grijă de cei la care țin. Asta trebuie să se întâmple. Trebuie

să ne gândim la companie.

— La situația ta financiară, vrei să spui.

Principiile lui au avut prea mult de suferit ca remarca mea să-l mai irite prea tare.

— La nivel mondial avem atât de mulți angajați, încât am putea forma o mică țară. Nu suntem în joc doar noi.

Nu-l mai văd pe Rasym împărțind Coranuri și baticuri. Nu poți avea dublă cetățenie în două religii diferite.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. Crezi că Charlie are ceva de-a face cu povestea asta?

Rasym își strânge cheile din buzunar. Închide ochii și, pentru o vreme, rămâne împietrit, de parcă ar încerca să adoarmă în picioare în timp ce merge cu metroul acasă.

— Eu sper că nu, spune fără să deschidă ochii. Sincer, nu cred că Charlie e atât de împietrit încât să-și bage fratele în cadă și să-l privească în timp ce se scufundă. Poate că teoretic ar fi vrut să scape de Stefan. Dar să-l omoare el! Clatină din cap. Oare l-a ucis Sonny? Mi-a trecut prin gând. Ea are la fel de mult de pierdut ca toți ceilalți. Poate n-ar fi trebuit să-i spui că Stefan era pe insulă ieri. L-ai pomenit unde stătea?

— Ar trebui să încerci să fii mai amabil cu Sonny. Deja a pierdut destule.

Deschide ochiul stâng.

— Nu sunt obligat s-o plac. Sunt obligat să nu le dau afară din casă pe ea și pe fiica ei.

— Poate dacă l-ar fi plăcut mai mulți pe Stefan, moartea lui n-ar fi atât de ușor de băgat sub preș.

Îmi dau seama că pot să vorbesc cu el așa doar pentru că vrea să-mi ceară o favoare. Rasym calcă pe țigară și urcă în mașină.

— Poate că ai dreptate. Ar trebui să avem grijă să ne placă și pe noi cineva. Cei care ne plac ne asigură protecția. Stefan nu avea prea mulți. Charlie o să se bucure că te are.

— Încă poți avea grijă de Stefan. E vărul tău.

— Nu de ajuns. Rasym pornește motorul. Ian, n-am să te insult oferindu-ți bani. Dar dacă ne ajuți, o să avem grijă de tine. Îți promit. Știu că ai suferit mult în ultima vreme. Îți mulțumesc pentru ajutor, adaugă el încercând să împrumute o expresie mai blândă.

Pornesc spre trepte, dar mă răsucesc repede. Rasym dă înapoi cu mișcări scurte și neîndemânatică ca s-o ia pe alee.

— Dacă Charlie nu se întoarce și domnul K. nu scapă cu bine, ce se întâmplă cu toate? Cine preia controlul?

Cu o ultimă smucitură de volan, poate pleca. Rasy m ridică mâna să-și ia rămas-bun și luminile roșii de poziție coboară dealul arzând mcnit.

Charlie e plecat definitiv cu afaceri. Fratele lui se îneacă accidental în cadă. Nu e de ajuns să fii iubit. Nu mai rămâi decât cu dezastrul propriei versiuni asupra faptelor și alții o vor drege cu mare drag în locul tău. Presupun că și asta poate trece drept iubire. Sinuciderea sau înecul accidental. Oricare dintre ele este preferabilă crimei și așa aleg să trăiască cei din familia Konstantinou. În depărtare, pe partea opusă a portului, mănăstirea cafenie este luminată de proiectoare; seamănă cu o zonă de lansare rămasă carbonizată după desprinderea rachetei de la sol.

Mă întorc la cabană și-mi târăsc valiza până pe pat. Ușa de legătură spre camera lui Louise e deschisă și întunericul cuprinde un pustiu straniu, pe care mi-aș dori să-l alunge prezența ei. Aș vrea s-o mai văd o dată, să-mi iau rămas-bun. Îmi împăturesc hainele și le pun în valiză. Un alt moment și alte locuri, necunoscuți, accidente și puțină pasiune dezlănțuită într-un colț. N-am fost niciodată la Madrid, n-am văzut niciodată tablourile de Goya despre care Sonny a spus că-ți smulg lacrimi, dar vorbesc spaniola. Dacă planeta îți datorează ceva, anonimatul este acela. După ce mă întâlnesc cu Martis mâine-dimineată, îmi cumpăr cel mai ieftin bilet pe orice feribot. Uneori e bine să fii o ființă atât de mică din această lume.

Trag sertarul noptierei. Într-o zi plină de surprize, aceasta n-ar trebui să pară cea mai neplăcută. Dar ceea ce găsesc îmi străpunge inima.

Arunc puloverul gol din sertar. Punga cu bani a dispărut. Mi-a furat-o cineva. Plâng de parcă aș fi câștigat banii aceia.

∴

— Vrei să ne faci și nouă o fotografie?

Un cuplu de americani cam de vârsta mea stă pe malul apei în Skala, în locul perfect în care se termină porțile gri și marea vine fără opreliști spre chei. Au arsurile din prima zi pe antebrățe și pe față le înflorește speranța. Femeia cu bluză scurtă și șort azuriu îmi întinde telefonul, de parcă etica turismului m-ar obliga să mă supun poruncii ei. Bărbatul cu un tricou portocaliu Adidas și-a arborat deja zâmbetul și a cuprins-o cu brațul pe după talie. La ora zece soarele pârjolește, iar la picioarele lor zac mai multe pungi de plastic. Au fost deja la cumpărături. Șlapi, un covoraș de baie, două sticle de ulei de măsline, o sticlă de Ouzo.

— Numai câteva, ordonă ea când ridic telefonul în fața lor. Ai grijă să între și bărcile și marea.

O grecoaică îndesată stă lângă ei cu un buchet improvizat de trandafiri

roșii în mână. Fiecare trandafir costă un euro. De obicei, florăresele merg la cafenele și taverne noaptea, când romantismul este mai puțin frugal, dar economia suferindă i-a făcut pe vânzătorii ambulanti să iasă la orice oră. Cuplul de americani este cea mai mare șansă a ei din dimineața asta. Le fac trei fotografii, tânărul, tânăra și mătușa adoptată din nebăgare de seamă. Când femeia se uită rapid la fotografii, îmi spune să „stau o clipă” și se întoarce spre vânzătoarea de trandafiri.

– Poți să te dai mai încolo? se răstește ea. Mark, poți s-o dai mai încolo?

Mark renunță la zâmbet.

– Nu vrem trandafiri, îi spune femeii. Femeia smulge doi din buchet și li-i oferă. Trandafiri, nuuu.

Dar femeia nu se lasă cu una, cu două. Se apropie mai mult și scutură florile, zâmbind inocent.

– Mark, fă ceva! Americanca se uită la mine cu o amabilitate căznită, apoi dă ochii peste cap. Vă cer scuze. Numai puțin!

– Nu vrem. Mark lungește silabele și flutură din mâini. Femeia mai ia unul și acum Mark are trei lujeri îndesați la piept. Nu pleacă, dă el raportul.

– Doamne, sunt groaznici. Exact așa a spus Tara că sunt. Mai ții minte?

– Nu țipa la mine din cauza asta! De ce ar fi vina mea?

Grecoaica e deșteaptă. De fapt, nu vinde trandafiri, își vinde absența din amintirile lor, Până la urmă, pe Mark îl costă cinci euro să o convingă să iasă din cadru, ca fotografia lor să fie perfectă, doar ei doi având pe fundal soarele și marea, zâmbind nestăpânit, iar legenda spune deja: „A doua zi în Grecia! #liniște #mare #iubireînpatmos #romantic #decețrăim”.

Mai am doar câțiva euro și caut prin port un bancomat să scot tot ce mai am în cont. Sunt mai sărac acum decât la sosire. Fuga cu feribotul va trebui să mai aștepte.

Trec pe lângă locul exploziei de la Taverna lui Nikos, unde, încă o dată, un ultim îndurerat invizibil a lăsat trandafiri proaspeți pe pământ. Aș putea să-i culeg și să-i vând cu un euro bucata. La cafeneaua din colț care dă spre statuia militarului, Petros stă la o masă argintie. Este îmbrăcat cu o rasă neagră și în ochelarii de soare în stil aviator i se reflectă literele parcă îmblânite din ziarul din mână. Deja mă gândisem că l-am dus pe Stefan direct în ghearele preotului, iar dacă Stefan a refuzat să plătească, nu sunt sigur că sacrosanctul stăpân al insulei n-ar fi fost în stare să se răzbune.

Mă așez pe scaunul gol de vizavi de el. Își înalță capul din ziar și buzele supte îi trădează neplăcerea.

– Bună, Petros, spun cu un glas pierit. Ce zici, îmi faci și mie cinste cu o ceașcă de cafea?

Trânțește ziarul și se întoarce spre stradă. Se joacă cu degetele cu firele de păr de pe gât. Îi fac semn chelnerului și comand.

– Trece-o pe nota lui de plată.

Chelnerul cere aprobarea clientului, iar Petros aprobă ezitant din cap.

– Ce vrei? mă întreabă când sosește cafeaua.

Se foiește, își aranjează Rolexul la încheietură și îndreaptă pliculețele cu zahăr pe marginea farfuriuței. Îmi refuză intimitatea la care s-ar expune dacă și-ar scoate ochelarii de soare. Intimidarea nu poate avea ochi căprui.

– A venit Stefan Konstantinou la biserica ta?

Răsuflă iritat.

– S-a terminat. Nu mai aduce în discuție asemenea chestiuni.

– Ce s-a terminat? A plătit sau nu?

– Nu mai e treaba ta.

– Presupun că ai auzit ce s-a întâmplat.

– Sigur că am auzit. Groaznic. De-aia s-a terminat.

– Iar tu n-ai nicio legătură cu povestea asta.

Acum are răsuflarea șuierătoare și dinții ascuțiți la vedere.

– Eu? Eu voiam doar ce mi se datora. Nu sunt ucigaș. Din câte îmi spune doctorul, a fost sinucidere. Nu e vina mea că familia asta se bagă în necazuri. Eu le închiriez o proprietate. Cer să mi se achite chiria la timp. În rest, îmi văd de treaba mea. Dar nu pare pregătit să-și vadă de treaba lui. Se apleacă peste masă și mârâie: Am mai văzut oameni ca ei. Întotdeauna copiii celor bogați ajung rău. Ce nefericire să fii atât de lipsit de griji! Sunt două feluri de oameni. Cei cu necazuri și cei care le caută cu lumânarea.

Se lasă crispat pe scaun, atât de rigid, de parcă aș vorbi cu o coloană vertebrală.

– Și chiria pe luna viitoare? Ce-o să faci dacă nu plătește Charlie? Mai retezi câteva degete? Poate un glonț în cap?

Petros își ia ziarul, distras o clipă cât îi face cu mâna unui bărbat cu șapcă de pescar care-și sprijină bicicleta de un stâlp. Simulează un zâmbet relaxat.

– N-o să mai fie nicio dată viitoare, îmi șoptește. N-o să le reînnoiesc contractul de închiriere a docului. Acum pun prea mulți întrebări. N-ar fi trebuit să permit așa ceva. Bagă mâna în buzunarul interior și aruncă vreo

câteva monede pe masă. Ai pomenit de degete. Prietenul tău, Gideon, a fost de față în dimineața aia când a explodat bomba. Stătea la mesele de afară de la Taverna lui Nikos. Ce surpriză că el trăiește când unii de-ai noștri sunt uciși, nu? Oare Charlie crede că el și prietenii lui vor scăpa mereu fără nicio zgârietură? A fost o greșeală să-i închiriez docul. El uită cui îi aparține insula.

— Și e treaba ta să le arăți cine e stăpânul. Și celor doi hipioți pe motocicletă a trebuit să le reamintești?

Petros nu răspunde. Se ridică de pe scaun și, când trece pe lângă mine, mă atinge cu colțul ziarului pe umăr. Simt mirosul de parfum scump de pe rasă, dulce și înțepător ca primăvara la New York, când toți copacii polenizează.

— Zi bogdaproste pentru cafea.

Pleacă de la masă, îl bate pe spate pe bărbatul cu șapcă de pescar și cei doi pornesc ușor pe caldarâm.

Îmi termin cafeaua și urc treptele secției de poliție. Terasa de sus e goală, altarul ca un dulap e deschis și un teanc de sticle de apă proaspătă învelite în plastic așteaptă următorul val de vizitatori în cătușe.

— Inspectorul Martis, îi spun ofițerului de serviciu.

Îmi arată spre biroul cu pereți de sticlă, de parcă aș fi fost așteptat. Martis vorbește la telefon, cu firul răsucit în jurul cotului. Îmi face semn din cap să mă așez, în timp ce el se lasă pe scaun și strigă jovial în greacă în receptor. S-a tuns. O cărare militărească într-o parte îi dă feței lui bucălate un aer de revoltă băiețească și are mustața tunsă drept, mult deasupra buzei de sus. N-o să mai poată să și-o muște. Smulge receptorul din căușul refractar al gâtului și-l pune în furcă, iar plăcerea discuției purtate încă i se citește pe față.

— Domnule Bledsoe, vă mulțumesc că ați venit. Ultima oară când v-am văzut în Skala fugeați de mine.

— Aveam impresia c-am zărit un cunoscut.

— L-ați prins?

— Nu prea.

— Insula e mică. O să mai aveți ocazia. Își întrepătrunde degetele pe burtă și se uită la mine cu atenție. Mi se pare că e gata să mă întrebe de ce nu i-am trimis cerere de prietenie pe Facebook. Dar veselia i se scurge de pe față. Familia Konstantinou, spune cu un oftat prelung. Nu e chiar așa de norocoasă cum credeam, nu? Stefan vine de foarte departe ca să se sinucidă în casa de vacanță a familiei. Poate voia să mai fie o dată în casa în care-și petrecea verile în copilărie.

— Poate.

Mă privește cu șiretenie.

— Deși azi-dimineață eu și doctorul am fost asaltați de un avocat din Atena, care ne cere să-i declarăm moartea accidentală. Până și sfârșitul unui Konstantinou este o chestiune legală. Suntem obișnuiți cu multele lor solicitări cât sunt în viață, dar acum au preferințe și în privința morții.

— Poate vor să-l înmormânteze într-un cimitir creștin.

Se scarpină pe ceafă.

— Dumneavoastră l-ați găsit, nu? Când încuviințez din cap continuă: întreb pentru că mi-ați fost de ajutor. Ați fost o fereastră într-o familie care nu se lasă cu una, cu două. Nu mă aștept să vă trădați secretele. Dar, din curiozitate, a fost ceva care să vă sugereze că moartea lui a fost deliberată?

Martis nu precizează cine ar fi putut să fie autorul deliberării.

Mă prefac că-mi amintesc scena în timp ce privirea mi se plimbă pe fotografiile de pe fișete.

— Nu. Am văzut doar hârtii împrăștiate prin cameră. Și apoi am intrat în baie și l-am văzut în cadă. E tot ce știu, de fapt.

Inspectorul așteaptă, de parcă mi-aș mai aminti și altceva dacă-mi mai lasă răgaz. În Grecia, timpul pare să fie cel care decide multe. Termină cu plimbatul limbii pe gingii în căutare de bucațele rămase de la micul dejun și ia cuvântul:

— Valiza și obiectele personale au fost găsite în dulap. Se pare că tocmai venise acasă ca să-și aranjeze lucrurile, să-și lase hârtiile în dezordine, să ia prea multe analgezice și să-și pregătească baia. Medicamentele erau pentru genunchi. Pentru că juca tenis de mulți ani, mi-a spus vărul lui, deși suferea și de depresie.

Mă gândesc la flaconul mai vechi cu medicamente care era pe chiuveta din baie în ziua în care am venit, încerc să-mi aduc aminte dacă mai era acolo când i-am găsit cadavrul. Dar toate imaginile din momentul acela au legătură cu conținutul căzii; strâng din ochi să-mi șterg din minte imaginea bărbatului înecat.

— Nu l-a văzut nimeni sosind, spune Martis.

— Dacă și-a luat voit viața, probabil știa că n-o să fie prea mult timp singur acasă. Dar nu puteți condamna familia că preferă să creadă că a fost un accident.

— Nu, nu, mă asigură inspectorul. Nu-i condemn. Nu condemn pe nimeni. Înțeleg suferința familiei. Dacă nu primim vreun rezultat neprevăzut, doctorul a fost de acord s-o considere moarte accidentală. Sper că asta o să le dea puțină alinare.

Este a doua oară când Martis mă invită la secție să discutăm despre o

moarte care a fost considerată oficial accidentală. Și, ca în cazul hipioților pe motocicletă, nu pare prea dornic să accepte raportul oficial. Probabil că cei doi hipioți sunt deja înmormântați, iar Martis încă umblă prin Patmos, se tunde și așteaptă ca suspiciunile să i se rezolve ca prin farmec.

— Mă surprinde doar cât de repede și-a mobilizat familia Konstantinou avocații. Cele mai multe familii vor un răspuns. Și cele mai multe familii nu sunt chiar atât de pregătite să dea un răspuns.

— Familia Konstantinou nu este precum cele mai multe familii.

— Asta așa e, spune el posomorât. Dar trebuie să te aștepti la o mică îndoială. Am verificat istoricul zborurilor la heliportul din baza militară de pe insulă. Din curiozitate. Stefan a venit cu elicopterul privat acum o săptămână. Nu vi se pare bizar? Stefan stă pe insulă o săptămână înainte să se ducă la casa familiei și să decidă să-și ia viața. De ce nu s-a dus acasă imediat? Ce-a făcut singur în toate zilele alea?

— Poate voia să fie singur, sugerez. L-am cunoscut pe Stefan doar în copilărie. Mă tem că nu pot să vă spun cum gândea. Cu Rasy m trebuie să stați de vorbă pentru asta.

— Mintea mea de polițist, spune el lovindu-se cu palma în tâmplă. Dar deodată au apărut atât de multe întrebări legate de familia Konstantinou. Nu știi nimic de ei atât de mult timp, apoi, un frate după celălalt. Se uită curios la mine. N-ați vorbit cu Charlie, nu? I-ați transmis că vreau să discut cu el, nu?

— N-am vorbit cu el de când am fost ultima oară aici.

— E ciudat că nu apare nici măcar după ce moare fratele lui. Rasy m mi-a spus că Charlie este plecat cu afaceri. Și dumneavoastră ați spus că a plecat cu barca. Dar iubita lui, Sonny, a venit la mine într-una din diminețile trecute să mă întrebe dacă am dat de el. Era foarte supărată. Azi-dimineată însă, când am vorbit cu ea, mi-a zis că era zăpăcită. Acum insistă și ea că a plecat cu afaceri. Probabil că sunt afaceri foarte importante dacă nu vine nici pentru fratele lui. Și totuși, când mă duc la docul bărcilor de închiriat, totul pare închis definitiv.

Am ajuns la scopul vizitei mele, trădarea lui Rasy m, însă ezit, țin cuvintele pe limbă de parcă ar fi niște insecte care m-ar putea mușca dacă mă mișc prea repede.

— Pot să vă spun ceva, neoficial? Puteți să-mi promiteți că informația pe care v-o dau nu ajunge la urechile familiei lui Charlie?

Martis zâmbește, îi plac înțelegerile secrete. Am sentimentul că mă consideră veriga slabă din anturajul familiei Konstantinou. Poate că și-a luat de pe internet istoricul trădărilor mele, pentru el sunt iuda rătăcitoare

care se întoarce împotriva propriei familii dacă este lăsată de capul ei prea mult timp. E destul de greu să nu crezi ce citești despre tine. Și poate că descrierea publică are meritul ei: „la decizii teribile bazate pe ideile lui strâmbe despre ce este bine”.

– Desigur, puteți conta pe discreția mea. Nu e nicio anchetă la adresa familiei Konstantinou. Nu trebuie să protejați pe nimeni.

– Charlie a dispărut. Cred că i s-a întâmplat ceva. N-am putut lua legătura cu el de când l-am văzut ultima oară, de dinainte să fie ucis hipioții.

– Adică are necazuri?

– Da. Dar nu știu ce fel de necazuri. Pur și simplu, a dispărut. Familia are de gând să pornească o investigație. Vrea s-o facă în liniște. Dar ceva nu e în regulă. Aveți dreptate. Charlie s-ar întoarce dacă ar ști că a murit Stefan. Întâi un frate, apoi celălalt. Amândoi frații s-au dus.

Mă aștept ca Martis să sară la auzul acestei mărturisiri, dar se lasă pe speteaza scaunului, iar ochii i se plimbă obosiți pe același șir de fotografii pe care mă prefăceam și eu că le studiez. Își lipește degetele unele de altele, de parcă ar încerca să le suprapună perfect.

– M-ați auzit? strig. Prietenul meu, tipul pe care-l căutați, a dispărut. Nu mai știu nimeni nimic de el. Ar trebui să porniți o căutare oficială.

– Mă gândisem și eu la asta, recunoaște cu un glas scăzut. Doi băieți dintr-o familie bogată. Dar tatăl încă trăiește, nu? Așa că banii nu sunt pe numele lor.

– Bătrânul n-o mai duce mult. E la New York, azi se operează iar. Eu sunt destul de sigur că situația asta e de competența poliției.

Mai am puțin și mă întind peste birou să-l scutur pe Martis ca să treacă la acțiune. El era ultimul as din mâneca mea.

– Nu v-a spus Charlie că pleacă cu afaceri?

– Ba da, dar asta a fost acum câteva zile.

– Și totuși, asta a spus că face.

– Domnule inspector, nu vreau să fiu lipsit de respect, dar...

Ridică mâna în semn de capitulare.

– Vă rog. Nu vă supărați. Vă înțeleg îngrijorarea. Eu sunt anchetatorul băgăcios căruia superiorii i-au ordonat să se întoarcă în Kos. Avocații familiei Konstantinou au pus presiune și pe forțele de poliție grecești. Noi doi suntem de acord, ceva nu e în ordine, și nu-mi doresc nimic mai mult decât să acționez pe baza acestor informații. Problema e că nu e ilegal să pleci de pe insulă. Și, din păcate, nu e ilegal nici să nu te întorci nici măcar când îți moare fratele. Sunt legat de mâini și de picioare dacă nu-l dă dispărut un membru al familiei. Dacă nu am o declarație oficială din

partea familiei, nu pot să încep căutarea.

— Iar eu nu pot să-l dau dispărut.

Martis se uită solemn la mapa de pe birou.

— De-aia v-am chemat aici, spune îngrețoșat. Speram că puteți convinge familia să coopereze. Dacă nu să investigăm moartea lui Stefan, măcar să vă găsim prietenul. Poate vorbiți cu ei, încercați să-i convingeți, să vină și să-l dea dispărut, ceea ce mi-ar permite să rămân aici. Altfel... întinde înfrânt mâinile. Altfel, Charlie este plecat de mai puțin de o săptămână.

Nu am încredere că pot să-l conving pe Rasy. Dar faptul că am mai fost în biroul ăsta demodat îmi dă o idee. O infracțiune l-ar putea salva pe Charlie. Vinovăția ar putea fi salvarea lui. Să fii căutat pentru crimă înseamnă totuși să fii căutat.

— Și cu hipotizii cum rămâne? Aveți îndoieli în privința morții lor. Charlie este suspectul. E posibil să-i fi omorât el. L-a amenințat chiar înainte să moară. Dacă el ar fi principalul suspect, s-ar impune să-l căutați.

Martis scoate un cloncănit și se lasă pe speteaza scaunului.

— Sunteți inteligent, Ian, dar ce dovadă am eu? Nu am nicio dovadă că e vinovat. Mi-ați spus-o chiar dumneavoastră, nu a fost o amenințare serioasă. Am mai multe indicii să-i bănuiesc pe refugiații fugari decât pe prietenul dumneavoastră. Mă tem că, fără dovezi serioase, cazul este închis. Superiorii mei mi-au cerut să-l închid. Nu suntem o agenție de detectivi. Am fost trimis aici să confirm că a fost un accident și să liniștesc o americană isterică. Fără dovezi... întinde iar mâinile.

Nu am dovezi – nici măcar pentru operațiunile de contrabandă. Secția de poliție ar putea fi la fel de bine o anexă a biroului turistic de la etajul de dedesubt. Creează iluzia protecției. Dacă aș avea măcar un dram de încredere în capacitatea ei, aș putea depune o plângere în legătură cu furtul a nouă mii de dolari într-o pungă. Mă ridic de pe scaun, căci nu mai am nimic de zis.

— Vă sfătuiesc să vorbiți cu familia lui, îmi spune Martis. Sunt convins că vor vrea să-l găsească pe cât de repede posibil. Aș putea ajuta, dar trebuie să-mi dea ei voie. Nu pot să caut pe cineva care e plecat cu afaceri.

— Aproape că mă întreb dacă n-ar prefera să rămână așa. Dacă Charlie e plecat, ar mai putea fi în viață și nevinovat. Ar putea fi prea riscant dacă ar fi acasă.

— De-a lungul anilor am învățat că unele cazuri nu vor să fie rezolvate. Dacă le zgândări, curge și mai mult sânge. Dar niciodată nu mi-am învățat lecția și le tot zgândăr, oftează inspectorul cu un râset obosit.

Mă opresc la ușă.

— Știți, Charlie trebuia să fie la Taverna lui Nikos în ziua în care a explodat bomba. Era locul lui preferat, se ducea în fiecare dimineață la unsprezece. Poate dispariția lui are legătură cu asta.

— E ucigașul, sau victima? Suspectul, sau ținta? Vă tot răzgândiți. Îmi vine să-i spun că ar putea fi amândouă. Parcă ați fi fata aia, Carrie Dorr, pufnește el. Și ea a pomenit de bombă în legătură cu prietenul dumneavoastră. Ba chiar pretindea că are și dovezi. Mă tem că în primul moment se poate să fi dat crezare suspiciunilor ei. Însă mi-am băgat mințile în cap. N-a fost nimic. Fata aia e cam instabilă. Iar bomba e o coajă pe care nu merită s-o zgândări. Am zgândărit-o prea mult deja. Mai bine o lăsăm să se vindece.

— Am fost în tabăra hipioților. Vic mi-a spus că fata s-a întors în Statele Unite.

Martis ridică uimit din sprâncene.

— Nu cred că a plecat încă. Când a trecut pe aici acum două zile, avea închiriată o cameră deasupra supermarketului. N-ați vorbit cu ea?

— De ce să fi vorbit cu ea?

— M-a întrebat unde stați. M-am gândit că vă va face o vizită. În fine. Poate a plecat acasă. Inspectorul scoate o carte de vizită din buzunar și, cu un gest impresionant, mi-o aruncă direct în piept din partea cealaltă a camerei. Plec peste două ore. Dacă vorbiți cu familia până atunci, aș putea să rămân. Altfel, găsiți acolo informațiile mele de contact. Și nu uitați, puteți lua legătura cu mine pe Facebook.

Cred că mi-ar face plăcere să nu mă slăbească Martis cu postările lui – ieșiri la pescuit, bătrâni la mese din nuiete împletite, care dau noroc cu ouzo, poze cu nepoții lui care cresc și-l fac pe el să pară bătrân. Într-o bună zi, probabil c-o să se monteze camere de filmat la mormintele utilizatorilor, astfel încât să-i poți vizita în continuare și să le lași flori electronice.

— Ce-o să faceți acum, Ian? Lovește brațele scaunului și-și scoate picioarele de sub birou. Valiza lui stă pe covorașul de plastic. Este evident, Martis nu se așteaptă să-i fac pe cei din familia Konstantinou să se răzgândească. Aveți de gând să plecați acasă?

E o întrebare pe care o pun oamenii când nu cred c-o să te mai vadă. Presupun că, pentru majoritatea, „acasă” este cel mai draguț termen pentru „la revedere”.

::

O iau pe asfaltul în zigzag de lângă Peștera Apocalipsei și urc prin crângurile aspre de pini și eucalipt. Chora nu mai este un puzzle imposibil

de rezolvat. Reperez casa lui Charlie în timp record, în cinci minute. Ușa roșie este întredeschisă și dinăuntru se revarsă sunetul unor voci.

Intru. După un scurt moment de întuneric în interior, o văd pe Duck cu un costum de baie turcoaz și saboți de plastic, aleargă motanul gri prin camera de zi.

– Terry, Terry. Se oprește când mă vede. L-am adus pe Terry acasă. Era singur pe barcă.

– Lasă-l în pace, dragă, izbucnește un glas scăzut, înțepat de pe canapea.

Sonny stă întinsă pe pernițe. Este învelită cu o pătură albă de lână, pe care o ține strânsă în jurul ei când se ridică în fund. Are pielea din jurul ochilor cutată și roșie, iar ochii ei albastru-cenușiu sunt ficși, ca ușile de fier ale ieșirilor de incendiu de la capătul culoarelor din școală. Este o față care nu mai acceptă dezamăgiri – și-a umplut sacul. Studiez camera cu speranța s-o văd pe Louise, dar nu e acolo. O muzică slabă emană de undeva din spatele casei. Rasyam și Adrian sunt pe balcon. Rasyam stă în picioare, poartă o pereche de pantaloni kaki și o cămașă albă scrobită. Adrian se leagănă cu scaunul, își ține picioarele musculoase încrucișate pe balustradă și soarele îi cade pe umerii goi. Bea dintr-o sticlă de culoarea smaraldului. Rasyam îi spune ceva trasând cercuri cu mâinile, iar Adrian îl privește și din când în când întinde nerăbdător gâtul. Chiar și prin geam, detectez energia turbată a lui Rasyam, a celui aflat între două întâlniri.

– Terry era orfan, spune Duck brusc. Mama și Charlie l-au găsit lângă un tomberon pe marginea drumului. Cineva l-a călcat cu mașina pe o lăbuță și celelalte pisici l-au părăsit. Era pe moarte, așa că ei l-au salvat...

– Duck, hai să nu vorbim despre lucrul ăsta. Nu vreau să aud iar povestea asta, da? Sonny se întoarce spre mine și încearcă să hotărască între un zâmbet și o grimasă. Dar nu apare niciunul dintre ele. Rasyam a adus niște muncitori în pivniță să repare infiltrația din tavan, îmi spune. Iar Vesna e jos, face curățenie în cameră. Therese este încă prea zguduită, așa că i-am dat liber azi. A rămas acasă cu Christos. Pipăie canapeaua în căutarea telefonului. Christos îmi tot trimite SMS-uri despre tatăl lui Charlie. Vrea să vorbească cu el. Cred că-și fac griji, în caz că Charlie nu...

Nu poate să dea glas posibilității evidente ca Charlie să nu se întoarcă. În schimb, o ia pe Duck în brațe și se concentrează pe ușa de la bucătărie.

– Miles! strigă. Am zis că fac eu. Privirea îi deviază iar spre mine: Face un ceai de vreo douăzeci de minute.

— Îl ajut eu.

Mă duc la bucătărie, unde Miles stă sprijinit de ușa congelatorului și pune înapoi pe raft o sticlă de votcă. E îmbrăcat cu o cămașă neagră de mătase peste o pereche de pantaloni scurți în carouri și are obraji acoperiți de pete și transpirați de la alcool. Baxul cu sticle de apă este încă pe podea lângă aragaz; Stefan trebuie să fi umblat la el înainte de ultima lui coborâre pe trepte. Nu pot să nu mă gândesc ce simplu ar fi să pui vechile medicamente ale lui Stefan într-o sticlă de apă și să aștepti până-și pierde cunoștința. Apoi nu rămânea decât efortul de a-l târî în cadă.

— Charles o să se întoarcă, spune Miles în loc de salut, în timp ce-și ia paharul. Îi spun întruna lui Sonny lucrul ăsta, pentru că trebuie să creadă. Și eu cred. Tu nu? Se uită la mine, apoi în podea, rușinat de optimismul lui. Soarbe din votcă și continuă pe un ton mai slab: Doar că a fost reținut. O să se întoarcă, iar Sonny va trebui să-i dea veștile despre fratele lui. Așa că trebuie să-i menținem optimismul. Mă ajuți tu? Se atinge pe încheietură. Cât e ceasul?

A pus întrebarea de parcă întoarcerea lui Charlie ar fi o chestiune de minute. Mă uit la ceas.

— Aproape 12:30.

— Atunci avem la dispoziție o zi întreagă în care să sperăm. Scoate un pliculeț de ceai dintr-o ceașcă aburindă și-și fixează degetele pe toartă. Rasym spune că Stefan era deprimat. Spune că era supus unei presiuni prea mari și a cedat. Eu nu l-am mai văzut pe Stefan din copilărie, așa că sper că nu par un nenorocit. Dar mi-aș fi dorit să facă gestul ăsta în Dubai. De ce a trebuit să vină aici să se sinucidă? Acum, pentru ei, o să fie întotdeauna casa în care a murit fratele lui. Am avut și eu un văr care...

— Miles! strig, de parcă l-aș trezi din beție. Doar nu crezi sincer că Charlie o să se întoarcă, nu? Că din clipă în clipă ar putea intra pe ușă!

Expresia lui Miles afișează o hotărâre miraculoasă. Pare să creadă sincer că soarta se va schimba în bine dintr-o clipă în alta. Probabil alcoolul îl ține pe linia de plutire. Îmi amintește de cineva care a tras pe nas prima linie de cocaină la patru dimineața și crede că, atât timp cât vorbește în continuare, zâmbește și duce discuția spre lucruri obsesiv de pozitive, zorii cruzi, post-mortem, nu vor mai sosi niciodată cu alungarea durerii și patul gol.

— Se poate ca Charles să fi aflat că a murit fratele lui, iar acum e șocat, spune el. Nu m-ar mira să fie în avion în drum spre New York, spre tatăl lui. Sau poate că încă este pe mare, pe o barcă, fără semnal. Poate e pe undeva și habar n-are ce s-a întâmplat. Ian, trebuie să ai încredere. Ce

rost are să te gândești la tot ce e mai rău? Pe Sonny n-o ajută. Nu e niciun miracol dacă cineva se întoarce din senin.

Cu ceaiul într-o mână și cu votca în cealaltă, se duce în grabă în camera de zi. Se pare că și-a găsit vocația de infirmier și sprijin, omul despre care mai demult crezusem că este singurul cu un motiv imaginabil să-i vrea răul lui Charlie. Acum e singurul dintre noi care se așteaptă să-l revadă. Sonny își ia ceaiul și se sprijină de el. Miles încearcă să facă o glumă care pare doar de ei știută, cu un chelner care scapă tava pe plajă. Sonny nu ascultă, sau mai degrabă ascultă un sunet dintr-un registru mai acut. Întoarce capul spre fereastră.

— Cine dracu' dă muzica la maximum? Pune cineva muzică afară? Moare un om și insula continuă cu petrecerile. Clatină din cap. Locul ăsta este incredibil. De ce nu e aici? Unde este?

Miles o îmbrățișează și Duck cade la podea, de parcă s-ar preface că a murit.

— Turnați careva ketchup pe mine, șoptește.

Deschid ușa de sticlă, ceea ce face ca muzica să se audă și mai tare, și ies pe balcon. Reverbul în descompunere al unei piese dance răzbate de pe o clădire din vecinătate. Băieți și fete în anii studenției declamă zgomotos versurile cu paharele ridicate, „ia drăguțele, ia banii, pipăie hârtia, sparge-i cu mine, nu sunt ostaticul tău, dar un Bugatti nou-nouț, de la zero la o sută patrușcinci, fată dolofană, fată dolofană, ești liderul lumii libere...” Toată lumea de pe terasă știe versurile, dar nu și semnificația lor. Copertina din pânză roșie din spatele lor dă senzația că pulsează într-o pată de vin. Cerul albastru, cu câte un pescăruș alb ca o bucățică de vopsea sărită, pare trist prin comparație. Îmi amintesc de comentariul prințului Phillip despre detronarea din tinerețe și nu pot să scap de sentimentul că armata este la poartă și că puștiiăștia dulcegi care se contorsionează au învins deja. Am avut și noi o șansă, dar n-am profitat prea mult de ea. De mult n-am mai avut sentimentul acela agitat al posibilului, când mergeam prin Greenwich Village cu convingerea că fiecare ușă îmi era deschisă și că toată arhitectura de care aveam nevoie era vremea primăvărată, calitatea unică de prinț care nu se poate cumpăra și care este apanajul tinereții. Indiferent ce căutam atunci, n-am găsit niciodată. Dacă găseam, stricam plăcerea căutării.

Adrian plesnește din degete în ritmul muzicii și se leagănă pe picioarele din spate ale scaunului. Are un costum de baie roz-fluorescent cu frunze albe de palmier imprimat.

— Cum a mers discuția cu inspectorul? mă întrebă Rasyim.

Observ că astăzi nu s-a bărbierit.

Întrucât n-am reușit să-l pun pe Martis la treabă, n-am niciun motiv să-mi acopăr urmele. Mai rău de atât, acum, că mi-au dispărut banii din noptieră, s-ar putea să trebuiască să mă bazez pe banii pe care mi i-a oferit. „Fii drăguț cu Rasym”.

– Bine. Nu i-am spus nimic ce nu știa deja.

– L-ai spus că Charlie e plecat cu afaceri?

Încuviințez din cap și mă sprijin pe balustradă, încercând să scap de sentimentul că sunt un câine credincios.

– Când organizezi echipa de căutare? îl întreb.

Adrian se uită la Rasym, de parcă răspunsul i-ar testa onestitatea.

– Tata se ocupă de asta la Nicosia. Dacă totul merge bine, ar trebui să ajungă mâine sau poimâine cel târziu. Trebuie să avem grijă. Pe Stefan îl înmormântăm luni.

N-am nici cea mai mică idee ce zi este și câte mai sunt până atunci. Am noțiunea timpului specifică turistului care stă mai mult decât prevăzuse – timpul fără substantive, doar niște calupuri infinite de lumină întrerupte de somn.

– Nu crezi că ar trebui implicată și poliția de pe insulă? sugerez. Încă două zile înseamnă mult timp.

Rasym se uită spre apă cu mâinile în șolduri.

– Trebuie să ai încredere în noi că știm ce facem.

– Rasym, izbucnește Adrian.

Este primul cuvânt rostit cu asprime pe care îl aud din gura lui și Rasym se întoarce spre el privind-l cu răceală.

– O să se ocupe și de materialele rămase în biroul firmei și în hangar.

Echipa asta pare mai degrabă specializată în curățenie decât în căutare.

– Dar prioritatea este găsirea lui Charlie, insist eu.

– Nu știi ce planuri ai, spune Rasym tăios, dar nu ești obligat să rămâi. Dacă vrei să te întorci la New York, așa ar trebui să faci. Ar putea fi o idee bună, dat fiind că-l acopereai. S-ar putea să apară întrebări legate de implicarea ta.

– Doamne, geme Adrian. Fii și tu puțin mai subtil. Charlie e cel mai bun prieten al lui. Vrea să ajute.

Rasym tresare, dar deja devine defensiv. Se întoarce spre mine.

– Azi-noapte ți-ai exprimat suspiciunea că Charlie ar putea fi implicat în moartea lui Stefan.

Sunt destul de sigur că a pomenit lucrul ăsta anume pentru Adrian, să înțeleagă ce fel de bun prieten este acum pe balcon cu ei.

– De atunci mă tot gândesc la asta, continuă Rasym. Dacă așa stau

lucrurile, Charlie nu trebuie găsit.

— Doar dacă așa stau lucrurile.

Rânjește.

— Charlie n-ar face așa ceva, jură Adrian. Ce-ai spune despre mine dacă aş dispărea? Că o meritam?

Rasym îl ignoră.

— Uite, îți promit eu că-l găsim. Îmi pare rău dacă nu par compătitor. Tocmai mi-a murit vărul. Fac tot ce pot.

Sincer, cineva trebuia să pună piciorul în prag și să fie stâlpul casei gata să se dărâme. Cineva trebuia să aranjeze transportarea cadavrului, să fie atent ca îngrijorarea să nu dea iama prin bunurile de valoare și podeaua să nu se prăbușească. Am sentimentul că am fost prea dur cu Rasym. Dincolo de barba de novice, de fruntea chinuită, docilă și de ochii vicleni se află un om însărcinat să care sicriul, obosit și speriat, nesigur de povara pe care trebuie s-o care. Este un singur cadavru, sau sunt două?

Mă duc spre ușă.

— Ce face tatăl lui Charlie?

— O să aflăm curând, mormăie Rasym. Te rog, să rămână între noi că s-a operat astăzi. Nu mai avem nevoie și de alte istericale, adaugă el făcând un gest spre ocupanta camerei de zi.

Adrian lasă picioarele să-i cadă de pe balustradă. Se apleacă după furtun și apasă pe trăgaciul pulverizatorului, se stropește pe piept și picioare. Cineva țipă la petrecerea de pe acoperiș. A sosit un oaspete important.

— Cum poate să dispară o întregă parte dintr-o familie dintr-odată? Întreabă Adrian. Atât de repede? Acum o săptămână nu le stătea nimic în cale, iar acum totul se duce...

Intru. Duck și Miles nu-i mai țin tovărășie lui Sonny. Închid ușa, recunoscător că muzica bubuitoare ne va înăbuși vocile. Sonny se uită la ceaiul din ceașca ei de parcă ar fi ecranul unui telefon.

— E o petrecere alături, îi spun. Unde s-a dus toată lumea?

— Miles a dus-o pe Duck la magazin. Sonny răsuflă cu hotărâre, apoi continuă: Mi-a fost un prieten bun, deși îl condamn că l-a lovit pe Charlie. Pentru că, dacă n-ar fi avut loc bătaia aia, dacă Miles ar fi plecat pur și simplu... Lovește măsuta de cafea cu piciorul gol. Le-am spus că ar trebui să se ducă la plajă. M-aș duce și eu, dar mi-e teamă să plec. Mi-e teamă că, dacă plec, o să-mi găsesc gențile la ușă. Rasym face față foarte bine, nu crezi? E o adevărată stâncă, nu?

Mă aplec în genunchi în fața ei.

– Unde e Louise?

– A plecat acum vreo oră. Îmi pare rău că ți-am răpit-o. Încearcă din nou să zâmbească, dar asta nu face decât să-i tragă în jos de cozile ochilor. Ar fi fost prea mult pentru mine să dorm singură pe barca lui Charlie. De fapt, am petrecut mare parte din noapte pe punte. N-am vrut să intru în gaura aia cu toate lucrurile lui.

– Sonny, cred că ar trebui să te gândești să te duci la secția de poliție și să stai de vorbă cu inspectorul. Știu că Rasym a promis să facă rost de o echipă privată, dar dacă îl dai dispărut, ar putea începe imediat căutarea.

– Rasym mi-a promis c-o să vină cei mai buni oameni.

– Sunt sigur de asta, dar sosesc abia peste vreo două zile. Dacă Charlie e rănit – încă în viață – sau are necazuri, trebuie găsit imediat. Deja am pierdut prea mult timp.

Sonny ar putea sublinia că am fost complice în zilele care au trecut fără să ne alarmăm; este drăguț din partea ei că nu aduce subiectul în discuție. Dar îmi dau seama că, deși o implor în genunchi, mesajul meu nu ajunge la ea.

– Nu ești aici de atât timp încât să-ți dai seama că poliția de pe insulă e inutilă. Complet inutilă. O să pună douăzeci de întrebări timp de douăzeci de zile și apoi o să-l găsească numai dacă traversează Skala cu hainele arzându-i în flăcări.

– Inspectorul Martis e altfel. Am încredere în el. Nu trebuie decât să-i spui că nu a plecat cu afaceri. Noi știm că nu e așa. Știi, nu?

– Rasym mi-a promis c-o să-l găsească, repetă ea.

Ceea ce nu spune implică iremediabilul refren. Dacă este vreo posibilitate ca Charlie să aibă vreo legătură cu moartea lui Stefan, poliția e ultima pe care vrea s-o implice. Își trage răsuflarea după ce și-a ținut-o un minut. Terry se strecoară pe brațul canapelei și se oprește să-și lingă lăbuța. Mă întind să-l mângâi pe cap, dar își înfige ghearele în mine. E mai demoralizant să te trimită la plimbare un animal decât un om. Asta înseamnă că tu ești problema – că în adâncul ființei tale zace o putreziciune pe care prădătoarele cu instincte mai puternice o detectează. Terry sare în poala lui Sonny, însă ea nu-l bagă în seamă. Stă cu privirea ațintită pe atlasul de pe măsuța de cafea, prizonier sub Biblia verde.

– În orice caz, nu e chiar atât de simplu, spunea ea ușor. Acum trebuie să joc cum îmi cântă ei. Sunt prinsă la colț.

– Cine te-a prins?

Lasă pătura să-i alunece de pe umeri, de parcă s-ar preda fără voie

camerei. Bluza ei e de un gri pal, anorexie.

— Rasyam spune că, indiferent ce se întâmplă, pot să păstrez casa noastră din Nicosia. Și, mai mult decât atât, a fost de acord să pună la bătaie banii de care am nevoie pentru Duck. De fapt, banii pentru tatăl ei. Bani ca s-o pot lua în Cipru cu mine. Deci, înțelegi, m-a prins la colț. N-am de ales.

Una e să te prindă în condițiile tale, și alta în condițiile lor. Dar nu pot s-o condamn pe Sonny că-și pune fiica pe primul loc. Se pare că amândoi o plângem pe femeia care acum câteva zile se mândrea că este dispusă să piardă tot.

— Și cu Charlie cum rămâne?

E important ca ea să creadă că se va întoarce; așa, eu mă pot îndoi în continuare. Altfel, pierderea este totală.

— Rasyam mi-a promis că vin cei mai buni oameni! Îl aruncă pe Terry pe podea și-și trece palmele peste ochi. Crezi c-o să facă ce spune, nu?

Îmi reglez fața pe ora 12. Miezul nopții. Prânz.

— Poți să păstrezi un secret? Sonny se întinde să mă prindă de mâini. Poți?

— Da.

— E un lucru pe care ei nu-l știu. Nu-l știe nimeni. Mai ții minte inelul pe care îl căutam, cel cu diamant pe care l-am lăsat pe *Domitian*? Eu și Charlie ne-am căsătorit în secret la Cairo anul trecut în decembrie. Sincer, nici măcar nu sunt sigură că are vreo greutate din punct de vedere legal. Probabil că nu. A fost un impuls de moment, ne-am îmbrăcat cu niște *djellaba* pe care le-am cumpărat de la piață, iar Charlie a făcut rost de un judecător egiptean care ne-a dat binecuvântarea în arabă. Charlie nu voia să știe familia lui. Era sigur că ar fi declanșat o explozie. N-am purtat niciodată inelul în Cipru. De fapt, nu l-am purtat niciodată decât pe insula asta, de-aia nu l-am luat cu mine la Paris. Nici măcar n-ar fi trebuit să conteze, doar pentru noi. În general, eu eram cea care spunea că nu contează. Dar jur că, dacă se pune problema, dacă Rasyam îmi mai cere vreun sacrificiu sau dacă nu-și respectă promisiunile... își drege glasul. O să-l găsească. Trimit niște profesioniști. Trebuie să fie undeva. Nimeni nu dispăre veșnic. Nu poți să dispari fără urmă de pe planetă.

Nici măcar Charlie nu cred că ar fi atât de inconștient încât să se căsătorească fără un contract nupțial, deși probabil că în decembrie nu avea mare lucru pe numele lui. Totuși, dacă ceremonia este legală, Sonny poate să moștenească mult mai mult decât cu o zi în urmă și cu siguranță mai mult decât se anticipa dacă Stefan avea ocazia să vorbească. Mă străfulgeră gândul că poate Sonny a încercat să discute

cu Stefan, că poate s-a dus să liniștească apele sau să-l invite la casă. Stefan s-ar fi dus de bunăvoie la oricine avea informații despre fratele lui.

– Sonny, doar n-ai...

Cască gura și sprâncenele i se ridică într-un arc. Îmi dă drumul la mână. Probabil și-a dat seama la ce mă gândesc după pietrișul din vocea mea.

– Nu începe și tu. Nu-mi veni și tu cu răutăți din astea, precum ceilalți.

Mă întind spre ea, dar îmi împinge mâna și pleacă spre scări.

– Eu sunt de partea ta, îi spun. Poate ar fi înțelept să iei legătura cu un avocat.

Se uită la mine cu gura împietrită într-un cerc disprețuitor. S-a văzut cum o văd ceilalți. S-a uitat la oameni care se uită la ea – pe ecran, în fotografii, în viața reală. Este expertă în cântărirea reacției pe care o declanșează. Pune piciorul pe prima treaptă, apoi se oprește.

– Nu te cunosc de mult timp, Ian, dar e ciudat. Erai de partea lui Charlie până acum câteva zile. Azi-dimineață, Rasyam a spus că ești de partea lui. Acum ești de partea mea. Se pare că întotdeauna ajungi de partea cu priveliștea cea mai frumoasă.

∴

Debarcaderul este pustiu, cu excepția unui măgar rătăcitor care stă lângă una dintre bărcile în culcușul lor de fier, paște ierburile care cresc în jurul carenei neterminată. Grilajul hangarului este încă lăsat și lacătul pus, dar un iaht alb cu un K roșu este ancorat lângă doc. Niște balize roz de vinii se leagănă în preajma lui. Nu e nici țipenie de om la bord. Probabil l-a adus înapoi unul dintre căpitanii mai tineri, care apoi a părăsit rapid insula. Nu mă îndoiesc că Ugur a avertizat echipajul că li s-a înfundat. Urc pe podul suspendat și studiez echipamentul de navigație inert de sub parbrizul uscat, cu pete de apă. Probabil că unul dintre butoanele de pe pupitrul de comandă deschide chepengul. În cabină nu sunt prosoape de plajă, ghiduri turistice sau vreo urmă de turiști amatori de mare. Este unul dintre caii troieni ai lui Charlie.

Când sar înapoi pe debarcader, observ un bărbat și o femeie care merg șerpuit pe țărm. Hainele lor lungi și ude sunt negre ca lemnul dulce de la apă. Bărbatul ține un bebeluș pe șold, iar femeii îi atârnă pe braț o vestă portocalie de salvare. Probabil că barca lor gonflabilă este mai jos pe plajă sau poate au venit înot de pe o barcă din larg. Se opresc când mă văd, dar privirea li se plimbă încă, mă studiază pe mine, dealurile și lunga șosea de pe uscat. Agit brațele ridicate, făcând U-uri sau X-uri ample. Bărbatul pune mâna pe ceafa copilului parcă vrând să-mi sugereze că, indiferent ce vreau, n-o să le iau băiatul.

Alerg spre ei. Nu am nimic de oferit, doar un bun venit pe o insulă care nici măcar nu e a mea.

– Bună ziua, le spun. Bun venit în Patmos.

Femeia respiră greu, sânii i se umflă în tunică din bumbac gros. Dar scoate un telefon dintr-o pungă de plastic, și-l ridică în față și-și face o fotografie. Se întoarce să-și verifice soțul și fiul.

– Pot să vă fac eu o fotografie tuturor, mă ofer.

Soțul clatină din cap, dar femeia cu orbitele adânci zâmbeste și-mi dă telefonul. Se dă înapoi să stea lângă familia ei, însă băiatul nu se uită la aparat.

– Cum se numește fiul?

– Ibrahim, strigă femeia.

– Ibrahim, aici, aici. Uite!

Fața lui rotundă se uită la noul peisaj cu o expresie detașată, ca un creier prea ocupat cu înregistratul ca să se lase înregistrat, cu indigo în loc de ochi.

Le fac cinci fotografii încercând să cuprind mai mult uscat din spatiele lor decât mare.

– Mulțumesc, spune femeia în timp ce-și ia telefonul. O să le trimitem rudelor, să știe că am reușit. Lacrimile apar cu întârziere, din cauza șocului supraviețuirii sau a familiei rămase acasă. Ar prefera să ne înecăm decât să ne salveze. Au trecut cinci bărci cât timp eram în apă. Nu le-ar fi păsat dacă muream.

Soțul ei începe să facă pași mici, ezitanți, de parcă acum, că au ajuns la mal, timpul este o și mai mare necesitate.

– Doamnă, încotro este portul central?

Amândoi vorbesc engleza fără greșală.

Le arăt în susul drumului și îndrept mâna.

– Sunt câteva mile până la Skala. Câțiva kilometri.

– Și poliția? Întreabă el. Știți dacă ne iau?

Nu știu dacă se referă la azil sau la arest – și poate că nici el nu știe. Femeia rostogolește câteva propoziții în arabă și-și pune fiul pe umăr. Bărbatul verifică o punguță de plastic ascunsă sub cămașă.

– E o secție, îi răspund. Acolo sunt luați în evidență refugiații. Cred că îi trimit într-o tabără din Lesbos. V-aș putea duce soția și copilul cu motocicleta. Nu știu dacă încăpeți toți trei.

– Nu, mai bine mergem pe jos, răspunde el. Rămânem împreună.

Mi-ar plăcea să am euro să le dau. Automat, îmi pipăi buzunarele, semn că sunt sărac.

– Avem bani, mă asigură femeia cu respirația tăiată.

– Trebuie să pornim spre nord. Dar Europa. Suntem în Europa.

Și, cu un zâmbet și aruncându-și vestele de salvare, o iau în grabă pe drumul neasfaltat. Când spui bun venit nu poți să spui și la revedere. Mă uit cum pleacă, fața băiatului se leagănă deasupra umărului mamei, până când îi înghite praful și distanța. Mi-l imaginez pe Charlie legănându-se prin apă, la câțiva kilometri de uscat, în toate direcțiile, bărcile trecând pe lângă un alt cap negru prins între valuri, iar dacă s-a scufundat, câtor proaspăt decedați li se va alătura? Mă las pe vine și apăs cu degetele în țărâna uscată, regească.

∴

Ușa de la birou este încuiată, iar ferestrele sunt zăvorâte pe dinăuntru. Scopul vizitei mele se află în interiorul rulotei. Mă mână pierderea celor nouă mii de dolari și promisiunea lui Rasym că o echipă privată va șterge urma oricărui material rămas. Mă uit în jur să nu fie nimeni, iau o piatră grea cu margini ascuțite și lovesc în geamul ușii până când se sparge. Trec cu mâna de cioburi și învârt de mâner.

Într-adevăr, Ugur a curățat biroul lună. Până și coșul de gunoi de sub masa de lucru este gol. Nu au mai rămas decât jocul de șah și sacoșele de pânză. Iau tabloul cu *Domitian* de pe perete. Pe marginile seifului e un șir de adâncituri. Ugur, Gideon sau altcineva trebuie să fi încercat să-i forțeze ușa. Dar eu l-am văzut pe Charlie marcând combinația. Răsucesc de buton, alegând cifrele ultimei lui zile de naștere în sens invers, 15, 29, 6, și simt că încuietorea cedează. Ușa de fier este mai grea decât mă așteptam; dintr-odată, pe podea cade un caiet legat în piele neagră. E un registru în care apar orele și plecările din port, de săptămâna trecută până pe 1 mai. Nu sunt semne care să indice marfa cu care făcea contrabandă, dar în capătul de sus al primei pagini e scris numărul de mobil al lui G. Frost. Din câte sugerează registrul, flota de iahturi trebuie să se fi deplasat permanent între Turcia și Grecia pe parcursul verii, de la Bodrum la Atena și un oraș pe nume Salonic. Pun caietul pe birou și bag mâna în seif.

Tot ce mă putea salva de uitare erau cei nouă mii de dolari. Acum, că mi-au fost furați, nu am destul nici cât să-mi iau un bilet de avion spre casă. Sper la câteva mii, câteva sute, orice mărunțiș a rămas de pe urma unei afaceri cu bărci sortite pieirii. O parte din mine speră și că seiful e gol. Dacă Charlie a fugit în ultima clipă, probabil a luat banii pe care i-a avut la dispoziție. Seiful gol ar putea însemna că trăiește. Dar degetele mi se lovesc de teancurile de hârtie, zece, îngrămădite unele în altele, precum cărămizile neprinse cu mortar.

Scot unul dintre teancurile groase prinse cu elastic și-mi trec degetul

mare de-a lungul bancnotelor roz de cinci sute de euro. Pentru o clipă, inima îmi stă în loc. Simpla greutate a atâtor bani în mână face să mă cuprindă frica, ca atunci când dai peste niște lei care se împerechează sau peste o pungă cu cuțite pe un teren de joacă. Probabil sunt sute de bancnote prinse cu elasticul. Zece ori cinci sute ori două sute – nu sunt în stare să socotesc, așa cum nu sunt în stare nici să vorbesc. Dar probabil că e peste un milion de euro în numerar. Nu e de mirare că Charlie l-a concediat pe Gideon când a încercat să se apropie de ei. Mulți oameni au fost făcuți bucăți pentru mult mai puțin de atât.

Pun teancurile pe birou, o ceată de zece cuburi în culorile păsării flamingo, lichide și convertibile oriunde pe planetă. Pe masă se află viitorul meu, salvarea pe care o voiam, motivul pentru care am venit, în primul rând, în Patmos. De acum înainte, orice pas pe care-l fac echivalează cu apăsarea piciorului pe accelerație. Atunci, de ce mă simt de parcă aș fi fost deja aruncat prin parbriz?

E prea liniște în birou, nu se aude decât clănțănitul unor dinți. Iau o sacoșă de pânză din cutie și pun teancurile în ea. Pun și registrul de transport peste comoară.

Salvez banii sau îi fur, îi păstrez în cazul în care se întoarce Charlie sau îmi ofer un motiv accidental ca să vreau să dispară? Sunt prea sărac ca să-i las aici. Bag mâna înapoi în seif și pipăi să văd dacă mai sunt și alte bancnote rămase. În colț mai sunt două cărămizi, nu de hârtie, ci de piatră gumoasă învelită în plastic. Cărămizile sunt de un maro-excrement, plasticul este tăiat și pe ele e scris un cuvânt în arabă cu carioca neagră. Miros a oțet stricat.

Aș fi preferat să nu știu cu ce face Charlie contrabandă în compartimentul de sub linia de plutire, astfel aș fi luat misterul acesta cu mine în pat, alături de viziunea locurilor în care nu am fost niciodată și de oamenii pe care nu am apucat niciodată să-i iubesc. Neștiința ar mai fi păstrat vie speranța binelui. Puteau să fie muniție sau materiale medicale. Dar adevărul trist și evident este că sunt două cărămizi maro de heroină, ce-a rămas de pe drumul dinspre Orient spre Occident. Oare Charlie ar fi fost iertat dacă Stefan afla adevărul? Dacă e în viață, oare își dorește măcar iertarea? Mă uit pe fereastră, acolo unde soarele albește marea și o face să semene cu pavajul.

Tatăl lui a construit autostrăzile din Orientul Mijlociu.

16.

O motocicletă parcată printre alte treizeci de-a lungul șoselei ce duce la portul din Skala nu atrage un interes special. Cadrul ei cu negru și galben este lovit și murdar de noroi. Numărul de înmatriculare metalic stă atârnat de o bucată de sârmă la spate. Aripa din față e ușor strâmbă. O cască atârnă de mâner. În plin sezon, insula zumzăie de mașinării identice care roiesc prin orașe și pe plaje ca niște lăcuste. Ar fi imposibil să ghicești că în compartimentul din șaua acestei motociclete se află o avere substanțială. Oricine are o șurubelniță ar putea să desfacă șaua și să fugă cu conținutul ei în cinci secunde.

Nu am unde să ascund banii în altă parte. Nici măcar cabana nu mai e la adăpost de hoți. Mă întreb dacă nu cumva Vesna sau fratele ei, sesizând situația dificilă a familiei lor, acum, că au dispărut frații Konstantinou, au decis că ar fi înțelept să sustragă o pungă disponibilă cu bani, care efectiv implora să fie furată de la bun început. Sau poate că Gideon și-a folosit cheia. Ezit la câțiva metri de motocicletă, cu simțurile încordate, acum mai puțin liber, pentru că am atât de mult de pierdut. Dar grăbesc pasul înspre centrul orașului. Dumnezeu a dat, Dumnezeu a luat... cu alte cuvinte, lui Dumnezeu nu-i pasă.

Martis a spus despre Carrie Dorr că a închiriat o cameră deasupra magazinului alimentar. Încă sunt șanse să nu fi plecat de pe insulă. Culoarele înguste ale supermarketului sunt înțesate de voci zgomotoase, de copii liniștiți, arși de soare și de băieți greci care șterg pe jos în perioada de vârf. Coșurile verzi de plastic sunt pline ochi cu mâncare, în stil american. Mă apropii ușor de femeia de la casă.

— Mă scuzați, spun, ignorând șirul de clienți. Caut o prietenă. A închiriat o cameră deasupra. E americană. O cheamă Carrie Dorr.

Angajata se oprește în timp ce scanează un bidon cu lapte, spre iritarea clientului. Părul lui blond și tenul care bate în albastru în lumina neanelor se potrivesc cu steagul suedez.

— Avem multe camere închiriate sus.

— Are niște salamandre tatuată pe glezne. Niște șopârle portocalii.

— Ah, fata aia. Nu, a plecat. S-a mutat într-o cameră de deasupra magazinului de ulei din partea cealaltă a orașului. Poate acum două-trei zile.

Traversez Skala. Vânzătorul de la magazinul de ulei mă trimite la un

bijutier, care mă trimite la un magazin de suvenir. Probabil Carrie și-a schimbat locuința în fiecare noapte, de frică să nu stea prea mult, dar a subestimat ochiul scrutător al unui sătuc grecesc. Îmi amintesc că Martis a descris-o ca fiind paranoică – de parcă ar fi fost în vreun pericol. Dar mă interesează să-i dau de urmă din cauza indiciilor care l-ar lega pe Charlie de atacul cu bombă. Presupun că o să fie de acord să stea de vorbă cu mine. Ce-i drept, și ea a întrebat unde sunt.

Angajatul de la magazinul de suvenir îmi arată un șir de scări.

– Luat cameră azi-dimineață.

Bat la ușa vopsită într-un albastru azuriu și lipesc urechea de ea. Încerc mânerul.

– Nu e acasă, îi spun vânzătorului când ajung iar la parter. Sunt fratele ei din America. Ar trebui să stau cu ea.

Deși înainte era tare de urechi, acum devine atent la implicațiile economice ale unui al doilea oaspete.

– Stai și tu? Nu a pomenit. O să fie dublu, chiar dacă e un singur pat.

– Bine. Pot să folosesc cheia de rezervă?

– Șaptezeci de euro! strigă.

Cere să fie plătit în avans, în caz că frații Dorr ar fi tentați să plece fără să plătească factura. Scot o bancnotă nou-nouță, roz din buzunar.

– Aveți rest la cinci sute?

Hârtie de culoarea flamingoului. Și totuși, banii ăștia se poate să-i fi costat pe mulți viața.

Umbă prin caseta de valori și-mi dă o cheie cu un ciucure galben prins de ea. Urc scările și bat iar, de data asta mai încet. Cum tot nu răspunde nimeni, strecor cheia în încuietoare. Când deschid ușa, iese un aer stătut, care duhnește a odorizant și a lenjerii din material sintetic. Nu există nicio lumină și nicio fereastră care să-mi arate adevărata dimensiune a întinericului. Pipăi de-a lungul peretelui din stuc să caut întrerupătorul. Când aprind, un obiect strălucitor țâșnește spre mine. Mă feresc și chiar deasupra mea se aude o explozie puternică. Pe umeri și picioare mi se împrăștie o ploaie de sticlă.

Când mă ridic, o văd pe Carrie Dorr ținând în mână un mâner care acum o secundă a fost prins pe un vas de cafea. Are fața îmbujorată pe sub un strat gros și alb de creion corector. Tace cât să-mi stabilească identitatea.

– Nu se poate! țipă. Nu te apropia de mine!

Se dă înapoi cu spatele, dar camera e atât de mică, încât cade imediat pe pat. Dă din picioarele cu fire scurte de păr și salamandre tatuante, lasă mânerul vasului de cafea și se repede la veioză.

– Termină, șoptesc. N-am venit să-ți fac rău.

Închid ușa să nu ne audă vânzătorul de jos. În același moment, Carrie mânuiește veioza de alamă ca pe o armă, încercând cu disperare să smulgă firul din perete. Mă duc repede la ea și-i smulg veioza din mână.

– Te rog, nu-mi face rău! țipă ea și ridică brațele, cu încheieturile încrucișate deasupra feței.

Arunc veioza pe pat și ridic la rândul meu mâinile.

– Carrie, vreau doar să vorbim. Nu voiai și tu să stai de vorbă cu mine? L-ai întrebat pe Martis unde stau.

– Nu ca să vorbesc! se tânguie ea. Să caut dovezi! Nimic mai mult! N-am luat nimic!

Deci Carrie mi-a furat cei nouă mii de dolari din noptieră. Probabil a așteptat până nu mai era nimeni în cabană. Louise a spus că a văzut o fată din tabără umblând pe câmpul din apropiere. Eu aveam ușa încuiată, dar Louise o lasă descuiată pe a ei, iar eu am încetat să mai pun zăvorul la ușa dintre camere noastre. Nu o pot acuza acum pe Carrie că mi-a furat banii, asta n-ar face decât să-i prelungească țipetele.

– Ascultă. Ne-am putea ajuta unul pe altul. Aș putea fi prietenul tău.

– Ești prietenul lui, geme ea.

Ochii i se umplu de lacrimi și rimelul negru i se scurge pe obraji ca uleiul de motor al unei mașini plângăcioase. Are cămașa cu model de față de masă răsucită pe pielea coastelor acoperită cu pistrui.

– Vrei să spui prietenul lui Charlie? întreb.

– Îhî. Te-a trimis să termini treaba?

Pe un uscător de rufe din lemn care blochează intrarea în baie sunt atârinate niște haine pe care probabil Carrie le-a spălat în chiuvetă. Privirea îmi este atrasă de tricoul cu „New York” scris cu o multitudine de fonturi. În rest, camera e goală, cu excepția unei cutii pe jumătate mâncate de biscuiți de pe o masă și a unei genți din pânză de la piciorul patului. Dar în fundul unui dulap mic, deschis, observ un seif ieftin de hotel. Nu am îndoieli că acolo sunt banii mei.

– Sunt prietenul lui Charlie, dar nu m-a trimis el. El a dispărut.

– A dispărut? Lasă mâinile în jos și se șterge la ochi. Cum adică?

– A dispărut. Nu mai dă nimeni de el de o săptămână.

Compasiunea ei e de scurtă durată.

– Foarte bine. E un nenorocit.

– Îl cunoști?

– Nu, șuierea ei.

– Atunci ce dovezi căutai în camera mea?

– Am spus că n-am luat...

Angajatul magazinului de suvenire bate și strigă în greacă de pe hol. Carrie se duce împleticindu-se până la ușă.

– E în regulă, domnule Pachis. Tocmai am spart ceva. Îmi pare rău că v-am deranjat.

– Plătești stricăciunea! cere el. Doi prea mult pentru cameră!

Pașii lui se dezintegrează pe trepte.

– Mersi, spune ea sarcastic privindu-mă cu o ură plină de mucii.

Măcar a avut decența să nu mă dea de gol. Nu poate să aibă mai mult de douăzeci de ani pe sub machiajul mortuar. Coșurile de pe bărbie și moleșeala copilărească a umerilor te trimit cu gândul la o fată care încă nu s-a desprins definitiv de tihnitele suburbii din New Jersey. Pare candidata ideală pentru tabăra lui Vic de spălare a creierelor, dar nu este nici pe departe un martor impresionant pentru Martis împotriva familiei Konstantinou. Înțeleg de ce inspectorul a cântărit suspiciunile față de Charlie și a decis să lase ancheta în voia ei. Dacă ajungea în fața oricărui avocat al lui Rasym, Carrie Dorr ar fi fost ca un șoricel aruncat în cușca pitonului – foarte drăguț, până în momentul în care îl înghite întreg.

Totuși, se străduiește cât poate să pară tare, cu mâinile în șolduri și cu gura strâmbată de un mârâit. Lacrimile îi cad pe dinți.

– Zi ce vrei. Sau îți face plăcere să intri în camerele femeilor și să le sperii de moarte? Nu remarc că și ea a intrat într-a mea. Pentru că sunt deja destul de speriată, continuă cu glas ascuțit. Insula asta e cel mai nasol loc în care am fost vreodată. Și ți-a reușit de minune să mă convingi că e momentul să plec acasă.

– Am vorbit cu Martis. Mi-a spus că tu crezi că Charlie e implicat în moartea prietenilor tăi, Dalia și Mikael.

– Pentru că ne-a amenințat, schelălăie ea. Erai de față. Te-am văzut. Poate îi era teamă că i-am luat urma.

– Cum așa?

– Vreau să spun că nu e o coincidență. Eu trebuia să fiu pe motocicletă cu Mikael. Era... Buzele încep să-i tremure. În noaptea aia am fost toți trei împreună pe plajă, eu, Dalia și Mikael. Am făcut focul departe de tabără. Dalia și cu mine am făcut schimb de tricouri. Dă din cap spre tricoul cu New York de pe uscătorul de rufe. Țasta e tricoul meu de acasă, dar Dalia mi l-a cerut cu împrumut. Era obsedată de New York și nu suporta porcăriile alea pentru turiști pe care le-a băgat Vic pe gât tuturor. În orice caz, am făcut schimb în noaptea aia după ce a coborât de pe feribotul dinspre Atena. Avea pe ea tricoul portocaliu pe care l-am purtat eu la debarcader! Probabil prietenul tău a crezut că eu eram pe motocicletă. Probabil i-a scos de pe șosea și i-a omorât în bătaie, în timp

ce zăceau în iarbă. Și puteam să fiu eu dacă nu adormeam. De ce să nu omoare amândouă surorile? E cumva din mafia cipriotă?

Habar n-am ce spune Carrie. Amândouă surorile? În ce măsură convingerea ei că merită efortul de a fi ucisă are la bază narcisismul unei puștoaice de douăzeci de ani? Poate că dacă ea și Mikael i-ar fi încălcat proprietatea și ar fi descoperit adevărul, povestea ei ar avea ceva greutate. Dar ei plecaseră pur și simplu.

— Ai aflat ceva despre firma de închirieri de bărci a lui Charlie? o întreb. Se uită uimită la mine.

— Nu. Ce-i cu ea?

— Carrie, de ce ar vrea Charlie să te omoare? Nu înțeleg.

Își ia geanta de pânză și o aruncă pe pat. Desface fermoarul, umblă printre puținele lucruri dinăuntru și-mi dă o carte poștală mototolită pe care o avea împăturită în pașaport.

Pe partea din față, o plajă șerpuitoare îmbrățișează apa netedă, turcoaz. Numai o biserică albă din depărtare și cuvântul „Patmos” imprimat cu roșu-deschis deosebește peisajul de orice alt paradis cosmetizat cu aerograful.

— Citește pe spate, idiotule.

Are ochii mai umezi decât înainte. Întorc cartea poștală.

— Soră-mea a scris-o. Mi-a trimis-o înainte să moară. Se numea Elise. A venit aici cu prietena ei în vacanță luna trecută, când a explodat bomba. Am primit-o la o zi după înmormântarea ei. Nu că am fi avut ce să înmormântăm.

Îmi amintesc de cele două turiste americane care au fost ucise la Nikos în timp ce așteptau să urce pe feribot. În fiecare zi erau flori proaspete la locul exploziei, pe care probabil le lăsa Carrie pentru sora ei.

Citesc mesajul scurt scris cu litere cursive, pline de bucle.

— Ai prins faza cu cipriotul foarte dubios cu un iaht de lux? mă întreabă.

Am prins-o. Și am mai prins și faza că prietena ei se f...a cu el. Sonny era la Paris, dându-i lui Charlie ocazia să agațe o turistă drăguță, cea mai sigură perspectivă de cucerire fără complicații; turiștii sosesc cu data plecării imprimată pe frunte. Nu e de mirare că bomba l-a transformat pe Charlie într-un bărbat credincios. Ultima fată cu care și-a înșelat partenera a murit în explozie, în timp ce stătea exact unde ar fi trebuit să stea el. Mă bucur că nu e și Sonny aici, să citească cartea poștală.

— Era singura mea soră, spune Carrie plângând. Astea sunt ultimele ei cuvinte. Ambasada americană, guvernul grec, caricatura aia de forță specială din poliția grecească, toți ne-au spus că a fost un atac terorist

comis la întâmplare de niște radicali de extremă stângă. Nimic mai mult, nicio explicație mai detaliată, nicio urmă de dreptate, de parcă noi ar trebui să acceptăm și să mergem mai departe. Stă pe colțul patului, cu mâinile prinse în jurul genunchilor. Expiră de două ori profund, apoi suspină: Nu contează că nimeni nu și-a revendicat atacul. Nu ți se pare ciudat? Cine se deranjează să pună o bombă, să ucidă oameni și să nu-și asume responsabilitatea?

Eu cred că majoritatea criminalilor. Majoritatea ucid și se așteaptă să nu fie prinși, darămite să se mai și laude cu fapta lor. Afirmația ei are asupra mea impactul pe care-l au adesea știrile: ce fel de nouă lume e asta, în care te aștepti ca făptașul să-și revendice fapta?

— Sora mea a murit ca un simbol gol de sens! strigă ea. Îmi pare rău, dar e illogic. Nu accept așa ceva. Așa că am decis să vin în Patmos, să văd cu ochii mei ce s-a întâmplat. Mi-am cheltuit toate economiile să vin aici. Părinții mei nu voiau să vin, dar trebuia. Elise merită. Am vrut să văd unde a murit ea. Chiar dacă a fost doar un pelerinaj cretin.

Încerc să-mi iau un aer cât mai blând cu putință.

— Faptul că Charlie e menționat în cartea poștală nu înseamnă că are vreo legătură cu bomba.

— El e singura mea pistă, spune ea trăgându-și nasul. Am întrebat și eu lumea. El se ducea mereu la Taverna lui Nikos, în fiecare dimineață la unsprezece. De ce nu s-a dus în ziua aia? Se pare că are o iubită, care se poate să nu fi fost prea încântată că o înșela.

— Chiar crezi că ar arunca în aer o cafenea plină de lume ca să nu vorbească sora ta?

— Nu mă lua peste picior, urlă. De-aia m-am dus la cabana ta. Voiam să găsesc dovezi. Știam că lucrezi pentru el.

— Îmi pare rău. Se mai întâmplă și lucruri rele. Uneori nu există nicio explicație.

— Da, cretinule. Și eu trăiesc pe planeta asta știu cum e viața. Deci e încă o coincidență că Elise a fost ucisă și că apoi cineva încearcă să scape și de mine după ce am întrebat pe insulă de Charlie Konstantinou? Scutură din cap. I-am zis lui Martis de sora mea. I-am zis că Dalia purta tricoul meu. I-am arătat cartea poștală. Toate conduc la prietenul tău. Aveam senzația că Martis mă crede, dar, până la urmă, e și el la fel de rău ca toți ceilalți polițiști. Nu mi-a dat decât un șervețel și o îmbrățișare. Se uită cu milă prin camera închiriată de mărimea unei celule. Singura mișcare e fluturarea cearșafurilor de la aerul condiționat de pe perete. Nu reușesc să dorm. Știu că ar trebui să mă duc acasă. Nu mă simt în siguranță aici. Dar cu Elise cum rămâne?

Se ridică în picioare și se duce la uscătorul de rufe. Împătorește tricoul cu New York și-l înghesuie în geantă.

— Am încercat, mormăie pentru sine. Ai dreptate. Se mai întâmplă și lucruri rele. Oamenii sar în aer. Fără niciun răspuns. Poate că refugiații i-au ucis pe Mikael și pe Dalia. De unde dracu' să știu eu? Ia un tricou XL de pe uscător, având pe față traducerea denumirii unor băuturi alcoolice grecești în engleză, și mi-l arată. Țsta a fost al lui Mikael. Mi-a spus că se pregătea ceva nasol. A promis că-mi spune ce anume. N-a mai apucat. Voia să plece din tabără. Se săturase. Eu speram să vină cu mine în America, scâncește ea ducându-și tricoul la nas.

— De ce te-ai dus la grupul lui Vic?

Aruncă tricoul în geantă.

— Nu sunt oameni răi. Mă rog, poate că sunt, dar sunt destul de drăguți când treci peste toate porcăriile alea cu Apocalipsa și regatul care-i așteaptă pe lumea cealaltă. Eu cred că numai jumătate din ei cred cu adevărat tâmpenia aia. Ceilalți, pur și simplu, nu au unde să se ducă. Se uită la mine, de parcă aş judeca-o. Ei cunosc insula. M-am gândit c-o să mă poată ajuta. Singură nu aveam cum s-o scot la capăt. În plus, în tabăra lor poți să dormi gratis. Nu prea mai am niciun ban.

Aprob cunoscător din cap, dar mă ignoră.

— Nu a trebuit decât să bat din palme la rugăciunile lor și să fumez câteva jointuri. Ah, și să-i spun lui Vic că sunt pierdută și singură. Ceea ce e adevărat. Pătrunde în tine, în adâncul tău. Sincer, a fost plăcut o vreme, ca și când trecutul și viitorul ar putea să dispară și ai putea exista în perfectul și murdarul prezent. Dacă nu mă aștepta familia, poate aş fi rămas. Dincolo de venerarea distrugerii, chiar semăna a iubire. Ca o vibrație care umple un gol. Pune cu grijă cartea poștală în pașaport, apoi reia: Pe deasupra, Vic îl urăște pe Charlie. Îl consideră un Nero al lăcomiei. Te-ai fi gândit că măcar ea o să-mi facă pe plac și o să spună că e implicat în atacul cu bombă.

— I-ai spus lui Vic adevăratul motiv pentru care ai venit?

— Da, șuieră ea. Până la urmă, da. În noaptea aia, cu Mikael. I-am spus că Charlie ne-a amenințat în portul lui. A fost atât de enervată, ca și când aş fi trădat tabăra necrezând cu adevărat. A zis că sunt nebună. Femeia asta care se roagă pentru Apocalipsă mi-a spus *mie* că sunt nebună! Ea și Mikael au țipat unul la altul. Toată aiureala asta a lui Vic devenise cam mult pentru el. Atunci am plecat și ne-am întâlnit cu Dalia pe plajă. Da, îmi plăcea Vic, dar nu aveam de gând să-mi dedic viața ei. Iar Mikael se săturase să fie cărașul ei de droguri.

Cuvintele îmi rețin atenția, ca două viespi mici cu ace ucigașe. Mă

răsucesc spre Carrie, care încearcă să dea uscătorul la o parte ca să se poată strecura în baie.

– Stai puțin. Ce-ai spus? Cărauș de droguri?

Acum eu sunt cel naiv. Carrie țuguie buzele și dă ochii peste cap.

– Nu vreau să-i fac nimănui necazuri. Nu contează. N-are importanță.

– Ba contează. E important.

– Așa face Vic rost de bani pentru tabără. Știu că e groaznic, dar eu n-am fost implicată. Îi lasă să se ducă numai pe cei în care chiar are încredere.

– Să se ducă unde? Ce vrei să spui?

– Heroină! exclamă ea. Are un furnizor în Patmos. Poate că o aduc noaptea cu bărcile. Nu știu. Am încercat să nu aflu. Toate insulele pentru distracții colcăie de droguri și sunt o mulțime de doritori care ar da o avere pe ele în timpul verii. Dacă n-ar face-o cei din tabără, ar face-o altcineva. Nu înțelegi rostul tricourilor pentru turiști? Vic își trimite favoriții cu feribotul îmbrăcați ca turiștii tipici, americani și europeni tineri, neexperimentați, pentru că poliția n-o să dea prea mare importanță naivilor care agită ghiduri turistice, cu tricourile alea jenante pe ei. Doar că au rucsacurile pline cu pachete. Ba chiar și le prind și în jurul taliei cu bandaje din pânză. Le livrează pe alte insule și apoi se întorc cu feribotul. Mikael mi-a spus că se plimbă întruna. Ba chiar ajung și pe Insulele Ionice, în partea cealaltă a Greciei, trecând prin Atena. Asta făcea Dalia când s-a întors în noaptea aia. Vic și bătaușul ei, Noah, au calculat totul bine. Vic are un container plin ochi în cortul ei.

E un singur furnizor în Patmos care corespunde acestui mod de operare. Poliția nu s-ar gândi să percheziționeze niște tineri neexperimentați care se plimbă de pe o insulă pe alta, așa cum garda de coastă nu ar opri un iaht deținut de o familie de miliardari. Charlie chiar e colaboratorul secret al lui Vic. Și cel mai bun mod de a ascunde un complice decât prezentându-l ca pe un inamic?

– Și Mikael voia să plece?

– Da, șoptește ea cu un aer deprimat. Asta i-a spus lui Vic în noaptea aia. De-ar fi rămas în tabără! Era mai în siguranță acolo. Are ochii prea roșii și oboșiți de atâta plâns. Arată un centimetru cu degetele. Atât mai aveam să mă îndrăgostesc de el. M-am gândit că poate Elise ne-a apropiat. Acum îmi dau seama ce stupid pare, pentru că s-a întâmplat opusul. Poate pentru că s-a apropiat de mine, l-a omorât cineva. Nu vreau să fi murit din cauza mea.

– I-ai spus inspectorului Martis despre droguri?

Strânge din dinți.

— Nu. De ce i-aș fi spus? N-are nicio legătură cu sora mea. Elise nu se atingea niciodată de droguri. Înțeleg. Sunt răi. Sunt traficanți de droguri. Poți să mă scutești de discursul moralizator. M-au primit la ei. Au fost de treabă cu mine. Cu unii dintre ei m-am împrietenit. Poate că nu eram de acord cu misiunea lor, dar n-am de gând să-i pârăsc și să distrug singura comunitate pe care au găsit-o unii dintre cei mai slabi. Sincer, eu cred că Vic consideră că-l slujește pe Dumnezeu, ajută răul să se propage prin lume, îl injectează chiar în sângele occidentalilor albi și lacomi, le alimentează dependența și privește disperarea cum câștigă. Da, e nebunie curată. Nu o nominalizez la un premiu pentru pace. Dar le dă hrană și adăpost unor puști ale căror familii au renunțat la ei. Carrie lovește din picior, de parcă ar vrea să trezească la viață o conștiință distrusă. Tabăra aia are ceva bun. Tu, din afară, n-ai putea să înțelegi. Dar pe mine m-a ajutat. Eu am încetat să mă mai împotrivesc. Nu sunt legată cu cătușe de orice nenorocire care se abate asupra planetei. Poate că așa merge lumea asta, cu nefericire.

Se trânteste înapoi pe pat și se uită la triumphiul de spațiu dintre picioarele ei, de parcă ar fi singura ei proprietate.

— Știu că trebuie să renunț, spune peste câteva clipe. S-o las pe Elise să se ducă. Să accept că nu mai este. Am vorbit cu părinții lui Mikael în Oslo. A fost atât de ciudat, ce voci neutre aveau, de parcă acceptau pur și simplu, de parcă ar fi așteptat genul ăla de vești și acum puteau să-și trăiască restul vieții fără să-și mai facă griji că vor primi telefonul ăla. E cum a spus Vic, veștile cele mai proaste te eliberează. Se freacă la ochi cu încheietura. Mâine iau feribotul spre Atena. Ca să vezi ce ironie, e feribotul pe care-l folosește Vic ca să trimită un transport mare în partea cealaltă a Greciei. Măcar apuc să-mi văd unii prieteni pentru ultima oară.

Acum câteva minute, Carrie a încercat să-mi dea în cap cu un vas de cafea. Acum mă așez lângă ea și o cuprind cu brațele s-o consolez. Deși a furat bani de la mine, ei lumea i-a furat mult mai mult. Ușor, face și ea la fel. Știu că n-o să-mi amintesc mai târziu sentimentul ăsta, timpul îl va deforma și-l va distorsiona sau va arunca o mulțime de alte amintiri peste el, dar în momentul acela, când îmbrățișez aproape o necunoscută, mă copleșește căldura lui delicată.

— Îmi pare rău pentru sora ta.

— Au zis că probabil n-a simțit. Eu așa sper. Dacă alea sunt ultimele ei cuvinte, măcar era fericită. Măcar a murit privind spre mare.

Când merg spre ușă, observ o pungă de plastic etanșă lângă cutia cu biscuiți. Deși nu sunt bani în ea, știu că e punga mea, pentru că înăuntru sunt îndesate banderolele galbene de la bancă precum niște brățări rupte

de la spital. O să-i las lui Carrie cei nouă mii de dolari. Dar nu mă pot abține să nu scot portofelul.

— Vrei să plătesc eu biletul de feribot?

— Nu, spune ștergându-se la nas. O să plătesc eu. E vina mea. Am destul cât să ajung acasă. E ca o adolescentă neîndemânică în timp ce se străduiește să-și ia o expresie care să se potrivească cu starea ei interioară. Durează un minut, dar, în cele din urmă, buzele ei rostesc replica scurtă, contorsionată: Mersi că m-ai ascultat. Sper să-ți găsești prietenul.

∴

Când parchez motocicleta pe marginea drumului observ cum soarele după-amiezii târziu înclină umbrele de pe insulă spre est. Sunt la câțiva metri de marginea unei faleze. Printre ciulinii și buruienile înflorite zboară în viteză țânțari negri. Mult mai jos se văd trupuri întinse pe prosoape, ultimii adulatori ai soarelui pe ziua de azi, cu bronzuri care li se estompează printre pietricele. Două iahturi plutesc în golfulețul de albastru. La pupa celui mai mare, cu un steag verde, dansează o familie de saudiți. Fiicele adolescente își exersează mișcările seducătoare, ducându-și părul lung aproape de față, ca să se provoace una pe alta sau vreun viitor admirator imaginar, în timp ce mama lor dolofană plesnește din degete și execută o versiune de polcă cu consum mic de energie. Acasă nu pot dansa așa în public, dar aici, pe apă, sunt libere. Pe partea cealaltă a drumului, zidurile de piatră traversează în zigzag câmpurile cafeniu-deschis și niște oi se îngrămădesc la umbra unui copac. Un om care stă printre ele întoarce capul. Descui compartimentul din șa și scot registrul legat în piele neagră. Deschid la prima pagină și tastez numărul pe telefon.

Sună de patru ori. Apoi de cinci. Dar înainte să sune și a șasea oară, textura interferenței se schimbă și aud o voce.

— *Ela!* Alo!

— Bună, Gideon. Sunt Ian.

Urmează un moment scurt de liniște, de reticență, urmat de un oftat iritat.

— Ce vrei?

— Unde ești?

— Nu unde ești tu, băiete. Am sentimentul că-și modifică dinadins accentul, ca să testeze o varietate de noi identități. Acum seamănă, la modul mai puțin șmecheresc, cu un australian. În drum spre Creta, dacă vrei să știi. Ce-ar fi să nu mă cauți?

— Să înțeleg că ai auzit de Stefan?

Încă o pauză. Îmi imaginez că ține degetul ca un ciot deasupra butonului de oprire.

– Nu care cumva să încerci să-mi pui mie chestia asta în cârcă. N-am avut nicio legătură. Dar eu știu când s-a terminat o etapă. M-a luat o nouă prietenă cu barca ei, o doamnă scoțiană mai în vârstă. E văduva unui armator grec. Cu personal complet și tot tacâmul. I-a făcut Warhol portretul. Chiar acum mă uit la el. Ține portretul făcut de Warhol pe barcă!

– Felicitări. Unii oameni ar trebui să aibă etichetă de avertisment.

– Povestea cu Stefan e foarte aiurea. S-a sinucis, nu? Frica îl face să vorbească mai repede. Atunci, chiar dacă se uită prin e-mailurile lui și găsesc unul trimis de mine, nu contează, nu? S-a sinucis. Nu sunt eu vinovat! Uite, spune-i lui Charlie, familiei lui sau mai știu eu cui, că nu vreau să am nimic de-a face cu ei. Am iertat tot. *Ma'a salama*. Transmite-le regretele mele. De fapt, mai bine nu. Nu spune că ai vorbit cu mine. Cum naiba ai dat de numărul meu?

– L-am găsit.

– Ei bine, dezgăsește-! Dacă mă mai suni, arunc telefonul în Mediterana.

Sperasem ca Gideon să fie mai drăguț, dat fiind că în parte mie trebuie să-mi mulțumească pentru că penisul lui e în continuare multifuncțional.

– O ultimă întrebare și nu te mai deranjez.

– Bine. Zi repede.

– Erai la Nikos în dimineața în care a explodat bomba.

– Asta e o întrebare? mi-o retează. Da. Eram acolo. Știi ce m-a salvat? Fumatul. Nu-i asculta pe ăia care spun că te omoară. Dacă nu rămâneam fără țigări și nu mă duceam la chioșcul de tutun, mă număram și eu printre victime. E scârbos că au atacat cea mai drăguță tavernă de pe cea mai bogată insulă. Cum să nu? Și a contat până la urmă? Ai citit în ziare? Grecia a încheiat un acord. Rămâne în zona euro. Și turiștii ăia au murit degeaba. Ca de obicei, politicienii își bat joc de viața noastră.

– De ce erai acolo? insist. Să te întâlnești cu Charlie? Acolo se ducea el.

– Tocmai mă dăduse afară. Așa cum știi, voiam să-mi iau postul înapoi, iar el nu voia să vorbească cu mine. I-am aruncat niște amenințări stupide, dar nu vorbeam serios. Ți-am zis că eram la ananghie. Așa că am pus pe cineva să aranjeze o întâlnire. N-am vorbit personal cu Charlie. În orice caz, ce mai contează acum?

– Gideon, cine a aranjat întâlnirea?

Tace. Aud un glas cu un accent scoțian cadentat pe fundal, care vrea să joace table. Vocea se aude tot mai încet – „joacă-te cu mine, joacă-te

cu mine”. Probabil că Gideon se mută într-o zonă mai intimă a punții.

– Vic? Întreb. Poți să termini cu șarada asta. Știu că ea și Charlie au lucrat împreună.

Râde.

– Drace, cum ți-ai dat seama? Impresionant. Te-am subestimat, Ian. Nici măcar Ugur nu știa. E bine să ții rețeaua cât mai ascunsă. Așa, o mână nu o poate plesni pe cealaltă. Doi inamici, nicio legătură între ei. Era civilizată în ostilitatea ei. Da, i-am spus lui Vic să discute cu Charlie. Ea și cu mine ne-am înțeles mereu. Mi-a spus să mă întâlnesc cu el la Nikos în dimineața aia. Sigur, mi-a trezit suspiciuni momentul exploziei, dar când i-am spus apoi lui Vic, a recunoscut că întâlnirea nu era chiar atât de aranjată cum a dat ea impresia. Charlie nu a vrut să se întâlnească cu mine – de-aia nu era acolo în dimineața aia. I-a zis că trebuia să plec acasă. Vic s-a oferit să mă primească în tabăra ei, dar nu mă împac cu ideea de hipioți adoratori ai morții, chiar dacă primesc constant marfă. Ce bine că n-a venit Charlie! Serious, omul evită gloanțele la mare artă. Pentru el nici că se putea să iasă mai bine, nu? Uite cum stă acum.

– Ce vrei să spui?

– Acum, că Stefan a dispărut din peisaj, o să moștenească un miliard de dolari. Nu trebuie să-și mai bată capul cu firma de închiriere a bărcilor. Nasol că ai venit până aici degeaba. Aud zgomotul unei roțițe de aprindere, apoi trage fumul adânc și suflă prelung. Sincer, mie mi-e mai bine așa. Într-un fel, mi-a făcut o favoare concediindu-mă. Chestia aia mă termina. Ai crezut că m-a dat afară pentru că am furat bani, dar n-a fost așa. Acum m-am scos.

– Până la urmă, trebuie să alegi o viață mai bună.

Râde iar, de parcă aș fi spus o glumă bună.

– Mi-a făcut plăcere să stăm de vorbă. Poate ne vedem la reuniunea școlii Buckland. Poate la șaptezeci de ani. Putem să stăm în tribunele din sala de sport și să plângem. De multe ori mă întreb ce s-a ales de...

Convorbirea se întrerupe. Mai bine. Nu voiam să mă întorc în locul prin care rățăcea el.

Arunc registrul din piele în compartiment, urc iar pe motocicletă și pornesc spre nord, spre cabane. Poate că Charlie nu știa ce are de gând Vic. Poate că o mână armează pistolul, în timp ce cealaltă trimite un SMS, se freacă la ochi să alunge somnul sau deschide uși imperiale și se întinde după un săculeț cu tutun. Dacă Vic înțelege ceva, atunci acel ceva este groaza momentului. Scapi de o posibilă amenințare la adresa supraviețuirii taberei detonând o bombă teroristă; mai scapi de două sub forma unui accident de motocicletă, dar lași câteva obiecte la întâmplare,

să dai vina pe refugiați. N-am nicio dovadă a implicării ei, dar sunt sigur că acolitul ei, Noah, sau câțiva dintre cei mai devotați i-au dus la îndeplinire sfintele porunci. Cu cât mai murdar, cu atât mai bine. Lumea ei are nevoie de mai multe coșmaruri. Altfel, cine s-ar mai deranja să creadă?

Totuși, ca orice act violent aparent aleatoriu, oferă atrocitate din plin, dar îi lipsește ținta.

∴

Când mă întorc acasă, cerul este multicolor. Spre răsărit s-a întunecat, căpătând o nuanță de albastru, iar la apus s-au împrăștiat niște spirale galben-translucid. Urc treptele cabanei cu sacoșa de pânză cu bani. Dar înăuntru, prin ușa de legătură, aud dușul curgând și pe Louise fredonând o melodie country. Pe blatul de afară e o sticlă de votcă pe jumătate plină. Vreau să beau ceva, iar degetele însetate ale minții s-au fixat deja pe sticlă. Decid însă ca, în viitorul apropiat, să mă las în voia anxietății și a îndoielilor. Cine știe, dacă Charlie n-ar fi dispărut și deveneam mâna lui dreaptă, poate ajungeam și eu ca Gideon, să încerc marfa.

Pe fața unui plic mare pe care l-am cumpărat de la papetăria din Skala scriu numele lui Alexis Bledsoe și adresa din Central Park West. Număr nouă mii de euro din sacoșă și-i îndes în plic (diferența în urma schimbării în dolari ar trebui să acopere lejer dobânda pe două săptămâni). Îmi trec numele în colțul de sus. Mâine-dimineață îl trimit recomandat. Poate o să ajungă la New York în ziua în care Louise sosește la Washington. Când se întoarce la viața ei de studentă la drept și la bibliotecile liniștite, care urăsc tușitul, ticsite cu masteranzi care memorează precedente legale de restrângerea libertății în vederea garantării ei. Și se întoarce la fratele ei, Luke, care nu mai consumă metamfetamină, și la tipul înalt, cu barbă, cu cămașa de cowboy, care merită o inimioară digitală.

Cum poate fi viitorul previzibil, când prezentul e cețos ca soarele văzut printre pleoapele închise?

Trec în liniște prin ușa de legătură dintre cabanele noastre lipite. De când sunt în Patmos, nici măcar o dată nu m-am aventurat în camera lui Louise. Ea a venit întotdeauna la mine și s-a retras aici în fiecare noapte să doarmă. Patul ei e mai mic. Un cerc de lumină strălucește pe noptieră de la o veioză placată cu nichel, care nu a fost adusă pe furiș din Israel în valiza lui Sonny. Sub fereastră e un scaun din ratan și mai e și un televizor cu ecran plat, pe care e atârnată o pereche de blugi umezi. În aer plutesc parfumul de liliac și un miros dulceag, de gumă de mestecat. Muzica country e pentru cei care nu știu să cânte, iar Louise nu cântă prea bine. Umbra ei frecându-se cu buretele sângerează pe peretele băii.

Pe podea, lângă pat, sunt două valize între care șerpuiește firul încercătorului telefonului. Telefonul e o sticlă de votcă pe jumătate plină; vrea să-i bea conținutul. Bărbatul care și-a câștigat emoticonul cu inimioara ar putea fi Luke. Aș putea să cred așa în continuare și în seara asta am putea să luăm cina pe plajă, apoi să facem sex înainte să ne culcăm în paturi separate și aș putea s-o conduc la feribot în ultima ei zi de vacanță, ne-am putea spune că o să păstrăm legătura și mi-aș putea aminti de ea câteva luni după plecare, în timp ce, într-o bună zi, m-aș plimba pe malurile Gangelui, întrebându-mă în continuare cum s-ar putea intersecta viețile noastre.

Apăs pe butonul de pornire al telefonului. Mă urăsc că-i invadez intimitatea, dar ura mea nu ajunge și la degete.

Mesajul cel mai recent îi este adresat lui Sonny, cel de dinaintea unui număr neidentificat din Grecia, iar al treilea, unui bărbat pe nume Grant. Apăs pe numele lui Grant și citesc în ordine inversă.

„Nu-ți face griji. Mă întorc imediat. Îți mai scriu mâine”.

„Ai grijă. Te rog!”

„N-am avut timp să mă gândesc la nimic. Mai ales la mutatul împreună. Dacă ai ști ce rahat e aici. Dar n-a ieșit cine știe ce. Vreau să-l dau în vileag pe nenorocit înainte să scape. Și se pare că o să scape”.

„Ha. Ha. Vino mai repede. Sper că te-ai gândit să ne mutăm împreună. E super, 1 dormitor în Adams Morgan, 1 sept”.

„Pun pariu că știi unde doare”.

„Sigur, iubito. Vin cu baloane la poartă. Mi-e așa de dor de tine, încât doare”.

„Abia aștept să te văd. Vii să mă iei de la aeroport?”

Îmi tremură degetele. Apăs pe numărul neidentificat din Grecia. Nu sunt răspunsuri de la destinatar, numai mesajele într-o bulă verde ale lui Louise, care formează o listă cu nume și fotografii anexate. E fotografia cu mine și Charlie din noaptea în care a dispărut, el are fața întoarsă la masă în Skala, iar a mea se uită cu căldură la obiectiv. Mai sus, la o dată anterioară, găsesc fotografia unei cărți de vizită, „Bence Arpad, investitor”, cu un mesaj: „Sună-l, a pomenit că vrea să cumpere o parte din KC la cina din Chora în seara asta”. Derulez seria de fotografii pe care le-a făcut Louise la doc în după-amiaza în care am mers să navigăm – băieții greci care lustruiau carena, hangarul deschis din mai multe unghiuri, *Domitian* plutind la debarcader, cu Christos pe punte. Merg mai sus și dau peste fotografia din ziua sosirii mele. Eu și Charlie stăm unul lângă altul pe balcon în soarele scânteietor precum cristalul, cu capetele înclinate, formând o turlă, cu zâmbetele largi și contagioase, doi bandiți

care au fugit în paradis. „Ian Bledsoe în stânga, caută pe Google Panama”.

– Ai găsit ce căutai?

Louise stă în ușa băii. Poartă tricoul cu Hard Rock Café și o pereche de chiloți albi. Părul îi cade în şuvițe încurcate ude pe obraji. Orice om care are un telefon e spion, dar Louise e un spion dublu. N-ar fi trebuit să las niciodată ușa descuiată. Nicio noapte, niciun minut.

– Da, din păcate, da.

Vine la mine, se ghemuiește și-mi smulge telefonul din mâini. Prima mea pornire e s-o lovesc, mâna mi s-a strâns în pumn pe saltea.

– Cât ai citit? mă întreabă fără ocolișuri.

O picătură de apă i se scurge pe frunte și și-o șterge înainte să se apropie de ochi.

– Nu știu. Câte informații ai furnizat ca să-l „dai în vileag pe nenorocit”? Am citit destul. „Ian Bledsoe în stânga, caută pe Google Panama”.

– Ian. Se întinde după mâna mea, dar o mențin strânsă. Acum nu mai contează.

Sentimentul care mă încearcă este ca o banchiză care se desprinde în ocean, ciudata seninătate a unui final rapid și ireversibil. Louise n-a fost niciodată nimic mai mult decât fata din sala computerelor din Steams Hall, care acum își scoate apa din ureche. Jelesc un om care nu a existat niciodată, iar speranța mea că persoana aceea o să se întoarcă de la sine face ca jalea să fie și mai umilitoare.

– Ești o ființă îngrozitoare.

Vreau ca vocea să-mi pară rece și distantă, dar nu e așa.

– Nu. Charlie e ființa îngrozitoare. El face trafic de droguri, profitând de o criză umanitară. Pot să-l iert pe micul traficant care nu are de ales. Dar pe Charlie nu pot. Îmi pare rău. Nu pot.

– Sonny știe că strângi probe împotriva soțului ei?

Expresia i se menține fermă, nu tresare nicio clipă. Poate ar dura mai puțin dacă Louise ar plânge. Dar fața ei e hotărâtă și neutră în mod voit, de parcă ar sta s-o compar cu fotografia din pașaport.

– Țin la Sonny. Și țin și la tine, foarte mult. Dar...

– Dar ce?

Acceptă provocarea, ridică bărbia.

– Dar unele principii sunt mai importante decât prietenia.

– Principiile tale ar fi fost satisfăcute dacă aș fi fost arestat pentru trafic de droguri? Să te fut, Louise. Se întinde după mâna mea, dar apoi se răzgândește și-și îndoaie degetele la piept. În toate zilele și nopțile în care

am fost singuri, Louise mă tot întreba despre natura afacerii lui Charlie, ademenindu-mă cu alcool și sex să scoată informații care puteau fi folosite împotriva lui. De la bun început, o interesa Charlie. Mă răstesc: A meritat ca, pentru principiile tale, să-l înșeli pe Grant? Doamne, care sunt, mai exact, principiile tale? Măcar puteai să-mi spui că ai un iubit la Washington.

– Grant e un prieten, mă corectează ea.

– Și am aflat cu toții cât de mult îți tu la prietenii tăi.

Strânge buzele și apoi le relaxează.

– E un tip cu care sunt, nimic mai mult. Nu i-am promis nimic. Nici ție nu ți-am promis nimic. Grant nu are nicio legătură cu noi doi.

Louise seamănă mai mult cu Charlie decât își dă seama. Nu par să considere oamenii pe care-i prind în capcană ca pe locuitorii aceleiași planete. Fiecare coliziune este un incident separat.

– Deci de-aia ai venit în Europa. Cât de tare a trebuit să te străduiești să-i câștigi prietenia lui Sonny la Paris?

– N-a fost așa, ripostează ea scuturând din cap. Mă lași să-ți explic? N-am vrut să fiu pusă în situația aia. La câteva zile după ce am ajuns în Patmos, m-a abordat un tip care, văzându-mă cu Charlie, a făcut unele cercetări despre mine. A aflat că sunt studentă la drept la Georgetown. E agent DEA²⁵ și se ocupă de operațiunea lui Charlie. Să știi că n-am pârât pe nimeni. Charlie era deja anchetat.

– Cu asta ți-ai spălat conștiința.

– Te rog, ascultă-mă. Eu încercam doar...

– Și, mă rog, ce caută un agent DEA în zona asta? Grecia nu e Mexic.

Louise dă din cap de parcă s-ar bucura că schimbăm subiectul. Ne este mai simplu să discutăm politică decât ce ne-am făcut unul altuia.

– Are legătură cu toată debandada asta cu zona euro și cu faptul că Grecia e prea săracă să-și patruleze singură coastele. Guvernul SUA a intervenit ca să împiedice contrabanda. Războiul din Siria nu e un masacru izolat. A afectat și traficul obișnuit de stupefiante dinspre Orientul Mijlociu spre Europa pe uscat. Granițele s-au închis. Exact ca în cazul refugiaților, au trebuit să improvizeze rute noi pe apă. Atunci a intervenit cel mai bun prieten al tău cu flota lui de iahturi de vacanță care umblă de colo colo. A profitat, Ian. Și a fost inteligent. Agentului nu i-a fost simplu să strângă informații despre felul exact în care proceda Charlie. Are anumite restricții peste hotare.

Louise vorbește de parcă și-ar susține teza de doctorat. Îmi vine s-o scutur ca să-i scot integritatea asta rece din cap, dar nu mai poate fi

²⁵ Serviciu din cadrul Ministerului Justiției din SUA care combate traficul și consumul de droguri.

vorba s-o ating. Are deja în Washington un bărbat pe care să-l atingă. Trădarea asta, mai mult decât celelalte, îmi reînvie ura față de ea. Îmi amintesc că am văzut-o ieri pe o potecă din Chora, bătând la ușa unei case străine, când mai credeam că suntem împreună.

– Pedofilul din Chicago este agentul tău, spun.

– Da, pedofilul. E acoperirea perfectă. Cine s-ar apropia destul de el încât să afle adevărul?

– Parcă ai spus că nu vrei să te implici în lumea infracționalității după absolvire. Nu mai vrei să te ferești de tragedii? Ai spus vreun lucru adevărat de când ne-am văzut? Sper că primești mulți bani ca să-ți torni prietenii.

Pentru prima oară, trăsăturile îi sunt străpunse de ceva omenesc, de gustul amar al durerii autentice. Nu acuza că înșală o destabilizează, ci sugestia că are un preț.

– Nu primesc niciun ban, izbucnește peste câteva clipe. Odată ce agentul mi-a explicat ce face Charlie, n-a fost greu să mă convingă să-l ajut. Ți-am spus de frate-meu și ce i-au făcut lui drogurile. Era adevărat. Și cum rămâne cu toate viețile distruse de heroina pe care o aduce Charlie prin contrabandă din Turcia? Crezi că aş sta cu mâinile în sân și aş spune: „Îmi pare rău, sunt în vacanță, întrebă pe altcineva”? Era datoria mea să fac ce pot. Da, m-am simțit vinovată. Dar contează mai mult pentru mine decât Sonny sau... Face o pauză, părând să ezite, apoi adaugă: Sau tu.

– Mă bucur că ești cinstită în sfârșit.

Răsuflă greu și se lasă pe vine lângă perete.

– Ce-ar fi trebuit să cred? Dumnezeule, apare peste tot pe internet ce ai făcut. Practic ai fost în căldășie cu cartelurile de droguri. Sosești și devii noul lui manager – totul se leagă.

Acum o oră m-aș fi grăbit s-o conving că nu sunt așa cum mă înfățișează căutările numelui meu pe internet. Dar nu-i mai datorez lui Louise nicio explicație. Nu trebuie să-mi cosmetizez greșelile.

– N-am spus decât că o să fiu atentă. Nimic mai mult. Dacă găseam ceva ce îl implica pe Charlie, am promis să dau mai departe. Nu anchetam nimic. Și te-am avertizat să nu accepți postul. Am făcut tot ce-am putut ca să te conving să nu intri în firma lui Charlie. Sper că mai ții minte.

Ochii ei căprui se fixează pe ai mei ca două unelte care sapă în pământul fărâmicios.

– Și ai dat peste mine.

Lasă capul pe spate și se lovește de perete.

– Speram să-mi spui ce știi, ca să-i pot pune capăt înainte să te afunzi mai tare. Nimic mai mult.

„Nimic mai mult”, spune ea întruna, încă un pas, încă un mic gest urât și nimic altceva. Ambele tabere sunt de o avariție infinită. Virtutea nu poate face mai mult.

– Nu te condamn că mă urăști, oftează în cele din urmă. Probabil m-aș urî și eu.

– Probabil?

– Da, m-aș urî. Dar țin la tine indiferent ce crezi tu. Fruntea i se încrețește și buzele încep să-i cedeze. Timpul pe care l-am petrecut împreună a însemnat mult pentru mine...

– Termină!

– ... și ai bunătate în tine, eu știu. Tipul ăla din facultate care visa să facă bine încă există. Chiar vrei să câștige Charlie, indiferent care e prețul? Dincolo de toți banii și toate verile pe care ți le poate oferi? Clatină din cap cu atâta siguranță, de parcă binele ar fi o grupă sanguină. Nu mă interesează dacă ați fost cei mai buni prieteni când erați mici. Tu nu ești așa, Ian. Chiar nu ești. Spune că, dacă ar veni la tine un om care te-ar ajuta să pui capăt tuturor acestor mizerii, i-ai întoarce spatele și te-ai bucura de plajă și de nopțile din Chora, ciugulind din mâna lui Charlie. N-ai face așa. Eu știu că n-ai face. Tu nu ești așa. Te-am văzut de aproape. Ești dintre oamenii buni.

Louise mi-a găsit adresa. A găsit strada și casa. Dar eu m-am mutat deja. Îi deschide ușa un necunoscut.

– Nu mai sunt chiar atât de bun, îi răspund sec. Serios, nu mai sunt. N-ai înțeles nimic.

– Vax. Chiar dacă ai acceptat o pungă de bani de la Charlie când ai venit, nu-mi vine să cred că erai la curent cu întreaga situație.

Probabil că Louise mi-a umblat prin cameră. Dacă n-aș fi ținut telefonul la mine, probabil că mi-ar fi citit e-mailurile.

– Nu Charlie mi-a dat banii ăia. Erau ai mei.

Clatină furioasă din cap, de parcă i s-au înțepenit gândurile.

– Poftim? Cine umblă așa, cu o pungă de bani? Ce-ai făcut, ai dat atacul la un bancomat în drum spre Patmos?

– I-am luat de la tata. Atât am putut să scot.

– Atât ai putut să scoți?

I se simte îndoiala în glas, dulcea și cruda îndoială. Poate că memoria i se îndreaptă spre vaga întrebare pe care i-am pus-o în ziua în care am vizitat peștera, dacă e legal să iei bani de la o rudă care a murit. Hotărâsc să fiu mai clar. Acum o urăsc pe Louise cel mai mult pentru universul ei

infantil, în care nu există decât bine și rău absolut. Vreau să distrug universul acela din adâncul ei, în care Ian Bledsoe trăiește sub statutul permanent al binelui. O să-i distrug și vreau să simtă fiecare secundă de distrugere în adâncul inimii. Vreau ca amândoi să plecăm din camera asta cu sentimentul că am fost violați.

— I-am furat după ce a murit.

Își plimbă palma pe podea.

— Sunt convinsă că ai avut motivele tale.

— Imediat după ce a murit, m-am dus direct la bancă. N-am retras mai mult, pentru că mi-era teamă să nu mă prindă. Și nici nu m-am dus la înmormântarea lui. Pur și simplu, am fugit din oraș.

— Înainte să ajungi, Charlie ne-a spus că tatăl tău a fost prea dur cu tine. A spus că nu te-a susținut niciodată, că mereu te-a desconsiderat.

— L-am privit cum moare.

Nici măcar nu recunosc vocea care iese din mine. Totuși, zâmbesc, cum pare să zâmbească gazela când un prădător o înșfacă de gât – și poate că gazela chiar zâmbește, „s-a terminat, în sfârșit, gata cu frica și fuga permanentă”. Nu e ușor să-l distrugi pe Ian Bledsoe, dar sunt devotat cauzei.

— Am stat singur cu el în cameră, îi spun. Deja avusese două accidente vasculare și abia se mai putea mișca. Am stat chiar lângă patul lui.

— Bun, ajunge. Louise se ridică în genunchi.

— A părut un icnet prelung și a fluturat din mână. Mai degrabă plesnea din palmă, de parcă încerca să țină ceva la distanță. Dar sunt sigur că-mi spunea să chem asistenta.

Louise strânge din buze. Nu știe ce să facă cu mâinile, doar le întinde să se echilibreze când se ridică în picioare.

— Cincisprezece secunde a făcut așa și a plesnit din palmă, poate douăzeci.

— Am înțeles. Poți să încetezi.

— L-am urât atât de mult pentru felul în care m-a tratat și pentru că i-am fost un fiu de nimic, un rahat cu ochi! Mi-am dat seama că ar fi fost mai simplu dacă murea. M-am gândit că banii or să-mi revină mie, da, dar era mult mai mult de atât, nu ce primeam, ci ce pierdeam. Durerea. S-a stins atât de repede, iar eu am asistat la tot spectacolul.

— Gata! Nu vreau să aud.

— Nu puteam să mă mișc sau, în orice caz, nu m-am mișcat. Până la urmă, n-ar fi fost timp să chem asistenta. Dar avea ochii deschiși și era conștient. Trebuie să-și fi dat seama în acele ultime secunde că fiul lui nu clingește un deget, nu aleargă după ajutor, nici măcar nu-și ia rămas-bun.

A detestat fiecare acțiune pe care am întreprins-o în viața mea. Așa că, măcar o dată, am stat pur și simplu și am lăsat lucrurile să se întâmple de la sine.

Nici măcar nu-mi dau seama că plâng, până când nu simt curgerea lacrimilor. Louise nu încearcă să mă consoleze. Stă la o distanță sigură de pat, cu fața întoarsă.

— Ai spus că nu era timp să aduci asistenta. Nu puteai face nimic. Douăzeci de secunde nu înseamnă prea mult. Erai șocat!

Universul ei este mai solid decât mă așteptam. Nu-și extermină vietățile bune cu ușurință.

— Nu. Nu eram. Știam exact ce fac. Și douăzeci de secunde înseamnă mult când privești un om cum moare. Avea ochii rugători. S-a uitat direct la mine. Îi era frică.

— Nu te cred. Te înșeli. Ești îndurerat și...

Nu mai ascult. Ce iese din mine, indiferent ce este, simte nevoia să se reverse înainte să-i pun stavilă. Îmi iau telefonul din buzunar și găsesc e-mailul lui Lex.

Eu am luat banii. Vi-i trimit. N-aveți decât să mă reclamați.

— Ce faci? strigă Louise.

Dar o să vă răspund la întrebare. Da, l-am văzut cum își dă sufletul. Da, e vina mea. Nu i-am spus niciun cuvânt, deși era timp, n-am pomenit nimic de tine, de Ross, de Lily sau de mine. Am stat pur și simplu, în loc să chem asistenta, și l-am lăsat să se stingă.

— Ian, nu scrie nimic la supărare, îmi ordonă Louise. Serios, nu apăsa pe „Trimite”. Nu judeci limpede.

O să fiu exact ce vrei voi să fiu, fratele malefic, toxic, distructiv, egoist. Asta e darul meu de rămas-bun. Un om pe care să dați vina. La revedere, Lex.

Degetul îmi zvâcnește pe butonul de trimitere, de unde va aluneca din mâinile vinovate în sistemul circulator electronic, iar virusul va fi permanent și terminal. Tehnologia îți oferă noi moduri de a te sinucide.

Înainte ca degetul meu să atingă butonul, simt o lovitură orbitoare în obraz. Când mă dau înapoi, Louise îmi smulge telefonul din mână. Se uită la ecran și apoi la mine.

— Dă-mi telefonul înapoi!

Se dezlănțuie ca o fulgerare de tricou negru și chiloți albi și dispare prin ușa de legătură. Mă reped în urma ei, dar ajunge la ușa glisantă și o deschide. Ajunsă în noaptea fierbinte, presărată cu creta stelelor, sprintează la marginea terasei și ridică mult mâna cu telefonul. Când mă întind după el, pune toată forța să-l trântască pe jos. Ecranul se face țândări și cioburile se împrăștie pe pietre.

— Gata! strigă, de parcă l-ar fi reparat. Mă holbez la ea, frica și ura mi-au tăiat răsuflarea și am trecut dincolo, la uluială. N-am avut încotro, se răstește Louise. Cineva trebuia să aibă grijă de tine.

Oare există un sentiment mai neplăcut decât acela pe care-l ai când lumea nu se sfârșește în momentul în care tu ai acceptat că s-a sfârșit? Mi-am sacrificat părți din mine cu speranța la un final rapid și sunt sigur că nu le voi recupera niciodată. Mă simt amețit, așa că mă așez pe zid. Louise mătură cu piciorul câteva cioburi, le face grămăjoară și se așază și ea la câțiva metri de mine. E o noapte prea umedă ca să ne atingem, deși pornirea nu a dispărut. Mi-ar plăcea să ne întoarcem la prima după-amiază de pe balconul lui Charlie, patru trupuri aproape tinere, care încă nu decepționaseră, nu dispăruseră și nu trebuiseră să țină ochii deschiși. Dar ar trebui să merg și mai departe, să îndrept toate greșelile ca momentul acela să devină desăvârșit. Defectele existau deja.

— Mulțumesc, îi spun în șoaptă.

— Bine.

— Nu, nu e bine.

Clopoței caprelor răsună în întuneric.

— Vrei să stau cu tine în noaptea asta? mă întrebă. Nu-mi dau seama dacă vrea să spună sub același acoperiș sau în același pat. Doar ca să fim siguri că e totul în ordine?

Scutur din cap.

Louise se șterge la ochi.

— Îmi iau gențile și-mi caut un hotel. Feribotul meu pleacă poimâine. N-o să... Se oprește. N-o să-mi iau rămas-bun. De la Sonny, de la nimeni. O să-i trimit un e-mail când ajung înapoi în State și o să încerc să-i explic.

Observ că-i tremură mâinile.

— Renunți la misiune?

Simt că mă privește, dar mă uit în continuare la încălțăminte, prefăcându-mă că ceva mă fascinează la ea.

— Charlie a plecat. M-am gândit că poate doar evită pe toată lumea, dar nu s-a întors nici când a murit fratele lui, așa că e destul de clar că a fugit. Cine știe, poate a aflat că e un agent pe urmele lui. Poate și-a dat seama ce fac. Docul e închis. Bărcile nu circulă. Agentul încă speră că o

să apară, dar, dacă nu apare, nu mai are pe cine prinde. Dacă e vina mea, îmi pare rău. A plecat.

Poate speră să-i dau niște informații de ultimă oră, care să facă dovada bunătății din mine. Sau poate are dreptate și de la bun început Charlie a fugit din cauza ei. Acum nu mai contează. Mă aștept să-și respecte promisiunea și să nu-și ia rămas-bun.

Se ridică în picioare și se duce spre ușa glisantă. Simt că stă lângă ea, dar, când în sfârșit ridic privirea, văd doar reflexia luminii lunii în geam. Se poate să fi trecut cinci minute. Sau zece. Sau câteva secunde care păruseră ore. Dar, în cele din urmă, o mașină urcă șerpuint dealul și un taxi argintiu de pe insulă vine clătinându-se pe alee.

Louise coboară treptele cu valizele, iar șoferul deschide portbagajul. Cât ea a așteptat taxiul în întunericul cabanelor, am avut timp să meditez la toate motivele pentru care o urăsc și la gestul pe care l-a făcut ca să-mi salveze viața. Dau buzna în dormitor și pe trepte. E cât pe ce să ajung prea târziu. Louise urcă pe bancheta din spate, iar jumătate din păr îi este scuturat de aerul condiționat dat la maximum în mașină.

— Louise! o strig.

Se întoarce să se uite la mine, o altă femeie din fiecare unghi, dar toate sunt melancolice și niciuna dintre ele mai puțin sigură pe sine.

— Înainte să pleci, am o informație. Nu are legătură cu Charlie. Dar tu și pedofilul puteți opri un transport.

17.

În fiecare dimineață în august, ghizii de pe bărci traversează portul Skala. Insulari mai în vârstă, cu părul alb, cu pielea pârlită stau pe chei, iar tablele de lângă ei fac reclamă la „Tururi de o zi cu plajă și scufundări pe coasta din Patmos și golfulețele pentru înot, prânz cu pește proaspăt 50 €”. Gulerele de la cămașa căpitanilor sunt ridicate ca să le protejeze ceafa de soare, ceea ce le dă aerul cool al unui pungaș, și, deși bat din palme și fluieră încurajator, nu te privesc niciodată în ochi. Îmi amintesc de șefii de sală cu smoching de pe ultimele și muribundele străduțe din Mica Italie, când apucau turiști de umăr și-i trăgeau spre localurile lor sortite pieirii. „Tot ce căutați! Tot ce vreți!” Exact ca în cazul restaurantelor din Mica Italie, vasele sunt aproape identice: o balustradă de oțel împrejmuiește un fier de călcat plutitor acoperit cu veste și colaci dolofani de salvare cu aspect vechi. Niște pasarele fac legătura dintre bărci și port, ca un șir de târgi din al Doilea Război Mondial. Plata numai în numerar. Distracție pe cînste.

E 9:45 și feribotul spre Atena nu sosește până la unsprezece. Nu vreau să fiu martor la efectul pontului pe care i l-am vândut lui Louise azi-noapte. Poate că agenții sunt deja pe poziții, ghemuiți în spatele arbuștilor de bougainvillea în floare și al palmierilor uscați, așteptându-i pe hipioții cu tricouri pentru turiști și rucsacuri burdușite, cu biletele dus-întors băgate în ghidurile turistice. Carrie n-o să petreacă opt ore agreabile pe feribot cu prietenii ei, până la urmă. În același timp, probabil n-o să afle niciodată că Vic a fost vinovată de moartea surorii ei.

Studiez cu atenție bărcile pregătite pentru excursie. Una e deja plină de americani de culoarea crutoanelor, îndesați în veste de salvare roșii. Pe o alta e un grup de bebeluși care urlă în brațele părinților indiferenți, cu nasurile unse cu creme cu zinc. Mai jos observ o barcă mai mică cu trei turiști tineri tolăniți sub copertina de nailon de pe punte. O pereche de bunici est-europeni slabi fumează sincron la proră.

— La ce oră plecați? îl întreb pe căpitanul cu ochelari de soare prinși pe după urechile enorme cu o cordeluță mov.

— Zece, strigă el.

— Și când vă întoarceți?

— Patru.

Îi dau banii. Nu mă întorc pe uscat până când nu se termină razia. Dar

măcar astăzi o să se facă puțină dreptate. Bunul Ian Bledsoe e greu de ucis. Azi-dimineață i-am trimis prin poștă, cu serviciul Internațional First Class, plicul lui Lex la New York.

Merg pe scândura șubredă și mă așez pe unul dintre compartimentele pentru bagaje, care e folosit și ca bancă. Barca se numește *Tadita* și nu are nimic din confortul și dotările iahtului *Domitian*. Când căpitanul ridică o trapă să pornească motorul de la un buton și să toarne ulei peste angrenaje ca dressingul pe salată, o junincă neagră de fum se ridică împrejurul balustradelor. Motorul face toată puntea să se cutremure, așa că-mi pun prosopul pe post de pernă pentru scaun, ca să mai absoarbă din vibrație. O familie voinică de italieni lansează un atac de ultimă oră asupra bărcii *Tadita*, spulberându-mi speranțele la puțin loc pentru picioare. Se împoașcă cu cremă de protecție solară cu o fervoare ejaculatoare. Căpitanul descolăcește otgoanele oferindu-ne zâmbetul sinistru al unui paznic de închisoare și ne împarte pungi de plastic.

– Pentru ce? îl întreb.

– Să vă protejați telefonul.

Mototolesc punga. Asta e o altă favoare pe care mi-a făcut-o Louise. „Întrerupe orice legătură cu bestia șuiierătoare. Strivește antena pe care ți-ai băgat-o de bunăvoie în buzunar”. Ar fi trebuit să-l distrug de mult.

Când este clar că nu mai vine niciun întârziat, pornim în port.

Albastru perfect. Kilometri întregi în fiecare direcție, marea și cerul călătoresc pe culoare alăturate. Pornim spre nord de-a lungul insulei, iar căpitanul nostru din Patmos refuză să cedeze în fața oligarhilor și a plutocraților cu iahturi dichisite, elegante și lucitoare ca niște cuțite de friptură. Membrii echipajelor strigă la el și-i fac semne cu mâinile, dar el ridică indiferent din umeri și-și continuă virajul, ducând *Tadita* pe traseul ei fantomatic. În urma noastră rămâne o dâră albă, făcută parcă de niște picioare care lovesc sub un cearșaf. Căpitanul ne arată formațiunile de bazalt care se înalță de-a lungul falezelor, altarele selenare și înghesuitul sat Kampos. Trecem pe lângă Insula Caprelor și plaja cu pietricele, unde a fost mai demult ancorată barca lui Charlie. Observ taverna de culoarea piersicii la jumătatea dealului. Mergem mai departe.

Cei trei tineri trândăvesc sub copertina de pe *Tadita*, un băiat și două fete de vreo douăzeci de ani, cu părul și ochii închiși la culoare, cu costume de baie largi pe taliile subțiri. Una dintre fete își ține o șuviță de păr brunet în lumina soarelui, fascinată de ea. Cealaltă fată ar putea fi sora ei geamănă, are același nas subțire și aceeași strungăreată. Tipul se uită întruna la mine, cu o curiozitate care ar putea fi atracție sexuală sau o pornire spre violență. Își scoate șlapii și se avântă să-mi pună o

întrebare:

– De unde ești?

Zâmbesc.

– Din America.

– V-am zis, spune dându-le un cot tovarășelor lui. Din New York?

– Michigan.

O clipă e dezamăgit.

– Voi? întreb.

– Din Spania, răspunde fata care nu este absorbită de părul ei. Eu sunt Branca. El, Andrés. Și ea – își lovește ușor cu palma sora geamănă – este Julia.

– Sunteți surori?

Branca se plesnește pe burtă și râde, sugerând că nu.

Îmi spun că de două săptămâni umblă de pe o insulă pe alta, au înnoptat în moteluri și au dormit pe punțile feriboturilor. Și eu, le zic. Ieri sau răsărit și au tras la un hotel din Skala. Le spun că eu tocmai am sosit și încă nu am găsit cazare.

– Ești singur? vrea să știe Andrés.

– Mda.

Nu e chiar adevărul adevărat, am strecurat și câteva minciuni, dar suficient adevăr cât să cred ce spun. Acum, că am plecat de pe insulă și nimeni nu mă poate contacta, mă simt eliberat, un om care plutește liber și ar putea să rămână peste noapte în moteluri ticsite, eșuând în paturi neașteptate. Pe fețele lor se vede murdăria celor care nu fac prea des duș. Fața mea, decid eu, e prea curată. Poate că de vină este americanul din mine, dar nu scap de sentimentul că niciodată nu sunt prea dărâmat ca s-o iau de la capăt: o viață pe care o poți relua la nesfârșit.

Julia merge clătînându-se până la marginea bărcii, văd cum capul i se leagănă peste balustradă.

– Are rău de mare? întreb.

Branca pune talpa pe piciorul meu și-mi flutură degetele murdare pe coapsă.

– Nu, a luat o jumătate de doză de LSD azi-dimineață. I-am zis să se potolească. Dar a vrut să vadă cum e Apocalipsa.

– Am luat din Mykonos, se laudă Andrés. E foarte slab.

Branca râde.

– Slab, nu? Ți-e dor de măgarul pe care l-ai cerut de nevastă?

Andrés roșește și-și plimbă privirea spre peisaj.

Ajungem în partea nordică a insulei Patmos și pornim spre sud, zburăm în josul insulei semănând cu spinarea unui căluț-de-mare. Plajele

din vest sunt mai aride, pietrele sunt mai mari și valurile, mai agitate. Colibele cu forme neregulate ridicate de-a lungul mării nu au eleganța vilelor din Chora. Căpitanul nostru virează spre un golfuleț gol, cu ape turcoaz, unde falezele se prăbușesc direct în apa pătată. Zgomotul motorului nostru se lovește de stânci. Aruncă ancora. Familia de italieni folosește prosoapele de plajă pe post de vestiare private, se scutură ca să-și dea jos șorturile și lenjeria și trag pe ei costumele de baie.

Îmi pierd noii prieteni spanioli în meleul pregătirilor pentru partida de înot. Îl întreb pe căpitan cât este ceasul. Unsprezece și jumătate. Oamenii cu rucsacuri ai lui Vic au fost deja luați de pe feribot, gențile le-au fost smulse de pe umeri, elasticul, tăiat de pe abdomen. Probabil acum stau ghemuiți în curtea interioară a secției, se roagă să-i ajute Dumnezeu, Vic, blândețea legilor grecești privind traficul sau pătratul albastru pustiu de deasupra lor. Încerc să mă afund cât mai mult în mare, trecând de momentul în care mă dor urechile de la presiune și ochii mei nu văd decât negreala rece, de catifea. Deasupra mea, bunicii est-europeni se leagănă goi în apă.

Ies la suprafață și înot până în fața bărcii. Pe partea cealaltă, Branca, Andrés și Julia calcă într-un cerc lichid. Vorbesc în spaniolă.

– Mi se pare drăguț, spune Branca.

– Și mie, recunoaște Andrés. Dar e american.

– Ar trebui să iubim pe toată lumea, chiar și pe americani, spune Julia generoasă.

Andrés o împoașcă cu apă.

– Ai spus că sunt buni doar ca să-ți dea de băut.

– Îmi place că e roșcat, răspunde ea.

Branca mă observă și ridică mâna.

– Te distrezi? mă întreabă ea în engleză.

– Apa e extraordinară, răspund cu cel mai înfocat accent din Midwest.

Pe punte, căpitanul taie dorade gătite, învelite în folie de aluminiu. Le stoarcem lămâie pe trupurile argintii și ciugulim cu furculițele de plastic printre oase. Sunt tentat să-l întreb pe căpitan dacă-i știe pe cei din familia Konstantinou sau pe cei din clanul Stamatis, care au grijă de ei, dar întrebările astea m-ar da de gol. Mă bucur prea mult de compania spaniolilor, mâncăm împreună sub copertină, îi ascult certându-se în timp ce decid pe ce insulă să meargă în continuare. Nu sunt la fel de frumoși precum cei din grupul lui Charlie, nu există nicio Sonny și niciun Adrian printre ei. Spatele Juliei este presărat cu pete șterse, movulii de la acnee. Umerii și șoldurile Brancăi sunt rotunjite. Coșul pieptului minuscul al lui Andrés nu este bombat de la mușchi, ca un limitator de viteză de lângă

un loc de joacă. Poate tocmai de aceea mă simt așa de în largul meu printre ei. Trecem cu zgomot prin spatele Skalei și o ținem spre sud, adormiți de fum și de curentul care ne leagă. Când Andrés aduce băuturi carbogazoase de la răcitor, Branca mă împinge cu șoldul.

— Cred că Andrés te place.

Îmi dau seama că încercă să-mi stabilească înclinațiile.

— Pare un băiat foarte drăguț, răspund vag.

Nu mă pot abține. Pentru noul Ian Bledsoe pare restrictiv și prudent să-și analizeze cu grijă opțiunile. Julia ne anunță că trece efectul, că era să-i explodeze creierul acum zece minute și că n-a observat niciunul dintre noi.

O pată neagră de petrol se conturează înaintea noastră, în mare. *Tadita* se îndreaptă spre ea și ne adunăm cu toții de-a lungul balustradei să aruncăm o privire. Nu e o pată de petrol, ci o barcă gonflabilă dezumflată, strâmbă și brăzdată ca un disc uriaș. Căpitanul întinde un par lung, o prinde cu el și o trage spre carenă. Eu și Andrés facem tot ce putem să-l ajutăm să o ridice din apă, dar barca e grea și alunecoasă, așa că în cele din urmă renunțăm.

— Ar fi putut să reușească! își exprimă Julia speranța cu glas tare.

Toată lumea se întoarce spre țarm și studiază stâncile în speranța unui final fericit.

Adorm, retras în aburul cu miros de paciuli al Brancăi. Când mă trezesc, suntem aproape de capătul sudic. Un brâu de nisip se netezește la capătul portului, nisip adevărat, neted precum cel din Caraibe, traversat de frisbee-uri și mingi de volei.

— Plaja Psili Ammos, anunță căpitanul. În curând va fi ultima partidă de înot înainte de întoarcere.

Pornim spre nord, trecând pe lângă alte maluri populate. Stau de pază și mă țin cu degetele de balustradă.

— Ce cauți? mă întreabă Andrés, care stă timid lângă mine, cu brațele băgate sub tricou ca să și le încălzească.

— Admir peisajul.

Portul firmei Charters trece fulgerător pe lângă noi, hangarul și rulota sunt goale. La puțin timp după aceea apare explozia albă a satului Grikos. Îl văd pe *Domitian* ancorat în portul de agrement. Urmăm firul plajei cu pietricele până se zăresc măruntaiele negre ale unui foc de tabără cuibărite între stânci. Roșu, verde, auriu – corturile hipioților sunt străpunse și turtite ca niște meduze. Biblii, pantofi, instrumente sparte și saci de dormit sunt împrăștiate pe plajă. Din cortul lui Vic a mai rămas un schelet de pari metalici, iar steagul cu trompetele încrucișate încă flutură

pe catarg. Tomberoanele de plastic sunt răsturnate și pernele, sfâșiate. Containerul mare, negru din cortul ei a fost deschis și lăsat într-o parte. O femeie gravidă plânge în genunchi lângă apă. Câinii latră în jurul ei. Plânge cu mâinile pe față, ultimul membru rămas al Taberei Apocalipsei, uitat în dezordinea izbăvirii nimănu.

— Ce-a fost asta? strigă Branca. Vreo petrecere dezlănțuită?

Ridic din umeri și mă așez la umbră.

La ultima partidă de înot stăm împreună și lăsăm marea să clipească printre noi. Familia de italieni este prea obosită ca să intre. Bunicii filmează sub apă. Branca și Julia se țin de mâini, iar când valurile mă lovesc de piciorul Juliei, întinde mâna și mă trage lângă ea. Andrés mă prinde de braț și, timp de câteva minute, plutim sub forma unei stele cu patru colțuri, cu partea de jos rece ca siropul și cu spatele încins precum asfaltul. A durat atât de puțin să primesc o invitație. Iar acum nu mi pasă dacă Charlie va fi găsit vreodată – n-are decât să fugă în continuare, n-are decât să fie silueta de dinaintea mea din mulțime, un om pe care cred că-l cunosc, care a fugit înainte să fie prins, care a luat decizii cumplite și și-a dat seama că lumina n-o să fie mereu atât de strălucitoare. Louise are dreptate. S-a dus.

După ce barca se întoarce la Skala, Branca și Andrés fac schimb de priviri când debarcăm.

— Auzi, Ian? Vrei să vii în camera noastră? întrebă Andrés cu detașare, dar știu că roșeața de pe fața lui vine din interior. Avem bere. Am putea să dăm un chef și să ascultăm muzică.

— Mi-ar face mare plăcere, îi răspund.

— Și dacă nu ai unde trage în noaptea asta, mormăie Branca, avem două paturi pe care le-am putea lipi. E greu să găsești un loc aici în plin sezon estival.

— Este extraordinar. Mulțumesc.

Abia aștept ce urmează și-mi sunt atât de dragi în momentul ăsta, încât abia o recunosc pe Therese, care coboară în viteză pe drum cu motocicleta. Are obrajii brăzdați de lacrimi și părul încurcat, ca un burete de sârmă. N-am fost plecat din Patmos decât șase ore, dar imaginea ei este ca o amintire care se întoarce cu toată forța din criptele copilăriei. Instinctiv, ies pe șosea și ridic mâinile. Therese este ca prima frunză purtată de vânt, care anunță năruirea verii. Frânează și trânteste motocicleta pe o parte.

— Ian, se tânguie când se repede la pieptul meu. Ai auzit? Sau ai fost toată ziua la cabană? Sau ai fost pe iaht cu Sonny?

Spaniolii așteaptă destul de aproape încât să audă. Andrés mijește

ostil ochii, cum fac pasagerii de la clasa economic la banda pentru bagaje după un zbor lung, când valizele de la clasa business ies înaintea tuturor celorlalte. Dar nu pot să-mi bat capul cu ei acum.

– Ce s-a întâmplat? O apuc pe Therese de încheieturi. Ce s-a întâmplat?

– Tocmai mi-a spus Rasyim, hohotește ea. Acum mă duc să-i dau veștile lui Christos. Mi-e teamă că n-o să le primească prea bine. Lucrăm la el de atâta timp. Ne era ca un fiu. Ce-o să ne facem acum fără el?

Nu-mi dau seama ce violent o strâng de încheieturi, până când nu se uită la mâinile mele.

– Charlie? L-au găsit?

Ridică spre mine ochii negri ca lava.

– Nu Charlie. Tatăl lui. S-a prăpădit la New York în după-amiaza asta. A murit la spital.

Când mă întorc, noii mei prieteni au plecat.

*

Ușa roșie este încuiată. Strâng între degete mâna moale de păpușă și-i transfer o urmă de puls când izbesc cu ea. Îl aud pe Miles venind din camera de zi, vocea lui e stridentă ca o alarmă de incendiu.

– E Charles! Știi sigur!

Cele treizeci de secunde de care are nevoie ca să descuie îmi dau timp să mă pregătesc pentru rolul de premiu nedorit – un ac care-i sparge lui Miles balonul cu heliu al visurilor de regăsire. Când fața lui roșie apare din întuneric și se concentrează pe mine, cu greu reușește să-și ascundă dezamăgirea.

– Ian! Se dă înapoi. Azi ai vești de la Charles?

Admir încrederea paliativă a lui Miles. Pare hotărât să-i alimenteze optimismul lui Sonny, chiar dacă trebuie să-l conecteze la o mulțime de aparate de menținere în viață. În ce moment vor fi oprite aparatele, perdeaua va fi trasă și realitatea va lăsa cadavrul să se răcească? Oare Miles va continua să se uite pe fereastra vilei lui, la mult timp după ce turiștii vor fi fugit și primul îngheț se va târî pe dealurile din Chora? „Poate că astăzi, de dragul lui Sonny, Charles va trece pe lângă mănăstire, se va îndrepta spre casă, iar lumea își va urma cursul obișnuit și fiecare vară va fi ca ultima”.

Sonny stă pe scaunul medieval, cu părul prins la spate. Poartă o bluză bej și pantaloni asortați, așa că pielea ei pare o continuare a hainelor. Adrian stă întins pe canapea în șort și răsfoiește cu gândul aiurea, ca pe o revistă, Biblia verde. O pune pe măsuta de cafea, unde este fotografia din copilărie cu Charlie și Stefan. Probabil că a luat-o Rasyim de pe

laptopul lui Stefan și a pus-o acolo, după ce a șters biletul de adio. Atlasul a fost pus la loc pe raft. Dincolo de optimismul isteric al lui Miles, nimic nu indică vreo catastrofă subită. Probabil că nu au aflat veștile proaste despre domnul K. Preț de încă vreo câteva minute, statuile de marmură, candelabru scârțâitor și icoanele pictate pline de praf – până la veioza Venini turcoaz și la farfuriuța ieftină de la ceașca de ceai folosită pe post de scrumieră – încă le aparțin. Vara viitoare, dacă Charlie nu apare, casa și tot ce adăpostește ea ar putea ajunge pe mâini necunoscute. Autorii de necrologuri din lumea întreagă își înnegresc acum monitoarele computerelor cu lista realizărilor lui Konstantinou. Dar camera aceasta ignoră încă faptele care o vor distruge.

– Unde e Louise? întrebă Sonny ușor, în timp ce Miles se grăbește să-și recupereze băutura de pe masă. Trebuia să ne întâlnim în dimineața asta pe iaht. Nu-mi răspunde la SMS-uri.

Nu mă lasă inima să-i spun adevărul. Sau n-am tăria necesară. Sau cuvintele potrivite cu care să-i dau lovitura. Sonny n-a avut niciodată prea mulți prieteni aici. Iar dacă nu are aici, atunci unde?

– Ne-am certat, îi răspund. Urât. Și-a făcut valizele și a plecat.

Sonny își umflă obraji și se încruntă compătimitoare.

– Îmi pare rău, șoptește. Speram să iasă ceva între voi. Știu că avea acasă un tip care nu-i plăcea cine știe ce. Mă gândeam că o s-o ajuți tu să se răzgândească.

– Și eu.

„Și dacă încă mi-ai cere să mă întâlnesc cu tine și ai stabili o oră și un loc, s-ar putea să merg până la jumătatea distanței, înainte să fac cale întoarsă. Iar dacă mi-ai trimite un e-mail, s-ar putea să-ți scriu un răspuns scurt și să-l salvez în ciorne”.

– Ai văzut toată agitația aia în care a fost implicată poliția azi-dimineață? mă întrebă Adrian.

– Ce poliție? intervine Miles. Se folosește de umezeala de pe pahar ca să-și dea bretonul pe spate. Din Patmos?

– Au făcut un soi de razie în tabăra hipioților, spune Adrian cu zâmbetul lui imaculat. Droguri, am auzit. Vindeau sau făceau contrabandă.

Sonny îmi aruncă o privire; legătura cu firma de închirieri de bărci a lui Charlie plutește pe deasupra noastră. Dar lucrul pe care-l înțelege, oricare ar fi acela, se topește, așa că ochii ei se concentrează pe lumina de la fereastră.

– Îmi pare rău pentru ei, adaugă Adrian. Când ești tânăr, ar trebui să ai voie să faci greșeli. Ar trebui să existe legi care să protejeze greșelile.

– „Și am văzut ridicându-se din mare o fiară²⁶”, citează Miles cu un hohot cârâit. Cine și-ar fi imaginat că poliția greacă e în stare să aresteze pe cineva?

– Presupun că, într-un fel, pentru asta se rugau și cei din tabără, șoptește Sonny. Pentru un sfârșit. Și unele lucruri chiar se sfârșesc. Chiar dacă nu e cum și-au închipuit ei.

Miles sesizează durerea din vocea ei. Îngenunchează lângă ea și o privește drăgăstos, cherchelit.

– Mi-aș lua înapoi fapta dacă aș putea. Dacă aș putea să mă întorc la noaptea aia și să nu-i mai dau un pumn lui Charles, aș face-o. Știi, da?

– Miles, îl avertizează ea printre dinți. Ți-am spus că nu e vina ta.

El ia fotografia de pe măsuta de cafea și se uită la cei doi băieți ai familiei Konstantinou, pe care i-a cunoscut în copilărie în verile petrecute pe insulă.

– Trăiește, îi spune. Nu înceta să sperii. Dacă nu se întoarce până mâine, echipa lui Rasym o să-l găsească.

Miles a mizat pe alcool ca să-și mențină optimismul, dar alcoolul nu-l păcălește decât pe cel care-l consumă.

Sonny face mâinile pumni și se ridică de pe scaun. Se duce la fereastră. Miles rămâne pe podea, de parcă și-ar fi pierdut capacitatea de a se deplasa. Paharul cu votcă ar putea fi paharul pentru mărunțiș.

– Weekendul ăsta te duci cu Rasym în Cipru? îl întreabă Sonny pe Adrian.

Zâmbetul lui înțepenește pentru o clipă.

– Nu. Nu știi exact unde o să mă duc. Încă e prea cald ca să mă întorc la Cracovia și mai e mult din august. Mă gândeam să mă duc la Stromboli, Biarritz sau poate la Sharm el-Sheikh. Un prieten are o casă în Tenerife.

Înșiră destinațiile de parcă ar fi flori pe care le-a cultivat în grădina lui și ar înflori vara numai pentru el. Poate că eu sunt milionar pentru o vreme, însă Adrian are toată lumea la picioare. Îi aparțin toate zilele în care aspectul îi permite să nu se așeze la casa lui.

– Ce n-aș da să merg cu tine, spune Sonny. Aș face orice să plec de pe insula asta pentru o săptămână. Și mâine aș lua un vapor.

– Nu se poate să pleci, o imploră Miles de pe podea. Rămâi cu Duck, nu? Sonny, jur, o să se întoarcă, o să... Sonny strânge mâinile pumn și Miles își dă în sfârșit seama că a exagerat cu optimismul. Vâră instantaneul între paginile Bibliei, de parcă ar vrea să ascundă de Sonny orice urmă a lui Charlie. Odată ce pleacă Rasym, o să ai casa pe mână. Și

²⁶ Apocalipsa Sfântului Ioan Teologul, 13:1.

pot să stau eu cu Duck dacă ai nevoie de singurătate. Poate să fie cum vrei tu.

Dar nu se poate. Pentru că ceea ce lipsește de aici se vede de la o poștă. Sonny se duce spre balcon să scape de camera aceasta claustrofobică. Dar când se întinde după mâner, din pragul ușii tună vocea lui Rasym. Nu l-a auzit nimeni intrând, iar Sonny și Miles tresar amândoi speriați. Barba lui Rasym e surprinzător de deasă după două zile în care nu s-a bărbierit.

— Tatăl lui Charlie a murit în după-amiaza asta, anunță pur și simplu.

Pentru o secundă, în cameră se lasă liniștea și de jos răzbat piuiturile unui joc video.

— Poftim? strigă Miles ridicându-se în picioare. Tatăl lui? Nu se poate.

Adrian se ridică de pe canapea și se duce la Rasym. Odată ajuns lângă iubitul lui, pare să nu știe exact cum să facă un gest consolator. Mă întreb dacă s-au certat, dar, până la urmă, Adrian găsește calea și-l trage aproape. Sonny se uită la Rasym cu ochii mijiți, iar gura i se mișcă cu buzele strânse. Nu are pe cine să consoleze, doar pe sine.

— Ești sigur? Ești foarte sigur? geme Miles așa de îndurerat, încât ai crede că era tatăl lui. Își pune mâna pe abdomen.

— Bineînțeles că sunt sigur, răspunde Rasym. Azi-dimineată erau semne îmbucurătoare de recuperare. A fost chiar conștient câteva minute. Dar n-a durat.

— A fost conștient? întrebă Sonny delicat. Probabil își dă seama ce puțină compătimire îi este rezervată ei în prezența vărului lui Charlie. A spus ceva? Despre ce li s-a întâmplat lui Charlie sau lui Stefan?

Rasym scutură din cap.

— l-au spus că vin să-l vadă.

Miles merge aplecat într-o parte prin cameră, se șterge la gură și se apucă de marginile canapelei și scaunelor. Sonny întinde mâna să pună capăt turelor neîncetate, dar Miles trece pe lângă ea și merge și mai repede.

— Nu se poate să se termine așa! Fără un cuvânt de la fiii lui? Atunci ce rost mai are, dacă nici măcar n-au fost de față? Singur într-un spital! Singur! Dintre toți cei prezenți în cameră, Miles are cele mai puține motive să-l plângă pe domnul K., dar se pare că beția a dat morții acesteia o aură deosebit de tragică. Nu greșește. O să aibă loc două înmormântări în familia Konstantinou la Nicosia, geme el. Cât mai durează până vine și a treia? Și la ce bun? Fără să audă măcar adevărul!

Suntem prinși cu toții în ochiul uraganului lui Miles.

— Au decis că cel mai bine e să nu-i spună de Stefan. Vocea lui Rasym

capătă o notă defensivă. S-au gândit că poate se luptă mai tare să trăiască dacă știe că fiii lui sunt pe drum. A reușit chiar să-i scrie lui Charlie un bilet. N-a spus decât că-l iubește și că speră să-l revadă. Exact așa: „Sper să te revăd, fiule”, spune Rasym încându-se la ultimele cuvinte.

– Dar echipa de căutare vine mâine, nu? Întreabă Sonny. Nu s-a schimbat nimic, nu? O să-l caute pe Charlie.

Pentru prima oară, fața lui Rasym este străbătută de un nor de compasiune față de Sonny.

– Da. Iar tu și Duck încă sunteți bine-venite la Nicosia. I-ai spus că nu se întoarce în California? E o școală cu predare în limba engleză la mică distanță de casă. Tata a vorbit deja. O să-i fie bine acolo. Promit.

Peste încăpere s-a așternut o liniște stranie. Miles nu mai dă ture. O gămălie de lumină cade în hol când iese pe ușă fără să salute.

Sonny se duce agale pe balcon și se așază la masa metalică.

Ochii albaștri ai lui Adrian lucesc precum un parbriz proaspăt spălat.

– Vin cu tine la Nicosia, îi spune lui Rasym. Te ajut și eu.

– E și familia mea acolo, protestează el, încercând să adopte tonul distant și profesional al lui Stefan.

În definitiv, Rasym se pregătește să moștenească o afacere înfloritoare. Poate că nu a primit postul meu la firma lui Charlie, dar poate că l-a primit pe al lui Stefan. Acum nu e momentul să arate slăbiciune omenească.

– O să fie agitație mare. Mai bine rămâi.

Adrian îi pune mâinile pe umeri.

– Mergem ca niște bărbați la Nicosia și n-au decât să se poarte ca niște copii dacă nu vor să mă cunoască. Ce contează că te acceptă teoretic dacă pe mine nu vor să mă vadă? Trebuie să decizi.

Îi las singuri și ies pe balcon. O bandă de furnici traversează stucul și niște albine castanii sug din interiorul unor flori ofilite. Păsările șuieră jos, în grădină. Sonny nu se uită la peisaj. Este concentrată la degetele ei mari, lipite de masă, de parcă și-ar pune amprente pe cerneală.

– Cum te simți? o întreb.

– Oare îmi pierd mințile sau mi le recapăt, în sfârșit? De ce mă simt atât de lucidă? De ce? Îmi face semn să mă așez pe scaunul de vizavi de ea. Presupun că era inevitabil. Era atât de bolnav.

– Deși este inevitabil, mereu te surprinde.

Aprobă din cap, pune mai bine coatele pe masă și-și trece mâna prin păr.

– Vreau să-ți mulțumesc pentru sfatul de ieri. Fostul meu impresar m-

a pus în legătură cu o avocată. Ai avut dreptate. A fost o mișcare inteligentă să vorbesc cu ea.

— Ce-a spus?

Sonny râde slab.

— Era atât de încântată când i-am explicat situația, încât ai fi zis că i-a făcut Dumnezeu o propunere de afaceri. Imediat ce am pomenit numele Konstantinou, era să intre cu mașina într-un stâlp. Spune că, deși căsătoria nu e oficială, e o amenințare destul de serioasă încât să-mi dea bani ca să-mi închidă gura. Imaginează-ți ziua plății, acum, că domnul K. a murit.

Sonny dă impresia că-și accentuează dinadins rolul căutătoarei de aur. Am sentimentul că mă folosește pe mine pe post de repetiție pentru invectivele cu care o să fie bombardată dacă va merge mai departe cu pretențiile ei. Dar mușchii fălcii i se încordează și se uită la mine ca un om împovărat de o victorie care l-a costat enorm. Nu știu dacă s-o felicit sau să-i transmit condoleanțe.

— Știi ce gândești, Ian. Dacă aș avea mai multă demnitate, aș pleca. Dacă aș avea un dram de respect față de mine însămi, aș lua-o pe Duck, m-aș întoarce în California și nu le-aș cere un sfanț. Aș dovedi că l-am iubit dacă n-aș lua nici măcar un cent.

— Nu te judec. Lumea nu e simplă. Dar răspunsul meu pare prea reușit, așa că îi dau o doză de speranță naivă. Încă sunt șanse să apară Charlie. Poate că a luat o barcă și s-a rătăcit pe mare. Se mai întâmplă.

Sonny lasă umerii să-i cadă. Studiază albastrul de deasupra noastră.

— Te rog, nu face ca Miles. N-am nevoie de alinări nerealiste. Nu, sunt două posibilități. Fie Charlie a murit, fie s-a dat la fund ca să nu fie prins. În oricare dintre situații, nu mai vine. Face față destul de bine realității. Umbrele după-amiezii târzii pătrund în insulița noastră de soare. O să stăm aici până ne acoperă umbrele. Dacă trăiește și a fugit, îl iert, continuă ea. M-am gândit toată ziua ce fel de om sunt. Nu „am fost”, nici măcar până acum o săptămână, ci „sunt” acum. Pot să iau ce-mi trebuie și tot să-l iubesc. Pot să fiu lacomă pentru Duck și sinceră când vine vorba de el. Ai dreptate. Lumea nu este simplă și o să-mi strige ce vrea, dar nici măcar cuvintele măgulitoare nu vor fi potrivite. Respiră greu. Doar dacă ești femeie poți înțelege în câte feluri poți fi categorisită într-o viață. Dar nu mai cred în nicio categorisire. Sunt adultă și nu mă mai poate păcăli nimeni să fiu demnă. Lasă capul pe umăr, de parcă ar simți nevoia de apropierea fizică a propriului corp. Lacrimile îi încețoșează ochii când adaugă: Nu o fac numai pentru mine.

— Știu.

Undeva, în Chora, începe să bată clopotul unei biserici. Număr bătăile să aflu ora, dar trec de douăsprezece și i se alătură și alte clopote.

— O să ținem legătura, da? mă întreabă. Când pleci. Chiar dacă Charlie dispăre pentru totdeauna, ar fi frumos să mai am vești de la tine din când în când. Mai dă-mi de veste, da? Să-mi spui că ești bine. Poți să mă minți încă.

— Sper să nu trebuiască să mint, spun zâmbind. Și eu pun pariu că Charlie s-ar bucura că ai primit o parte din banii familiei lui. Poate asta a vrut să spună în noaptea aia în Skala, când a zis că o să aibă grijă să fii în siguranță.

— Mereu te-ai priceput de minune să-l acoperi, oftează ea lovind ușor în masă. Cum a fost cu piesa aia de șah. Nu Charlie mi-a pus regina în geantă, ci tu.

Nici nu confirm, nici nu neg. Bag degetele în buzunar și scot cerchelul ieftin pe care l-am luat la mine ca să i-l înapoiez proprietarei. Îl împing pe masă. Sonny zâmbește afectat când își dă seama ce este.

— L-am găsit pe *Domitian*. E cerchelul din...

— Îmi aduc aminte, spune ea luându-l.

— Charlie s-a întors pe iaht, asta e clar. Deci acum ar putea fi oriunde.

Nu mușcă momeala. N-o interesează falsele speranțe.

— E atât de urât, murmură. Charlie a avut mereu gusturi bune, mai puțin la bijuterii. Presupun că folosirea timpului trecut este un semn al acceptării. Mi-am închipuit că s-a pierdut când l-a lovit Miles. Prinde cerchelul de cămașă așa cum făcuse Charlie și-l lasă să-i atârne pe inimă. Pe uniformă ei bej, pare cu adevărat o medalie de război. Imaginează-ți să se întorcă Charlie în ultimul hal, ca victima unui naufragiu, și să afle că singurul care a sperat în continuare a fost Miles. Ar fi atât de furios. Charlie îl ura chiar și când erau copii și se jucau împreună. Nu știi niciodată cine sunt adevărații tăi prieteni.

Propoziția îmi dă fiori pe scalp. Strâng tare masa și-i dau drumul.

— O mai duci pe Duck la Nicosia în toamnă? o întreb.

Ridică din umeri.

— Cine știe? Pentru prima oară, nu mă duc atât de departe cu gândul. În weekendul ăsta e Adormirea Maicii Domnului. Lansează în mare o icoană cu ea lângă Kampos și dau foc unor bărcuțe de hârtie. E foarte frumos. Vreau să vadă și Duck. Își întrepătrunde mâinile la ceafă și se uită spre capătul sudic al insulei. Steaua monstruoasă înroșește câmpurile de țărăniță și marea o colorează într-un galben-marونی sticlos. Știi, nu cred că am simțit fericirea adevărată până să vin în Grecia, îmi spune. Acasă nu a fost niciodată fericire directă, întotdeauna aveam

nevoie de confirmarea altcuiva că sunt într-o situație fericită. Dar aici chiar este așa. Pură. E ca și când nici măcar nu i-ar păsa dacă își aduce cineva aminte de ea. Se uită la cer cu uimire. Am douăzeci și șapte de ani, Ian. Și am un sentiment foarte ciudat că o să apuc o sută.

Mă întorc spre orizont, unde viitorul pare întotdeauna mai puțin aglomerat.

∴

Ușa solzoasă de culoarea fisticului de vizavi de stația de taxi se întredeschide când bat. De la etaj bubuie muzica pop, iar prin camerele goale de la parter sunt întinse cearșafuri. Urc scările strâmbе, urmând basul reprodus de sintetizator și versurile urlate de o fată. Trec printr-o ușă micuță, ovală decupată în una mai mare. Înăuntru, apartamentul mansardat e ca după război. Pe o masă e un vas ceramic spart. Canapeaua brodată este pătată de o sticlă întreagă de vin roșu. O pictură modestă impresionistă care înfățișează un port în flăcări a fost înviorată de o tăietură care i-a străpuns pânza. *Fuerdaii* din Beijing nu erau chiriași chiar atât de respectabili până la urmă. Butonul combinei lipsește, așa că o scot din priză ca să opresc muzica. O iau pe o scară îngustă în spirală până pe acoperiș și trasez șase cercuri până să ajung în aer liber.

Miles stă cu picioarele goale pe terasa acoperită cu bitum și văruiță în alb, cu mâinile întinse. Peretele compact, maro al mănăstirii se înalță deasupra lui și clopotele de la fiecare biserică și capelă bat din toate direcțiile. Râsetele estompate ale turiștilor răzbat de foarte jos. Probabil m-a auzit urcând scările, dar stă în continuare cu spatele la mine. Se leagănă și are brațele ridicate, de parcă ar pluti pe un curent invizibil.

Ar fi trebuit să fac legătura imediat ce mi-am dat seama că Charlie și Vic numai se prefăceau că sunt dușmani. Dacă o metodă se dovedește a fi eficientă, există tentația de a o exploata în mod repetat. Iar Charlie nu a avut niciodată prea multă imaginație; chiar și când jucam „Distrugătorii”, întotdeauna apela la aceeași strategie a ferestrei celei mai apropiate. Știam că Charlie pusese la cale bătaia cu Miles din noaptea aia din Skala, dar nu știam că Miles era și el părtaş. Cine l-ar fi bănuț că-i rezolvă problemele dușmanului lui?

– Până acum trebuia să se întoarcă, scâncește Miles cuprinzându-se cu brațele. Trebuie să se întoarcă.

La picioarele lui e o sticlă goală.

– Da, îi răspund. Altfel nu-ți primești banii. Probabil că ai multe datorii la Londra dacă l-ai rezolvat pe Stefan în locul lui. Ți-a promis Charlie o parte din moștenire?

Miles se răsuțește, dar nu frica îi domină trăsăturile. Este undeva,

dincolo de ea. Aproape că mi-e milă de el. A ucis fără niciun motiv. Domnul K. a murit înainte ca Stefan să aibă timp să-i spună adevărul.

– Când eram mici, jucam tot felul de jocuri, spune Miles cu limba împleticită. Vara, aici, când eram copii. Charles voia să ne jucăm mereu un joc pe care l-a inventat el. E prea greu să-ți explic regulile. Ideea era să fugi de niște ucigași. Nu mă miră că Charlie a prezentat „Distrugătorii” drept invenția lui, cum nu s-a mirat nici Sonny când a spus că el a descoperit melodia lor. „E a noastră, deci e a lui”. Chiar dacă Charlie îl ura pe Miles, probabil că „Distrugătorii” crease o legătură trainică între ei. Nu era prea bun, adaugă el. Mereu găsea cel mai prost colț și trebuia să inventez eu o cale de scăpare de ultim moment. Chei sau ferestre unde n-ar trebui să fie. O gaură din zid.

– Miles, tu l-ai ademenit pe Stefan să vină acasă, promițându-i că-i dai informații despre firma de închirieri de bărci, sau Stefan a luat legătura cu tine?

– Charles a spus că o să stea la Bodrum numai câteva zile, se văicărește el. Nimeni nu dispare pur și simplu. Unde e? Refugiați, din ce în ce mai mulți cu fiecare oră, atât de mulți, grămăjoare nesfârșite de carne, dar de Charles, nici urmă.

Se dezechilibrează și ridică brațele să se reechilibreze.

– N-ar fi trebuit să pui fotografia cu Charlie și Stefan alături de mesajul de adio.

– Asta e o insulă de refugiați. Îți dai seama? Te-ai deranjat să afli istoria locului ăstuia? Americanilor nu le place istoria, nu? Doar plaja. În 1453, după căderea Constantinopolului, aici s-a stabilit o adevărată hoardă de refugiați.

– L-am văzut pe Charlie vârand fotografia în Biblia de pe raft. Era imposibil ca Stefan să știe unde e.

– Au venit și mai mulți refugiați odată cu cucerirea Rodosului de către turci în 1522. Miles se șterge la gură cu mâneca. Și încă o dată în 1669, când a căzut Creta. Nu te mai plictisesc cu venețienii. Grecia e o țară foarte tânără.

– Probabil Charlie ți-a spus unde să găsești fotografia. Azi ai pus-o înapoi în Biblie când vorbeai cu Sonny. Ești prea atent la curățenie.

– Și acum Londra se prăbușește. Londra se prăbușește, fredonează el. La slujba de seară. Când eram mic, veneam în casa asta și de Paști. E cel mai frumos moment al anului. Călugărul cel mai tânăr îl joacă întotdeauna pe Iuda. Dacă poți să-l joci pe Iuda, poți să joci pe oricine. Vine împleticindu-se, de parcă ar vrea să mă îmbrățișeze, dar avântul primilor pași se pierde. Se uită la picioare. Aveam cai la casa de la țară. Îl

cunoșteam atât de bine pe fiecare, încât știam care e după miros. Trebuia, de asemenea, să-i eutanasiem. Din principiu. Dacă îi călărești și-i hrănești, trebuie să fii în stare să le și pui capăt suferinței. Vezi tu, prin asta ne deosebim noi doi. Prima oară când am ținut o carabină în mână, am avut emoții. Și l-am întrebat pe tata: „Unde o împușc?” Râde și duce un deget la tâmplă. În cap, desigur. Astea sunt poveștile mele, Ian, și nu mi le poate lua și atinge nimeni. Am atât de multe lucruri să-ți spun. Aveam cai, o cameră cu cărți rare, o seră cu plante aromatice, două Alfa Romeo care nu mergeau niciodată și pajiști însorite și lungi, iar diavolul nu avea ce căuta acolo.

— Miles, șoptesc, încercând să-l smulg din ghearele vrăjii. Ce-ar fi să mergi jos, în pat?

Privirea încețoșată i se fixează asupra mea și-i văd niște adâncituri în buza de jos de unde s-a mușcat. Nu mai există cale de întoarcere de unde este el acum.

— Și la ce bun? Pentru un dram de timp? De dragul unui nume? Dumnezeu, în ce fel a contat? Ce-am făcut... și fără niciun rost.

Nu știu exact dacă se referă la crimă sau la viața lui. Prea multe amintiri i se revarsă în creier. Îl apuc de încheietură, dar îmi evită mâna și merge cu pași iuți, hotărâți spre margine.

— Miles! strig. Vino încoace. Mai aproape. Vino.

— Mai ții minte toastul? Tu ești catolic, nu? Poți să ceri iertare dinainte? Am primit totul, mai puțin un scop. Presupun că atunci când ai tot, nu-ți trebuie așa ceva. Tot ce poți să faci este să privești dezastrul. Să vii în primăvară! Anemonele albastre înfloresc pe deal. Acolo mi-am pierdut virginitatea cu o grecoaică. Era ca în paradis.

Pășește peste margine, preț de o milisecundă văd vârtejul cămășii albe și al pielii lui bronzate, apoi nimic și aud țipetele din fața mănăstirii.

Miles nu a învățat niciodată să înoate. Nu l-ar fi salvat. Nu știa să zboare.

18.

Stă cu picioarele încrucișate lângă roata motocicletei mele. Are blugii murdari de noroi și buzele pline de bube. Nu mai are cercelul cu diamant în ureche. Un tricou curat cu mânecă scurtă, cu Anti-Betleem, îi expune brațele lungi, musculoase, cu coji parcă de la mușcăături, care-i coboară prin interiorul deschis la culoare. Privește Skala la înserat și nici măcar urletul ambulanței care oprește lângă stația de taxiuri nu-l distrage. La început nu-l deosebesc de hoinarii fără țară din tabăra lui Vic, un orfan rămas în urma raziei, care nu mai are încotro și trebuie să doarmă departe de plajele controlate de poliție. Dar când dau să descui compartimentul din șauă să-mi iau casca, ridică fruntea. Ochii bolnavi ai lui Helios îmi caută privirea. Zâmbește crispat, de parcă aerul ar fi un zid de care se tot izbește cu capul.

— Ian, spune fără vlagă, de parcă și-ar fi epuizat toată energia încercând să-și amintească numele meu și nu mai are destulă ca să mi-l și rostească. Salut.

Tresare când mă ghemuiesc în fața lui. Duhnește a fum și a transpirație.

— Te caută părinții tăi, îi spun blând. N-ar fi rău să te duci la ei. A murit tatăl lui Charlie. Vrei să te duc eu acasă?

Clatină din cap.

— Nu. Nici gând. Charlie întors?

— Din păcate, nu.

Ridică mâna și și-o lasă să cadă deznădăjduit în poală.

— Te-am așteptat. Știam că e motocicleta ta.

— Unde vrei să te duc?

Își unge buzele cu limba.

— Du-mă într-un loc mai frumos.

— Unde ar fi asta?

— Tabăra nu mai e. Trebuie să-mi împrumuți, frățioare. Doar un pic. Te rog. Orice. Fac orice. Privirea lui sperioasă coboară spre bazinul meu, fie între picioare, fie spre buzunare.

Mă ridic să scot o bancnotă.

— Helios, trebuie să ai grijă de tine. Încerc să imprim sfatului un ton fratern, să nu pară că-l dăscălesc. N-ar fi rău să te duci acasă. Părinții tăi sunt îngrijorați. Nu te-au mai văzut de câteva zile. Ce-ar fi să vorbești cu

Vesna?

— Gata! Geme și-și duce mâna ca pe o aripioară la obraz. Nu! Dă-mi și mai lasă-mă. Te rog, Ian, dă-mi!

Îndoi bancnota de cincizeci de euro și i-o întind. Cască prostește ochii la ea, de parcă ar fi o bucată inutilă de hârtie.

— Ce e asta? întreabă.

Începe să mă exaspereze fiul zombificat al căpitanului lui Charlie. Bărbații din ambulanță s-au repezit deja la locul incidentului, iar atmosfera sumbră este impregnată de sentimentul urgenței. Nu vreau să mai stau în Chora.

— Sunt bani, îi răspund fluturând bancnota. Ia-i. Asta vrei. Nu trebuie să faci nimic pentru ei. Și nici nu trebuie să mi-i dai înapoi.

Helios scoate un strigăt sfâșietor și se apleacă.

— N-am nevoie de bani, țipă. Acum n-am de unde să mai iau de pe insulă. Nu mai pot să cumpăr, acum, că s-a închis tabăra. Dă-mi ce ai! Trebuie să mai ai ceva! Dă-mi!

— Helios, îmi pare rău, dar...

Trăsăturile i se schimonosesc de la efort când se ridică. O ia la goană clătînându-se, sare peste un zid și se pierde prin labirintul de pietre vopsite.

Felinarele din Chora se aprind, estompând luminile ambulanței. Apocalipsa se pregătește să bea un păhărel.

∴

S-a înnoptat deja când mă apropiu de Grikos. Traficul de la jumătatea lunii august s-a intensificat pe șoselele șerpuite. Mașinile închiriate cotesc cu mișcări smucite ca niște pești muribunzi. Până și adormitul Grikos scânteiază romantic de la lumânări și pahare. Parchez motocicleta și merg prin port. Familiile se adună pe puntea din spate a iahturilor, mănâncă și beau; se încurajează unii pe alții la jocuri, ca niște suporteri strânși să petreacă înainte de meci în cea mai scumpă parcare din lume. Cotesc pe debarcaderul de beton unde este ancorat *Domitian*, cu pânzele lăsate și cu carena din stejar negru legănându-se lângă geamanduri. Lumina galbenă, cețoasă se scurge prin hublouri. E cineva acolo.

De pe apă se înalță o adiere și aștept să se domolească înainte să sar pe punte. Podeaua de lemn a fost spălată de curând și ceruită după excursia de dimineață a lui Sonny. Cobor treptele scării. Cambuza e goală, dar spoturile din tavan luminează la intensitate maximă și din boxe se aude încet un cvartet de coarde din perioada târzie a lui Beethoven. Mă așez în fața tablei de șah de opal și aranjez piesele. Charlie lua

întotdeauna piesele albe. Acum le iau eu. Scrumiera e cu gura în jos pe suportul de vase.

Christos iese din baie cu un coș cu produse de curățat. Are cămașa murdară pe piept de grăsime și medalionul de aur cu sfântul Cristofor atârnat în jurul gulerului. Se oprește când mă vede și mormăie în semn de recunoaștere, după care bagă coșul sub chiuvetă. Are ochii injectați. De ce citește lumea în palmă când poate să citească pe față? A lui este ca o carte deschisă. A avut o zi cumplită din cauza veștilor despre moartea domnului K. A fost toată viața un slujitor credincios pentru familia Konstantinou. Mă întreb dacă familia lui Rasyim o să catadicsească să-l păstreze.

— Închid barca acum, îmi spune, în timp ce pune paharele în dulap.

— Aștept să mă întâlnesc cu cineva.

— Gata cu barca. Gata cu...

O clipă, mă privește cu o umbră de speranță, dar nu găsește ce caută. În schimb, se prinde de blat, de parcă *Domitian* ar naviga printre valuri primejdioase.

— Ce zici de o partidă? întreb. Clatină din cap. Jucam mult cu Charlie când eram mici. Sunt sigur că jucați și voi doi. Haide. O partidă numai.

Se apropie ezitant de tablă și se lasă greoi pe scaunul din fața mea. Arată cu degetul tura mea albă.

— Nu, spun. Fără handicap. Eu nu sunt la fel de bun ca Charlie. Pornim de pe poziții egale.

Deschid cu o mutare a pionului la e4. Reacționează cu pionul la c5. Clasică apărare siciliană, iar singura mea strategie este un atac rapid. Jucăm în liniște și nimicim oamenii mărunți.

— L-am văzut pe Helios în seara asta.

Lui Christos îi tremură mâna întinsă și și-o duce repede în poală. Se uită jos la tablă, refuză să mă privească în ochi.

— Încă e într-o stare proastă. Am lucrat undeva în New York cu oameni ca el. Abstenența e dură. De cât timp e dependent?

Christos își mută nebunul pe un pătrat în calea reginei mele. Fie este greșeala novicelui, fie un dar. O picătură de sudoare îi cade de pe nas. Nu accept pomeni.

— Christos.

Nu ridică privirea.

— Christos, înțeleg. E singurul tău băiat.

I se strânge gâtul și probabil vin și alte valuri, pentru că acum se agață de masă.

— Ai făcut ce a trebuit ca să-l protejezi. Nu s-ar fi oprit de la sine. Și nici

Charlie nu avea de gând să se oprească.

Christos ridică fruntea. Lacrimile i se preling din ochii căprui, bântuiri ca niște biserici, ca nișele adânci și tăcute din care se înalță rugăciuni disperate. Își lipește pumnul pe piept.

– Ce i-ai făcut lui Charlie? îl întreb.

– Helios băiatul meu, se tânguie cu silabe grele, de fier. Băiatul meu. Și toată lumina din el scurs. Băiatul mort căruia făcut rău Charlie. Umerii i se cutremură și se lovește cu genunchiul de masă, mișcând iremediabil piesele. Charlie plănuie să meargă la Bodrum în noaptea aia. Plănuie să mai aducă și alte droguri în Patmos. Insula mea, casa lui Helios. Distrus familia mea. Nu am de ales. Oprit să-mi salvez băiatul.

Încuviințez din cap. Mi se umezesc și mie ochii, pentru că nu știu dacă am destul curaj să-l întreb cum l-a oprit. Probabil că Charlie stătea pe scaunul ăsta, avea în față același adversar în același joc și se apropia de regele căpitanului lui. Atunci a venit atacul-surpriză al lui Christos. „Christos e de încredere”, m-a asigurat în dimineața în care am ajuns. Probabil nu-și închipuise niciodată.

– Ce i-ai făcut?

– Charlie ca un fiu pentru mine, spune rugător. Am ajutat crescut de mic. Dar schimbat, uitat și devenit... Se lasă brusc pe spătarul scaunului, de parcă ar fi fost împușcat. Pentru Helios, viitorul meu, înțelegi? Helios schimbat vara asta. Doar oprit Charlie. Nu omorât, nu spus poliție pentru arest. Oprit numai de la Bodrum. Soția mea nici măcar nu știut. Degetele lui noduroase țâșnesc în unghiuri ciudate pe tablă; turiștii ar putea să fotografieze acele străvechi instrumente. Știi tu făcut alibi pentru Charlie. Spus el. Spus la mine pleacă vreo câteva zile și tu mințit pentru el. Asta dat timp. Încercat sunat tatăl lui Charlie. Încercat din oră în oră să vorbesc cu el în New York. Să-i spun ce face fiul, să vină să-l ia. Numai el putut îndreptat. Dar domnul Konstantinou în spital. Așteptat trezit. Așteptat și rugat zi de zi. Nu trezit. Doar mai rău, iar acum...

Mâinile lui zac inutile. Una se lovește de peretele lustruit.

Și acum. Acum domnul K. nu mai este, nu mai există nicio soluție la capătul celălalt al firului. O scânteiere roșie se scurge prin ferestre și cambuza este invadată de zgomotul unei sirene. Ochii lui Christos mă cercetează de parcă l-aș fi trădat, dar este numai un iaht pe care are loc o petrecere. Niște bărbați cântă, iar niște femei râd, în timp ce trec pe lângă noi și se pregătesc să debarce.

– Unde e? întreb întinzându-mi brațele. Mai trăiește? Vreau să-l văd.

Christos coboară de pe scaun și merge cu spatele încovoiat spre un coș de lemn. Ridică capacul și scotocește prin interiorul lui.

— Konstantinou, blestemă. Viața mea, da, dar nu fiul meu. Nu-i voi lăsa să mi-l fure. O să te duc unde vrei. O să te duc și o să stai cu el. Atunci o să se termine și o să vezi. Engleza lui Christos, atât de haotică la trecut și prezent, devine ca prin farmec fluentă la timpul viitor. Și viitorul este cel care mă sperie. Îmi imaginez petele de sânge al lui Charlie de pe podea și mă gândesc să mă reped spre scară. Până unde aş ajunge înainte să mă tragă în jos, în timp ce în jurul nostru turiștii neobosiți petrec toată noaptea?

— Îmi pare rău. Christos aproape plânge când bagă mâna în coș. El tot ce am.

— Christos!

Scoate o vestă de salvare portocalie.

— Ca să ajungi acolo, va trebui să înoți.

∴

Insula Caprelor este cufundată în beznă, contururile ei se disting doar sub forma unui spațiu începând de la care scânteierea mării și a cerului pălește. Căpitanul virează *Domitian* la zece metri de panta cea mai joasă a insulei și luminează cu lanterna o îngrămădire de stânci care se unduiesc ca niște nori fosilizați din valurile negre, de catifea. Orice loc văzut prin fasciculul unei lanterne pare groaznic. Încerc să-mi amintesc insula așa cum am zărit-o prima oară, cu piscurile precum coarnele de berbec, cu pantele acoperite de mușchi și cu copacii subțiri, oțeliți ițindu-se ca niște sârme, liniștită și nepopulată. În spatele nostru, mănăstirea din depărtare își luminează sferile mititele peste care stăpânește. Un feribot dă ture prin port, ca un cub de zahăr năpădit de furnici. Christos nu se poate apropia mai mult, de teamă să nu eșueze. Îmi prind clemenele vestei de salvare pe piept.

Când eram mici, mult după miezul nopții, eu și Charlie ne lipeam cu frunțile de ferestrele cât tot peretele din apartamentul părinților lui de pe Fifth Avenue. Priveam traficul curgând spre sud și alegeam mașini, cărora le născoceam povești. Nu puteam juca „Distrugătorii” în mașini: prea multe portiere, nu aveai unde să fugi, iar pistolarii cu cagule negre stăteau docili lângă noi pe bancheta din spate, ca niște tovarăși de călătorie. „Femeia din taxiul ăla tocmai a plecat de lângă soțul ei, care dormea; se grăbește să ajungă în Soho ca să se întâlnească cu prietena ei la Mercer, care îi și expune tablourile; cariera ei artistică nu stă pe roze. În limuzina aia albă e un producător de muzică hip-hop cu însoțitorul lui, dar mama producătorului, din Indianapolis, este și ea cu ei; le-a făcut o vizită surpriză și acum însoțitorul se dă drept ghid turistic și-i arată orașul. Oldsmobile-ul ăla galben e plin de călugări budiști și obiecte de

cult pe care o să le amaneteze ca să aibă bani pentru cazinou”.

Destinația preferată a lui Charlie era aeroportul; fiecare al doilea taxi mergea acolo. Chiar și la vârsta aia, visa să meargă în altă parte. Când am crescut, am înțeles motivul. Pentru noi, locul în care te născuseși sau în care crescuseși din întâmplare – îndrăgitele date fără sens din biografii – nu conta la fel de mult ca locul în care te duceai. Noi eram deja din Orașul Viselor. Mai târziu, când se mutau la noi nou-sosiții din zonele mai apatice ale țării, ridicam din umeri sau dădeam ochii peste cap. Nu aduceau cu ei decât iluziile extatice despre New York, însă băștinașii erau învinși de fanteziile imigranților. Se ghemuiau în viețile noastre obișnuite și poate îi uram pentru că păreau să ia în stăpânire orașul prin simpla lor hotărâre de a și-l însuși. În altă parte, departe, într-o atmosferă necunoscută, frunțile a doi copii lipite de geamurile colorate sus, deasupra Manhattanului, refuzau să se dizolve în mercurul pulsant al orizontului. Oare eu și Charlie ne țineam de mâini în timp ce născoceam poveștile alea? De ce ne imaginez ținându-ne de mâini?

Îmi scot cheile și portofelul din buzunare. Christos îmi face semn să-mi scot pantofii, dar îi las în picioare. Cobor de pe etravă și înot prin apa înghețată. Vesta mă împiedică să fac mișcări uții, dar când picioarele mi se zgârie de recifuri nevăzute, îmi dau seama că este necesară pe timp de noapte. Dacă mă scufund, Christos n-o să mă poată găsi. Vine și el în urma mea, fără vestă, cu lanterna în gură, iar lumina albastră îi luminează craniul. Ajung la stânci cu răsuflarea tăiată și dau de o adâncitură mică în rocă. Îmi epuizez și ultimele forțe când mă smulg din apă. De deasupra se revarsă mirosul de mărar și pământ proaspăt. Urc pe stânci și ajung la capătul unei poteci de pământ. Christos m-a ajuns deja din urmă. Îndreaptă lanterna spre capătul de sus al potecii.

Bezna este tulburată de un foșnet slab, de un behăit ușurel, de niște copite pe piatră. Preț de două minute urcăm panta, iar fasciculul lui Christos atrage un vârtej de insecte. Un sanctuar mic, de un alb fluorescent, scânteiază în față. Geamul din fereastra ovală este spart, crucea din vârf, înclinată, iar cuiul se mișcă în lemnul putrezit. Deasupra ramei ușii este un text în greacă scris cu vopsea roșie pe bază de apă. Văd și eu prima capră, un mascul cenușiu cu părul încurcat, cu coarnele ca bumerangul, bea apă de la un robinet. Se uită la noi, ochii argintii i se strâng în lumină și se duce într-o zonă mai înaltă.

Christos stinge lanterna.

— Așteaptă, îmi ordonă înainte de a intra în sanctuar.

Aud o răsucire de metal și geamătul unui generator care pornește. Un portocaliu electric umple capela de la un șir de becuri de pe bârne. Intru

într-o dărăpănătură umedă, cu pereții decojiți și cu o broderie de mucegai. Cruste de piatră atârnă de marginile unui crater adânc din mijloc, unde s-a spart podeaua. Niște sfinți din mozaic se scurg în noroi în cădere. Observ telefonul și portofelul lui Charlie pe un teanc de sticle și cutii cu sardele. O sfoară încolăcită este atârnată de un cârlig de lângă ușă. Christos dă din cap spre gaură, fără să se uite la mine, și intră.

Înaintează cu grijă, pas cu pas, și mă uit peste marginea gropii. Sticle cu apă, o găleată cu o scândură peste ea, cutii goale de conserve și teancuri de foi cu antetul Konstantinoului Charters acoperă fundul precum cuibul unui corb. Pentru o clipă îl confund cu un morman de pături. Dar iată-l, cel mai vechi prieten al meu, stă întins pe o parte, cu fața și picioarele pline de pământ, cu un bandaj murdar în jurul capului. Nu e nici ușă, nici fereastră, nicio scară improvizată de care să se poată folosi ca să scape. Mă doare inima când îl văd prizonier.

Charlie mijește ochii, nu-i vine să creadă, clipește ca să alunge imaginea mea înșelătoare.

— Ian? șoptește. Și acum vocea lui se înalță ca niște mâini care au descoperit crăpături în pământ. Ian, Dumnezeu, Ian! Nu mă gândeam că o să te mai văd vreodată!

Se chinuie să se ridice în picioare, clătinându-se.

— Christos m-a adus. Te simți bine?

— Ți se pare că mă simt bine? țipă ascuțit, parcă ar râde. Sunt aici de atâtea zile. Aproape că am pierdut socoteala. Intră soarele prin acoperiș. Atât am făcut, m-am uitat la el. Doamne, Ian! Ai venit prea târziu. Deja mi-am pierdut speranța.

Plânge și dă din picioare să-și repună sângele în mișcare. Chiar și acum este un bărbat frumos.

Îngenunchez și mă las cu pieptul aproape de podea, întind mâinile și Charlie ajunge la ele, stând pe vârfurile degetelor. Ni se ating degetele îndoite, iar ceea ce eu crezusem că am pierdut ne străbate, un sentiment atât de muritor și de aspru, încât pare să-mi spună anii pe care îi am.

— Știi, nu? mă întrebă. N-ai fi aici dacă n-ai ști.

— Da.

— Tot?

— În linii mari.

— Îmi pare rău. Îmi pare rău că te-am implicat în necazurile mele. N-am vrut să se întâmple așa. Lasă mâinile în jos să-și curețe obraji de nisip. Nu eu am pus bomba. Am primit doar un SMS de la Vic, în care îmi spunea să nu mă apropiu de tavernă în dimineața aia. Habar n-aveam ce are de gând să facă.

– Tot e ceva.

– Da?

Pudică ochii, cu o expresie între condamnare și iertare, de parcă ar încerca să stabilească de care parte sunt.

– Cum... dau să întreb. „Cum de-am ajuns aici, Charlie?”

– Nu-i cere mărturisiri unui om de pe fundul gropii. O să-ți spună tot ce vrei să auzi.

– Nu mie îmi datorezi răspunsuri.

Întind mâna din nou și mișcă din degete. Nu se întinde după ele. Abia dacă se uită la pereții temniței lui din piatră și pământ. Îmi dau seama că încă nu mi-a cerut singurul lucru pe care i-l pot oferi: o cale de scăpare.

– Sonny ce face?

– E disperată să te vadă. Îngrijorată, cum îți imaginezi. Toți am fost îngrijorați. Nimeni nu are habar unde ești.

– Știe ce-am făcut?

– Nu.

– Miles n-a cedat? Nu i-a spus de Stefan?

– Miles a murit.

Când îi dau vestea, se clatină pe picioare.

– Și docul? Au găsit...?

– E închis. Ugur l-a închis și a plecat.

Ochii îi lucesc, ultima scânteie cafenie a unui foc care s-a stins.

– Deci numai tu știi? Tu și Christos. E sus cu tine?

Mă întorc să mă uit la ușă, dar Christos nu se zărește.

– E afară.

Charlie deschide gura și răsuflă adânc, șuierător.

– Înțelegi ce înseamnă chestia asta? Gâfâie. Putem să ne ocupăm de el. Putem să-l mituim să-și țină gura. Sau, dacă nu acceptă, când ajungem pe apă, putem...

Imploră delirant, prins la colț, și se așteaptă să-i găsesc eu o ultimă cale de scăpare. Probabil l-a atras și pe Miles în cursă cu același discurs. Complotarea asta panicată îmi este atât de familiară, ca un cântec care mi-a plăcut în tinerețe, încât, pentru o clipă, îi cad victimă, îi confund ritmul cu logica.

– Ar merge... și poate fi cum trebuia de la început, îmi spune el. Noi doi. Doamne, ascultă, Ian, nu e prea târziu.

– E prea târziu. N-o să-i fac așa ceva lui Christos. Deja au fost prea mulți.

– De ce? geme el lăsându-se să cadă pe pământ. Lumina de deasupra îi rănește ochii. De ce e prea târziu? Dar în tonul plângăreț al ultimei

întrebări se insinuează și înțelegerea inutilității ei.

— E un agent pe insulă care așteaptă să te întorci. Până la urmă, o să se afle. Poate nu tot, dar suficient. Hai să plecăm de aici și vorbim odată ce ajungi acasă. Atunci putem să facem un plan. Unul adevărat.

Charlie nu se mișcă, lovește doar ușor o sticlă de apă. Când în sfârșit ridică privirea spre mine, nu mai este un băiat care joacă „Distrugătorii”, ci jucătorul înfrânt al altui joc.

— Nu mă întorc, spune ușor.

— Cum adică?

— Știi cât iei pentru trafic de droguri în Grecia? Închisoare pe viață. Îți dai seama cât o să se bucure lumea că un Konstantinou a fost condamnat pentru o asemenea infracțiune? Iar o faptă trădează o alta. Dacă se află vreodată adevărul despre Stefan, n-aș face față. Ți-am spus, n-am de gând să mărturisesc. Ce-am făcut eu nu poate fi iertat. Acum îmi dau seama și nici n-o să cer să primesc iertarea.

— Nu trebuie să mărturisești. Rasyam a chemat un avocat al familiei. Poți...

— De asta voiam să mă ocup azi-dimineață. Dar era atât de frumoasă lumina care intra prin acoperiș...

Se târăște spre hârțile împrăștiate, apucă una și o șterge de pământ. Se uită la data din notițe, o trece deasupra și-o împăturește de două ori. Apoi mi-o dă mie.

— Ți-am cerut prea multe favoruri. Dar mai fă-mi una, te rog. Ia asta. Spune că ai găsit-o pe *Domitian*.

„Despățuresc scrisoarea.

— No citi! strigă. Spune doar că ai găsit-o și gata!

„În atenția celor interesați, m-am căsătorit cu Sonny Townsend pe 13 decembrie 2014 în Cairo, la Oberoi, în fața unui judecător pe nume Abdel Barakat. Certificatul este în biroul meu din Nicosia. Îi las ei toți banii și bunurile mele. Deși ar putea fi un bilet de adio, sunt în deplinătatea facultăților mintale. De asemenea, vă rog să donați 2,1 milioane de dolari grădiniței din Patmos în numele lui Stefan Konstantinou.

Cu stimă,

Charalambos Konstantinou”.

Este o scrisoare smintită scrisă de un om sănătos.

— Charlie, serios acum! Întind brațele spre el, iar mâinile îmi pocnesc ca niște fălci. Sunt sigur că, dacă o să-mi vadă fața, o să se răzgândească. Dacă nici asta nu merge, o să mă târăsc în groapă cu el.

Nu gândești limpede. Când ne întorcem pe insulă, putem să găsim o soluție.

– Nu! strigă. Nu există altă cale de eliberare. Nu poți obliga pe cineva să trăiască dacă nu vrea. Nici măcar tu nu poți să faci așa ceva pentru mine. Timpul petrecut aici – înghite în sec – m-a obligat să trăiesc cu mine însumi. Nu știi dacă mi s-a mai întâmplat vreodată.

Are privirea rătăcită când se uită la fluturii din jurul becurilor.

– Charlie, îl implor. Am greșit. Putem încerca să-l mituim pe Christos. Hai să facem așa.

– Și agentul?

– Poate îl plătim și pe el. Mai sunt șanse să iasă cum ai plănuit tu. Te rog, Charlie. N-o să suflu o vorbă, jur. Ai primit moștenirea. Tu auzi? Ești liber. Timp de o secundă, mă întreb dacă nu cumva mă păcălește un creier mai viclean decât al meu: o să-i atenuez vina ca să-i salvez viața. O să inventez o ultimă fereastră prin care să sară. O să modelez universul în așa fel încât să se adapteze la el. Dar în momentul ăsta cred până la ultimul cuvânt. Te rog! strig. Mituim toată lumea dacă e nevoie.

– Nu, spune pur și simplu. Duce limba într-o parte, degetele la dinți și scoate o bucățică mică de metal în formă de vârf de săgeată din spatele gingiilor. Probabil a șlefuit zile întregi la arma asta pe cutiile de conserve.

– Haide, Charlie, mă bălbâi. Încetează. Sunt și alte moduri prin care să-ți repari greșelile. Sonny e acasă, te așteaptă, eu sunt aici, iar tatăl tău are nevoie de tine la New York. E la spital. A trimis un mesaj că ultima lui dorință e să te mai vadă o dată. Măcar pentru el fă lucrul ăsta, la dracu'.

– Nu e o decizie pripită. Am decis deja. Nu-mi îngreuna situația.

– Te iubesc prea mult ca să-ți-o ușurez.

– Și eu te iubesc, spune. Mă bucur că am avut ocazia să-ți spun. Dar vreau să pleci. Măcar o dată în viața mea, accept situația. Ai auzit? O accept. Când se uită în sus la mine, îmi dau seama că nimic din ce i-aș putea spune nu l-ar face să se răzgândească. Nu l-aș putea opri pe Charlie, așa cum n-am putut niciodată să-l țin pe loc.

Întinde mâna și eu îl prind de ea, punem toată ființa noastră în vârful degetelor, Mai mult de atât nu ne vom apropia niciodată.

– Spune-i lui Christos să se întoarcă mâine. Sparge generatorul, te rog. Fă în așa fel încât să nu vină la mine până mâine-dimineață. Văzând că nu răspund, strigă: Promite-mi că așa faci! Te rog.

– Bine, îi spun ștergându-mă la ochi. Dar trebuie să-mi faci și tu mie o ultimă favoare.

– Ce? Bani? Am ceva bani în seif. Codul e...

Mă duc repede la sfoară. O leg strâns de cârlig, o derulez pe podea și

arunc restul în groapă. Ultimele inele ajung la picioarele lui.

— Poți să ieși dacă vrei. E o altă posibilitate. Nu e prea departe, poți să înoți. Iar mâine sunt feriboturi spre orice destinație vrei. Cred că o să te răzgândești dacă o să vezi răsăritul. Și mai sunt multe altele, jur. Mai gândește-te. Nu trebuie să mai fi Charlie Konstantinou. Ai putea fi oricine din lumea asta.

Se luptă cu zâmbetul furios care amenință să-i șubrezească hotărârea.

— Ești un nenorocit. Ești un ticălos că faci chestia asta. N-o lăsa atârnată aici. Ian, trage-o afară! Nu e corect!

— Știu.

Mă duc la generator și deschid ușița laterală. Când smulg rezervorul de plastic de benzină din el, lumina portocalie sfârâie în întuneric. Întreg sanctuarul este înghițit de groapă.

În arșița nopții, îl găsesc pe Christos stând mai departe, pe o stâncă.

— S-a stricat generatorul, îi spun. Charlie a spus să vii mâine să-l iei.

Christos își înalță capul și se uită în spatele meu.

— Vrea să mai petreacă o noapte acolo. Să-și ispășească păcatele. Mâine îl duci la poliție.

O luăm înapoi pe potecă. Mă târăsc prin apă și mă îndrept spre strălucirea albă, vălurită a iahtului *Domitian*, cu scrisoarea deasupra valurilor. Îmi scufund fața în mare ca să-mi spăl lacrimile și sudoarea. Mult dincolo de catargul legănat al mănăstirii Sfântului Ioan Teologul. Pentru ce se roagă călugării în chiliile lor izolate, în timp ce întreaga insulă începe sărbătoarea în jurul lor? Se roagă pentru pace, pentru sfârșit sau pentru o zi exact ca asta, plină de porția ei nebună de frumusețe și furie? În ziua în care a devenit miliardar, Charlie s-a eliberat.

EPILOG

Aeroportul din Atena este un furnicar de sosiri și plecări, o zonă-tampon între pământ și cer. Ereticii țin la ghișeele de înregistrare cu bilete anulate în mână. O familie de nigerieni cu *dashiki* galbene stau la coadă la *caffé latte* cu gheață. Bărbați singuri se furișează în chioșcurile de reviste și în sălile de rugăciuni interconfesionale. Păsări care nu mai pot să iasă de aici stau cocoțate pe echipamentul de supraveghere. Doi adolescenți se sărută pasional lângă scannere. Dar majoritatea sunt navetiștii care trasează zigzaguri prin terminal ca niște somnambuli, măcinați de coșmarul termenelor de predare. Îmi iau valiza și mă duc spre monitorul palpător să verific orele de plecare.

Eu, Ian Bledsoe, sunt în căutarea izbăvirii. Vestea bună e că am un milion de euro ca s-o gădesc. Mai exact, 1.138.050 de dolari americani la rata de schimb de astăzi. Nu mă întrebați cum se stabilește. Mâine sau ieri, suma ar fi alta. Un pic mai mult sau un pic mai puțin.

17:01 Atena → Madrid

Aterizăm la puțin timp după apusul soarelui. O să-mi iau o cameră la unul dintre hotelurile alea vechi de vizavi de Prado și mâine în zori îmi recuperez pierderile. Îmi iau cămăși noi, făcute la comandă, pantaloni noi, un sacou camel, mocasini negri din piele de crocodil, lenjerie – tot ce-mi trebuie, mai puțin un telefon. O să-mi închiriez un apartament cu parchet cu model în V și o să-l las nemobilat, o să-mi iau doar o saltea și o pianină la fereastră. O să am timp pentru lecții: de pian, de pictură, de botanică, de castiliană. O s-o iau ușurel, o să colind bulevardele, o să mă furișez prin parcuri, o să mă feresc de baruri, până când devin prea solitar și, chiar și atunci, o să beau numai sifon. O să-mi aleg cunoștințele cu grijă, genul de oameni potoliți, amatori de concerte în aer liber și călătorii cu mașina la țară în weekend. Partidele de sex o să fie o plăcere, mâncarea și mai și, nopțile n-o să mai fie dureroase și o să evoluez. O să plămădesc un nou Ian din dărâmăturile acestea, un om nou-nouț.

17:23 Atena → New Delhi

O să aterizez la răsăritul amestecat cu smog verde-mazăre, sulf încins, tablă fierbinte și oxigen, amestecat cu cele mai fine particule de pe

planetă. O să trec cu taxiul pe lângă case care arată de parcă ar fi suferit un accident de mașină, pe lângă vaci plictisite și copii goi cu ochii sinceri. Doar mirosurile vor fi de pe altă lume. Viața în Delhi va fi ca o plimbare printr-o casă bântuită cu toate luminile aprinse, iar muzeele pentru turiști nu vor fi niște bastioane ale culturii, ci un mic răgaz de la cultură. O să-i fac o surpriză lui Helen Bledsoe. După regăsire, vom avea mult de lucru. Nici măcar în India un milion de dolari nu va fi prea mult încât să deschizi un orfelinat. Dar, prin natura ei, familia este o întreprindere care se poate extinde la infinit, iar noi, cei din familia Bledsoe, ne vom face cu seriozitate datoria. Datoria de a iubi, de a ajuta, de a face lumea un pic mai puțin rea. Poate, într-o bună zi, alături de mama mea, voi ajunge să simt că nu mi-am trăit degeaba viața.

17:58 Atena → Cape Town

18:12 Atena → Praga

18:46 Atena → Singapore

19:18 Atena → Buenos Aires

De aici pot ajunge oriunde în lume. Îi surprind, vreme de o clipă, pe bărbații cu cagule negre, stau ghemuiți în spatele băncilor, aleargă aplecați pe lângă cărucioarele de bagaje și-și iau armele din cabinele de toaletă. Se adună pentru atac și vor să ne fure tot. Dar într-o clipită dispar, o pată pe retină sau umbra unui avion care decolează.

Vestea bună este că încă n-a venit momentul. Mai avem ore, ani.

PRIETENIE TRĂDATĂ

**CHRISTOPHER
BOLLEN**

virtual-project.eu

violin